

Giới thiệu Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài

Cô _ Một cô gái có nhan sắc bình thường, học lực trung bình, nhìn đâu cũng thấy tầm thường nhưng lại có vẻ bất thường. Nhưng không ai biết cô còn có rất nhiều thân phận khác nhau: lão đại của một gia tộc, một nữ sát thủ chưa từng thất bại...

Ấy vậy mà cô lại điều đứng khi mang thai sau một đêm mưa gió với tên kia.

..... Hắc _ Một tổng tài lãnh khốc, là kẻ bí ẩn trong hai giới hắc bạch . Một kẻ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích Nhưng cũng chính người đàn ông ấy lại phải đối mặt với một cô gái hắc ăn nằm cùng 6 năm trước và quả thật : Đây là một đối thủ khó nhằn.

.... Giữa bão táp và giông tố một hợp đồng xuất hiện và cũng là khởi đầu cho tất cả....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nữ quái

Giới thiệu :

Cô _ Một cô gái nhan sắc tầm thường , học lực bê bát , bất cần đời , cũng bất bình thường đến lạ lùng .

Nhưng đồng thời cũng chính cô gái ấy :

Một lão đại của cả một gia tộc , một nữ

quái khét tiếng , một sát thủ vượt trội bất cứ kẻ nào trên thế gian này

....

Ấy vậy mà chỉ sau một đêm mê loạn với

một tên thần không biết , qui không hay lại còn mang thai con của hắc . Tất

cả đều khiến cô điều đứng

..... Hắc _ Một tổng tài lạnh lùng , chết

chóc . Một nhân vật bí ẩn của giới hắc

đạo lẫn bạch đạo . Một kẻ không từ thủ

đoạn để đạt được mục đích

Nhưng cũng chính người đàn ông ấy lại

phải đối mặt với một cô gái hắc ăn nằm cùng 6 năm trước và quả thật : Đây là một đối thủ khó nhằn

.... Giữa bão táp và giông tố một hợp đồng xuất hiện và cũng khởi đầu cho tất cả....

Tác giả: Aikaba Hikori

.....

Rầm...!!!

Một tiếng động lớn vang lên , phá tan sự yên tĩnh của cả khu nhà kho nơi công xưởng bỏ hoang này . Trên nền đất bẩn bám đầy đất cát và bụi xi măng còn đó những vệt máu chưa khô hẳn . Tiếng rên rỉ đau đớn cùng những gậy gộc bị gãy nằm lẫn lộn cho ta thấy vừa có một cuộc hỗn chiến nổ ra .

Cách xa cuối khu nhà kho một người đàn ông nằm sõng soài trên nền đất bẩn .Người đàn ông bị đánh không ra hình thù : Cái mặt sưng húp , máu từ mắt và khoe miệng chảy ra, trần trụi khiến ông ta trông thật thảm thương . Ông ta cố gắng cử động cái cơ thể tàn tạ ấy nhưng do một chân bị đánh gãy vẹo cả ra đằng sau nên chỉ có thể ngồi co ro một chỗ . Ánh mặt sợ sệt và hoảng loạn quét khắp khu nhà , lần lượt nhìn lũ thuộc hạ đang nằm thoi thóp trên mặt đất rồi dừng lại trên một người.

“Chết tiệt “. Dẫu biết rằng Dương gia sẽ không bỏ qua cho mình nhưng Lâm Hạc cũng không ngờ chúng muốn thanh trừng cả băng nhóm cùng đường đây buôn bán ma túy mà ông ta mất công xây dựng . Nên ông ta mới liều mình tấn công , tiêu diệt lão đại Dương gia . Thật không ngờ là.....

..... Nghĩ ngợi xong chưa lão già. Nghĩ nhanh lên lão già đây còn về nữa chứ!!!

Giật mình, Lâm Hạc thấp thòm nhìn về phía người phát ra câu nói vô tư tự kia . Ông ta cứ nghĩ người được Dương gia phái đến phải là một tên cao, to, đen, hôi, nguy hiểm tột cùng lắm . Nhưng không..

Trước mặt ông ta chỉ có lấy một tên đàn ông to lớn, vạm vỡ nào cả . Bì hài hơn , đó còn chả phải là một “ tên” . Đứng trước mặt Lâm Hạc là một cô gái tuổi đời chỉ khoảng 17-18, cao khoảng một mét 60 . Gương mặt toát lên vẻ trẻ trung , vui tươi của những thiếu nữ cùng độ tuổi , nhưng ngoài điều đó ra thì chả có gì nổi bật cả. Chỉ trừ mái tóc bạch kim cùng đôi mắt màu sương mù cho thấy cô mang một dòng máu ngoại quốc . Cô mặc một bộ suit màu đen tuyền, đeo trên cổ chiếc cà vạt trắng tinh nhưng không vì thế mà mang lại cảm giác già dặn , trái lại : ngang tàn, khí phách và độc ác đến rợn người .

Đôi mắt sương mù ấy dừng trên người đàn ông mang theo bá khí mà Lâm Hạc cảm tưởng có thể bóp nát ông ta từ nghìn cây số . Khiến ông ta không thể tin được chỉ một cô gái bé nhỏ này lại có thể hạ gục 20 vệ sĩ tinh nhuệ nhất trong chốc lát. Bất chợt cô gái xoay người lại , cười với ông ta một nụ cười khiến Lâm Hạc rét run . Nụ cười ấy không mang lại sự ôn hoà , nhẹ nhàng như nó vốn có mà chỉ có cảm tưởng như những tên giết người bệnh hoạn sắp được mở xẻ con mồi . Lâm Hạc sợ hãi lòng bàn tay túa ra mồ hôi . Một cảm giác khiến ông ta còn cảm thấy kinh khủng hơn cả cái chết . “ Sự tra tấn”.

Cả cơ thể lùi dần về phía sau , ông ta lắp bắp:

- Xin Xin cô.... Hãy tha cho tôi . Lão đại của cô đã có mọi thứ ngài muốn rồi !!! Chỉ xin cô hãy tha cho cái mạng già này

Nhưng đáp lại sự cầu xin của ông ta chỉ là một nụ cười thêm phần tươi tắn khiến Lâm Hạc rùng mình . Cô gái mở cái miệng nhỏ nhắn và phát ra những câu nói nhẹ nhàng:

- Ô được thôi!!! Nhưng tôi sẽ làm gì ông khi tha cho ông nhỉ :tùng xèo hay cho vào chuồng chó sống kiếp thú vật đây???

Lâm Hạc cả kinh , ông ta gào lên:

- Cô...cômuốn tôi sống không bằng chết phải không ???.

Cô gái chỉ cười , đưa ngón tay trở về phía ông ta : Bingo !!!

Lâm Hạc mặt cắt không còn giọt máu . Ông ta không thể ngờ mình đang phải đối mặt với một cô gái đáng sợ như thế !!! Không ..không phải là một cô gái . Đây là một con ác quỷ Ác quỷ chính hiệu là đáng sợ . Với cái giọng khàn đặc và sự sệt Lâm Hạc phát ra sự cầu xin cuối cùng :

- Xin cô ...hãy ...hãy rù lòng thương xót tôi !!! Lâm gia chỉ là một nhà buôn bán ma túy nhỏ . Chúng tôi chỉ muốn tồn tại trong giới xã hội đen này nên mới làm liều tấn công Dương gia Côcô cũng là người trong giới ...xin cô hãy hiểu.....Á ...á!!!!

Tiếng kêu ai oán vang vọng như rung chuyển cả khu nhà . Trong tay cô gái trẻ một thanh trường kiếm Nhật loé lên , bệ bết máu . Ánh mắt đầy hàn băng hắt hăm nhìn Lâm Hạc đang ôm một bên bả vai đầy thương tích rồi dừng lại quét qua cách tay bị đứt lìa nằm trên mặt đất . Giọng nói của cô vang lên đầy sự thù hận :

- Cái tội của màythằng chó ạ không phải là tấn công Dương gia . Cái tội lớn nhất của mày chính là giết hại một trong những thuộc hạ mà lão đại yêu quý nhất Cái tội đó là không thể dung thứ . Nay thay mặt lão đại tao sẽ xử lý mày...Đồ cặn bã !!!

Nói rồi không đợi Lâm Hạc kịp phản ứng , thanh trường kiếm khua lên , lấp lánh dưới ánh nắng xuyên qua khung cửa buổi ban chiều . Để rồi sau đó một màu đỏ ngập tràn không gian . Đẹp đến rợn người .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Rắc rối nhỏ bé

Lúc Hạ Tuyết bước ra khỏi khu nhà thì cũng là lúc chạng vạng . Ánh hoàng hôn lan toả phủ đầy lên lớp rêu phong cổ kính nơi nhà máy xi măng bỏ hoang vùng ngoại ô càng toát lên vẻ đẹp yên bình khó cưỡng . Hạ Tuyết thở dài , đạp chân trên con đường ngập tràn sỏi đá . Ánh mắt cô toát lên vẻ mệt mỏi , đau buồn đầy thương cảm .

Có thể nói, đối với một cô gái luôn vui vẻ như Hạ Tuyết thì đây có lẽ là chuyện quá thật hiếm thấy!

“Phải rồi “. Cô tự nhủ : “Thù thì đã trả nhưng người chết thì cũng đã chết , trả thay đổi được gì!!!”

Hạ Tuyết cười trừ , lấy chiếc headphone từ túi áo ra , vặn to volume và đắm chìm trong giai điệu của bài “Pinacolada song “. Đây là bài hát cô luôn nghe mỗi khi có chuyện không vui hoặc khi phải suy nghĩ việc gì đó quan trọng .Hôm nay,cô đang làm cả hai .

Tiếng đàn nhẹ nhàng vang lên , du dương trầm bổng như xua tan đi mọi suy nghĩ trong đầu Hạ Tuyết . Quả thật đây là tất cả những gì mà cô cần lúc này.

Hạ Tuyết đắm chìm trong giai điệu đó mà không hề mảy may chú ý đến ba chiếc xe Bugatti đời mới phóng như bay về phía mình . Kể cả đến khi ba chiếc xe chắn ngang trước mặt , Hạ Tuyết vẫn nhắm mắt , đung đưa người theo điệu nhạc , thậm chí cô còn cất cái giọng oai oái hát với theo.

Mãi cho đến khi một con đau nhói ập đến từ bên tai phải , khiến Hạ Tuyết suýt thì phát khóc cô mới ngẩng đầu lên nhìn vào mặt người phía trước.

Hai đôi mắt màu sương mù nhìn nhau không chớp . Người thanh niên đối diện Hạ Tuyết mặc một chiếc áo khoác da màu bạc dài tới ngang thắt lưng. Mái tóc đen dài buộc thấp sau gáy . Ngũ quan hài hoà , vừa nghiêm nghị , vừa có chút lãng tử . Có thể nói so với nhan sắc trung bình của Hạ Tuyết thì người thanh niên này quả là một mỹ nam . Và hiện giờ mỹ nam đó đang xách tai của cô lên mỗi lúc một cao , khiến cho Hạ Tuyết kêu lên oai oái:

-Á...á ...anh hai ơitha mạngtha mạng lần sau em không thể nữa !!! Á...á!!!!

Người thanh niên không những không nghe mà còn tăng lực thêm , vặn siết tai cô rồi hô to:

- Đồ ngốc này !!! Em lại làm thế nữa rồi . Đã bảo bao nhiêu lần chuyện này cứ để cho Dương gia xử lý . Thân làm lão đại mà cứ suốt ngày đóng vai thuộc hạ đi làm nhiệm vụ thì còn ra thể thống gì nữa ...Hả????

Á... Hạ Tuyết đau đớn kêu lên,ánh mắt hướng về phía mấy người đàn ông đứng bên cạnh xe . Vất vả cầu xin:

-Mấy người còn đứng đó làm cái quái gì còn không mau cứu lão đại của mấy người đi!!

Nhưng trái với sự cầu xin của Hạ Tuyết , cả toán người chỉ đứng đó , im lặng không nói gì . Quả thật , họ biết sau chuyện này lão đại sẽ chẳng để họ yên nhưng họ cũng không thể cãi lời đại thiếu gia . Chuyện gia đình thì cứ để người trong gia đình giải quyết đi vậy.

Hạ Tuyết tròn tròn mắt, hàn băng xuất hiện khiến đám hầu cận run rẩy khắp mình. Giọng nói của cô vang lên đầy u ám và bạo lực:

- Giỏi lắm , các anh giỏi lắm!!! Định làm phản hả??? Á.....á.....!!!

Hạ Tuyết bắt chọt kêu to , nước mắt lưng tròng nhìn Dương Hạ Nhâm đang gia tăng lực lên tai mình . Không chịu nổi bèn với tay , bấu mạnh vào eo hán khiến Hạ Nhâm giựt nảy mình,lùi về phía sau hai bước đồng thời buông tai của Hạ Tuyết ra.

“ Hứ!!! Cho đáng đời anh !!!” Cô chầm chọc nói

Dương Hạ Nhâm lùi về phía sau. Khuôn mặt ngập tràn sự giận , đôi mắt vằn đỏ nhìn chằm chằm cô em gái khó bảo này . Lòng hận không thể day dỗ cô ngay tại đây . Lúc ở nhà , hai anh em họ còn có thể trêu đùa, bắt nạt nhau.

Nhưng trong thế giới của hắc đạo , em gái anh là một bí ẩn không lời giải . Một nhà cầm quân xuất chúng . Một cô gái thông tuệ hiếm có. Một người có trái tim vừa ấm áp vừa sắt đá đến khó lường .

Chính điều đó đã giúp Hạ Tuyết đưa Dương gia : Một gia tộc thấp cổ bé họng trở thành một trong những gia tộc đứng nhất nhì giới xã hội đen chỉ trong vòng thời gian vồn vẹn 2 năm.

Nhưng Hạ Tuyết thì vẫn cứ là Hạ Tuyết , cô vẫn là một cô gái đơn thuần , vui vẻ tới bất thường - đưa em gái mà hán yêu thương , che chở.

Cái Hạ Nhâm muốn vốn dĩ không phải là biến Hạ Tuyết trở thành người đứng đầu hắc đạo mà chỉ đơn giản muốn cô sống một cuộc sống như bao cô gái 17 tuổi khác , được vui vẻ ,được tự do

Giới hắc đạo mang lại cho con người ta quyền lực nhưng cũng chính nó cắt đứt đi sợi dây hạnh phúc của con người . Hán không muốn em gái hán giống hán , rơi vào con đường tội lỗi. Nghĩ đến đây Hạ Nhâm thở dài , thấp giọng nói:

- Tuyết Nhi , bây giờ em đã thành công trả thù cho Lục Tâm rồi !! Anh xin em đừng nghĩ đến việc nhúng tay vào giới hắc đạo nữa . Tinh thần em đã bắt ổn suốt 2 năm qua . Hiện giờ, người trong giới vẫn không ai biết thân phận thật của em . Xin em, hãy rút lui trước khi quá muộn . Được không ???

.....

Bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng đột ngột . Đôi mắt Hạ Nhâm nhíu chặt , nhìn vào dáng hình cô gái vừa mới đây thôi còn vui vẻ, hoạt bát thế mà giờ đây chỉ mang lại cho hán một cảm giác cô đơn đến khó chịu.

.....Đã lâu.....

.....Rất lâu

.....Quá lâu sau đó!!!!

Đến mức thời gian tưởng như ngừng trôi. Hạ Tuyết quay người lại , nở một nụ cười khiến Hạ Nhâm ngẩn người . Nụ cười này thật khác xa nụ cười cô dành cho Lâm Hạc . Đó là một nụ cười đẹp nhưng thê lương , đau đớn chạm đến cả những tâm hồn sắt đá nhất, khiến đáy lòng Hạ Nhâm quặn thắt. Một giọng nói thân nhiên vang lên pha chút khôi hài :

- Mọi chuyện đã quá muộn rồi anh hai ạ!!!!

.... Nói rồi cô xoay người đi, để lại bóng lưng kiên cường và cô độc trước mặt hắn . Hạ Nhâm dõi mắt nhìn theo cho tới khi bóng hình Hạ Tuyết khuất hẳn sau những bức tường đồ nát chìm trong ánh chiều tà của buổi hoàng hôn .

.....Liệu có phải tất cả đã quá muộn...???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sự trêu đùa của Hạ Tuyết

Reng Reng !!!

Tiếng chuông tan học vang lên xoá tan đi sự yên tĩnh. Những học sinh lũ lượt ủa ra sân như ong vỡ tổ mang theo sự háo hức khác hẳn ngày thường . Bởi tiếng chuông hôm nay đánh dấu một sự kiện đặc biệt.... !!!

Kì nghỉ hè 3 tháng của trường trung học Đường Yên.

Trung học Đường Yên là một ngôi trường nằm trên ngọn núi phía Tây trung tâm thành phố. Bao quanh bởi những cánh rừng thông nên không khí vô cùng trong lành và thoải mái . Đây là một ngôi trường có nhiều học sinh với mức học lực khá giỏi cao nhưng không đặt quá nhiều áp lực về vấn đề học hành, thi cử . Cho nên , so với các trường trong trung tâm thành phố thì trường Đường Yên vô cùng thoải mái. Cũng chính vì lí do đó , những năm gần đây số học sinh đăng kí vào ngôi trường này không ngừng gia tăng (cảm thấy mình đang quảng cáo cho cái trường này quá :)).

Trong đó phải kể đến lão đại của Dương gia - Dương Hạ Tuyết . Người đang nhàn nhã ngồi bên thềm bể bơi sau trường .

Phải nói qua nếu như có ai đó đang trông mong hình ảnh một cô gái trẻ đẹp lung linh , xinh xắn đang đùa nghịch bên thềm bể . Thì xin lỗi mọi người : Đây lại chính là Dương Hạ Tuyết - người được mệnh danh là “ Nữ Quái “ của trung học Đường Yên .

Và hiện giờ “ Nữ Quái “ kia đang ngồi trên bậc đá hoa cương nơi đường dẫn xuống lòng bể. Một tay cô cầm hộp snack vị rong biển ưa thích , tay kia thì cầm quyển truyện “ Dragon Ball” đang đọc dở dang . Vừa đọc cô vừa phát ra những tiếng cười “ hô hô “ làm vang vọng cả khu vực hồ bơi vốn yên tĩnh quanh năm. Thi thoảng , khi đọc đến những đoạn cao trào, Lạc Tuyết còn vỗ vỗ đùi , cười to ra vẻ thích thú . Có thể nói , bộ dáng của cô hiện giờ thích hợp với một đứa trẻ nít 3 tuổi vô lo , vô nghĩ hơn là một vị lão đại cao cao tại thượng - người đứng đầu cả một gia tộc .

Hạ Tuyết đọc chăm chú. Cô chuyên tâm đến độ không chú ý tới một bóng hình đang đứng tại cửa ra vào của bể bơi . Bóng hình đó nhìn cô chằm chằm, từ khoe miệng thì thoảng còn nhếch lên một nụ cười châm biếm khôi hài.

Mãi lâu sau đó, thấy Lạc Tuyết có vẻ vẫn không chú ý tới sự có mặt của mình. Bóng người dần chậm rãi tiến lại phía trước , cẩn thận tới mức không để phát ra bất kỳ một âm thanh nào!

Đến khi chỉ còn cách Hạ Tuyết vài bước , người đó dần vói tay toan chạm vào lưng cô . Đôi mắt thoáng lên vẻ tinh nghịch cùng một nụ cười xấu xa, ranh mãnh.

“ Hạ Tuyết, lần này cậu nhất định chết với tôi!!!”

Nghĩ là làm, bóng người cúi xuống , dùng lực toan đẩy Lạc Tuyết xuống bể. Nhưng chưa kịp làm gì thì cô bỗng xoay người lại , nắm chặt bàn tay đối phương. Bóng người giật nảy mình , muốn giằng ra nhưng Hạ Tuyết nhanh hơn cả. Cô kéo mạnh bàn tay , đồng thời dạt sang một bên khiến cả cơ thể tên thủ phạm cúi xuống lao nhanh xuống mặt nước lấp lánh..

“ Àoooo...!!!”

Tiếng bọt nước tung toé vang lên trong không trung kèm theo đó là một tiếng thét chói tai :

“ Á á á á.....!!!!”

Hạ Tuyết ngồi dậy , tay chống hai bên sườn . Đôi mắt sưng mù mờ ảo thích thú nhìn nạn nhân của mình ướt như chuột lột đang vẫy vùng trong làn nước . Chiếc váy đồng phục mới đây còn là màu xanh tím nay chuyển thành một màu đen kịt . Mái tóc óng ả , suôn mượt bị sóng nước lũ xoả cả vào mắt. Trên khuôn mặt trái xoan hồng hào xuất hiện một màu đỏ gấc vì tức giận. Cô gái hần học nhìn Hạ Tuyết , gào lên:

“HẠ TUYẾT !!! CẬU MUỐN GIẾT CHẾT TÔI PHẢI KHÔNG HẢ Ặ Ặ Ặ!!!!”

“Đây là do cậu tự chuốc lấy Mẫn Đường . Tôi đã bảo rồi , mấy chiêu này không có tác dụng gì đâu” Lạc Tuyết lè lưỡi , giễu cợt cô gái đang cố bơi về phía thành bể .

Người đó không ai khác chính là Triệu Mẫn Đường , bạn chí cốt của Hạ Tuyết và đồng thời cũng là hoa khôi của trường trung học Đường Yên . Kể cũng lạ . Từ lâu, Mẫn Đường vốn đã nổi tiếng là một cô gái xinh đẹp , tài năng , có chỉ số IQ cao ngất ngưỡng . Trái ngược hẳn với Hạ Tuyết , một cô gái chỉ suốt ngày biết đến gây gổ đánh nhau , lúc nào cũng xếp bết lớp về mặt học tập, lại còn chả có điểm gì nổi trội về mặt nhan sắc. Việc họ trở thành bạn thân có thể nói là điều kì lạ và khó hiểu nhất của trường Đường Yên . Nhưng có lẽ , chỉ có mình Hạ Tuyết và Mẫn Đường mới hiểu họ hoà hợp trên phương diện nào.

Mẫn Đường tuy nhìn bề ngoài thì có vẻ là một cô gái nhu mì , yếu đuối nhưng thực tế lại là một trong những nhân vật quan trọng của Dương gia. Cô cũng chính là cánh tay trái đắc lực của Hạ Tuyết : một hacker thiên tài và là một chiến binh về khả năng ám sát. Ngoại trừ Hạ Tuyết và Hạ Nhâm ra không một ai trong gia tộc có thể sánh ngang với khả năng chiến đấu của cô.

Nhưng thật không ngờ , một thiên tài như vậy lại phải dính tới vị lão đại vô cùng phiền hà và bất thường của Dương gia - Hạ Tuyết.

Như ngay lúc này đây, Mẫn Đường lồm cồm bò dậy từ trong bể bơi. Đôi mắt như hung thần, tay lăm lăm nắm đấm hướng về phía kẻ xấu tính vừa cho cô một buổi tắm miễn phí. Nhưng Hạ Tuyết chỉ thản nhiên nhún vai , nhặt túi snack rong biển đang ăn dở lên khỏi mặt đất , từ từ cho vào mồm ăn ngon lành . Vừa ăn cô vừa nở một nụ cười toe toét cùng hàm răng dính đầy rong biển tỏ vẻ vô tội nhìn Mẫn Đường.

Mặt Mẫn Đường biến sắc bèn gào lên :

“ Cậu nghĩ chuyện này vui lắm hả??? Đồ quái nữ kia !!!”

Hạ Tuyết nhăn răng , khuôn mặt tăng thêm sự hưng phấn. Cô tiến lại gần Mẫn Đường với một nụ cười ma quái , qui dị làm Mẫn Đường sợ hãi lùi về phía sau. Dẫu biết đây là lần thứ mấy nghìn cô nhìn thấy vẻ mặt này của Hạ Tuyết . Nhưng cứ mỗi lần tiếp cận, Mẫn Đường lại không nhịn được mà run rẩy. Cô biết đây chính là khuôn mặt của Hạ Tuyết khi săn đuổi một con mồi. Mẫn Đường chột dạ , toan bỏ chạy thì một bàn tay mạnh bạo bỗng nắm chặt lấy cô . Rồi không đợi Mẫn Đường kịp phản ứng , bàn tay đó kéo cô vào lòng rồi rúc vào tai Mẫn Đường thủ thủ:

“ Tôi biết cậu có hứng thú với tôi nhưng đâu cần phải dùng cách đó để tôi chú ý chứ bé ngoan !!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Lời mời

Mẫn Đường cả kinh lui về phía sau . Khuôn mặt đỏ ửng kèm xấu hổ và tức giận ngược nhìn Hạ Tuyết :

“ Cậu...cậu ... Cũng vừa phải thôi nhé Hạ Tuyết !!! Sao lúc nào ...lúc nào...cậu cũng có thể nói ra mấy lời thô tục thế chứ hả ???”

Hạ Tuyết chỉ mỉm cười . Đôi mắt càng thêm phần tà mị ngược nhìn Mẫn Đường lúc này khuôn mặt đã đỏ ửng như trái cà chua . Cô cất giọng nhẹ nhàng , êm dịu:

“ Sao vậy bé yêu ? Mọi ngày em gần gũi với tôi là thế mà sao giờ lại hờ hững như vậy ?”

Trong phút chốc , Mẫn Đường tưởng như có sấm nổ bên tai . Đôi mắt đỏ bừng , khuôn mặt theo đó lại càng chuyển màu dữ tợn . Cảm tưởng như một ngọn núi lửa sắp phun trào. Thật không thể tin được, từ nhỏ cô vốn đã là một thiên tài và là một chiến binh , rồi đến khi vào Dương gia, địa vị được củng cố cô lại càng được mọi người trọng vọng , kính nể. Dù cho có là Hạ Nhâm cũng phải biết kiêng nể cô vài ba phần. Ấy thế mà Hạ Tuyết , bằng những câu đùa lỗ bịch và sự vô duyên không biên giới đã khiến cho cao thủ Mẫn Đường này phải hết lần này tới lần khác chịu nhục .

Cho đến hôm nay , Mẫn Đường cuối cùng cũng tưởng sẽ có cơ hội làm cho Hạ Tuyết phải chịu khổ một phen . Ai ngờ Hạ Tuyết lấu cá, tinh ranh vượt mặt cô.

“ Không phục ! Mẫn Đường không phục “ . Cô mang bộ dạng ỷ thế , trừng mắt với Hạ Tuyết . Trong đầu hiện lên ý muốn làm cho Hạ Tuyết phải hối hận không thôi . Nghĩ đoạn cô xoay người hằn học bỏ đi, còn kịp nói với theo một câu:

“ Nghỉ chơi với cậu một tháng không gặp nhau nữa! Người ta đến tìm cậu là muốn làm cậu vui thế mà được cậu đối xử như vậy đấy!!!”

Mẫn Đường lao nhanh ra phía cửa. Nhưng chưa đi được mười bước đã bị Hạ Tuyết kéo giật lại rồi choàng tay ôm lấy cô:

“ Làm gì thế hả ??? Buông ra !!!” Cô gào lên.

Mẫn Đường giận dữ đang toan đẩy Hạ Tuyết ra thì thấy cánh tay quàng qua eo mình lại mỗi lúc một siết chặt . Hạ Tuyết ngược khuôn mặt mếu máo , đôi mắt ngân ngấn nước trông như một chú cún con bị chủ bỏ rơi nhìn Mẫn Đường . Cô cất giọng nũng nịu :

“ Thôi mà!! Cho mình xin lỗi lần sau mình không thể nữa đâu!!”

Nhưng Mẫn Đường chỉ dùng dằng , khuôn mặt càng thêm phần nghiêm nghị :

“ Hạ Tuyết, cậu đừng được nước làm tôi . Tôi nói cho cậu biết nghỉ chơi là nghỉ chơi”

“ Thôi mà” Hạ Tuyết nài nỉ “ Cậu biết tính cách của tôi rồi đó . Thôi đừng giận nữa . Hay cậu nói xem muốn tôi làm gì cho cậu nào . Bất cứ thứ gì cậu thích...”

Hạ Tuyết chưa kịp dứt lời đã thấy Mẫn Đường ngẩng mặt lên . Rồi không nói không rằng bèn lôi cổ cô xềnh xệch về phía cửa thoát hiểm . Ánh mắt Hạ Tuyết trong chốc lát thoáng qua vẻ ngạc nhiên pha chút tò mò nhưng vẫn để mặc cho Mẫn Đường kéo đi. Mãi cho đến lúc ra khỏi cổng trường , Hạ Tuyết mới nhắc đầu lên khẽ hỏi:

“ Giờ thì cậu muốn làm gì đây Mẫn Đường?”

“ Dự tiệc “ Mẫn Đường đơn giản phun ra hai chữ.

“ Há??? Dự tiệc???” Hạ Tuyết tròn tròn mắt .

“ Phải!” Mẫn Đường thân nhiên đáp rồi xoay người nở một nụ cười tuyệt đẹp với Hạ Tuyết. Khiến đáy lòng cô dâng lên một dự cảm không lành.

“ Và cậu sẽ là DJ chính của buổi tiệc tối nay đây!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Người đàn ông bí ẩn

Vàng trắng non đầu mùa hạ chiếu sáng vành vạch trên bầu trời,mang một cảm giác yên bình khó tả. Những cơn gió thổi dịu mát từ phía con sông nơi ngoại ô thành phố làm xua tan đi cái nóng nực lúc về đêm.

.....

Khách sạn Houston Plaza , trong căn phòng Tổng Thống xa hoa,đẹp đẽ. Giấy dán tường màu vàng kim hoành tráng , những món đồ nội thất gỗ cao cấp cùng ánh sáng vàng dịu của mặt trăng khiến cho không gian căn phòng mang vẻ ấm áp, yên bình.

Nhưng ngay cả không gian ấy cũng không thể xua tan đi sự lạnh lẽo phát ra từ người đàn ông đang ngồi trên chiếc trường kỉ . Hắn mặc một chiếc áo sơ mi và quần tây màu đen được làm bằng tay tinh xảo,toát lên một vẻ xa xỉ, đắt tiền.

Người đàn ông ngẩng đầu, đôi mắt nhắm hờ hững. Làm lộ ra những đường nét tinh tế ,rắn rỏi và lạnh khốc. Khuôn mặt góc cạnh,vuông vức. Sống mũi cao thẳng. Khoé môi mỏng kiêu ngạo khẽ nhếch lên. Không hề mang lại cảm giác vui vẻ , an lành mà chỉ có sự chua xót cùng bi thương tới chạnh lòng. Tất cả hoà hợp như chạm khắc nên một vẻ đẹp hoàn mĩ tựa thiên thần nhưng đồng thời....cũng độc địa như ác quỷ.

Thời gian chậm chậm như trôi đưa.

.....

Từng giây....từng phútrồi từng giờ trôi qua.....

Bóng hình cô độc vẫn cứ ngồi đó . Chìm đắm trong những suy nghĩ riêng tư của chính mình. Mãi cho đến khi chiếc điện thoại bên cạnh phát ra tiếng nhạc chuông êm dịu , người đàn ông mới từ từ mở đôi mắt một mí,nhìn chăm chăm vào phía trước .

Một màu tím hiếm có xuất hiện,bao trùm cả không gian .Đó là một màu sắc đẹp nhưng bị che lấp bởi sự lạnh lùng và độc đoán . Ánh tím trong đó tàn mát ra càng thêm phần ma mị,tương như không phải đôi mắt của một con người. Mà là hoá thân của một con ác quỷ hung tàn, bạo lực.

Người đàn ông thở dài. Nhìn chiếc điện thoại trên bàn . Do dự một hồi bèn cầm lên . Thoáng liếc qua số máy gọi đến , ánh tím nơi đáy mắt lại càng thẫm đen hơn nữa.

Tiếng chuông mỗi lúc một to , liên tục, đều đặn không dứt . Mãi cho tới khi nó làm mất đi sự yên tĩnh của căn phòng, người đàn ông mới chậm chậm áp chiếc điện thoại lên tai . Trong không gian bèn vang lên một giọng nói khàn đặc:

“Cận Nhiên,cô ấy...thế nào rồi?”

Giật mình, người bên đầu dây thoáng chừng lại. Mơ hồ, Chung Cận Nhiên có thể cảm nhận được sự nguy hiểm từ người đàn ông. Một cảm giác mà mặc dù có cách xa cả nghìn cây số cũng khiến hắn phải run rẩy.

Thấy Chung Cận Nhiên ngập ngừng, người đàn ông thoáng nhãn mặt. Quát lớn:

“NÓI !!!!”

Im lặng bao trùm. Sự chờ đợi kéo dài tới cả thế kỉ, như muốn dày vò con người. Mãi cho tới một lúc sau, đầu dây kia mới vang lên một giọng nói trầm thấp:

“Mặc Tổng, mọi chuyện....đã xong rồi!”

Người đàn ông chừng lại. Im lặng đến rợn người. Hắn nhắm chặt đôi mắt mờ ảo, cảm nhận được sự đau đớn trong tim. Nỗi đau mà ban đầu vốn chỉ âm ỉ thôi mà nay đã lan rộng, ngập tràn cả cõi lòng.

Đau quá!....Thật là khó chịu đến chết mất!

Bất chợt, người đàn ông mở to đôi mắt. Một sự thần nhiên hiếm có đến ngạc nhiên hiện ra. Nhưng có trời mới biết, nó báo trước một trận cuồng phong khủng khiếp đến thế nào!

Và rồi cũng như ánh mắt ấy, một giọng nói còn vô tình hơn vang lên trong đêm đen:

“Thế thì thôi vậy! Cận Nhiên, cậu nghỉ ngơi đi”

Cận Nhiên sững người. Không tin nổi vào tai mình. Đi theo người này nhiều năm, hắn thừa biết đối với tổng tài người phụ nữ đó quan trọng đến thế nào. Thế mà chỉ một chữ “Thôi” là kết thúc sao? Sẽ chấm dứt được mọi việc ư? Cận Nhiên chần chừ, một lúc sau mới lên tiếng:

“Ngài.....sẽ ổn chứ? Mặc.....”

Nhưng chưa kịp đợi hắn nói hết câu đầu dây bên kia bèn vang lên một tiếng “Ruỳnh” thật lớn. Chung Cận Nhiên giật mình, mới biết mình lỡ lời. Trong cuộc đời vị tổng tài hắc ám mà hắn tôn thờ này, nói một là một, hai là hai. Anh chỉ được làm theo mệnh lệnh, không có trách nhiệm phải đặt ra câu hỏi. Mà hắn thì vừa phạm phải quy tắc bất di bất dịch đó.

Cận Nhiên cúi mình, nói nhỏ:

“Tôi đã hiểu rồi Mặc Tổng. Tôi ...sẽ chấp nhận bất cứ hình phạt nào mà ngài ban!”

Người đàn ông bên đầu dây im lặng. Tắt phụt chiếc điện thoại. Ngay sau đó, bèn ném phăng nó về phía cửa kính ngoài ban công.

“Choang” Một âm thanh giòn giã vang lên chua chát. Những mảnh thủy tinh rơi vãi, tán loạn trên mặt sàn. Như những mảnh trái tim của hắn, đã sớm không còn hình dạng.

Người đàn ông cúi đầu, rút từ trong túi một hộp xi gà bằng bạc. Mở nắp, lôi ra một điếu thuốc. Châm chậm rít một hơi thật sâu rồi thở ra từng làn khói mỏng.

Trong bóng tối của căn phòng, hắn ngồi đó. Chỉ còn ánh trăng thanh tĩnh làm bạn. Thật đẹp nhưng cũng thật cô độc!

Bất giác, người đàn ông đứng phất dậy. Cảm chiếc áo vét bên cạnh khoác vào. Bước về phía cửa, mở nó ra rồi đóng nhanh lại.

“Rầm”. Một tiếng động lớn vang lên rồi nhấn chìm cả căn phòng hỗn loạn dưới mảnh trăng non đầu mùa.

Vài giờ sau đó.....

Trước cửa khách sạn Houston Plaza, một cô gái thần nhiên đứng đợi. Khuôn mặt tầm thường không trang điểm. Nhưng mái tóc bạch kim và đôi mắt sương mù ngời sáng ấy hoà lẫn với màu trắng căng làm toát lên vẻ ngạo nghễ, thách thức tới vô cùng. Cô gái mỉm cười thật ôn hoà, thật tự nhiên. Nhanh chóng bước chân vào khách sạn. Mà không hề ý thức được rằng:

“Định mệnh của cô sắp thay đổi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Bữa tiệc Triệu gia (P1)

Hạ Tuyết đi đi lại lại trong đại sảnh của khách sạn Houston. Lòng đầy buồn chán liếc nhìn xung quanh rồi thả mình xuống chiếc ghế sofa nơi gần cửa sổ. Đôi mắt lười biếng ngược lên bức bích họa được trang trí tinh xảo trên trần nhà với những hình thiên thần, tông đồ và chúa. Hạ Tuyết còi gầy, dầm đôi chân trần lên tấm thảm lông mềm mịn. Không màng đến ánh mắt soi mói và chế nhạo của những nhân viên gần đó. Cô cầm li mojito chanh bạc hà mát lạnh rồi đưa lên môi. Mùi bạc hà cùng hương chanh xộc lên mũi tạo một cảm giác khoan khoái tới lạ thường.

Hạ Tuyết đảo mắt xung quanh, lòng đầy trầm trồ, thần phục.

Quả không hổ danh là Triệu gia. Tổ chức sinh nhật mà cũng phải xa xỉ, đắt tiền thế này! Chả bù cho Hạ Tuyết. Dẫu mang tiếng là con nhà tài phiệt nhưng bữa tiệc sinh nhật của cô lúc nào cũng thật đơn giản. Chỉ có số nên là tăng lên hằng năm. Tiệc sinh nhật của cô cũng không có nhiều khách khứa tham dự. Chỉ có ba, anh trai, Mẫn Đường và một người nữa.

Nghĩ đến đây, nụ cười trên môi Hạ Tuyết vụt tắt. Cô thất thần nhìn chăm chăm vào ly nước trên tay. Mẫn sương mù trong trẻo như ánh trăng nay lại u tối thăm thẳm khiến đôi phương nhìn không thấy đáy.

Tại sao?...! Dù không muốn nhưng sao em vẫn nghĩ tới anh? Tại sao dù anh không còn ở đây nhưng vẫn ám ảnh em đến vậy?

Hạ Tuyết im lặng, một giọt lệ trong suốt đẹp đẽ chảy tràn khoé mi. Cô cúi đầu, không để ai thấy được sự uỷ khuất của bản thân. Đồng thời cũng đóng chặt cánh cửa trái tim mình lại. Nhưng tất cả đều bị thu vào tầm mắt của một người duy nhất...Mẫn Đường.

Hạ Tuyết nhắm mắt, cúi đầu nên không để ý thấy Mẫn Đường đã đứng sau lưng cô từ lúc nào. Ánh mắt cô đau đớn nhìn chăm chăm vào Hạ Tiyeest mà lòng quặn thắt..

Hạ Tuyết ơi là Hạ Tuyết! Sao cậu cứ phải nghĩ đến đề rồi lại tự làm khổ bản thân vậy?

Làm bạn với Hạ Tuyết đã lâu năm, cô hiểu người đó quan trọng như thế nào với Hạ Tuyết. Đó là người mà Hạ Tuyết yêu và trân trọng hơn cả tính mạng mình. Chỉ một ý nghĩ về anh ta thôi cũng đủ để làm cô rơi vào đau khổ.

Bất chợt, Hạ Tuyết ngẩng đầu lên. Quay người nở một nụ cười với Mẫn Đường khiến cô bất giác giật mình. Đó là một nụ cười tự nhiên, vui vẻ không có một chút đau khổ, bi thương. Như một Hạ Tuyết hồn nhiên mà cô đã đối diện suốt bao năm qua.

Hạ Tuyết đứng dậy, ý cười trên môi càng nồng đậm. Nắm chặt tay Mẫn Đường kéo về phía đại sảnh tổ chức sự kiện, giọng trách móc:

“Cậu đã ở đâu vậy? Có biết tôi chờ bao lâu rồi không?”

Mẫn Đường kinh ngạc định nói gì đó nhưng ánh mắt bất gặp sóng nước trong đôi mắt mờ sương của Hạ Tuyết cô bất chợt sững người. Rồi như hiểu ra điều gì đó Mẫn Đường ngẩng đầu, kéo mạnh tay Hạ Tuyết về phía lối vào xa hoa:

“Đương nhiên là tìm cậu! Người đâu chả thấy nhanh lên sắp trễ rồi!”

Nói rồi cô lôi Hạ Tuyết đi thật nhanh, tuyệt nhiên không hề nhắc tới chuyện kia. Đây là cách mà hai năm qua bọn họ đối diện vấn đề này. Chỉ có những nụ cười giả tạo trên môi, mà không biết đằng sau: Trái tim đã tan vỡ tới nhường nào!

Đại sảnh xa hoa, tráng lệ với phong cách Phục Hưng vốn dành cho các buổi dạ vũ lớn nay được trang trí lại hoàn toàn. Những ánh đèn led và neon giăng kín trần phòng. Rèm và thảm được thay bằng màu đen. Sàn nhảy được lắp đặt sáng trưng. Những khách khứa bắt đầu bước vào phòng. Không có lấy một vị lão phu, doanh nhân hay trí thức. Chỉ có những thiếu niên khoảng tầm tuổi Hạ Tuyết. Họ cũng không mặc những bộ vest lịch lãm hay váy vóc cầu kì, đẹp đẽ, mà là quần jean, áo phông in chữ hàng hiệu đắt tiền. Ai ai cũng toát ra vẻ thanh tao, cao nhã. Dù biết những thanh thiếu niên được mời tới đây đều là những công tử, tiểu thư giàu có của các nhà tài phiệt. Tất cả giống như một quán bar, vũ trường hơn là một bữa tiệc sinh nhật thông thường.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bữa tiệc Triệu gia(P2)

Mẫn Đường lôi xềnh xệch Hạ Tuyết về phía sân khấu, băng qua đám đông ồn ào đang tiến vào đại sảnh. Rồi khuất vào một góc sau cánh gà.

Hạ Tuyết bị lôi đi đến chóng cả mặt. Định bụng muốn bảo Mẫn Đường dừng lại nhưng thấy vẻ mặt hừng khởi hiểm có của cô bạn thì im bật. Nghĩ bụng:

“Chắc ! Chắc! Ca này chắc mệt lắm đây!”

Mẫn Đường lôi Hạ Tuyết đi mãi qua một hành lang tối mịt sau cánh gà. Rồi cuối cùng dừng trước một cánh cửa màu đỏ . Trên đó có tấm bảng đen kịt ghi độc một chữ .”Private“.

Mẫn Đường không màng đến lời cảnh báo,ấn cửa đi vào . Nhưng chưa kịp phản ứng gì thì một bóng đen đã nhào đến, ôm chầm lấy cô. Một giọng nói vui ề vang lên:

“Mẫn Mẫn,em đến rồi đó à! Anh chờ em mãi”

“Mẫn Cung,anh chỉ được cái nhanh mồm là giỏi thôi” Mẫn Đường vừa đáp vừa đẩy người đàn ông trong lòng ra

“Sao vậy?” Mẫn Cung ưỡn khuỷu tay, làm bộ nước mắt lưng tròng với Mẫn Đường “Sao em không thể chào hỏi ông anh họ này một cách nồng nhiệt hơn ư?”

Mẫn Cung cười xoa, lộ ra cặp má lúm đồng tiền khiến nụ cười của anh trông thật dịu dàng, ôn hoà. Đôi mắt ngời sáng, nhí nhảnh giống y chang Mẫn Đường khiến Hạ Tuyết không khỏi cảm thán. Quả thật! Nếu như không phải quen biết Mẫn Đường lâu năm thì có lẽ cô cũng giống như cả thiên hạ này không hề nhận ra đây là một trong những CEO có triển vọng nhất trong ngành kinh tế toàn cầu.

Hạ Tuyết nhìn hai anh em họ thân mật tâm sự một lúc lâu thì mới cất giọng :

“Yo! Anh giai, anh quên cô em gái này nữa rồi hả!”

Lúc này Mẫn Cung rời sự chú ý khỏi Mẫn Đường nhìn vào cô gái có đôi mắt sưng mù trước mặt. Giọng càng tươi tỉnh. Anh xuất thủ làm động tác muốn đập tay với Hạ Tuyết:

“Sao mà quên được , tiểu nữ quái lâu rồi không gặp. Đạo này em thế nào ?”

Hạ Tuyết thoáng thờ dãi, đáp lại cái đập tay của Mẫn Cung. Lòng buồn chán nói:

“Vẫn như thế anh giai ạ! Trừ việc đạo này kết quả học tập của em càng thê thảm hơn gấp trăm lần mọi năm thì chẳng có gì mới”

Mẫn Cung cười khi ôm lấy bả vai Hạ Tuyết xoa nhẹ nói:

“Không sao đâu em ạ! Hôm nay là sinh nhật anh nên em hãy cứ thông thả đi. Hãy vui chơi hết mình được không?”

Hạ Tuyết nhếch môi, có mà bắt cô làm việc cả đêm thì có. Cô đưa mắt về phía Mẫn Đường giờ đây đang mang ánh mắt hình viên đạn với Mẫn Cung . Tên cáo già này! Dám lợi dụng cả em họ mình để lôi cô tới đây

Mẫn Cung nhìn ra ý tứ trong ánh mắt Hạ Tuyết thì bèn giải đãi:

“Thì em cũng biết đấy tiểu quái, nếu anh không bày ra trò lôi em ra thì liệu em có đi không cơ chứ! Anh cũng hết cách mới phải để Mẫn Đường bị đẩy xuống hồ thôi”

Mặt Mẫn Đường lập tức biến sắc tức giận không nể hà. Cô nắm chặt cổ áo Mẫn Cung, lôi ra ngoài rồi quay lại ném cho Hạ Tuyết một câu:

“Cậu mau chuẩn bị đi! 15 phút nữa là bắt đầu rồi đó”

Mẫn Cung nhún vai, làm bộ cam chịu. Dù sao anh cũng biết hôm nay mình thảm rồi.

Cánh cửa đóng sầm, trong căn phòng giờ chỉ còn lại mình Hạ Tuyết. Cô thả mình xuống chiếc ghế bành sau lưng, mặt thoáng hiện lên nét buồn. Cô không thích cảm giác này. Bất chợt Hạ Tuyết lắc đầu,hai tay đặt sau thái dương.

Không!....Cô phải quên đi . Dù chỉ là trong đêm nay cô cũng phải rũ bỏ hình ảnh người đó ra khỏi tâm trí. Chỉ có như vậy cô mới cảm thấy được thanh thản.

Nghĩ đoạn, Hạ Tuyết bật dậy, với tay lấy chai brandy trong tủ kính bày trước mặt dốc ngược lên,tu một hơi . Dòng nước màu hổ phách sóng sánh trong lòng chai rồi dần dần biến mất. Hạ Tuyết cúi người thở hắt. Để sự cay nồng và hơi men làm tràn ngập khoang mũi rồi lan toả sang não bộ. Cô ngẩng đầu,nhìn chằm chằm vào bóng hình trong tấm gương rồi nở một nụ cười nhẹ nhõm. Hà!Cảm giác thật dễ chịu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bữa tiệc Triệu gia (P3)

Dạo này cảm thấy mình viết được nhiều nhưng không năng suất. Mong các bạn thông cảm. Mình sẽ cố gắng tạo nhiều tình tiết mới mẻ hơn. Hy vọng mọi người sẽ ủng hộ.

Aikaba Hikori

Không gian của buổi tiệc càng về đêm càng náo nhiệt, không khí làm cho người ta có cảm giác ngột thở. Trong góc đại sảnh, một cô gái dung nhan thanh tú, xinh đẹp đứng đó. Ánh mắt lạnh lẽo quét qua đám đông rồi lác đầu. Cô quay sang người thanh niên bên cạnh, thầm thở dài:

“Có lẽ đây không phải là ý hay”

Người thanh niên thần nhiên nhún vai. Tinh nghịch nhìn cô:

“Em gái à! Anh chỉ làm theo ý em thôi! Em cũng thấy Tuyệt nhi rồi đấy! Em ấy...không còn vui vẻ như trước nữa”

Cô gái quay đầu, suy nghĩ mông lung rồi nói:

“Từ ngày giết kẻ hại Lục Tâm, cô ấy còn chẳng thể cười tự nhiên được nữa... Em...muốn thấy lại nụ cười của cô ấy”

Người thanh niên im lặng. Anh ngắm nhìn cô rồi đưa mắt vào khoảng không vô định:

“Vậy thì hãy cầu cho là em đúng, em gái”

“Ừ! Cầu cho là em đúng”. Cô gái thờ ơ đáp rồi hướng tầm mắt về phía ánh đèn sân khấu náo nhiệt. Máu mắt đen lấp lánh của cô tương phản dưới ánh sáng đó càng toát lên kiên định. Mẫn Đường tin tưởng vào quyết định, vào sự lựa chọn của mình. Chỉ là cô không biết chính nó sẽ ảnh hưởng đến tương lai của bọn họ tới nhường nào! Hạ Tuyệt không biết mà cô cũng chẳng có khái niệm.

Đám đông ngoài đại sảnh càng lúc càng nhộn nhạo. Một số người đã bắt đầu cúi gắt đầu rồi khỏi bữa tiệc, số khác thì cất giọng ai oán kêu gào:

“Sao lâu vậy! Mẫn Cung chả giữ lời gì cả! Sao không thấy Zelia đâu?”

Một người khác hưởng ứng cũng chen mồm:

“Phải! Một huyền thoại như vậy có thể xuất hiện sao? Mọi người liệu có nghĩ Cung tiên sinh lừa chúng ta”

“Đúng vậy! Đến tổng tài của Mặc thị - Mặc Lãnh Phong tài giỏi như vậy còn không thể mời nổi Zelia hợp tác thì đầu đến phiên một người mới nổi trong giới đầu tư như Triệu Mẫn Cung cơ chứ!”

Đám đông nhao nhao cả lên. Người câu này câu kia, chả mấy chốc mà như thủy triều vỡ tan, làm cục diện càng trở nên hỗn loạn. Tiếng hò hét dưới khán đài càng lúc càng như những con sóng hung tợn:

“Zelia”

“Zelia”

“Zelia”

.... Mẫn Cung đứng một bên khẽ nhếch mép. Đúng là những kẻ “phạm phu tục tử”, chẳng đáng để anh tổ chức bữa tiệc này. Nếu như không phải nể mặt Mẫn Mẫn và Hạ Tuyệt thì những kẻ này làm sao có cửa tới chúc mừng sinh nhật anh. Nói chi là có điểm phúc được anh mời đến cơ chứ!

Mẫn Cung buồn chán, ghé sát vào tai Mẫn Đường thì thào:

“Bắt đầu được rồi chứ em gái?”

Mẫn Đường nhếch mép, không nói gì, bước chân nhẹ nhàng tiến đến một bảng điều khiển. Ngón tay thon dài khẽ chạm vào một cái nút. Rồi ngay sau đó ánh đèn bốn phía tắt lịm, bao vây đám đông trong một màu đen u ám. Những tiếng hét thất thanh vang lên, mọi người hoảng sợ, ý ới gọi nhau. Có một số người mò ngay ra tới cửa nhưng khi phát hiện ra tất cả đã bị đóng chặt thì sự sợ hãi mới thực sự lan toả.

1 phút...2 phút rồi 3 phút trôi qua. Khi đám người đã hoàn toàn nghĩ chắc chắn rằng đây là một vụ khủng bố, bạo hành tinh thần thì bỗng.

“PHỤT”

Một quang sáng rực rỡ chiếu rọi khuôn mặt của những thanh niên dưới khán đài. Theo bản năng họ đưa tay lên che mắt đồng thời hướng sự chú ý đến thứ ánh sáng màu nhiệm ấy.

Trên sân khấu trong ánh đèn mờ ảo, một cô gái có mái tóc màu bạc xuất hiện. Bất ngờ và tự nhiên không một tiếng động. Từ áo khoác, cả vạt cho tới cả găng tay của cô đều như được bao phủ bởi một màu đen bí ẩn. Cô gái ngẩng đầu, để lộ ra một chiếc mặt nạ phòng độc được làm tỉ mỉ. Tưởng chừng thật kì quái nhưng lại vô cùng thích hợp với một nhân vật đặc biệt như cô.

Đó chính là Dương Hạ Tuyết. Hay nói chính xác hơn thân phận hôm nay của cô là Zelia. Nữ DJ đỉnh cao của dòng nhạc EDM. Một phù thủy trong sự phối nhạc và cũng là thiên tài của những giai điệu. Nổi danh từ những bản nhạc phát trên mạng, cô gây dựng được một lượng fan hâm mộ đông đảo từ Mỹ, Anh cho đến cả nội địa trong nước. Nhưng điều làm nên tên tuổi của Zelia chính là sự bí ẩn của mình. Vốn chỉ xuất hiện trong các buổi festival âm nhạc nhưng không bao giờ cô để lộ khuôn mặt. Cũng có rất nhiều công ty, nhà tài trợ mời cô ký hợp đồng - kể cả tập đoàn đa quốc gia lẫy lừng Mặc thị cũng bị cô thẳng thừng từ chối. Vậy nên câu chuyện về Zelia luôn là một bí ẩn lớn đối với làng giải trí.

Và giờ đây cô bí ẩn đó đang quét đôi mắt lạnh lùng về phía đám đông. Một sự ngệt thở kinh khủng bỗng bao trùm cả không gian đủ khiến người ta cảm thấy rùng mình. Và rồi chưa kịp để mọi người hoàn hồn cô gái bỗng thân nhiên nhún vai, chạm tay vào những phím sáng của bảng điều khiển trước mặt. Một giai điệu sôi động vang lên, không hề tạp nham mà lại vô cùng tinh tế. Cô gái đưa tay lên chiếc headphone trên tai, đưa mình lắc lư theo nhịp điệu, đôi mắt ánh lên sự vui vẻ, thoải mái. Khiến cho sự căng thẳng ban đầu vốn ngệt thở nay được xoa nhòa theo những nốt nhạc của cô. Mọi người hoà vào tiếng nhạc, đứng đưa theo giai điệu ấy. Tiếng nhạc xập xình, sức sống căng tràn đủ biết đây sẽ là một đêm dài. Để rồi tất cả nhún chìm vào màn đêm yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đôi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Uống rượu

“Thời tiết đêm nay thật dễ chịu”.

Hạ Tuyết nhủ thầm rồi khẽ cười. Ngón tay vân vê chiếc cốc thủy tinh màu xanh boóc đô nhàn nhạt rồi hướng nó về phía người phục vụ quầy bar, kèm theo đó là một nụ cười thân thiện:

“ Anh giai.... Híc” Hạ Tuyết vừa lên con nắc vừa nói với giọng say mềm” Anh rót thêm đi.....loại nào cũng được....”

Người phục vụ hốt hoảng nhìn cô gái. Mắt hướng về số rượu nằm la liệt trên bàn mà lòng thầm chột dạ. Từ những loại rượu nhẹ như rượu trái cây, cocktail cho đến những loại rượu nặng đô như gin, vodka và cả scotch đều được cô gái trước mặt uống không sót một giọt. Hắn không biết tại sao hôm nay mình lại xui xẻo đến thế, không những phải tiếp đến một con quái thú nghiện rượu nhất hạng mà là đến tận hai con. Chắc chắn cứ cái đà này, rượu trong quán hắn sẽ bị uống sạch sẽ không còn chai nào mất. Nghĩ đến đây, người bartender chỉ biết im lặng, hướng đôi mắt ái ngại về phía cô gái đang dí chiếc cốc vào sát mặt mình.

Thấy người đàn ông trước mặt lăm lăm, Hạ Tuyết thoáng nhăn mặt. Đôi mắt phát ra hàn băng lạnh lẽo, tay siết chặt chiếc cốc thủy tinh. Hơi men cộng với sự sốc nổi khiến cô bắt đầu có những suy nghĩ không được ổn định....

Sao vậy?

.....

Tên này sao không rót rượu ?

.....

Hắn khinh mình à?

.....

Hay là hắn nghĩ mình không uống hết

được chỗ rượu này?

.....

Hay là..... Cuối cùng cũng có người đàn ông chịu khuất phục trước vẻ đẹp của Dương Hạ Tuyết này rồi?.....

.....

Nghĩ đến đây, Hạ Tuyết bất giác phá lên cười man dại. Nụ cười của cô lớn đến mức làm xua tan đi không khí yên tĩnh của quán bar. Khiến những cặp mắt tò mò và xét nét đều hướng về phía cô, kèm theo đó là những lời bình phẩm khó nghe.

“ Quán bar của khách sạn cao cấp mà sao có thể vô duyên thế cơ chứ!”

“ Hừ ! Làm ăn thế mà được à! “

“ Sao lại cho một kẻ say vào đây làm càn vậy! An ninh lỏng lẻo thật đấy”

“ Trời ơi! Thật là mất mặt quá đi thôi”

.....

Những câu nói rất nhỏ vang lên nhưng cũng đủ để bay đến tai người phục vụ. Anh ta bất thình lình chớp mắt, rủa thầm“ Đứng là đã xui lại càng xui”. Anh ta toan vươn tay, chạm vào chiếc cốc thủy tinh của cô gái rồi lí nhí:

“ Tiểu thư, tôi nghĩ cô nên dừng uống đi! Cô đã uống nhiều quá rồi đó! Cô xem, mọi người đang nhìn chúng ta kìa!”

Hạ Tuyết nghe thấy câu nói của người phục vụ, bất giác bèn ngẩng đầu.

Đôi mắt quét qua những con người đang xì xào, bàn tán xung quanh , ý cười nhàn nhạt bỗng xuất hiện nơi đáy mắt. Trông bộ dạng của cô hiện giờ không hề có chút lo lắng, xấu hổ. Mà trái lại, thật cao hứng, như đang xem mấy con khỉ diễn trò. Quả thật chỉ là mấy con khỉ ngu ngốc . Người phục vụ ngạc nhiên trước biểu hiện của cô gái kì lạ. Thắc mắc không biết có phải rượu vào quá nhiều khiến cô đứt luôn dây thần kinh xấu hổ rồi hay không?

Đang suy nghĩ vẩn vơ, người phục vụ không để ý đến Hạ Tuyết đã quay phắt lại nhìn mình khiեսn hấn ta bất chợt giật nảy người, toan lùi về phía sau thì Hạ Tuyết đã nhanh tay nắm chặt cổ áo hấn. Rồi bàn tay còn lại đưa lên, khẽ vuốt ve chân mày rồi đi xuống gò má khiến người phục vụ rết run . Không hề có một chút ảm áp mà chỉ có một sự tàn nhẫn, lạnh lùng đến đáng sợ.

Hạ Tuyết im lặng một lúc lâu. Bất chợt cô đưa chiếc cốc ra trước mặt người phục vụ. Và trong khi anh ta đang còn ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bỗng :

“Choang!!!!”

Một âm thanh ròn rã vang lên. Chiếc cốc trong tay cô gái bị bóp nát vụn, những mảnh thủy tinh rơi vỡ , tán loạn khắp mặt bàn, kèm theo đó là sắc mặt không thể tệ hơn của người phục vụ. Tiếp theo đó là một nụ cười không thể tươi hơn của cô gái nhưng chỉ khiến người phục vụ diễn tả bằng hai chữ.

“Bệnh hoạn”

Một giọng nói du dương vọng về lạnh lùng như âm hồn:

“ Bây giờ anh có rớt không ???”

Người phục vụ sợ hãi.

Loạn rồi! Đứng là loạn rồi!

Hôm nay hấn gặp phải quái thai nhất hạng rồi. Chiếc cốc thủy tinh hai lớp dày vậy mà cô gái này bóp nát dễ dàng không khác gì một món đồ chơi. Nếu đó mà là cái cổ hấn thì.....

Người phục vụ nuốt nước bọt, lưng áo ướt đầm mồ hôi, hấn cất giọng lắp bắp:

“ Và....ng, vâng.....!!!! Tôi...tôi rớt xin cô ...đừng...đừng...đập phá nữa!!!”

Hạ Tuyết nghe xong lời nói của người phục vụ bèn thu lại bộ mặt đáng sợ của mình, mỉm cười nói:

“ Thế mới ngoan chứ !!!”

Nói rồi cô cúi người, tỉ tay lên mặt bàn. Để mặc cho người phục vụ lập cập rót rượu. Đôi mắt nhắm hờ hững. Một mối muốn chết mất!

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời , Dương Hạ Tuyết không biết mình phải làm gì? Không biết sẽ đi về đâu? Cũng không biết tương lai nào đang chờ đón trước mắt? Hai năm qua trả thù cho người đàn ông cô yêu thương nhất, rồi khi mọi chuyện kết thúc: Cô còn lại gì? Rốt cục thì vẫn là kẻ tay trắng mà thôi?

Thấy Hạ Tuyết có vẻ đã bình tĩnh. Người phục vụ đặt cốc rượu mạnh trước mặt, chần chừ một lúc lâu rồi lên tiếng:

“ Tiểu thư rượu của côtôi để trên bàn . Tôi....có thể đi được không? Còn...còn có khách đang chờ tôi.”

Nói xong , hấn thu mình lại, chờ đợi một trận cuồng phong ập đến . Nhưng cô gái trước mặt chỉ nhắm mắt, gật đầu, phớt mặc cho hấn muốn làm gì thì làm. Người phục vụ thờ phào , rón rén cầm chiếc khay chất đầy các loại rượu từ cognac, brandy ,vodka,..... Rồi nhanh chóng đi nhanh khỏi quầy pha chế.

Người phục vụ bước nhanh. Đôi chân thoăn thoắt vọt vẫ rẽ qua các lối đi rồi tiến vào một góc khuất trong quán bar. Nhìn qua thì mọi người sẽ nghĩ đây chỉ là một tiểu cảnh, với những bồn cây trang trí không hơn không kém. Nhưng không ai ngờ rằng, cái chỗ khi họ cò gáy này lại chính là chỗ ngồi sang trọng nhất trong quán bar. Không gian kín đáo, những đồ nội thất đắt tiền và ánh đèn vàng êm dịu. Bên cạnh lại có một ô cửa kính đón gió, phóng tầm mắt ra con sông thành phố tạo nên một vẻ đẹp lãng mạn, nên thơ. Không cần nói cũng biết chỉ có tầng lớp trí thức, thượng lưu mới dám ngồi tại đây.

Người phục vụ nhẹ nhàng đặt chiếc khay xuống. Cần thận không phát ra một tiếng động, có vẻ như không muốn làm phiền người đàn ông đang ngồi trầm tư trên chiếc ghế bành.

“Mặc tiên sinh, rượu của ngài đây ạ! Ngài có cần gì nữa không?” Người phục vụ khẽ nói

Đến lúc này người đàn ông mới từ từ mở đôi mắt mệt mỏi nhìn về phía trước. Ánh tím trong đó toả ra, tàn mất khắp không gian mang lại một sự khó thở vô hạn. Người phục vụ thoáng giật mình, cất giọng nhắc nhở:

“Mặc tiên sinh, ngài quên không đeo kính áp tròng

Người đàn ông quay lại trừng mắt với người phục vụ. Lúc này anh ta mới biết mình lơ lơi, vội hoảng hốt lí nhí nói:

“Xin lỗi ngài! Mặc tiên sinh. Là tôi không biết thân biết phận”

Người đàn ông nheo mắt, con ngươi bắn ra tia nhìn nguy hiểm khiến người phục vụ chỉ biết cúi gằm mặt. Một lúc sau đó, hắn mới từ từ rút trong túi áo một điều thuốc đưa lên miệng, nhàn nhạt bảo người phục vụ:

“Chuẩn bị xong hết chưa”

“Dạ! Mặc tiên sinh đã xong rồi!”

Người phục vụ hoảng hồn, khẽ đáp.

“Tốt!” Người đàn ông khẽ cười, trong làn khói mỏng lộ ra sự tàn nhẫn. “Vây bắt đầu trò chơi đi”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Làm loạn

Trong khi đó, tại quầy bar khách sạn Houston

“Choang!”

Một tiếng động chất chứa vang lên kèm theo đó là sắc mặt tái xanh của tất cả vị khách có mặt trong quán bar khách sạn Houston. Ai ai cũng chăm chú nhìn vào những mảnh thủy tinh tán loạn trên mặt sàn rồi sau đó hướng sự chú ý của mình về phía cô gái đang đứng tại vị trí bàn pha chế.

Cô gái thật nhỏ bé, chỉ cao khoảng một mét sáu nhưng khuôn mặt lại vô cùng dữ tợn. Đôi mắt màu sương mù tối tăm hoà với màu tóc trắng bạc trông giống như một u hồn khiến cho ai nấy đều phải rùng mình. Một tay cô cầm chặt một chiếc cốc thủy tinh, tay còn lại thì đang túm lấy cổ áo của vị nhân viên quản lý quầy bar.

“Ah... Ah...!!!Tiểu Tiểu thư!!!

Xin cô hãy thả tay ra, có gì thì ...thì từ từ hãy nói!” Người quản lý vừa hét lớn vừa van xin.

Hạ Tuyết sầm mặt, xách cổ hắn lên cao:

“Tên phục vụ khốn kiếp đi đâu rồi? HẢ? Bảo hắn quay trở lại đây ngay và rót rượu cho bốn cô nương. Nếu không cả cái quán này sẽ xong đời!”

Hạ Tuyết gằn giọng, tay càng tăng thêm lực siết chặt cổ áo người quản lý khiến khuôn mặt hắn bỗng chốc trở nên tái xanh, hai tay quơ quạng trong không trung, giọng nói đứt quãng:

“Tiểu thư! Người...người phục.... vụ của chúng tôi đang... có một vị khách rất quan trọng. Xin...xin....cô hãy rủ lòng thương....!” Người quản lý van xin trong hoảng sợ. Cô gái này quá mạnh, đến mức một người đàn ông to khỏe như hắn còn không địch nổi. Khi nghe tin có một cô gái say xỉn đang đập phá quán bar, hắn chỉ nghĩ là một trường hợp làm loạn của mấy kẻ bợm rượu tầm thường, không nhất thiết phải gọi bảo vệ. Thật không ngờ! Đây lại là một trong những quyết định sẽ làm hắn phải hối hận cả đời.

Đôi mắt Hạ Tuyết lạnh băng, lực càng thêm siết chặt khiến người quản lý cảm tưởng như không thể thở nổi. Cô kéo người quản lý sát lại gần mình rồi

trùng mắt với hắn:

“Là ai? Ai mà các người còn coi trọng hơn cả tôi hả????”

“Tiểu...tiểu thư tôi không thể nói được. Vị khách đó đang có buổi “Tuyển chọn”, đây còn là một nhân vật rất quan trọng. Dù...dù có đánh chết tôi tại đây...tôi...tôi cũng không thể nói được.”

Sắc mặt Hạ Tuyết sẫm đen. Sự tức giận trong lòng không hề giảm mà còn như trào dâng. Bọn chó chết này, chúng dám từ chối cô.....Đương Hạ Tuyết - lão đại của Dương gia sao ?

Được.. Nếu vậy cô sẽ cho cái tên khách kia cùng buổi “Tuyển chọn” của hắn biết mặt mới hả dạ.

Nghĩ đoạn, Hạ Tuyết vút phạch tên quản lý xuống sàn như một cái bao tải cát. Người quản lý bị bắt ngờ, ngã nhào, quay vài vòng trên mặt đất rồi đập mặt xuống nền nhà. Hắn đau đớn từ từ ngẩng khuôn mặt của mình lên thì đã thấy bóng dáng Hạ Tuyết đi về phía cuối hành lang nơi dẫn vào khu vực V.I.P rồi khuất dạng

Ngay lập tức, sắc mặt người quản lý trắng bệch. Hắn quên cả đau, lồm cồm bò dậy, chạy như bay về phía cô, hét ầm lên:

“Tiểu thư!..... Xin dừng bước! Cô muốn làm gì?..... Tiểu thư!!!..... Tiểu thư.....!!!!”

Phòng V.I.P của khách sạn Houston Plaza.

Một trong những căn phòng được coi là sang trọng bậc nhất trên toàn thế giới. Thảm lông cừu được làm thủ công và nhập khẩu tại Đan Mạch. Đồ gia dụng thì được chế tác vô cùng tinh xảo bởi các nghệ nhân của Ý. Thậm chí đến cả những thứ nhỏ nhất như tấm bông, dép lê, thảm chùi chân cũng được làm bằng tay và được luân chuyển từ các nước trên thế toàn thế giới. Tất cả đều toát lên một vẻ đẹp quyền quý và cao sang khiến cho bất cứ ai cũng phải trầm trồ, thán phục khi đặt chân vào nơi đây.

Nhưng tất cả những sự hào nhoáng, xa hoa đó cũng không làm lu mờ đi vẻ đẹp lạnh lẽo và đáng sợ nơi người đàn ông đang ngự trị trên chiếc ghế sofa.

Hắn ngồi đó. Im lặng, thi thoảng lại đưa điều gì đó đang nghi ngút khói lên miệng, rít một hơi thật sâu. Từng làn khói mỏng phả ra, tan mát trong không gian, tựa như những tầng sương mù rồi biến mất vào vô định.

“Phong! Cậu định hút bao nhiêu nữa đây? Định ngạt chết tôi hả? Một giọng nói có vẻ trách cứ vang lên trong không gian.

Lúc này Mặc Lãnh Phong mới quay đầu, nhìn chằm chằm vào người đối diện. Khoé môi cong lên mang theo một tia hừ lạnh nhưng chỉ làm người đàn ông trước mặt nhún vai, lắc đầu. Nhiều năm bọn họ kẻ vai sát cánh như vậy, hắn đã quá quen thuộc với bộ dạng lạnh lùng này của Mặc Lãnh Phong.

Mãi một lúc sau, Mặc Lãnh Phong mới có phản ứng, cất giọng mỉa mai:

“Lâm Nhã, ông già của cậu chết rồi mà cậu vẫn còn thần nhiên đến đây tìm tôi hả?”

“Àhhhh!!!! Chuyện đó à? Cậu cũng biết rồi đấy, lão vô dụng ấy vốn ngu ngốc như vậy! Chết là phải!” Lâm Nhã vừa nói vừa tưởng tượng đến lúc phát hiện thi thể của ông “bố già” mình mà thoáng xuyết xoa”Haizz! Chật ra làm sáu khúc, đầu, chân, tay. Lại còn xếp ngay ngắn nữa chứ! Chà! Tôi muốn gặp mặt cái cao thủ đã làm chuyện ấy quá đi thôi!”

Nhưng cảm nhận được điều gì đó không đúng, Lâm Nhã bỗng quay sang nhìn Mặc Lãnh Phong dò hỏi:

“Vậy cậu có định đi tìm hiểu chuyện này không? Nghe nói là do người của Dương gia làm đấy!”

Mặc Lãnh Phong âm trầm, những ngón tay cứng cáp vãn về điều thuốc:

“Lâm Hạc chỉ là một kẻ hèn mọn. Việc hắn gây ra 2 năm trước thì hắn phải trả giá. Tôi không biết tại sao hắn lại đắc tội với lão đại đương nhiệm của Dương gia nhưng chính hắn là kẻ phải chịu trách nhiệm cho sự phát triển vượt bậc của Dương gia như hiện giờ. Người như hắn!.....Chết cũng không hết tội!”

Lâm Nhã nhìn chằm chằm Mặc Lãnh Phong, do dự một hồi rồi lên tiếng:

“Phong!!!”

“Nói!!!” Mặc Lãnh Phong chỉ đơn giản phun ra một chữ

Nhìn sắc mặt lạnh lẽo của hắn Lâm Nhã thoáng ảm ừ một lúc lâu. Nhưng thấy khuôn mặt thiếu kiên nhẫn đến mức sắp đen xì của Mặc Lãnh Phong hắn mới dám mở miệng:

“Cậu..... Không định đi tìm cô ấy nữa hả?”

Chương 11: Buổi tuyển chọn

* Do lịch học và ôn thi nên mình phải chuyển sang đăng chuyện hàng tuần rồi! Mong mọi người thông cảm và tiếp tục ủng hộ. Xin cảm ơn !

Aikaba Hikori” *

Một sự im lặng đột ngột bỗng bao trùm khắp căn phòng. Mặc Lãnh Phong ngăn người. Đôi bàn tay không tự giác được siết chặt thành nắm đấm khiến cho điều xi gà trong tay bị bóp nát không ra hình dạng. Trái tim dâng lên một sự phiền muộn, đè nén đến khó chịu, nhưng hắn chỉ im lặng, nhìn chăm chăm vào Lâm Nhã.

Đã lâu, rất lâu, quá lâu sau đó.

Mãi cho đến khi ngoài cửa vang lên giọng nói nhẹ nhàng và cẩn trọng của người phục vụ:

“Mặc tiên sinh! Lâm tiên sinh....! Các cô gái đã chuẩn bị xong rồi!Ta...bắt đầu chứ ạ....!

Lúc này Mặc Lãnh Phong mới hồi thần. Giọng nói phát ra lạnh lùng như thường lệ:

“Cho vào đi”

Người phục vụ nghe lệnh không dám chậm trễ, đẩy cửa bước vào. Theo sau anh ta là khoảng chục cô gái. Ai ai cũng mang một vẻ đẹp trẻ trung, khỏe khoắn nhưng tựa hồ lại không ai giống ai. Có người sắc sảo, mặn mà, có người lại lạnh lùng, cương nghị nhưng cũng có người thì nhí nhảnh, dễ thương. Nhìn qua cũng biết đây là những cực phẩm mỹ nhân trong thiên hạ.

Người phục vụ dò dẫm đến bên cạnh Mặc Lãnh Phong đang trầm ngâm, hào hứng giới thiệu:

“Mặc tiên sinh! Lâm tiên sinh ! Đây đều là những ca sĩ, diễn viên, người mẫu mới nổi đã được chúng tôi mời đến. Mời ngài thưởng lãm”

Lâm Nhã nghe xong mà thờ dãi. Hắn không biết đây là buổi tuyển chọn lần thứ mấy mà hắn phải tham gia của tên đầu heo này rồi ? Lần nào cũng như lần nào ! Lâm hắn là người bạn chí cốt lúc nào cũng phải hao tổn tâm lực , phiền chết đi được !

Mãi suy nghĩ, Lâm Nhã không nhận ra Mặc Lãnh Phong đã đứng dậy, từ từ đi về phía mình. Mãi cho đến khi một bàn tay rắn chắc bóp chặt lấy vai của hắn, Lâm Nhã mới đau điếng kêu lên. Hắn quay lại nhìn tên thủ phạm đằng sau lưng, tức giận quát:

“Làm gì thế hả???? Tên đầu heo ...!”

Nhưng chưa kịp nói hết câu bàn tay đặt trên vai lại càng ra sức siết chặt khiến Lâm Nhã nhăn mặt lại vì đau. Một giọng nói theo đó cũng vang lên như muốn nhuộm đỏ cả không gian:

“Nếu lần sau cậu còn nhắc đến chuyện đó.....Thì tôi sẽ bẻ gãy cổ cậu đấy!... Hiểu chưa?”

Lâm Nhã gạt mình, toàn thân hơi run rẩy. Từ ngày biết Mặc Lãnh Phong đến nay, Lâm Nhã chưa bao giờ thấy hắn đáng sợ đến thế ! Bọn họ từ nhỏ đã luôn luôn thoải mái, vui vẻ với nhau, đùa giết nhau bao nhiêu lần nhưng lúc này hắn cảm thấy lời nói của Mặc Lãnh Phong lại chân thực hơn bao giờ hết! Như thế, chỉ cần hắn nêu tên người đàn bà đó ra thì tên đầu heo này sẽ xé xác hắn ngay lập tức.

Lâm Nhã thoáng chột dạ, trán lấm tấm mồ hôi nhưng hắn vẫn thản nhiên ngẩng cao đầu, đối diện với đôi mắt màu tím chết chóc kia rồi nở nụ cười ôn hoà như thường lệ:

“Yes! Sir....!!!”

Giọng nói vừa phát ra, Mặc Lãnh Phong thoáng mỉm cười, vớ lấy cốc rượu bên cạnh rồi buông bả vai đau nhức của Lâm Nhã rồi trở về chỗ ngồi. Lâm Nhã thoáng thờ phào, đôi mắt phức tạp nhìn theo Mặc Lãnh Phong mà thầm thở dài:

“Mặc Lãnh Phong ơi Mặc Lãnh Phong! Anh có tài giỏi,lãnh huyết cỡ nào thì lúc này cũng chỉ như bao người đàn ông khác mà thôi ! “

Nhưng Mặc Lãnh Phong dường như không để tâm đến sắc mặt lạ lùng của Lâm Nhã, ánh mắt sắc lạnh quét qua những con người phía dưới rồi chỉ tay vào một cô gái, quay đầu hỏi người phục vụ ở bên cạnh:

“Người kia.... Là thế nào ???”

Người phục vụ nhìn theo hướng tay Mặc Lãnh Phong đang chỉ vào cô gái có dung nhan hiền hoà, đôn hậu ở xa thì hí hửng trả lời:

“Mặc tiên sinh quả là có mắt! Cô ấy là diễn viên mới nổi Cung Phi Lợi, “Ngọc nữ cung của Mặc Thị chúng ta đây ạ!”

“Vậy sao?” Mặc Lãnh Phong khẽ nhếch môi rồi quay về phía Cung Phi Lợi ra lệnh:

“Cô....! Lại đây....!”

Giọng nói âm trầm vang lên khiến Cung Phi Lợi giật thót, không dám chậm trễ, nhẹ nhàng tiến về phía hắn. Dáng vẻ khép nép, đôi mắt mông lung, mơ màng tỏ vẻ xấu hổ, ngượng ngùng nhưng có lẽ chỉ có mình Cung Phi Lợi mới biết lúc này cô đang vui sướng đến nhường nào. Ai chả biết Mặc Lãnh Phong không chỉ là một người đàn ông mạnh mẽ, hào hoa mà còn có thể lực trong giới tài chính và giới showbiz. Chiếm được cảm tình của người đàn ông này thì chả khác nào một tay che trời, muốn gì được nấy.

Cung Phi Lợi nở nụ cười e lệ, cô mơ hồ có thể cảm nhận được những ánh mắt căm hận cùng ghen tị đằng sau mình. Khuôn mặt tràn ngập sự tự đắc cùng vui mừng khôn xiết, thế là hôm nay Cung Phi Lợi cô cũng có thể một bước hoá thành phượng hoàng rồi!

Nghĩ đoạn, bước chân Cung Phi Lợi càng lúc càng nhanh, tiến về phía Mặc Lãnh Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, giọng điệu ra vẻ yếu ớt, thoát nhìn trông thật giống một chú thỏ trắng đáng yêu, thuần khiết.

“Vâng! Mặc tiên sinh gọi em”

Nhưng đối diện với bộ dạng xấu hổ và ngượng ngùng của Cung Phi Lợi, Mặc Lãnh Phong chỉ hừ lạnh, khoé môi nhếch lên lộ rõ vẻ khinh thường.

Đúng là đàn bà thì vẫn cứ là đàn bà. Sử dụng màn kịch này để khơi dậy lòng thương cảm của hắn thì thật sự quá trẻ con rồi. Với tay vào túi, Mặc Lãnh Phong lấy ra một điều xi gà, đốt lên rồi thổi ra từng làn khói mỏng, giọng nói cất lên lạnh lùng, vô tình:

“Lại đây!” Hắn ra lệnh

Cung Phi Lợi nghe xong không dám chậm trễ tiến nhanh về phía chỗ ngồi của Mặc Lãnh Phong. Nhưng khi chỉ còn cách hắn vài bước, hắn đã vội kéo giật cô ta về phía trước khiến cho cả người Cung Phi Lợi mất đà, ngã nhào xuống chiếc ghế sofa. Mặc Lãnh Phong cũng không để tâm đến sự có mặt của những người trong căn phòng, trực tiếp đè Cung Phi Lợi xuống, phủ bờ môi mình lên đôi môi đỏ mọng của cô ta. Một tay hắn ma sát vùng đồi núi cao vút của cô, tay còn lại thì luồn sâu vào chiếc quần lót phía bên dưới....

“Ahh...!” Những tiếng kêu đầy nhục dục chẳng mấy chốc mà vang lên, bao trùm khắp căn phòng rồi nhấn chìm mọi thứ vào bóng đêm u tịch.

Hai giờ sáng.

Ngoài lối vào khu vực V. I. P của khách sạn Houston đang xảy ra một cuộc cãi vã dữ dội.

“Tránh ra! Các người tránh ra!Đề tôi đi vào xử lý cái tên đầu đất, mặt thộn bên trong kia đã!”

Hạ Tuyết giằng co, đôi mắt cô bắn ra tia lửa nhìn chằm chằm vào những người vệ sĩ trước mặt. Hơi men dâng trào khiến cô càng lúc càng không được tỉnh táo. Khuôn mặt đỏ gấc cộng với đôi mắt toé lửa càng tăng thêm vẻ dữ tợn, nguy hiểm khiến những người vệ sĩ thoáng rung mình. Thật kì lạ! Rõ ràng đây chỉ là một cô gái nhỏ bé, tầm thường không hề có một chút thần thái gì mà lại có thể khiến bọn họ chột dạ đến vậy. Nhưng những người vệ sĩ vẫn rất trấn tĩnh, lên giọng với cô:

“Xin lỗi tiểu thư ! Trong này đang có người,mong tiểu thư hãy đi ra chỗ khác cho!”

Hạ Tuyết nghiêng răng, cô trừng mắt với mấy tên vệ sĩ, buống bình quát to:

“Không được ! Chừng nào chưa giải quyết xong chuyện này tôi sẽ không đi đâu hết!”

Mấy người vệ sĩ nhìn nhau rồi cùng lắc đầu. Trường hợp mấy người phụ nữ đến đây đánh ghen, ăn vạ chủ tử của họ thì cũng đã gặp qua vài lần, nhưng chưa từng có cô gái nào như cô gái này, kiên nhẫn và phiền nhiễu đến không thể chịu nổi! Một người vệ sĩ đã mất hết sự chịu đựng, đặt tay mình lên vai cô gái rồi lên giọng:

“Tiểu thư! Nếu cô không rời khỏi đây, chúng tôi sẽ phải dùng tới biện pháp mạnh đấy!”

Hạ Tuyết ngẩng cao đầu, khoé môi cong lên lộ rõ sự khinh bỉ, lạnh lẽo. Hất thẳng cánh tay của người vệ sĩ đặt trên vai mình rồi chỉ vào mặt hắn:

“Vậy hãy thử xem các người có bản lĩnh không đã!”

Người vệ sĩ nhìn thái độ bất hợp tác của Hạ Tuyết thì hết sạch kiên nhẫn, toan nắm lấy tay cô, kéo ra khỏi khu vực V.I.P nhưng Hạ Tuyết bỗng chúi người, né tránh động tác của hắn. Người vệ sĩ bất ngờ trước thân thủ nhanh nhạy của cô gái, quay lại định tóm lấy cô thì đã bị Hạ Tuyết nắm chặt cổ áo, co người đá một cước vào giữa hạ bộ. Tiếng la hét thất thanh vang lên, Hạ Tuyết theo thói quen ném phịch người vệ sĩ làm hắn lăn quay trên mặt đất rồi ngất lịm.

Một sự im lặng bỗng bao trùm khắp khu vực hành lang. Những người còn lại đứng đó, mặt cắt không còn một giọt máu, nhìn chăm chăm vào bóng hình trông như u hồn trước mặt. Một lúc lâu sau Hạ Tuyết mới quay đầu, cô nở một nụ cười mỉa máo và bệnh hoạn khiến cho tất cả những người vệ sĩ bỗng hoảng sợ đến thót tim. Một giọng nói ngọt ngào, êm như nhung, tựa như hạt sương rơi trên những phiến đàn đêm:

“ So...who's next?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chạm mặt

Mặc tiên sinh....Ồi! Ngài thật mạnh mẽ”

Giọng nói của Cung Phi Lợi vang lên, nghẹn ngào và quỵến rũ. Khuôn mặt ửng hồng như cánh đào mê người, mắt phượng tràn ngập nhu tình cùng lửa dục vọng. Nhưng người đàn ông phía trên chẳng hề mảy may đoái hoài, động tác chỉ mỗi lúc một tăng làm cho những tiếng rên phóng đảng theo đó càng phát ra mãnh liệt hơn nữa.

“ Ahh!....Ahh!...”

Người phục vụ ở bên cạnh hai má đã đỏ bừng chẳng khác gì quả cà chua, đôi tay luống cuống thu dọn mấy chai rượu trên bàn, khuôn mặt cúi gằm lộ rõ vẻ xấu hổ cùng ngượng ngùng. Lâm Nhã nhìn chăm chăm người phục vụ, không biết làm thế nào cho phải chỉ biết trao cho hắn ánh mắt thông cảm cùng đồng tình. Tầm mắt lại hướng về phía hai con người giờ đây đang vận động kịch liệt trên chiếc ghế sofa.

Cung Phi Lợi thờ dốc, ánh mắt càng thêm mê người. Người đàn ông này thật mạnh mẽ, thật to lớn đến mức cô muốn tan ra trong vòng tay của hắn, quy phục trước hắn, vĩnh viễn trầm luân cùng hắn. Bao nhiêu năm sống trên cuộc đời, giờ thì cô đã hiểu sao người đàn ông này được gọi là “ Ác ma” rồi!

Khung cảnh trước mắt càng lúc càng mờ mịt, ý thức của Cung Phi Lợi mỗi lúc một tiêu tan theo từng lần tay sờ soạng của Mặc Lãnh Phong. Nhưng trong khoảnh khắc trầm luân ấy, trên đỉnh đầu cô vang lên một giọng nói lạnh lùng, giễu cợt:

“ Muốn sao?”

Cung Phi Lợi thờ hồn hên, một lúc sau mới nâng đôi mắt ngập nước, dịu dàng đáp lại hắn:

“ Vâng!... Em...muốn...ngài!”

Mặc Lãnh Phong hừ lạnh. Đôi mắt màu tím ánh lên tia sáng, cũng không chán chừ thêm, động thân một cái, chuẩn bị tiến vào cơ thể người phụ nữ dưới thân thì bất chợt...

“ RẦM!!!”

Tiếng động kinh hồn vang lên, đồng thời làm bật tung cánh cửa dẫn vào căn phòng V.I.P. Lâm Nhã đang ngồi trên chiếc ghế bành hốt hoảng giật thót, đôi tay không tự chủ được đánh rơi chiếc cốc thủy tinh xuống mặt sàn khiến nó vỡ tan thành nhiều mảnh. Kéo theo đó là sắc mặt hoảng loạn của tất cả mọi người có mặt trong phòng. Các nữ nhân dưới đài đồng loạt kêu ré lên một tiếng, còn Cung Phi Lợi và người phục vụ thì mặt xanh mét, cả người không nhin được mà run rẩy lập cập...

Duy chỉ có mình một người đàn ông là thản nhiên đứng đó. Ánh mắt hắn bình tĩnh, cương nghị không một gợn sóng giống như màn đêm sâu thẳm nhìn chăm chăm vào bóng hình nơi cửa ra vào....

Bóng hình đó cúi đầu. Bộ quần áo đơn giản và gọn nhẹ làm lộ ra những đường cong ngọt ngào của thiếu nữ. Mái tóc bạch kim, dài gọn sóng loà xoà khắp khuôn mặt, so với vàng trắng non ngoài cửa sổ thì chả khác là bao! Một tay cô gái siết chặt nắm cửa, tay còn lại thì túm lấy cổ áo một người đàn ông cường tráng nhưng khuôn mặt thì đã bị đánh đến bầm tím, thi thoảng ở khoe miệng máu tươi còn chực trào ra. Trông đến thật là thảm thương!

Cô gái dường như cũng không chú ý đến phản ứng của mọi người trong phòng, thoải mái tiến vào. Đôi chân di chuyển chậm chậm nhưng mỗi bước đi như làm tăng thêm sự ngọt ngào khó chịu cho căn phòng. Mặc Lãnh Phong nhũn mảy, đôi mắt bình tĩnh không rời mắt khỏi cái bóng hình nhỏ bé đang từ từ tiến đến trước mặt hắn.

Mặc Lãnh Phong nhìn cô, lẳng lặng đầy dò xét, đuôi mắt nheo lại như một con báo đen đang quan sát một miếng mồi ngon để rồi chỉ chực vồ lấy mà tiêu diệt. Và dường như cũng cảm thấy được có ánh mắt ai đó đang đặt trên người mình, cô gái ngẩng đầu, không trốn tránh đối diện với ánh mắt băng lãnh của người đàn ông trước mặt.

“ Đoàng”

Một ánh chớp ngoài cửa sổ bỗng vỡ tan, xé nát màn đêm yên tĩnh. Tựa như sự khởi đầu cho một cơn cuồng phong đầy sóng gió sắp xảy ra giữa hai người bọn họ.

Và cũng chính trong cơn bão ấy, hai màu sắc tuyệt đẹp gặp nhau, va chạm trong không gian. Một bên mờ mịt, đầy hư ảo giống như bầu trời sương mù sau một cơn mưa mùa hạ, nhẹ nhàng nhưng cũng kiên định đến lạ thường. Một bên thì lại thăm thẳm, ngút ngàn tựa như một vực sâu không đáy, rồi biếm mất trong sắc tím của hoàng hôn ban chiều. Lạnh lẽo và tàn nhẫn tới rợn người.

Hai người cứ đứng đó, lẳng lặng quan sát đối phương. Người đàn ông không rời mắt khỏi cô gái nhỏ bé và ngược lại cô cũng không từ chối cái nhìn dò xét của người đàn ông. Mãi cho đến khi thời gian tưởng như đông cứng lại giữa hai người bọn họ, cô gái mới nở nụ cười châm biếm, tiện tay vứt phạch người vệ sĩ đã bị đánh bất tỉnh nhân sự trong vòng tay xuống mặt sàn rồi khoanh tay hất hàm về phía Mặc Lãnh Phong:

“Tuồng gì! Hoá ra chỉ là một cuộc thác loạn, chả đáng để cho bốn tiểu thư phải xông vào đây đây!”

Mặc Lãnh Phong nhận ra được ý tứ trong lời nói của cô gái, mới bắt đầu để ý đến bộ dạng mờ ám của mình và người phụ nữ trong lòng. Hắn thoáng bật cười, rất tự nhiên đứng dậy, cũng không có chú ý đến thái độ của cô gái lạ mặt, nhẹ nhàng cúi thắt lưng, đút áo vào trong quần rồi lại kéo khoá. Động tác tao nhã và mờ ám đến độ khiến bất cứ ai nhìn thấy cũng phải mặt đỏ tim run. Xong xuôi đầu đuôi hắn mới từ từ ngồi xuống chiếc ghế bành lớn rồi tiện tay kéo luôn thân thể lỏng lẻo của Cung Phi Lợi vào lòng mình, nhìn cô gái trước mặt, khoé môi cong lên đầy tiếu ý:

“Vậy cô đến đây làm gì? Muốn tham gia cùng chúng tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Khiêu chiến với ác ma

Lời nói bông đùa từ hắn phát ra khiến ánh mắt Hạ Tuyết tràn ngập tia hàn băng. Nhưng khoé môi của cô theo đó lại giương lên, tạo thành một độ cong tuyệt đẹp.....

“Hừ ! Hoá ra người đàn ông này cũng chỉ tầm thường như bao kẻ khác thôi sao ?”

Tại sao cô không nhận ra điều này sớm hơn chứ?

Nghĩ đến những lo lắng không đâu vừa rồi của mình, Hạ Tuyết thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thật là!..... Chả nhẽ vì một khánh khắc đối diện với màu tím trong đôi mắt hắn mà cô lại cho rằng người đàn ông này không đơn giản như cô đang cảm nhận?

Chả lẽ cô đã say sao? Chắc hẳn là vậy rồi!

Nếu không thì tại sao cô lại xông vào đây?

Tại sao cô lại tấn công những người ngoài kia ?

Tại sao cô lại đổ lỗi cho người đàn ông này?

Cô đang mong chờ điều gì từ hắn sao ? Mong chờ hắn sẽ trả lại Lục Tâm cho cô ư?

Không, không Đây không phải là lỗi của hắn!.....Vậy thì là lỗi của ai?Chả nhẽ là cô ?

Ý nghĩ thoáng qua này khiến Hạ Tuyết vô cùng hoảng loạn, sự tự tin lúc đầu biến mất không còn một dấu vết . Cả người cô không tự giác được mà run rẩy.

Nếu sự thật là như vậy thì cô phải làm đây ?

Hạ Tuyết đứng như trời trồng. Những ngón tay mảnh khảnh siết chặt lại. Trong phút chốc cô cảm tưởng như mình đang đứng giữa một mê cung sâu thẳm. Không có lối thoát. Không biết điều gì tiếp theo sẽ xảy đến với mình. Cho đến khi một giọng nói lạnh băng vang lên, kéo cô trở về với thực tại:

“Giờ ý cô thế nào ? Cô gái lạ mặt....”

Giọng nói lạnh lẽo ấy kèm theo cả bá khí giống như chủ nhân của nó khiến Hạ Tuyết giật mình, toàn thân hơi run rẩy. Bất giác cô cảm thấy bản thân thật lạ lùng. Hai năm qua trong quá trình gây dựng Dương gia trở thành một gia tộc hùng mạnh, chưa bao giờ Hạ Tuyết có ý định chùn bước trước bất cứ điều gì, dù có khó khăn đến đâu, dù sinh tử có cận kề thế nào! Ấy vậy mà giờ đây cô lại lo lắng, bất an chỉ bởi vì giọng nói của một người đàn ông lạ mặt!

Không được! Cô không cho phép điều này xảy ra. Cô phải thật bình tĩnh, phải trở lại là chính mình....

Nếu không.....cô sẽ bị người đàn ông này nuốt chửng mất !

Nghĩ là làm,Hạ Tuyết hít một hơi thật sâu, không chút tránh né nhìn vào đôi mắt âm u của hắn, giọng nói cực kỳ thần nhiên:

“Được thôi!.... Nhưng anh chắc chắn rằng có thể thỏa mãn tôi chứ?”

Như có sấm nổ bên tai, tất cả mọi người trong phòng quay lại kinh sợ nhìn cô. Kể cả Lâm Nhã này giờ im lặng cũng không giấu nổi sự ngạc nhiên cùng tia hứng thú mà quan sát cô gái giữa phòng. Chỉ có duy nhất mình Mặc Lãnh Phong là vẫn ung dung ngồi đó, khoé môi nhếch lên lộ rõ vẻ mỉa mai....

Cô gái này quả thật thú vị! Xưa nay chưa có một ai gặp hắn lần đầu tiên mà dám có thái độ với hắn. Vậy mà chỉ trong một đêm, cô không những xông vào giữa lúc hắn đang hành sự, đánh toi bồi vệ sĩ của hắn, đã thể lại còn dám cả gan thách thức hắn lòng tự tôn của hắn!

Được lắm! Hôm nay dù cô có là ai nhưng nếu đã dám đối đầu với hắn thì cũng đừng mong chạy thoát

Quyết định vừa rồi khiến Mặc Lãnh Phong trở nên cao hứng lạ thường. Bàn tay phải lại đưa điều thuốc lên miệng, hít một hơi thật sâu rồi phả ra từng làn khói mỏng. Hắn cất giọng hỏi cô:

“Chả lẽ cô không tin là tôi có thể thỏa mãn cô sao?”

“Anh có gì để đảm bảo sao?” Hạ Tuyết cũng hát hàm hỏi lại.

“Ha!!!” Câu nói của cô khiến Mặc Lãnh Phong không tự giác được mà bật cười. “Tốt lắm! Xem ra hắn phải dạy dỗ cô gái hư đốn này mới được”

Nghĩ đoạn, hắn quay đầu, tóm lấy Cung Phi Lợi đang ngồi bên cạnh rồi kéo cơ thể cô ta lại sát cạnh mình. Bàn tay theo đó cũng không tự giác mà như một con rắn độc trườn bò khắp cơ thể người thiếu nữ. Cung Phi Lợi bị tấn công bất ngờ, không nhận được bèn phát ra những tiếng kêu gọi tình và nóng bỏng. Nhưng Mặc Lãnh Phong vẫn không có dấu hiệu dừng động tác, trái lại tiếng kêu gọi tình của Cung Phi Lợi làm cho ngón tay hắn càng tiến sâu thêm nữa nên chả mấy chốc cả cơ thể cô gái đỏ bừng dục sắc. Ngay sau đó, hắn quay về phía Hạ Tuyết, trêu đùa nói:

“Sự đảm bảo này thì thế nào?”

Như bị ai đó tạt cho gáo nước lạnh, sắc mặt Hạ Tuyết đen kịt lại. Chết còn trong người tựa như một mối lửa làm bùng phát cơn giận của cô khiến cho ý thức của Hạ Tuyết bắt đầu không được tỉnh táo...

Người đàn ông này.... Thật đáng chết! Hắn đang trêu đùa cô!

Hắn nghĩ gì vậy?..... Nghĩ rằng làm như vậy cô sẽ bỏ cuộc sao? Nghĩ rằng cô sẽ van xin hắn tha thứ sao?

Không bao giờ có chuyện đó đâu!.... Cô sẽ cho hắn thấy...! Cô sẽ cho hắn thấy!

.....

Sự tức giận trào dâng khiến Hạ Tuyết như mất đi sự minh mẫn thường ngày. Men rượu như một chất kích thích khiến cô bắt đầu nảy sinh một ý tưởng nguy hiểm mà chính Hạ Tuyết cũng không thể ngờ nó sẽ thay đổi vận mệnh của cô mãi mãi. Và như bị một sức mạnh vô hình kéo đi, bước chân Hạ Tuyết càng lúc càng nhanh. Vượt qua các mũ nhân dưới đài, chồm lên chỗ ngồi của Lâm Nhã cũng chả kịp để ý đến sắc mặt thất thần của người phục vụ đang đứng bên cạnh mà chỉ chăm chăm phóng về phía người đàn ông đang yên vị trên chiếc ghế bành.

Lúc này đây, ánh mắt Mặc Lãnh Phong mới thoáng hiện ra sự khản trương nhưng không kịp. Chỉ thấy thiếu nữ trước mặt hắn, mắt ngập tràn lửa giận, hung hãn tiến về phía trước. Bàn tay thô bạo xô ngã Cung Phi Lợi đang ngồi yên vị trong lòng mình, khiến cho cô ta ngã chúi về phía sau.

Bị tấn công bất ngờ, Cung Phi Lợi chỉ kịp kêu ré lên một tiếng, cả cơ thể bị lộn nhào, quay vòng vòng trên mặt đất. Một lúc sau cô ta mới lồm cồm bò dậy, mắt đẹp phun lửa giận định giành cho người phụ nữ chết tiệt đang ở vị trí của Mặc Lãnh Phong thì bỗng chốc khựng lại, đôi mắt mở lớn, thất thần,...

Mà không chỉ có cô, từ những thiếu nữ đang đứng phía dưới, người phục vụ cho đến cả Lâm Nhã giờ đây ai ai cũng đều há hốc mồm, chết đứng tại chỗ nhìn vào khung cảnh trước mắt.

.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Anh muốn ngủ với tôi không

* Khi đọc đến chương này nếu mọi người có ý kiến gì xin cứ comment thoải thích! Mình sẽ trả lời nhiệt tình! Đây là tác phẩm đầu tay của mình nên mình không chắc có thể làm tốt không?

Hãy ủng hộ kẻ nghiệp dư này nhé! ^^

Aikaba Hikori *

Mặc Lãnh Phong chết lặng, hai con ngươi trừng lớn, cả người nhất thời mất đi toàn bộ giác quan. Chỉ có một cảm xúc duy nhất là một bàn tay nhỏ bé kéo giật hần lại về phía trước và một cái gì đó dán lên bờ môi của hần...

Mà đó cũng là.... Một làn môi.

Một làn môi nhỏ nhẹ, phảng phất mùi hương bạc hà và mùi rượu Brandy miền Nam nước Pháp. Làn môi ấy vụng về chạm vào đôi môi của hần. Không hề mang lại một chút kĩ thuật hay một cảm giác ngọt ngào, nhưng trái lại mát lạnh mà tinh tế, run rẩy tựa như những cánh hoa đầu mùa xuân.

Sự lạnh lẽo nơi ấy khiến Mặc Lãnh Phong choáng tỉnh.... Suy nghĩ bay xa....

Bao nhiêu năm qua gây dựng thế lực trên thương trường, rồi cả trong giới hắc đạo, ngay cả khi chinh phục trái tim của người phụ nữ hần yêu nhất, chưa bao giờ hần cho phép mình cúi đầu trước bất kì ai hay bất kì khó khăn gì. Tất cả những kẻ đối đầu với hần đều bị chôn sống không toàn thây. Vậy mà lần đầu tiên trong đời, hần lại bị cưỡng hôn... Mà nhục nhã hơn lại còn bị cưỡng hôn bởi một cô gái trông nhìn yếu đuối và xa lạ nữa cơ chứ!.....

Phong chừng cả giới hắc đạo mà biết được thì có lẽ tên tuổi của hần sẽ bị nhấn chìm vĩnh viễn đi....

Ý nghĩ này vụt sáng khiến ánh tím trong đôi mắt Mặc Lãnh Phong tràn ngập tia nhìn nguy hiểm. Có cái gì đó như sự tức giận, lại có cái gì đó mang đậm sự chống đối. Nhanh như chớp, đôi môi hần mở lớn, nuốt trọn bờ môi đang dán trên khuôn mặt hần, bàn tay theo đó cũng siết chặt khiến cho cả cơ thể mềm mại của cô gái trong lòng dán chặt lên người hần.

Nhận thấy sự tấn công đột ngột của Mặc Lãnh Phong, thiếu nữ trong lòng thoáng run rẩy, khẽ “Uhm” một tiếng. Nhưng chỉ làm cho người đàn ông trước mặt thêm điên cuồng hơn. Làn môi hần dán chặt lên môi cô, đầu lưỡi hần vờn tìm lưỡi cô như muốn nếm hết sự ngọt ngào trong khoang miệng thơm tho của cô.

Lông mày Hạ Tuyết nhíu chặt, con ngươi thoáng lộ ra sự sợ hãi nhưng tất cả chỉ là một suy nghĩ thoáng qua. Bởi ngay sau đó đầu óc cô lập tức bị thay thế bởi hai thứ noron thần kinh là “chống đối” và “trùng ngại”. Ý chí chiến đấu từ đó cũng phát ra khiến cho ngọn lửa trong lòng cô càng lúc càng bùng cháy dữ dội....

“Không! Cô sẽ không thua... Cô sẽ không cúi đầu... Sẽ không cho phép mình bị khuất phục bởi người đàn ông này đâu...”

Sự háo thắng ấy khiến Hạ Tuyết quên đi nỗi lo lắng, cũng quên đi nỗi sợ hãi trong lòng. Bờ môi theo đó lại cúi xuống, cắn nát, miệt mài đáp trả lại hần. Đầu lưỡi vờn ra tìm đến khoang miệng của hần, quấn quýt không rời.

Họ cắn, họ nuốt, họ trùng phập lẫn nhau. Mùi máu tanh trào dâng cộng với mùi thuốc lá và mùi bạc hà thoang thoảng như một chất gây nghiện. Bọn họ chính là hai đạo quân không cân sức và nụ hôn này chính là một chiến trường ác liệt. Không bên nào chịu thua như muốn chứng tỏ thực lực, như muốn nhấn chìm đối phương.... Thật bạo tànnhưng.....cũng thật quyến rũ!

.....

Thời gian như ngưng đọng

.....

Không gian như quay cuồng

.....

Mãi cho đến khi những giọt mưa của đêm đầu mùa hạ bắt đầu rơi ào ạt ngoài khung cửa sổ, phá vỡ không khí chết lặng trong căn phòng. Hai người họ mới buông ra lẫn nhau.

Hạ Tuyết thở dốc, khuôn mặt đỏ bừng vì thiếu dưỡng khí nhưng ánh mắt vẫn ngời sáng lạ thường. Bàn tay cô giờ lên quệt qua khoé miệng dính đầy máu và vết răng như muốn xóa nhòa đi một điều gì đó. Ánh mắt trong mấy chốc mà trở nên phiền muộn.

Đúng lúc ấy trên đỉnh Hạ Tuyết bỗng vang lên một giọng nói khàn khàn nhưng đầy tia rét lạnh:

“Giờ.... Cô định thế nào?”

Hạ Tuyết nghe được giọng nói ấy thì bất giác ngẩng đầu. Đối diện với người đàn ông vừa có một màn kia với mình. Không nằm ngoài dự kiến, khuôn mặt hắn vẫn rất thản nhiên. Khoé môi lãnh đạm, lông mày hơi nhướn lên, để lộ ra đôi mắt sâu thẳm của ánh hoàng hôn ban chiều nhưng lại lại chất đầy sự cao ngạo và độc ác vốn có.

Chà!.... Đến cuối cùng thì đây vẫn là một con người không hề đơn giản.

Hạ Tuyết bất giác thờ dài. Thôi! Đã lỡ rồi.... Vậy thì cho lỡ luôn đi!

Suy nghĩ được lập ra khiến Hạ Tuyết trở nên bình tĩnh lạ thường. Cô không tránh né nâng đôi mắt sưng mù đầy thách thức nhìn vào đôi mắt màu hoàng hôn của người đàn ông trước mặt rồi cất giọng đáp:

“ Anh có muốn ngủ với tôi không?”

Nghe được câu hỏi của cô, Mặc Lãnh Phong hơi ngần ra, có gì rất nhanh xuất hiện nơi đáy mắt nhưng rồi lại trở nên tĩnh lặng. Một lúc sau hắn không do dự, nhanh chóng gật đầu.

“ Anh có nhà không?” Cô lại hỏi

Người đàn ông lần này cũng không từ chối,lại tiếp tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“ Anh có xe chứ vì tôi không đi bộ về nhà anh đâu?” Hạ Tuyết nhún vai, làm ra vẻ bất đắc dĩ.

Lần này thì Mặc Lãnh Phong giờ khóc giờ cười, chỉ biết ngồi ngây ngốc ở đó nhìn cô. Đầu lại tiếp tục gật nhẹ.

Nhìn thấy câu trả lời của hắn, khoé môi Hạ Tuyết hơi cong lên,một nụ cười chân thật và tuyệt đẹp xuất hiện như rơi vào khoảng không khiến cho Mặc Lãnh Phong hơi ngần ngừ, không nói gì chỉ im lặng quan sát cô. Đến lúc định thần lại thì đã bị cô gái trước mặt lòi xềnh xệch về phía trước.Xuyên qua Lâm Nhã giờ đây đang đứng hình trên chiếc ghế sofa, lướt qua người phục vụ rồi nhanh tay mở tung cánh cửa.

Trong suốt chặng đường không một ánh mắt nào rời khỏi hai người bọn họ. Có ngạc nhiên, có kinh sợ,nhưng cũng có những ánh mắt chứa đầy sự ghen tị cùng uỷ khuất sâu sắc. Nhưng Hạ Tuyết chẳng mảy may để ý chỉ đến điều đó, chỉ một mực kéo tay người đàn ông đi về phía trước, khuất dạng vào bóng tối sau cánh cửa ngoài hành lang. Màu tối ấy cũng giống như màn đêm ngoài bầu trời kia.....

U tối và đầy bất trắc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đôi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chối từ

* Còn chap nữa là đến đoạn XXOO rồi! Công nhận mình lầy thật!

Aikaba Hikori *

Mưa nặng hạt. Những tia sét trắng xoá vệt qua, xé nát bầu trời đêm. Cuồng loạn và dữ dội.

Những nẻo đường vốn đông đúc sầm uất nay lại thưa thớt không một bóng người. Chỉ để lại cho những con phố dài một sự tĩnh lặng và lạnh lẽo thật xa lạ.

Hạ Tuyết bất giác thờ dài, hướng đôi mắt màu sương mù nhàn nhạt đặc trưng nhìn ra ngoài màn mưa trắng xoá. Đôi mắt dáo dác ngẩng lên trời như muốn kiếm tìm mảnh trăng non đầu mùa nhưng tiếc thay.... Tất cả lại lạc mất trong một màu trắng ảo não!

“ Bỏ chân xuống khỏi ghế xe đi!”

Một giọng nói khàn đặc bỗng vang lên, phá tan bầu không khí căng thẳng trong xe. Thật đơn giản nhưng cũng mang đậm mệnh lệnh. Thế nhưng đối với Hạ Tuyết lúc này thì lại chỉ như tiếng muỗi vo ve bên tai. Cô chậm chậm quay đầu, nhìn thẳng vào người đàn ông này giờ im lặng suốt cả chặng đường trên xe, lòng thầm đánh giá.....

Chà! Quả thật, này giờ do tác động của men rượu nên cô chẳng để ý lắm nhưng quả thật....tên này đẹp trai thật đó! Sống mũi cao thẳng, khuôn mặt góc cạnh đầy tà ác, lại còn đôi mắt màu violet u tối kia nữa chứ!.... Chắc chắn!.... Dù không thuộc tuýp mấy anh chàng thư sinh, nho nhã mà cô hay để ý nhưng xem ra cũng được gọi là mặt hàng “ chất lượng, công nghệ cao” đi!

Im lặng bao trùm, Hạ Tuyết không hề dời mắt khỏi hắn nữa khác. Mãi cho đến khi không thể chịu nổi cặp mắt đang lồi to như mắt ếch của cô gái bên

cạnh mình, người đàn ông mới thấp giọng, ngữ khí mang đầy sự lạnh lẽo:

“Nhìn đủ chưa hả cô gái?”

Lúc này đây, Hạ Tuyết mới chợt vật có phản ứng. Làm vẻ ái ngại đưa tay lên gỡ gỡ đầu rồi nở một nụ cười tình nghịch với người đàn ông, thản nhiên bảo:

“Hi... Hi! Có gì đâu? Anh đẹp trai thì tôi nhìn thôi... Sao mà phải ngại cơ chứ! Cái đẹp là phải được “tận hưởng” mà, tôi nói có đúng không?”

Người đàn ông nghe xong câu nói của cô thì hơi nhún mày, nhưng khuôn mặt vẫn vô cùng bình thản, giễu cợt bảo :

“Cô cũng phóng đảng quá nhỉ? Dám hôn một người lạ mặt rồi đòi ngủ với anh ta, cô không sợ tôi đang bắt cóc cô sao?”

Nụ cười trên môi Hạ Tuyết ngày một rạng rỡ. Cô cũng hất hàm hỏi lại:

“Vậy anh không sợ tôi sao? Một cô gái say rượu xông vào đòi đánh anh vậy mà anh đồng ý ngủ cùng. Tôi thấy người dễ dãi là anh mới phải!”

“Ha!” Người đàn ông bất giác bật cười thành tiếng nhưng đôi mắt vẫn không rời khỏi con đường ướt mưa phía trước, tay nắm trên vô lăng có chút thả lỏng hơn, có thể gọi là thư thái nhất từ trước đến giờ , nhẹ giọng đáp: “Xem ra cả hai chúng ta đều là những kẻ phóng đảng rồi!”

“Ừ! Tôi cũng thấy chúng ta thật kì lạ!” Cô cười nhẹ

Hai người bọn họ câu được câu mất, người con gái vốn hùng hổ, phấn khích, người đàn ông lại chỉ nhàn nhạt tiếp lời. Một cuộc nói chuyện xã giao thật bình dị và giản đơn, thậm chí có phần tẻ nhạt nhưng lại như những khoảng lặng trong cái cuộc sống vốn đầy bấp bênh và sóng gió của hai con người xa lạ.....

Ngoài xe, màn mưa rơi lã chã, tiếng sấm nổ cán nuốt bầu trời. Trong xe lại là một không gian ấm áp thoang thoang, tựa như một ánh lửa nhỏ bé làm sưởi ấm đêm mưa lạnh lẽo.

Chiếc xe lao nhanh lên một ngọn đồi nhỏ, Hạ Tuyết phóng tầm mắt ra xa qua màn mưa mờ mịt. Bất giác như nhớ ra điều gì cô bèn ngừng đầu lên, quay mặt hỏi người đàn ông đang nghiêm nghị lái xe:

“Này anh gì đó ời! Đây có phải là khu vực đồi phía Tây thành phố không?”

“Cô biết chỗ này sao?” Người đàn ông nhàn nhạt nói.

“À! Chỉ là....tôi nhớ ra một số chuyện mà thôi” Hạ Tuyết đáp lại, ánh mắt trong phút chốc trở nên đầy mong lung, cô tiếp tục hướng sự chú ý ra ngoài cửa kính ô tô, như không còn muốn để ý đến người đàn ông xa lạ trước mặt.....

Làm sao mà không biết được cơ chứ! Khi chính tại nơi đây, nhiều năm về trước, cha mẹ vẫn còn đưa cô, anh trai và Lục Tâm lên đây dã ngoại vào những buổi sáng chủ nhật. Đây có thể nói là những tháng ngày đẹp nhất trong cuộc đời Hạ Tuyết: Cô có một gia đình, một thân phận và một cuộc sống bình thường.... Vậy mà thời gian đã thay đổi tất cả: Năm cô lên sáu, mẹ cô, vốn là một thành viên của Dương gia đã qua đời vì bạo bệnh, Lục Tâm, người đàn ông mà cô yêu thương nhất cũng vì những thanh toán của thế giới ngầm mà ra đi, bản thân cô cũng vì những ân oán ấy mà trở thành lão đại của Dương gia.....

Hạ Tuyết càng nghĩ càng cảm thấy giễu cợt..... Hạnh phúc có phải đã là thứ quá xa vời với cô rồi không?

Đang suy nghĩ viễn vông, bất chợt từ trên đỉnh đầu một giọng nói lạnh lẽo vang lên, kéo Hạ Tuyết trở về với thực tại....

“Thất thân gì thế!”

Giọng nói bất chợt vang lên khiến Hạ Tuyết giật mình. Cô ngừng đầu, bắt gặp ánh mắt màu tím sâu thẳm ấy thì hơi ngẩn ra.....

Người đàn ông đứng đó, chìm trong màn mưa, tay nắm lấy một chiếc ô lớn, màn đêm bao phủ hoà tan với bộ âu phục trên người hắt lại càng toát lên vẻ đẹp ngang tàn mà cao quý.

Thấy cô thất thần, hần vội vàng nheo đôi mắt bán mị, rồi không nói không rằng, khăn trương lới cô gái đang ngồi ngẩn ngơ trong xe ra, đi về phía trước.

Lúc này đây, Hạ Tuyết mới có phản ứng nhưng tuyệt nhiên không nói gì, cũng không hề có ý định kháng cự, chỉ lẳng lặng để người đàn ông ôm vào trong lòng rồi kéo về phía ngôi nhà đang nằm lặng yên trên đỉnh đồi.

Trong đêm tối, bàn tay người đàn ông đặt trên bả vai cô, rét lạnh nhưng mang đầy sự cương nghị. Màn đêm tối om nhưng hần vẫn không có vẻ gì là nao núng chỉ bình tĩnh kéo cô về phía trước. Từ cơ thể hần toả ra một hơi ấm khác hẳn với bộ mặt lạnh lùng khiến Hạ Tuyết không ý thức được mà tiến vào bên trong. Bàn tay mạnh mẽ vì hành động của cô mà lại càng siết chặt, như thể nói cho cô biết:... hãy tin tưởng ở hần...

Đúng vậy, dù không biết tại sao nhưng Hạ Tuyết tin tưởng hần!

Người đàn ông bước nhanh hơn, chân đặt lên trên một cái bậc tam cấp nhỏ. Hành động này khiến Hạ Tuyết nhận ra Đây chắc chắn là nhà của hắn!.... Vậy là mọi chuyện cũng bắt đầu rồi nhỉ?

Tiếng mở cửa kéo kết vang lên, một sự rét lạnh bỗng bao trùm khắp làn da khiến Hạ Tuyết thoáng rùng mình!

Quái lạ, rõ ràng đây là một ngôi nhà vậy mà tại sao Hạ Tuyết lại có cảm giác nó còn lạnh lẽo hơn cả khi đứng trong mưa cơ chứ! Thật khác xa với ngôi nhà cô đang ở? Mẹ cô hay thường nói những người cô đơn sẽ khiến cho ngôi nhà họ sống trở nên cô đơn... Nếu như vậy, chẳng lẽ người đàn ông này sống có một mình thôi sao ?

Nhưng chưa kịp để cô thích ứng với suy nghĩ này, người đàn ông đã nắm chặt bả vai cô rồi hướng cầu thang đi tới. Ánh mắt Hạ Tuyết vì hành động này mà sáng phát ra tia sáng...

Cầu thang.... Chẳng lẽ là phòng ngủ? Nhanh vậy sao?

Lúc này đây đầu óc Hạ Tuyết bỗng trở nên quay cuồng, sự dũng cảm và ý chí quyết tâm vừa rồi biến mất không còn dấu vết. Cô không biết tại sao nhưng lần đầu tiên trong cuộc đời cô thật sự sợ hãi... Đêm đầu tiên của cô sẽ thế này sao? Sẽ dành cho một người đàn ông không quen biết?

Hạ Tuyết bị suy nghĩ này làm cho hoảng loạn. Theo bản năng cô nhanh tay giãy khỏi cái ôm của người đàn ông rồi hét lớn:

“KHÔNG ĐƯỢC!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Một nước nhịn, hai nước tới

.... ĐOÀNG.....!!!!

.... Một tia chớp vụt qua, xé tan cả căn phòng trong một màu trắng âm đạm, đồng thời cũng soi rõ khuôn mặt đã sạm đen lại của Mặc Lãnh Phong. Sắc mặt hắn đánh lại, con ngươi bắn ra tia hàn băng chết chóc đủ để làm chết lặng một người. Bất giác hắn vươn tay ra, nắm chặt lấy cổ Hạ Tuyết, lạnh giọng:

“Cô vừa nói gì?”

Con đầu tập kích nơi trụ cột, khiến Hạ Tuyết nhả mặt lại. Cô ngẩng cao đầu, bắt gặp đôi mắt đang vằn đầy tơ máu của người đàn ông thì thoáng chột dạ. Lúc này đây, Hạ Tuyết mới phát hiện ra hành động bất cẩn vừa rồi của mình, theo bản năng cô vội vàng vàng xua tay, bộ dáng ăn năn, hối lỗi:

“Á...! Không...không phải là tôi có ý định từ chối anh đâu! Chỉ...chỉ là...!!!”

“Chỉ là gì..?” Hắn đánh giọng

“Chỉ là... Là...!!!” “Cô lắp bắp

“Là gì nói mau lên” Mặc Lãnh Phong gần từng chữ, âm vực đã lạnh và sâu đến cực điểm, hắn kháp trụ cổ cô càng mạnh hơn, bắt cô nhìn chằm chằm vào đôi mắt như hàng ngàn lưỡi dao của hắn...

Chết tiệt! Sức khỏe người đàn ông này cũng thật tốt! Hắn định làm gì? Bóp vỡ cổ cô sao? Trời ạ khó chịu quá!

Con đầu truyền đến đã khiến khuôn mặt Hạ Tuyết nhả nhỏ tới cực điểm. Theo bản năng cô dùng lực ấn tay hắn ra đồng thời hét bằng toàn sức bình sinh:

“VÌ ĐÂY LÀ LẦN ĐẦU CỦA TÔI! ANH HIỂU CHƯA TÊN KHÓN NẠN”

.....

Im lặng bao trùm

Từng giây từng phút trôi qua càng khiến cho khuôn mặt Hạ Tuyết đã trở nên đỏ không khác gì quả cà chua, thật may căn phòng này rất tối nếu không thì cô chỉ có nước mà chui tọt vào một cái hố nào đó mất! Cô cúi gầm mặt, xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng vào mặt người đàn ông. Mỗi một lúc sau, khi không khí đã trở nên căng thẳng tới cực độ, cô mới lí nhí hỏi:

“Sao...sao anh không nói gì?”

Vẫn là một sự im lặng đến chết chóc, sự im lặng này khiến Hạ Tuyết hít thở không thông. Đang lúc định mở miệng nói một cái gì đó, thì bỗng trên đỉnh đầu cô vang lên một giọng nói trầm mặc:

“Ngạc nhiên đấy !!!”

Hạ Tuyết nghe xong thì hơi giật mình, nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn vào khuôn mặt lãnh đạm đang cúi xuống, tò mò hỏi:

“Sao lại ngạc nhiên?”

Trước câu hỏi của cô Mặc Lãnh Phong vẫn duy trì khuôn mặt bình tĩnh như thường lệ. Nhưng trong ánh mắt lại có một chút gì đó như tia sáng...

Thì ra là một trinh nữ! Vậy mà cũng thật lớn mật!!!!

Ban đầu khi thấy sự xuất hiện của cô thì hắn có đôi chút ngạc nhiên. Một cô gái xông vào hắn, hôn hắn lại còn làm mấy trò để quyến rũ hắn. Nếu không phải là muốn tiền của hắn thì cũng là một sát thủ không hơn không kém, nhất là khi rời khỏi khu vực V.I.P của khách sạn Houston, thấy đội ngũ vệ sĩ tinh nhuệ của mình nằm la liệt trên mặt sàn, với những vết thương tàn tạ thì hắn càng thêm khẳng định phỏng đoán của mình. Vậy nên hắn mới đưa cô về nhà, rồi quan sát tỉ mỉ nét mặt của cô, chỉ chờ cô để lộ sơ hở ... Nhưng thật lạ kì làm sao...???

Trong suốt cả quãng đường trở về cô hoàn toàn bình tĩnh. Không phải là sự bình tĩnh của một sát thủ máu lạnh được tôi luyện nhiều năm mà là sự bình tĩnh của một cô gái hồn nhiên và vô tư tuổi đôi mươi (lừa tình quá !!!!). Nó chân thật, nhẹ nhàng mà không hề có một chút gì đó giả dối, che đậy !

Quả thật cô gái này rất đơn thuần, thậm chí là có chút ngốc nghếch đến tức cười. Nhất là giờ đây khi cô ngẩng đầu quan sát hắn...

Một khuôn mặt thật tầm thường không có vẻ gì là sắc sảo, quyến rũ như những gì hắn thường chứng kiến. Nhưng chính nó lại làm nổi bật mái tóc bạch kim bóng bệ đang xoã tung xuống hai vai cô. Nhất là đôi mắt màu sương mù mờ màng kia, tựa như những viên ngọc lưu ly phát sáng giữa trời đêm khiến cho cô gái này có một vẻ gì đó dịu dàng ẩn sau vẻ nam tính mạnh mẽ cô hay biểu hiện.

Ánh mắt hắn rơi xuống nữa, dừng trên đôi môi đỏ mọng của cô. Đến đây cả cơ thể hắn bỗng phát ra một cảm giác nguy hiểm...

Cảm giác này giống như là chiếm đoạt, giống như là cắn nuốt, lại càng giống như là điên cuồng...

Ý nghĩ này vụt qua khiến Mặc Lãnh Phong khẽ nhíu mày:

“Mặc kệ cô gái này là sát thủ hay cái gì đi chăng nữa... Đêm nay...cô sẽ không thể thoát...!!!”

Nghĩ đoạn, bàn tay Mặc Lãnh Phong bỗng bóp chặt vòng eo của cô, nhấc cô lên khỏi mặt đất vác lên vai. Hạ Tuyết bị hành động bất ngờ này của hắn làm cho giật mình. Theo bản năng cô tóm chặt lấy bả vai hắn rồi hét lớn:

“Ahhh!!! ANH ĐANG CÁI TRÒ GÌ VẬY!!!”

“Làm chuyện cần làm. Có vấn đề gì sao?” Hắn trào phúng hỏi.

Câu nói của hắn khiến khuôn mặt của Hạ Tuyết xuất hiện một vết đỏ gay gắt còn hơn cả lúc trước, cô lúng túng quát lớn:

“Anh... Anh không phải làm thế! Tôi.. Tôi tự đi được mà!!! Nên...anh mau mau thả tôi ra đi...!!!”

Quả thật hiện giờ Hạ Tuyết đang cảm thấy rất khó xử. Cô thật sự rất muốn hiện nguyên hình tại đây, rồi làm cho cái tên đàn ông này sống giờ, chết dờ !!! Thật sự, nếu không phải vì cô đã chót mớ lời về nhà cùng hắn thì sáng hôm sau khéo tất cả các tờ báo sẽ đăng tin giật gân “Xác chết bí ẩn trên đồi” mất rồi...!!!!

Lúc ấy thì địa vị của cô trong mắt đàn em sẽ tụt dốc không phanh cho mà xem...!

Nhưng Mặc Lãnh Phong chẳng để ý tới điều này, hắn chỉ thản nhiên vác cô lên trên lưng, đi qua một dãy hành lang tối om, cuối cùng dừng trước một cánh cửa phòng...

“Kẹt”

Tiếng mở cửa vang lên khiến toàn sóng lưng Hạ Tuyết cảm nhận được một sự buốt lạnh không tên, ngay sau đó là một lực mạnh ném cô rơi xuống một tấm nệm êm ái, và một cơ thể to lớn cùng hơi thở nam tính của đàn ông phá lên trên toàn thân mình...

Những sợi giây thần kinh trong đầu Hạ Tuyết bỗng trở nên chập nối lại với nhau, theo một phản xạ kích thích tiếng kêu thất thanh vang vọng khắp căn phòng...

“Á Á Á!!! BUÔNG RA... ANH LÀ TÊN KHÔN NẠN”

Nhưng trái ngược với bộ dạng hoảng hốt của cô, nụ cười trên môi của Mặc Lãnh Phong càng đậm hơn. Một nụ cười thật đẹp nhưng cũng thật lạnh lẽo, hoang dại giống y như bản chất tàn bạo của hắn:

Hắn cúi đầu, khẽ liếm nhẹ lên vùng da thịt đang lộ ra sau chiếc cổ trắng ngần của cô, thấp giọng thì thào:

“Vậy hãy xem tên khốn nạn này làm cho cô rên rỉ tới cỡ nào đi !!!”

Ngay sau đó bàn tay hắn nhanh nhẹn luồn vào trong chiếc quần jean của tối màu của cô, Hạ Tuyết cả kinh, toan đẩy hắn ra, miệng lắp bắp:

“Khoan... Khoan đã...!!!”

Mặc Lãnh Phong ngẩng đầu, tay nắm chặt cằm của cô, lạnh lùng nói:

“Sao vậy, xấu hổ sao??”

Bị nói trúng tim đen, Hạ Tuyết thoáng đỏ mặt, ngẩng đầu, gân cổ lên cãi cớ:

“Ai...Ai xấu hổ... Chỉ...chỉ là tôi ...tôi...!!”

Mặc Lãnh Phong thấy bộ dạng này của cô thì thoáng bật cười, xem ra cô gái nhỏ này vẫn còn thật mềm mại. Hắn bèn cúi xuống, kéo sát mặt cô lại gần mặt mình, thì thầm:

“Không sao đâu.... Đêm nay...tôi sẽ dạy cô cách làm sao để trở thành một người đàn bà đúng nghĩa...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đêm mưa tình

“Chúc mọi người một kì nghỉ Tết vui vẻ! Truyện của mình đã cán mốc 1k5 cảm ơn các bạn..!

Aikaba Hikori”

Lời nói như gió thoảng bay qua tiếp sau đó là một nụ hôn cuồng dã cũng hạ xuống....

Nụ hôn ấy.... mang theo bá đạo cùng sự chiếm hữu vô cùng mãnh liệt. Nó cản trở đến nỗi khiến Dương Hạ Tuyết đang trong trạng thái mê man cũng phải bình tĩnh, đôi mắt trừng lớn không thể tin nổi nhìn về phía người đàn ông trước mặt. Ngay lập tức chế độ phòng vệ bản năng của cô đã được kích hoạt, bàn tay theo đó cũng đặt lên trên khuôn ngực cường tráng của người đàn ông, toan dùng lực muốn đẩy hắn ra....

Nhưng Mặc Lãnh Phong đã nhận ra được cử động nho nhỏ này của cô. Hắn vươn tay tóm chặt lấy cổ tay mảnh khảnh đang đặt trên ngực mình rồi chế ngự nó lên đỉnh đầu, làn môi hắn càng chà sát đôi môi cô, thậm chí là muốn làm cô ỉn đau. Hành động này của hắn khiến khuôn mặt Hạ Tuyết bỗng chốc thoáng hiện lên tia sáng.... Nhưng thật kì lạ không hề có chút sợ hãi và hoang mang như lúc đầu mà trái lại, tràn ngập sự thích thú..!

Hừ! Xem ra tên này cũng không phải là vô dụng..! Nếu vậy....cũng nên cho hắn tận hưởng một chút chứ nhỉ..?

Nghĩ là làm, cô vội hé mở đôi môi nhỏ nhắn của mình, mời gọi hắn tiến sâu vào...

Trong phút chốc, tất cả bỗng diễn ra giống như một trò chơi, mà Mặc Lãnh Phong vốn rất nhạy cảm với các quy luật của các trò chơi nên không khó để nhận ra sự biến hoá của người thiếu nữ dưới thân. Một sự khó hiểu không tên bỗng nhen nhóm trong lòng hắn, nhưng Mặc Lãnh Phong cũng không có ý định nói lung vòng tay, ánh mắt chỉ thoáng hiện lên tia giễu cợt và cười lạnh...

Làn môi theo đó lại hạ xuống, cắn mạnh hơn, chìm sâu hơn. Hạ Tuyết cũng không có cự tuyệt, tùy tiện để hắn tìm đến chiếc lưỡi thơm tho vương mùi bạc hà của mình mà cắn, mà nuốt, đồng thời cả cơ thể cô cũng cong lên, tìm về phía hơi thở đàn ông mang đậm mùi xì gà và gỗ đàn hương mà hương thụ.

Rất lâu sau, khi nụ hôn chuyển từ mạnh mẽ sang ôn hoà và cuối cùng dừng hẳn, Mặc Lãnh Phong mới ngẩng đầu, ánh nhìn không chớp hướng về phía cô gái đang thở không ra hơi ở dưới thân, trào phúng hỏi:

“Sao vậy! Cô không chống cự nữa à!....Hay.... Là thích quá rồi!”

Hạ Tuyết trừng mắt nhìn hắn, một lúc sau thở dài một hơi, đáp lại:

“Hiazzz! Nếu không phải do mẹ tôi thì còn lâu anh mới có được điểm phúc bồn cô nương hôn đấy!”

“Mẹ cô ???” Hắn nhướn mày, cô gái kì lạ này, mẹ cô thì liên quan gì ở đây cơ chứ ?

“Àhhh! “Hạ Tuyết thấy bộ dạng khó hiểu của hắn thì thật thà đáp” Mẹ tôi từ nhỏ luôn dạy tôi rằng không bao giờ từ bỏ một cuộc chiến nào, dù có khó khăn đến đâu chăng nữa.... Và nếu anh nghĩ là tôi sẽ từ bỏ cuộc chiến này chỉ vì cái câu nói còn con kia của anh..!”

Dừng một chút, Hạ Tuyết nhìn hắn, ánh mắt màu sương mù ngập tràn sự khiêu khích vốn có.... Cô hát hằm:

“Thì anh nhắm rồi đấy..!!!”

Mặc Lãnh Phong vì câu nói này của cô mà bật cười. Ngay sau đó hắn vội vàng cúi xuống người cô, nhẹ nhàng cắn vào vành tai Hạ Tuyết. Một cơn ngứa tập kích bất ngờ nơi sườn mặt khiến cô không tự giác được khẽ “um” một tiếng nhỏ nhỏ. Có gì đó như một sự nhộn nhạo bắt đầu lan tràn, ngay sau đó là một giọng nói trầm thấp, giàu từ tính:

“Vậy để xem mẹ của cô có dạy cô cách làm thế nào để thỏa mãn một người đàn ông không đã!”

Rồi không đợi Hạ Tuyết kịp phản ứng gì, làn môi thô ráp của người đàn ông đã bắt đầu di chuyển từ vành tai xuống chiếc cổ trắng nõn nà rồi để lại những nụ hôn thật vụn vặt....

Trước động tác bất ngờ của Mặc Lãnh Phong, Hạ Tuyết cũng không có ý định kháng cự, chỉ hít sâu vào một hơi lấy lại sự can đảm. Đây là chính cô tự tìm lấy, cô cũng không thể phản kháng chỉ có thể thụ động, lạnh nhạt mà thôi..

Nhưng ấy vậy mà Hạ Tuyết phát hiện ra mình không thể lạnh nhạt nổi, bởi dù có là lão đại cao cao tại thượng của Dương gia, một tay tàn sát bao nhiêu mạng người thì lúc này đây cô cũng mới chỉ là một cô bé 17 tuổi, không chút kinh nghiệm trong chuyện nam nữ mà người đàn ông trước mặt cô lúc này, bản thân cô cũng có thể cảm nhận được là một kẻ kinh nghiệm dư thừa.

Như lúc này đây nụ hôn của hắn đã dừng trước xương quai xanh mảnh khảnh của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên bờ vai trắng nõn. Rồi như một ma lực hút thẳng xuống dưới, bàn tay theo đó cũng di chuyển xuống hàng nút trên áo sơ mi của cô rồi “phụt” một tiếng, chiếc áo đứt toạc trong một đường giật...

Nhưng Hạ Tuyết chẳng mấy may để ý đến chuyện đó, bởi đầu lưỡi của người đàn ông đã dừng trên hai bầu ngực của trắng ngần của người thiếu nữ, thoải mái hít hà. Một luồng nhiệt không tên nóng bỏng trào dâng khiến Hạ Tuyết thở hắt ra, toàn thân cũng run rẩy kịch liệt. Đây là một cảm xúc cô chưa từng được nếm trải. Nó thật mới lạ nhưng cũng thật sợ hãi mà phấn khích....

Cảm nhận được sự non nớt và khản trương của người thiếu nữ, đôi mắt tím màu hoàng hôn của Mặc Lãnh Phong lại càng sẫm đen hơn nữa. Đầu lưỡi linh hoạt khẽ chạm lên hai cánh thần hoa, nhẹ nhàng kéo rồi cắn mạnh, một tay còn lại thì khẽ chạm lên một bầu ngực xinh xắn rồi vỗ về, tựa như một người thợ thủ công đang chăm chút cho tác phẩm ưng ý nhất... Mà quả thật Mặc Lãnh Phong lúc này đây lại chính là một nghệ nhân, một nghệ nhân đỉnh cao nhất! Vậy nên cho đến khi Hạ Tuyết định thần lại thì cơ thể đã không còn một mảnh vải che chắn rồi..

Nhận thức được tình trạng này, Hạ Tuyết vội đỏ mặt, theo bản năng cô vội vàng đưa tay lên bao bọc lấy thân thể, xấu hổ quay mặt sang một bên, trốn tránh ánh mắt sẫm soi của người đàn ông trước mặt. Tuy rằng Hạ Tuyết không phải là nữ nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành gì nhưng dù sao cô cũng tự nhận rằng mình là một cô gái có nhan sắc rất được, nhất là thân hình của cô lại rất quyến rũ. Nghĩ đến đây, khoe mẽ của cô lại cong lên một nụ cười vô cùng tự tin...

“Quả thật người đàn ông này đã bị mê hoặc bởi cơ thể của cô rồi!”

Nhưng ở đời mấy ai tránh được chữ “ngờ”. Áo tưởng tốt đẹp như mơ vừa được Hạ Tuyết vạch ra đã bị một giọng nói lãnh đạm cắt ngang:

“Gầy quá!!!”

Một chữ “gầy quá” của hắn vang lên thật tự nhiên nhưng lại như một gáo nước lạnh, hắt vào lòng tự tôn của Hạ Tuyết. Cô quên cả xấu hổ, nhanh chóng quay đầu, đôi mắt sương mù mới đây còn bình thản nay lại tràn ngập sự tức giận rồi gằn cổ quát:

“Anh nói cái gì hà.... Cơ thể tôi đây vốn rất đẹp đấy!”

“Vậy sao?” Mặc Lãnh Phong cười điệu cợt” Theo tôi nhớ thì áo ngực cỡ B là thuộc dạng nhỏ rồi nhỉ?”

Hạ Tuyết trừng mắt, một vết đỏ sậm xuất hiện trên má, tức giận trào dâng điên cuồng. Cái tên trời đánh này, có điểm phúc ăn đậu hủ của cô lại còn muốn nói này nói nọ nữa à! Lại còn nói ra size áo ngực của cô chính xác nữa chứ...!!! Hắn... Hắn...

Thấy biểu hiện của người con gái dưới thân không ngừng biến hoá, Mặc Lãnh Phong lại nhếch môi. Xem ra hôm nay hắn đã tìm được một món đồ chơi không hề tệ chút nào! Nhưng một món đồ chơi dù có thích thú đến đâu thì cũng phải kết thúc nhiệm vụ của nó. Mà hắn... thì không có thời gian nhiều đối với cô.....

Nghĩ đoạn cả cơ thể hắn lại nhào tới, bàn tay to đặt trên cơ thể cô. Không ngừng nhiễu loạn....

Hạ Tuyết thấy vậy vội hét lên:

“Này! Anh... Khốn nạn... Àhhh!!!!”

“Buông ra...”

“Tên cầm thú kia.....!!!!”

Nhưng tên cầm thú ấy lại chẳng mấy may để ý đến lời si và của Hạ Tuyết. Bàn tay hần tăng thêm lực chà sát lên từng tắc da thịt của cô. Bờ môi theo đó cũng nứt mạnh để lại những đóa hoa hồng nhạt trên toàn thân thể Hạ Tuyết... gọi lên từng đợt khoái cảm trong cô....

Hạ Tuyết bất giác cảm tưởng như mình lạc phương hướng. Cô như chơi vui trong ảo mộng, chỉ có bàn tay và nụ hôn của người đàn ông như một tấm biển dẫn lối, đưa cô từ miền đất này tới miền đất khác. Cho đến khi một bàn tay mạnh bạo đặt lên cửa động nóng bỏng của mình, Hạ Tuyết mới mở trừng mắt, cô hốt hoảng:

“Không... Khoan đã.... Đau... Đừng mà..... Ahhh.....!!!!”

Nhưng đã quá muộn, bàn tay người đàn ông lại nhanh nhẩu tiến vào. Cẩn thận về lại hình dáng bên trong cô, một luồng nhiệt nóng bỏng trào dâng... Cảm giác xa lạ mà ấm áp ấy cứ len lỏi trong từng tắc da, thớ thịt của Hạ Tuyết, có đau đớn cũng có cả tư vị ngọt ngào... Ý thức của cô theo đó cũng mất dần...rơi rụng và vỡ tan như lá mùa thu

Trí óc vốn luôn vững vàng nay cũng dần lơi lỏng. Trong chốc lát lại như một cánh cửa, đưa hồi ức của Hạ Tuyết quay trở về những ngày tháng cũ.... Người đàn ông cao lớn, nụ cười ôn hoà tựa như con gió dịu nhẹ thoáng thoảng, lúc nào cũng mở miệng gọi cô là “Tiểu Tuyết nhỉ”...

Lục Tâm... Lục Tâm..

Tại sao anh lại rời đi?

Tại sao anh lại bỏ cô ở lại ?

Để rồi cuối cùng để quên đi anh mà cô lại ở trong vòng tay một người đàn ông xa lạ.... Một người đàn ông cô không yêu.... Một người đàn ông không phải là anh....

Nước mắt không nhịn được mà chảy xuống, ướt đầm hai hàng mi dài... Đôi mắt sưng mù giờ đây lại càng thêm mờ mịt...

Đau quá....! Thật sự là đau đến chết mất.....!!

.....

“Dã Liên.....!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Những kẻ đồng cảnh ngộ

“Có ỏn không khi một tác giả đăng fanart truyện của chính mình!

Aikaba Hkori “

Mưa rơi mỗi lúc một nặng hạt. Tiếng mưa nặng nề tựa như tiếng gào thét của tầng không đánh vào cõi lòng con người, nhưng tuyệt nhiên lại không bằng giọng điệu dịu dàng mà trầm thấp của người đàn ông trong phòng...

Đôi mắt ngấn lệ của Hạ Tuyết mở lớn, ý thức cũng dần trở lại...

Dã Liên.... Cái gì mà Dã Liên...

Là ai.....???

Cái tên này.... Chẳng lẽ hần cũng...?

Người đàn ông cúi gập người... Cả cơ thể cao lớn áp sát vào người Hạ Tuyết. Ti mi miêu tả lại hình dáng nhỏ bé của cô, hai bàn tay vội đưa ra, xé nát bộ âu phục trên cơ thể mình. Rồi cả người hần lao đến, như một con ác quỷ bao chặt lấy cô, không ngừng công kích...

Đối diện với hành động bất ngờ này của hần, Hạ Tuyết bỗng dưng cảm thấy khủng hoảng, không kịp làm gì chỉ kịp kêu lên một tiếng:

“Này! Anh này.... Á....Á... Đừng..”

Câu nói cầu xin của cô dần bị nuốt gọn theo những nụ hôn và từng cử chỉ mạnh bạo của Mặc Lãnh Phong. Bất chợt hần vươn người, siết chặt vòng eo

mảnh khảnh của cô, tóm lấy đùi rồi tách hai chân cô ra. Hơi thở đục vọng ngập tràn, cộng với ánh tím trong đôi mắt tuyệt đẹp, giờ đây lại như một cái động sâu không đáy....

Đó là một màu sắc mà có lẽ cả đời này Hạ Tuyết cũng sẽ không thể quên : một màu sắc của yêu thương nhưng cũng dạt dào nỗi uất hận...

Rồi không đợi Hạ Tuyết kịp phản ứng gì, người đàn ông đã xô đến, ghì chặt thân thể của người thiếu nữ xuống giường, hướng thứ to lớn và mạnh mẽ của hắn tới nơi cửa động của cô rồi thúc mạnh...

“ Á Á Á Á Á...!!!”

Một cơn đau thấu tim chạy qua cùng với đó là tiếng hét thất thanh của Hạ Tuyết. Cô mím chặt môi, những ngón tay bị chế ngự nơi đầu giường đã trở nên trắng bệch, cơn đau bỗng rất cứ thể xé cô ra làm hai...

Dối trá... Dối trá... Quả thật là dối trá mà...!!!!

Vậy ra đây là cảm giác đầu tiên khi trở thành một người đàn bà sao? Sao chả thấy giống trong các tiểu thuyết ngôn tình gì cả...?

Cái gì mà gắn kết tâm hồn... Cái gì mà một bước lên tiên, sung sướng cực hạn cơ chứ...!!!

Chỉ toàn một lũ lừa đảo... Lừa tiền nhân dân... Lừa tình các thiếu nữ nhẹ dạ, cả tin, mơ mộng...!!!

Hạ Tuyết mím chặt môi, thâm nguyên rủa..., bởi giờ đây cô trừ bỏ đau đớn cũng không cảm thấy một chút gì cả... Không có ngọt ngào, cũng chả có gì là đẹp đẽ...

Thật là một cơn ác mộng...!!!

“Dã Liên” Giọng nói như mật ngọt lại vang lên, như tiếng chớp nổ rung trời ngoài kia... Lúc này đây, Hạ Tuyết mới nhận ra hành động của người đàn ông đang dần trở nên thô bạo. Cơn mất mớ sưng lại càng mở lớn... Không phải chứ? Hắn mới vào, làm sao có thể đối xử thô bạo với cô....

“Không... Dừng lại... Đợi đã...!!!!”

Nhưng những lời cầu xin của cô đến tai Mặc Lãnh Phong giờ đây cũng chỉ như tiếng sấm nổ bên tai, thậm trí nó lại còn như một chất kích thích khiến cho ham muốn của người đàn ông càng trở nên mạnh mẽ... Hắn nâng eo cô lên, rồi từ đây lại càng tiến công mạnh hơn, nhanh hơn, dồn dập hơn...

Cơn đau thấu xé khiến Hạ Tuyết cảm thấy cả cơ thể như bị vỡ ra làm trăm mảnh... Người đàn ông phía trên căn bản chính là dã thú, đang giãy vò thể xác cô. Như một đạo quân hùng hậu chinh phạt và tàn sát không thương tiếc..

“Dã Liên... Sao em lại bỏ đi...” Cái tên quen thuộc lại được gọi nhắc trong từng tiếng gầm trầm thấp...

“Dã Liên... Sao em lại phản bội tôi...!!!”

“Dã Liên... Đừng làm bộ mặt ấy nữa mà....!!!”

“Dã Liên!!!”

“Dã Liên!!!”

—”DÃ LIÊN !!!!!”

Mỗi một lần hắn tiến vào, mỗi một lần hắn âu yếm là một lần hắn gọi tên người con gái ấy... Từng cử chỉ của hắn cũng trở nên dịu dàng, tựa như vuốt ve, săn sóc khiến cơn đau của Hạ Tuyết cũng theo đó mà hạ dần... Nhưng cũng chính trong không gian này, một cảm xúc bi thương bỗng xuất hiện mạnh mẽ trong cô hơn cả...

Đúng rồi... Chính là cảm giác này, không còn nghi ngờ gì nữa, chân thực đến nỗi chính sống mũi Hạ Tuyết còn cảm thấy cay cay...

Một sự chua xót...

Thật là nhục cười, Hạ Tuyết tự nhủ:

15 tuổi, cái tuổi ăn, tuổi chơi của một cô bé hồn nhiên, ngây thơ mà Hạ Tuyết lại cất lực đi trả thù... Cũng chỉ bởi một điều: Cô mất đi người đàn ông mình yêu quý nhất...

2 năm sau, cũng vì người đàn ông ấy, vì nỗi nhớ cô dành cho anh mà cô tình nguyện dâng hiến trinh tiết của mình cho một người cô không hề yêu, thậm chí còn không biết tên...

Bởi vì cô cho rằng nếu không phải là anh thì đêm đầu tiên của cô với ai cũng thể thôi!

Vậy mà thật buồn bã làm sao! Kể cả người đàn ông xa lạ này, một người cô tùy tiện vớ lấy, hoá ra cũng không muốn đắp cô vào mắt. Trước mặt cô, hắn

thần nhiên gọi tên người phụ nữ khác, nhớ nhưng vì cô ta, đau lòng vì cô ta mà không hề nhận ra chính cô cũng đang đau...

Cô không hề trách hấn, mà cũng chẳng thể đau lòng bởi...

Cô có Lục Tâm của cô mà hấn cũng có Dã Liên của hấn...

Cô mất đi người đàn ông cô yêu mà hấn thì cũng bị người hấn yêu phản bội...

Vậy nên, ở phương diện này: Bọn họ chính là hai kẻ đồng cảnh ngộ...

Nghĩ đến đây, Hạ Tuyết thăm thò dài, ánh mắt sưng mù tràn đầy thương cảm nhìn người đàn ông. Đó là một cảm giác đau lòng mà cô chưa từng dành cho bất cứ ai trên thế gian này. Vậy nên, đến khi tự chủ được, thì bàn tay cô đã ôm chặt lấy bả vai của hấn từ lúc nào...

Đến đây, Hạ Tuyết bỗng cảm thấy

mình thật kì lạ....

Cô không hiểu tại sao mình lại phải giành thời gian cho chuyện này?

Chỉ biết rằng cô muốn dành cho người đàn ông này một chút hơi ấm.. Chỉ một chút thôi.... Một chút gọi như là thứ tình cảm thương tiếc, sẻ chia của một con người đối với một người thôi cũng được... Để dù sau đêm nay, khi hai bọn họ vĩnh viễn không bao giờ gặp lại nhau, thậm chí là không biết tên... Cô và hấn cũng sẽ cùng ngẩng cao đầu... Sẽ bước tiếp... Sẽ thần nhiên mà đối mặt với cuộc sống đầy nghiệt ngã này, đón chờ ánh bình minh sáng lạn...!!!!

Cô cũng chỉ chờ mong có thế!!!

Ngoài cửa sổ.

Mưa vẫn rơi, dường như có dấu hiệu ngưng đọng!

Trong cửa sổ, ánh chớp vỡ ào, chiếu lên hai bóng hình đang khẽ kết hợp rồi tách ra trong bóng tối của căn phòng...

Giữa mây trời vùn vụt, tất cả như dần dần biến mất trong hơi thở của cái đêm hạ nóng bỏng này...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Ngày mai sẽ khác (*)

Đêm dài đầy tình ái rồi cũng phải qua đi, nhường chỗ cho ánh nắng ban mai dịu nhẹ của buổi bình minh

Một con gió lướt qua, thổi bay một góc màn, đồng thời cũng đưa hương vị thanh mát của sương đêm tràn ngập không gian ...

Trong phòng. Trên chiếc giường lớn xa hoa được chế tác bằng gỗ cây tùng, có một cô gái đang yên vị ngủ ngon lành....

Cô gái rất nhỏ bé và có một chút hơi gầy, gương mặt tầm thường, không hề son phấn nhưng lại toát lên vẻ đẹp tự nhiên và nhẹ nhàng. Mái tóc bạch kim bông bông, loà xoà, che khuất đi hàng mi dài hơi rung rung. Cô nằm sấp, để lộ ra tấm lưng trần được đắp lấm tấm bởi những đốm nắng ngoài cửa sổ, tựa như một bức tranh giản đơn nhưng vô cùng tuyệt đẹp...

Ánh nắng chiếu xuống, dùng trên khuôn mặt nhỏ gầy khiến hai hàng lông mi dài của cô thoáng run rẩy... Cô khẽ trở mình... Sao lại khó chịu vậy nhỉ? Cảm giác cứ không ổn ở đâu đó...!!!

Hạ Tuyết chìm trong chăn. Cả cơ thể cảm nhận được từng trận đau đớn đến khó thở. Nhưng chiếc chăn ấm áp trên người lại tựa vòng tay của mẫu thân, thật thoải mái vô cùng khiến cô chỉ muốn đắm chìm trong đó...

Mặc kệ cơn đau này! Dương Hạ Tuyết cô chỉ muốn được ngủ một giấc thật say thôi!

Nhưng chưa kịp nhắm mắt lại hưởng thụ, một giọng nói đanh thép đã vang lên, thể hiện rõ thái độ bẻ trên:

“Còn định ngủ đến bao giờ nữa hả?”

Âm thanh truyền đến khiến Hạ Tuyết thoáng nhú mảy. Cô kéo chăn trùm kín lên đầu, giả vờ như không nghe thấy lời nhắc nhở của người lạ mặt...

Hừ! Ai mà phiền nhiễu vậy? Sáng sớm không để cho người ta ngủ một giấc, có biết là cô đang mệt chết đến thế nào hay không? Chắc là anh trai cô đây mà! Cái người đàn ông vô sự không có việc gì để làm, tự nhiên ngày nghỉ lại gọi em gái mình dậy... An trí là một bóng hình quen thuộc, Hạ Tuyết thoải mái nhắm mắt, chà sát khuôn mặt nhô nh陷 vào gối, tuyệt nhiên không để ý tới cục diện...

Một phút... Hai phút trôi qua...

Ấy mà khoan đã....Hạ Tuyết bỗng mở choàng mắt, nhìn trần trời lên trên trần nhà!

Nếu là giọng của anh Hạ Nhâm thì tại sao lại ồm ồm thế nhỉ? Chẳng lẽ anh ấy bị cảm? Mà còn nữa...

Đây là đâu? Rõ ràng không phải nhà cô. Sao mà xa lạ đến vậy...?

Chả lẽ...

Đầu óc lơ đãng của Hạ Tuyết bỗng chốc trở nên minh mẫn một cách lạ thường. Từng đoạn kí ức bắt đầu được chấp nối lại với nhau một cách thật tuần tự. Như có ai đó vặn chặt dây cót, cô ngồi bật dậy, bàn tay đưa lên xoa xoa ấn đường...

Đúng rồi, tôi qua cô uống say, rồi đã hôn và trở về cùng một người đàn ông lạ mặt...Cô đến nhà hắn... Và cô đã... Cô đã...!!! Trời ạ...!!!

“Tình rồi hả? Tốt đấy tôi cứ nghĩ là mình sẽ phải gọi người mang cô ra ngoài cơ chứ...!!!”

Giọng nói đanh thép lại một lần nữa vang lên khiến Hạ Tuyết đang trong trạng thái hoang mang cực độ phải giật mình, trở về với thực tại. Cô quay đầu, tìm về phía người vừa mới phát ra giọng nói ấy thì có hơi choáng tình...

Trước mặt Hạ Tuyết hiện giờ là một người phụ nữ đã nhiều tuổi, tầm khoảng 45- 50. Bà mặc một bộ quần áo ở nhà vô cùng thoải mái, dáng người nhỏ lùn chỉ cao hơn ngực Hạ Tuyết một chút nhưng thật kì lạ, từ bà lại toả ra một thứ hàn khí rét lạnh tới run người. Bà ngồi đó, thản nhiên nhìn cô, nhưng trong con ngươi đen láy lại không thể dấu nổi sự nguy hiểm cùng vẻ khinh bỉ thường trực. Giống như thể cô chỉ là một thứ kí sinh bản thủ không đáng để bà cho vào mắt...

Chả trách nãy giờ Hạ Tuyết với một óc phán đoán nhanh nhạy lại có thể cảm nhận được sự khó chịu đến mất ăn, mất ngủ như thế!

Người phụ nữ thấy cô đã tỉnh, lập tức đứng dậy, bàn tay vội vàng đưa sang bên cạnh và khi Hạ Tuyết vẫn đang còn ngây ngốc ngồi đó, không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bà đã ném một vật gì đấy đen đen về phía cô. Theo bản năng, Hạ Tuyết nhanh nhạy đưa tay bắt lấy, không để cho nó đập vào người, đến lúc định thần lại thì phát hiện ra đó là một bộ quần áo đen tuyền.

Người phụ nữ thấy phản ứng nhạy bén của cô thì chỉ híp chặt đôi mắt. Quay đầu, bước chân dừng bên cánh cửa, mở nó ra, rồi nhanh chóng bước ra ngoài. Trước khi đi còn kịp ném cho cô một câu cảnh cáo :

“Mặc nhanh vào rồi đi khỏi đây! Cậu chủ có lệnh lần sau đừng tìm đến đây nữa! Hiểu chưa?”

Nhưng Hạ Tuyết vẫn cứ ngơ ngẩn ngồi đó, một chút cũng không hiểu bà muốn nói cái gì. Mãi một lúc sau, cô mới định thần lại, cười trừ một tiếng rồi cúi đầu:

“Cháu hiểu rồi! Cảm ơn bác ạ!”

Lần này đến lượt người phụ nữ ngẩn ra, ánh mắt thoáng hiện lên nét ngạc nhiên nhưng chỉ một lúc mà thôi. Rồi không nói không rằng, bà quay đầu, đóng sầm cửa lại, để mặc Hạ Tuyết một mình với căn phòng lạnh lẽo...

Đợi cho tiếng bước chân của người phụ nữ ngày một xa dần, Hạ Tuyết mới lồm cồm bò dậy. Nhưng cơn đau khắp mình mẩy và nhất là ở nơi nào đó giữa hai chân khiến cô cử động có chút trắc trắc. Khó khăn lắm Hạ Tuyết mới đứng dậy được, lết tâm thân mõi mõi như và đau rất đến phòng tắm.

Mở nước ở mức lạnh nhất, cô ngửa đầu để mặc cho làn nước buốt giá ấy xua tan đi những đau đớn và rồi ren trong lòng. Chần chừ một lúc, Hạ Tuyết cuối cùng không nhịn được bèn cúi đầu, quả thật không ngoài dự kiến, trên cơ thể cô tràn ngập những dấu vết đáng xấu hổ của một cuộc hoan ái, có cắn, có bóp và có cả cào cấu... Chẳng trách vì sao mà nó lại khó chịu đến vậy...

Hạ Tuyết bất giác nhắm chặt mắt lại, che dấu đi sự mất mát và đau đớn ở nơi sâu nhất trong tim. Một lát sau đôi mắt ấy từ từ mở ra, để lộ một màn sương mù trong trẻo, đây kiên định khác hẳn với nỗi tổn thương vừa rồi.

_ Không sao cả, Hạ Tuyết cô đã phải chịu nhiều chuyện đau đớn, khổ cực hơn thế này rồi! Bất cứ cái gì cũng có thể vượt qua được! Mẹ cô đã luôn dạy cô rằng phải luôn mạnh mẽ, phải luôn chiến đấu vì bản thân mình. Có như vậy thì mới có thể sinh tồn được trong thế giới này! Vậy nên cô sẽ không gục ngã, sẽ luôn đứng lên mà phải không?

Lòng thầm hạ quyết tâm, Hạ Tuyết hít sâu một hơi, vội tay tắt làn nước đang xối xả trên người, lấy cái khăn lau sạch cơ thể. Xong xuôi đầu đầy mới vội tay cầm bộ quần áo bên cạnh mặc vào. Hừm! Quả nhiên vừa vặn, xem ra người đàn ông này cũng không tệ! Còn có một chút chu đáo....

Hạ Tuyết mở cửa phòng, người phụ nữ trung niên đã chờ sẵn. Bà vẫn giữ bình tĩnh như thường lệ, chỉ nhàn nhạt bảo cô:

“Đi theo tôi”

Hạ Tuyết cũng không có phản đối, thân nhiên cho tay vào túi quần, sai bước đi theo bà. Đôi mắt giáo giác quan sát xung quanh. Vì đêm qua trời rất tối và còn thêm hơi rượu nên cô không chú ý đến cảnh quan của căn nhà.

Quả thật không tệ ha! Không gian không quá rộng lớn nhưng cũng đủ to để gọi đây là một căn biệt thự, cả thảy có đủ hai tầng, được trang trí bởi phong cách Rococo của Pháp những năm thế kỉ 16-17 khiến cho ngôi nhà có vẻ đẹp cổ điển, lãng mạn lại không quá khoa trương. Dời mắt đến những món đồ nội thất, toàn là những đồ thủ công, pha lê được nhập khẩu từ châu Âu như : Pháp, Ý , Croatia, Rumani,..... Tất cả đều được mạ vàng và sơn một màu trắng thật diễm lệ, thoát tiền trông rất hợp với căn nhà có vẻ nữ tính này...

Hừ! Hạ Tuyết tự nhủ... Chủ nhân căn nhà này là đàn ông mà cũng có những sở thích thật kì quái đấy....

“Xem xét đủ chưa! Nhanh cái chân lên!” Tiếng gọi của người phụ nữ trung niên làm Hạ Tuyết đang thân nhiên thưởng lãm cũng phải giật nảy mình. Cô không dám chần chừ lâu, ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh về phía người phụ nữ giờ đây đang đứng chờ ở phía cửa ra vào, cười trừ:

“Cháu xin lỗi, phiền bác quá!”

Lần này thì người phụ nữ ngạc nhiên thật sự. Quản lý căn nhà này bao nhiêu năm, chứng kiến cậu chủ nhỏ dần về cơ man là phụ nữ nhưng ai cũng giống ai: Chỉ toàn những kẻ ngực to mà không có óc, chất một tấn phần, xị hàng đồng nước hoa và nghĩ rằng ngủ được với cậu chủ một đêm thì sẽ được lên làm bà lớn trong cái nhà này nên luôn tỏ ra hồng hách, khinh thường người khác. Vậy nên như một thói quen, bà cũng không có nghĩa vụ phải lịch sự với những con người ấy...

Nhưng cô gái trước mặt này thì khác. Cô không trang điểm hay xị nước hoa, cũng không có ẻo lả, ưỡn ẹo. Ở cô có một cái gì đó lịch sự, hồn nhiên và đứng đắn. Khiến một người vốn khó tính như bà cũng không khỏi sinh ra cảm giác tin tưởng đặc biệt...

Thấy người phụ nữ cứ nhìn mình, chằm chằm, Hạ Tuyết cũng không có vẻ gì là mất tự nhiên, chỉ nhẹ giọng nhắc nhở:

“Bác ơi! Giờ cháu có thể về nhà được chưa ?”

Người phụ nữ hồi thần, nhìn vào đôi mắt sưng mù trong veo của cô. Lòng thầm cảm thấy lạ lẫm...nhưng bà vẫn chỉnh lại khuôn mặt nghiêm túc thường ngày. Mở cửa, rồi đưa cho Hạ Tuyết một chiếc điện thoại di động cùng một bộ quần áo :

“Cái này! Tôi lục được trong túi của cô, và còn bộ quần áo này nữa, tôi đã giặt sạch, cô xem còn có gì chưa vừa lòng”

Hạ Tuyết nhìn vào những món đồ trong tay bà một lúc lâu rồi đưa tay nhanh chóng đón lấy. Quả thật cô đoán không sai, người phụ nữ này thoát trông rất hung dữ nhưng thật ra rất tốt bụng, nếu mẹ cô còn sống chắc cũng sẽ như vậy. Bất giác, cô nở một nụ cười thân thiện với bà:

“Không sao đâu ạ! Thế này là tốt lắm rồi! Cháu cảm ơn bác!”

Người phụ nữ nhìn cô, rồi với tay vào trong túi áo, lấy ra một tờ giấy màu vàng nhạt đưa về phía trước, bảo:

“Đây coi như là chút bồi thường! Lần sau đừng đến đây nữa..”

Hạ Tuyết hơi khó hiểu, nhận lấy tờ giấy, nhưng nhìn đến con số ở bên trên thì ánh mắt bỗng sáng lên trông thấy....Whoa! Cô xuyết xoa....100 ngàn đô cơ đấy! Người đàn ông này cũng thật hào phóng! Chỉ để đuổi một người phụ nữ mà cũng phải tốn nhiều tiền tới vậy. Quả thật! Dù Hạ Tuyết cô không thiếu tiền nhưng nếu như không nhận thì cũng thật không phải phép rồi...!

Nghĩ đoạn, cô bất giác cười cười, rút tờ ngân phiếu to kèn càng vào túi quần. Rồi hướng về phía người phụ nữ trung niên đang đợi ở bậc cửa, cúi thấp người, dang hoàng nói:

“Cảm ơn bác đã giúp đỡ ! Cháu sẽ không bao giờ xuất hiện nữa đâu! Cháu đi đây ạ!!!!”

Nói rồi, không đợi bà có phản ứng gì, Hạ Tuyết bước nhanh, hướng về phía con đường sỏi dẫn ra khỏi căn biệt thự đang khuất sau những rặng phong xuống chân đồi. Nhưng đi được vài bước, như chợt nhớ ra một việc quan trọng, Hạ Tuyết bèn quay đầu. Quả nhiên cái bóng nhỏ lùn của người phụ nữ vẫn ở đó, nhìn chằm chằm về phía cô, như chờ đợi một phép lạ sắp xuất hiện. Hạ Tuyết nhìn theo mà vội nở nụ cười, nụ cười tuyệt đẹp như ánh nắng chói chang ấm áp sưởi ấm lòng người.

Nghĩ ngợi một lúc cô đưa tay lên miệng, chấp lại rồi nói lớn với người phụ nữ từ đằng xa:

“Bác ơi! Báo với người đàn ông đó là cháu cảm ơn anh ta, rất nhiều, rất nhiều nhé!”

Và quả thật như có ánh sáng tràn ngập và phép lạ đã xảy đến. Trên gương mặt già cỗi và nhăn nheo của người phụ nữ bỗng xuất hiện một nụ cười, một nụ cười hiếm hoi mà hạnh phúc nở rộ giữa mây trời nhìn về phía trước...

Ngoài đường, nắng vàng vẫn rơi là tả, từ đằng xa có thể thấy một cái bóng nhỏ gầy của một cô gái có mái tóc bạch kim nhàn nhạt, thật vui vẻ và đầm ấm...

(*) Đây là lời của Scallet Ohara- nhân vật chính trong tác phẩm “Cuốn theo chiều gió” của nhà văn Mĩ Magaret Michell

Chương 20: Thần chết trong chiếc mặt nạ

17h00 tối

California, Hợp chủng quốc Hoa Kỳ

Chiếc xe Roll Royce màu đen lao nhanh trên con đường gần bờ Tây giáp biển, theo sau là một đội ngũ gồm 10 chiếc xe Rage Rover lớn nhỏ áp sát bên cạnh. Trong ánh hoàng hôn râm vàng, đoàn xe trông như một cuộc diễu binh hùng hậu đầy hào nhoáng khiến cho con đường biển vốn yên tĩnh này nay lại rầm rộ như đập đất...

Trái ngược với khung cảnh ồn ã bên ngoài, bên trong chiếc xe Roll Royce giờ đây lại tán mát ra một không khí yên tĩnh đến ngộp thở. Người thanh niên trên xe cúi đầu, tay cầm một xấp tài liệu dày cộp, thi thoảng lại đẩy đẩy cái mắt kính trên mặt giống như đang suy nghĩ một vấn đề gì đó, nhưng chủ yếu là để tránh làm phiền đến người đàn ông đang ngồi nghỉ ngơi ở phía đối diện...

Không khí trong xe vẫn thật tĩnh lặng, rất lâu sau đó khi người thanh niên yên trí là người đàn ông đã ngủ say, thì một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên, bắt ngờ đến độ người thanh niên cũng phải hơi giật mình:

“Cận Nhiên! Báo cáo tình hình đi!”

Người thanh niên hồi thần, ngẩng đầu, len lén quan sát người đàn ông phía trước. Hắn vẫn ngồi đó, nhàn nhã như thường lệ. Bộ trang phục tối màu trên người làm lộ ra từng đường nét đầy dã tính của cơ thể, bờ vai rộng lớn, đôi chân dài thẳng tắp, bá khí hút trời tựa như một bức tượng đầy hoàn hảo của thiên chúa chứng giám. Nhưng ngũ quan người đàn ông lại được che chắn bởi một chiếc mặt nạ trắng toát, cái miệng được chạm khắc ngoác đến tận mang tai, tạo nên một nụ cười tiêu tảo giống như một chiếc mặt nạ hài kịch nhưng thực chất chỉ là cái vỏ bọc để che đi khuôn mặt trầm tư, lạnh lùng bên trong. Chiếc mặt nạ đó giống như một cái lá chắn, bảo vệ tất cả tâm tư của người đàn ông trong một bức tường thành kiên cố, khiến cho không một ai có thể chạm đến đáy lòng của hắn. Cho nên, bao nhiêu năm qua, đây đã trở thành một vật bất li thân hắn luôn giữ bên mình.

Người thanh niên thấy người đàn ông đã hồi tỉnh, bèn nhẹ giọng nói:

“Ngài Grim, ngài đã tỉnh. Sao ngài không nghỉ ngơi thêm một chút? Chuyến bay vừa rồi....”

Người thanh niên chưa kịp nói hết câu thì đã bị người đàn ông lạnh lùng cắt ngang:

“Cận Nhiên! Báo cáo đi... Đừng dài dòng nữa!”

Nói rồi hắn tiếp tục nhắm mắt, chìm sâu vào trong suy nghĩ của riêng mình. Người thanh niên thấy vậy cũng không dám chậm trễ, lấy xấp tài liệu bên cạnh, giở ra rồi đọc nhanh những dòng chữ trên đó:

“Thưa ngài! Trong quý vừa rồi sản lượng vũ khí vẫn giữ ở mức ổn định, việc thử nghiệm hoá chất sinh học mới đã có khả quan, dự kiến có thể đi vào hoạt động trong vòng 1 tháng nữa. Các sông bãi, cầu lạc bộ lợi nhuận đều đã tăng đều 10%, sân bay ở Zone 5 dùng để vận chuyển hàng cho chúng ta đã hoàn thành được”

“Nhảy đến tin xấu đi!” Người đàn ông lại một lần nữa không chút nhân từ mà ra lệnh, hàng lông mi trên mặt đã nhắm lại sâu hoắm, tựa hồ không giữ được vẻ bình tĩnh...

Người thanh niên thấy vật bèn nuốt nước bọt, phen này thảm rồi! Phòng chừng khéo cả nhà hắn sẽ bị chôn sống mất, nhưng nghĩ gì thì nghĩ, hắn không dám chậm trễ quá nhiều, quay về phía sau, lôi ra một tập tài liệu màu đen, hít sâu một hơi, chậm rãi đọc:

“Lô ma tủy của tháng chuyển nhượng từ Mexico hai hôm trước đã bị tập kích bất ngờ và bị thiêu huỷ, đường di chuyển phân phối hàng hải của ta ở cuối Nam Phi cũng bị chặn đứng và đánh úp, hiện tại đã mất 30 chiến thuyền, thị trường in tiền giả của chúng ta ở Nam Mỹ cũng đã bị chiếm dụng....”

“Tất cả bởi Dương gia ?” Một giọng nói lãnh khốc lại vang lên, khiến cho người thanh niên cảm thấy một áp lực vô hình đến run rẩy, hắn chỉ biết cúi gập đầu, giọng nói nhỏ dần:

“Thứ lỗi cho thuộc hạ vô dụng!”

Im lặng, người đàn ông nhìn về phía cửa sổ, sắc trời dần chuyển nhạt nhưng không nhạt bằng nụ cười trên môi của hắn. Một mùi hương không tên xộc thẳng lên khoang mũi, tanh tươi và đồ ngầu khiến khoé miệng người đàn ông thoáng giật giật. Mỗi một lúc sau, hắn ta mới quay đầu, nhìn người thanh niên đang ngồi trên chiếc ghế đối diện đang cúi gằm mặt, giọng nói sắc nhọn đến gai người:

“Cận Nhiên”

Người thanh niên giật mình, đôi mắt thoáng chút hoang mang và sợ hãi. Hắn biết một khi người đàn ông trước mặt dùng giọng điệu này cũng là lúc một cuộc đổ tàn sát đổ máu sắp sửa xảy ra. Chỉ nghĩ đến đây thôi khiến giọng nói nơi cuống họng của hắn vội rung lên:

“Dạ! Thưa ngài Grim”

Người đàn ông ngồi thẳng người dậy, ánh mắt nhìn xa xăm, màu sắc không tên đó vốn thật mơ màng nay lại như từ địa bất trắc, hắn vươn người ra phía trước, đồng thời rút ra một chiếc xi gà, đưa lên môi. Người thanh niên cũng nhanh chóng hiểu ý, gấp rút lấy ra một hộp diêm, cẩn thận châm lửa cho người đàn ông... Người đàn ông nghiêng người, chậm rãi nhả ra từng đợt khói mỏng, ánh hoàng hôn yêu mị đổ xuống, chiếu lên cái bóng cao lớn, thẳng tắp của hắn, giọng nói nhẹ nhàng:

“Xem ra chúng ta cũng phải đi chuẩn bị quà đáp lễ cho Dương lão đại rồi!”

Trong khi đó cách California khoảng 70.000 km về phía đông

8h00 sáng

Một ngày mới tươi đẹp lại xuất hiện trên mảnh đất này. Dường như cơn mưa rào đêm qua đã để lại cho thành phố một vẻ đẹp tinh khôi, trong trẻo....

Bên bờ con sông thành phố, là những cụ già và những gia đình đang đi dạo, tựa hồ như muốn tận hưởng cái nắng ấm của buổi sớm mai mát mẻ này. Vậy mà trên con đường rải sỏi trên bờ sông giờ đây lại nổi bật lên bóng hình của một cô gái....

Cô gái thật đặc biệt.... Đặc biệt đến nỗi bất cứ người đi đường một khi đã nhìn theo thì không thể dời mắt...

_ Vì cô xinh đẹp kinh hồn ư ?

Không đúng?

_ Vì cô quyến rũ ngút trời ư?

Cũng chả phải?

Mà thứ khiến mọi người chú ý đến cô chính là bởi vì...

.... Cô đang bị chó rượt

“Trời ơi! Sao mày cứ đuổi theo tao thế hả ?” Cô gái hét lên, chạy như bay về phía trước, khuôn mặt hốt hoảng, mồ hôi tán loạn tứ phía...

Theo sau cô là một con chó rất nhỏ, chân ngắn cùn, chắc cũng chỉ khoảng 2 tháng tuổi, nhưng cả mình mẩy sứt sẹo, bản thiêu đến đen kịt, nó nhe nanh, giương vuốt lao thẳng về phía cô. Bộ dạng dữ tợn đến nỗi cô gái trước mặt chả biết trời cao đất dày gì, chỉ biết cầm đầu cầm cổ chạy...

“Holy shit! Holy shit! Cái quái gì thế này” Hạ Tuyết rủa thầm, ba chân bốn cẳng lao nhanh. Sáng nay thật là xui xẻo mà! Hạ Tuyết cô vốn chỉ định đến bờ sông đi dạo một chút cho khuây khoả tâm hồn, coi như là “an dưỡng” đi! Vậy mà thượng đế cũng không hề thương xót cho cái tâm hồn khổ khổ này...lại gửi một con chó đến cho cô....

Nếu như ai đó ấn tượng với Dương Hạ Tuyết về độ kiên cường, ngược đời và khó hiểu thì cũng sẽ ấn tượng với Dương Hạ Tuyết ở một điểm khác....

_ Sợ chó

Mà con chó này cũng thật cứng đầu, nó đuổi cô đã hơn 10 phút đồng hồ dọc bờ sông này mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng. Thật may Hạ Tuyết là một trong những người có thể lực tốt nhất thế gian này, nếu không cũng chỉ có nước giơ tay làm mồi cho nó...

Hạ Tuyết chạy, chạy và chạy

Con chó cứ đuổi, đuổi và đuổi

Mãi cho đến khi Hạ Tuyết không còn nghe thấy tiếng của con chó nữa...

Cô bỗng giảm tốc...bước chân chậm hơn...

Quái lạ... Hạ Tuyết tự nhủ

Tiếng hô dừng rất đột ngột...chúng tỏ con chó không hề bị hụt hơi. Nếu thế, tiếng hô phải xa dần chứ? Sao có thể...?

Chà lẽ... Con chó bị lên cơn đau tim giữa đường ? =_=

Đúng lúc ấy trên bờ sông bỗng vang lên hai giọng nói. Một nhỏ nhỏ, có phần uỷ khuất, một lại oang oang, chất chúa, giọng nói ấy chưa đến độ làm Hạ Tuyết không quay lại cũng cảm thấy khó chịu vô cùng. Cứ như là những mũi khoan đục khoét, cào thủng màng tai cô...

Cảm thấy không thể chịu nổi, Hạ Tuyết chậm chậm quay đầu....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Những cái thùng không biết lượng sức

Cách chỗ Hạ Tuyết không xa là hai bóng hình, một lớn, một nhỏ, xung quanh còn có rất nhiều người đang đứng xem...

Bóng hình nhỏ thuộc về một cô bé. Cô bé rất mập, tóc thì được thắt hai bím làm xoắn lộn, chiếc váy màu hồng xoè rộng trên người lại càng làm nổi bật cơ thể “thừa cân” thật trầm trọng. Khuôn mặt của cô bé chề ra, bĩu lại, tay khoanh trước ngực, chân dậm dậm như thể đang giận dữ một việc gì đó. Đối diện với cô bé là một người phụ nữ còn phì nệ hơn cả, khuôn mặt bà ta chất cả một đồng phần, lại còn tô son đỏ chói, cái váy màu vàng sắc sỡ thật ketchicôm khiến cho khi bà ta di chuyển thân hình mập ú cứ lắc đi lắc lại tựa như cái chuông lớn ở nhà thờ Đức Bà Pari.... Thật sự muốn làm cho người ta thổ huyết cả ra đất hết!

Chân bà ta hung hăng đá về phía trước, giống như đang phát tiết lên một cái gì đó... Đứa trẻ thì cứ quay mặt đi, môi càng chề ra, trông đầy hờn dỗi. Người phụ nữ thấy vậy càng đập vật thể dưới đất hung hăng hơn, giọng nói chưa chút vang lên khiến người đi đường đi qua cứ phải bịt tai lại:

“Mày chồn này! Mày chồn này... Dám làm con gái bảo bối của bà buồn hả...”

Hành động của bà ta khiến Hạ Tuyết hướng sự chú ý của mình tới cái vật đen đen đang bị bà ta dầy xéo dưới chân. Vật đó rất nhỏ, nhìn từ góc độ của cô thì trông chả khác gì một túm lông đen đúa, bần thiêu. Người phụ nữ vẫn dốc toàn lực dẫm lên vật đó, mặc cho nó phát ra những âm thanh “ăng ăng” đầy yếu ớt, rồi lịm dần đi. Vậy mà bà ta vẫn không chịu ngừng động tác, thậm chí còn có vẻ hưng phấn hơn nữa...

Sắc mặt Hạ Tuyết đanh lại, rồi không suy nghĩ cô quay đầu nhanh nhay tiến về phía sau. Người phụ nữ vẫn hăng say đập, không hề để ý đến thân ảnh màu đen chồm đến, rồi trong một khoảnh khắc, một cước đá thẳng vào khuôn mặt béo phệ của người phụ nữ.

“Á!!!” Tiếng kêu thảm thiết chườn ra, cả thân thể phục phịch của bà ta văng ra xa mấy mét, lăn lông lốc như một cái thùng phi rồi đâm vào gốc cây nơi vệ đường.

Không hẹn nhau, sắc mặt tất cả những người qua đường đã xám đen lại. Họ khiếp sợ nhìn về phía người phụ nữ đang nằm rên rỉ trên mặt đất rồi lại ái ngại hướng về phía thiếu nữ đang ngang ngạnh đứng chống tay phía đối diện. Lòng cảm nhận được một trận hỗn chiến sắp sửa xảy đến!

Nhưng Hạ Tuyết chẳng mảy may bận tâm đến chuyện đó, ánh mắt lại chỉ tập trung nhìn vào con chó dưới chân. Con chó rất nhỏ, cả cơ thể đen kịt, đầy sứt sẹo, đôi mắt nhắm chặt, nằm thờ thoi thóp trên mặt đất, thấy Hạ Tuyết đến gần, nó hướng mặt, phát ra những tiếng rên “ư...ừ” đầy tội nghiệp rồi lại gục xuống.

Khuôn mặt Hạ Tuyết trong phút chốc liền tràn đầy sự thương cảm, hận thù với con chó vừa nãy cũng biến mất tiêu không một dấu vết. Cô cúi đầu, toan nhắc nó lên khỏi mặt đất thì một giọng nói the thé, chói tai quen thuộc lập tức truyền đến:

“Con khốn nạn! Mày tính làm gì? Muốn chết hả?”

Hạ Tuyết vẫn không ngẩng đầu, chỉ chậm chậm chạm vào con chó. Nó thật nhỏ bé và yếu ớt đến độ cô chỉ mới đặt tay lên thì cơ thể nó đã run bần bật. Hạ Tuyết thờ dãi, cô lấy bộ quần áo ở trên tay ra, ẵm con chó vào lòng trong vòng tay mình rồi phủ cả bộ quần áo lên người nó. Xong xuôi đâu đấy Hạ Tuyết dợm bước rồi đi, bỏ lại khuôn mặt ngờ ngàng của hai mẹ con ở phía sau lưng.

Cô bé váy hồng thấy Hạ Tuyết đưa con chó đi thì kêu ré lên:

“Chị kia! Ai cho chị lấy LuLu của tôi, mau trả nó lại đây...!”

Nhưng lời nói vừa đến nửa miệng, Hạ Tuyết đã không chút nhân từ nào mà quay đầu, ánh mắt như cắn nuốt khiến cho cô bé mặc váy hồng hoảng sợ vô cùng, chạy về phía người phụ nữ béo ú đã bò dậy khỏi mặt đất, méo máo:

“Oa... Oa!!! Mẹ ơi... Chị kia... Chị kia bắt nạt con..!”

Người đàn bà ôm đứa trẻ vào lòng, ánh mắt bà ta long sòng sọc, tựa như một con hổ hung ác, rồi cả thân thể phì nệ của bà ta lao lên, tóm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của Hạ Tuyết, hét với một giọng nói đủ để làm nổ tung cả cái bờ sông này:

“MÀY.... ĐỨA THỐI THÂY NÀY...SAO DÁM BẮT NẠT CON TAO HẢ”

Rồi không báo trước, bàn tay to bè của bà ta hướng đến, thẳng tiến vào khuôn mặt của Hạ Tuyết. Đám đông đứng xem đồng loạt nhắm mắt, chờ đợi một tiếng hét chói tai vang lên.

Quả nhiên, không phụ lòng khán giả, một tiếng kêu như heo bị chọc tiết tràn ra. Ai ai cũng đều nghĩ một thân ảnh nhỏ bé đã nhẹ nhàng đập đất rồi, so với sức mạnh của tảng thịt kia thì cô gái đáng thương ấy chắc đang nằm còng queo, mặt đầy vết tích, thật may là bọn họ không chen chân vào chuyện này, nếu không thì chắc người đang nằm trên mặt đất là bọn họ mất.

Không chờ đợi lâu, Đám đông nhát loạt mở mắt, nhưng thật ngạc nhiên tiếng kêu ấy không phát ra từ phía cô gái mà lại xuất hiện từ cái thùng phi di động đang nằm lấy tay cô.

À mà không...giờ phải đảo ngược vị trí mới phải...

Cô gái thân nhiên đứng đó, khuôn mặt thật bình tĩnh, không một gợn sóng. Một tay cô ôm con chó nhỏ vào lòng, tay còn lại tóm chặt lấy cánh tay của người đàn bà rồi ra sức vặn...

“Áhhhh.... Đau quá! Buông tao ra... Con chó cái này”

Hạ Tuyết nheo mắt nhìn bà ta, khoé môi cong lên giễu cợt :

“Này, mụ béo... Ăn nói có văn hoá một chút đi... Con bà đang ở đây đấy..!”

Mụ ta quay lại, hất hàm nhìn cô, đôi mắt toé lửa giận dữ, nói rồi bà ta cố gắng dùng sức giăng ra khỏi tay Hạ Tuyết nhưng đều vô dụng. Cô bé áo hồng ở bên cạnh thấy vậy, lấy tay đập đập vào người Hạ Tuyết, kêu lên:

“Chị kia! Ai cho chị làm thế với mẹ tôi... Con chó ấy của tôi.. Trả lại...”

“CÂM MIỆNG LẠI.... RANH CON!!”

Hạ Tuyết gằn từng chữ, dùng ánh mắt giết người không chút lưu tình nhìn vào cô bé váy hồng. Quả thật! Bình thường cô vốn là người rất yêu trẻ con, nhưng cả cuộc đời này cô chưa bao giờ gặp một đứa trẻ làm cho cô thấy ngứa mắt như bây giờ, nhìn qua cũng biết là một đứa trẻ được nuông chiều. Thật sự là hỗn xược mà...!

Đứa trẻ thấy Hạ Tuyết nắn mình thì lại tiếp tục méo máo, người đàn bà thấy vậy liền trừng mắt với Hạ Tuyết:

“Mày... Ai cho mày bắt nạt con tao...mày có biết tao là ai... Á..á...”

Người phụ nữ đang dùng giọng kẻ cả dọa nạt thì bỗng kêu ré lên, thì ra Hạ Tuyết đã tăng lực, vặn chặt bàn tay bà ta. Thậm chí, chỉ cần cô dùng thêm chút sức nữa thôi, với khả năng của mình, tay người đàn bà kia khẳng định sẽ không còn.

Người đàn bà ứa nước mắt, đau thấu xương tủy, con bé này quá khoẻ, đến độ chỉ một bàn tay cũng có thể làm cho bà ta đau đớn như vậy, nếu...nếu bà ta không làm gì thì cánh tay này có lẽ sẽ bị phé mất:

“Này... Dừng...dừng đã, mày thả tao ra... Có gì khắc nói..!”

Hạ Tuyết nheo mắt, khoé môi cong lên một tia cười lạnh, nghĩ ngợi một lúc rồi nhún vai:

“Được thôi! Nhưng... bà phải xin lỗi tôi !”

“Cái gì!!!” Mụ ta hét lên “Tại sao tao phải xin lỗi mày hả? Con chó... Á...Á”

Những tiếng la thất thanh lại một lần nữa truyền đến, vang vọng khắp bờ sông, Hạ Tuyết gằn giọng:

“Mụ béo... Tôi đã nhắc nhở bà phải cẩn thận lời nói kia mà! “

“Á... Á... Được...được “ Bà ta van xin” Xin lỗi.. Cô cho tôi xin lỗi...xin lỗi mà!”

Hạ Tuyết mỉm cười, nhẹ nhàng thả bàn tay người phụ nữ ra. Cảm giác được sự buông lỏng, bà ta giăng ra khỏi tay Hạ Tuyết nhưng con đau nhức truyền đến quá nhanh khiến bà ta khụy xuống, một tay còn lại đưa lên, xoa bóp cánh tay bị bóp chặt đến tím bầm. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào Hạ Tuyết đầy thù hận nhưng cũng mang vài phần kiêng dè...

Hạ Tuyết bất giác cười cười, như thể không để ý đến thái độ đó của bà ta, cô xoay người, toan bỏ đi. Người đàn bà thấy vậy thì ngẩn mặt, tay chỉ vào con chó đang nằm trong lòng bàn tay Hạ Tuyết rồi hô lên :

“Cô không được mang nó đi !”

Hạ Tuyết dừng bước, rồi quay đầu lãnh đạm hỏi lại:

“Tại sao ?”

Người đàn bà thấy vậy thì hít sâu một hơi:

“Con chó đó là của gia đình tôi. Tôi...tôi mua cho con gái, đang đưa nó đi bộ thì con chó dằng xích chạy đi. Vậy nên cô không có quyền mang nó đi...”

“Vậy hả ?” Hạ Tuyết hất hàm, nếu như là cô thì không chỉ giằng xích đâu mà sẽ cắn chết hai mẹ con này cơ !

“Đứng rồi!” Bà ta tiếp lời: “Cho nên xin cô hãy trả lại nó cho tôi. Tôi sẽ đối xử với nó thật tốt!”

Hạ Tuyết nhăn mặt, nhìn con chó trong tay, nhẹ nhàng mở miệng:

“Tôi có thể trả con chó!”

Trong thoáng chốc, dường như hiểu được câu trả lời này của Hạ Tuyết, con chó ngẩng đầu, phát ra những tiếng rên “ư...ư” đầy tuyệt vọng, cơ thể theo đó tiến sâu vào người Hạ Tuyết, dụi dụi, cứ như thể cô là cái phao cứu sinh duy nhất của nó vậy...!

Hạ Tuyết vì hành động này của con chó mà cười lạnh. Ánh mắt nheo lại nhìn hai mẹ con đang đứng trước mặt mình, giọng nói nhẹ bằng:

“Nhưng tôi càng muốn có nó hơn!”

Nói đoạn cô thò tay vào trong túi, ném vào người đàn bà một vật gì đó rồi rẽ đám đông, nhanh chóng bỏ đi.

Cô bé mặc váy hồng thấy vậy thì lập tức khóc to lên, toan đuổi theo đòi lại con chó, nhưng ngay lập tức một giọng nói the thé truyền ra, kéo giạt cô lại:

“Linh Linh đứng lại cho mẹ! Không cần đuổi theo !”

Cô bé váy hồng kinh ngạc, không thể tin nổi. Cô bé nhớ trước đây cô bé muốn có thứ gì thì mẹ sẽ nhanh chóng xuất hiện, đòi lại cho cô. Vậy mà lần này mẹ lại không có phản ứng gì, thậm chí còn để cái chị kia mang LuLu đi mất.... Không chịu.... Cô bé không chịu...

Nhưng người phụ nữ đâu còn để ý đến cảm nhận này của con gái bà ta. Ánh mắt sáng như sao giờ đây chỉ tập trung vào tờ ngân phiếu trị giá 100 ngàn đô trước mặt. Trời ơi! Số tiền này thì không chỉ là một con chó, 100 con còn được nữa là... Thật sự là làm cho bà ta rét run... Một người có thể bỏ ra một số tiền đôi đời như thế này chỉ để mua một con chó thì không biết còn có thể làm cái gì nữa đây...

Nghĩ đoạn bà ta đứng dậy, kéo tay cô bé váy hồng đi về phía sau rồi đơn giản nói một chữ:

“Về...!!!”

Cô bé váy hồng mở to mắt, sự uỷ khuất ngập tràn, chân đạp đạp như cố thoát khỏi tay người đàn bà, giọng điệu gào to của một đứa trẻ được nướng chiên:

“Con không chịu.... Con không chịu đâu... Mẹ trả LuLu lại cho con... Hu...hu...!!!”

“Ngoan nào, Linh Linh...” Bà ta an ủi “Mẹ sẽ mua thêm nhiều LuLu cho con nhé...!”

“Không...con không chịu đâu, mẹ trả LuLu cho con cơ!” Cô bé khóc thét lên, tay chân càng thêm vùng vẫy tứ tung...

Người đàn bà thấy vậy thì thờ dãi, không nói nhiều chỉ một mạch kéo cô bé đi ra khỏi đám đông. Thật dự là giải thích cũng bằng thừa, tính cách con gái bà...bà hiểu rõ hơn cả!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Theo dõi

“Rạo... Rạo... Rạo...” Những tiếng bước chân vui tai vang lên, như một bản nhạc phá tan đi cái không khí ảm đạm nơi con hẻm vắng vẻ này.

Hạ Tuyết cúi đầu, nhìn con chó nhỏ trong vòng tay, lòng thầm ảo não...

100 ngàn đô... Một số tiền không nhỏ. Thậm chí có thể cho Hạ Tuyết cô ăn tiêu cả năm không hết. Vậy mà không hiểu vì lý do gì cô lại phung phí nó....vào một con chó! Thứ động vật mà cô ghét bỏ nhất trên thế gian này! Đã thế con chó này lại còn xấu xí, ghê lò,khấp người chẳng chịt vết thương, thật không khỏi làm cho người ta sinh ra cảm giác thương cảm tội độ...

Một lũ đốn mạt chết tiệt! Chả lẽ hai mẹ con mụ béo ấy đã mạn đến vậy sao? Có thể hành hạ một con chó cho tới sống dở chết dở đến như vậy ?

Nghĩ đến đây, Hạ Tuyết bỗng nghiêng chặt răng, bàn tay siết chặt con chó thêm nữa. Như cảm nhận được một lực mạnh bất ngờ, con chó khẽ phát ra những tiếng rên “ư...ừ” nhẹ nhẹ. Hạ Tuyết hồi thần, thả lỏng vòng tay bao bọc con vật. Nhìn nó một hồi rồi dịu dàng nói :

“ Không sao đâu! Giờ mày đã có tao rồi! Mọi chuyện sẽ ổn thôi !”

Lời nói nhỏ nhẹ của Hạ Tuyết khiến con chó nằm trong lòng thoáng ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm vào cô, còn cái đầu lại chúc xuống, dụi dụi vào lòng bàn tay cô.

Hạ Tuyết bất giác ngẩn ra, ngay sau đó ý cười nhàn nhạt xuất hiện nơi đáy mắt. Cô khẽ nhếch môi, nhắm chặt hai mắt, hít một hơi thật sâu tràn đầy khoang ngực...

Thật lâu, thật lâu sau đó khi thời gian đã trở nên ngưng đọng, một thanh âm mềm nhẹ khẽ truyền ra, mang đầy uy lực:

“ Đi theo tôi này giờ không mệt sao? Các cậu mau lộ diện đi chứ !”

Gió thổi xào xạc làm tung bay những cánh hoa tường vi được trồng nơi các bậc cửa, vậy mà xung quanh vẫn im ắng như vậy, nhưng Hạ Tuyết lại tuyệt nhiên không hề mất đi sự kiên nhẫn, trái lại còn mỉm cười trên môi :

“ Các anh không ra là tôi đuổi việc đấy! Nào...nhanh mồm lên đi “

Đến mức này thì không thể trốn tránh thêm được nữa, từng thân ảnh một chậm rãi đáp xuống từ những góc khuất, những ô cửa sổ bên các bức tường, nhanh chóng đứng ngay ngắn sau lưng Hạ Tuyết rồi cân trọng qui xuống, thì lễ :

“ Chúng thuộc hạ diện kiến lão đại. Mong lão đại tha lỗi !”

Hạ Tuyết mỉm cười, chậm chậm quay đầu nhìn đám người đang qui phía sau lưng mình. Cô bất giác thờ dài rồi giờ giọng bẻ trên:

“ Xem ra tôi huấn luyện các anh cũng khá tốt... Có điều cần phải luyện tập thêm!”

Đám thuộc hạ nghe lời đùa bỡn của Hạ Tuyết thì không có nửa tia cười cợt , chỉ cúi gằm mặt xuống, đồng thanh hô :

“ Chúng thuộc hạ xin nghe lời lão đại chỉ dạy !”

Thật là ! Hạ Tuyết nhìn thái độ của bọn họ một hồi rồi lắc đầu nguây nguây. Quả thật! Mặc dù cô đã căn dặn mấy người này không biết bao nhiêu lần, Hạ Tuyết cô trên đời ghét nhất là mấy kiểu lễ nghi rườm rà, khó hiểu này, báo hại cô mỗi lần cảm thấy như mình là mẫu nghi thiên hạ, đáng tối cao quan trọng nhất tầm vậy ! Nhưng bọn họ đúng là đầu gỗ, chẳng bao giờ chịu tiếp thu, qui gối rồi lại qui gối, dằn dả dù có khó chịu đến mấy Hạ Tuyết cũng phải xin hàng....

“ Được rồi... Được rồi mà! Tôi chịu thua ! Các anh đứng dậy đi, tôi mới chỉ đùa một chút thôi mà ! Có cần căng thẳng vậy không ?” Cô năn nỉ

Đám thuộc hạ nghe vậy thì cũng không dám chậm trễ, như một cái máy đứng dậy, đồng thanh nói :

“ Chúng thuộc hạ cảm tạ lão đại “

“ Trời ạ ! Các anh thật là....” Hạ Tuyết lại thờ dài một hơi nữa, nhìn họ :

“ Mà sao các anh lại ở đây ! Chả phải các anh đi theo Hạ Nhâm sao ?”

Một người đàn ông lớn nhất trong đó thấy vậy liền không nhanh, không chậm tiến đến gần cô rồi lên tiếng :

“ Thưa lão đại ! Thiếu gia ra lệnh chúng thuộc hạ đi theo bảo vệ người “

“ Bảo vệ tôi ? “ Hạ Tuyết nhướn mày “ Thân thủ của tôi thế nào, cần bản các anh còn lạ gì ? Với lại tôi ẩn thân trong giới, làm sao có thể có chuyện ? Nếu ông anh tôi muốn do thám tôi thì nói thẳng ra, cần gì phải báo các anh dấu điểm !”

“ Chuyện này...!” Người đàn ông lớn tuổi nhất lấp bắp, ánh mắt bối rối nhìn lung tung, chúng thuộc hạ phía sau thấy vậy cũng chỉ biết cúi gằm mặt hơn nữa, không nói gì.

“ Sao thế!” Hạ Tuyết cười cười “ Mèo ăn mất lưỡi của anh rồi hả !”

“ Dạ ! Không...không thưa lão đại !” Người đàn ông nhất loạt xua tay. Đối diện với ánh mắt khàng khái của Hạ Tuyết thì thảm chốt dạ, giọng nói lúng túng, không giữ nổi bình tĩnh. Chúng thuộc hạ bên cạnh thấy thế thì tiếp tục cúi đầu, không hề đáp lại...

Hạ Tuyết nheo mắt, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác kì lạ cùng một không khí căng thẳng bao trùm. Sự đùa cợt trong ánh mắt dần tắt, thay vào đó là một con bão chứa đầy giông tố và bất trắc. Cô nhìn người đàn ông, ngữ điệu trầm trọng :

“Làm sai vậy?”

“Dạ! Không có gì... Không có gì đâu ạ!” Người đàn ông hồi thần rồi nhanh nhẹn đáp lời, nhưng giọng điệu run rẩy lại như một bằng chứng, tố cáo hắn, mà Hạ Tuyết lại nhạy cảm với những vấn đề này. Cô nhìn hắn, giọng điệu mang vẻ bình tĩnh:

“Nói cho tôi biết!.... Đã có chuyện gì xảy ra rồi ? “

“Lão đại... Tôi...” Người đàn ông định mở miệng nói một câu gì đó, nhưng khi liếc nhìn khuôn mặt như hổ như báo của Hạ Tuyết thì thoáng run rẩy, cuối cùng lựa chọn biện pháp im lặng.

“NÓI ĐI! ANH BỊ CÂM SAO ?” Hạ Tuyết thấy sự chần chừ của hắn thì gầm lên, sự bất an trong lòng không những không giảm mà nay còn gia tăng..

Tiếng kêu truyền ra vang vọng khắp con hẻm, đồng thời cũng làm cho người đàn ông cùng lũ thuộc hạ phía sau phải giật nảy mình....

Con giận của lão đại... Căn bản bọn họ không kham nổi !

“Lão đại...!!!!” Người đàn ông cup mắt, một lúc lâu sau mới từ từ thở ra những hơi thở khó nhọc :

Dương gia... Xảy ra chuyện rồi !”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Trở lại Đan Mạch

5h sáng

Một chiếc máy bay dòng Gulfstream G650 xuất hiện trên bầu trời của thủ đô Copenhagen, Đan Mạch rồi nhanh chóng đáp xuống một sân bay tư nhân vắng vẻ...

Trên đường băng rộng rãi, nổi bật lên một chiếc Mustang màu xanh navy lạng lẽ đứng đó. Bên cạnh chiếc xe là hai bóng hình một cao, một thấp đang ngồi bên cạnh chiếc xe, tựa như đã ở đây được một lúc rồi !

Trong cơn gió thoảng, bóng dáng người thanh niên cao lớn, ánh mắt màu sương mù đầy mình mẫn, mái tóc dài buộc thấp sau gáy cùng bộ quần áo thể thao mặc trên người mang lại một cái gì đó lảng lờ nhưng lại vô cùng cao quý, ánh hưởng đôi mắt tuyệt đẹp đó nhìn về phía chiếc máy bay đang từ từ đi về phía đường băng rồi quay sang người bên cạnh :

“Con bé đến cũng nhanh nhỉ ?”

Cô gái ngẩng đầu, chớp chớp hai hàng mi dài như cánh ve, khuôn mặt xinh đẹp, lạnh lùng không nhìn người thanh niên chỉ nhẹ nhàng bảo:

“Em gái anh mà ! Tính cô ấy ra sao anh còn không hiểu ư?”

Người thanh niên thấy vậy thì thoáng gật đầu, quả thật...em gái anh, anh vẫn hiểu rõ nhất!

Trong ánh bình minh le lói của một ngày mới, chiếc máy bay chạy chậm chậm di chuyển vào đường băng rồi dừng hẳn. Rồi chỉ dăm mười phút sau, cánh cửa cabin mở ra, một cô gái từ từ bước xuống, đôi mắt màu sương mù đảo đảo nhìn quanh, gió thổi tung một góc áo cô đồng thời cũng làm những áng tóc màu bạc bay phấp phới..

“Hạ Tuyết!!! Đây.... Em nhìn đi đâu đấy! Bọn anh ở đây nè !”

Giọng nói mềm mọng vang lên nhưng cũng đủ làm truyền ra cả khu vực đường bay vắng vẻ. Hạ Tuyết ngẩn ra rồi theo thói quen tìm về nơi có giọng nói quen thuộc, trên khuôn mặt cô xuất hiện nét tươi cười hồn nhiên và chân thật nhất, ba chân bốn cẳng chạy xuống khỏi máy bay về rồi nhanh như cắt thân thể cô ôm chầm lấy hai bóng hình ấy:

“Yeah!!! Hai người đến rồi !”

Thân thể áp sát mạnh đến độ khiến cho Dương Hạ Nhâm và Triệu Mẫn Đường suýt nghẹt thở, Hạ Nhâm cúi đầu, nhìn cô gái đang dựa vào lòng mình, khoe môi hiện lên sự cung chiêu hết mực, nhẹ nhàng xoa đầu cô rồi ôn tồn :

“Tiểu quý... Đương nhiên bọn anh phải đến rồi !”

Hạ Tuyết cười khì, ngay sau đó quay sang Mẫn Đường với khuôn mặt đen kịt bên cạnh, tinh nghịch nói:

“Này! Sao cậu gặp tôi mà chả vui về gì thế !”

Mẫn Đường trừng mắt nhìn Hạ Tuyết, ngay sau đó không nói không rằng vùng ra khỏi tay cô, nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào ghế lái, không quên ném lại cho Hạ Tuyết và Hạ Nhâm một câu :

“ Vào nhanh đi !”

Hạ Nhâm nhìn theo mà cảm thấy lạ lẫm. Thật lạ ! Chả phải hai người này thân nhau lắm sao ? Sao hôm nay lại tồn tại một không khí căng thẳng đến vậy ?

Hạ Tuyết đứng bên cạnh nhạy cảm nhận ra tâm tư này của Hạ Nhâm, tiến lên vỗ vỗ bả vai anh rồi nhún vai :

“ Cô ấy lúc nào cũng giận em mà? Anh không cần phải lo lắng đâu ?”

Hạ Nhâm nhìn Hạ Tuyết, trong đôi mắt ánh lên một tia nghi hoặc nhưng chỉ thoáng qua. Sự kì lạ này, anh cũng không muốn suy nghĩ nhiều, em gái anh vừa mới trải qua một chuyến bay dài, anh cũng không muốn làm phiền cô thêm nữa! Nghĩ ngợi một lúc, Hạ Nhâm kéo vai Hạ Tuyết, ấn cô vào trong ghế sau xe còn mình thì ngồi bên cạnh cô.

Mẫn Đường thấy hai người đã lên xe thì không chần chừ thêm, nhấn ga. Chiếc xe chậm chậm lăn bánh ra khỏi sân bay tự nhiên rồi tiến thẳng về phía con đường dẫn ra đại lộ...

Ngồi trong xe, Hạ Tuyết phóng tầm mắt nhìn ra xa, lòng thầm háo hức. Mặc dù mới chỉ tăng vãng sáng nhưng Copenhager vẫn thể hiện cái nét đẹp lãng mạn, trữ tình rất riêng của mùa hạ. Không khí ấm áp, bầu trời xuất hiện những dải vàng lấp lánh, những bóng người lần lượt đi lại trên những khu phố đi bộ cùng những băng rôn, dải màu người ta chuẩn bị cho lễ hội nhạc jazz của thành phố. Tất cả đã tạo nên một Copenhager đẹp đến rất riêng biệt ...

“ Về đây vui không ?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên, Hạ Tuyết quay đầu, nở một nụ cười thân thiện với người thanh niên ngồi bên cạnh :

“ Đương nhiên là em vui rồi !”

Hạ Nhâm mỉm cười, bàn tay đưa lên chạm vào những sợi tóc bạc xoăn lộn của cô, thoải mái nghịch. Từ nhỏ đến lớn, anh vẫn luôn yêu thích hành động này, thậm chí nó đã trở thành một thói quen khó bỏ của Hạ Nhâm.

“ Cha và anh rất nhớ em đó !” Hạ Nhâm ôn tồn nói “ Cho nên mới bảo em phải mau mau về Đan Mạch, không thì cái nhà này sẽ loạn mất !”

Hạ Tuyết nhũn mảy, rồi ngay lập tức ấn bàn tay Hạ Nhâm đang chăm chú nghịch tóc mình. Một sự tức giận không tên bỗng nhen nhóm:

“ Vậy nên anh nói dối em, bảo rằng Dương gia đang có chuyện rồi lừa để cho em về Đan Mạch phải không? “

Khuôn mặt Hạ Tuyết đỏ bừng vì giận, rồi không nói không rằng vươn tay đâm vào ngực Hạ Nhâm. Thật là quá đáng ! Chả trách sao trên máy bay dù cô có gắng hỏi bao nhiêu đi chăng nữa, đám thuộc hạ cũng không ai trả lời cô, chỉ bảo cô về Đan Mạch thì sẽ biết, báo hại cô đang nghỉ ngơi ở Trung Quốc xa xôi phải bay về đây ! Hoá ra là do tên này.....

Hạ Nhâm bắt gặp cười khì, đối với khuôn mặt tức giận của Hạ Tuyết thì càng thêm hưng phấn. Anh ôm cô vào lòng, chớp mũi chạm vào tóc cô, mặc cho Hạ Tuyết tha hồ giã dũa, Hạ Nhâm càng được đà ôm chặt hơn, ánh mắt ân ái cười :

“ Thôi nào! Em đừng giận, chỉ là ba nhớ em quá mà thôi! Nên không chịu được ba năm em học trung học ở đó, mới bảo anh bịa lí do đưa em về đây !”

Hạ Tuyết nhìn Hạ Nhâm, khuôn mặt vẫn đỏ gấc, liếc xéo anh :

“ Lần này thôi đấy nhé ! Nếu như lần sau em còn phát hiện anh lấy chuyện hệ trọng này ra đùa em thì anh chết chắc !”

Hạ Nhâm thấy cô đã chấp thuận thì mỉm cười chan hoà, lấy tay xoa đầu cô.... Em gái anh vẫn là đáng yêu nhất !

Đi được khoảng chừng 3 tiếng, chiếc Mustang bỗng rẽ vào một khu phố vắng vẻ. Đây chắc hẳn là một khu vực dành cho tầng lớp thượng lưu. Hai bên đường, những biệt thự vườn lộ ra, trang nhã và giản dị, mỗi ngôi nhà lại được rào bằng một dải hoa đồ quỳen hồng rực rỡ khiến cho nơi đây có một hơi thở vô cùng dịu dàng và tĩnh lặng.

Chiếc xe cứ chậm chậm đi cho đến khi giảm tốc lại và dừng hẳn ở một ngôi nhà cuối đường. Lúc này đây, Hạ Nhâm mới mở miệng :

“ Đến rồi, xuống thôi !”

Mở cửa, anh nhanh chóng bước xuống xe rồi quay lại giắt tay Hạ Tuyết đang ở trong ra ngoài, điệu bộ cẩn trọng không hề vồn vã. Hạ Tuyết nắm lấy tay anh, ánh mắt vô thức hướng về phía ngôi nhà màu trắng đang chìm trong sắc hồng của vườn hoa đồ quỳen quen thuộc....

Xa xa, giữa cái rừng hoa rực hồng ấy, nổi bật lên một cái bóng trắng đang cặm cụi đào đào, xới xới, bên cạnh còn có hai người đàn ông áo đen đang nghiêm chỉnh canh gác...

“CHA !!!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hội ngộ sau 2 năm

* Sau một hồi quần thảo với kì thi Aikaba tôi đây đã trở lại! Một mới vô cùng...

Aikaba Hikori *

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, cái bóng trắng đứng dậy, quay ngoắt về phía sau. Dưới những tàn hoa đổ quên khẽ lay động, nụ cười của người đàn ông ở cái tuổi tứ tuần lại như những làn gió xuân ấm áp sưởi ấm lòng người...

“Tuyết Nhi”

Giọng nói nhỏ nhẹ ôn tồn vang động cả không trung. Khuôn mặt Hạ Tuyết rạng rỡ hẳn lên, cô tiến về phía trước, rồi nhanh như cắt choàng tay ôm chặt lấy cơ thể người đàn ông, trong lời nói có đôi chút run rẩy :

“Cha, con đã về !”

“Tuyết Nhi !” Hạ Vĩnh Tư khẽ khàng gọi tên Hạ Tuyết, tay nâng mặt cô lên, đôi mắt màu sương mù nhăn nheo nơi đuôi mắt nhìn chăm chú vào đôi mắt màu sương mù trong trẻo đang ánh lên ý cười của cô, vốn vã :

“Con dạo này thế nào, có khoẻ không, sống có tốt không, có...”

“Cha...cha” Hạ Tuyết ngắt lời ông, đôi mắt đã rung rung ngấn lệ “Con không sao? Con vẫn khoẻ... Con rất khoẻ..!”

Hạ Vĩnh Tư nhìn cô, rồi ôm chặt Hạ Tuyết hơn nữa, ánh mắt màu sương mù cũng đã hơi mờ đi....

Sao mà có thể tốt được chứ ? Các con ông bao năm bên ba ở trốn hắc đạo nguy hiểm, đầy cạm bẫy, bản thân ông là cha mà lại chẳng thể làm gì, chỉ có thể đứng nhìn từ xa, âm thầm ủng hộ... Các con ông làm sao có thể tốt được cơ chứ...!!!

Xúc cảm dâng trào, Hạ Tuyết vươn tay chạm vào khuôn mặt với hàng râu quai nón bạc lún phún của ông, rồi nhìn vào đôi mắt sương mù mờ đục trước mặt. Đôi mắt ấy thật giống cô nhưng chỉ có điều là giờ đây nó mang đầy sự tự trách. Điều này khiến Hạ Tuyết cảm thấy áy náy vô cùng, cô cúi đầu, giọng ứ khuất :

“Cha...con xin lỗi! Hai năm qua con không về thăm cha, bây giờ con đã về rồi đây, cha ạ !”

“Không sao... Không sao!” Hạ Vĩnh Tư khẽ cười, lấy tay gạt đi đôi mắt lèm lèm nước của Hạ Tuyết rồi dịu dàng nói với cô “Về là tốt rồi !”

Bất chợt như nhận ra điều gì đó, Hạ Vĩnh Tư nhẹ giọng nói:

“Thôi....! Con gái buông cha ra nào!Người cha....bẩn lắm!”

Lúc này đây Hạ Tuyết mới chú ý đến bộ quần áo lam vườn đang dính đầy bùn đất ở trên người ông, nhưng cô lại chẳng nói lỏng vòng tay, chỉ thò thè :

“Không sao!.... Đã lâu con không được ôm cha như thế này rồi! “

Hạ Vĩnh Tư nghe vậy thì lập tức ngẩn ra rồi nụ cười, lấy tay xoa đầu cô. Con gái ông đã trở về, thời khắc này đối với ông mà nói rất quý giá!....Thế nhưng, đúng lúc ấy, từ đằng sau hai người bỗng xuất hiện một giọng nói phá đám nho nhỏ :

“Cha, Tuyết Nhi, hai người quên con rồi sao ?”

Dương Hạ Nhâm từ đằng xa nhanh chóng bước đến, tiến về phía hai người. Hạ Vĩnh Tư thấy con trai thì cũng không chậm trễ, đi nhanh đến chỗ anh rồi bất ngờ đập mạnh vào lưng Hạ Nhâm không chút thương tiếc, lực mạnh bất ngờ khiến lưng của Hạ Nhâm bồng rít, tiếng kêu truyền ra oai oái:

“Ái da! Cha... Cha không thể chào con một cách bình thường được à !”

“Sao nào!” Ông nhún vai “Ta chỉ muốn xem con khoẻ mạnh đến đâu thôi... Ai ngờ...!!!” Ông cup mắt rồi nhìn sang Hạ Tuyết, Hạ Tuyết thấy vậy thì nhanh nhẩu đáp lời:

“Vẫn là củ cải yếu đuối như ngày nào !”

“Hai người...!!!” Dương Hạ Nhâm nhìn thấy sự phối hợp ăn ý của hai cha con họ thì gầm lên, một nỗi tức giận bùng nhen nhóm trong lòng, không ai biết được đó là cái biệt danh có chết anh cũng không muốn nghe lại nhất trên đời này...

Khuôn mặt Hạ Nhâm đỏ bừng, đôi mắt sưng mù híp lại bán mị đầy nguy hiểm, anh thấp giọng buộc mình phải bình tĩnh:

“Này! Con đã 22 tuổi rồi đấy... Hai người không thể ngừng trên con được sao?”

Hạ Tuyết thấy bộ dạng nín nhịn của Hạ Nhâm thì càng cười to, bản lĩnh trên đùa của cô theo đó cũng được kích hoạt:

“Em nói sai sao... Củ cải thì vẫn cứ là củ cải thôi...!”

“HẠ TUYẾT !!!!” Dương Hạ Nhâm không thể chịu nổi la lên, giọng nói như bão táp muốn lật tung cả cái vườn hoa đồ quỳên. Hạ Tuyết và Hạ Vĩnh Tư theo đó càng không kiêng nể mà cười lớn, cười đến khi sắc mặt Hạ Nhâm đen kịt lại vì tức mà hai người họ vẫn không hề có dấu hiệu dừng lại...

Những người vệ sĩ đứng bên cạnh thấy vậy thì chỉ có thể lắc đầu... Có thể nói sao đây ! “Hỗ phụ sinh hồ tử “ mà.....!!!!

Sau một màn cãi nhau nổ lửa trong vườn, Dương Hạ Nhâm và Dương Hạ Tuyết cuối cùng cũng theo chân Hạ Vĩnh Tư đi vào trong nhà...

Mở cửa, Hạ Vĩnh Tư dẫn Hạ Tuyết đi vào một hành lang rộng lớn, qua đại sảnh rồi tiến về phía phòng khách chính của khu biệt thự. Trên đường đi những người làm đều kính cẩn cúi đầu chào họ, nhưng do Hạ Vĩnh Tư kéo cô quá nhanh khiến cô không kịp phản ứng, chỉ có thể thụ động mặc ông lôi đi...

Ngay khi vào đến phòng khách, không nói không rằng Hạ Vĩnh Tư nhanh chóng ẵm cô vào ghế rồi khấn trương ngồi bên cạnh cô, điệu bộ háo hức như một đứa trẻ sắp được phát kẹo khiến cho Hạ Nhâm đang ngồi bên ghế đối diện cũng phải lắc đầu ngán ngẩm. Nhưng Hạ Vĩnh Tư lại chẳng mảy may để ý, chỉ một mực hỏi Hạ Tuyết :

“Tuyết Nhi, nói cho cha... Đạo này con thế nào? Vả học hành tốt chứ ? Có tăng cân lên chút nào không? Có...

“Cha...cha... Stop...stop” Hạ Tuyết xua tay toan ngăn ông lại “Từ từ thôi... Hôm nay cha con mình còn có cả một ngày, con sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào mà cha muốn được không ?”

“À...À...à...Cha xin lỗi!!!” Hạ Vĩnh Tư khẽ lấy tay gỡ đầu, tỏ vẻ ái ngại, lâu rồi không được gặp con gái, sự phấn khích của ông có lẽ đã hơi bị dư thừa...

Thấy bộ dạng khó xử của ông, Hạ Tuyết cũng không tính làm khó ông nữa, chỉ cúi đầu khẽ hỏi :

“Vậy cha bảo Hạ Nhâm đưa con về Đan Mạch làm gì vậy ? Hẳn là có chuyện quan trọng lắm !”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lòng con không qui phục

Sắc mặt của Hạ Vĩnh Tư trong phút chốc trở nên tươi tỉnh hẳn, ông quay đầu ra hiệu cho Dương Hạ Nhâm đang ngồi ở phía đối diện... Như đã được chuẩn bị trước, Hạ Nhâm lập tức thờ dài, đứng dậy đi về phía chiếc tủ gỗ nằm ở góc phòng. Hạ Tuyết nhìn theo hành động của anh mà cảm thấy lạ lẫm, không biết có phải do cô quá nhạy cảm hay không? Nhưng cô không thể không cảnh giác cái không khí kì dị đang phát ra từ hai người bọn họ....

Sau hồi lục lọi, Dương Hạ Nhâm cuối cùng cũng lôi ra một tập tài liệu màu xanh nhạt, anh nhanh chóng đưa cho Hạ Vĩnh Tư, sắc mặt tựa hồ đã mang vài phần âm đạm. Nhưng trái với điệu bộ sầu muộn này của anh, Hạ Vĩnh Tư lại vô cùng phấn khích, thậm chí trên khuôn mặt của ông còn có một nỗi vui sướng không thể diễn tả, ông đón lấy tập tài liệu, đôi mắt lấp lánh ý cười nhìn Hạ Tuyết...

“Cha...” Hạ Tuyết lên tiếng, đôi mắt bàng bạc đã xuất hiện một tia nghi hoặc rõ rệt, cô cất giọng dò hỏi :

“Cái gì đây ?”

“À....” Hạ Vĩnh Tư hét nhìn về phía Hạ Tuyết, rồi chuyển hướng về phía tập tài liệu trong tay mình. Chần chừ một hồi, ông chần chậm đưa nó cô :

“ Cha nghĩ con nên tự khám phá thì tốt hơn !”

Hạ Tuyết nghi hoặc nhìn ông, rồi chuyển hướng về phía Hạ Nhâm đang đứng dựa vào cửa sổ. Trong màu nắng mờ nhạt, anh đứng đó, sống lưng thẳng tắp, đôi mắt màu sương mù trầm tư nhìn về phía những bông hoa đỏ quỳên đỏ thắm ngoài cửa sổ tựa như một sự trốn tránh....Giữa những suy nghĩ rối ren này, anh chỉ còn biết lựa chọn cách im lặng..

Hạ Tuyết nhìn về phía Hạ Nhâm một lúc lâu rồi nhận lấy tập tài liệu màu xanh trong tay Hạ Vĩnh Tư, từ từ mở ra. Ngay lập tức, hàng lông mày của cô nhướng lên, những ngón tay nhỏ bé không nhanh không chậm lật giờ từng trang giấy, cuối cùng cất giọng nói nặng nề hỏi:

“ Cha... Những người này là ai ?”

Trước mặt Hạ Tuyết giờ đây là sơ yếu lý lịch của hàng chục thanh niên khoảng chừng 19 đến 23 tuổi. Người nào người nấy đều toát ra vẻ ngoài đứng đắn và nho nhã, thậm chí công việc của họ cũng không khỏi làm cho người ta choáng ngợp. Có người đang là giảng viên đại học tại Harvard, có người lại là CEO một tập đoàn lớn, thậm chí có người còn là thành viên mật thiết của hoàng gia Anh. Không còn nghi ngờ gì nữa, đây có thể coi là những người thanh niên ưu tú nhất của cả cái hành tinh này luôn không chừng !

“ Con thấy họ thế nào ? Xem kỹ một chút đi nhé rồi từ từ quyết định !” Một bên Hạ Vĩnh Tư vui vẻ dò hỏi, ông tuyệt nhiên để ý đến khuôn mặt càng ngày càng xám xịt của Hạ Tuyết. Những ngón tay siết chặt tập tài liệu, rồi nhanh như cắt, cô đứng bật dậy, hướng về phía cửa phòng đi ra ngoài..

Lúc này Hạ Vĩnh Tư mới chậm chạp có phản ứng, ông cũng vội vàng bật dậy, gọi vội theo :

“ Tuyết nhi! Con đang định đi đâu đấy !”

“ Con về Trung Quốc !”

Cô trả lời khô khốc, gót giày quay đi mà như muốn mài sạch cả mặt sàn, giọng nói mang thập phần tức giận..

“ Tuyết Nhi, quay lại cho cha !” Hạ Vĩnh Tư cao giọng ra lệnh, hiếm khi ông dùng giọng điệu này để nói chuyện với Hạ Tuyết nhưng chuyện hôm nay...là một sự ngoại lệ.

Quả nhiên như một hiệu lực, Hạ Tuyết dừng bước, cô quay ngoắt về phía ông, mắt đẹp tràn ngập lửa giận, quát lớn :

“ Cha...Con biết người định nói gì rồi! Hai người định sắp xếp cho con xem mắt sao ? Sao hai người có thể làm cái chuyện này chứ !”

Hạ Tuyết như gào lên, giọng nói như một con địa chấn làm rung chuyển cả căn phòng. Hai bàn tay đặt bên hông siết chặt, sự vui vẻ ban đầu cũng biến mất không một gấu vết, chỉ còn tồn tại một con thịnh nộ ngút trời...

“ Tuyết nhi... Nghe cha nói đã...” Hạ Vĩnh Tư lên tiếng, đôi mắt của ông sâu thẳm hiện lên sự nhẫn nại cùng khó xử vô cùng rồi tiếp lời “ Cha và Hạ Nhâm cũng đã suy nghĩ rất kỹ... Mặc dù không muốn ép buộc con nhưng đây là cách tốt nhất !!!”

.....

“ Tuyết nhi! Cha biết Lục Tâm đối với con mà nói rất quan trọng! Nhưng giờ con đã trả thù xong rồi ! Con cũng mang lại cho Dương gia chúng ta bao nhiêu là kỉ tích rồi ! Không cần phải làm gì thêm nữa.... Bằng cách này... Bằng cách này ...!”

“ Bằng cách này cha có thể làm cho con rời khỏi vị trí lão đại Dương gia phải không ?”

Hạ Tuyết cuối cùng cũng lên tiếng nhưng giọng nói của cô khiến cho cả căn phòng như chìm trong sự căng thẳng tột độ...

Ánh mắt cô trầm đục nhìn về phía Hạ Vĩnh Tư ở trước mặt. Trong đôi mắt ấy mang một màu sắc phức tạp đến không thể nêu tên khiến cho căn phòng vốn sáng sủa lại chờn chờn u tối. Hai người đàn ông đều cúi gằm mặt, không dám nhìn vào người thiếu nữ. Mãi một lúc sau, khi áp suất xung quanh đã giảm xuống đến mức cực hạn, Dương Hạ Nhâm mới chậm chậm mở miệng :

“ Mẹ của chúng ta.....muốn em được sống hạnh phúc...Tuyết nhi ạ !”

Lời nói của Hạ Nhâm khiến cho cô gái trước mặt bỗng chốc ngẩn ra, sự tức giận cùng phần nộ vừa nãy lập tức bị thay thế, chỉ còn lại một nỗi tổn thương không tên tràn ngập. Như những mảnh thủy tinh tiêu tán và vỡ vụn trong không gian, ánh mắt Hạ Tuyết theo đó càng như bầu trời sương mù âm ảm ngày đông giá. Càng nhìn càng ảo não....!!!

Cũng giống như cô, vẻ mặt của Hạ Vĩnh Tư và Dương Hạ Nhâm theo đó cũng mang đầy tâm trạng. Ba ánh mắt màu sương mù cứ thế nhìn nhau, quay cuồng trong không trung. Mang theo những tâm sự không sao có thể nói thành lời...

Có lẽ! Trong lòng họ, đây là một nỗi đau đớn không gì có thể bù đắp....!!!

Im ắng như vậy... Sầu muộn như vậy.... Mãi cho đến khi...

“ Cha...”

Hạ Tuyết nhỏ giọng nói, bàn tay nắm tập tài liệu nhàu nát nay đã được nói lỏng. Từ từ quay đầu, cô nói với một âm điệu kìm nén bi thương tới cực độ :

“ Con xin lỗi...!”

Một lời xin lỗi phát ra, như một sự tự trách duy nhất mà Hạ Tuyết có thể dành cho hai người bọn họ, coi như đó là một sự bất hiếu của cô cũng được...

Cô biết! Cô biết chứ! Rồi khỏi giới hắc đạo cũng đồng nghĩa với việc cô sẽ có một cuộc sống bình thường, một gia đình hạnh phúc như cô hằng mong muốn. Nhưng còn cha cô, anh trai cô, Mẫn Đường rồi mấy trăm con người của Dương gia đang trông cậy vào cô thì sao? Chỉ vì hạnh phúc của một mình cô mà cô để lại những ân oán của chính mình cho họ sao? Làm sao cô có thể làm thế được ! Vậy thì cô thà tự nhận hết tất cả trách nhiệm, tất cả khổ đau về mình còn hơn là để cho những người thân duy nhất của cô phải hứng chịu những điều đó...

Những gì mà mẹ cô không gánh vác được cho gia tộc này... Cô sẽ làm hết!!!

Rồi như một cơn gió, cả cơ thể Hạ Tuyết vụt lao đi, hướng cửa về phía, để lại hai người đàn ông trong gian phòng với những mảnh cảm xúc hỗn độn....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Sự mờ ám

“ Chương này mình xin gửi đến hai bạn Venus2484 và bạn TFBOYS_is_real , vì đã tích cực bình chọn cho truyện của mình CN tuần qua... Mong các bạn tiếp tục theo dõi chuyện của mình nhé !

Cảm ơn hai bạn rất nhiều !!!!

Aikaba Hikori. “

Chạy nhanh ra khỏi cửa, Hạ Tuyết vụt lao đi. Cô một khắc cũng không muốn nhìn lại phía sau, cô sợ rằng mình sẽ phải đối mặt với ánh mắt đau lòng của cha và anh trai mà đôi khi...cũng là của chính cô !

Tại sao bọn họ phải làm vậy ? Tại sao lại phải bắt ép cô? Tại sao lại phải khơi lại những nỗi đau vốn đã ngủ yên kia ? Họ có biết không ? Vất vả lắm cô mới có thể quên được ! Vất vả lắm cô mới có thể quyết tâm làm lại từ đầu ! Vậy mà họ lợi dụng cuộc viếng thăm này để nhắc lại tất cả....

Thật là điên rồ mà !

Hạ Tuyết tự nhủ...

Đây đúng là một sự sai lầm ? Uổng công cô lặn lội hàng ngàn dặm xa xôi đến đây ! Và bọn họ mong cô làm gì ?

Lấy chồng sao...???

Mong cô làm một người vợ bé nhỏ ở nhà, chăm sóc gia đình sao ? Một câu “ lão công” , hai câu “ lão công “ ư ?

Nghĩ đến đây thôi Hạ Tuyết đã cảm thấy buồn nôn không chịu nổi ! Hạ Tuyết cô đây mà cần phải dựa hơi đàn ông ??? Làm gì có người đàn ông nào trên đời này xứng đáng làm chồng cô chứ !... Trừ Lục Tâm ra chả ai xứng đáng cả !!!!

Nghĩ đến đây, Hạ Tuyết thật sự tức giận, tức giận kinh người. Ánh mắt rời đến hàng hoa đỏ quỳên mà cha cô mới trồng vừa nãy, rồi không chút suy nghĩ cô nhấc chân lên, đạp chúng không thương tiếc. Đạp cho đến khi chúng nát bằm ra, những cánh hoa đã trở nên đen lại mà cô vẫn không ngừng đạp. Cô muốn phát tiết, phát tiết hết cả ... Cô thầm nghĩ sẽ đạp cho cả vườn hoa của cha cô chết rũ luôn !

Trong ánh nắng, cô gái có mái tóc bạch kim vẫn cứ lấy chân dẫm dẫm lên những khóm hoa, khuôn mặt hung ác khiến cho hai người vệ sĩ đang canh gác và mấy người làm đi qua đều không nhìn được mà run rẩy.... Lòng thầm cảm thấy may mắn! Nếu mấy khóm hoa đó mà là khuôn mặt bọn họ thì không biết sẽ bị lão đại đạp thê thảm đến mức nào ?

Hạ Tuyết đạp, đạp mãi , vậy mà hoa trong vườn vẫn nhiều như vậy ! Cái quái gì thế này ! Sao mà lấm hoa thế ! Đúng là cái đồ thiên nhiên chết tiết !

Đạp đến mỏi chân, cuối cùng Hạ Tuyết cũng kiệt sức, cô ngồi bệt xuống đất, ánh mặt hướng về mấy luống hoa đã nhát như không còn hình dạng, lòng thầm ảo não.....

“ Mệt rồi đấy hà ? “

Một giọng nói mềm mòng bỗng chốc truyền đến từ phía sau, kéo Hạ Tuyết ở trong trạng thái lộn xộn trở về với thực tại. Cô quay đầu, nhưng khi nhìn

thấy người đó, khoé môi cô liền nhếch lên, giọng nửa đùa, nửa thật :

“ Mẫn Đường... Không ngờ cậu vẫn còn ở đây đây...”

Từ xa, Triệu Mẫn Đường từ từ tiến đến trước mặt Hạ Tuyết, rồi không nói không rằng chia ra một lon nước ngọt trước mặt cô. Hạ Tuyết nhìn theo rồi nhanh chóng đón lấy, cô ngửa cổ, tu ừng ực lon nước. Quả thật, cô sắp khát đến chết mất rồi.....!!!!

“ Chậm thôi ! Có ai giành với cậu đâu ?” Mẫn Đường ở một bên không nhìn được bèn lên tiếng, cô thật sự chẳng muốn thấy người bạn thân nhất của mình chết vì sặc đâu....

Nhưng Hạ Tuyết chẳng may may để ý, một hơi dốc cạn lon nước rồi vứt nó về phía mấy luống hoa vừa mới bị dẫm nát. Cô quay lại hỏi Mẫn Đường :

“ Vừa nãy cậu đi đâu ? Sao không vào cùng ? “

Triệu Mẫn Đường khoanh tay nhìn cô, một lúc sau mới trả lời cụt lùn :

“ Đi kiểm thông tin....”

“ Thông tin à ?” Hạ Tuyết cười cười, cô đứng dậy, đưa tay chỉnh lại chiếc cà vạt đang siêu vẹo trên cổ, Mẫn Đường thấy vậy thì cũng chạy đến, nhẹ nhàng tháo cà vạt cho Hạ Tuyết, rồi cẩn thận thắt lại cho cô. Hạ Tuyết thấy vậy thì cũng chẳng phản đối, vừa nhìn Mẫn Đường vừa hỏi :

“ Vậy là cậu đã làm xong việc tôi nhờ rồi sao ?”

Mẫn Đường không ngẩng đầu nhìn cô, chỉ chuyên tâm vào chiếc cà vạt, trào phúng nói :

“ Chả lẽ cậu không tin ở tôi ?”

“ Ha... Được...” Hạ Tuyết bật cười. Đợi cho chiếc cà vạt được chỉnh chu, cô mới cầm tay Mẫn Đường rồi lúi xệch cô ra khỏi căn biệt thự... Mẫn Đường cũng không có vẻ gì là phản kháng, răm rắp nghe theo mà thăm nghĩ....

Quả là trên đời này chẳng gì giấu nổi lão đại Dương gia - Dương Hạ Tuyết !

Trong khi đó, bên trong phòng khách của căn biệt thự....

“ Nhâm Nhi (mình không ngờ kết quả tên lại thảm khốc thế này !!!)... Phải làm sao bây giờ ?” Hạ Vĩnh Tư không ngừng đi đi lại lại trước mặt Dương Hạ Nhâm, tay chấp đàng sau lưng đã siết lại trắng bệch, khuôn mặt nghiêm nghị, đầy khí phách khiến người ta không khỏi cảm thán.....Thật sự, nếu không có mái tóc bạc đặc trưng, cùng những nếp nhăn trên trán thì hẳn sẽ không ai nhận ra ông đã đạt đến cái tuổi tứ tuần....

Trái với sự hoảng hốt và lo lắng của Hạ Vĩnh Tư, Dương Hạ Nhâm lại vô cùng thư thái. Anh ngồi đó, nhâm nhi li mojito chanh, bạc hà yêu thích của mình, đôi mắt hướng lên nhìn vị phụ thân đang thập phần lo lắng mà thờ dài. Một lúc sau, anh mới đặt li nước đã hết nhãn sang bên cạnh rồi nhàn nhả nói :

“ Cha lo lắng làm gì ? Con đã nói rồi... Kế hoạch này... Chỉ thất bại, không có thành công... “

“ Thất bại...” Hạ Vĩnh Tư một bên cao giọng nói “ Là tại con ấy chứ...”

“ Tại con ?” Dương Hạ Nhâm khó hiểu nhìn Hạ Vĩnh Tư “ Con đã làm gì ?”

“ Hừ!!! Không phải lỗi tại con sao? “ Ông trào phúng nói, khuôn mặt giận dữ nhìn chằm chằm vào đứa con trai của mình “ Tại sao con lại có thể lòi chuyện của mẹ ra mà đề cập cho con bé chứ ! Con nghĩ cái quái gì vậy hả ? HẠ NHÂM....”

Thanh âm cuối cùng của ông như thể gầm lên, sự bình tĩnh vốn có cũng biến mất không một dấu vết. Thế nhưng người con trai của ông lại chỉ điềm nhiên ngồi đó, thậm trí đến một chút lo lắng cũng không để lộ... Thử hỏi một người làm cha như ông có phát khùng lên không cơ chứ !

Dương Hạ Nhâm thấy vậy thì chỉ khoanh tay, anh ngả người ra sau ghế , thật tự nhiên đáp :

“ Con cũng chỉ muốn giúp cho kế hoạch của cha mà thôi ! Đó cũng là ý tốt mà !”

Lần này thì Hạ Vĩnh Tư đã thật sự đã bị thái độ của Hạ Nhâm chọc cho đến phát điên....phát điên cực độ. Giọng nói kinh hồn vang lên, đầy phần uất :

“ CÁI GÌ MÀ Ý TỐT CỦA CON CƠ CHỨ! CON CÓ BIẾT CON VỪA LÀM CÁI QUÁI GÌ KHÔNG HẢ ?????”

Hạ Vĩnh Tư gào to, ngay sau đó hai tay ông ôm lấy đầu mình, thanh âm run rẩy :

“ Ta thật sự không thể để cho con bé biết được... Nếu nó biết tính mạng của nó sẽ gặp nguy hiểm mất !”

“ Cha” Dương Hạ Nhâm một bên lên tiếng, ánh mắt dừng trên bàn tay đang siết chặt của Hạ Vĩnh Tư mà trái tim thầm nhói đau...

Giờ đây... Hòn bất cứ lúc nào...anh cảm nhận sâu sắc được cảm giác của ông...

Mà cái cảm giác đó, anh không hề xa lạ! Cái cảm giác bất lực vì không thể bảo vệ những người thân yêu nhất của cuộc đời mình, không thể cho họ một cuộc sống hạnh phúc, mà phải yên lặng nhìn họ ở ngoài, đấu tranh trong mỗi cuộc chiến tàn khốc với những gánh nặng trên vai...

Lần trước là mẹ anh... Mà lần này lại là Hạ Tuyết....

Dương Hạ Nhâm thờ dài, có lẽ không nói cho cha anh biết là điều tốt nhất !

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mẫn Đường tra hỏi

“Chuyên mục cảm ơn đầu tuần..

Có thể nói tuần qua là tuần newfeed của mình bị tấn công dồn dập bởi các lượt bình chọn mà trong số đó mình phải nhắc đến bạn @Byun-Baek đã bình chọn nhiệt tình nhất cho mình. Cảm ơn bạn nhiều

Aikaba Hikori. “

Nhưng có lẽ một điều mà Hạ Vĩnh Tư không ngờ được đó là

“Lưới trời lồng lộng, tuy thưa nhưng khó lọt “

Cũng giống như cái điều mà Dương Hạ Nhâm không muốn đề cho ông biết... Đó là dù bí mật có được che giấu cao siêu đến đâu, khéo léo đến đâu thì cũng không thể tránh khỏi những con mắt tinh tường trong thiên hạ...mà trong trường hợp này lại chính là Dương Hạ Tuyết - lão đại đương nhiệm của Dương gia....

Thật sự, như lời của Triệu Mẫn Đường nói, không có gì là có thể giấu nổi Hạ Tuyết, dù cho đó là một việc còn con hay là hệ trọng thì Hạ Tuyết cũng có thể tìm ra một cách dễ dàng. Nhất là qua việc Hạ Vĩnh Tư đột ngột bắt cô lấy chồng, sợ hãi nhiều như vậy làm sao Hạ Tuyết không khỏi nghi ngờ... Việc tìm ra bí mật cũng chỉ còn là chuyện một sớm một chiều...

Hạ Nhâm biết điều đó nhưng cũng không hề ngăn cản bởi vì anh không thể để cho cha anh lo lắng thêm nữa. Ông đã phải suy nghĩ quá nhiều cho Hạ Tuyết, nếu như mà ông biết đứa con gái độc nhất của ông sắp phải đối mặt với một mối nguy hiểm khôn lường thì không biết ông sẽ phát hoảng cỡ nào ! Và lại một chuyện hệ trọng như vậy, không thể giải quyết bởi những giải pháp thông thường. Anh không thể mà cha anh lại càng không có quyền hạn... Chỉ có Hạ Tuyết là đủ sức gánh vác trọng trách này....

Đúng vậy! Chỉ có mình cô mà thôi !

Lái chiếc xe Mustang màu xanh navy ra khỏi căn biệt thự, Triệu Mẫn Đường hướng nó về phía khu vực sân bay tư nhân mà Hạ Tuyết vừa mới rời khỏi vài tiếng trước. Trên đường đi, cô tập trung lái xe, hoàn toàn không để ý đến bộ mặt háo hức bên cạnh của cô bạn thân. Hạ Tuyết biết điều đó nên được đà càng trở nên nghịch ngợm hơn, cô khi gác chân lên thành xe, khi lại gác chân lên chỗ cửa kính, khi lại nghịch nghịch mái tóc quăn lộn của Mẫn Đường, khi lại mở cửa kính ô tô rồi hét loạn lên với mấy người qua đường. Cuối cùng thì không thể chịu nổi nữa, Mẫn Đường hét to :

“HẠ TUYẾT... CẬU CÓ THÔI ĐI KHÔNG HẢ ???”

Tiếng hét chói tai khiến cho Hạ Tuyết phải nhắm mắt, cô bịt tai lại rồi giả bộ rầu rĩ :

“Mẫn Mẫn... Sao em lại hét lên với tôi như vậy ? Em biết tôi là một cô gái rất mỏng manh yếu đuối mà !”

“Hạ Tuyết...Đủ rồi... Tôi không muốn nghe lại mấy trò đùa vô vị này của cậu nữa đâu ! Cậu hiểu chưa ?” Mẫn Đường lại kêu lên, thật sự nếu phải đối mặt với cung cách đùa này của Hạ Tuyết thì cô sẽ bị tức đến chết mất.

Hạ Tuyết ở một bên vẫn ra vẻ cười cười, cô tiếp tục gác chân lên ghế, giọng sang sảng :

“Được thôi...!!! Em muốn tôi dừng thì tôi sẽ dừng nhưng phải nói cho tôi biết...”

Hạ Tuyết cố tình kéo dài giọng, như muốn chờ đợi một câu hỏi của Mẫn Đường. Và quả thật, không phụ sự kì vọng của cô ,Mẫn Đường lên tiếng :

“ Nói cái gì ?”

“ Hi hi !” Hạ Tuyết cười khà, vậy là cô sắp đạt được điều mình muốn rồi, chỉ còn một chút nữa thôi. Nghĩ vậy cô càng tiến sát lại chỗ của Mẫn Đường, cuối cùng dừng bên tai cô rồi nói nhỏ :

“ Thì em phải nói cho tôi biết...

.....

Bọn chúng đã làm gì đến Dương gia yêu quý của tôi rồi ! “

Giọng nói thay đổi đột ngột, sự tàn độc bắt đầu lộ rõ khiến cho không khí trong xe bỗng trở nên vô cùng căng thẳng. Triệu Mẫn Đường quay sang bên cạnh thì bắt gặp ngay biểu cảm mà cô không muốn nhìn thấy nhất của Hạ Tuyết.... Đó là cái nụ cười bệnh hoạn khát máu chuẩn bị xé xác con mồi của cô. Cái nụ cười mà dù có chết Mẫn Đường cũng chưa muốn bắt gặp...

“ Sao... Em yêu! Nói cho tôi đi chứ !” Hạ Tuyết gằn từng chữ, từng chữ một. Mỗi một từ phát ra tựa như những lưỡi dao cứa vào da thịt khiến cho Triệu Mẫn Đường không khỏi rùng mình... Nhưng khuôn mặt cô vẫn giữ thái độ nhàm nhạt như vậy, rồi chậm rãi mở miệng :

“ Vậy thì cậu cũng phải trả lời thành thật cho tôi một số câu hỏi...”

“ Tôi sao ?” Hạ Tuyết ngạc nhiên hỏi lại

“ Phải...!!!” Triệu Mẫn Đường vô cùng thẳng thắn đáp rồi quay sang nhìn trực tiếp vào Hạ Tuyết :

“ Đêm hôm trước sau buổi tiệc, cậu đã đi đâu ?”

Câu hỏi xuất hiện thật đột ngột khiến toàn bộ cơ thể Hạ Tuyết bỗng trở nên cứng ngắc, đôi mắt sưng mù lảng xuống như phủ một lớp màu mỏng, che giấu hết những cảm xúc bên trong, nhưng một lúc sau cô nhanh chóng mở miệng, đáp thật nhanh gọn:

“ Tôi không nhớ !”

“ Cậu không nhớ !” Triệu Mẫn Đường cao giọng, con ngươi đen lại đầy nghi hoặc “ Tôi không tin !!!”

Hạ Tuyết thấy vậy thì chỉ biết nhún vai :

“ Tin hay không thì tùy cậu vậy !”

“ Dương Hạ Tuyết !!!” Triệu Mẫn Đường đột ngột kêu lên “ Cậu nói vậy mà được sao? Cậu có biết hôm qua tôi đã lo lắng đến thế nào không hả ?”

Nói đến đây, Triệu Mẫn Đường thật sự phát điên. Cậu ta bị làm sao vậy ! Cậu ta có biết không ? Hôm qua cậu ta đã làm cô lo lắng như thế nào ?

Sau khi buổi tiệc kết thúc, cậu ta không nói không rằng liền bỏ đi, làm cô tìm cả đêm qua đến mỏi như cả mắt ! Thậm chí cô còn toan gọi cho Hạ Nhâm vì nghĩ có chuyện không hay đã xảy đến ! Vậy mà con người này đã trả lời cô như thế nào cơ chứ ? Không nhớ ? Cái quái gì đây ? Định giỡn mặt cô chắc ?

Hạ Tuyết trông biểu cảm xám xịt của Triệu Mẫn Đường thì thở dài một hơi ảo não. Xem ra nếu cô không nói gì thì chắc cái người này còn giận cô dài dài đây, nghĩ ngợi một lúc cô bèn nói :

“ Thôi được rồi... Tôi sẽ kể cho cậu nghe... Nhưng trước hết cậu nói cho tôi biết cậu đã tìm tôi ở đâu ?”

“ Hà...!!!!” Triệu Mẫn Đường ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó trả lời nhanh gọn “ Đại sảnh, các phòng trong khách sạn, khu vực nhân viên, các khu vực ngoài khách sạn,..... “

“ Sai hết !!!” Hạ Tuyết nói thật đồng dặc khiến Triệu Mẫn Đường ngẩn ra... Cái gì cơ....không ở mấy chỗ đấy ư ! Vậy thì cậu ta đã đi đâu ?

Hạ Tuyết thấy thế thì cười trờ nhìn Mẫn Đường, rồi đáp “ Không đoán ra cũng phải thôi... Tôi đến quán bar của khách sạn....!!!!”

Triệu Mẫn Đường cả kinh, không thể tin nổi nhìn Hạ Tuyết :

“ Nói dối! Cậu đang nói dối phải không Hạ Tuyết ? Làm gì có thể có chuyện đó! Cậu từ nhỏ đã không uống rượu, rừ cậu đến quán bar cậu cũng không đến. Cậu nói cậu ghét rượu cũng ghét những chỗ xô bồ... Mấy chỗ đó làm sao cậu có thể đến được... Cậu...”

“ Mẫn Mẫn... Hạ Tuyết lên tiếng ngắt lời, giọng điệu trầm lắng như chỉ mình cô có thể nghe thấy “ Tôi cũng là con người, cũng có một số bí mật không thể nói cho ai biết, bất luận là cậu, hay Hạ Nhâm, hay là cha tôi....cũng không thể biết được. Cho nên cậu đừng khẳng định mình hiểu về tính cách của tôi mà biết tất cả về tôi như thế !

Im lặng bao trùm, Triệu Mẫn Đường phức tạp nhìn Dương Hạ Tuyết. Đây có lẽ lần đầu tiên mà cô cảm thấy Hạ Tuyết lạ lùng như vậy, phức tạp như vậy, một mặt mà cô chưa bao giờ được thấy. Có lẽ Hạ Tuyết nói đúng! Có lẽ cô vẫn chưa thể hiểu hết được con người này !

Mãi một lúc sau, Mẫn Đường mới nhẹ giọng nói, phá tan đi cái không khí ảm đạm trong xe...

“Rồi ! Tôi không bắt bẻ cậu nữa... Chuyện gì đã xảy vậy !”

Hạ Tuyết liếc mắt nhìn sang Mẫn Đường rồi ngay lập tức nhún vai :

“Tôi cũng không biết.... Sáng hôm sau tỉnh dậy thì tôi đã thấy mình ở một khách sạn nhỏ. Hồi ra mới biết hôm qua tôi uống say rồi lạc vào đó thuê phòng mà không biết.... Ngay sau đó tôi ra bờ sông đi dạo cho khuây khoả rồi như cậu biết đấy tôi được tìm thấy bởi thuộc hạ của Hạ Nhâm..”

Hạ Tuyết nói dối không chớp mắt, bộ dạng còn nghiêm túc nhìn vào Triệu Mẫn Đường. Mẫn Đường thấy vậy thì nhướn mày, rồi nghi hoặc hỏi lại :

“Thật không ?”

“Sao không là thật! “Hạ Tuyết hô to “Cậu cũng vừa phải thôi đấy ! Tôi kể chuyện của mình rồi, giờ đến lượt cậu ! Chuyện gì xảy ra với Dương gia rồi “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Mũi tên máu

Mẫn Đường không hề để tâm đến bộ dạng sốt ruột này của Hạ Tuyết, chỉ lạnh lẽo đáp:

“Đến nơi rồi cậu sẽ biết! “

“Hả! Lại phải đi nữa sao?” Hạ Tuyết rên lên đau khổ, tay đưa lên trán vò vò. Từ sáng đến giờ không biết cô đã phải di chuyển không biết bao nhiêu lần mà vẫn chưa tìm ra câu trả lời. Hết bị người này lôi kéo rồi lại bị người kia bắt đi lấy chồng, thật khổ cho ngài lão đại là cô lại phải đi giải quyết biết bao nhiêu việc...

Mẫn Đường nghe xong thì chỉ khẽ nhếch môi mỉm cười, nhấn mạnh chân ga. Chiếc xe lao đi, hướng về phía khu vực sân bay mà nó vừa rời khỏi cách đây vài tiếng trước....

5 tiếng sau, tại một khu vực nhà máy bỏ hoang..

Chiếc xe Mustang màu xanh navy cuối cùng cũng dừng lại sau một quãng đường dài lăn bánh từ sân bay...

“Banh “ một tiếng, cửa xe mở ra. Từ trong xe xuất hiện hai cô gái, một người sở hữu mái tóc bạch kim ngời sáng cùng đôi mắt đẹp như bầu trời sương mù vãn vũ, từ người cô toả ra một khí chất nam tính và quái lạ đến hiếm có, một người thì lại có mái tóc đen xoăn lộn , khuôn mặt xinh đẹp sắc xảo cao ngạo nhưng cũng thật khó gần..

Hai cô gái vừa bước xuống xe, lập tức từ bên trong khu nhà, một toán người bước ra, nhanh chóng đến trước mặt hai người rồi cúi rạp xuống :

“Chúng thuộc hạ kính chào lão đại , kính chào Triệu tiểu thư !”

“Các anh dậy đi !” Hạ Tuyết phiền toái phân phó, nhóm người thấy vậy thì đứng thẳng người dậy, rồi rẽ sang hai bên nhường đường cho cô và Mẫn Đường. Hạ Tuyết đảo mắt, nhìn một lượt xung quanh rồi quay sang cô gái đang đứng bên cạnh :

“Tại sao lại là chỗ này ? “

Nhưng đáp lại câu hỏi này của Hạ Tuyết chỉ là sự im lặng. Mẫn Đường nhìn về phía khu nhà bỏ hoang mà lại có chút xa xăm và lạc lõng. Một lúc sau cô mới cất giọng :

“Chuyện này... Cậu phải tự xem xét thôi !”

Hạ Tuyết nhìn Mẫn Đường, ngay sau đó thì nhún vai rồi nói :

“Được thôi !”

Đoàn người di chuyển nhanh chóng theo chân Mẫn Đường và Hạ Tuyết tiến vào khu nhà. Hai bên đường đi,cỏ mọc um tùm, những khu nhà kho dùng để chứa hàng giờ đây xập xệ đến không thể phục hồi và từ trong không khí bốc lên một cái mùi hôi thối và ảm thấp của rác thải và các đồ dùng mục rữa.

Có thể nói đối với nơi này, Hạ Tuyết biết rất rõ. Trong trí nhớ của cô hồi còn ở cấp 2, đây từng là một nhà máy xi măng rộng lớn nhất khu vực ngoại ô nhưng đã bị đóng cửa khoảng 4 năm trước do ô nhiễm trầm trọng. Nghĩ cũng lạ! Một chỗ xập xệ như thế này đáng lẽ phải bị quy hoạch làm nhà ở hoặc khu vui chơi từ lâu rồi! Nhưng có lẽ chỉ có người trong giới hắc đạo mới biết được rằng đây là nơi tập trung đường dây buôn bán của một trong những ông trùm ma túy lớn nhất miền Đông _ Lâm Hạc...

Kể mà chỉ mới cách đây hai ngày trước thôi Hạ Tuyết đã bấm vằm hấn ra làm trăm mảnh... Nghĩ đến đây, khoé môi Hạ Tuyết chợt nhếch lên đầy khing bỉ. Quả thật, Lâm Hạc đúng là một con cáo chính hiệu... 2 năm tìm kiếm, 2 năm truy lùng cô cũng không thể tìm ra hấn...Hoá ra hấn ẩn thân ở cái chỗ khi ho có gáy, không ai dám bén mảng này!!! Nhưng thật tiếc cho Lâm Hạc đã phạm phải một sai lầm lớn.Đó chính là đã đụng vào người mà Hạ Tuyết cô yêu nhất....

Từ sau khi gây dựng thế lực, một tay Hạ Tuyết thanh trừng tất cả các khu vực địa bàn buôn bán của hấn, các mối cấp hàng cũng đều bị cô chiếm dụng và cướp đoạt. Khiến cho hấn, từ một con cá lớn đang được tự do trong một cái ao khổng lồ bắt buộc phải vẫy vùng trong một cái vùng bùn bần thủi hơn... Để rồi cuối cùng chết đau đớn trong lòng bàn tay cô...!!!

Đến đây, Hạ Tuyết bỗng cảm thấy thật buồn cười! Thật sự, Lâm Hạc rất tinh quái nhưng cũng chỉ là một kẻ tiểu nhân bi ổi, giết hấn thật ra rất đơn giản, chẳng cần mất đến hai năm nhọc nhằn của cô... Nếu như không phải do....

“ Lão đại, Triệu tiểu thư đến rồi !”

Giọng nói của một người thuộc hạ vang lên làm cắt đứt đi mạch suy nghĩ của Hạ Tuyết, cô ngẩng đầu nhìn về phía căn nhà kho đen kịt thật quen thuộc, xung quanh là những vệ sĩ của Dương gia đang phong tỏa toàn khu vực. Hạ Tuyết nhếch môi rồi quay sang hỏi Mẫn Đường :

“ Bây giờ, cậu có thể nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra được không ?”

Im lặng, không có một âm thanh nào vang lên, nhưng Hạ Tuyết lại tuyệt nhiên không mất đi sự bình tĩnh, chỉ nhẹ nhàng nói :

“ Là bọn Reaper phải không ?”

Cái tên này đã thành công thu hút sự chú ý của Mẫn Đường, cô quay sang nhìn Hạ Tuyết một hồi, cuối cùng cất giọng :

“ Tầm 5 giờ sáng hôm qua, trụ sở của chúng ta ở Đan Mạch nhận được một bức thông điệp gửi trực tiếp cho Hạ Nhâm, nhưng trong thông điệp lại không có nội dung gì, chỉ có một tấm bản đồ ghi là gửi cho Dương lão đại ! Tôi nghĩ đây có thể là một cái bẫy nên đã cho người đi điều tra, cuối cùng thì phát hiện tấm bản đồ dừng lại tại vị trí này !”

“ Đúng chỗ mà tôi giết cái lão khom già ấy !” Hạ Tuyết lên tiếng đùa, nhưng trong lời nói lại không có nửa phần cười cợt “ Sau đó thế nào ?”

Mẫn Đường thờ dài, ngay sau đó chỉ về khu vực nhà kho:

“ Cái này tôi cũng không rõ, tôi đã cho phong tỏa khu vực nhưng chưa cho người vào bên trong... Tôi muốn chờ cậu đến rồi ra quyết định ...”

Hạ Tuyết nhìn Mẫn Đường, rồi lại hướng về phía khu nhà kho. Ngay sau đó bàn chân cô bước nhanh tiến về phía cánh cửa đang bị đóng chặt, những vệ sĩ thấy vậy thì kính cẩn cúi chào rồi dạt sang hai bên.Hạ Tuyết không chú ý đến điều đó, chỉ đặt tay lên cánh cửa rồi mở nó ra :

“ Ầm.ầm!!!” Tiếng kêu rệu rã vang lên, ngay sau đó là một bóng tối tràn ngập. Hạ Tuyết tiến vào trong cùng Mẫn Đường, theo sau họ là một đội xạ thủ tinh nhuệ. Đôi mắt cô đảo dác tìm kiếm xung quanh, thật dò dẫm, cẩn thận. Quả nhiên! Mặc dù bây giờ đang là mùa hè và chỉ mới 6h chiều nhưng do cấu trúc kín mít của khu nhà nên phải mất một lúc lâu Hạ Tuyết mới có thể nhận ra mọi vật trong bóng tối ...

Hướng mắt về một cái góc nhà quen thuộc, ánh mắt Hạ Tuyết hiện lên tia sáng.... Quả nhiên, đúng như sự dự đoán cô, cái xác của Lâm Hạc đã biến mất không một dấu vết...mà thay vào đó lại là một thứ...

Một mũi tên... Đúng vậy! Không còn nghi ngờ gì nữa... Đó là một mũi tên được viết bằng thứ máu đỏ sậm, nằm yêm trong một vòng tròn cũng được vẽ bằng máu đỏ chói, trông thật ma quái...

Nheo mắt, Hạ Tuyết cúi người, tay chạm vào mũi tên, một dự cảm không lành bỗng tràn ngập tâm trí. Cô quay lại, định hỏi Mẫn Đường điều gì đó thì thấy Mẫn Đường như ngẩn ra, không nhìn vào cô mà lại nhìn chăm chăm về phía trước.

Hạ Tuyết cảm thấy kì lạ, rồi theo quán tính cũng nhìn về phía Mẫn Đường đang nhìn thì bất chợt...

“ PHỤT “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: red colour

Aikaba Hikori. “

Ánh sáng chói lòa khiến hai mắt Hạ Tuyết nhoè đi, ngay lập tức cô đưa tay lên che mắt, đồng thời hướng sự chú ý của mình về phía thứ ánh sáng bất ngờ ấy...

Trên bức tường phía trên mũi tên màu đỏ xuất hiện một màn hình vô cùng lớn, tựa như chỉ được mới lắp đặt thôi! Từ nó, một thứ ánh sáng kì dị truyền ra, đỏ ngầu như cái mũi tên vậy ! Ngay lập tức, có một tiếng hô lớn :

“Bảo vệ lão đại...”

Nhưng Hạ Tuyết nhanh chóng hồi thần, cô quay lại lớn tiếng với đội xạ thủ ở phía sau :

“Các anh trật tự một chút đi !”

Ngay lập tức không gian lại trở nên im ắng như ban đầu, đội xạ thủ nghe lời, đứng im tại vị trí, không dám trái lệnh, còn Hạ Tuyết và Mẫn Đường lại nhìn vào cái màn hình đang phát sáng đó .

Màn hình tivi dao động, tín hiệu đường truyền đã được kết nối, ngay sau đó những hình ảnh mờ nhoè dần dần hiện ra trước mắt Hạ Tuyết.

Một căn phòng cũ kĩ, ảm thấp và tối tăm, trong không gian còn văng vẳng những tiếng chuột kêu chín chít ...cùng một âm thanh xầm xì mà Hạ Tuyết nghe không rõ...

Nhưng ngay lập tức cô nhận ra được âm thanh đó phát ra từ đâu, tròng mắt Hạ Tuyết mở to, cơ hồ có thể thấy những tơ máu vằn vện xung quanh đôi mắt bằng bạc ấy. Mẫn Đường cũng không thể tin được quang cảnh trước mặt mình, mãi một lúc sau cô mới bật ra được một câu đầy ngắc ngứ:

“Hạ Tuyết đó là.....!!!”

Và sự hoảng loạn của Mẫn Đường thật vô cùng hợp lí. Trên nền đất là mấy chục người đàn ông bị trói đang quì la liệt. Cả cơ thể họ chỉ mặc đúng một chiếc quần cộc và trong cái ánh đèn nhấp nháy phát ra từ chiếc máy quay người ta có thể thấy rõ những vết đâm, những vết chém, vết roi da chẳng chừa, tựa như những bằng chứng đanh thép của một cuộc tra tấn tàn bạo...

Siết chặt ngón tay, Hạ Tuyết nghiêng răng nhìn về phía màn hình, những người đàn ông đó, khuôn mặt ai cũng thật quen thuộc, thậm chí đến từng cái tên của họ cũng chẳng xa lạ gì với cô...

Đội trực thuộc phía Tây của cô...

Đây là đội trinh sát Hạ Tuyết đặc biệt lập ra ngay sau khi leo lên vị trí lão đại của Dương gia, công việc của họ là chuyên đi do thám, tìm kiếm tin tức ở những khu vực nguy hiểm trong tầm ngắm của địch. Mọi thông tin liên lạc, mọi sơ hở của đối phương đều do họ cung cấp cho Dương gia. Đối với gia tộc, họ là những chiến sĩ quả cảm, tinh nhuệ và cũng là những vũ khí bí mật tối thượng... Còn đối với Hạ Tuyết họ lại là những người anh, người bạn, những người hầu cận trung thành, đã theo cô suốt hai năm ròng rã, ngay từ những ngày đầu cô nhậm chức...

Tất cả bọn họ...

Sao lại ở đây ?

Sao lại thế này ?

Và tại sao lại ở trong tay của....

“Xem ra cơ chế đường truyền đã được kích hoạt rồi ?”

Giọng nói trầm thấp vọng về khiến Hạ Tuyết sực tỉnh, sự đau lòng trong đáy mắt ngay lập tức bị thay thế bởi sự phẫn nộ kinh hồn. Trong phút chốc màn hình lập tức bị loá sáng lên, chiếu rọi vào khuôn mặt của những người trong gian phòng đồng thời cũng lộ ra một cái bóng ở mé bên phải. Nhanh như cắt, camera chuyển hướng, tập trung vào cái bóng vừa phát ra lời nói ấy...

Ánh sáng chói lòa phát ra từ thân thể cao lớn kia. Bộ âu phục tối màu miêu tả vóc dáng cao lớn cùng những đường nét rắn rỏi của hấn. Chiếc mặt nạ trắng toát lộ ra, một nụ cười ngạo nghễ được chạm khắc đến tận mang tai trông đầy khiêu khích. Hạ Tuyết hần học nhìn hấn, trong lòng như lửa đốt...

Đối với Hạ Tuyết, nếu phải so sánh sự mưu trí và tài chiến lược với một ai đó thì cả thế gian này chỉ có mình người đàn ông trước mặt là đủ cấp bậc.... Người đã so tài cùng cô qua bao trận chiến.... Kẻ đã trì hoãn kế hoạch trả thù của cô đến hai năm.... Đối thủ số một của cô.... Cái tên ung nhọt làm cô ngứa mắt nhất trên thế gian này.... Đồng thời cũng là lão đại của tổ chức Mafia khét tiếng tàn bạo trên toàn cầuReaper...

“GRIM.....!!!! MẸ KIẾP!!!!”

Gắn mạnh cái tên đó trong cuồng hống, Hạ Tuyết nhìn vào người đàn ông trong màn hình như thể muốn ăn tươi nuốt sống. Cô mở miệng, định bụng chửi

tiếp nhưng người đàn ông trên màn hình lại cất giọng khoan khoái :

“Chắc chắn Dương lão đại hiện giờ muốn chửi tôi lắm! Nhưng thật tiếc cho ngài tôi không thể nghe thấy được gì! Đây chỉ là một video được trực tiếp gửi đến ngài mà thôi !”

Phần mộ kinh người, nhưng Hạ Tuyết không thể làm gì ngoài im lặng hậm hực... Quả thật! Đây là điều làm cô ghét nhất và cũng nể trọng nhất của cái tên đốn mạt này... Tuy bọn họ chưa một lần giáp mặt ngoài đời thực, có giao chiến thì cũng chỉ qua thông tin trao đổi và những băng video quay lại như thế này nhưng không hiểu sao cô và hắn luôn có khả năng đoán được tâm tư của nhau, nếu kế hoạch của cô gồm 10 bước thì hắn cũng phải đoán được 8, 9 phần trong đó, khiến cho Dương gia nhiều lần lâm vào phen khốn đốn, khủng hoảng... Nếu không phải Hạ Tuyết cô là thiên tài bẩm sinh thì có lẽ cả cái gia tộc này đã bị tiêu diệt từ lâu rồi..

Grim đứng đó, tay khoanh trước ngực, hắn từ từ tiến lại gần chỗ những người đàn ông đang quì mọp trên mặt đất rồi cuối cùng dừng lại bên một cậu bé trẻ tuổi nhất trong số họ.

A Phác....Hạ Tuyết cả kinh.... Grim... Hắn định làm gì...

Cúi người, Grim nâng cằm A Phác lên khỏi cái mặt sàn đầy bụi bặm, rồi cất giọng lạnh băng :

“Thế nào ? Còn không mau kêu gọi Dương lão đại của các người đi! Ta đã tốn công cho màn trình diễn này, chỉ ít nhóc con cũng phải làm một cậu bé ngoan ngoãn mà diễn cho tốt vào chứ!”

Nhưng cậu bé trong màn hình lại chỉ mỉm cười, nụ cười của sự giễu cợt và khinh bỉ, cậu giăng ra khỏi tay Grim rồi nhìn hắn với con mắt quật cường, gan dạ :

“Muốn giết thì cứ giết... Thành viên của đội trực thuộc phía Tây như ta mà phải sợ cái ngừ như mày sao ? “

Lời cậu bé vừa phát ra khỏi miệng, thì ngay lập tức từ phía sau lưng cậu, một tên vệ sĩ hộ pháp liền vung roi lên. Từng lần roi vụt xuống, đánh vào cái thân hình gầy còm của cậu, khiến cho cả người cậu bé oằn lên đau đớn, những tiếng kêu theo đó phát ra như một con thú man dại rồi cuối cùng nhỏ dần và chìm hẳn...

“A PHÁC...!!!”

Những người đàn ông đang quì gối dưới đất đồng loạt kêu lên một tiếng, rồi như quên đi thân thể đau đớn của mình, họ lao lên, miệng mắng không ngừng :

“GRIM! THÀNG CHÓ CHẾT! MÀY DÁM...!”

Nhưng ngay sau đó, hàng chục tên vệ sĩ lại xông ra, chế ngự những người đàn ông làm cho họ gục mặt trên nền đất.... Những tiếng kêu lại tiếp tục phát ra, đau đớn không ngừng...

Màn hình bật sáng nhưng khuôn mặt Hạ Tuyết lại trở nên đen kịt, Mẫn Đường một bên cũng không thể tin nổi, tay cô run rẩy đưa lên miệng... Ánh mắt bất động nhìn những con người đang bị đánh tới tấp trong màn hình...

Chờ đến khi những tiếng kêu yếu ớt nhỏ dần, Grim mới chờ lại trên ghế, hắn tự nhiên đưa một điều thuốc lên miệng, hít một hơi thật sâu, vừa hút, vừa tán thưởng :

“Quả không hổ là đội trực thuộc phía Tây của Dương lão đại, bản lĩnh lớn khiến cho người ta mở rộng tầm mắt...”

.....

“Nhưng thật xin lỗi lão đại à ! “Hắn tiếp lời “Tôi cũng không muốn làm điều này với thuộc hạ của ngài đâu ? Nhưng ngài có nhớ không ? Lâm lão gia, người bạn thân thiết của tổ chức tôi cũng đã bị sát hại bởi ngài, thử hỏi nỗi đau này ai sẽ bù đắp cho chúng tôi đây?”

Câu nói này khiến cho Hạ Tuyết bật cười khinh bỉ. Đúng là nói dối không chớp mắt, Lâm Hạc đối với tổ chức Reaper căn bản chỉ là một con cò, hắn sống hay chết cũng không ảnh hưởng gì đến bọn chúng, vậy mà không ngờ cái tên trời đánh này lại lấy đây làm cái cớ để tuyên chiến trực diện với cô... Bi ôi... Thật hết sức bi ôi !

“Ồ ! Thực ra ngài lão đại không cần phải lo lắng về chuyện này !” Grim cất giọng đầy trào phúng nhưng thăm sâu lại ẩn chứa sự rét lạnh đến kinh hồn “Tôi đã có biện pháp đền bù cho chuyện này rồi !”

Câu nói đầy mờ ám này của hắn khiến Hạ Tuyết lạnh người, cảm giác lo lắng trong lòng lại càng thêm nhức nhối hơn nữa. Nụ cười trên chiếc mặt nạ ban đầu vốn mang vẻ chế nhạo nay lại trông thật mỉa mai. Bất giác, góc quay bỗng di chuyển, tập trung vào những người cận vệ trên mặt đất, chỉ có điều, giờ đây hai bên cạnh họ là những người đàn ông vô cùng cao lớn, trong tay bọn chúng đều là một thanh đao đao to bản, trông giống những loại đao dành cho đồ tể thời Trung Cổ, đã được mài sắc bóng loáng...

“Không thể nào” Hạ Tuyết kêu lên, ánh mắt cô như một con quỷ hung ác nhìn chằm chằm vào màn hình.... Chẳng lẽ hắn định... Hắn không thể làm thế !

Nhưng người đàn ông trong màn hình lại chỉ phát ra những tiếng cười ám ảnh và đầy thoả mãn :

“Lão đại đừng lo, Grim tôi đây là một người rất công bằng... Tôi sẽ đảm bảo họ sẽ được chăm sóc tốt...

.....

“Giống như ngài đã làm với Lâm lão gia vậy !”

“KHÔNG...” Lần này thì Hạ Tuyết điên cuồng thật sự, cô hét lên một tiếng nhưng đã quá muộn... Máu đỏ rực còn đẹp hơn cả ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ kia chảy xuống, bao trọn lấy đôi mắt màu sương mù của cô... Những âm thanh chết chóc cũng theo đó vang lên để rồi cuối cùng bị nuốt chửng trong giọng nói băng lãnh của người đàn ông...

“Mong lão đại yêu thích món quà !”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Sự phấn khích điên loạn

“Chuyên mục Có thể bạn chưa biết :

Grim kết hợp với tên tổ chức Reaper của hắn có nghĩa là “Tử thần” trong tiếng Anh đấy !

Tui đăng sớm là vì có muốn nhiều comment đó nên các bạn nhớ comment nhiều nhiều nhé !

Aikaba Hikori. “

Ừ! Tôi biết rồi !”

Giọng nói lãnh đạm khê khàng vang lên trong đêm đen, Triệu Mẫn Đường buông chiếc điện thoại khỏi tai rồi thở dài một hơi mệt mỏi. Đôi mắt đen lầy nhìn về phía khu nhà kho giờ đây đang được bao vây bởi một toán người, rồi lại hướng về phía Hạ Tuyết đang đứng phía ở phía sau lưng mình..

Trên bầu trời, trăng đã lên cao, ánh sáng từ nó phát ra mang lại cho vạn vật một màu sắc thật cô đơn, buồn tẻ, đồng thời cũng chiếu rọi cái đáng trầm tư của Hạ Tuyết....

Cô đứng đó....im lặng....tay dút sâu vào túi quần, thỉnh thoảng lại hướng mắt về phía bầu trời đang tràn ngập những ánh sao loè nhoè phía trước...

Mẫn Đường lại thở dài... Cô nhìn theo cái bóng hình ấy của Hạ Tuyết một hồi lâu, cuối cùng cũng không nhìn được, bước về phía trước...

Mỗi bước chân, cô đều dò dẫm, cẩn thận, cốt không để gây phiền nhiễu đến cô gái trước mặt... Cuối cùng khi chỉ còn vài thước, cô vươn tay ra, chạm lên đôi vai nhỏ gầy ấy rồi nhẹ giọng :

“Cậu... Không sao chứ !”

Trong khoảnh khắc ấy, Mẫn Đường mơ hồ có thể cảm nhận được bờ vai cô vừa mới chạm vào khê giật lên rồi run rẩy không ngừng...

Lòng bỗng thấy phiền muộn, ánh mắt Mẫn Đường neho lại, từ sâu trong con ngươi đen lầy có thể cảm nhận được sự đau lòng và đồng cảm rõ rệt...

Từ nhỏ bọn họ đã là một đôi bạn đồng cam cộng khổ. Vậy nên dù trong bất cứ trường hợp nào, Mẫn Đường cũng không khó để nhận ra được tâm tư của Hạ Tuyết...

Hạ Tuyết vốn là như vậy !

Bên ngoài dù có tàn bạo, quái gở đến đâu thì bên trong cô lại là một cô gái tốt bụng, vị tha đến vậy ! Cô không bao giờ để thuộc hạ của mình hi sinh vô ích, luôn luôn nghĩ cho những con người dưới quyền của mình, vậy nên mỗi kế hoạch do cô đặt ra luôn thật cân trọng nhằm để tránh những thương vong không đáng có.... Nhưng có lẽ Hạ Tuyết đã quên, trong cái thế giới của máu tanh và lừa lọc này làm gì có hai chữ “tốt bụng” và “vị tha”... Nó cần bản là điều không thể tồn tại... Thậm chí còn như một điểm yếu làm cho con người trở nên yếu đuối, mà quả thật trong lần này, chính nó đã phản bác lại Hạ Tuyết...

Phải đứng đó... Chứng kiến những người vào sinh ra tử cùng mình bị sát hại mà không thể là gì... Không thể ngăn cản... Thậm chí một câu nói cũng không thể truyền đến với họ... Vậy thì Hạ Tuyết sẽ cảm thấy thế nào ? Có bất lực không ? Có đau đớn không ?

Hàng ngàn câu hỏi hiện lên trong đầu Mẫn Đường nhưng cô lại chẳng thể nói ra, chỉ biết siết chặt bả vai đang run rẩy của Hạ Tuyết rồi an ủi :

“Cậu đừng buồn nữa ! Cũng đừng suy sụp để tự trách bản thân ! Chuyện này...không phải lỗi của cậu...!”

Câu nói vừa dứt, bà vai vốn đang run lên không ngừng của Hạ Tuyết bỗng khựng lại ngay sau đó một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, mang đầy âm hưởng đầy lạnh lẽo...

“Ai nói với cậu là tôi đang suy sụp ?”

HẢ !!!

Triệu Mẫn Đường khó hiểu nhìn Hạ Tuyết... Ngay sau đó nghi hoặc nói:

“Cậu nói cái gì cơ Hạ Tuyết ? Sao lại không buồn ? Vai cậu đang run lên thế kia mà...”

Câu nói buột ra chưa hết, thì Hạ Tuyết đã quay phắt lại. Ngay lập tức Mẫn Đường giật nảy mình, bước chân lùi về sau một quãng lớn....

Bời lẽ cái điệu bộ của người trước mắt cô hiện giờ...

THẬT KHÔNG BÌNH THƯỜNG....

Nếu như có ai đó từng hỏi Mẫn Đường có bao giờ thấy cái điệu cười bệnh hoạn muốn giết người của Hạ Tuyết chưa thì cô xin trả lời rằng... Cô đã được chứng kiến vô số lần rồi ! Nhiều đến độ nó đã trở thành một thói quen hi hữu trong cuộc sống để rồi thành chai sạn... Thế nhưng lần này, nụ cười hôm nay của Hạ Tuyết...

Khác lạ đến quái dị !

Nó méo mó, xô lệch và vặn vẹo... Cứ như thể đó không phải nụ cười của một con người... Mà là của một kẻ điên, một con quái vật bệnh hoạn đang chìm trong cơn điên của chính bản thân nó !

Đến đây thì Mẫn Đường chắc chắn khẳng định Hạ Tuyết không có suy sụp... Mà cô đang cười... Cười thật lớn, thật xa, thật vang...Nụ cười man dại bật ra khiến cho bà vai Hạ Tuyết run rẩy, cô cúi gập người, tay đặt lên mặt che đi đôi mắt sưng mù vẫn vện tơ máu và bộ dạng méo mó... Rồi mở miệng phát ra những giọng nói run rẩy, đầy đứt quãng :

“Trông....khuôn mặt tôi hiện giờ có giống đang sợ hãi không? Có...có.....giống đang suy sụp không ?

Mẫn Đường cảm thấy dựng cả tóc gáy, cả cơ thể không cử động được, chỉ biết trơ mắt đứng nhìn người bạn đồng trang lứa như hoá thành một kẻ khác.

Một Hạ Tuyết khiến cho cô sợ hãi.

Đến mức phải mất một lúc sau Mẫn Đường mới có thể lấy lại bình tĩnh, cô cất giọng lắp bắp :

“Hạ... Hạ...Tuyết... Cậu...cậu...!!!

“KHÔNG...” Hạ Tuyết vùng lên, nụ cười càng thêm tươi nhìn về phía Mẫn Đường “Tôi đang rất phấn khích... Phấn khích đến cực độ.... Ha... Ha...”

Tiếng cười ma quái như vang vọng lên cao, xuyên thấu bầu trời, Hạ Tuyết cúi đầu, lăm lăm những câu được, mất :

“Cuối cùng thì hán cũng chịu ra tay rồi...”

“Thế mới xứng đáng chứ...!!!”

“Thật không phụ sự kỳ vọng của tôi...!!!”

“Tôi sẽ cho hán thấy... Tôi sẽ cho hán thấy... Tôi sẽ...”

Tiếng lăm lăm càng lúc càng nhỏ dần... Như một bản nhạc không bao giờ dứt để rồi cuối cùng mất hút vào bóng tối...

(Aikaba : Đọc đến đây xin các bạn bình tĩnh... Minh đảm bảo Hạ Tuyết không bị điên đâu!)

Hai tháng trôi qua

Một khoảng thời gian tồn tại không dài mà cũng chẳng phải ngắn, nếu tính ra thì cũng chỉ như cái chớp mắt của một đời người thế nhưng lại mang một biến động lớn đối với thế giới ngầm trên toàn cầu...

Trong hai tháng này, những cuộc thám sát lần lượt nổ ra, các cuộc tranh dành địa bàn, tiêu diệt kho vũ khí càng lúc càng leo thang ác liệt, giới hắc đạo theo đó cũng rơi vào những ngày tháng căng thẳng, mất trật tự chưa bao giờ có trước đây.

Mà nguyên nhân sâu xa chẳng có gì khác ngoài cuộc đối đầu công khai giữa hai tổ chức xã hội đen lớn nhất thế giới. Một bên là thế lực mafia lâu đời, Reaper với sự cầm đầu của Grim lão đại nổi tiếng tàn bạo, khát máu và một bên là nhà cầm quân xuất sắc của Dương gia- Dương lão đại.

Có thể nói, chuyện hai thế lực này đối đầu nhau cũng chẳng có gì lạ. Từ lâu, tổ chức Reaper vốn đã là tổ chức xã hội đen số một thế giới, vượt lên trên tất cả các gia tộc khác. Thế nhưng, dùng một cái, một cái gia tộc bé nhỏ, vốn không có quyền hạn gì trong thế giới ngầm như Dương gia lại bỗng chốc vùng lên, ngang hàng với Reaper trong khoảng thời gian chỉ hai năm ngắn ngủi. Thử hỏi một tổ chức hùng mạnh liệu có dễ yên cho kẻ thù của mình dễ đầu cúi cổ ?

Vậy nên cuộc chiến này, từ lâu đã là điều không thể tránh khỏi.

Thế nhưng điều làm cả giới hắc đạo thắc mắc là mặc dù hai bên ganh đua nhau ác liệt nhưng luôn giữ khoảng cách, chỉ qua các thỏa thuận ngầm, chưa một lần công khai. Ấy vậy mà , trong thoáng chốc, cả hai thế lực đồng loạt nổ súng vào nhau, không có lý do, cũng chẳng có tín hiệu, khiến cho qua một đêm thế thời như đảo điên, trời đất cũng lung lộn... Thế mà câu hỏi “ Tại sao “ đặt ra thì vẫn mãi mãi bỏ ngõ...

Xem ra chỉ có những người trong cuộc mới có thể biết được câu trả lời.....!!!!

“ RẦM!!!” Tiếng động chất chứa vang lên, làm rung chuyển cả căn phòng đồng thời cũng khiến cho toàn bộ những người đàn ông đang ngồi trên ghế mặt tái xanh lại, ánh mắt sợ sệt nhìn về phía cô gái có mái tóc bạch kim đang mang đầy lửa giận trước mặt.

“ Thế này là thế nào ? Các anh mau nói đi chứ !” Mắt đẹp vẫn tơ máu, Hạ Tuyết chỉ vào đồng giấy tờ trên bàn rồi như hét vào mặt mấy người đàn ông “ Tại sao lại để số thương vong lớn đến vậy hả ? Giao cho các anh đi đoạt lại địa bàn ở Nam Mỹ mà cũng không xong sao ?”

Hạ Tuyết tức giận thật sự, bàn tay đặt trên bàn siết chặt lại rồi đổ sập người xuống ghế, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống mấy nghi trượng của mình. Những người đàn ông thấy vậy thì càng cúi thấp đầu, một chút cũng không dám ho he...

“ Các anh calm hết rồi sao ? Còn không mau nói...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: kevin

Aikaba Hikori. “

Giọng nói như sấm rền của Hạ Tuyết khiến cho mấy người đàn ông run rẩy cực độ. Trì hoãn mãi, cuối cùng một người trong số đó mới dám mở lời :

“ Lão đại ! Tình hình ở Nam Mỹ giờ rất phức tạp, cũng vì chúng tôi quá chủ quan, không nghĩ là có mai phục nên mới...”

“ Nên mới để cho số anh em chết thậm chí tăng cao... Anh muốn nói vậy có phải không ? “ Câu nói giản đơn này của Hạ Tuyết khiến cho sắc mặt những người đàn ông càng thêm đen lại, chẳng thể biện minh gì chỉ đồng thanh đáp :

“ Thử lỗi cho chúng thuộc hạ! Xin lão đại cứ trừng phạt!”

Hạ Tuyết chăm chú nhìn họ, ngay sau đó ánh mắt lảng sang nơi khác như thể nghĩ ngợi một điều gì đó, cuối cùng cô phất tay ra hiệu :

“ Cho các anh một tuần giải quyết ổn thỏa, chuyện này, tôi sẽ xem xét sau !”

“ Lão đại !!!” Mấy người đàn ông ngẩng đầu ngạc nhiên, không nghĩ lão đại của bọn họ lần này lại giờ cao đánh khẽ như vậy bèn nghi hoặc hỏi lại :

“ Thật sao ? “

“ Hà ! Chả lẽ muốn tôi phanh thây các anh “ Hạ Tuyết cao giọng nói, đôi mày chau lại tỏ vẻ khó chịu . Mấy tên này, “ rượu mời không uống chả lẽ muốn uống rượu phạt” à ?

Thấy vậy mấy người đàn ông cũng không còn hứng để thắc mắc, vội vàng đứng dậy, khuôn mặt như những người sắp chết vớ được cọc, ngoan ngoãn cúi đầu cảm tạ Hạ Tuyết :

“ Cảm ơn lão đại ! Chúng thuộc hạ rất cảm kích !”

Hạ Tuyết thấy bộ dạng hớn hờ của họ thì bật cười, ánh mắt cũng có vẻ gì đó là chiều chuộng rồi nói :

“Thôi ! Tôi đã cho các anh thời gian 1 tuần rồi đây ! Mau rời khỏi đây đi. Nên nhớ, lần sau còn dễ xảy ra thất bại như thế này thì liệu mà lãnh hậu quả đây !”

“Dạ vâng! Thưa lão đại “ Một tràng hô thất thanh vang lên khiến Hạ Tuyết phải nhắm mắt lại vì ồn... Cô đưa tay ra cửa ý bảo họ sớm sớm rời đi cho không thì cô sẽ chết vì đau tai mất. Những người đàn ông hiểu ra, cũng không dám chậm trễ, vội vã chạy ra phía cửa, không quên để lại một suy nghĩ thật lớn mật :

“Lão đại của bọn họ! Đáng yêu thật !”

Cánh cửa phòng hội nghị dần đóng lại, Hạ Tuyết nhìn theo cho đến khi cái bóng cuối cùng vụt ra khỏi cánh cửa thì mới chậm chậm ngã người ra sau ghế. Nụ cười trên môi cũng dần tắt, để rồi thay thế vào đó là một nỗi phiền muộn lan toả....

Nghĩ ngợi một lúc, cô đứng dậy, mở cánh cửa đằng sau căn phòng hội nghị, rồi bước vào đó. Một hành lang dài lộ ra nhưng hẹp đến độ chỉ đủ cho một người đi vào, Hạ Tuyết lần theo nó rồi cuối cùng dừng chân tại một cánh cửa gỗ nhỏ. Tay đặt lên nắm cửa, Hạ Tuyết nhẹ nhàng xoay...

“Kẹt..!!!” Âm thanh dai dẳng vang lên khiến cho dãy hành lang chật hẹp như có một chút sinh khí. Và thật ngạc nhiên làm sao! Ngay giây phút Hạ Tuyết mở cánh cửa ra, một không gian rộng lớn như mở ra

Căn phòng bán nguyệt ngập tràn nắng, một bên để một bộ trường kỉ dài, một cái bàn cà phê, máy hát, ti vi, nói chung là những tiện nghi cần thiết cho một sự nghỉ ngơi thoải mái. Bên còn lại thì là một mảnh vườn lộ thiên nhỏ.... Không, phải gọi là một “rừng cây thu nhỏ” mới đúng ! Những loại cây, loài hoa nhiệt đới xanh, đỏ, hồng, vàng được trồng xung quanh một cái bồn nhân tạo lớn, từ bức tường còn chảy ra một dòng thác vào trong bồn tạo nên những âm thanh róc rách vui tai. Tất cả được chiếu sáng bởi một cái giếng trời lộ thiên phía trên khu rừng nhỏ, khiến cho trong cái nắng cuối hạ, cả khu vườn toát lên một vẻ đẹp yên bình mà tao nhã !

Đây vốn là căn phòng Hạ Tuyết đặc biệt cho xây dựng bên trong cơ quan của Dương gia ở Đan Mạch. Mặc dù số lần cô đến Đan Mạch là rất ít, chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng cứ có dịp cô lại sử dụng nơi đây như một chỗ để thư thái đầu óc...

Bước vào trong căn phòng, Hạ Tuyết giảo dác nhìn xung quanh một lúc lâu như thể tìm kiếm một thứ gì đó. Cuối cùng cô cũng hạ quyết tâm, tiến về phía cái máy hát đang đặt bên cạnh trường kỉ rồi đặt một cái đĩa lên đó. Chiếc máy hát này thật cổ, giống như là những loại mà giới thượng lưu Châu Âu thường dùng những năm cuối thế kỉ 17 - đầu thế kỉ 18 nhưng thoát tiên trông vẫn còn như mới, đủ để thấy được tình trạng bảo quản của chiếc máy này là hoàn hảo....

Đặt chiếc đĩa hát lên bàn xoay, Hạ Tuyết gạt chiếc cần lên mặt đĩa, từng đoạn nhạc du dương vang lên, phiêu lãng trong không trung như xoá tan đi sự mệt mỏi của con người :

“I was tired of my lady! We been together too long...

If you like Pinacolada, getting high in the rain...”

Khúc nhạc Pinacolada thấm đậm căn phòng, ánh mắt mờ đục của Hạ Tuyết cũng chờn chờn trong trẻo. Hít một hơi thật sâu, cô tiến về phía chiếc trường kỉ rồi ngồi xuống đó. Khi cả người đã an vị trên tấm đệm, một tay Hạ Tuyết mới đưa lên giữ vạt áo, tay còn lại thò vào trong túi áo, ánh mắt nhìn xung quanh một hồi lâu rồi cuối cùng huýt sáo một hơi dài, vừa huýt cô vừa hô to :

“Kevin... Mày đâu rồi ?”

Vẫn không có tiếng trả lời, Hạ Tuyết lại gọi thêm một lần nữa :

“Tao biết mày đang ở đây, ra đi nào Kevin ?”

Không gian vẫn im ắng đến lạ thường, đáp lại Hạ Tuyết chỉ là tiếng nước chảy róc rách êm ả. Hết cách, cô chỉ còn biết lôi ra từ túi áo một cái bịch lớn màu xanh rồi không ngần ngại giơ lên cao :

“Tao có gói bích qui rong biển mày ưa thích này !”

“Gâu!!” Ngay lập tức, tiếng sủa nhỏ phát ra từ mấy cái khóm cây gần đó. Ngay sau đó từ trong bụi cây một cục bông trắng trẻo chạy ra, bốn chân ngắn ngủn, cái đuôi ngoe nguẩy hướng thẳng chỗ Hạ Tuyết tiến đến, miệng sủa “gâu gâu” những âm thanh thật đáng yêu...

“Kevin! Con chó tham ăn này !” Giọng nói mang vẻ trách cứ nhưng ánh mắt Hạ Tuyết lại đậm ý cười vui vẻ. Con chó thấy cô cầm bịch bánh trong tay thì lao như bay về phía trước rồi chồm lên chỗ trường kỉ nơi Hạ Tuyết đang ngồi. Cái mũi nâu nâu của nó rúc vào lòng bàn tay cô, đôi mắt thì hướng về phía cái gói trong tay Hạ Tuyết.

Ý cười càng đậm hơn nơi đáy mắt cô, Hạ Tuyết mở gói bánh, đưa cho con chó nhỏ, giọng dịu dàng :

“Này Kevin! Cho mày đây !”

Con chó đón lấy, ánh mắt vui mừng, cái đuôi ngoáy tít lên... Hạ Tuyết mỉm cười, ngã người ra sau ghế, thoải mái thư giãn trong tiếng nhạc...

Lúc này đây tâm hồn cô mới hoàn toàn được thả lỏng, thật thoải mái biết bao ! Xem ra việc xây dựng căn phòng này trong căn cứ thật là một quyết định

sáng suốt. Chẳng ai biết về chỗ này cả... À khoan...!!! Còn một người nữa... Nhưng thật may quá, người đó chẳng có ở đây, nếu không thì cơ hội nghỉ ngơi hiếm có này của cô sẽ bị tước đi mất... Quà thật là...!

“Em vẫn còn nằm ở đây được cơ à ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Mục tiêu thật sự

Nói đến Tào Tháo, Tào Tháo đã xuất hiện rồi sao ? Hạ Tuyết nghi hoặc không thể tin nổi vào tai mình, ngay lập tức cô quay đầu lại và quả nhiên, đập vào mắt cô chính là người mà cô không muốn thấy nhất lúc này...

“Anh hai...!!!”

Từ phía ngoài truyền ra cái bóng cao lớn của Dương Hạ Nhâm, anh dựa người vào cửa, một tay vất lên trán rồi lắc đầu nguây nguẩy nhìn Hạ Tuyết :

“Tìm mãi không được hoá ra em ở chỗ này !”

Kevin đang nằm trong lòng Hạ Tuyết nghe thấy giọng nói quen thuộc thì nhồm dậy, lao ra phía cửa, rồi không kiềm kị mà chồm lên chân anh, Hạ Nhâm thấy vậy thì cười cười, anh bế con chó lên tay ra về cung nệm. Hạ Tuyết nhìn thấy điều này thì cảm thấy ngứa ngáy vô cùng. Đúng là con chó vô ơn, lúc có đồ ăn thì ra về ngoan ngoãn, thuần phục lắm, khi gặp đúng đối tượng thì trở mặt ngay tức thì... Cô mới là người cứu nó cơ mà ! Sao nó cứ gặp Hạ Nhâm thì lại tỏ vẻ vui mừng hơn cả khi thấy cô thế nhỉ ? Càng nghĩ, càng muốn phát điên lên được...

Dĩ nhiên Hạ Nhâm từ xa đã nhạy cảm nhận ra tâm tư này của Hạ Tuyết, được đà anh nâng Kevin lên mặt, rồi âu yếm hôn nó một phát. Hành động này của Hạ Nhâm khiến Hạ Tuyết lộn tiết lên đi được. Cô bật dậy, tiến đến chỗ anh rồi lấy tay giành lại con chó :

“Này! Hạ Nhâm đây là Kevin của em, không phải của anh! OK....”

“Ồ! Vậy sao?” Hạ Nhâm nhướn mày, anh quay về phía Kevin rồi vờn tay ra “Kevin ! Lại đây với tao nào ?”

Con chó thấy vậy thì dùng dằng, cả người giãy đành đạch như thể muốn thoát khỏi tay Hạ Tuyết... Hạ Tuyết thấy vậy thì càng dùng sức, tóm chặt con chó trong tay, không để cho nó thoát. Nhưng do sức lực của Kevin thuộc vào hàng dai dẳng nhất nên chỉ năm mươi phút sau Hạ Tuyết đành bó tay, thả cho nó chạy về chỗ Hạ Nhâm...

Hạ Nhâm vì hành động này mà hí hửng ra mặt... Tay ôm con chó vào lòng, vừa xoa đầu nó anh vừa vui vẻ...

Quả thật là một con chó ngoan! Ngoan đến độ chính anh không thể ngờ rằng mình đã từng ghét nó... Anh nhớ lúc Hạ Tuyết mới đưa Kevin về, trông nó thật xấu xí, bẩn thỉu và hôi hám. Hạ Tuyết nói do thấy nó bị đánh đập ngoài đường, đáng thương nên mới mang về...

Thật sự, lúc đó Hạ Nhâm cảm thấy Hạ Tuyết điên hết sức! Trước đây thì chỉ cần đứng cạnh loài vật này là cô tỏ thái độ ra mặt, vậy mà giờ đây cô lại đưa một con chó ghê lở về nhà. Thậm chí ban đầu, do những vết thương nặng khiến nó bị sốt cao, Hạ Tuyết thậm chí còn dành ra cả tuần chăm sóc, túc trực bên cạnh không rời. Tình cảnh ấy khiến cho cha anh và Mẫn Đường chỉ còn biết lắc đầu cảm thán...

Vậy mà chỉ vài tuần sau khi nó phục hồi, con vật này đã trở thành một thành viên quan trọng của Dương gia... Từ việc nó có thể đào đất cho cha anh trồng cây, tìm giúp Mẫn Đường cuốn sách bị mất hay chỉ đơn giản là lấy báo cho anh ở ngoài cửa... Một con chó nhỏ mới vài tháng tuổi có thể làm được như vậy quả thật là quá khôn ngoan rồi !

Nghĩ vậy khuôn mặt của Hạ Nhâm càng ra vẻ vui mừng, hớn hờ, làm cho Hạ Tuyết ở một bên cảm thấy khó chịu ra mặt, cuối cùng quát lớn :

“Anh đến đây chơi thôi hả ? Không có việc gì thì về đi ! Đừng ở đây quấy rầy chó của em nữa !”

“Xi !!!” Hạ Nhâm bật cười, ôm Kevin vào trong lòng rồi ôn tồn :

“Sao em lại nói vậy ! Anh cũng là thành viên cấp cao của Dương gia, trụ sở của Dương gia, anh muốn đi đâu mà chẳng được !.... Với lại ...”

“Anh cũng muốn xem em quản lý mọi việc như thế nào thôi !”

Hạ Tuyết liếc xéo anh :

“Anh quan sát em sao ? “

Hạ Nhâm thấy vậy cũng không giấu giếm gật gật đầu :

“Ừ! Mà từ khi nào em trở nên mềm mỏng đến vậy! Theo anh nhớ dù em có dễ tính thế nào cũng không cho phép thuộc hạ thất bại kia mà!”

Đây là điều mà Hạ Nhâm nói rất đúng. Nói về độ tàn bạo của em gái anh, dù không thể so sánh với Grim của Reaper. Thế nhưng, có một lần, vì một tên chuyên viên phá bom non tay cắt nhầm dây khiến cho một thành viên đội cận vệ phía Tây thiệt mạng, Hạ Tuyết đã đánh tên đó đến vỡ cả quai hàm, rồi khỏi nói hẳn ta cũng đã về châu tổ tiên từ lúc nào rồi!

Thế mà lần này, cả một Nam Mĩ rộng lớn cùng số người tổn thất lớn như thế, vậy mà Tuyết không trách cứ, không phạt, thậm chí còn cho bọn họ thêm thời gian giải quyết vấn đề. Thử hỏi một người anh hiểu rõ em gái mình như Hạ Nhâm thì làm sao có thể cảm thấy an tâm được cơ chứ!

Hạ Tuyết nghe vậy thì cười cười, cô nhìn Hạ Nhâm bằng con mắt thản nhiên rồi đáp:

“Bọn họ sẽ hoàn thành tốt thôi! Sẽ không có thất bại lần hai đâu, mà... Anh biết đấy...Mục tiêu của em..

Không nằm ở đó....!!!”

“Hả...!!!” Hạ Nhâm không thể tin nổi vào tai mình bèn nghi hoặc hỏi:

“Chả lẽ em cho rằng vụ Nam Mĩ này chỉ là mồi nhử!”

Hạ Tuyết quay lại nhìn anh, ngay sau đó cô chĩa ngón tay trở về phía Hạ Nhâm, miệng phát ra câu nói nhẹ nhàng:

“Bingo...”

Lần này Hạ Nhâm thật sự cảm thấy lạ lẫm. Nếu như thật sự như lời Hạ Tuyết nói, sử dụng Nam Mĩ làm mồi nhử là ý định của Grim. Nhưng Hạ Tuyết...cũng biết đó là một mồi nhử... Chả lẽ..

Đến đây đôi mắt sương mù của Hạ Nhâm như loé lên một tia sáng. Sao anh lại không nghĩ đến vấn đề này!....

Chả lẽ, tất cả đều chỉ là một trò chơi thôi sao....???

Những trận chiến trong hai tháng qua chỉ là để hai bên thử xem thực lực của nhau. Ngay từ đầu, em gái anh và Grim đã có dự định sẵn, chỉ chờ thời cơ cuối cùng để phản công..

“Giờ thì anh hiểu tại sao em lại bình tĩnh về vụ này chưa?”

Hạ Tuyết chậm chậm nói:

“Tất cả chỉ vì một mục tiêu cuối cùng mà thôi!”

Lúc này, trong đầu Hạ Nhâm hiện lên một tia sáng. Giờ thì mọi thứ đều đã rõ, địa bàn của bọn họ dù chiếm được bao nhiêu cũng không đủ, nhưng nếu như chiếm được nơi chủ chốt đó thì chả khác nào một tay che trời cả....

Hạ Nhâm không thể tin nổi, hỏi lại:

“Em muốn nói nơi đó....!”

“Không sai...” Hạ Tuyết điềm nhiên “Em muốn....!!!!”

Nói rồi cô nhìn thẳng vào đôi mắt sương mù của Hạ Nhâm, giọng đầy tuyên bố:

“Chúng ta sẽ làm chủ khu vực Tam giác Vàng...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ấc Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Thư mời cho nữ quái

Aikaba Hikori. “

Lời vừa nói ra khỏi miệng Hạ Tuyết đã khiến cho Dương Hạ Nhâm phải giật bản mình, nhìn cô bằng ánh mắt khó tin và kinh hãi...

Nếu ai có một chút kiến thức về thế sự thì hẳn cũng đã biết Tam giác Vàng từ lâu đã nổi danh là nơi cung cấp thuốc phiện lớn nhất thế giới. Nằm ở ngã

ba đường giữa khu vực biên giới ba nước: Lào, Thái Lan và Myanmar, đây là nơi khai sinh ra những mặt hàng thuốc phiện tinh tẻ và chất lượng cao bậc nhất. Ấy vậy mà, vào đầu những năm 90, cả khu vực này đã được chính phủ dẹp loạn, ông trùm ma túy tiền nhiệm đã đầu hàng và sống ẩn dật, những cánh đồng hoa anh túc cùng những kho vũ khí thì bị thiêu hủy không một gấu vết. Cái cụm từ “ Tam giác Vàng “ cũng chỉ còn là một huyền thoại. Sự biến mất của nó lúc bấy giờ càng làm cho thị trường tiêu thụ ma túy của châu Á một thời lâm vào khủng hoảng vì thiếu nguồn cấp....

Thế nhưng trong vài năm gần đây, một thế lực mới bỗng nổi lên, với ý định đưa khu vực Tam giác Vàng trở lại thời hoàng kim của nó.

Khởi đầu từ một người đàn ông tên là Minh Chấn, hắn ẩn dưới danh nghĩa là một nhà đầu tư mở khu du lịch, nhưng thực chất đằng sau, hắn lại tổ chức cho trồng cây thuốc phiện trên diện rộng, thậm chí thay đổi cơ cấu để cho ra năng suất lớn hơn ngày trước... Kết quả là mặt hàng của hắn thâm nhập mạnh vào thị trường châu Á, rồi châu Âu, thậm chí đã lan sang cả Mĩ... Bọn hàng của hắn trong giới hắc đạo theo đó cũng ngày một nhiều, trong đó phải kể đến hai khách hàng không lồ nhất !

Không nói thì ai cũng có thể đoán được, đó chính là hai tổ chức hàng đầu... Reaper và Dương gia....

Quả thật, từ lúc thấy Dương gia phát triển ngày một mạnh mẽ, Minh Chấn đã dốc toàn lực, xây dựng mối quan hệ với Dương gia, nhưng đồng thời cũng giữ vai trò là bạn hàng thân thiết với Reaper.

Cũng phải nói, thế lực của Minh Chấn rất lớn, chỉ đứng sau Reaper và Dương gia một bậc, nhưng sức ảnh hưởng của hắn lại vô cùng quan trọng... Chỉ cần có hắn làm đồng minh, tất cả các ông trùm hắc đạo trên toàn thế giới sẽ nghĩ Dương gia là chỗ dựa vững chắc hơn, nhất định sẽ rời bỏ Reaper về phe Dương gia... Cuộc chiến xem ra thế là ngã ngũ...

Thế nhưng, đã hai tháng trôi qua, hai bên tổn thất lực lượng cũng khá nhiều vậy mà ông trùm ma túy vẫn mãi im hơi lặng tiếng, giữ vững vai trò trung lập. Điều này làm cho Hạ Tuyết đau đầu đến mất ăn, mất ngủ nhưng không hề nói ra cho Hạ Nhâm, cho tới hôm nay...

“ Vậy bây giờ em định thế nào ? ” Hạ Nhâm nhỏ giọng lên tiếng, cắt đứt mạch suy nghĩ trong đầu Hạ Tuyết...

“ Em muốn Minh Chấn về phe chúng ta sao ? ”

“ Phải!!! ” Hạ Tuyết trả lời dứt khoát, giọng nói gãy gọt thể hiện quyết tâm cao độ.

“ Bằng cách nào ? ”

Hạ Tuyết nhìn anh không đáp, một lúc sau cô mới chậm chậm rút tay vào trong túi áo, rút ra một tấm thiệp màu trắng được viền bằng bạc xa xỉ rồi đưa cho Hạ Nhâm. Hạ Nhâm nhanh chóng đón lấy, không vội vàng, anh tao nhã mở tấm thiệp ra, chậm rãi đọc. Thế nhưng, khi những ngón tay mảnh khảnh chạm đến những dòng chữ trên mặt thiệp, sắc mặt anh bỗng cứng lại....

“ Tuyết nhi đây là!!! ”

Hạ Tuyết nhún vai, không đáp, chỉ khẽ gật đầu, ý bảo Hạ Nhâm tiếp tục nội dung tấm thiệp mời. Một màu sương mù trong trẻo khẽ dao động, ánh mắt Hạ Nhâm lướt trên mặt giấy :

“ Kính chào Dương lão đại !

Tôi, Minh Chấn, xin lỗi đã đường đột viết cho ngài như thế này !

Như ngài đã biết, từ lâu, tôi với Dương lão đại ngài đã có một mối quan hệ làm ăn sâu sắc, thân tình. Nhờ ngài, mà tổ chức của tôi đã được giúp đỡ và mở rộng các mối cung cấp ở châu Âu rất nhiều ! Ân huệ này của ngài rất lớn, không gì có thể bù đắp được tấm chân tình của tôi...

Vậy nên nhân ngày sinh nhật thứ 25 của tôi vào ngày 8/8 này tôi trân trọng kính mời ngài sẽ đến ghé thăm chúng tôi như một vinh dự lớn lao cho toàn bộ Minh gia...

Mong ngài sẽ có mặt.

Chào thân ái

Minh Chấn. “

Nội dung trong bức thư ngắn gọn và súc tích, nhưng cũng đủ để Hạ Nhâm nhận ra ý định thật sự của Hạ Tuyết. Anh ngừng đầu, nhanh chóng hỏi cô :

“ Mừng 8/8... Là cuối tuần này! Tuyết Nhi....! Chả lẽ em định đến dự bữa tiệc thật sao ? ”

“ Thế anh nghĩ em phải làm thế nào ? “ Hạ Tuyết đảo mắt nhìn anh “ Nội dung bức thư như vậy, em không đi cũng không được ! ”

“ Nhưng như vậy có được không Tuyết Nhi ? ” Ánh mắt Dương Hạ Nhâm lại lo lắng nhìn cô “ Trừ những thành viên trong Dương gia chúng ta ra, không một ai biết được danh tính thật của em... Thậm chí cả giới hắc đạo vẫn còn tưởng rằng em là một người đàn ông. Chả lẽ em định nhân dịp này, bộc lộ khuôn mặt thật của mình cho cả giới hắc đạo xem sao...! ”

Câu nói của Hạ Nhâm khiến Hạ Tuyết phì cười, cô bước đến vỗ nhẹ vào mặt anh rồi ôn tồn bảo :

“ Ôi, ông anh ngốc nghếch của em ạ ! Đương nhiên là không rồi ! Anh yên tâm đi, em sẽ không đi dâng tài sản lớn nhất của em cho Minh Chấn, nhất là khi chưa biết được quyết định của hắn...”

“ Hà!!” Hạ Nhâm ngạc nhiên rồi tròn mắt nhìn cô “ Chẳng lẽ em đã tính trước rồi sao ?”

Hạ Tuyết bật cười, cô tự tin nhìn anh rồi chỉ vào đầu mình :

“ Anh nghĩ gì vậy, thiên tài như em đâu cần phải tính toán để nghĩ ra chuyện này, nó đã nằm trong đầu cả rồi !”

Trước thái độ tự tin đến không ngờ của Hạ Tuyết, Hạ Nhâm lại chỉ kịp “ À “ lên một tiếng, lời nói phát ra thản nhiên như thể không :

“ Vậy là em đã có cách !”

“Ừ! Em cũng đã lường trước điều này rồi! Với khả năng của em, thuyết phục Minh Chấn là điều có thể... Chỉ có ...em hơi lo ngại một thứ!”

“ Grim... Đúng không ?”

Hạ Nhâm lên tiếng ngắt lời Hạ Tuyết. Hạ Tuyết vừa nghe đến cái tên này thì bình thần gật đầu, nhưng có lẽ, chỉ mình cô mới biết giờ đây, ánh mắt màu sương mù của mình đang đục ngầu đến mức nào.

Cái kẻ đã tiêu diệt đội cận vệ phía Tây của cô, một ngày nào đó cô sẽ bắt hắn phải trả giá !

Ngắm nhìn khuôn mặt trầm tư này của Hạ Tuyết, Hạ Nhâm từ từ tiếp lời :

“ Hạ Tuyết, em cũng phải cẩn thận, đối thủ của em, anh có thể thấy, hắn cơ hồ cũng muốn lợi dụng cơ hội này để thuyết phục Minh Chấn về phe hắn. Grim trước đây vốn là kẻ nổi tiếng tàn bạo, không trừ thủ đoạn, anh sợ em không thể đối phó nổi !”

Trước giọng điệu đầy lo lắng của Dương Hạ Nhâm, nụ cười của Hạ Tuyết lại càng lúc càng đậm hơn. Thậm chí thăm sâu bên trong còn có sự chế cười cùng khiếm trách, cô hát hàm nhin anh :

“ Vậy anh đã từng đặt mình vào vị trí của Grim chưa ? “

Câu nói này của Hạ Tuyết khiến Hạ Nhâm phải quay đầu, nheo mắt nghi hoặc :

“ Đặt mình vào vị trí của hắn ? Ý em là sao ?”

“ Phải...!!!” Hạ Tuyết gật đầu, giọng điệu trầm ổn “ Anh nên nhớ, đối với Grim, em cũng là một mối nguy hại không thể xem thường... Nếu như em lo ngại hắn mười phần thì hắn cũng phải kiêng dè em tám, chín phần. Vậy nên, anh hai, anh hãy bớt xem thường em đi và đừng có lo lắng... Điều anh cần làm là tin tưởng em mà thôi...!!!”

Hạ Nhâm ngăn ra, anh không thể ngờ được Hạ Tuyết sẽ nói điều này. Đôi mắt màu sương mù trong thoáng chốc bỗng trở nên đăm chiêu, nhìn chăm chăm bóng lưng nhỏ bé nhưng thẳng tắp của cô. Cái dáng vẻ đó ẩn chứa một sức mạnh phi thường, mãnh liệt mà chính anh không thể nào so sánh nổi...

Một cái bóng chỉ thuộc về kẻ đứng trên đỉnh thế gian...

Em gái của anh - Dương Hạ Tuyết

Bất chi bất giác, nụ cười trên môi Dương Hạ Nhâm như ngày một lan rộng hơn, có gì đó như là ghen tị nhưng cũng có gì đó là sự tự hào chen lẫn.... Nghĩ ngợi một lúc, anh đứng thẳng người, cung kính chào người con gái có mái tóc bạch kim trước mặt, giọng điệu đầy đồng dạng :

“ Xin nghe theo chỉ thị của lão đại !”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bất an

“Aikaba Hikori. “

Lúc ra khỏi mật thất thì cũng là lúc trời tối muộn. Kéo ống tay áo lên cao, Dương Hạ Nhâm khẽ nhìn vào chiếc đồng hồ trên cổ tay, ngay sau đó anh quay sang nói với Hạ Tuyết :

“Kế hoạch đã định sẵn như vậy ! Em chắc là sẽ không có gì sơ sót chứ ?”

Hạ Tuyết nhìn anh, cười trừ một cái rồi lên tiếng an ủi :

“Không sao đâu! Em sẽ không có việc gì. Em đã nói rồi, anh phải tin tưởng ở em mà !”

“Ừ!” Hạ Nhâm khẽ đồng tình “ Anh chỉ có thể làm vậy !”

Lặng lẽ nhìn cô, trong lòng Hạ Nhâm tràn ngập nỗi lo lắng. Dẫu biết rằng trong chuyện này, anh cũng không còn sự lựa chọn nào khác ngoài phải làm theo kế hoạch Hạ Tuyết đề ra. Nhưng anh không thể không để ý đến nỗi bất an trong lòng này.... Nó càng lúc càng lớn, lớn đến độ, đôi khi, chính anh còn cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

Ngắm nhìn cô một hồi, Dương Hạ Nhâm cuối cùng cũng không nhịn được mà chạm nhẹ vào khuôn mặt của Hạ Tuyết. Bàn tay vuốt ve những lọn tóc màu bạch kim loà xoà trên khuôn mặt cô, anh nhẹ giọng :

“ Em....phải bảo vệ chính mình đây !”

Hạ Tuyết ngẩn ra, bởi vì cô cảm thấy trong lời nói của Hạ Nhâm ẩn chứa một nỗi xúc động khó tả. Anh chưa bao giờ dùng giọng điệu lo lắng thế này để hỏi cô. Bất chấp bất giác cô bật cười, nụ cười nhỏ nhẹ như giải thoát hết mọi sự lo lắng của Hạ Nhâm. Cô vươn tay, chạm lại vào khuôn mặt của anh, thủ thỉ :

“ Anh...không cần lo cho em thế đâu? Em nói rồi, em là một cô gái mạnh mẽ. Em có thể tự lo cho bản thân mình được mà !”

Dứt lời, cô vỗ vỗ vào bả vai anh, giọng điệu phấn chấn hẳn lên:

“ Thôi nào ! Anh đang phí thời gian đấy! Nhớ, anh cũng có chuyện phải làm kia mà !”

Hạ Nhâm nhìn cô, cuối cùng cũng thờ ắt ra một hơi.

“ Ừ ! Anh biết rồi !”

Nói rồi, Hạ Nhâm tiến về phía cánh cửa, định bụng rồi đi nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh quay đầu, nhìn Hạ Tuyết một lần nữa.

Cô đứng đó, nở một nụ cười rạng rỡ, vẫy tay chào anh. Trong ánh sáng vàng vọt của căn phòng, nụ cười của cô ấm áp, rung động lòng người. Một nụ cười chỉ của riêng cô !

Hạ Nhâm nhìn thấy thì ngẩn ra, rồi không quay đầu, anh nhanh chóng bước ra khỏi căn phòng, tiến về phía hành lang trước mặt.

Tay đặt lên trán, Hạ Nhâm khẽ day day thái dương...

Có lẽ, sự bất an vừa rồi chỉ là hư ảo!

....

Hạ Tuyết vẫy chào Hạ Nhâm, cô nở nụ cười thân thiện nhất có thể với anh. Mãi cho đến khi cái dáng cao lớn của anh khuất sau cánh cửa, nụ cười trên môi Hạ Tuyết mới dần dần phai nhạt...

Nhanh như cắt, cô quay đầu, lao thẳng về phía cánh cửa phòng tắm rồi dùng toàn lực ấn mạnh nó...

“ Oẹ... Oẹ...!!!”

Cúi đầu trước thành bồn vệ sinh, Hạ Tuyết gục xuống, trút hết cảm giác kinh tởm này giờ phải kìm nén ra khỏi miệng. Cô nôn càng lúc càng nhiều, mấy ngày không ăn uống gì khiến cô chỉ có thể tận lực nôn khan. Nôn đến khi không còn cảm giác gì nữa thì Hạ Tuyết mới mệt mỏi dựa vào thành tường, khuôn mặt trắng bệch, tái nhợt vô lực...

Ngẩng đầu nhìn ánh đèn trắng xoá trên trần phòng tắm, nghĩ chắc bây giờ nó cũng không khác gì khuôn mặt của mình là mấy, cô lại mỉm cười. Có lẽ đây vốn là một thói quen khó bỏ của Hạ Tuyết, dù bất kì chuyện gì cũng có thể thản nhiên tươi cười, thản nhiên vui vẻ, mặc cho những khó khăn có thể xảy ra.

Mà chuyện này... Cũng vậy !

Nghĩ đến đây, Hạ Tuyết lại gượng gạo đứng dậy. Tay vịn lên cần gạt giật mạnh nước bồn cầu. Xong xuôi đâu đấy, cô mới chống tay vào tường, lê tấm thân đã rã rời đến trước tấm gương gần bồn rửa mặt.

Tiếng nước xả đều đều, tí tách vang lên trong không gian yên tĩnh. Hạ Tuyết ngẩng đầu, bình thản nhìn người con gái trong gương, ánh mắt nhàn nhạt, mờ ảo...

Khuôn mặt trong gương rõ ràng vẫn là của cô, nhưng lúc này đây... thật xanh xao, mệt mỏi. Mái tóc bạch kim loà xoà, che đi ngũ quan đắm đuối giờ đây

đã trắng bệch, bờ môi khô nứt khe khẽ cử động, đôi mắt sưng mù trũng sâu, lắng đọng những phiền muộn ưu tư không thể nói thành lời...

“Chết tiệt” Hạ Tuyết rửa thơm, tay đầm mạnh vào tấm gương khiến nó vỡ tan một mảng lớn... Cô ghét bản thân mình như thế này ! Trở nên yếu đuối, nó không phù hợp với cô một chút nào.

Thế nhưng... Tình trạng này không biết đã kéo dài bao lâu rồi! Phòng chừng cũng đã hơn một tháng đi!

Ngoài mặt cô có tỏ ra khoẻ mạnh, vui vẻ hết mức có thể, nhưng bên trong, không ai biết cô có bao nhiêu là bứt rứt, khó chịu.

Cứ đến bữa, ăn cái gì cũng không ngon, ăn xong lại chỉ muốn nôn hết ra ngoài. Hạ Tuyết cô xưa nay vốn là người ham mê ăn uống, làm sao có thể xảy ra những việc như thế này!

Thật sự ban đầu, cô vốn nghĩ chỉ là do mình làm việc quá nhiều, sinh hoạt không đều độ nên cũng chẳng có gì phải lo lắng. Nhưng đã hơn một tháng trôi qua, căn bệnh này vẫn không hề thuyên giảm, thậm chí ngày một gia tăng. Từ tuần, ngày rồi đến giờ, không lúc nào là Hạ Tuyết không cảm thấy khó thở, mệt mỏi trong người...

Đã rất nhiều lần định đi kiểm tra sức khoẻ nhưng tình hình Dương gia và Reaper đang căng thẳng như vậy, nếu cả Dương gia mà biết thì chắc sẽ bắt cô nghỉ ngơi mất. Lúc ấy, ai sẽ gánh vác mọi chuyện, anh trai cô và Mẫn Đường có thể cầm cự, nhưng để chiến thắng thì không thể, nhất là trước một kẻ xảo quyệt như Grim. Và lại, cô không thể để họ lo lắng thêm, quá nhiều chuyện đổ lên đầu họ, nếu thêm cả cô thì không biết đại cục sẽ rối loạn như thế nào !

Phải rồi ! Chỉ là một căn bệnh nhỏ thôi mà ! Hạ Tuyết cô chịu đựng được, sẽ không sao đâu, sẽ...

“Kẹt...!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Không ai biết

Tiếng mở cửa khẽ khàng vang lên nhưng lại như một tảng đá đánh mạnh vào trái tim Hạ Tuyết...

Chết rồi! Xong phim...!!!

Hạ Tuyết tròn tròn mắt, mồ hôi vã ra như tắm...

Có người ở ngoài sao? Sao cô không để ý chứ? Trước đây chỉ một cử động nhỏ là cô có thể nhận ra cơ mà! Cái căn bệnh chết tiệt, giờ nó còn làm ảnh hưởng cả trực giác của cô nữa sao ?

Chậm chậm quay đầu, Hạ Tuyết như ngừng thở, chuẩn bị tinh thần để giải thích hoặc là nốc ao cái kẻ không mời mà đến kia, nhưng khi ánh mắt chạm đến cái bóng nhỏ bé đang lấp ló ngoài cửa thì cả người Hạ Tuyết như gục xuống, đồng thời cô cũng hết băng toàn sức bình sinh :

“TRỜI ƠI! KEVIN... MÀY LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ !”

“Cục bông “Kevin đứng ngoài cửa nhìn Hạ Tuyết, cái đầu nghiêng nghiêng tỏ vẻ khó hiểu rồi nhanh chóng chồm lên đuôi của cô..

“Oh my god... Thật là đáng chết mà !” Hạ Tuyết vỗ vỗ ngực, ánh mắt bất lực nhìn vào con chó đang chồm lên người mình. Cô nâng nó lên khỏi mặt đất, đôi mắt ngập tràn lửa giận quất :

“Mày có biết mày vừa làm gì không, Kevin ? Suýt nữa thì tao đã phải tổn thọ chỉ vì mày rồi đấy !”

Có vẻ cảm nhận được cơn giận ngút trời của Hạ Tuyết. Kevin ngẩng đầu, nhìn Hạ Tuyết bằng cặp mắt long lanh, đầy thương hại, cái đầu nho nhỏ khẽ cọ vào tay cô:

“Ôi ! Kevin...”

Giọng điệu mềm mòng, trái tim Hạ Tuyết trong phút chốc như tan chảy, một nụ cười vui vẻ xuất hiện trên gương mặt nhợt nhạt của cô. Ôm chặt Kevin vào lòng, cô để cái đầu nó rúc vào trong ngực mình, nhỏ nhẹ :

“Mày nói xem, có phải có chuyện gì đang xảy ra với tao đúng không ?”

Kevin ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết rồi “ư...ừ...!!!” vài tiếng, Hạ Tuyết thấy vậy thì tiếp lời :

“Vậy mày cũng nghĩ tao phải nói chuyện này cho Hạ Nhâm sao ?”

Ngay lập tức, con chó ngẩng đầu, sủa “ ăng ăng “ vài tiếng dữ dội, cả người chồm lên như thể phản đối với Hạ Tuyết.

Bật cười, Hạ Tuyết cúi đầu ôm chặt con chó lại vào lòng, nói với một giọng trầm thấp đến nỗi chỉ mình cô có thể nghe được :

“ Ừ ! Đúng rồi Kevin. Sao chúng ta phải nói ra nhỉ ? Đây sẽ là một bí mật nhỏ của tao với mày thôi nhé !...”

Lời vừa dứt, Hạ Tuyết lại dùng lực ôm chặt cục bông trong vào trong vòng tay mình, nhưng đồng thời cũng là để bao bọc lấy chính bản thân mình. Trong đêm tối, dưới ánh sáng vàng vọt, đôi mắt của cô hiện ra tia sáng dị thường :

“ Sẽ không ai được biết cả !”

.... Không một ai

.... Phải! Không một ai....

Giới hắc đạo đang dậy sóng nay lại nổi lên một đợt cuồng phong dữ dội hơn bao giờ hết. Tất cả là bởi vì Minh Chấn, người đứng đầu trong các trùm ma túy ở bờ Đông lại tổ chức một bữa tiệc quan trọng, mà tầm quan trọng của nó thì có thể nói rằng sẽ xoay vần cả thế gian này chỉ trong một đêm .

Bởi vì không chỉ Minh Chấn đã mời toàn bộ ông trùm của thế giới ngầm mà còn bởi hai nhân vật bí mật, tầm cỡ, cả giới hắc đạo biết danh nhưng không biết mặt cũng sẽ xuất hiện đông đủ - Dương lão đại và Grim lão đại .

Trong hai tháng qua, cuộc chiến giữa hai thế lực hùng mạnh này vẫn mãi không cân sức, thế nhưng dù tình thế có nguy hiểm thế nào, hai vị lão đại lừng danh kia vẫn luôn luôn bảo toàn lực lượng, chưa thật sự ra tay mạnh với đối phương. Bởi một lẽ họ đang chờ đợi phán quyết của chủ nhân bữa tiệc...

.... Minh Chấn....

Một người đàn ông dù không có vai trò vua trên bàn cờ thì cũng như một con tướng dũng mãnh, tả xung hữu đột trên mọi mặt trận. Có Minh Chấn thì cũng giống như Đông Trác có Lã Bố, trận chiến nào cũng nắm chắc phần thắng. Với một người có sức ảnh hưởng lớn như vậy, các ông trùm hắc đạo cũng sẽ chẳng lo sợ mình sẽ lựa chọn sai lầm...

Chỉ có điều, con tướng mạnh mẽ này sẽ về phe ai...?

Dương gia ? Hay... Reaper ?

Có lẽ câu trả lời chỉ có vào ngày 8/8 mà nó cũng chính là...

Hôm nay...!!!!

....

“DƯƠNG HẠ TUYẾT...!!” Hạ Nhâm hét lên bằng toàn sức bình sinh vào chiếc điện thoại trên tai khiến cho mấy người vệ sĩ bên cạnh giật nảy cả mình, cố gắng bình tĩnh để không động vào vị thiếu gia đang phát hỏa lên kia...

“EM CÓ BIẾT ANH CHỜ BAO LÂU KHÔNG HẢ ? EM ĐANG Ở ĐÂU ???”

Dương Hạ Nhâm mặt đỏ phừng phừng, tiện tay mắng một tràng lang đại hải vào đầu dây bên kia. Trong sân bay tư nhân vắng vẻ, tiếng kêu của anh càng thêm long trời lở đất hơn nữa.

Sau một hồi nghe Hạ Nhâm lải nhải, đầu dây bên kia cuối cùng cũng không nhịn được, phát ra âm thanh chói tai không kém, phản bác:

“DƯƠNG HẠ NHÂM! ANH CÓ THÔI NGAY KHÔNG HẢ ???”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chiến tiệc

“ Thế theo nguyện vọng của một số bạn. Mình sẽ viết các chương dài hơn từ bây h

Aikaba Hikori. “

Hạ Nhâm cũng bị tiếng kêu bên đầu dây làm cho đình tai, nhức óc, một tay anh bịt tai lại rồi nói như điên vào màn hình :

“Em đang ở đâu ? Hà ? Em có biết chỉ còn 5 tiếng nữa là bữa tiệc sẽ bắt đầu rồi không ? Trở về ngay...”

Hạ Nhâm hét xong, tay lại đưa lên day trán. Thời gian thì vô cùng gấp rút, Dương gia thì đang trong tình trạng căng thẳng vậy mà cái người quan trọng nhất vẫn chưa đến, thậm chí biến mất từ hôm qua đến giờ, điện thoại của Hạ Tuyết thì là loại không thể dò bằng vệ tinh . Thử hỏi, làm sao Hạ Nhâm không lộn tiết lên cho được cơ chứ !

“Jezzz! Anh không cần hét lên to vậy đâu! À mà anh đừng có cho người đi tìm kiếm em nữa, hiện tại em đang không ở trong nước “

Giọng nói thân nhiên của Hạ Tuyết vừa cất lên thì chả khác gì sét đánh ngang tai Hạ Nhâm. Anh gồng người, cổ không để đáng một quyền vào chiếc xe ô tô bên cạnh, giọng chất vấn :

“Không ở trong nước ! Vậy em ở đâu ?”

Ngay lập tức, bên đầu dây vang lên tiếng thở dài, ngay sau đó có giọng nói khe khẽ :

“Nhật Bản “

“NHẬT BẢN!!!” Hạ Nhâm gào đến khản cổ họng “ EM ĐẾN NHẬT LÀM CÁI QUÁI GÌ ?”

“Anh vừa phải thôi Hạ Nhâm nhé !” Hạ Tuyết nói chối chết “Em đi gặp sư phụ mình không được sao ?”

“Sư phụ ? Ngài Tamaguchi á ?” Hạ Nhâm trừng mắt “Vậy thì mau cáo từ ngài ấy đi rồi về đây ngay !”

“Em không thể !”

“Tại sao ?”

Nghe Hạ Nhâm nói về vấn đề này giọng Hạ Tuyết bỗng trở nên hào hứng hẳn lên :

“Anh có nhớ tác giả truyện tranh em yêu thích không ? “

“Ồ ! Akira Amano sensei ! Thì sao ?”

“Em đã gặp sư phụ rồi nhưng tiện đường em có ghé qua Aikihabara* và hôm nay có buổi họp mặt fan của bà ấy ở đó. Anh biết không, trong hôm nay người ta sẽ bán 100 bộ truyện nổi tiếng của bà ấy kèm chữ kí gốc... Á..á.. Anh tưởng tưởng được không ? “

(Aikihabara : Khu phố truyện tranh nổi tiếng của Nhật Bản... Như các bạn thấy đây, tôi là một otaku)

“Không...!!!” Hạ Nhâm lấy đầu đập đập vào thành xe bên cạnh “Anh...không tưởng tượng nổi !”

“Hiện giờ em đang xếp hàng để vào muaỒ, người ta mở cửa rồi ! Thôi em đi đây, không muốn là người cuối cùng có bộ truyện này đâu !”

Nhận ra Hạ Tuyết có ý định ngắt máy , Hạ Nhâm bèn lên tiếng ngăn cản :

“Khoan đã... Tuyết Nhi... Em phải về ngay lập tức “

“Xin lỗi anh hai, yên tâm em sẽ về kịp lúc. “ Hạ Tuyết lên tiếng đùa cợt “Hẹn anh ở Myanmar nhé ! Byeeeeee....”

“Hạ Tuyết... Hạ...”

Tút...tút...

“Chết tiệt !” Hạ Nhâm chửi thề, ngay sau đó anh tức giận ném mạnh chiếc điện thoại xuống đất, các linh kiện văng tứ tung trên nền xi măng đồng thời cũng khiến khuôn mặt những người vệ sĩ thêm phần xanh mét.

“Cô ấy nói đang bận hả ? “

Hạ Nhâm quay đầu, hướng mắt về phía cô gái có giọng nói vô tư vừa rồi. Cô đứng tựa vào thành xe, trên tay cầm một tờ báo lớn che gần nửa khuôn mặt, chiếc váy bút chì màu thiên thanh làm nổi bật bộ dáng xinh đẹp của cô, mái tóc đen dài, quần lộn bao trọn lấy khuôn mặt tuyệt sắc, nhìn qua giống như một con chim bạch yến tuyệt đẹp của đất trời.

Hạ Nhâm nhìn cô rồi thở dài :

“Mẫn Đường, con bé đang ở Nhật Bản. Phải làm sao đây ? “

Triệu Mẫn Đường không ngẩng đầu khỏi tờ báo, chỉ khẽ hỏi :

“ Cô ấy có nói là sẽ đến không ?”

“ Ừm... Có...” Hạ Nhâm chậm rãi đáp “ Con bé nói sẽ đến !”

Nhận được câu trả lời, Mẫn Đường mới buông tờ báo, cầm tay Hạ Nhâm tiến về phía máy bay, những người vệ sĩ thấy thế thì cũng nhanh nhẩu chạy theo họ. Hạ Nhâm thấy Mẫn Đường kéo mình đi thì cũng có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn bình thản hỏi :

“ Chúng ta không chờ con bé sao ?”

Mẫn Đường không quay lại, chỉ một mực kéo Hạ Nhâm đi nhanh hơn, giọng cương quyết :

“ Nếu Hạ Tuyết nói cô ấy sẽ đến...thì cô ấy sẽ không bao giờ trễ hẹn, việc bây giờ của chúng ta là làm theo cô ấy thôi”

Nói rồi cô nhanh chóng kéo Hạ Nhâm về phía chiếc phi cơ đang trực chờ sẵn. Để rồi sau đó, trên bầu trời của Copenhager, bóng chiếc phi cơ ấy biến mất hút vào ánh hoàng hôn đỏ rực... (Aikaba: Sắp hết từ để tả máy bay rồi !)

Myanmar

Một đất nước xinh đẹp nằm ở phía Tây Nam Đông Nam Á với những ngôi chùa dát vàng huyền thoại, đạo Phật và đạo Bamar ở đây đã phát triển một cách thịnh vượng nhất... Đây cũng là nơi các nền văn hoá được giao thoa và phổ biến rộng rãi trong khu vực .

Nhưng hôm nay, đất nước này chào đón một sự kiện đặc biệt hơn cả. Một sự kiện có thể xoay vần cả giới hắc đạo chỉ trong một đêm...

...

7 h tối, theo giờ địa phương.

Dinh thự rộng lớn màu trắng ngà, từng ánh đèn led chói lóa càng làm nổi bật kiến trúc Roman xa hoa, tuyệt mỹ nơi đây... Xung quanh khu nhà, những lối đi đều được trang hoàng bằng thứ ánh sáng xinh đẹp tinh khiết khiến cho không chỉ cả dinh thự mà cả khu vườn đều như được tắm trong một thứ sắc màu rực rỡ.

Đúng 7h, từng đoàn xe sang trọng lần lượt dừng trước cổng khu dinh thự rộng lớn. Từ trong xe, những người đàn ông trong những bộ âu phục sang trọng bước ra, theo sau họ là những người phụ nữ ăn mặc lộng lẫy, thập phần quyến rũ. Từng đoàn người đi chuyển, như một cuộc diễu binh trong cái mê lộ đầy ánh sáng khiến cho không gian ban đêm càng thêm phần náo nhiệt...

“ Sao con bé vẫn chưa đến ?” Dương Hạ Nhâm ngồi trong xe sốt ruột hỏi Triệu Mẫn Đường đang ngồi bên cạnh mình.

Mẫn Đường ngược nhìn anh, đôi mắt bồ câu xinh đẹp chớp chớp, cô khẽ nói :

“ Thật sự, anh vẫn sốt sắng khác hẳn cái bộ dạng của anh hiện giờ đây, củ cải ạ !”

Quả thật, hôm nay Hạ Nhâm đúng là ăn vận sang trọng khác thường, mọi khi thì quần jean, áo thun đầy bụi bặm khiến anh trông như một học sinh trung học nhưng khi nhìn bộ âu phục màu xám trên người anh, Mẫn Đường mới chân chính cảm nhận được anh trưởng thành, cao ngạo như cái tuổi 22 của mình.

Vừa nghe đến cái biệt danh chói tai ấy, Dương Hạ Nhâm bỗng lòng lộn lên, giọng đầy tức giận :

“ Mẫn Đường, đừng có trêu anh bằng cái biệt danh đó, anh đang lo lắng lắm đây này !”

Mẫn Đường thấy thế thì chỉ nhún vai :

“ Em thấy kẻ cũng lạ! Một người luôn lo lắng như anh thì tóc lại đen đầy đầu, còn cái người vô tư lự, chả biết sự đời như Hạ Tuyết thì lại bạc trắng ! Không hiểu là do anh lạ đời hay Hạ Tuyết lạ đời đây !”

Hạ Nhâm nhún mày, anh thật sự không thể chịu nổi cái kiểu chả treo này của Mẫn Đường nữa. Mở cửa, anh vùng vằng ra khỏi xe, không quên ném lại cho Mẫn Đường một câu bực bội :

“ Em có ra không ? Anh không đợi được lâu đâu !”

Mẫn Đường nghe vậy thì bình tĩnh đi ra, theo sau cô là những vệ sĩ tinh nhuệ của Dương gia rồi vào toà dinh thự. Dọc đường đi, những người nhận ra Hạ Nhâm thì lập tức dạt sang một bên, nhường đường cho anh, dù sao địa vị của Dương gia cũng hơn họ nhiều bậc, bọn họ có thái độ coi trọng cũng là lẽ thường tình. Hạ Nhâm nhìn thấy điều này nhưng cũng chẳng để tâm, chỉ một mực cùng Mẫn Đường đi qua cửa chính.

Đại sảnh hoa lệ, mặt sàn đá hoa cương đen bóng tương phản với màu tường trắng toát xung quanh. Trên trần là một vòm kính lớn được trang hoàng bởi một bộ đèn chùm pha lê của Ý nặng đến ngàn cân, mỗi chân đế được gắn một viên thạch anh lớn khiến cho cả khu đại sảnh càng thêm thập phần mỹ lệ.

Hạ Nhâm vừa ngược nhìn thứ ánh sáng ấy, vừa thăm cảm thán sự xa xỉ của bữa tiệc thì một giọng nói đã nhẹ nhàng vang lên sau lưng anh :

“ Xin lỗi, ngài có phải là thiếu gia Dương Hạ Nhâm của Dương gia không ạ ? “

Giọng nói từ tốn thu hút sự chú ý của Hạ Nhâm, anh quay đầu thì bất gặp một người phục vụ trẻ tuổi, bề ngoài nho nhã, chín chắn đang đứng sau lưng mình. Tò mò, Hạ Nhâm lên tiếng :

“ Đúng vậy ! Còn cậu là...”

Người phục vụ không nhanh, không chậm cúi đầu chào anh, từ tốn nói :

“ À! Xin Dương thiếu gia cho phép tôi tự giới thiệu. Tôi là Văn quản gia, hôm nay đặc biệt được ngài Minh Chấn giao cho nhiệm vụ phục vụ Dương gia các vị, rất vui được gặp ngài !”

Hạ Nhâm thấy thế thì hơi nheo mắt, dò xét hỏi :

“ Minh lão đại lo lắng như vậy, chả lẽ muốn quản gia Dương gia chúng tôi ?”

Trước thái độ nghi hoặc của Hạ Nhâm, Văn quản gia không chút lúng túng, trái lại còn tự tin đáp :

“ Ồ, không ! Minh lão đại chúng tôi cũng chỉ muốn tạo sự tiếp đón chu đáo cho Dương lão đại nên mới cho tôi ra đón tiếp. Nếu tôi vừa có thái độ bất kính gì với các vị thì mong Hạ Nhâm thiếu gia thứ lỗi vậy !”

Thái độ của người quản gia bình tĩnh và nho nhã khiến Hạ Nhâm cũng hơi ngạc nhiên. Vị quản gia này, cung cách khác hẳn một vị quản gia bình thường, chắc hẳn cũng là một tâm phúc của Minh Chấn, không thể xem thường được.

Nghĩ vậy, Dương Hạ Nhâm bèn nở nụ cười thân thiện :

“ Nếu vậy, chúng tôi cũng không khách sáo nữa, Văn quản gia hãy chỉ chỗ đi !”

“ Rất hân hạnh, Dương thiếu gia “ Văn quản gia lịch sự cúi người, đưa tay về phía trước làm động tác mời Hạ Nhâm. Hạ Nhâm quay đầu, nói lại với Triệu Mẫn Đường ở phía sau mình :

“ Mẫn Đường, đi thôi !”

“ Được... “ Mẫn Đường cũng không phản bác, nhẹ nhàng bước theo Hạ Nhâm và Văn quản gia vào trung tâm bữa tiệc...

Cũng giống như trên đường đi vào dinh thự, những khách mời tham gia bữa tiệc lần lượt cung kính nhường đường cho người của Dương gia đi qua. Nhưng đồng thời, những tiếng xì xào bàn tán cũng ngày một nhiều :

“ Đó là Dương Hạ Nhâm của Dương gia kìa !”

“ Phải! Nhưng Dương lão đại đâu ? Bữa tiệc quan trọng thế này sao lại không thấy ? “

“ Hay do không muốn đối đầu ?”

“ Làm gì có chuyện đó, chưa biết phần thắng chừng có nói bừa”

Dù đám đông cố gắng nói nhỏ hết cỡ nhưng những tiếng xầm xì ngày một rõ nét hơn khiến cho Mẫn Đường hận không thể nhét giẻ vào mồm mấy người ấy. Nhưng trái với đám đông ồn ào, Hạ Nhâm vẫn thật bình tĩnh tiêu sái về phía trước, như thể đây là chuyện cơm bữa anh phải trải qua hàng ngày vậy.

Đi được một lúc, dường như cũng bị ảnh hưởng bởi những lời bình phẩm xung quanh, Văn quản gia quay đầu hỏi :

“ Xin lỗi, tôi đã mạo muội nhưng sao Dương lão đại vẫn chưa đến vậy !”

Lúc này Hạ Nhâm mới có phản ứng, anh từ tốn đáp:

“ Ngài ấy có chút việc bận, nhưng quản gia không cần lo lắng, ngài ấy nhất định sẽ đến thôi !”

“ Ồ! Vậy sao ? “ Văn quản gia lộ rõ vẻ hào hứng “ Minh lão đại chúng tôi lâu nay đã rất hâm mộ Dương lão đại của các ngài, nhưng hôm nay được diện kiến thì quả là một điều hân hạnh !”

“ Cũng là vinh hạnh của chúng tôi “ Hạ Nhâm đáp một cách khiêm tốn.

Triệu Mẫn Đường một bên nhìn họ câu qua câu lại mà phải lắc đầu. Rõ ràng lời họ nói ra thật nhã nhặn và lịch sự nhưng lại đầy mùi giả tạo, tăng bốc quá

vô duyên. Chả trách sao Hạ Tuyết không bao giờ tham gia mấy vụ gặp mặt này, toàn đùn đẩy cho Hạ Nhâm làm! Đúng là một lão đại khôn lỏi...

Đúng lúc Mẫn Đường đang chuyên tâm suy nghĩ thì ngay lập tức cô nhận ra những tiếng xì xào xung quanh nay lại càng ồn ã hơn. Đám người này thật nhiều chuyện, sao lại nói nhiều vậy chứ ! Rồi mắt, không để tâm đến họ, cô quay sang phía Hạ Nhâm nhưng chỉ trong một thoáng, ánh mắt Mẫn Đường chợt khựng lại, bởi nét mặt đó của anh... Thật sự rất khó coi... Bao nhiêu năm quen biết Hạ Nhâm, cô biết rằng, nó như một tín hiệu báo trước cho một điều không lành sắp xảy đến...

Chột dạ, Mẫn Đường chậm chậm quay đầu rồi trong phút chốc như nín thở...

Nhưng không chỉ Mẫn Đường, mà toàn bộ những con người trong đại sảnh đều đang bị nuốt chửng bởi một bầu không khí ghê rợn và căng thẳng tới cực độ. Mà tất cả đều xuất phát từ một bóng hình đang đứng yên vị ở lối vào khu nhà, những tiếng xì xào mỗi lúc một nhiều, như từng đợt lửa nóng dữ dội đánh thẳng vào tinh thần của Mẫn Đường và Hạ Nhâm :

“Thần chết, đến rồi...!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Lão đại từ trời

Đại sảnh lung linh, sáng, thật sáng, sáng đến độ khiến cho tất cả những con người có mặt tại đây đều như lấp lánh cùng một âm điệu. Thế nhưng, người đàn ông đứng trước cửa lúc này lại chỉ mang đến cho không gian một sắc màu thật ảm đạm.

Bóng lưng thẳng tắp, bộ âu phục đen bóng làm lộ ra dáng vẻ cao lớn, vạm vỡ của hắn. Khuôn mặt toả ra hàn băng lạnh lẽo nhưng đã bị che khuất bởi chiếc mặt nạ trắng toát đang cười ngạo nghễ kia.

Hắn tiến về phía trước, điệu bộ khoan khoái, ung dung. Thật tao nhã, thật hoàn hảo, tựa như một bậc trượng phu chẳng màng thế sự thế nhưng lại đủ làm cho người ta phải kính nể vạn phần.

Người đàn ông đó... Đứng trên cả đỉnh thiên hạ.

Lão đại của Reaper, thần chết của giới hắc đạo.

GRIM.....

“Đến rồi sao!”

Dương Hạ Nhâm lầm nhảm câu nói này trong miệng, ánh mắt thoáng dao động nhìn về phía bóng người như tử thần đang từ từ tiến vào phía trong đại sảnh hoa lệ.

Mẫn Đường ở một bên mà cũng bị cái người đàn ông kia làm cho ảnh hưởng. Cô thật sự thắc mắc, không biết có phải do bá khí vô hình từ hắn toát ra nên xung quanh mới trở nên bí bách đến thế ? Nhíu mày, cô lo lắng quay sang hỏi Hạ Nhâm :

“Lần này thì thật sự đáng ngại rồi ! Hạ Tuyết vẫn chưa đến. “

“Cứ bình tĩnh...!” Hạ Nhâm trấn an, ánh mắt vẫn không đổi sắc nhìn về vị lão đại quyền lực kia.

Grim đi trước, theo sau hắn ta là cả một toán người cao lớn, vận âu phục đen kịt từ đầu đến chân, trông họ, ai ai cũng toát lên một cảm giác bí hiểm tới lạ thường. Quả thật, chỉ cần nhìn qua cũng biết, đây chính là những vệ sĩ tâm phúc nhất mà hắn chọn lựa.

Thế nhưng, trong đó, Hạ Nhâm lại đặc biệt dành sự chú ý của mình cho ba con người đang đứng sát phía sau Grim. Mẫn Đường ở một bên cũng lập tức nhận ra ánh mắt dò xét này của anh, bèn cúi đầu, thì thầm vào tai Hạ Nhâm :

“Trông nhìn sắc mặt của anh, thì có lẽ họ không phải tầm thường đâu nhỉ ?”

Hạ Nhâm im lặng, ngay sau đó trầm mặc nói :

“Đó là Tam Sắc.....!!!”

“TAM SẮC” Mẫn Đường sững sờ “Ba nghi trượng huyền thoại của Reaper sao ? Đó là họ ư!”

“Ừ!!!” Hạ Nhâm khẽ gật đầu, tuy giọng nói ra có vẻ bình thản nhưng không ai hay biết, lúc này đây lòng bàn tay anh đang ướt đẫm như thế nào. Không thể không phủ nhận, hiện tại đây anh đang thật sự lo lắng, thậm chí trong đáy lòng còn có đôi chút hoảng loạn.

Tam Sắc mà tập hợp ở đây thì quả thật không đơn giản rồi.

Mẫn Đường trong thâm tâm cũng cảm thấy kinh ngạc, hướng tầm mắt thăm đánh giá ba người họ...

Người thanh niên mặc bộ vét xanh dương trầm lắng, màu xanh bao phủ hoàn toàn cơ thể hắn tạo nên một cảm giác trầm ổn tới chừng chặc. Thì thoảng hắn lại cúi đầu, đẩy đẩy cái mắt kính trên mặt, giống như một thói quen đã thành hi hữu.

“Đó là Chung Cận Nhiên, cánh tay trái của Grim đấy!” Hạ Nhâm mở miệng

Mẫn Đường ngược mắt, đôi đồng tử nheo lại nhìn anh :

“ Anh đã từng gặp anh ta rồi à...”

“ Chưa, nhìn đoán thôi!” Dương Hạ Nhâm ngẩng đầu, rồi liếc mắt về phía cô gái đang mặc một chiếc đầm màu tím nhạt, mái tóc của cô đỏ rực, trông thật xinh đẹp và cao quý ở phía bên tay trái rồi tiếp lời:

“ Cô gái đó chắc là Mặc Dung Di, chuyên gia tìm kiếm thông tin, điều tra tin tức, dù chỉ hơn em có 3 tuổi nhưng đã tốt nghiệp Oxford với chứng chỉ tuyệt đối rồi đấy !”

“ Vậy sao ?” Mẫn Đường cả kinh, cô đã từng nghe Hạ Nhâm kể rất nhiều về Tam Sắc, họ đều là những thiên tài, thông thạo cả trong chiến đấu lẫn chiến thuật. Nhưng thật không ngờ, cô gái kia trông còn trẻ như vậy mà đã tốt nghiệp Oxford. Cuộc đời này, đúng là có nhiều thứ làm cho người ta mở mang tầm mắt.

“ Và cuối cùng là...”

“ Là đến tôi... Dương thiếu gia ha !!!!”

Câu nói của Hạ Nhâm bất chợt bị một giọng điệu vui vẻ cùng một bàn tay đập mạnh vào vai cắt ngang. Anh quay đầu thì bắt gặp khuôn mặt tươi tỉnh của một người đàn ông. Đôi má lúm đồng tiền nở rộ, ngũ quan hoàn hảo cùng bộ âu phục trắng làm lộ ra khí chất tươi sáng và đạo mạo. Ngay lập tức, Hạ Nhâm nở nụ cười nhã nhặn đáp lại :

“ Cũng đã lâu không gặp ngài, Lâm Nhã tiên sinh “

“ Hi...hi...!!!” Lâm Nhã cười khúc khích rồi tiếp lời “Buồn cười thật đấy, tôi nhớ từ lần gặp mặt trước của chúng ta thì cũng đã tròn 1 năm rồi nhỉ ? “

Hạ Nhâm thấy thế thì gật đầu:

“ Vậy ra ngài vẫn chưa quên !”

“ Đương nhiên “ Lâm Nhã lên tiếng cảm thán, trong con mắt hiện lên sự ngạc nhiên” Làm sao mà tôi quên được ! Giao đấu với Dương thiếu gia là một trong những điều tuyệt vời nhất của tôi đấy !”

“ Nhận được quan tâm” Hạ Nhâm nhàn nhã đáp

Lâm Nhã nghe vậy thì cười rộ lên, con ngươi lơ đãng nhìn sang phía bên cạnh Hạ Nhâm thì chợt khựng lại. Đôi đồng tử đen láy theo đó cũng trở nên thâm trầm rồi cuối cùng mở miệng :

“ Xin hỏi, sinh vật tuyệt đẹp như tiểu thư là ai vậy ?”

Nhận ra hắn đang hỏi mình, Triệu Mẫn Đường hơi ngẩn ra nhưng ánh mắt cô vẫn bình thản. Cô nhàn nhã đáp:

“ Tôi chỉ là một thuộc hạ của Dương lão đại thôi, mong Lâm tiên sinh đừng để ý.”

“ Vậy sao?” Lâm Nhã hơi nhướn mày, con ngươi lộ ra sự tinh nghịch “Có được một thuộc hạ xinh đẹp như vậy, Dương lão đại thật may mắn đó “

Câu nói đầy mờ ám của Lâm Nhã không khó để Mẫn Đường nhận ra. Một cảm giác khó chịu bỗng bao trùm khắp tâm trí.

Cái tên này, hắn đang tán tỉnh cô sao ?

“ Lâm Nhã”

Giọng nói lạnh băng cắt ngang dòng suy nghĩ này của Mẫn Đường đồng thời cũng khiến cho mi mắt Hạ Nhâm thoáng dãn rộng. Từ đằng sau, Grim chậm chậm về phía Lâm Nhã, đặt tay lên vai hắn rồi lạnh giọng:

“ Lui xuống đi, đừng đùa nghịch nữa”

Lâm Nhã thấy vậy thì có hơi khó chịu nhưng đành tặc lưỡi, lảng lạng lui về phía sau, để mặc Grim đối diện với Hạ Nhâm.

Không gian trong phút chốc như lắng đọng. Cơ hồ cả khu vực đại sảnh đều nín thở chờ đợi một cuộc chiến sắp nổ ra.

Quả thật, mặc dù đây chỉ là sự gặp mặt giữa lão đại của Reaper và nghi trọng của Dương gia nhưng cũng được xem như là sự ra mắt chính thức của hai tổ chức. Tình hình hai bên đang căng thẳng như vậy, hai con người này sẽ xử trí như thế nào ?

Hạ Nhâm cũng nhận thức được phần nào suy nghĩ này của đám đông. Đây là lí do mọi người trong giới hắc đạo có mặt tại đây hôm nay, để xem kết quả của một cuộc chiến. Thế nhưng cái vị lão đại nên có mặt ở đây hôm nay lại chả thấy tăm hơi... Một mình anh và Mẫn Đường, căn bản không phải là đối thủ của người đàn ông này, kẻ được mệnh danh là thần chết của giới hắc đạo.

.... Không, không được... Hạ Nhâm trầm trăn tĩnh, vì Dương gia, anh phải thật bình tĩnh.....

Cố gắng lấy lại thăng bằng, Hạ Nhâm nở nụ cười tự nhiên vốn có, anh thoái mái tiến về phía Grim rồi đưa tay :

“Grim lão đại! Rất hân hạnh được gặp ngài !”

Hành động này của Hạ Nhâm khiến cho giới hắc đạo thậm ồ lên ngạc nhiên còn Mẫn Đường thì thở phào một hơi nhẹ nhõm. Đây đúng là một nước cờ thông minh của Hạ Nhâm, xử lý nhã nhặn thành thực xứng đáng được ghi nhận là nghi trọng giữ vị trí cao nhất trong Dương gia. Trong trường hợp này, khi Hạ Tuyết vẫn chưa xuất hiện, có lẽ tránh sự đầu đá lẫn nhau là điều cần thiết...

Thế nhưng, trái với thái độ lịch sự của Hạ Nhâm, Grim lại chỉ im lặng, ánh mắt chuyển hướng nhìn vào chăm chăm bàn tay đang đưa ra của anh...

Căng thẳng, căng thẳng bao trùm. Căng thẳng đến độ Hạ Nhâm mơ hồ có thể cảm nhận cái nhếch môi lạnh lẽo đằng sau lớp mặt nạ trắng kia.

Tất cả mọi người có mặt trong phòng thì cứ tròn mắt nhìn, Hạ Nhâm cứ đưa tay ra còn Grim thì cứ trầm mặc đứng đấy, cho đến khi...

“Lão đại của các người đang ở đâu ?”

“Hả...!!!” Hạ Nhâm mở to mắt” Grim lão đại muốn hỏi...”

“Tôi đến đây không phải là để gặp một nghi trọng nhỏ nhoi, lão đại của các người đâu...”

Grim bình tĩnh nói từng chữ, thế nhưng lại như sét đánh ngang tai Hạ Nhâm. Bất giác anh cảm nhận mình như rơi vào một thế “tiền thoái lưỡng nan” không thể phá giải... Thì ra, người đàn ông này, vốn không để anh vào mắt !

“Tôi hỏi lại, Dương lão đại của các người sao không ở đây ?”

Mẫn Đường bên cạnh thấy được sự lúng túng này của Hạ Nhâm bèn lên tiếng giải vây :

“Xin lỗi, Grim lão đại. Lão đại của chúng tôi đang có chút công việc cần giải quyết nhưng tôi đảm bảo lão đại sẽ đến ngay thôi !”

Câu nói của Mẫn Đường khiến Grim hướng mắt về phía cô. Trong chốc lát Mẫn Đường cảm thấy lạnh run, rõ ràng không thể nhìn thấy gương mặt của hắn nhưng cô có thể cảm nhận được nụ cười khinh bỉ trên đằng sau cái mặt nạ cười lúc này. Grim ngược đầu, hất hàm :

“Lời giải thích của cô, cũng bằng thừa. Nghi trọng của các người tôi còn không màng, huống chi là một tình nhân bé nhỏ của Dương lão đại cơ chứ !”

“Ngài...” Mẫn Đường uất ức lên tiếng, cái gì thế này, khinh người quá thể mà ? Cái gì mà tình nhân cơ chứ. Không chịu nổi cô bèn gằn lên :

“Xin ngài đừng quá đáng, Grim lão đại, Dương lão đại chúng tôi xưa nay rất giữ lời. Ngài ấy nói đến tức là ngài ấy sẽ đến. Đây là điều tôi có thể đảm bảo...”

Grim nghe vậy thì bật cười :

“Cô..? Đảm bảo sao ? Đừng đùa tôi chứ... Thậm chí tôi còn không chắc....”

Đến đây, Grim dừng lại, cốt để cho không gian trở nên thật lắng đọng rồi cuối cùng lãnh đạm nói :

“Lão đại của các người có thật không kia...”

“Cái gì ?” Lần này thì Hạ Nhâm thật sự mất đi sự kìm chế vốn có, anh bắt đầu lớn tiếng :

“Xin ngài hãy cẩn thận lời nói của mình, Dương lão đại của chúng tôi làm sao có thể không có thật..”

“Ồ!!! Vậy sao ?” Grim liếc xéo Hạ Nhâm “Vậy lão đại của các người đang ở đâu. Một người còn chưa bao giờ xuất hiện suốt hai năm qua, thậm chí đến một chút nhận dạng còn chả có, thử hỏi làm sao tôi có thể tin được...”

“Chuyện này... Chuyện này”

Lúc này những tiếng xầm xì đã bắt đầu lớn hơn. Có thể nói là nhiễu loạn nhất từ trước đến giờ. Các cuộc tranh cãi theo đó cũng bắt đầu nổ ra:

“Đúng thật, Dương lão đại liệu có thật không?”

“Không thể nào! Chẳng lẽ Dương gia lừa chúng ta. Không có một ai là Dương lão đại.”

“Làm gì có chuyện đó... Vô lý quá!”

“Nhưng Dương lão đại chưa bao giờ xuất hiện, Hạ Nhâm bảo Dương lão đại có thật khéo chỉ là một sự che đậy!”

Đám đông càng lúc càng âm ỉ...Tựa như một trận bom dữ dội mà có lẽ Hạ Nhâm và Mẫn Đường là mục tiêu lớn nhất. Như thế này thì chả khác nào cả giới hắc đạo đang nhắm vào Dương gia, thế thì sự bất lợi sẽ càng lúc càng lớn mà thôi!

Ngẩng đầu nhìn Grim ở phía trước. Cái cảm giác nụ cười mơ hồ đằng sau chiếc mặt nạ trắng kia càng lúc càng nhiều. Nụ cười đó thật đen tối, thật xảo quyệt đến độ Hạ Nhâm thật sự cảm thấy khủng hoảng...

Hạ Tuyết ơi là Hạ Tuyết... Em hại chết anh rồi! Đối thủ của em lợi hại như vậy thật khiến cho anh kham không nổi...

Thật sự, với tình hình này, nếu em không đến, có lẽ Dương gia sẽ...

“CHOANG....”

Tiếng kính vỡ giòn tan vang lên từ phía mái vòm thủy tinh hoa lệ như vỡ trận. Trên mặt sàn, từng mảnh kính vỡ rơi tán loạn theo sau đó là tiếng hét thất thanh của những người có mặt trong đại sảnh.

Không gian đang căng thẳng vừa nãy bỗng bị phá tan, Hạ Nhâm, Grim và Mẫn Đường đồng loạt nhìn lên trần nhà. Trong phút chốc, từ mái vòm vỡ nát, một thân ảnh đen rơi bạch xuống trung tâm đại sảnh nhưng ngay sau đó bị che đi bởi một mảnh dù phía sau...

“Có sát thủ... Cẩn thận”

“Bảo vệ lão đại”

“Bảo vệ Dương thiếu gia”

Tiếng hô long trời, lở đất. Những vệ sĩ của Dương gia và Reaper thấy vậy thì đồng loạt rút súng, chuẩn bị ngắm bắn vào chiếc dù thì lập tức trong không gian có tiếng heo bị chọc tiết vang lên:

“Dừng... Stop. Tôi không đến để ám sát”

Giọng nói trầm thấp, rõ ràng của đàn ông vang lên khiến Hạ Nhâm nhú mày nghi hoặc... Giọng nói này... Sao vừa lạ vừa quen thế nhỉ? Theo bản năng, Hạ Nhâm nhìn về đội xạ thủ của mình rồi ra lệnh:

“Dừng lại... Dừng bắn”

Grim thấy vậy thì cũng phát tay, ý bảo những vệ sĩ của mình hạ vũ khí xuống. Nghe thấy mệnh lệnh, những vệ sĩ của Dương gia và Reaper bèn từ từ buông tay, mệnh lệnh của cấp trên, bọn họ không dám cãi.

Grim quay đầu, nhìn về phía người đang nằm trong chiếc dù rồi nói lớn:

“Ra mặt đi, không ta sẽ nổ súng”

Người trong chiếc dù nghe thấy vậy thì bật cười, tiếng nói phát ra vui vẻ như thể không nhận ra tình trạng của mình hiện giờ:

“À... Được được. Trời ạ, cũng phải cho người ta thời gian chứ!”

Câu nói vừa dứt, chiếc dù được xốc thẳng lên. Giữa những mảnh kính vỡ, một người đàn ông đứng thẳng tắp. Tướng tá mảnh khảnh của anh ta được bao bọc trong một bộ âu phục trắng toát cùng chiếc áo sơ mi đen nổi bật. Mái tóc đen cắt ngắn nhưng ngũ quan thì lại bị che đi bởi một chiếc mặt nạ phòng độc đến ngang mũi. Duy....chỉ có đôi mắt sương mù tuyệt đẹp của người đàn ông là lộ rõ, dưới ánh sáng lung linh của căn phòng, màu sương mù ấy tựa như những ngày mưa phùn đẹp nhất của tháng Hai.

Hạ Nhâm ngăn người, anh biết cái màu mắt đó. Trong 22 năm qua, hầu như ngày nào anh cũng được thấy. Nó là minh chứng cho một mối liên kết không thể cắt đứt về huyết thống trong gia đình anh.

Một màu sương mù của chính anh, của cha anh và cũng là của... Em gái anh...

“Hạ... Tuyết!?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Vị khách kì lạ

Ý nghĩ này thoáng qua khiến Hạ Nhâm kinh hãi, ánh mắt bỗng chuyển hướng về phía người đàn ông xa lạ ...

Người đàn ông này....rõ ràng từ giọng nói, điệu bộ, cách đi đứng đều không có một chút nào giống như em gái anh... Thế nhưng anh lại không thể không thừa nhận rằng đây chính là em gái anh... Chà lẽ, anh đã nhầm, Hạ Tuyết mà anh biết, từ lâu....vốn đã là một người đàn ông ?

Trong khi trí não Hạ Nhâm đang còn ngập tràn sự hỗn loạn, người đàn ông đã lẳng lặng đứng dậy, lấy tay phui phui mấy mảnh kính vỡ trên vai và vạt áo rồi quay đầu về phía Mẫn Đường:

“ Mẫn Đường, ra chỉnh lại cà vạt cho tôi đi “

“ Cái gì ? ” Mẫn Đường một bên giật nảy, nhìn ngó xung quanh rồi lấy tay chỉ vào mình

“ Anh... Anh gọi tôi ! ? ”

Người đàn ông nghe vậy thì quay đầu, híp đôi mắt màu sương mù ra vẻ hết cách, rồi đồng dục :

“ Thế cả cái chỗ này ngoài cô tên Mẫn Đường thì tôi gọi ma chắc? NHANH...đến chỉnh cà vạt “

Tiếng gắt vang vọng khiến cho Mẫn Đường giật nảy mình. Rồi như có ai đó vặn chặt dây cót, cô chạy như bay về phía người đàn ông, tháo cà vạt cho hắn rồi nhanh tay gài lại... Vừa chỉnh cà vạt, cô vừa cảm thấy bối rối... Cô không thể hiểu nổi tại sao mình lại phải làm điều này, rõ ràng người đàn ông này cô không hề quen biết, vậy mà tại sao sau khi nhìn thấy bóng dáng của hắn cô lại cảm thấy lo lắng? Tại sao sau khi nghe giọng nói hùng hổ của hắn cô lại nghe lời hắn đến vậy! Chẳng lẽ cô đã điên rồi !

Đúng vậy, Mẫn Đường, mày điên rồi !

Ý nghĩ này khiến động tác của Mẫn Đường trong phút chốc trở nên lúng túng, khó hiểu, chiếc cà vạt đang thắt cũng theo đó mà bị rối tung cả lên khiến cho người đàn ông phía trên không nhìn được phải bật cười. Ngay sau đó hắn cúi đầu, dí sát mặt mình vào tai cô rồi nghịch nói:

“ Sao hôm nay cậu có vẻ chậm chạp nhỉ Mẫn Mẫn ? “

Biệt danh quen thuộc cùng giọng nói đầy nữ tính như mật rót vào tai khiến Mẫn Đường ngẩn ra, đôi mắt màu đen như tạo thành một vòng sóng hư ảo hướng đến đôi mắt sương mù vô tư kia. Không kịp được cô thốt lên:

“ Hạ...”

“ Suyt “

Người đàn ông đưa tay lên miệng làm động tác ngăn cản, ngay sau đó giọng nói nữ tính của hắn chuyển thành tông trầm thấp khác hẳn lúc vừa rồi :

“ Xin lỗi đã để hai người phải vất vả! Kể từ bây giờ, hãy để tôi tiếp quản cái tên ngu đàn đó nhé ! ”

Nói rồi người đàn ông lướt qua Mẫn Đường để mặc cô ngỡ ngàng đứng phía sau mình rồi không nhanh không chậm tiến về phía chỗ Grim...

Đại sảnh đang ồn ã vừa nãy bỗng chốc trở nên im lặng, nhìn người đàn ông trong bộ âu phục trắng càng lúc càng tiến gần đến trước người đàn ông vận âu phục đen. Ánh mắt màu sương mù đẹp đẽ của hắn phản chiếu màu mắt đen thâm trầm của kẻ đối diện. Không gian theo đó càng yên ắng , cả đại sảnh thấp thòm chờ đợi, những vệ sĩ trong gian phòng thì vội vã đặt tay lên thắt lưng, sẵn sàng nổ súng khi cần thiết. Chỉ có vị lão đại hắc ám là thần nhiên đứng đó, nhìn người đàn ông chỉ còn cách mình một gang tay, cho đến khi :

“ Chào anh, lão đại của Dương gia, vui vẻ được gặp mặt “

Giọng điệu hào hứng cùng bàn tay đưa ra khiến Grim có hơi ngẩn người, mà không chỉ có hắn, hàng trăm ánh mắt của tất cả mấy trăm con người trong đại sảnh đều tròn xoe cả lên...

Con người này là Dương lão đại sao ?

Dương lão đại xuất hiện rồi và thật sự... Vui vẻ ngoài dự kiến !

Trước buổi tiệc, cả giới hắc đạo đã đoán già đoán non về ngoài của người đàn ông bí ẩn này. Người thì nghĩ hắn ta là một lão già béo phệ, cáo già, mưu mô, xảo quyệt. Có người lại nghĩ Dương lão đại là một người đàn ông trung niên, đạo mạo, đầy uy quyền... Thế nhưng, trẻ như vậy, vui vẻ như vậy thì

đây là lần đầu tiên bọn họ bắt gặp... Thậm chí, trong đám đông đã có những ánh mắt ghen tị cùng không phục. Bọn họ không thể tin được, một người còn trẻ như vậy đã có thể leo lên vị trí nhất nhì trong giới hắc đạo, trong khi các ông trùm ở đây, có người cố gắng cả đời cũng không thể với tới... Thử hỏi, làm sao họ không thể không ám ức thay cho bản thân được !

Những ánh mắt thù hận bắt đầu nổi lên như một đợt sóng dữ, từng lớp, từng lớp chất chồng. Thế nhưng người đàn ông kia vẫn chẳng có vẻ gì là dễ tâm, chỉ một mực đưa tay ra trước mặt Grim, một lúc sau khi thấy hắn vẫn không bắt tay lại thì một mới nói :

“Này anh bạn ! Tay tôi sắp gãy rồi bắt nhanh hộ cái “

Trong phút chốc, câu nói của Dương lão đại khiến chiếc mặt nạ trắng của Grim ngầy một màu u ám, nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đưa ra trước mặt, hắn chân chậm rãi, giọng nói phát ra từ chiếc mặt nạ như u hồn :

“Ngài là.....Dương lão đại !”

Người đàn ông thấy vậy thì hít đôi mi:

“Trần đời có một, hàng chất lượng cao, tiêu chuẩn quốc tế. Vâng, chính là tôi đây !”

Dương lão đại hóm hỉnh nói, ánh mắt vui vẻ cùng thách thức nhìn lại Grim :

“Được diện kiến đối thủ ngàn năm có một như ngài Grim đây, không biết là vinh hạnh hay bất hạnh nữa nhỉ ?”

“Ồ! Vậy sao !” Grim trầm ổn nói, ánh mắt đưa lên sờ sờ chiếc mặt nạ trắng tinh quái :

“Tôi thấy nên là một vinh hạnh chứ! Ngài thấy đấy... Ít nhất thì kỹ thuật quay phim của tôi cũng không tệ “

Giọng nói nhẹ nhàng tựa lông vũ nhưng lại giống như lăng trì trong đôi mắt màu sương mù kia. Bàn tay vô tình siết chặt cánh tay của Grim, một màu bạc hung ác hướng về phía đôi mắt đen bình thường, trong đó chất chứa sự uất hận khiến không ai có thể nói thành lời. Nhưng chỉ trong chớp lát màu mắt ấy lại trở nên trong trẻo, lời nói từ người đàn ông cất ra lại càng thêm băng giá :

“Tôi thì thấy nội dung hơi tệ nên đã làm mất đi chất lượng quay phim mà thôi ! Nếu là tôi, tôi sẽ thay đổi đi một chút!”

“Vậy... Dương lão đại sẽ thay đổi như thế nào ?” Grim giả vờ tò mò hỏi

“Hừm! Để xem nào” Dương lão đại ngược đầu lên, ánh mắt tỏ vẻ nghĩ ngợi rồi cuối cùng thì thắm một câu chỉ có hai người mới nghe được :

“Tôi cảm thấy dàn diễn viên vẫn chưa thật sự phù hợp. Ngài thấy đấy... Thay vì đội cận vệ của tôi thì tôi nghĩ cái bản mặt của ngài mới thích hợp làm diễn viên chính !”

Câu nói đầy thách thức khiến nụ cười đằng sau chiếc mặt nạ của Grim như nở rộ. Dương lão đại cũng cười, nụ cười cũng thật tươi sáng, bàn tay lại càng tăng thêm lực nắm lấy tay Grim, lực đạo mạnh đến độ như thể muốn dùng sức bóp nát tay hắn đến không ra hình dạng.

Cả khán phòng im lặng quan sát hai người đàn ông. Vì họ đều đeo mặt nạ nên không một ai có thể đoán được họ đang nói gì, nhưng có một điều chắc chắn mà ai ai cũng có thể nhận ra. Đó là bọn họ đang cười. Những nụ cười thật lạnh lẽo, những nụ cười bóp nghẹt không gian và hơi thở của mọi người, những nụ cười định nghĩa cho một cơn cuồng nộ.

Bên cạnh họ, Hạ Nhâm, Mẫn Đường cùng Tam Sắc đều đang ở thế phòng bị. Đi theo lão đại của mình nhiều năm, tất cả bọn họ đều có thể đoán được không khí đang căng thẳng như thế nào. Thậm chí, chỉ cần một bên có dấu hiệu động thủ, cả biệt thự này của Minh Chấn sẽ trở thành bình địa mất!

Thế nhưng không gian đang căng thẳng bỗng nổi lên một giọng điệu nhỏ nhỏ :

“Dương lão đại! Grim lão đại “

Giọng nói nhỏ nhẹ nhưng đều khiến cả hai vị lão hồi thần, họ buông tay nhau ra, trở về bộ dáng bình tĩnh ngày thường. Người đầu tiên có phản ứng là Dương lão đại, hắn quay đầu hướng về phía người thanh niên cao ráo ở bên cạnh :

“Tôi đây, cậu có vấn đề gì sao ?”

Người thanh niên thấy vậy thì cúi đầu :

“Kính chào hai vị lão đại. Tôi là Vân quân gia, hôm nay có nhiệm vụ phục vụ các ngài suốt buổi tiệc của ngài Minh Chấn. “

“À! Vậy sao ?” Dương lão đại ồ lên, quét mắt một lượt về phía người thanh niên với vẻ dò xét rồi hỏi :

“Vậy cậu muốn nói với chúng tôi chuyện gì ?”

“À! Dạ...” Vân quân gia lại tiếp tục cúi đầu, cánh tay làm động tác mời về phía căn phòng chính phía bên trong rồi nhẹ nhàng nói :

“Hiện giờ đã quá giờ khai tiệc hơn 10 phút, mong hai vị lão đại xin đi theo tôi để buổi tiệc được bắt đầu ạ !”

“ Thế sao? Tôi đã đến muộn vậy ư ?” Dương lão đại tỏ vẻ sững sốt, hai tay ôm mặt, bộ dạng tỏ vẻ đáng yên vô tội khiến cho Lâm Nhã ở bên cạnh nhìn không được phi cười. Thế nhưng khi bắt gặp ánh mắt cảnh cáo đến lạnh lùng của Grim thì hần ta chợt cứng họng, đành lên tiếng chữa cháy :

“Vậy...Vân quản gia hãy chỉ đường đi ! Chúng ta cũng không muốn lãng phí thời gian của ngài Minh Chấn đâu nhỉ ? “

“Vâng... Tất nhiên rồi ! Mời hai vị lão đại đi theo tôi !” Vân quân gia thấy vậy thì làm động tác mời rồi tiến lên mở cánh cửa căn phòng chính. Dương lão đại và Grim đi vào, theo sau họ những đám đông lỗ nhố cất bước. Lòng ai cũng mong đợi, thấp thòm trước một trò vui sắp được trình diễn.

.....

Trên đường đi vào khán phòng, Hạ Nhâm vừa áp sát người đàn ông trong bộ âu phục trắng vừa nói:

“Hạ Tuyết... Hạ Tuyết, có thật là em đó không?”

“Suyt! Hạ Nhâm anh có thể im lặng được không?”

Hạ Tuyết đưa tay lên che miệng anh lại, rồi sau đó với cái giọng trầm nặng, cô lên giọng với anh:

“Anh muốn cả hội trường này biết em là con gái à?”

“Không phải thế? Nhưng... Sao em lại ăn mặc như thế này? Còn giọng của em nữa, sao nó đôi khác vậy?” Hạ Nhâm vừa nói vừa bàng hoàng nhìn cô. Đây chính là điều làm anh thất mắc từ nãy đến giờ, dấu biết rằng Hạ Tuyết đã có kế hoạch cho sự xuất hiện của mình trước toàn thể giới hắc đạo. Thế nhưng tài tình như thế này, quả thật đã nằm ngoài dự kiến của anh.

Hạ Tuyết thấy khuôn mặt khó hiểu của anh trai mình thì chỉ nhún vai :

“Em học được từ sư phụ”

“Cái gì, ngài Tamaguchi dạy em mấy thứ này sao ? Bắt đầu từ lúc nào vậy ?”

“12 tiếng trước đây!”

Đường như đã hiểu ra một số chuyện, Hạ Nhâm vội ồ lên :

“Vậy ra em đến Nhật cũng vì chuyện này sao ? Để học hỏi thuật cải trang và giả giọng của ngài ấy ?”

“Không...” Ha Tuyết đáp tỉnh bơ “Chỉ thuật cải trang thôi, thuật giả giọng sư phụ dạy em từ lúc 11 tuổi rồi!”

“Thật ư?” Ha Nhân ngạc nhiên “Sao em chưa bao giờ nói cho anh biết?”

Hà Tuyết liếc xéo anh, khoé môi cong lên khiến cho đuôi mắt hơi híp lại, cười một cách thoải mái cô chuyển giọng :

“Em cũng phải có những bí mật cho riêng mình chứ !”

• • • •

“ Dương lão đại, Grim lão đại, chúng ta đến nơi rồi “

Lời thông báo của Vân quân gia đã cắt ngang cuộc hội thoại giữa Hạ Tuyết và Hạ Nhâm. Cô ngẩng đầu thì bất gặp mình đang đứng phía trên một cầu thang dài, có vẻ như do lúc không để ý cô đã đi hết cả khu vực cầu thang này rồi.

Mim cười, Hạ Tuyết nhìn quanh một lượt. Đây rõ ràng là một khán phòng rộng lớn, xung quanh những tấm rèm nhung đỏ được chằng đầy khắp các khung cửa sổ. Tất cả chỗ ngồi đều hướng về phía một sân khấu khổng lồ được trang trí bằng bối cảnh thời Trung Cổ nước Anh. Cúi đầu, nhìn xuống dưới, từng đoàn người đang di chuyển về phía vị trí của mình dưới khán phòng, trông cứ như một lễ hội đầy màu sắc vậy.

“Xem ra chỗ ngồi của chúng ta là cao nhất ở đây rồi đấy, Dương lão đại”

Giọng nói lãnh đạm của Grim vang lên từ phía sau Hạ Tuyết, cô không quay lại, chỉ một mực nhìn xuống những con người đang đứng lố nhố ở phía bên dưới, khoé môi đầy vẻ trào phúng :

“Ngài có vẻ rất thích ở những chỗ cao nhỉ, ngài Grim?”

“Chả phải ngài cũng vậy sao, Dương lão đại. Chúng ta đều muốn là kẻ đứng đầu... Tiếc thay, vị trí này, chỉ có một ghế ngồi mà thôi!”

“Hừ! “Ha Tuyết cười lạnh, bàn tay đặt trên chiếc mặt nạ rồi khẽ vuốt nó, một âm mưu sâu xa bỗng xuất hiện trong tâm trí :

“Vậy để xem, tôi với ngài ai mới xứng đáng có được vị trí này “

Hạ Tuyết không biết kết quả cuộc chiến này sẽ đi về đâu, cô chỉ biết rằng mình không thể để kẻ này chiến thắng. Dẫu chỉ là một chút đắc ý cũng không được, bởi vì chuyện này, giờ đây đã không còn là vấn đề của giới hắc đạo, hay là của Dương gia nữa mà mối thù cá nhân cần giải quyết giữa cô và tên đàn ông này thôi. Nghĩ vậy, khoé môi Hạ Tuyết lại càng tăng thêm phần trào phúng, nụ cười bệnh hoạn muốn giết người đặc trưng của cô bắt đầu nở rộ sau lớp mặt nạ... Thế nhưng nụ cười ấy bất chợt cứng lại, bởi cô chợt nhớ ra câu nói vừa rồi của Grim, cô nghi hoặc, quay lại hỏi hấn :

“Khoan đã, ngài nói... Chỗ của chúng ta... Là sao cơ ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tạm đình chiến

Grim nhìn chăm chăm vào đôi mắt sưng mù mang đầy hoang mang của Hạ Tuyết, xong đầu đầy mới hất đầu về phía Vân quân gia đang ở bên cạnh :

“Tôi nghĩ hãy để Vân quân gia giải thích cho ngài thì tốt hơn “

Vân quân gia bắt gặp ánh mắt ngỡ ngàng này của Hạ Tuyết thì mới nở nụ cười thân thiện :

“Xin lỗi vì đã không thông báo trước cho ngài chuyện này! Đây chính là chỗ đặc biệt mà ngài Minh Chấn đã dành tặng cho hai vị lão đại đấy ạ !”

“Khoan đã... Như vậy có được không ?” Hạ Tuyết ngắt lời rồi chỉ vào Grim, giọng ái ngại “Ngài ấy hẳn cũng biết quan hệ của chúng tôi... Không được tốt cho lắm !”

“À! Về việc này xin Dương lão đại thứ lỗi” Vân quân gia vừa xin lỗi vừa làm động tác cúi đầu “Tôi...chỉ làm theo chỉ thị mà thôi !”

“Hừ! Vậy sao ?” Hạ Tuyết khề nhếch môi, ánh mắt lộ ra tia khinh thường cùng châm biếm rõ rệt. Chỉ thị gì chứ, có mà âm mưu chết tiệt thì có. Nhưng khuôn mặt cô vẫn bình thản như vậy, nhún vai, Hạ Tuyết làm ra vẻ hết cách :

“Đành vậy, nếu là ý muốn của chủ nhà thì người khách là tôi đây sao lại không theo,...”

Rồi vừa nói cô vừa quay sang nhìn Grim :

“Ngài Grim, ngài thấy ý tưởng này thế nào ?”

Grim nghe thấy câu trả lời của Hạ Tuyết thì cũng gật đầu, lời nói ra vẫn thản nhiên như không :

“Tôi cũng thấy đây chả là một vấn đề gì to tát cả “

“Vậy là được rồi” Hạ Tuyết mỉm cười rồi quay sang Hạ Nhâm và Mẫn Đường đang đứng cạnh mình :

“Hai người mau đi ra đi ! Tôi nghĩ tôi và Grim lão đại cần có...một chút không gian riêng đấy !”

“Cái gì ?” Hạ Nhâm và Mẫn Đường nghe được điều này thì như choáng tỉnh, không nhận được đồng thanh lên tiếng, quên mất mình đang đóng vai là kẻ dưới trướng của Dương lão đại. Đương nhiên điều này đã thu hút sự chú ý của Grim, hấn neho mắt nhìn chăm chăm vào Hạ Nhâm khiến cho Hạ Nhâm như sực tỉnh, anh cúi đầu lí nhí nói với Hạ Tuyết :

“Nhưng thưa lão đại, chuyện này...”

“HẠ NHÂM...” Hạ Tuyết gần giọng lên với anh nhưng con người thập phần trấn an, nói rồi cô bước tới, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Hạ Nhâm và Mẫn Đường rồi nhỏ giọng :

“Hai người không phải lo đâu, em sẽ an toàn thôi mà! Hấn sẽ không thể làm gì em được “

Nói rồi cô buông vai họ ra, trở lại bộ dáng cao ngạo lúc đầu. Hạ Nhâm và Mẫn Đường thấy thế thì nhìn nhau, mặc dù trong lòng không nở những cũng chỉ biết tuân lệnh :

“Vâng, thưa lão đại “

Grim thấy vậy thì cũng quay về phía Tam Sắc đang đương bên cạnh mình rồi ra lệnh :

“Vậy ba người cũng đi đi “

“Tuân lệnh lão đại” Tam Sắc không chút chậm trễ cũng lui ra phía cửa cùng Hạ Nhâm và Mẫn Đường. Văn quản gia thấy vậy thì cũng không có ý định nán lại, chỉ khẽ nói với Hạ Tuyết và Grim:

“Mong hai vị tận hưởng buổi diễn, có gì xin cứ gọi tôi ở chiếc điện thoại kia là được”

Văn quản gia chỉ tay vào chiếc điện thoại nằm trên một chiếc bàn gần đó rồi nhanh chóng rút lui về phía khu vực cầu thang. Trong căn phòng cao nhất và xa hoa nhất của khán phòng giờ chỉ còn lại mỗi mình Grim và Hạ Tuyết...

“Ôi cha... Cuối cùng cũng được thư giãn rồi!” Hạ Tuyết vừa ngáp dài vừa vươn vai tỏ vẻ mệt mỏi, tay đắm đắm vào thắt lưng cô quay sang nhìn Grim giờ đây đang nhàn nhã dựa vào lan can bên cạnh:

“Ngài có thể không, ngài Grim”

“Vì chuyện gì cơ chứ? Dương lão đại!” Grim không ngần đầu nhìn cô, chỉ chậm chậm thò tay vào trong túi áo lục lọi một hồi rồi lấy ra một hộp xì gà.

“Về những buổi tiệc như thế này ý?” Hạ Tuyết hào hứng nói “Khi cứ phải giả vờ thoải mái, bình tĩnh trong khi thực ra ngài rất khó chịu”

“Ngài đang cảm thấy thế sao?” Grim lạnh nhạt nói, tay lại tiếp tục lục lọi trong một túi áo khác, lần này hắn rút ra một cái bật lửa.

“Thực ra đây là bữa tiệc đầu tiên tôi tham dự” Hạ Tuyết vừa nói vừa gỡ đầu, nhưng khi thấy Grim chậm rãi đưa điều xì gà qua khe miệng của chiếc mặt nạ thì cô vội lên tiếng ngăn cản:

“Khoan đã, ngài làm sai rồi!”

“Hà!!!” Grim ngừng đầu, cứ như thể không hiểu lời Hạ Tuyết vừa nói. Hạ Tuyết thấy vậy thì thờ dài, cô cúi đầu, lục lọi một hồi trong túi áo rồi lấy ra một hộp diêm nhỏ, tiến lại gần chỗ Grim. Bước đi mạnh bạo đến độ khiến cho hắn không khỏi ngỡ ngàng, chỉ biết ngẩng ra nhìn Hạ Tuyết quẹt que diêm vào thành hộp rồi kiễng chân châm lửa vào điều xì gà của hắn.

Khói từ điều xì gà bắt đầu bay ra, nghi ngút, quán quít qua từng đốt ngón tay của Hạ Tuyết đồng thời cũng khiến cho đôi mắt màu sương mù của cô càng thêm phần mờ ảo. Thế nhưng, màu mắt của Grim giờ đây lại chỉ mang đậm sự lạnh giá.

Khi đã xong xuôi, Hạ Tuyết vứt que diêm xuống nền sàn, rồi đặt hộp diêm lại vào túi, vừa cất hộp diêm cô vừa nói:

“Xì gà của ngài là loại thượng hạng, đừng phung phí nó bằng cách sử dụng bật lửa, dùng diêm mới có thể giữ đúng được hương vị, ngài hiểu chứ!”

Lần này thì Grim ngạc nhiên thật sự, háng ngừng đầu, khoé môi cao ngạo vốn có bất chợt hiện ra sau chiếc mặt nạ. Hít sâu một hơi thuốc, để mặc cho những làn khói vẩn vương trong không khí. Hắn nhìn cô, cười cợt:

“Tôi không biết Dương lão vốn là một người tự nhiên như vậy đấy! Có thể đối xử với một người đã giết các thuộc hạ thân tín của mình một cách thoải mái như thế, xem ra tôi không thể xem thường ngài”

Câu nói này như một mũi kim đâm thẳng vào nơi mềm yếu nhất của trái tim Hạ Tuyết. Vạt áo trước ngực bỗng bị cô vò nát đến nhăn nhúm, sự nguy hiểm cùng thống hận bắt đầu tàn sát sâu xa nhưng cô vẫn thản nhiên mỉm cười, nụ cười lạnh lẽo như phó mặc tất cả. Cô quay lại, nhìn thẳng vào mặt Grim:

“Ngài nói rất đúng, tôi là một kẻ không thể xem thường, vậy nên tôi cũng sẽ thẳng thắn với ngài. Tôi nhất định sẽ thắng ngài... Và sẽ sút tung cái bàn tọa của ngài ra”

“Ha... Ha... Ngài có quá tự tin rồi không? Dương lão đại?” Grim bật cười ngạo nghễ, đúng là hắn đang không thể tin được điều người đàn ông vừa nói.

“Không phải tôi tự tin” Hạ Tuyết lắc đầu “Mà là tôi chắc chắn...”

Giọng nói đầy chắc chắn của Hạ Tuyết khiến Grim bật cười, đưa điều thuốc lên miệng hít thật sâu, hắn thở một hơi dài vào khoảng không trước mặt. Mùi khói theo đó cũng bay ra, vẩn vương trong không khí tạo nên một cảm giác hư ảo giữa hai người. Giọng nói vang lên, âm trầm đến khôn cùng:

“Vậy.... Chúng ta sẽ cùng chờ xem đã.”

Thế nhưng đúng lúc ấy, trên sân khấu của khán phòng bỗng ngập tràn những chùm sáng, tiếng nhạc sập sinh cùng tiếng trống vang dội báo hiệu một sự ngạc nhiên bất ngờ, thú vị. Và trong ánh sáng đó, người MC của buổi lễ bước ra, trang nhã trong bộ âu phục trắng tinh rồi cất giọng:

“Thưa quý ông và quý bà, xin mời các quý vị hãy tập trung sự chú ý của mình tại đây”

Tiếng thông báo của vị MC vang lên khiến cho Hạ Tuyết như bừng tỉnh, phải hướng sự chú ý của mình về phía sân khấu. Vị MC tiếp lời:

“Hôm nay, trên mảnh đất Myanmar xinh đẹp này, trong sự thịnh tình của ngài Minh Chân, chúng tôi xin hân hạnh được chào đón toàn thể những vị khách quý trong giới hắc đạo đã có mặt tại đây!”

(Aikaba: Kinh nghiệm của nghe diễn văn dưới sân trường)

Tiếng vỗ tay rào rào không ngớt, như một biển người dậy sóng tới vỡ trận. Vị MC lại tiếp tục cười duyên hơn nữa, giọng điệu oang oang khiến Hạ Tuyết có chút chói tai :

“ Và... Rất là vinh dự cho Minh gia chúng tôi khi giờ đây được chào đón hai vị khách quý...”

“ Uh... Oh, xem ra khổ thật rồi đây !” Hạ Tuyết nghĩ thầm trong đầu và quả thật không phụ công mong đợi của cô, giọng điệu người MC càng thêm tươi rói :

“ DUƠNG LÃO ĐẠI VÀ GRIM LÃO ĐẠI ĐÃ CÓ MẶT TẠI ĐÂY !”

Tiếng vỗ tay lại vang lên không dứt, nếu như vừa rồi chỉ như một biển người thì bây giờ lại như một trận đại hồng thủy làm nhấn chìm cả mặt đất. Hạ Tuyết cảm thấy ồn ào không chịu nổi.... Mấy người này, sao họ không thể vỗ bé hơn một chút chứ ? Cứ làm như vỗ không to thì cô sẽ sai người cho chu đi tam tộc cả họ hàng bọn họ vậy. Grim ở một bên cũng nhũn mày, lấy tay tắt điều xì gà vừa mới hút hết, giọng mệt mỏi :

“ Tên đó cũng thật ồn ào “

“ Đúng vậy, sao hán không thể im lặng đi chứ “ Cô cũng làu bàu

.....

“ Thật sự muốn thiên hán “

“ Thật sự chỉ muốn triệt sản chết hán “

Hai giọng nói đồng thanh vang lên nhưng khiến cho cả hai người quay sang ngờ ngàng nhìn nhau, cuối cùng không nhịn được đều nở một nụ cười. Hạ Tuyết nhìn hán, rồi khoanh tay trước ngực :

“ Không thể ngờ, Grim lão đại cũng có ý tưởng này giống tôi “

Hán cũng nhìn cô, ánh mắt bỗng nổi lên một sự thích thú :

“ Dương lão đại cũng làm tôi bất ngờ đấy !”

“ Ha” Hạ Tuyết cười vang, ánh mắt màu sương mù ánh lên chút tươi sáng, cuối cùng cô ngẩng đầu, lòng thầm hạ quyết tâm “Được rồi !!!”

“ Có chuyện gì sao ?” Grim nhìn Hạ Tuyết

“ Tôi đã quyết định rồi “ Hạ Tuyết đồng dạng nói, ưỡn thẳng ngực, cô hào hứng nhìn Grim “ Chúng ta sẽ đình chiến “

“ Đình chiến ?” Grim nheo mắt cảnh giác, câu nói của cô khiến hán không khỏi ngờ ngàng, hán không thể tin chỉ một câu nói mà cũng có thể khiến cho cuộc chiến dai dẳng này kết thúc chỉ với một cái chớp mắt như vậy được !

Tất nhiên Hạ Tuyết hiểu ra, cô vội vàng vẫy vẫy xua tay :

“ Ấy ấy, ngại hiểu lầm rồi, chúng ta chỉ “ tạm đình chiến “ mà thôi !”

Grim lạnh lùng nhìn cô rồi cắt giọng:

“ Ý của Dương lão đại là...”

“ Tôi biết đối với ngài Grim, chuyện tôi rắp tâm chống phá gia tộc ngài là điều không thể chấp nhận và tha thứ. Đối với tôi cũng vậy, việc đội cận vệ phía Tây của tôi bị ngài giết chết là lí do mà tôi sẽ không bao giờ ngừng truy giết ngài... Thế nhưng tôi không muốn suốt buổi tối nay, cả hai chúng ta phải khó chịu, hán học với nhau, như vậy cả hai chỉ thêm mệt. Vậy nên tôi muốn chỉ trong buổi diễn này, tôi và ngài sẽ ngừng chiến, sau khi buổi diễn kết thúc chúng ta lại trở về như ban đầu được không ?”

Grim bất ngờ trước lời đề nghị này của Hạ Tuyết. Một ý tưởng điên rồ, điên rồ nhất mà hán có thể nghe qua, vậy mà đều xuất phát từ đối thủ thượng thừa này của hán. Đến đây, hán khẳng định, nếu không phải đã giao đấu với con người này hơn vạn lần, hán có thể cam đoan rằng, đối thủ của mình là một kẻ dở hơi, loạn trí. Một trò chơi như vậy mà cũng có thể nghĩ ra!

Thế nhưng, Grim cũng không thể không thừa nhận, trong thâm tâm hán cũng đang có hứng thú với trò chơi này. Hán cũng muốn thử xem trong thâm tâm, vị đối thủ bất thường này của hán còn có những chiêu trò gì. Nghĩ là làm, Grim chậm rãi nói :

“ Được, tôi chấp nhận “

Nói rồi hắn đưa tay ra :

“Đề xem ngài còn có thể làm tôi ngạc nhiên đến đâu nữa !”

Hạ Tuyết nhìn vào tay hắn rồi bật cười, không chút suy nghĩ, cô đưa tay ra bắt lấy, khoé môi cong lên một nụ cười thân thiện hơn bao giờ hết.

“Tôi rất mong chờ !”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Cờ caro dành cho kẻ đứng đầu

“Rồi! Xin mời buổi trình diễn bắt đầu “Giọng của người MC lại cất lên, Hạ Tuyết bắt chước bắt gác buông tay Grim ra rồi chỉ vào ghế ngồi đằng sau mình:

“Chúng ta ngồi chứ! Tôi không muốn đứng cả buổi đâu !”

“Được! Theo ý Dương lão đại “Grim nhanh chóng gạt đầu rồi ngồi vào chiếc ghế phía sau mình.

Ngay sau đó những ánh đèn màu nhiệm bắt đầu bao trọn cả sân khấu và xuất hiện ở tứ phía. Đèn ở khu vực khán đài cũng dần dần được giảm bớt, chỉ còn lại một màu trắng mờ đục nơi chính giữa sân khấu. Và trong trung tâm của cái màu trắng ấy, một cô gái xinh đẹp bước ra, màu váy hồng phấn là lướt càng làm tôn thêm đáng vẻ ngọt ngào của cô, như một ngôi sao sáng trong toàn bộ cái vì sao trong thiên hà. Rồi không báo trước, cô gái ngẩng đầu, cất giọng ca ngọt ngào vang vọng khắp khán phòng...

Đó là một bài hát rất khó, một đoạn trích trong tác phẩm “Thần khúc “ của Dante, nhưng chính giọng ca của cô gái lại mềm mại và trong sáng, khác hẳn nội dung hùng hồn của bản thân khúc này, như một đám mây đưa người nghe đến cõi bồng lai vô định...

Đầu đó trong khán phòng, đã nổi lên tiếng xì xào vang lên không ngớt :

“Này! Kia chả phải là Jina, nữ danh ca opera nổi tiếng hiện nay sao ?”

“Quả thật, xinh đẹp đến bất ngờ. Một tài năng hiếm có đấy !”

“Nghe nói cô ấy có mật thiết với giới thượng gia phải không ?”

“Đúng rồi, tôi nhớ một thời cô ấy là tình nhân của chủ tịch Mặc thị, Mặc Lãnh Phong hay sao ý, nhưng có vẻ giờ như hắn ta không cần cô ấy nữa ! Sau khi đưa cô ấy lên vị trí diva trong giới hát thì cũng cắt đứt quan hệ luôn “

Một người đàn ông thấy vậy thì cảm thán :

“Thật là buồn, một hồng nhan như vậy mà bị vứt bỏ thật phí, tên Mặc Lãnh Phong đó thật là không biết hưởng thụ. Nếu là tôi, tôi sẽ bao dưỡng cô ấy cả đời ý chứ ! “

....

Trong khi cánh đàn ông dưới đài đang tích cực bình phẩm, thì chỉ có một người duy nhất trong cả khán phòng đang cảm thấy nhàm chán cực độ.

Mà đó chính là Dương Hạ Tuyết.

Cô ngồi đó, ngáp ngắn ngáp dài, tỏ vẻ mệt mỏi... Cũng không thể trách cô được bởi từ nhỏ cô vốn đã dị ứng nặng với thể loại này nên mỹ nữ dù có đẹp đến đâu cũng không thể làm cho thần kinh Hạ Tuyết tỉnh táo được.

Tì tay lên trán, Hạ Tuyết mắt nhắm, mắt mở nhìn cô gái, rồi đến khi cô hát đến đoạn du dương mềm nhẹ nhất thì như một đòn trí mạng đánh thẳng vào thần kinh cô, không chịu được, Hạ Tuyết gục xuống bàn ngủ khi.

Mặc kệ Grim chứ! Mặc kệ cái cuộc chiến chẳng có hồi kết này, Hạ Tuyết cô chỉ cần ngủ mà thôi !

Hạ Tuyết ngủ rất say, say đến độ không biết trời đất là gì. Cũng đã hơn một tuần nay cô không có được một giấc ngủ nào trọn vẹn, thiếu ngủ cộng với một căn bệnh không rõ nguyên nhân kia khiến Hạ Tuyết say giấc hơn bao giờ hết... Cảm tưởng như rất lâu, rất lâu rồi cô không được ngủ vậy, cho đến khi một bàn tay đập nhẹ vào người mình, Hạ Tuyết mới nửa thức, nửa tỉnh. Nhíu mày, cô quay lại, thì bắt gặp Grim đang vỗ vào vai mình, thấy cô đã tỉnh Grim nhếch môi :

“Dương lão đại cũng nên dậy đi chứ! Đừng mất cảnh giác trước kẻ thù của mình như vậy !”

Nghe vậy, Hạ Tuyết lại tiếp tục gục mặt xuống bàn, nói qua kẽ răng :

“Chả phải chúng ta tạm đình chiến rồi sao ? Tôi lợi dụng cơ hội đây cũng chỉ cho chuyện này thôi “

Nhưng bỗng nhớ ra chuyện gì đó, cô ngẩng đầu, hỏi nhỏ :

“Ngài gọi tôi như vậy, chả lẽ tiết mục đã xong rồi !”

“Không “ Grim nhìn về phía sân khấu, ánh mắt màu đen lấp lánh trong đêm tối :

“Đoạn trích thần khúc này có 6 phần. Nữ ca sĩ đó mới hát xong một phần sáu thôi !”

“CÒN NHỮNG SÁU PHẦN CÒ ẤY !!!” Hạ Tuyết hét lớn, tay đưa lên vò vò tóc, ánh mắt lộ ra tia khổ sở rồi cuối cùng không chịu được lại gục xuống mặt bàn :

“Tôi thật sự không thể nghe cô ta hát thêm một chút nào nữa ! “

“Cũng phải “ Grim chậm chậm đáp, ánh mắt vẫn không rời khỏi bóng hình của Jina trên sân khấu “ Vậy ngài muốn làm gì? Thời gian đình chiến của chúng ta còn nhiều mà !”

Hạ Tuyết nằm nghỉ ngơi, cuối cùng đập bàn mạnh một cái :

“Nghĩ ra rồi !”

Hạ Tuyết thò tay vào trong túi áo, lục lọi một hồi, cuối cùng cũng lôi ra một cái bút và một quyển sổ nhỏ, đặt ngay ngắn trước mặt Grim. Grim nhìn vào đó rồi khó hiểu hỏi Hạ Tuyết :

“Đây là gì ?”

Hạ Tuyết nhìn Grim rồi hí hửng nói :

“Chơi cờ caro với tôi đi !!”

“Cờ caro??? “ Grim ngạc nhiên hết sức, ánh mắt nghi hoặc dò hỏi “ Ngài muốn chơi trò này sao ? Ngài cũng đâu còn nhỏ tuổi nữa “

“Hừ! Ngài nói thế là xem thường tôi rồi !” Hạ Tuyết hất hàm nhìn hấn :

“Chơi cờ caro là để tăng thêm chiến lược, tìm hiểu nước đi chứ không nhất quyết là một trò trẻ con vô bổ. Biết đâu ngài sẽ học được chiến lược của tôi, mà tôi thì cũng sẽ tìm được gì đó từ ngài “

Grim nhìn cô, tay đưa lên cằm suy nghĩ, từ khe hở của chiếc mặt nạ, dường như có thể thấy được ánh mắt hấn ngập tràn tia thích thú cùng tính toán đến khó lường. Người đàn ông này, kì lạ đến khó hiểu, một người không hề phòng bị, không hề có một chút suy tính khi ở bên cạnh kẻ thù, thậm chí lấy đây làm điều tự nhiên thì đây là lần đầu hấn gặp.

Trong thâm tâm, Grim luôn nghĩ rằng đối thủ của mình phải thật xảo quyệt, khó lường, thậm chí là xã giao đến nhả nhặn. Thế nhưng người đàn ông trước mặt đây, khác xa những gì hấn dự kiến. Không, phải nói là khác xa những gì hấn từng gặp trong đời, một vô bực vui vẻ đến hoàn hảo, che dấu những tâm tư ẩn sâu bên trong con người này! Như cái mặt nạ trắng của hấn, chỉ có điều được nguy trang tài tình hơn mà thôi !

Quả là một đối thủ xứng tầm đến thú vị !

Nghĩ vậy Grim bèn gật đầu, hấn cũng muốn thử xem, cái con người này còn cho hấn bao nhiêu ý tưởng quái đản hơn nữa !

“Ha” Hạ Tuyết thấy thế thì vui mừng “ Vậy thì chúng ta chơi thôi, tôi nhất định sẽ đánh thắng ngài “

“Rất mong chờ “ Grim nhàn nhạt đáp.

Hạ Tuyết hào hứng vô cùng, sau một hồi chuẩn bị trận đánh, Hạ Tuyết đành được quyền đi trước. Ban đầu, cô đánh rất hứng khởi, trong đầu không suy tính gì nhưng sau vài nước cờ đầu tiên, cô đã bắt đầu hơi lo lắng về nước đi của người đàn ông này. Khác với “biện pháp đánh nhanh thắng nhanh “ của cô, Grim thật sự rất trầm ổn, có khi suy nghĩ hơn 10 phút mới bắt đầu một nước mới, khiến cho nhiều lúc Hạ Tuyết bị dồn vào thế bí, tưởng như không gì có thể giải thoát... Và như một hậu quả của sự bốc đồng, cô đã thua nhục nhã trận đầu tiên...

Nhìn đường gạch chéo trên 5 ô tròn, khuôn mặt Hạ Tuyết như bốc hỏa cả lên, đã thế đối phương lại còn tăng bốc lên một câu :

“Ô! Chuyện gì thế này, tôi tưởng Đường lão đại sẽ đánh bại tôi kia mà !”

Hạ Tuyết thấy thế thì đập mạnh tay xuống bàn, rồi giận dữ giờ trang tiếp theo của quyển sổ, giọng điệu đầy hỏa lực với Grim :

“Đánh tiếp “

“... Tuỳ ngài “ Grim lạnh nhạt đáp

Trong ánh sáng và giọng ca ngọt ngào của bản thần khúc. Khi những vị khách dưới đài đang xì xầm bàn tán về những câu chuyện trên trời dưới biển, về những phi vụ làm ăn, về những nữ minh tinh mới nổi và cũng làm về chính cuộc chiến rồi ren hiện giờ. Vậy mà, ở nơi cao nhất của bữa tiệc, có hai con người lại chẳng mấy may bận tâm đến chuyện đó. Người đàn ông vận bộ âu phục đen mang chiếc mặt nạ trắng, khí chất trầm ổn, lạnh lùng nhẹ nhàng đặt bút xuống tờ giấy, người đàn ông mặc bộ âu phục trắng với chiếc mặt nạ phòng độc to kèn càng thì đang trừng mắt quan sát những bước đi của đối phương. Nhìn từ xa, trông họ cứ như những người bằng hữu lâu năm thân thiết, thoải mái hàn huyên, chuyện trò...

Thời gian cứ thế trôi đi, kể cả khi người ca sĩ đã hát xong bản thần khúc. Rồi những tiết mục hào nhoáng khác lại xuất hiện lung linh dưới ánh đèn. Hai người họ vẫn lặng lẽ ngồi đó. Quyển sổ cũng dần dần hết trang mà trận chiến của họ vẫn chưa đến hồi ngã ngũ, thắng thua không dám trước quá nhiều, cứ trận này người kia thắng thì trận sau người kia bại... Vậy mà bọn họ vẫn tích cực dăng co, cho đến khi...

“Hai vị lão đại, ngài Minh Chấn đã sẵn sàng gặp các vị rồi ạ !”

Đến lúc này Hạ Tuyết mới như bừng tỉnh, nhìn ván cờ dở dang trước mặt một lúc lâu rồi mới định thần lên tiếng :

“Ồ ! Vậy sao ?”

“Vâng !!!” Vân quân gia gật đầu khẳng định” Mời hai vị đi theo tôi ạ !”

Grim thấy vậy thì từ từ đứng dậy, cẩn thận rút trong túi ra một điều thuốc nữa, đưa lên miệng. Ngay sau đó ánh mắt của hắn lập tức trở nên ngập tràn băng giá, tựa như khác hẳn lúc vừa rồi. Âm vực cũng theo đó trở nên sâu lắng, không quay đầu, hắn trầm giọng nói với Hạ Tuyết :

“Thời gian đình chiến của chúng ta kết thúc rồi Dương lão đại “

Hạ Tuyết hơi ngẩn ra, có gì đó thoáng di động trong ánh mắt, nhìn chằm chằm vào bóng người kia. Rõ ràng cùng là một người, vậy mà giờ đây Hạ Tuyết lại cảm thấy hắn xa lạ như một kẻ khác. Tất cả vì một cái đề nghị đình chiến, nghĩ vậy cô khẽ nhếch môi....

Buồn thật! Nếu kẻ này có thể làm thuộc hạ hoặc một người bạn của cô thì tốt quá !

Tiếc thay, ông trời không có an bài cho cô và hắn có được mối duyên đó, nếu không, Hạ Tuyết có thể đảm bảo hắn và cô sẽ là những người bạn tốt của nhau... Thế nhưng, giờ bọn họ chỉ có thể là kẻ thù...

Đến đây, Hạ Tuyết cảm thấy mình thật buồn cười, nghĩ nhiều về một người đàn ông chỉ mới chơi với cô vài ván cờ như thế này thật không phải!

Lặng lẽ đứng dậy, cũng không nói một lời nào, Hạ Tuyết chậm rãi lướt qua Grim. Vân quân gia thấy vậy thì làm động tác mời, Hạ Tuyết cũng gật đầu, theo chân hắn ta xuống khỏi những bậc cầu thang...

Bước nhanh xuống bậc cầu thang trong im lặng, Hạ Tuyết không lên tiếng mà Grim cũng vậy. Mùi khói thuốc của hắn phieu đảng trong không trung, bắt giác bay đến mũi Hạ Tuyết thì lại càng khiến sắc mặt cô nhợt nhạt. Mùi thuốc này, dù chỉ thoảng qua, nhưng từ nãy đến giờ đã khiến cô cảm thấy khó thở vô cùng.

Chết rồi! Không phải lúc này chứ !

Căn bệnh dường như có dấu hiệu phát tác, một cảm giác buồn nôn khó chịu đã trực trào nơi cuống họng, bước chân của cô mỗi lúc một nhanh hơn, như muốn không cho một ai biết được tình trạng tệ hại của mình hiện giờ...

Rồi đến khi bước xuống cầu thang, thấy hai bóng người đang trực chờ mình ở phía dưới thì cô mới hoàn hồn. Tại cầu thang, Dương Hạ Nhâm và Triệu Mẫn Đường đã ở đó, Tam Sắc cũng đứng đối diện bọn họ...

Hạ Nhâm nhìn theo bóng hình của cô, ánh nhìn chăm chú ấy khiến cho Hạ Tuyết thoáng giật mình. Sao Hạ Nhâm lại nhìn cô như vậy? Có phải anh ấy đã phát hiện ra điều gì không ? Không dám khẳng định, Hạ Tuyết cố làm ra vẻ tự nhiên nhất có thể, tiến đến chỗ Hạ Nhâm và Triệu Mẫn Đường, nói :

“Hai người chờ có lâu không ?”

“Không, thưa lão đại” Triệu Mẫn Đường lên tiếng “ Chúng thuộc hạ ổn cả “

“Ừm! Thế là tốt !!!” Hạ Tuyết gật đầu

“Dương lão đại !!!” Đằng sau tiếng của Vân quân gia truyền đến rồi hắn quay sang Grim đang đứng cạnh mình :

“Chúng ta đi thôi, ngài Grim !”

“Ừm...!!!”

Vân quân gia đi trước rồi dẫn họ vào một góc tối không ai ngờ đến.

Những hành lang dài bất đầu lộ ra, trên những bức tường xung quanh những tấm thảm nhung dày đã bao bọc kín lối đi và được trang hoàng bởi những bức hoạ đặc sắc của chủ nghĩa Lăng Mộng Pháp, không gian theo đó cũng trở nên ma mị cùng cổ kính đến lạ thường... Thế nhưng Hạ Tuyết lại không có tâm trạng tận hưởng nó. Bởi khuôn mặt cô đã trở nên trắng bệch doạ người, may là có chiếc mặt nạ trên mặt, nếu không mọi người xung quanh chắc chắn sẽ nhận ra thần sắc cô hiện tại đang kém đến thế nào !

“ Lão đại, ngài không sao chứ !”

Đang suy nghĩ lộn xộn, giọng nói dịu dàng bên tai khiến cho Hạ Tuyết thoáng giật bản mình. Quay đầu, cô thấy Hạ Nhâm đang ở gần cô, khẽ nhíu mày khó chịu, anh khẽ gằn giọng :

“ Có phải ngài đang cảm thấy không được khoẻ không, LÃO ĐẠI !”

Hạ Tuyết thấy vậy thì thoáng mỉm cười, cô vội giả đồ :

“ Cậu nói gì tôi không hiểu ?”

“ Lão đại!!” Hạ Nhâm rít qua kẽ răng, ánh mắt đang mang vài phần tức giận

“ Ngài đừng nói dối tôi, vừa nãy trên cầu thang, sắc mặt ngài rất kém “

Hạ Tuyết nhìn vào khuôn mặt nghiêm túc của Hạ Nhâm rồi bất cươdi ảo não, sự yếu ớt lại càng lộ rõ sau khuôn mặt trắng xanh kia :

“ Quả đúng là người anh em tốt của tôi ! Không gì giấu nổi anh “

“ Lão đại, ngài đang có bệnh, chúng ta phải trở về thôi !”

“ Suyt !!!” Hạ Tuyết ra giấu bảo Hạ Nhâm ngừng nói, sau đó nhỏ giọng :

“ Anh hai, em xin lỗi, hãy để em là điều này!”

“ Nhưng...”

“ Đây không phải là vì em” Hạ Tuyết lắc đầu “ Đây là vì Dương gia, vì vận mệnh của chúng ta “

“ Lão đại “

“ Anh không thể cản em mà !”

Nói rồi Hạ Tuyết quay về phía Vân quân gia, bỏ lại sau lưng bộ dạng phức tạp của Hạ Nhâm rồi hỏi :

“ Vân quân gia, chúng ta đã đến chưa ?”

“ Ngay tại đây thôi, Dương lão đại “ Vân quân gia gật đầu, rồi chỉ vào cánh cửa phía cuối dãy hành lang dài :

“ Ngài Minh Chấn đang ở nơi này !”

Hạ Tuyết cùng Grim vội ngược đầu, nhìn cánh cửa gỗ nặng nề, đen bóng, được chạm trổ bởi những đường nét và hoa văn tinh xảo. Bất chợt Grim quay đầu, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Hạ Tuyết rồi nói :

“ Chúc may mắn, Dương lão đại “

“ Ngài cũng vậy, ngài Grim !” Cô nhẹ nhàng đáp, rồi chăm chú nhìn về phía Vân quân gia đang ản cánh cửa gỗ nặng nề vào trong mà lòng không khỏi dâng lên một cảm giác xao động mãnh liệt !

Đây, có lẽ chính là lúc quyết định !

Thế nhưng, khi cánh cửa gỗ chuẩn bị mở ra cũng là lúc sắc mặt Hạ Tuyết đã tái nhợt đến cực điểm. Đường như tất cả nội tạng trong cơ thể cô đều bị rút sạch sẽ, cơn đau thấu tim khiến Hạ Tuyết không tự giác được bèn đặt tay lên bụng rồi siết chặt. Mẫn Đường và Hạ Nhâm ở một bên nhanh chóng nhận ra khuôn mặt đau đớn này của Hạ Tuyết bèn cất giọng :

“ Lão đại !!!”

Hạ Tuyết chợt nhận ra bộ dạng hiện nay của mình bèn gắng gượng ngẩng đầu, cố nặn ra một nụ cười trấn an :

“ Không sao, tôi không sao đâu ?”

Grim đứng bên cạnh đã nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt vì đau này của Hạ Tuyết. Từ góc độ của hắn, hắn có thể thấy rõ sự bất lực trong đôi mắt cô, cau

mày, hần không rõ đây là âm mưu gì, hay một trò lừa đảo nào khác của người đàn ông này . Cát giọng, hần lãnh đạm :

“ Dương lão đại, ngài không sao chứ !”

“ Không...sao “ Hạ Tuyết liều mạng lắc đầu, bàn tay nắm trên bụng càng thêm siết chặt, con đau dường như đã quá mức chịu đựng của mình nhưng cô vẫn phất tay với Grim rồi cố rặn ra từng chữ :

“ Chúng...chúng ta....vào...”

Giọng nói yếu ớt nhỏ dần đến mức cực điểm, ngay sau đó, cả thân thể Hạ Tuyết nhanh chóng gục xuống, như một cánh bướm yếu ớt xa vào màn đêm tĩnh lặng...

“ LÃO ĐẠI “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Thay đổi vĩnh viễn

Tiếng kêu vang vọng của Hạ Nhâm khiến cho cả khu vực hành lang như rung chuyển. Vân quân gia cũng bị tiếng hét ấy làm cho giật mình, vội vàng quay đầu, đôi mắt hần trong phút chốc bỗng trở nên hoảng loạn khi nhìn vào thân ảnh đang nằm bất động dưới mặt đất kia. Tất cả cục diện trong phút chốc trở nên hỗn loạn, ai nấy đều thất thần nhìn Dương lão đại giờ đây đã ngã gục xuống lối đi nơi đại sảnh, sắc mặt thì tái nhợt, vô lực...

Căng thẳng, lo lắng tới cực độ...

Rồi như một cơn gió, Hạ Nhâm và Mẫn Đường đồng loạt lao về phía trước. Anh cúi người, ẵm Hạ Tuyết vào trong lòng, giọng điệu đầy lo lắng, run rẩy nhìn vào khuôn mặt đang im lìm kia, bàn tay anh giờ lên, vỗ vào mặt cô :

“ Lão đại, ngài tỉnh lại đi...!!!”

“ Mau tỉnh lại !!!”

“ Tỉnh lại...”

Nhưng mặc cho anh có lay mạnh cỡ nào, người con gái trong lòng vẫn lặng in không một tiếng động. Tựa như một con búp bê vô tri thoảng thứ mùi hương bạc hà nhàn nhạt, sẽ vĩnh viễn biến mất dù chỉ trong giây lát...

Hoảng loạn, quá hoảng loạn, Hạ Nhâm bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng xung quanh mình, rồi không nói một lời nào, anh bật dậy, bế xốc Hạ Tuyết lên khỏi mặt đất, chạy như bay ra khỏi dãy hành lang. Mẫn Đường thấy vậy thì cũng không dám chậm trễ, quay đầu nhìn Grim đang trầm mặc đứng bên cạnh, trong ánh sáng mờ ảo của căn phòng, giọng nói của cô vang lên đầy âm lãnh :

“ Xin thứ lỗi, Grim lão đại !”

Nói rồi, cô chạy theo bóng lưng họ, để mặc đằng sau cái nhìn phức tạp cùng mờ nhạt của người đàn ông từ thân nơi bóng tối...

Chiếc máy bay Gulfstream G650 dần bay ra khỏi vùng trời Myanmar để tiến về thủ đô Copenhagen. Trên máy bay, Hạ Nhâm nắm chặt tay Hạ Tuyết, ánh mắt anh không hề rời khỏi cô dù chỉ một lần. Trong ánh mắt màu sương mù bỗng nổi lên một sự lo lắng nguyên thủy cùng tự trách lớn lao.

“ Chết tiệt !” Hạ Nhâm rửa thầm, anh chợt cảm thấy mình thật bất cần. Bố trí rất nhiều vệ sĩ ở bên cạnh em gái mình nhưng lại không có một bác sĩ nào ở bên để chăm sóc, tại sao anh có thể ngu ngốc như vậy ! Vẫn nghĩ rằng em gái anh đang rất khỏe mạnh, rất ổn thoả cơ chứ! Nếu như không phải lo ngại những người ở đây phát hiện ra thân phận thật của Hạ Tuyết, anh cũng không phải để cô lặn lội về Đan Mạch như thế này !

Tình trạng này đúng là tiến thoái lưỡng nan...

Mẫn Đường ở một bên sắc mặt cũng ngập tràn lo lắng, hết nhìn vào khuôn mặt tái nhợt của Hạ Tuyết rồi lại nhìn sắc mặt sa sầm của Hạ Nhâm, không nhìn được cô bèn an ủi :

“ Anh đừng có lo lắng, Hạ Tuyết cô ấy sẽ khỏe hơn thôi !”

“ Cô ấy luôn luôn như vậy mà !”

Chiếc máy bay bay với tốc độ cao nhất về Copenhagen, rồi đáp nhanh xuống sân bay tư nhân ở trụ sở Dương gia. Dưới bãi đáp, một toán người đã đứng ở đó xếp hàng ngay ngắn từ lúc nào. Trong đó, nổi bật lên bóng dáng của một người thanh niên cao lớn, mái tóc vàng óng ả, trên người khoác áo blouse trắng, khuôn mặt nghiêm nghị mà lãng tử thể hiện cái dòng máu Đan Mạch chảy trong huyết quản hắn.

Cho đến khi chiếc máy bay hạ cánh xuống bãi đáp nơi gần mình, rồi đến khi cửa của nó mở ra, người thanh niên cùng đám đàn ông mới lập tức xông vào chạy lại. Chỉ thấy tại cánh cửa máy bay là bóng hình của Hạ Nhâm đang ôm chặt Hạ Tuyết. Nhìn thấy người thanh niên, Hạ Nhâm quên cả lo lắng, lao như bay về phía hắn rồi nói lớn :

“ Ronald, lão đại gặp chuyện rồi !”

“ Ừ! Theo tôi nhanh “ Ronald sốt sắng nói, ánh mắt ái ngại nhìn Hạ Tuyết rồi cũng cùng Hạ Nhâm đi vào toà dinh thự....

....

Trước cửa phòng ngủ của Hạ Tuyết, Hạ Nhâm đi đi lại lại rất nhanh, sắc mặt anh thay đổi liên tục, lúc xanh lúc trắng. Thế nhưng vẫn cứ như trước cánh cửa căn phòng tuyệt nhiên không hề lay chuyển.

“ Hạ Nhâm, anh có thể dừng đi lại được không ? Chóng mặt lắm !”

“ Tình hình này mà anh không điên lên mới lạ ! Chả lẽ em không lo lắng sao ?” Hạ Nhâm gào lên, ánh mắt nhìn Mẫn Đường có chút bức tức cùng khổ cực.

Mẫn Đường cũng nhìn anh, bộ dạng khó chịu không kém :

“ Anh nói cái quái gì vậy! Đương nhiên là em lo lắng rồi, nhưng em không đến mức phải phát khùng như anh. Trong những lúc thế này chúng ta phải giữ bình tĩnh mới có thể ổn định được tình hình, anh hiểu không ? “

Mẫn Đường nói một tràng đến hụt hơi, đồng thời cũng khiến cho Hạ Nhâm phải im lặng ! Bởi cô đã nói đúng, đáng lẽ trong những trường hợp này anh phải thật bình tĩnh... Trước đây anh vẫn luôn như vậy...

Thế nhưng... Chỉ khi có những việc liên quan đến em gái anh, anh mới biết anh dễ mất đi tự chủ lớn lao như thế nào ! Mà lần này, chỉ vì sự bất cần của anh mà Hạ Tuyết đã....

Đến đây, Hạ Nhâm chợt giật mình, vội vàng quay sang hỏi Mẫn Đường :

“ Mẫn Mẫn, em có biết gì về tình trạng Hạ Tuyết không ?”

Lúc này Triệu Mẫn Đường mới ngó người ra, cô nhanh chóng đáp :

“ Anh nhắc bây giờ em mới nhớ, Hạ Tuyết cách đây mấy ngày vẫn hoàn toàn bình thường, trông cô ấy còn rất tốt mà! Chả phải cô ấy hoàn thành các công việc rất nhanh chóng sao ? Trừ phi...”

“ Trừ phi... Con bé nói dối chúng ta. Thể hiện mình vẫn còn khoẻ mạnh để không làm chúng ta lo lắng...” Hạ Nhâm vừa nói vừa siết chặt tay, thảo nào mấy ngày nay anh luôn có cảm giác bất an như vậy. Hoá ra là về tình trạng của Hạ Tuyết, khi thấy sắc mặt cô tái xanh trên cầu thang thì nỗi bất an đó càng lúc càng lớn. Nếu như không phải lúc ấy anh quá chủ quan, quá tin tưởng vào quyết định của Hạ Tuyết thì cô cũng đã không có chuyện rồi !

Mẫn Đường thấy vậy thì thở dài, nhìn về phía cánh cửa đang đóng chặt, lòng chỉ thầm cầu nguyện :

“ Hạ Tuyết, cậu vạn nhất đừng để mình có chuyện “

....

Im lặng, không khí ngoài hành lang đã trở nên ớn lạnh đến cực điểm. Sự chờ đợi tựa hồ như muốn bóp nẹt chút hơi thở còn lại của con người...

Cho đến khi cửa phòng mở ra, Hạ Nhâm mới hoàn hồn trở lại, ngẩng đầu, khuôn mặt anh ngập tràn hy vọng nhìn về phía bóng hình ở phía trước. Thế nhưng, đáp lại anh chỉ là khuôn mặt đen kịt của Ronald, thậm chí trong ánh mắt hắn còn ẩn chứa sự nghiêm trọng khó nói thành lời.

Nỗi bất an tưởng chừng đã giảm nay lại gia tăng lên gấp bội. Không nhận được Hạ Nhâm khẩn trương đứng lên, giọng nói không kìm được sự gấp gáp :

“ Con bé... Sao rồi ? “

Ronald, vốn là bác sĩ tư nhân chuyên trị liệu cho các thành viên của Dương gia, ngẩng đầu nhìn Hạ Nhâm đầy ái ngại, nửa ngày vẫn không nói gì, bởi hắn biết nếu Hạ Nhâm biết được điều này thì chỉ khiến anh thêm phát điên hơn bây giờ thôi . Thế nhưng, Ronald không biết, sự ái ngại hiện giờ của hắn chẳng khác nào là lãng tử đối với Hạ Nhâm, không nhận được anh gào lên :

“ SAO RỒI ??? NÓI “

“Hạ Nhâm “ Đến đây Ronald mới có phản ứng, trầm trọng nói :

“ Lão đại, tình trạng...rất phức tạp “

“ Phức tạp “ Hạ Nhâm cảm thấy như ngừng thở, câu nói này mang nhiều hàm nghĩa đến độ khiến trái tim anh ngập tràn lo sợ. Mẫn Đường cũng cảm thấy thoáng run rẩy, sự cao ngạo vốn có cũng dần lui lợng, cô tiến đến hỏi hần :

“ Phức tạp... Phức tạp là sao ? Chả lẽ

lão đại bị bệnh rất nặng, không chữa khỏi !”

“ Không phải thế ? “ Ronald lắc đầu “ Lão đại không bị bất kì một chứng bệnh gì cả ! Ngài ấy chết là do cơ thể suy nhược, ăn uống không điều độ, cộng thêm căng thẳng thường xuyên mà thôi ! Hiện giờ, cấp bách nhất là để lão đại nghỉ ngơi, để cơ thể ngài ấy có thời gian để khôi phục “

“ Không bị gì! Chỉ là suy nhược !” Hạ Nhâm khó hiểu nhìn Ronald “ Vậy tại sao khuôn mặt cậu lại nghiêm trọng như thế ? Nếu như không phải tôi biết cậu từ lâu thì cậu đừng hòng nói dối tôi !”

“ Cậu thấy tôi đang nói giỡn sao ?” Ronald bất bình nhìn hần, làm bạn với nhau lâu như vậy, Ronald ghét nhất là thái độ này của Hạ Nhâm, nhưng hần giờ đây cũng chỉ có thể nghiêm túc nhìn anh, rồi nhỏ giọng :

“ Lão đại không hề có triệu chứng gì nghiêm trọng là sự thật... Nhưng tình trạng này thì tôi không thể nói riêng với hai người được. Chỉ có thể....chờ lão đại tỉnh dậy mà thôi !”

“ Chuyện gì, Ronald... Chuyện gì mà anh không thể nói cho chúng tôi biết vậy ?” Mẫn Đường một bên chen ngang, khuôn mặt xinh đẹp cùng đôi mắt đen lấp đầy chất vấn.

Ronald thấy thế lại càng thờ dãi, cuối cùng chỉ có thể giải thích ngắn gọn:

“ Mẫn Đường, xin em hãy bình tĩnh một chút. Chuyện này, rất khó nói, có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến cả tương lai Dương gia. Nên anh không thể để cho hai người tự giải quyết, lão đại cần phải là người ra quyết định cuối cùng! “

“ Chỉ có lão đại mà thôi ! “

.....

Sáng hôm sau

Những tia nắng buổi sớm thấm đẫm hơi thở của ngày mới đã tràn ngập căn phòng, kéo con người ra khỏi giấc ngủ triền miên ngày thường.

Trên chiếc giường lớn trong căn phòng, ngự trị một thiếu nữ đang chìm sâu vào giấc mộng. Khuôn mặt nhợt nhạt nay càng thêm mộng ảo bởi mái tóc bạch kim đang xoã mềm trước mặt, hàng lông mi dài, đen nhánh thêm điểm tô lên làn da trắng ngần của cô. Mặc dù ngũ quan tầm thường, dung nhan không lấy gì làm nổi bật, nhưng lúc này trông cô lại như một con búp bê thủy tinh yếu ớt khiến lòng người thương tiếc...

Tiếng chim hót càng lúc càng lay động không gian, hàng mi của con búp bê thủy tinh cuối cùng cũng khẽ cử động.

Chớp chớp mắt, Hạ Tuyết tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, ánh mắt mông lung nhìn lên trần nhà, rồi nhìn sang phía bên phải. Đập vào mắt cô là một thanh truyền nước biển lớn, nước từ trong túi truyền xuống, nhỏ giọt như một giai điệu bất biến chẳng ngừng. Đến lúc này, Hạ Tuyết mới lơ mơ có lại ý thức, thần kinh choáng váng khiến cô vội đưa tay lên đầu nhưng ngay sau đó thì khựng lại... Nhìn cánh tay phải đang bị găng chặt kim tiêm của ống truyền nước biển thì bỗng cười khổ một tiếng.

Mang tiếng là lão đại không sợ trời sợ đất mà cuối cùng phải nằm liệt giường thế này thì....

“ Em tỉnh rồi sao !”

Giọng nói dịu nhẹ vang lên, Hạ Tuyết ngẩng đầu thì bắt gặp Hạ Nhâm, Mẫn Đường và Ronald đang từ từ tiến vào trong phòng, ánh mắt nhìn cô đầy lo lắng. Hạ Tuyết thấy họ thì mỉm cười, ánh mắt bối rối nhìn xung quanh rồi lại cúi đầu :

“ Em làm hỏng mọi chuyện rồi nhì ?”

Hạ Nhâm và Mẫn Đường thấy vậy thì thoáng ngẩn ra, quá chú tâm vào Hạ Tuyết, bọn họ đã quên mất vấn đề này. Dựa vào tình hình hiện giờ, Grim có lẽ đã thuyết phục được Minh Chấn, phần thắng có lẽ đã thuộc về hần không chừng, vậy Dương gia giờ đây sẽ lâm vào thế bất lợi, thậm chí còn không biết có nắm chắc phần thắng hay không? Thế nhưng, Hạ Nhâm vẫn mỉm cười, tiến về phía giường của Hạ Tuyết, rồi đặt tay lên đầu cô trấn an :

“ Không sao, em không có chuyện gì vẫn là quan trọng nhất !”

“ Nhưng...” Hạ Tuyết ngẩng đầu, khẽ cắn lấy làn môi nhợt nhạt của mình :

“Nếu không phải tại em..”

“Chuyện đấy bây giờ không quan trọng “Hạ Nhâm dứt khoát ngắt lời, rồi nhìn Hạ Tuyết đầy thông cảm :

“Quan trọng là sức khoẻ hiện giờ của em phải đặt lên hàng đầu ! Con bé ngốc, đã bị bệnh lại còn giả bộ nữa !”

“Anh biết rồi sao ?” Hạ Tuyết ngược đôi mắt long lanh nhìn anh, tựa hồ trong màu mắt sương mù đã mang vài phần tự trách, cô lí nhí :

“Em xin lỗi !”

“Ngốc tửr !!!” Hạ Nhâm sùng ái cười cười, bàn tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm của cô, điệu bộ tỏ rõ một người anh trai cưng chiều em gái hết mực rồi quay về phía Ronald ở đằng sau đang im lặng này giờ :

“Bây giờ, cậu có thể nói cho tôi biết có gì xảy ra với cơ thể Tuyết Nhi được không ?”

“Đúng vậy, chuyện gì đã xảy ra với cậu ta rồi ! Ronald “ Mẫn Đường cũng lên tiếng, trải qua một đêm chờ đợi cô tựa hồ đã sớm mất hết kiên nhẫn với tên này rồi !

Lúc này, Hạ Tuyết mới để ý đến sắc mặt của Ronald. Về mặt của hắn ta từ lúc mới vào phòng tuy không hẳn là xấu nhưng tựa hồ luôn muốn giấu giếm điều gì đó. Dựa vào kinh nghiệm nhìn người của mình, Hạ Tuyết đã mò hồ có thể đoán được đã có chuyện xấu xảy ra, mà chuyện này, căn bản có liên quan quan đến căn bệnh kia. Thế nào, chả lẽ căn bệnh này của cô đã chuyển biến xấu ?

Giật mình, Hạ Tuyết cảm thấy một nỗi lo sợ đang đè nặng khoang phổi của mình, không phải là cô sợ chết, đối diện với quá nhiều khoảnh khắc vào sinh ra tử, bom đạn cô còn coi thường huống hồ chỉ là căn bệnh này ! Thế nhưng, chết vào lúc này thì không ổn. Grim có thể đã thắng và hắn có thể lợi dụng cơ hội này để tiêu diệt Dương gia. Việc cô gục ngã vào lúc này là một điều không thể chấp nhận, cho cả cô và cho cả Dương gia. Nếu cô có chuyện, ai sẽ chống đỡ đây....

Không... Không thể được, Hạ Tuyết nghiêng rặng rồi bắt giác hít sâu một hơi. Chuyện gì đối mặt thì cũng phải đối mặt, cô cũng không thể lãng phí thời gian hơn nữa. Nghiêm túc nhìn Ronald, cô chậm rãi nói :

“Ronald, nói cho tôi biết... Đã có chuyện gì xảy ra với tôi !”

“Lão đại” Ronald mở miệng rồi tiếp lời “ Cơ thể ngài không có bệnh, chỉ là suy nhược do hoạt động không điều độ, dạo gần đây ngài lại lao lực quá nhiều nên mới ngất xỉu, chỉ có điều...”

“Chỉ có điều sao ?” Hạ Tuyết cơ hồ đã mất đi hết sự bình tĩnh của mình, tay cô đập mạnh xuống giường, điệu bộ sốt ruột đến không thể kìm nén...

“Còn vấn đề gì anh giấu tôi !!!!”

“Lão đại !!!!” Đến mức này, Ronald không thể làm ngơ, chuyện này căn bản cũng không thể giấu hơn được nữa. Thế nhưng... hắn vẫn muốn cho lão đại một cơ hội cuối cùng. Suy nghĩ, Ronald hỏi lần cuối :

“Lão đại, chuyện này thực ra rất hệ trọng, nếu lão đại muốn, tôi sẽ nói chuyện này với chỉ một mình ngài mà thôi! Hạ Nhâm và Mẫn Đường sẽ không can can dự, đây sẽ chỉ là bí mật của một mình tôi và ngài ! Chuyện này toàn quyền quyết định là ở ngài !”

(Aikaba : Công nhận thẳng này, à nhầm mình câu giới thật !)

Lần này thì sự khó hiểu của Hạ Tuyết đã tăng đến cực điểm, không suy nghĩ cô gât phất đi :

“Không cần, chuyện này không cần ý kiến của Mẫn Đường và anh trai, tôi cũng sẽ tự quyết. Họ còn là gia đình của tôi, nếu tôi xảy ra chuyện, họ cần phải nghe. Nào! nói đi Ronald.”

“Được rồi, nếu đó là điều ngài muốn ! “ Ronald lại thờ dãi “ Lão đại, tôi muốn hỏi, ngài có những triệu chứng này từ lúc nào?”

“Khoảng một tháng trước “ Hạ Tuyết đáp không chút do dự.

“Hừm!!!” Ronald gật đầu rồi tiếp lời “ Vậy ngài có cảm thấy chóng mặt, buồn nôn, đau đầu và khó ăn không ?”

“Phải!!!” Hạ Tuyết ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn hắn, làm sao hắn biết được chuyện này...

“Lão đại, chuyện ngài suy nhược là có thật nhưng với thể lực của ngài sẽ không bao giờ bị yếu đi nhiều như vậy... Ngài như vậy là bởi... Là bởi ngài...”

Hạ Tuyết, Hạ Nhâm và Mẫn Đường chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Ronald, như thể mỗi lời hắn nói sẽ quyết định sống chết của một đời người. Mà chính Hạ Tuyết cũng không thể ngờ, những lời mà Ronald nói lúc đó đã trở thành chiếc chìa khoá thay đổi vận mệnh cuộc đời cô....

MÃI MÃI.....!!!!!!

.....

“Lão đại....”

.....

“Ngài đã mang thai rồi !!!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bỏ đi đứa bé

_Im lặng đến rợn người

_Im lặng đến nghẹt thở

_Im lặng đến không có hồi âm

Hạ Tuyết chết điếng người ngồi trên chiếc giường lớn, ánh mắt màu sương mù mờ dần nay càng thêm mờ ảo. Trong khoảnh khắc ấy, cô cảm tưởng trời đất như quay cuồng, sự sắc bén ngày thường cũng tiêu tan chỉ còn lại một nỗi hoang mang cực độ...

Hiện thực nhoè đi và nỗi kinh hoàng bỗng choán đầy tâm trí... Hạ Tuyết không còn nghe, không còn thấy, cũng như không còn cảm nhận được điều gì nữa.... Cho nên cô không nghe thấy tiếng kêu thảng thốt của Mẫn Đường, không nhìn thấy vẻ mặt cúi gầm đầy ái ngại của Ronald và cũng không cảm nhận được ánh nhìn đầy đau đớn của anh trai cô... (Câu này lấy từ tài liệu văn Vợ chồng A Phủ đấy :)))

Cô chỉ biết cúi gầm mặt, tự động chìm vào trong thế giới riêng của mình.

.....

“CÁI GÌ! HẠ TUYẾT MANG THAI !!!” Mẫn Đường kinh hoàng hét lên, tiếng gầm của cô như vang vọng khắp căn phòng, kéo theo đó là sắc mặt xám xịt của Hạ Nhâm đang trừng trừng nhìn Hạ Tuyết...

“Phải ! Chính xác là đã được hai tháng nay rồi !” Ronald tiếp lời rồi lại phức tạp nhìn Hạ Tuyết...

“Hai tháng...” Mẫn Đường giật nảy mình, sự bình tĩnh, lãnh đạm ngày thường cũng biến mất. Trí nhớ của cô trong phút chốc như một cơn gió, kéo Mẫn Đường trở về quá khứ. Sống người, như nhận ra một điều quan trọng, cô nhìn Hạ Tuyết, run rẩy :

“Hạ...Tuyết!!! Là...là lúc đó phải không ? Trong buổi tiệc của Mẫn Cung....CÓ PHẢI KHÔNG ? “

Âm cuối cùng Mẫn Đường như hét lên, truyền đến tai Hạ Tuyết khiến cô càng thêm sững sờ...

Đến lúc này đây Hạ Tuyết mới dần dần có lại ý thức, đầu óc cứ thế xoay vần như một guồng quay vô định không hồi kết... Trong đầu lại lơ mơ hiện ra một bóng hình mờ ảo...

Đúng rồi, người đàn ông đó.....!!!

Bá khí ngút trời, mạnh mẽ, vang dội, dày vò cơ thể cô hết lần này tới lần khác không chịu buông tha...

_ Là hấn sao ? Chẳng lẽ là hấn sao ?

_ Cô đã có thai với hấn ư ?

_ Một kẻ mà đến cả tên cô còn chẳng biết, thậm chí...cô còn không nhớ nổi khuôn mặt của hấn trông như thế nào ?

Vậy mà kết quả của cuộc tình một đêm đó là như thế này sao ?

Vậy thì bây giờ....cô phải làm sao đây ?

Suy nghĩ mông lung, Hạ Tuyết không để ý đến một lực mạnh kéo giật mình lại, ngay sau đó là một đôi mắt sương mù đỏ au xuyên thấu tâm hồn nhìn chăm chăm vào cô. Trong ánh sáng ban mai buổi sớm, giọng điệu của Hạ Nhâm vang lên đủ để huỷ diệt tất cả :

“Tuyết Nhi... Thế...thế này là sao ? Em mau nói đi ! Chuyện này không phải là thật, phải...phải không ?”

Hạ Tuyết bắt giác sững người, hướng mắt về phía khuôn mặt đau đớn của Hạ Nhâm. Anh vừa mong cô nói gì chứ ? Nói rằng cô không mang thai sao ? Kết quả đã rõ ràng như thế, đâu phải muốn chối bỏ là được đâu ?

Nghĩ vậy, cô bèn mỉm cười, nụ cười đẹp mê hồn khiến Hạ Nhâm càng thêm sững sờ.... Bởi trong cái khoảnh khắc ấy, anh đã bắt gặp lại cái màu bằng bạc kiên định của Hạ Tuyết, một màu sắc anh vốn ngưỡng mộ nhưng giờ đây chỉ càng khiến anh thêm sợ hãi :

“ Anh nghe Ronald nói rồi đấy ! Em mang thai rồi !”

“TUYẾT NHI...!!!” Hạ Nhâm không tin nổi vào tai mình rống lên, ánh mắt anh tựa một con sói bạc hung ác đang gầm rú, rốt cuộc không nhìn được bên gào lớn :

“ Hấn ta là ai... Là ai hả ? “

“ Em không nhớ !” Hạ Tuyết nhún vai, không trốn tránh tiếp lời...

“ Nói dối, Tuyết Nhi em đang nói dối anh... Em biết hấn là ai phải không ? “

Hạ Nhâm dần mất hết kiên nhẫn, trên khuôn mặt đang mang vẻ đau đớn nay còn có một ý muốn giết người cùng cực... Anh muốn biết tên khốn nạn đó là ai, cái kẻ đã hãm hại em gái anh, khiến con bé phải mang thai như thế này ! Anh muốn giết hấn, muốn băm vằm hấn ra thành từng mảnh, khiến hấn sống không bằng chết.

Có lẽ chỉ như vậy, nổi nhức nhối trong lòng anh mới được giải thoát...

Thế nhưng, khác với thái độ phần uất của Hạ Nhâm, Hạ Tuyết lại chỉ bình thản đối diện. Không phải là cô không lo lắng, nhưng nếu bây giờ tỏ thái độ ra thì cô chỉ càng cảm thấy hổ thẹn hơn với chính mình.

Kêu gào, khóc lóc để làm gì nếu như chính cô là người chủ động tìm đến người đàn ông đó, tận hưởng vòng tay của hấn ta, những khoái cảm mà hấn ta mang lại !

Phải, dù say nhưng cảm nhận của cô vẫn rất rõ ràng...

Cô không phủ nhận người đàn ông đấy đã gieo cái mầm mống này vào người cô, nhưng cô cũng càng không thể chối bỏ trách nhiệm của mình trong chuyện này. Đây, chính là cô tự tìm lấy, sẽ thật hổ thẹn nếu cô đau khổ vì nó !

Thái độ im lặng của Hạ Tuyết khiến Mẫn Đường không nhìn được, hỏi lại :

“ Hạ Tuyết, rõ ràng cậu nói hôm đó cậu uống rượu ở pub rồi ngủ say ở một khách sạn ven đường cơ mà ! Sao cậu không nói cậu đã ở cùng một người đàn ông...”

“ Mẫn Đường.” Hạ Tuyết lên tiếng cảnh cáo “ Cậu quản quá nhiều rồi đấy ! Tôi làm gì, hay đi đâu, không đến phiên cậu hỏi!”

“ Cậu... Hạ...Tuyết, cậu thật quá quắt”

Mẫn Đường tím mặt, những ngón tay mảnh khảnh siết chặt, khuôn mặt xinh đẹp tựa hồ không giữ nổi bình tĩnh, nhưng Hạ Tuyết lại chỉ nhàn nhạt giương mắt về phía Hạ Nhâm, cuối cùng cô bật cười lấy lệ :

“ Xi ! Anh hai sao mặt anh khó chịu vậy ! Ăn phải gì hông sao ?”

“ Tuyết Nhi! “ Hạ Nhâm không thể hiểu nổi nhìn em gái mình, đến lúc này mà cô còn cười đùa được sao ? Sao cô lúc nào cũng vậy cơ chứ ! Từ nhỏ đến giờ, sao vẫn không chịu thay đổi. Đến đây, Hạ Nhâm bỗng nhớ lại một chuyện trong quá khứ...

Lúc đó là vào một ngày mùa xuân ấm áp vào khoảng 11 năm trước kia. Đó cũng là ngày mà mẹ anh qua đời, khi ấy Hạ Tuyết chỉ mới 6 tuổi còn anh thì 11, dù nhỏ như vậy nhưng bọn họ sớm đã phải chịu cảnh mồ côi mẹ. Lễ tang hôm ấy, trong khi mọi người ủ dột và buồn bã thì chỉ có mình Hạ Tuyết là thản nhiên nở nụ cười, cô kể chuyện vui cho anh nghe, chọn hoa thủy tiên đặt bên mộ mẹ và tâm sự rất nhiều với cha. Mọi người khi ấy đều nói, Hạ Tuyết còn quá nhỏ, không ý thức được mọi chuyện xung quanh như thế nào, nên không đau buồn cũng là chuyện thường tình.

Thế nhưng, chỉ mình anh biết, từ ngày mẹ mất, Hạ Tuyết ngày nào cũng dành một tuần lên đến mộ bà, mặc dù khi ấy cô mới chỉ 6 tuổi. Cô cũng học tập trồng nhiều hoa thủy tiên hơn, đọc đi đọc lại cuốn sách mẹ cô hay đọc hoặc đơn giản chỉ là mang cà phê cho cha vào mỗi buổi sáng. Anh biết, cô đang làm lại những việc mà mẹ vẫn hay làm cũng như một cách riêng của cô để trấn trọng bà.

Thế nhưng, duy chỉ có một điều Hạ Tuyết không bao giờ làm là cô không khóc, cô không bao giờ khóc dù chỉ là lén lút. Cô mạnh mẽ, tự tin và quyết đoán, luôn muốn làm cho những người xung quanh mình cảm thấy vững vàng. Nếu không nhờ cô, có lẽ cả anh và cha sẽ còn rất lâu mới quên được cái chết của mẹ, nếu không nhờ cô, Dương gia vẫn mãi chỉ là một gia tộc nhỏ bé, thấp kém và nếu không có Hạ Tuyết, cuộc đời có lẽ sẽ thiếu đi một sắc màu thú vị của riêng nó.

Hạ Tuyết là như thế ! Quá mạnh mẽ và ngoan cường đến khó hiểu cũng như lúc này khiến lồng ngực Hạ Nhâm quặn thắt. Bởi thà rằng anh nhìn cô đau khổ còn hơn nín giữ tất cả những ưu tư trong lòng, sự mạnh mẽ luôn cần thiết nhưng đôi khi sẽ chỉ càng khiến cho con người ta rơi vào trạng thái cô đơn, mệt mỏi mà thôi ! Nếu vậy thì thà rằng cứ như một người bình thường, để mọi thứ trôi qua vô định đi, không phải tốt hơn sao ?

Nhìn khuôn mặt đau đớn của Hạ Nhâm, Hạ Tuyết như sững lại, rồi cô bèn mỉm cười, trấn an :

“Hạ Nhâm, em không nói dối, em đúng là có đến quán bar của Houston uống rượu, sau đó em có đi theo một người đàn ông về khách sạn. Nhưng đêm đó em không nhớ gì cả, người đàn ông đó căn bản không đáng để em lưu tâm huống chi là nhớ mặt cơ chứ !”

Hạ Tuyết trả lời thẳng thắn, không một chút giấu giếm, chỉ trừ việc cô biết nơi ở của người đàn ông đó, còn lại căn bản mọi chuyện cô nói đều là sự thật.

Hạ Nhâm nhìn Hạ Tuyết rồi thấy thái độ thật thà của cô thì mới khẳng định lời cô nói vô cùng chân thật. Vậy ra, em gái anh..... Quả thực đã mang thai với một kẻ mà chính cô còn chẳng hay biết.

(Aikaba : Nhớ đấy các bạn trẻ, hãy biết sử dụng bcs vì một ngày mai tốt đẹp)

“Chết tiệt!!!” Hạ Nhâm chửi thề rồi khó chịu nhìn cô :

“Tuyết Nhi, sao em có thể như vậy được cơ chứ ? Em vốn rất cẩn thận những chuyện này cơ mà, sao lại để xảy ra vấn đề nghiêm trọng này hả ? “

Hạ Tuyết nghe lời chất vấn của Hạ Nhâm thì thở dài, cô không trốn tránh nhìn thẳng vào anh, khó xử nói :

“Em xin lỗi, Hạ Nhâm, chuyện đã đến thế này rồi, chúng ta không thể cứ cãi nhau hoài được, anh và em phải tìm cách giải quyết ! “

Đến đây Hạ Nhâm mới hoàn hồn, anh quay sang nhìn Hạ Tuyết đang ngồi ở đầu giường rồi lãnh đạm nói :

“Giờ... Em định làm thế nào ?”

“Em...” Hạ Tuyết ngập ngừng, rồi cuối cùng khẽ nói :

“Em...cũng không rõ nữa !!!”

Nói xong câu này Hạ Tuyết cảm thấy thật châm chọc, thật sự cô không biết phải làm gì lúc này ! Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột khiến cô không thể nghĩ ra một giải pháp ổn thỏa.

Hiện giờ, vì cái thai này mà tình hình Dương gia chắc chắn sẽ phức tạp hơn bao giờ hết ! Không chỉ bởi nó đã ngăn cản cô có cơ hội thuyết phục Minh Chấn về phe mình mà còn bởi một lí do khác nghiêm trọng hơn nhiều !

Cứ tưởng tượng, một lão đại cao cao tại thượng, quan trọng bậc nhất của Dương gia như Hạ Tuyết đột nhiên có thai, không chỉ vô cớ đã thế lại còn vào lúc “tiền thoái lưỡng nan” như thế này chắc chắn sẽ không tránh khỏi dị nghị. Lúc ấy địa vị của Hạ Tuyết trong gia tộc sẽ có dấu hiệu lung lay rõ rệt và kết quả sẽ là không chỉ Dương gia phải đối mặt với các thế lực bên ngoài, mà nguy cơ lục đục nội bộ cũng là rất cao.

Nghĩ đến đây Hạ Tuyết đã cảm thấy điên hết cả đầu, lòng thầm nguyện rửa mình đồng thời cũng nguyện rửa người đàn ông khốn kiếp đã đẩy cô đến tình cảnh này. Nếu có thể quay ngược thời gian, cô nhất định sẽ đâm cho hắn một quả đến vỡ cằm mới hả dạ !

Nhìn biểu tình phức tạp trên khuôn mặt Hạ Tuyết, Hạ Nhâm lại thêm tím tái mặt mày, suy nghĩ một hồi bỗng trong đầu anh loé lên một ý tưởng quá táo bạo khiến anh phải giật mình. Nhưng ngẫm kĩ lại, lúc này đây không còn một cách nào khác ổn thỏa hơn vấn đề này. Dù đã từng nghe về nó, dù biết nó rất nguy hiểm nhưng anh vẫn muốn làm, có lẽ đối với Hạ Tuyết lúc này đây là điều tốt nhất.

Suy nghĩ được lập ra, Hạ Nhâm chăm chú nhìn Hạ Tuyết, cuối cùng trầm giọng nói :

“Tuyết Nhi! Em....hãy phá thai đi ! “

.....

Âm lượng của Hạ Nhâm thật khàn khàn khó nghe, nhưng đến tai Hạ Tuyết lại rõ ràng hơn bất cứ điều gì khác...

Phá thai....

Đúng rồi! Phá thai, sao cô không nghĩ ra cách này? Một biện pháp đơn giản đủ để xóa bỏ những rắc rối hiện tại, đưa mọi chuyện chìm vào bí mật vĩnh viễn. Sẽ không ai biết cô có thai, không ai biết rằng cô đã làm một chuyện đáng xấu hổ trong quá khứ, tất cả sẽ chỉ như một cơn ác mộng, mà điều cô cần làm là tỉnh dậy mà thôi !

Thế nhưng..

Hạ Tuyết bất giác siết chặt tay, ánh mắt loé lên nỗi buồn khó tả... Lúc này đây trong lòng cô bỗng dâng lên một cảm giác ngọt ngào đến khó tả. Cô không rõ nó là gì, chỉ biết đó là một cảm giác chua xót, mất mát và đau khổ mà cô chưa từng trải qua trong suốt cả cuộc đời.

Hoá ra người mẹ nào cũng vậy, dù có là một người phụ nữ trưởng thành, dày dặn kinh nghiệm hay chỉ là một cô bé học sinh trung học như Hạ Tuyết đều sẽ không tránh khỏi cảm giác đau đớn khi phải từ bỏ đứa con của mình. Mặc dù đứa bé chưa thành hình nhưng cũng là con của cô....

Nghĩ vậy, Hạ Tuyết lại càng thêm siết chặt tay, móng tay cắm chặt truyền đến cảm giác đau đớn nhưng tuyết nhiên không bằng sự xót xa trong lòng.

Nhìn biểu tình dầy dụa của Hạ Tuyết, Hạ Nhâm thoáng thờ dãi :

“Tuyết Nhi! Anh biết em đang nghĩ gì, em đang nghĩ không biết có nên bỏ cái thai kia đi không ? Nhưng em thử nghĩ mà xem, địa vị của em trong Dương gia hiện giờ rất quan trọng, em là người đứng đầu, là tấm gương để noi theo... Nhưng nếu chuyện này truyền đến tai mọi người thì sẽ thế nào ? Sự tín nhiệm của em sẽ sụt giảm, rồi còn cha nữa! Nếu ông biết chuyện này thì sẽ đau khổ như thế nào đây !”

... Đến đây, Hạ Tuyết giật mình. Đôi mắt sưng mù đau đớn như có vật sắc đâm phải. Suýt nữa cô đã quên mất, cha của cô..

Đúng rồi! Ông ấy sẽ cảm thấy như thế nào đây? Khi biết rằng đứa con gái duy nhất của ông lại mang thai không rõ ràng, mà lại còn khi chỉ mới 17 tuổi. Liệu một người cha có chấp nhận điều đó không ? Cô còn không thể hướng chỉ là một người như cha cô... Điều này sẽ giết chết ông mất...

“Hạ Tuyết” Hạ Nhâm thấy Hạ Tuyết cứ im lặng, nghĩ rằng cô vẫn đang còn muốn giữ đứa trẻ thì lên tiếng khuyên can :

“Xin em hãy suy nghĩ lại đi, Hạ Tuyết. Bỏ cái thai ấy không chỉ vì Dương gia mà còn vì chính em nữa. Xin em hãy...”

“Thôi! Anh đừng nói nữa, Hạ Nhâm. Em... đã có quyết định rồi ! “

Hạ Tuyết đồng dục ngắt lời, chặn đứng lời nói còn dang dở của Hạ Nhâm. Ánh mắt sưng mù sắc bén thường ngày bỗng xuất hiện, quét một lượt qua tất cả những gương mặt trong căn phòng. Cuối cùng, cô hạ tầm mắt, nhìn xuống cái bụng bằng phẳng của mình, giọng điệu vang lên âm lãnh :

“Em sẽ phá bỏ cái thai này !”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Lời hứa

“Em sẽ phá bỏ cái thai này !”

Giọng điệu Hạ Tuyết vang lên thật cương quyết nhưng chỉ trong khoảnh khắc ấy bàn tay của cô lại vô thức đặt lên bụng... Nhưng ngay sau đó, như nhận ra mình vừa làm một điều gì thất thố, Hạ Tuyết khẽ rút tay về, lòng thầm tự nhủ....

.... Không được, chuyện này căn bản không thể chấp nhận được ! Bỏ đi cái thai này chính là cách tốt nhất...

Câu trả lời của Hạ Tuyết khiến Hạ Nhâm hải lòng gât đầu. Quay đầu về phía Ronald giờ đây vẫn im lặng đứng bên cạnh mình, anh đồng dục :

“Ronald! Cậu nghe rồi đấy, hãy làm phẫu thuật loại bỏ cái thai này đi !”

“Tôi hiểu rồi...!!!” Ronald gât đầu với Hạ Nhâm rồi quay về phía Hạ Tuyết đang ngồi im lặng ở trên giường, chần chừ một lát mới trâm giọng hỏi :

“Lão đại! Ngài chắc muốn làm điều này chứ ?”

Hạ Tuyết giật mình, ngẩng đầu lên nhìn Ronald, trong đôi mắt đã có vài phần biến hoá khiến cho Nhâm lập tức nhận ra điều này. Trong phút chốc, khuôn mặt anh bỗng trở nên lạnh ngắt, nhìn chằm chằm vào Ronald rồi nói lớn :

“Ronald, câu này của cậu là có ý gì, Hạ Tuyết đã nói như vậy, chả lẽ cậu còn muốn cãi lệnh “

“Hạ Nhâm...” Ronald từ tốn nói “Mình chỉ là muốn cho lão đại một cơ hội mà thôi! Mặc dù hiện giờ cái thai lão đại mang rất yếu ớt, phá bỏ nó là chuyện rất dễ dàng. Nhưng dù sao cũng đã được hai tháng rồi, cái thai căn bản đã thành hình, nếu muốn vứt bỏ nó e rằng sẽ có chuyện không ổn xảy đến!”

Ronald nói như vậy thực ra là không tán thành việc làm này của lão đại. Dù cho có là thuộc hạ của Hạ Tuyết đi chăng nữa thì chung quy cho cùng hẳn cũng là một bác sĩ, sinh mệnh con người là quan trọng nhất, hướng hồ chỉ đây mới chỉ là một đứa trẻ, căn bản có quyền được sống. Vậy nên dù thế nào hẳn cũng muốn lão đại hãy suy xét chuyện này cho cẩn thận, dù gì đây cũng là con của ngài ấy !

“Cậu có thôi ngay đi không ? “Hạ Nhâm thấy vậy thì chen vào “Cậu biết tình hình của chúng ta căng thẳng như thế nào không ? Giờ đây có thể Grim đã có được sự đồng thuận của Minh Chấn, nếu giờ thêm cả việc này thì chúng ta làm sao gánh vác nổi ?”

Ronald thấy vậy thì cũng tức giận phản bác :

“Hạ Nhâm, cậu vừa phải thôi, đây là quyết định của lão đại không phải là của cậu. Hơn nữa....”

“Ronald...” Lúc này một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên cắt ngang cuộc đối thoại của hai người đàn ông, đồng thời cũng khiến ánh mắt của ba người trong phòng đổ dồn về nơi phát ra âm thanh ấy. Hạ Tuyết ngồi trên giường, ngón tay nắm chặt thành quyền, im lặng một lúc lâu sau cô mới ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn hấn :

“Anh mau chuẩn bị phẫu thuật phá bỏ cái thai này đi !”

“Nhưng lão đại...” Ronald vội lên tiếng, bất chợt nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng muốn giết người của Hạ Tuyết thì cúi đầu :

“Vâng, thuộc hạ quá phận...”

Hạ Tuyết thấy vậy thì hít một hơi thật sâu, cô trầm giọng nói :

“Vậy anh mau chuẩn bị đi, hãy làm ngay chiều nay, tôi không muốn phí một chút thời gian nào ? “

“Vâng, thuộc hạ hiểu !” Ronald cẩn trọng nói. Hạ Tuyết thấy thế thì thoáng gật đầu rồi quay sang Hạ Nhâm và Mẫn Đường, nhanh chóng phân phó

“Hai người hãy đi tìm hiểu cho tôi những doanh số lợi nhuận mà Reaper kiếm được từ việc buôn bán vũ khí và thuốc phiện, đồng thời hãy tra cho tôi số lô hàng mà ta thất lạc ở Nam Mỹ. Tôi muốn cho Grim thấy dù hấn đã chiếm thế thượng phong trong lần này, cũng không thể nào ngăn cản chúng ta chiến thắng được...”

Nói một chập, Hạ Tuyết bắt giác ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn vào những người có mặt trong phòng :

“Mọi người hiểu rồi chứ !”

“Vâng, thưa lão đại !” Một tiếng hô đồng thanh vang lên khiến cho Hạ Tuyết thoáng mỉm cười, cô gật đầu, một mồi nói :

“Giờ mọi người hãy đi ra ngoài đi. Tôi...muốn nghỉ ngơi “

Nghe thấy mệnh lệnh của Hạ Tuyết, Hạ Nhâm và Mẫn Đường nhìn nhau, cuối cùng thờ dãi đáp lại :

“Vâng, theo ý của lão đại “

Tiếng đóng cửa khẽ khàng vang lên, đem ánh sáng ở ngoài hành lang dần khuất dạng sau một màu nâu gỗ mộc, đồng thời cũng khiến nụ cười trên môi Hạ Tuyết phai nhạt đến lạnh lẽo.

Trong ánh nắng ban mai mỏng manh, một thân thể nhỏ bé khẽ gục xuống, lặng im không một tiếng động...

....

Mặc một bộ quần áo bệnh nhân màu trắng, Hạ Tuyết ngẩng đầu, liếc nhìn màu đỏ chói mắt trước cửa phòng phẫu thuật mà khẽ nhíu mày. Đang suy nghĩ, bỗng cô cảm nhận một bàn tay to lớn khẽ nắm chặt bả vai mình cộng một giọng nói dịu dàng, ấm áp vang vọng bên tai :

“Em thế nào rồi ! “

“Vâng...” Hạ Tuyết mỉm cười, cô đưa tay lên chạm vào bàn tay thô ráp đang đặt trên vai mình rồi quay lại nhìn người thanh niên ở phía sau :

“Em không sao, sẽ không có chuyện gì đâu “

Hạ Nhâm phức tạp nhìn cô rồi sau đó hướng mắt về phía căn phòng phẫu thuật mang cái ánh sáng đỏ quỉ dị trước mặt. Lòng thầm thở dài ảo não. Trước đây, không biết đã bao nhiêu lần anh đã từng mơ ước sẽ có dịp được đứng ngoài phòng hộ sinh của Hạ Tuyết, chờ đợi bên cạnh chồng cô và được bế đứa cháu ruột của mình trên tay. Anh biết đó không chỉ là giấc mơ của mình, nó cũng là khát vọng của cả Hạ Tuyết, một khát vọng xây dựng nên một gia đình của chính cô... Thế nhưng, thật buồn cười làm sao, bây giờ anh lại phải đem ước mơ ấy của mình đi phá bỏ...

Nghĩ đến đây, Hạ Nhâm mới trầm trọng nói :

“Thôi! Em vào đi... Ronald đang chờ đấy !”

“Ừm!!! “ Hạ Tuyết gật đầu, sau đó quay lại cười với Hạ Nhâm :

“Gặp anh sau một tiếng nữa nhé ! “

“Được rồi!!!” Hạ Nhâm cũng dịu dàng mỉm cười , rồi chậm rãi đặt bàn tay của mình lên mái tóc sừng lê đặc trưng của cô, thủ thủ :

“Em sẽ ổn thôi !”

Hạ Tuyết thấy thế thì ngẩn ra, rồi không nói thêm một lời cô quay người, để lộ ra bóng lưng kiên cường vốn có nơi đây mắt Hạ Nhâm rồi khuất dạng sau cánh cửa phòng mổ. Hạ Nhâm nhìn theo mà thoáng đặt tay lên đầu, lòng thầm trấn an chính bản thân mình

“ Sự bất an này đúng là không nên có !!!”

.....

Cánh cửa phòng mở ra, mùi thuốc sát trùng phảng phất trong không khí khiến con người ta có cảm giác thật khó thở. Ronald đã đứng chờ sẵn, hần mặc một bộ đồ phẫu thuật màu xanh nước biển, bên cạnh còn có hai y tá hỗ trợ đang sắp xếp dụng cụ. Vừa nhìn thấy bóng dáng Hạ Tuyết, Ronald đã tiến lại gần cô rồi hướng tay về phía chiếc bàn kim loại lạnh lẽo ở chính giữa phòng :

“ Lão đại! Mời ngài “

Hạ Tuyết thấy thế thì cũng không dám chậm trễ, cô tiến lại gần bên bàn mổ rồi nhanh chóng ngồi ngay ngắn lên đó. Ronald lúc này mới tiến lại gần cô, tay hần cầm một tập tài liệu mỏng rồi chậm rãi nói với Hạ Tuyết :

“ Lão đại, tôi xin nhắc cho ngài một số điều cần lưu ý, sau khi nạo phá thai ngài sẽ trải qua một đợt chăm sóc đặc biệt. Ngài không được làm việc, không được tham gia các vấn đề của tổ chức tối thiểu là 3 tuần. Ngài cũng không được làm nhiệm vụ, không vận động mạnh để tránh bị băng huyết và chảy máu trong, nếu không dù ngài có ba đầu sáu tay cũng không tránh khỏi nguy hiểm, ngài hiểu chứ ?”

“ Tôi hiểu rồi! Anh mau tiến hành đi !”

“ Vâng thưa lão đại..!!!” Ronald đáp nhanh gọn rồi tiếp lời :

“ Mời ngài nằm xuống “

Hạ Tuyết quay đầu, nhìn chiếc giường kim loại lạnh lẽo một lúc lâu rồi thả mình xuống đó, ánh mắt cô trong phút chốc bị choáng ngợp bởi thứ ánh đèn chói mắt phía trên, đồng thời là những mẫu đối thoại vụn vặt :

“Huyết áp bình thường 88mgHg... Nhịp tim ổn định..”

“ Không có dấu hiệu của các bệnh viêm nhiễm thưa bác sĩ “

“ Tôi biết rồi, chuẩn bị gây tê từ cung ngay đi..”

“ Vâng thưa bác sĩ..”

Những cuộc đối thoại cứ thế tiếp diễn, lọt vào tai Hạ Tuyết lại như những nốt nhạc lạc âm thật hỗn độn. Quay đầu sang bên phải, cô vô thức nhìn thấy những dụng cụ kim loại đang đặt ngay ngắn trên một khay sắt lớn. Những viễn cảnh kinh khủng theo đó cũng dần dần xuất hiện, Hạ Tuyết hình dung bọn họ đưa những dụng cụ kia vào cơ thể cô, cắt từng phần của cái sinh linh bé nhỏ đang ngự trị trong cơ thể này rồi lấy nó ra thật chậm rãi... Từng chút...từng chút một, màu máu cứ thế sẽ giao hoà, cho đến khi ngập tràn cả không gian bằng một vẻ đẹp tang tóc...

Đại não lúc này như có phản ứng, hai tròng mắt màu sương mù thẫm đen đến cùng cực mở lớn, đưa Hạ Tuyết quay lại một thời điểm quá khứ tưởng chừng đã đi vào dĩ vãng..

“ Mẹ ơi, mẹ ơi...”

Trên chiếc ghế mây giữa khu vườn rộng rãi, một cô bé mập mập ngẩng đầu, ngắm nhìn người phụ nữ đang mài miết chú tâm vào cuốn sách trước mặt, tò mò hỏi :

“ Mẹ ơi ! Con được sinh ra như thế nào ?”

Người phụ nữ nghe vậy vẫn không ngẩng đầu, chỉ tập trung vào trang sách trước mặt, giọng điệu bình thản :

“ Mẹ trông con rồi lôi lên từ dưới đất chứ sao ?”

“ Thật ư ?” Cô bé ngẩng đầu, cặp mắt nhật màu long lanh nhìn người phụ nữ...

“ Thật... Như mấy bông hoa đỗ quỳen kia kia...!!!” Người phụ nữ thật thà đáp rồi đưa tách trà trên mặt bàn lên cánh môi, nhấp một ngụm lớn. Cặp mắt cô bé theo đó cũng càng thêm long lanh hơn nữa, đợi cho bà uống đến một nửa tách trà, cô mới ngậy ngó nói :

“ Vậy là con sai rồi ! Bấy lâu nay con cứ tưởng con được sinh ra là vì mẹ và cha đã quan hệ tình dục cơ đấy ! “

“ Khụ...khụ...” Người phụ nữ nghe xong câu nói này thì tận lực ho khan, tay đập đập vào lồng ngực có chút khó nhọc. Khuôn mặt đỏ phừng phừng vì ngại khí, bà vừa ho vừa nói đứt quãng :

“ Tuyết Nhi...khụ...khụ... Sao con biết được chuyện đó... Khụ... Con...con mới có 5 tuổi thôi mà !”

“ Con cũng phải có nguồn tin của mình chứ ! “ Cô bé nhún vai “ Cha của con tốt quá mà !”

“Lão chồng chết tiết này! Tối nay phải dạy dỗ lại mới được ? “ Người phụ nữ lâu bầu trong cuống họng, bàn tay siết chặt khiến cho gân xanh nổi lên. Lúc này trông bà đích thị đã lộ hình ảnh nữ cường của gia đình rồi. Thế nhưng cô bé lại chẳng mấy để tâm, chỉ sà vào lòng bà, thỏ thẻ :

“ Thế mẹ ơi, cảm giác khi mang thai con thế nào ? Nó có khác với lúc mẹ mang thai anh không ạ ? “

“ Chuyện này... “ Người phụ nữ thoáng ngẩng đầu suy nghĩ, cuối cùng bà khẽ mỉm cười, với tay ôm chặt cô bé vào lòng, bà nói với cô :

“ Đó là cảm giác hạnh phúc nhất trên thế gian này ! “

“ Thật không mẹ ? “

“ Ừ! “ Người phụ nữ gật đầu, rồi ôn tồn “ Nó rất đẹp và sau này con cũng sẽ được trải nghiệm cái cảm giác ấy. Cái cảm giác được mang trong mình một sinh thể bé nhỏ của riêng con.... Đó là cảm giác được làm mẹ, Tuyệt Nhi à !”

“ Vậy sao...” Cô bé hào hứng “ Con cũng có thể trở thành một người mẹ sao ? Nhưng có lần con xem ở trên tivi, lại có rất nhiều người lựa chọn phá thai đấy mẹ ạ ! Con không hiểu, nếu đó là điều hạnh phúc nhất trên thế gian, tại sao lại có người muốn phá bỏ em bé cơ chứ ? “

Người phụ nữ thấy thế thì mỉm cười, vòng tay ôm chặt cô bé hơn nữa, ánh mắt màu đen lấp lánh tràn đầy suy nghĩ. Im lặng một lúc, bà mới mở lời :

“ Có những người lắm lỗi, Tuyệt Nhi ạ ! Đối với họ thứ hạnh phúc đó đến không đúng thời điểm nên họ cho đó là một tai họa cần phá bỏ. Cuộc đời này là như vậy, chúng ta cũng không thể trách họ đâu, Tuyệt nhi con hiểu chứ !”

Cô bé nghe câu trả lời này của người phụ nữ thì khó hiểu nhìn bà rồi nhanh chóng phản bác :

“ Nhưng con sẽ không bao giờ như thế đâu... !!!! Dù có bất cứ trường hợp nào xảy ra con cũng sẽ không bao giờ như những cô gái đó !”

Người phụ nữ thấy thế thì hơi nhướn mày, khó tin nhìn cô bé rồi hỏi :

“ Con chắc chứ ? “

“ Chắc ạ !!! “

“ Vậy thì được rồi ! “ Người phụ nữ bình tĩnh nói, sau đó bà đưa bàn tay của mình ra trước mặt cô bé rồi trước biểu cảm khó hiểu của cô thì đồng dạc :

“ Đây là một lời hứa ?”

“ Lời hứa ? “ Cô bé nghiêng nghiêng đầu, hỏi lại.

“ Phải !” Người phụ nữ gật đầu “ Nếu con đã chắc chắn như vậy thì con hãy đặt bàn tay của mình lên đây và hứa dù cho có chuyện gì xảy ra con cũng sẽ bảo vệ đứa con của mình được không !”

Khuôn mặt khó hiểu của cô bé thấy vậy thì giãn ra, ngay sau đó không chậm trễ đặt tay của mình lên đó. Rồi khi năm đầu ngón tay nhỏ bé của cô chạm vào những ngón tay mảnh khảnh của bà, cô mới ngẩng đầu, nghiêm túc nói :

“ Con hứa dù cho có chuyện gì xảy ra, con cũng sẽ không từ bỏ niềm hạnh phúc đấy mẹ ạ !”

“ Dù bất kể chuyện gì chứ ?”

“ Dù bất kể chuyện gì !” Cô bé chân thành nói. Trong khoảnh khắc ấy dường như có thể thấy được một màu sắc nhàn nhạt nhưng quyết tâm khiến người ta phải thần phục của cô...

.....

Đúng vậy, dù bất kể là gì

Hạ Tuyết trừng mắt, ánh đèn phẫu thuật chiếu lên khuôn mặt tái xanh của cô có một chút quái dị khi những âm thanh và một cảm giác đau nhói tập kích trên da khiến cô giật nảy :

“ Chuẩn bị tiêm thuốc tê “

Lúc này Hạ Tuyết mới nhận ra cái cảm giác đau nhói đó không từ đâu khác chính là từ kim tiêm của người y tá hộ lý đang găm trên da. Như một phản ứng cảnh báo nguy hiểm, Hạ Tuyết bật dậy, hô lên :

“ KHÔNG!!!! “

Ngay sau đó, trước con mắt kinh ngạc của những y bác sĩ trong phòng cô vùng dậy, ấn mạnh tay người y tá đang cầm tay mình rồi lao ra khỏi chiếc giường kim loại. Trước hành động bất ngờ này của Hạ Tuyết, Ronald là người có phản ứng đầu tiên, nhanh như cắt hấn tiến lên túm lấy cánh tay của Hạ Tuyết rồi nói với hai người y tá đang bàng hoàng đứng bên cạnh :

“Giữ lão đại lại ngay !!!!”

Mệnh lệnh trực tiếp của Ronlad khiến cho hai người y tá đang hốt hoảng cũng lập tức lấy lại tinh thần, chạy đến định ngăn cô lại. Thế nhưng, khi một trong hai y tá đó vừa bước đến bên gần mình thì Hạ Tuyết đã nhanh chóng giăng tay ra khỏi tay Ronald rồi không nói gì vung một quyền vào giữa ngực cô y tá kia.

“Á !!!!!” Tiếng kêu thảm thiết truyền ra, ngay sau đó là thân ảnh cô y tá khẽ rơi nhẹ nhàng vào ngực Hạ Tuyết cùng với đó là ánh mắt kinh hãi của Ronald và người y tá còn lại :

“Lão đại... Ngài đang làm gì thế ? Sao ngài lại ngăn cản cuộc phẫu thuật ?” Ronald hốt hoảng nhìn Hạ Tuyết rồi nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Thế nhưng con người trước mặt hắn giờ đây lại chỉ khom người, đặt cô y tá bị mình đánh đến hôn mê xuống mặt sàn rồi thản nhiên đứng dậy. Không quay đầu, giọng nói cô phẫn xạ với ánh sáng trắng xoá của phòng phẫu thuật đến lạnh lẽo :

“Xin lỗi Ronlad....nhưng từ bây giờ, tôi sẽ bảo vệ hạnh phúc này của mình...”

Đến đây, Hạ Tuyết cầm lặng, cô xoay người, để lộ một cặp mắt đầy sự rét lạnh khiến cho Ronald phải sợ hãi mà lùi lại đầy cảnh giác. Ngay sau đó, Hạ Tuyết cất bước, vừa tiến về phía hắn và người y tá vừa nói bằng những thanh âm thật rõ ràng :

“....Dù có phải đối đầu với chính gia tộc này đi chăng nữa !!! “

....

Nửa tiếng trôi qua, Dương Hạ Nhâm bồn chồn đứng trước cửa phòng phẫu thuật, bên cạnh là Triệu Mẫn Đường cũng đang sốt sắng đứng ngòai không yên. Thi thoảng cô lại kiễng chân, cố nhìn qua tấm kính chắn mờ đang chặn giữa Hạ Tuyết và mình. Sốt ruột, cô ngược mắt nhìn Hạ Nhâm, dò hỏi :

“Mọi chuyện sẽ trở lại như cũ, phải không Hạ Nhâm ?”

Hạ Nhâm không nói gì, trong đôi mắt bàng bạc của anh lộ rõ vẻ mệt mỏi cùng suy tư đến nao lòng. Nghĩ ngợi một lúc, anh lắc đầu cười khổ :

“Không... Mọi chuyện sẽ không thể như trước được nữa...”

“Nhưng...” Anh tiếp lời, nhìn Mẫn Đường rồi cười mỉm :

“Đâu phải là chúng ta không thể giả vờ mọi thứ vẫn như bình thường được đâu !!!!”

“Ừ! “Mẫn Đường cũng tán thành “ Anh nói”

“Ầm.....!!!!” Tiếng động long trời lở đất vang lên từ phòng phẫu thuật khiến đại não Hạ Nhâm như bị chấn động. Không nói câu nào anh lao lên, tiến về phía cánh cửa phòng trước mặt, Mẫn Đường và các vệ sĩ bên cạnh cũng không chậm trễ theo sau Hạ Nhâm tiến vào bên trong....

“Rầm” Cánh cửa mở ra, đập vào mắt họ là một cục diện hỗn loạn. Khắp nơi trong phòng, những dụng cụ y tế nằm ngổn ngang, vung vãi khắp nơi, tựa như một trận hỗn chiến. Mà ở nơi cửa sổ hai lớp sát đất, đã bị vỡ một mảng lớn khiến cho mảnh kính văng khắp sàn, bên cạnh còn có Ronlad và hai người y tá thì đang nằm bất tỉnh nhân sự. Duy chỉ có một điều khiến Hạ Nhâm kinh hãi hơn cả, đó là.... không có bóng dáng của Hạ Tuyết.

“RONALD “Hạ Nhâm lo lắng lao lên, đỡ cơ thể bất động của Ronlad lên khỏi mặt đất rồi vỗ vỗ vào mặt hắn :

“Ronald... Tỉnh lại đi, Hạ Tuyết đâu rồi ? “

Bị vỗ đến đau đớn, Ronlad khẽ chớp mắt, thấy khuôn mặt đen thui của Hạ Nhâm đang nhìn về mình thì gạt tay anh ra, trách móc :

“Này! Tôi chưa chết, cậu không cần phải vỗ đau thế đâu ?”

Hạ Nhâm thấy Ronald đã tỉnh thì như giảm bớt gánh nặng, nhanh chóng tóm lấy bả vai hắn, anh gấp gấp hỏi :

“Ronald đã có ai xông vào đây sao ? Hạ Tuyết đâu rồi ? “

“Không.....!!!!” Ronald lắc đầu, lấy tay ôm bụng rồi lồm cồm bò dậy. Nhướm mày, hắn nói với Hạ Nhâm :

“Là lão đại, ngài ấy đánh ngất tôi và hai y tá rồi phá cửa sổ, lao ra ngoài !!!!”

“Cái gì !!” Hạ Nhâm và Mẫn Đường đồng loạt thất kinh :

“Lão đại đã bỏ trốn sao ?”

“Phải!!!!” Ronald đáp, thở khó nhọc “Lão đại đã đánh trúng huyệt đạo của tôi, tôi có thể sẽ ngất thêm 2 tiếng nữa. Vậy nên cậu hãy nghe cho rõ đây, Hạ Nhâm !”

“Chuyện gì ?” Hạ Nhâm nheo mắt nhìn hấn, sự lo lắng trong đôi mắt sưng mù tựa hồ đã tăng lên đến cực điểm nhìn hấn. Ronlad càng lúc càng cảm thấy mất đi đường khí, hấn cố nói đứt quãng :

“ Lão đại...ngài ấy....muốn từ bỏ Dương gia “

Nói xong, hấn lại gục xuống kèm theo đó là sắc mặt không thể xấu hơn của Hạ Nhâm. Chính là nỗi bất an này, nỗi bất an khiến Hạ Nhâm phải sợ hãi đến run rẩy, rồi không nói không rằng, anh hét lên với những người vệ sĩ phía sau :

“ TÌM KIẾM LÃO ĐẠI! NHANH LÊN !!! “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bên bờ Langelinie

Mệnh lệnh đưa ra được chấp hành một cách nhanh chóng. Ngay lập tức, các đội tìm kiếm của Dương gia tức tốc lao xuống khu đồi xung quanh biệt thự, sục sạo như những con chó săn hồng tìm kiếm chủ nhân của mình.

Trong phòng khách khu biệt thự, bộ đàm của Hạ Nhâm bắt chợt vang lên những âm thanh rè rè cùng một giọng nam lạnh lốt :

“ Delta-1 gọi Alfa-1 nghe rõ trả lời “

Ngay lập tức từ trên ghế bành, Hạ Nhâm và Mẫn Đường bật dậy. Hạ Nhâm tiếp lấy chiếc bộ đàm rồi nói liến thoắng vào đó :

“ Alfa-1 nghe, tình hình thế nào rồi !”

“ Thừa thiếu gia “ Giọng lạnh lốt của người đàn ông phát ra từ đầu dây có chút chói tai :

“ Chúng tôi phát hiện ở khu rừng phía đồi có dấu chân khoảng 7 inch rưỡi, thuộc cỡ chân phụ nữ, mũi bàn chân hướng về phía đường quốc lộ thừa thiếu gia !”

“ Vậy sao!” Hạ Nhâm sốt sắng “ Tiếp tục theo dõi cho tôi !”

Ngay lúc ấy, trên bộ đàm lại phát ra tiếng rè rè và một giọng nam trầm khác chen vào :

“ Thiếu gia, Delta-3 xin báo cáo...” Đầu dây bên kia tiếp lời :

“ Đội kĩ thuật vừa dò được bóng của một nữ bệnh nhân áo trắng ngồi trên nóc một chiếc xe tải JAC loại 1T8 đang hướng về quận Copenhagen ở phía trung tâm đây hả ?”

Thông tin này khiến ánh mắt Hạ Nhâm sáng lên, như vớ được một chứng cứ quan trọng anh hỏi người đàn ông :

“ Được bao lâu rồi !”

“ Dạ...! “ Người đàn ông đồng dục “ Khoảng tầm nửa tiếng rồi !”

“ Hừ! Vậy là chính xác thời gian con bé đập cửa sổ trốn thoát “ Anh vuốt cằm suy nghĩ “ Được rồi, nghe lệnh tôi, thông báo cho cục cảnh sát ở trung tâm, tìm một cô gái có mái tóc bạch kim, màu mắt sưng mù và đưa cô ấy về đây cho tôi. Các cậu cũng hãy treo thưởng đi, 10 ngàn đô la hiểu chứ ?”

“ Vâng, thưa Hạ Nhâm thiếu gia “ Người đàn ông tuân lệnh rồi ngay lập tức tắt máy bộ đàm. Chờ cho tiếng kêu rè rè của chiếc máy lên lạc ngừng hẳn, Hạ Nhâm mới đặt nó xuống mặt bàn, ngay sau đó anh lấy chiếc áo khoác đang để trên thành ghế, khoác vào rồi nói với mấy tên thuộc hạ pử bên cạnh mình :

“ Chuẩn bị xe, đích thân tôi sẽ vào trung tâm tìm lão đại “

“ Vâng...!!!” Đám thuộc hạ đồng thanh đáp rồi tiến đến mở cửa phòng cho Hạ Nhâm. Mẫn Đường thấy hấn chuẩn bị rồi đi thì tức tốc tiến đến, kéo tay áo hấn lại rồi đồng dục :

“ Anh đi tìm Hạ Tuyết sao ? Em cũng muốn đi !”

Hạ Nhâm quay đầu, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thành khẩn của cô thì lập tức cự tuyệt :

“ Không “

“ Không “ Mẫn Đường tròn mắt nhìn anh ngay sau đó nói lớn “ Hạ Nhâm, anh nói vậy là có ý gì ? “

Nhìn vào bộ mặt có phần giận dữ của Mẫn Đường, Hạ Nhân tiến lại rồi đặt tay lên vai cô, từ tốn nói :

“ Mẫn Mẫn, em đừng giận, không phải anh không muốn cho em đi cùng mà bởi vì anh muốn em làm cho anh một việc !”

“ Một việc...em ?” Mẫn Đường khó hiểu nhìn anh. Ánh mắt ngược lên đầy nghi hoặc “ Việc gì mà anh phải ngăn cản em tìm Hạ Tuyết ? “

“ Mẫn Đường, anh muốn em ở lại vì anh cần em tìm cho anh tên đàn ông đó “ Hạ Nhâm chậm rãi đáp, trong đôi mắt sương mù cơ bản đã mang vài phần đề nên đến cùng cực “

“ Tên đàn ông ?” Mẫn Đường sững sốt “ Ý anh muốn nói là kẻ đã làm cho Hạ Tuyết mang thai ?”

“ Phải ? “ Hạ Nhâm gật đầu “ Em nói rằng Hạ Tuyết đã gặp hắn ở Houston Plaza lúc em vẫn đang còn học ở Hongkong phải không ? Hãy bắt đầu từ đó đi. Anh cần biết tên của hắn, ngoại hình, địa chỉ, công việc trong xã hội thậm chí cả gốc gác gia đình cũng phải tra ra cho anh biết, hiểu chứ ? “

“ Được, em hiểu, nhưng...” Đến đây, cô ngập ngừng rồi hỏi anh :

“ Anh tính làm gì với hắn ?”

Một câu hỏi thật chuẩn xác, thật đúng trọng tâm khiến khuôn mặt của Hạ Nhân xuất hiện một nụ cười méo mó đến dị dạng. Trong giây phút ấy, Mẫn Đường nhìn theo mà nhần người, bởi cô chân chính cảm nhận được người em gái của anh, Dương Hạ Tuyết đang đứng ở đó với nụ cười bệnh hoạn đặc trưng của cô. Dưới ánh đèn led của căn phòng, giọng nói của “ cô “ vang lên đầy âm lãnh :

“ Những chuyện mà chúa cũng phải hối hận vì đã tạo ra kẻ đó !”

Chiều tà xuống Copenhagen tạo cho thành phố một vẻ đẹp thật ma mị với màu đỏ ối của bầu trời cùng những đám mây vẫn vũ đang cuộn chảy đầy sinh động giống như một bức tranh thủy mặc đất giá.

Có người nói (người đó là tôi), giống như Paris, Copenhagen cũng có cái vẻ đẹp lãng mạn riêng của nó. Từ cung điện Christiansborg tráng lệ đầy hào nhoáng cổ xưa hay khu vườn Tivoli của thế kỷ 19 mang chút hoài niệm. Hay chỉ đơn giản là một khối hộp vuông hiện đại Black Diamond mới xây dựng vào đầu thế kỷ cũng đủ để Copenhagen toát lên cái vẻ đẹp lịch sử của nó. Và trong đó không thể không nhắc đến Langelinie, một con đường cầu tàu lãng mạn dành cho các cặp tình nhân, nơi dẫn đến bức tượng Nàng tiên cá nổi tiếng ở phía Bắc thành phố.

Bây giờ đang là một buổi hoàng hôn tháng 8, tháng nóng nhất của năm, tuyết không rơi nhưng vẫn thổi những cơn gió lạnh từ vùng vịnh khiến ta chỉ muốn chui vào một cái áo len cỡ lớn. Trên con đường rải đá đẹp đẽ ở vùng vịnh, hàng ngàn các cặp đôi đang tút tít trò chuyện, họ cười nói, hôn hít, rủ rỉ vào tai nhau những lời yêu hò hẹn và thích trí về điều đó. Duy chỉ có một người là không phù hợp với cảnh quan nơi đây.

Đó là một cô gái, cao khoảng chừng 1m66, ngũ quan tầm thường mang nét gì đó Á Đông nhưng đôi mắt nhân nhật cùng màu tóc màu ánh trắng lại như một minh chứng cho thấy cô mang một dòng máu Đan Mạch chảy trong huyết quản.

Khác với những người đang mặc những chiếc áo nắng to khá dày, cô gái lại chỉ có độc một bộ quần áo bệnh nhân màu trắng, khoác thêm một cái áo blouse của bác sĩ để tránh lại cái gió heo may vùng Bắc Âu. Cô đi chân trần, cho tay vào túi, hiện ngang đến độ khiến người đi đường ngoái lại nhìn chỉ để chắc chắn cô không phải là một kẻ điên như họ tưởng tượng. Cô gái dường như cũng không màng đến ánh mắt sầm soi của những người qua đường, chỉ vừa đi vừa thờ dãi như đang lo ngại một vấn đề gì đó phức tạp...

“ Làm sao bây giờ ?” Hạ Tuyết đau đầu suy nghĩ khi cô đưa mắt nhìn xuống chiếc bụng phẳng lì của mình. Cô không ngờ mình không chỉ chạy trốn mà còn đánh trọng thương Ronald, chưa bao giờ cô có hành động như vậy, một hành động luôn vượt qua những phán đoán tài tình của cô. Dẫu biết rằng mình nên phá bỏ đứa trẻ này, như vậy thì cô mới có thể đường hoàng trở lại là một lão đại cao cao tại thượng, một vị trí mà cô nên tồn tại. Thế nhưng, chỉ nghĩ đến cảnh đứa trẻ này bị xé nát ra rồi rút ra khỏi cơ thể mình thì cô lại không làm được.

Đã bao lần cô phải nghe đến những câu chuyện về các cô gái lầm lỡ mà có thai khi chỉ mới ở tuổi vị thành niên như cô, không phá thai thì họ cũng bỏ rơi con bỏ bụi ở đâu đó, để cho lũ trẻ đứa thành thổ phỉ, đứa thì bị bắt đi bán nội tạng rồi vào các động mại dâm. Những câu chuyện đó, là một lão đại, cô nghe không thiếu.

Không ! Cô không muốn đứa con của mình phải chịu cảnh đó... Nhưng.. Cô cũng không thể để Dương gia một mình như vậy ! Gia tộc cô cần có cô, đó là một trọng trách mà cô phải đảm đương. Nhưng trở lại đồng nghĩa với việc con của cô sẽ bị bắt phá bỏ, đây là một quyết định dù cô có là người có vị trí cao nhất trong gia tộc thì cũng không thể thay đổi ! Và như một kết quả... Cô chạy trốn.

Khi con người ta bị giằng xé giữa tình cảm và lý trí họ sẽ có xu hướng trốn chạy khỏi thực tại ! Đây là cách duy nhất để họ bình tâm và đưa ra quyết định đúng đắn... Thế nhưng, Hạ Tuyết lại chỉ thấy mình thật lạc lối giữa cái mê cung của lý trí và tình cảm ấy...

“ TYV!!! TYV “

(*) : Tiếng Đan Mạch : Trộm!!! Trộm. Tiếng Đan Mạch duy nhất mình biết nên từ giờ mình sẽ dùng chữ in nghiêng để thể hiện tiếng nước ngoài. Từ chương này đến hết chuyện. Xin lưu ý ^^

Mạch suy nghĩ lẫn lộn của Hạ Tuyết bị cắt đứt bởi một giọng đàn ông trầm thấp vang vọng khắp khu vực cầu cảng. Cô ngẩng đầu thì bắt gặp một bóng người mặc áo mũ trùm kín đầu, lao lên, rồi tông vào người cô khiến cô không kịp phản ứng, loạng choạng lùi về sau ba bước. Người đó thấy thế cũng không quay đầu mà chỉ ném vào cô cái thứ tiếng Anh tục tĩu đến khó nghe :

“Get the Fuck off, bitch !!!” rồi cầm đầu chạy thẳng khỏi con đường và rẽ vào một khu phố. Hạ Tuyết nhìn theo một hồi rồi lắc đầu, ngay sau đó bên tai cô chợt truyền đến một giọng nói khiển trách của nam giới :

“Sao cô lại để hắn chạy trốn! Hắn vừa cướp ví của tôi và cả cái vòng cổ ruby của bạn gái tôi đấy !”

Đến lúc này Hạ Tuyết hướng sự chú ý của mình hai giọng nói kia. Chúng thuộc về một cặp đôi Đan Mạch chính cống, người đàn ông nắm tay cô gái, khuôn mặt đỏ bừng đang thở hồng hộc lộ rõ vẻ mệt mỏi. Hạ Tuyết thấy thế thì chỉ mỉm cười, khoanh tay cô nói với cặp tình nhân :

“Hai người nói gì vậy ? Người cướp có phải là tôi đâu, có trách thì trách hai người thôi! Không giữ gìn đồ cẩn thận. Chả ai đi ra Langelinie này mà đeo vòng cổ ruby cả !”

“Cô vừa nói gì ? Người phụ nữ nghe vậy thì kiêu căng nhìn cô “Đừng có mà cười trên nỗi đau của kẻ khác, không tôi kêu người đưa cô về cái trại thương điên của cô đấy !”

Lúc này Hạ Tuyết mới nhận ra tình trạng của mình, chân trần, mặc quần bệnh viện và áo blouse trắng. Khẽ nhếch môi, cô nhìn vào cô gái kiêu căng trước mặt rồi cười thật thân thiện đến híp mắt khiến cho đôi tình nhân cảm thấy thoáng chột dạ. Tại sao cô gái này chỉ cười mà lại khiến họ sợ hãi tới vậy ? Chả lẽ, cô ta điên thật !

Như nhận ra phản ứng sợ sệt của cặp tình nhân, cô tiến về phía trước khiến bọn họ vô thức lùi ra sau rồi cúi đầu nói thật khẽ :

“Đừng nên xem thường tôi quá! Người điên như chúng tôi cũng biết cần đấy ! “

Nói rồi, không để cho cặp tình nhân kịp ngỡ ngàng, Hạ Tuyết rẽ bước hướng về phía con đường rồi khỏi Langelinie trong ánh mắt ngạc nhiên của người qua đường rồi khuất dạng. Chờ cho đến khi bóng dáng của mình biến mất hoàn toàn sau đám đông, Hạ Tuyết mới nở nụ cười quỷ dị, tay thò vào phía trong túi của cái áo blouse trắng rồi hé mắt nhìn vào cái ví da dày cộp cùng chiếc vòng cổ ruby lấp lánh nơi đáy túi, lòng thầm tưởng tượng gương mặt đen sạm vì tức của đôi tình nhân kia mà lấy làm thích thú đến lạ thường.

10 h tối

Copenhagen về đêm cũng náo nhiệt như ban ngày và giờ đây càng thêm sống động hơn nữa bởi lực lượng cảnh sát điều tra đang lùng sục khắp nơi như tìm kiếm thứ gì đó. Đứng trong một cửa hàng tạp hoá, Hạ Tuyết khẽ cười thích thú khi thấy ánh đèn từ xe đạp cảnh sát chìm nổi trong màn đêm như những con đom đóm trong ánh lửa. Chắc lại là anh trai cô, điều động cả cảnh sát như vậy, chắc anh đang rất lo lắng !

“Nhiều cảnh sát quá, hôm nay làm sao thế nhỉ ? “Người bán hàng tạp hoá vừa thờ dài vừa nói rồi nhìn cô gái có mái tóc xoăn đỏ với cái kính râm to bản trước mặt mà thờ dài.

“Cháu cũng thấy thật lạ! Có bao giờ Copenhagen bị rối loạn trật tự gì đâu ? “ Cô gái gật gù đáp lại.

Người bán tạp hoá thấy thế thì cũng không nói gì, nhanh chóng đóng gói hàng cho cô gái, vừa làm vừa lẩm bẩm :

“Xem nào một sợi thùng, một cái kéo và hai cuộn băng keo, tất cả là 30 Krone của cháu “

Cô gái nghe xong thì nhanh chóng mở ví, lấy ra một tờ 50 Krone rồi nói với người bán hàng :

“Xin bác giữ tiền thừa “ Nói xong cô nhanh chóng cầm túi hàng rồi bước nhanh ra bên ngoài để mặc người bán hàng ngơ ngác nhìn theo mà câm lặng.

Vòng vèo đi qua các con phố, Hạ Tuyết rẽ vào một nhà hàng nhỏ, tự mua cho mình một suất mì Ý cỡ lớn rồi rào bước tiếp. Trong đầu đầy suy tính, không biết cô nên làm gì với số tiền còn lại trong ví. Người đàn ông kia cũng thật khá giả, rất nhiều tiền mặt, thảo nào có thể mua cho cô bạn gái kiêu kì kia của hắn ta một cái vòng cổ ruby. Cái vòng cổ ấy cũng thật đáng giá, là đá thật, nếu bán đi chắc cũng được một khoản đủ cho Hạ Tuyết sống tiếp một thời gian trước khi quyết định có về lại Dương gia hay không. Hạ Tuyết nghĩ vậy khi cô chuyển hướng rẽ vào một con ngõ tối tăm hồng sang quận khác.

Mãi mê với những suy tính đẹp đẽ, Hạ Tuyết không chú ý đến một bóng hình đang tiến lại phía sau lưng mình, trên tay cái bóng đó lăm lăm một con dao sắc thật lấp lánh rồi không chần chừ thêm, nó hướng về phía cô...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cuộc sống mới

Lưỡi dao sáng loá đâm thẳng về phía trước, lực đạo mạnh đến độ có thể gây ra một vết thương trí mạng trên thân thể Hạ Tuyết. Thế nhưng, khi kẻ tấn công chắc hẳn có thể hạ gục mục tiêu một cách dễ dàng, thì Hạ Tuyết bỗng né người, chuẩn xác đủ để lưỡi dao chỉ lướt qua chiếc áo măng tô của cô vài milimét. Tệ nạn Hạ Tuyết ngáng chân, khiến cho cái bóng đen mất đà, ngã sòng soài, con dao trên tay cái bóng theo đó cũng bị đánh bật ra sau một vài thước, bất động trên nền đất.

Nở nụ cười qui dị, Hạ Tuyết ngao nghể nhìn cái bóng đang lồm cồm bò dậy rồi cười cợt :

“ Sao vậy, đi theo tôi này giờ không một sao, ngài đạo chích ? “

Cái bóng nghe ra giọng mỉa mai của cô thì lập tức đứng dậy, quay người. Lúc này, Hạ Tuyết mới nhận ra cả cơ thể hắn mặc một chiếc áo trùm đầu đen kịt, ánh mắt giận giữ nhìn vào Hạ Tuyết. Kẻ đó không ai khác chính là tên cướp đã đụng vào cô bên bờ cầu cảng Langelinie vài giờ trước và đồng thời cũng là kẻ đã theo dõi cô khắp thủ đô Copenhagen. Nhìn hắn ta, Hạ Tuyết nhướng mày :

“ Cả một quãng đường dài như vậy, anh cũng thật bền bỉ ? Hay là anh giận vì tôi đã cướp mất thứ này của anh sao ? “

Nói rồi cô đưa tay vào trong túi áo, giờ ra chuỗi vòng cổ ruby sáng lấp lánh, dùng đưa một cách nghịch ngợm trước mặt tên cướp khiến ánh mắt hắn thoáng loé lên. Nhặt con dao từ trên mặt đất, hắn hướng lưỡi dao về phía Hạ Tuyết rồi gần giọng bằng một giọng Mi chuẩn xác :

“ Đưa cái vòng cổ và ví của tên kia ra đây, không thì mày sẽ phải hối tiếc đấy ! ”

“ Vậy sao ? “ Hạ Tuyết khẽ cười rồi cũng đáp lại tiếng Anh, ánh mắt cô kẻ không biết lượng sức kia mình kia mà lấy làm thích thú. Mắt chuyển hướng đến cái vòng cổ ruby, cô khẽ vẫy nó :

“ Thế thì đến đây mà lấy ! ”

Cái bóng thấy vẻ hiên ngang của đối phương thì càng thêm điên tiết. Mẹ kiếp ! Có một kẻ mà gặp cướp còn không sợ sao, được vậy hôm nay hắn phải cho cái con ranh này biết... Cướp, là như thế nào ? Nghĩ đoạn tên cướp không nói không rằng, chỉ hướng con dao, nhắm vào xương sườn của Hạ Tuyết.

Đương nhiên, Hạ Tuyết với kinh nghiệm dày dặn đã nhận ra điểm này. Nên cô chỉ nhàn nhả đứng đó, đợi cho đến khi hắn áp sát lại gần mình, Hạ Tuyết mới vươn tay trái ra nắm lấy bàn tay cầm dao của tên cướp, đồng thời kéo hắn vào trong ngực mình. Bị không chế tên cướp cố gắng vùng vẫy rồi hét lên đầy giận giữ :

“ Thả tao ra, con điểm thôi tha này ! ”

Lời chửi tục tĩu không hề khiến Hạ Tuyết tức giận mà trái lại cô còn càng thêm phần khoái trí. Bóp mạnh vào huyết, Hạ Tuyết dễ dàng khiến cho bàn tay cầm dao của tên cướp bị đau đớn đến cùng cực, hắn kêu lên oai oái đồng thời phải buông con dao xuống đất. Khẽ hài lòng, cô thì thào vào tai hắn :

“ Anh biết không tôi định tha cho anh, nhưng từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ tôi chưa ghét nhất là những đứa trẻ không được dạy dỗ, thế nên bây giờ tôi phải phạt anh thôi ! “

Rồi không để cho tên cướp kịp phản ứng, cô xoay người hắn lại, giáng một cú đấm thật mạnh vào giữa ngực của tên cướp khiến cho cả người hắn văng mạnh ra xa, đập vào bức tường con ngõ.

“ Ha... Bản lĩnh của anh chỉ thế thôi sao, nào đứng dậy đi, ta đấu tiếp “ Hạ Tuyết bật cười sảng khoái, cô xắn tay áo lên cao, định bụng thụi cho hắn thêm vài quả nữa. Thật là một kẻ chán sống, đúng lúc cô đang có chuyện buồn lại tìm đến gây sự, xem ra cô không đánh một trận thì không được rồi ! Khuôn mặt hào hứng chờ nạn nhân của mình đứng dậy, thế nhưng trước câu nói thách thức của cô, tên cướp chỉ im lặng, đầu gục xuống, bất động tựa vào thành tường.

Khuôn mặt Hạ Tuyết trong phút chốc trở nên khó hiểu, nhìn vào thân thể bất động trước mắt rồi hỏi :

“ Này, anh gì ơi, anh đang ngắt dây hả ? “

Thế nhưng đáp lại câu hỏi của cô vẫn chỉ là một sự im lặng đến lạnh lẽo. Hạ Tuyết khẽ cau mày nghi hoặc, cái tên này, không phải là hắn đang giả vờ đấy chứ? Cô thừa nhận, mặc dù cú đấm vừa rồi của cô khá mạnh nhưng căn bản không thể làm một người đàn ông ngắt đi được. Hay là, tên này có bệnh gì...?

Hạ Tuyết bị ý nghĩ này của mình làm cho sững sốt, không nghĩ ngợi, cô chạy nhanh đến chỗ tên cướp, quỳ xuống bên cạnh, cô khẽ chạm vào vai tên cướp rồi lay :

“ Này anh gì ơi, anh sao rồi ! “

Vẫn là một sự im lặng cùng cực, đến lúc này Hạ Tuyết mới khẳng định người đàn ông này đang ngắt thật. Không ổn, mới có một cú mà đã lăn quay thế này thì hẳn hẳn phải bị bệnh nặng lắm! Vậy là cô đã lỡ đã thương một người đang bệnh tật rồi sao ?

Ánh mắt thoáng chút bối rối, Hạ Tuyết tiến lên đỡ người đàn ông vào lòng rồi lấy tay cời bỏ chiếc mũ trùm trên khuôn mặt hấn để kiểm tra tình trạng... Nhưng khi chiếc mũ trùm đầu rơi ra và khuôn mặt của tên cướp ẩn hiện dưới ánh đèn đường, Hạ Tuyết mới thực sự sững sờ....

Bởi trước mặt Hạ Tuyết là khuôn mặt của một cô gái rất trẻ, chắc chỉ kém Hạ Tuyết khoảng một hay hai tuổi. Mái tóc nâu hạt dẻ óng ả tôn lên làn da trắng ngần cùng cánh môi đỏ mọng xinh đẹp. Mặc dù bị đánh ngất, nhưng từ người cô gái này vẫn lộ rõ một khí chất ngời sáng đêm hiếm có. Quả thật, tuy cô gái này trông còn nhỏ tuổi, nhưng chỉ nhìn qua cũng biết đây sẽ là một mỹ nhân tuyệt sắc trong tương lai.

“Chết tiệt !!!” Hạ Tuyết thầm rủa, sao cô có thể không nhận ra chứ, đây là một cô gái. Thảo nào không chịu nổi một đám của cô cũng phải, với con gái chân yếu, tay mềm như này, sức lực của cô là quá cường hãn.

Nhìn ngó xung quanh rồi hướng mắt vào phía cô gái đang bất động trong lòng mình, Hạ Tuyết lại thờ dài. Nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng Hạ Tuyết cũng đỡ cô gái dậy rồi kéo cô ta lên lưng mình. Đoạn cô tìm đường ra khỏi con ngõ, vừa đi, cô vừa lau bầu trong cuống họng :

“Bắt một bà bầu mang thai 2 tháng phải công cô thế này, cô bé, cô phải trả cả tri lẫn trải cho tôi đây !”

Thuê một phòng khách sạn nhỏ, Hạ Tuyết đỡ cô gái lên chiếc giường lớn rồi lấy dây thừng và băng dính mình mới mua lúc nãy trói chặt cô ta lại. Sau khi lấy kéo cắt mảnh băng keo để cố định chân cô gái, Hạ Tuyết mới thả mình xuống chiếc ghế đầu ở phía đối diện đồng thời cũng bỏ bộ tóc giả trên người ra. Những lọn tóc trắng xinh xinh cũng theo đó khẽ đong đưa rồi vương trên bờ vai cô, mắt ngược lên trên trần nhà, Hạ Tuyết khẽ thờ dài một hơi một mồi..

Một ngày thật dài, không biết rồi ngày mai sẽ thế nào đây ?

Hạ Tuyết vừa nghĩ vừa khẽ nhắm đôi mắt sưng mù khi nghe đến tiếng còi xe cảnh sát ngoài kia. Có lẽ một giấc ngủ là điều cô cần lúc này !

Thế nhưng, khi hai hàng mi mới chỉ vừa khép lại thì từ phía chiếc giường đã phát ra tiếng “Ừm” đầy kháng nghị. Mở mắt, Hạ Tuyết thấy thân ảnh trên giường khẽ cựa quậy thì khẽ bật cười nhìn cô gái, Hạ Tuyết bắt chéo chân trên ghế nói bằng thứ tiếng Anh chuẩn xác :

“Mới vậy đã tỉnh rồi sao? Bản lĩnh lớn đấy !”

Bị giọng nói bất ngờ của Hạ Tuyết truyền đến, cô gái đang mơ mơ màng màng bỗng chốc vụt dậy, muốn đứng lên nhưng khi nhìn đến thân thể bị trói cứng lại trên giường, ánh mắt cô ta bỗng mở lớn, rồi căm giận nhìn Hạ Tuyết, ngay sau đó một tràng chửi tục tĩu bằng tiếng Anh phát ra từ miệng cô ta.

Tiếng chửi thật rõ ràng khiến cho Hạ Tuyết khẽ cau mày. Lấy ngón tay ngoáy ngoáy tai tỏ vẻ khó chịu, Hạ Tuyết thờ dài một hơi bằng tiếng Trung :

“Trời ạ ! Cô đúng là một kẻ vô đạo đức...!!!”

Cô gái kia nghe vậy thì nhăn mặt rồi gằn cổ cãi :

“Vậy thì sao ? Con điểm thúì mày định làm gì ?”

Ngôn ngữ quen thuộc từ lời chửi tục tĩu khiến Hạ Tuyết trừng mắt. Khó tin, cô quay đầu nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng vì giận của cô gái rồi hỏi :

“Cô...biết tiếng Trung ?”

“Chứ sao ? “ Cô ta cười cợt “Cướp giật thì cũng phải biết một vài thứ chứ ?”

“Vậy sao? “ Ánh mắt Hạ Tuyết sáng lấp lánh, ngay sau đó cầm hộp mỹ Ý vừa mới mua, cô ngồi bên giường rồi vừa ăn cô vừa hỏi cô ta :

“Thế cô còn biết nói ngôn ngữ nào khác không ?”

Cô gái thấy vậy thì hất cằm, nhìn Hạ Tuyết đầy thách thức :

“Đây là chuyện của tao, mày không cần...”

“Ấy...ấy...” Hạ Tuyết đang ăn bèn lấy đĩa chỉ vào mặt cô ta, mồm vừa nhồm nhoàm vừa nói :

“Không được nói bậy... Cô trông còn kém tuổi tôi đấy, xem nào để tôi đoán nhé : 12, 13, hay....”

“Là 15...” Cô ta gằn dữ nói “Tôi không phải trẻ con, cô đừng có nói với tôi bằng cái giọng bẻ trên đây !”

“À! Vậy ra cô cũng bắt đầu gọi tôi bằng “ cô “ rồi đấy à ?” Hạ Tuyết cười cợt nhìn cô ta, ánh mắt phẫn khích. Nhận ra mình vừa mới vừa lỡ lời, cô gái mặt đỏ bừng, gằn dữ nhìn Hạ Tuyết :

“Cô...cô...”

“Ha...ha” Hạ Tuyết bật cười nhìn cô gái, tiện thể lùi đến bên đầu giường rồi ngồi ngay bên cạnh cô ta. Vừa ăn mì, cô vừa nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của người thiếu nữ trước mặt rồi nói :

“Vậy là cô phải gọi tôi là chị đây, tôi năm nay 17 tuổi rồi !”

Cô gái quay đầu, không muốn trả treo với Hạ Tuyết nữa, chỉ thúc giục :

“Mau thả tôi ra, nhanh lên “

“Để làm gì ?” Hạ Tuyết nhướn mày “Để cô bé tiếp tục ăn trộm hả ?”

“Đừng có gọi tôi là cô bé “ Cô gái gắt gỏng nói rồi quay sang nhìn Hạ Tuyết “Mà chẳng phải cô nên trở lại cái nhà thương điên của cô hay sao ? Trốn đi làm gì ? “

“Hả, nhà thương điên ? “ Hạ Tuyết ngây ngốc nhìn cô ta một cách khó hiểu “ Cô bé nói gì tôi không hiểu ? “

“Cô không hiểu ? “ Cô gái trào phúng nhìn Hạ Tuyết “Đừng có nói dối tôi, thế một người mặc quần áo bệnh viện, đi chân trần ở một nơi đông người, không điên thì cũng vừa trốn viện !”

“À!!! Ra vậy “ Hạ Tuyết ồ lên thật vui vẻ. Nghĩ ngợi một lúc cô mới gật gù :

“Cô bé nói đúng, tôi trốn viện nhưng không phải từ nhà thương điên”

“Thế là gì ? “

“Bệnh viện phụ sản “ Cô điềm đạm

“BỆNH VIỆN PHỤ SẢN ? “ Cô gái tròn mắt ngạc nhiên, tựa như thể không tin nổi điều Hạ Tuyết vừa nói, cô bèn hỏi lại “Tại sao cô lại trốn khỏi bệnh viện phụ sản ?

Câu hỏi của cô gái khiến Hạ Tuyết rơi vào trầm mặc. Không nhìn cô, ánh mắt Hạ Tuyết chuyển hướng vào bầu trời sao đêm bên ngoài. Im lặng một lúc lâu, mới có hồi âm :

“Vì gia đình tôi bắt tôi bỏ đứa bé trong bụng tôi nên tôi đã chạy trốn “

“Gia đình cô sao ? “ Cô gái càng lúc càng ngạc nhiên hơn, dường như trong đôi đồng tử màu hạt dẻ của cô có gì đó dao động “Vậy là cô đã bỏ trốn khỏi họ ? “

“Phải “ Hạ Tuyết đáp ngắn gọn rồi nở một nụ cười nhạt nhòa đến cùng cực. Nụ cười ấy đẹp đến độ khiến cho cô gái trước mặt không khỏi đau xót, cuối cùng không nhịn được nói :

“Vậy bây giờ cô định làm thế nào ? Vì nếu cô định trốn đi thì Copenhagen này không an toàn đâu. “

“Cô bé nói đúng !” Hạ Tuyết gật gù, rồi thờ dãi “Thực ra tôi không biết mình nên trở về hay trốn đi nữa. Đứa trẻ này rất quan trọng... Nhưng gia đình tôi...họ cũng quan trọng với tôi... Nếu như tôi bỏ đi, không biết...”

“Vậy thì hãy phá bỏ đứa bé đi ! “

Giọng nói vô cảm của cô gái vang lên, như một gọng kìm, kẹp chặt lấy cõi lòng Hạ Tuyết. Cô quay đầu, ánh mắt khó tin hướng về cô ta thì bất gặp đôi mắt hạt dẻ đang cúi xuống, con ngươi lấp lánh thể hiện một nỗi uất hận tới vô hạn khiến cho Hạ Tuyết thoáng ngẩn ngơ, vô thức cô mở miệng :

“Này cô bé...”

“Trước kia...” Cô gái khẽ thì thào, âm thanh mềm mại cắt ngang lời nói của Hạ Tuyết “Mẹ tôi vốn là con một từ một gia đình nhà giáo ở Winconsin, bà ta nói ông bà ngoại của tôi rất yêu thương mẹ tôi, coi trọng bà ta như một báu vật. Cô biết đấy, tình yêu của cha mẹ mà.... Nó...là những điều tốt đẹp nhất trên thế gian này nhưng chính nó cũng như một liều thuốc độc huỷ hoại nhân cách con người. Dần dà, trong tình thương ấy, mẹ tôi trở thành một kẻ đua đòi, ăn chơi, tiêu thụ, ích kỉ. Dưới sự chiều chuộng của ông bà ngoại tôi, bà ta sử dụng tiền tiêu hàng tháng để chi trả cho các cuộc ăn chơi thâu đêm ở vũ trường, quán bar, sân nhảy... Chính tại nơi đó bà ta đã gặp cha tôi, một kẻ đẹp trai, lãng tử, họ yêu nhau ngay sau đó được vài tháng... Mà kết quả của cái mối tình chóng vánh đó chính là tôi “

Nói đến đây, cô gái sẽ hít sâu một hơi lấy lại can đảm, rồi tiếp lời :

“Ông bà tôi sau đó biết chuyện đã yêu cầu mẹ tôi phải phá bỏ tôi, nhưng bà ta không chấp nhận. Bà ta bị mù quáng bởi tình yêu dành cho cha tôi nên đã ngoan cố giữ tôi lại và ông bà tôi đã không chấp nhận điều đó, họ cảm thấy mình bị phản bội. Và như một hệ quả, họ đuổi mẹ tôi ra khỏi nhà...”

Đến đây, cô gái bèn khóc nức lên, từng giai đoạn kí ức tràn qua cô như một con sông băng vỡ đê, từng mảng, từng mảng xô vào nhau đến đau đớn, cô gào lên :

“Phải chi...Hức...Phải chi khi ấy bà ta nghe lời ông bà ngoại...Phá bỏ tôi đi, có phải tôi sẽ không phải sống một cuộc đời cơ cực như thế này không ? Có biết không, sau khi bà ta sinh hạ tôi thì mới phát hiện cha tôi chỉ là một kẻ lừa đảo, ông ta lấy hết số tiền tiết kiệm mẹ tôi mang theo rồi bỏ trốn. Ngay sau khi phát hiện ra bộ mặt thật của ông ta, mẹ tôi đã trở nên phát cuồng, bà ta đánh đập, chửi mắng, nói tôi là nghiệt chủng vì khuôn mặt tôi giống y hệt cha tôi, đều là những kẻ đáng chết. Tôi vẫn nhớ, đó là một đêm khi tôi lên 10 tuổi, bà ta mang về một người đàn ông, nói là cho ngủ nhờ nhưng thực ra khi nghe đến tiếng động lạ phát ra từ trong phòng mẹ tôi, tôi đã biết chuyện gì đang xảy ra... Tôi nhớ rằng đêm hôm đó...đêm hôm đó, tôi ngủ rất say, nhưng lại có cảm giác có ai đó chạm vào mình, hoá ra chính là tên đàn ông mẹ tôi mang về kia đang chạm

vào tôi... Và hắt ta...hắt ta...”

“Hắt đã cường hiếp cô phải không ? “Hạ Tuyết bất chợt lên tiếng, trong đôi mắt lộ rõ sự thương cảm nhưng một lần nữa cô gái lại lắc đầu :

“Không, sau đó, tôi khi biết được hành vi của hắt, tôi đã kêu cứu, tôi đã kêu khản cả giọng nhưng không mảy ai trả lời. Và rồi tôi thấy mẹ tôi, chạy lại, đến bên cánh cửa... Khi ấy, tôi đã rất mừng, nghĩ rằng bà ta sẽ cứu tôi, nghĩ rằng bà ta vẫn còn yêu thương tôi. Nhưng không, bà ta chỉ đứng đó, ngạo nghễ, nụ cười thoả mãn như vừa đạt được mục đích của cả đời người. Nụ cười đó, tôi không bao giờ quên, nụ cười khiến tôi chỉ muốn xé nát bà ta ra làm trăm mảnh. Lợi dụng đúng lúc tên đó chạm vào cơ thể tôi, tôi đã cắn đứt một ngón tay của hắt rồi thừa dịp, lao ra cửa sổ, bỏ chạy...”

“Cô cắn đứt tay hắt ta... “Hạ Tuyết thất kinh, chỉ mới 10 tuổi, sao cô bé này có được dũng khí để làm được điều đó.

“Sao vậy ? Cô nghĩ tôi không dám làm điều đó sao ? “Cô gái nở nụ cười, những giọt lệ tràn vào khoe miệng đến mặn chát. Hạ Tuyết không muốn cô có biểu cảm đau khổ này nên tiếp tục hỏi :

“Rồi sao nữa ? “

“Sau đó, tôi chỉ nhớ mình chạy, chạy mãi, chạy thật xa rồi cuối cùng phải trèo lên một cái tải chở rác để trốn. Cái xe đó đã đưa tôi đi sang thành phố bên cạnh, tôi trở thành trẻ em cơ nhỡ ở đó. Tôi đi ăn xin, học cách cướp giật, lừa phỉnh rồi lại chuyển đến sống ở thành phố khác. Cứ thế tôi lưu lạc, từ Winconsin, New York, đi về tàu chui sang châu Âu và cuối cùng dừng lại tại Đan Mạch này! “

“Vậy sao cô không tìm các công việc khác mà lại hành nghề ăn cướp này ?” Hạ Tuyết tò mò nhìn cô

“Ha...cô nói thật buồn cười đấy ! Với một kẻ không cha mẹ, không bằng cấp, không gì cả như tôi thì ai sẽ nhận đây ? Chẳng lẽ đi làm điểm sao ? Không, tôi thà chết chứ không làm cái nghề đó .” Cô gái nói đồng dục, hàng nước mắt đang chực trào cũng được cô kìm nén một cách mạnh mẽ. Đến đây, Hạ Tuyết mới cảm nhận được rằng cô gái nhỏ bé trước mặt đây thật cứng rắn, không như cô, có gia đình, có anh trai, cha và tất cả những người trong Dương gia, bảo vệ. Thế nhưng...cô gái này lại hoàn toàn đơn độc, không một ai ở bên cô cả, vậy mà cô có thể mạnh mẽ như thế này, thật đáng khâm phục.

Nhìn cô gái bằng ánh mắt cảm thán, Hạ Tuyết cuối cùng cũng nói ra những khúc mắc trong lòng :

“Vậy tại sao cô lại kể cho tôi những chuyện này ? “

Cô gái không ngần ngại, chỉ tiếp tục kim những giọt nước mắt đang lăn dài trên má. Hạ Tuyết thấy thế bèn vươn tay, lau sạch cho cô thì nhận được câu trả lời :

“Vì tôi muốn cho cô một sự lựa chọn “

“Lựa chọn ?”

“Phải ! Nếu cô vẫn còn vướng mắc về gia đình cô hiện giờ và không thể rời xa họ thì hãy bỏ đứa trẻ trong bụng cô đi. Đừng để nó có kết cục giống như tôi, bởi vì nếu cô thực sự coi trọng nó hơn bất cứ thứ gì thì dù gia đình cô có nói gì cũng không thể can bước cô! Hãy...trở thành người mẹ tốt nhất mà cô có thể !”

“Tôi sẽ làm điều đó !” Hạ Tuyết đáp không chút do dự, tiến lại phía cô gái trước mặt rồi vươn tay cời tóc. Cảm nhận được những sợi dây đang hằn hằn khoi thân thể, cô gái ngạc nhiên hỏi Hạ Tuyết :

“Vậy là cô quyết định sẽ nuôi đứa bé này sao ? “

“Đúng, tôi sẽ nuôi đứa trẻ này ! “Hạ Tuyết thật thà đáp, giờ đây đầu óc cô đã trở nên thông suốt. Cô gái này nói đúng, cô không thể để con mình có một tuổi thơ bất hạnh như vậy được. Cô đã hứa với mẹ mình rằng cô sẽ giữ lấy niềm hạnh phúc này cho dù phải trả bất cứ giá nào đi chăng nữa !

Nghĩ đến đây Hạ Tuyết lại mỉm cười. Sau khi nghĩ kic, cô đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Trong cái nhẹ nhõm ấy còn có cả sự vui mừng và ấm áp vì sắp được làm mẹ. Cô ngẩng đầu, tươi cười với cô gái :

“Cảm ơn cô bé ! Tôi là Dương Hạ Tuyết, rất vui được gặp mặt !”

Nói rồi cô đưa tay ra cho cô gái, ý muốn bảo cô hãy nắm lấy. Cô gái thấy vậy thì nhưn mày nghi hoặc :

“Tại sao cô lại nói tên của mình cho tôi ? “

Nụ cười trên môi Hạ Tuyết vì câu hỏi ngô nghê này thì càng cười tươi hơn, bàn tay đưa ra trước mặt cô gái vẫn giữ nguyên không buông, cô điềm điềm :

“ Vì tôi muốn có một người em gái và mẹ đỡ đầu cho đứa trẻ này ! “

“ Em gái, mẹ đỡ đầu, tôi ? “ Cô gái lấy tay chỉ vào mình, như thể vừa nghe được một chuyện nực cười nhất thế gian “ Tôi chỉ là một kẻ trộm, một kẻ không ra gì, sao cô lại muốn tôi có quan hệ với cô chứ ? “

“ Ai nói là chúng ta không thể không có quan hệ ? “ Hạ Tuyết gắt lên “ Cô giúp tôi nhận ra đứa trẻ này quan trọng như thế nào kia mà, tôi thấy quý cô nên nhận cô thôi ! Và lại nếu cô làm em gái của tôi, cô sẽ không phải ăn cướp nữa, cô có thể trở thành người tốt, được sống lương thiện như bao người khác? Cô không muốn điều đó sao ? Hay cô không tin tôi ? “

“ Đúng vậy ! “ Cô gái chân thật đáp khiến Hạ Tuyết sửng sốt “Tôi sợ cô sẽ là một kẻ lừa đảo, nói rằng sẽ yêu thương tôi nhưng cuối cùng lại chỉ đẩy tôi vào hố sâu hơn thôi... Một người như tôi, sao có thể có hạnh phúc, tôi...”

Khi cô vừa nói đến đây thì bỗng cảm

nhận một lực đạo mạnh mẽ khẽ kéo cô về phía trước cùng một mùi hương bạc hà thoang thoảng bao quanh chòm mũi. Ngẩng đầu, cô phát hiện ra Hạ Tuyết đã ôm chặt lấy mình từ lúc nào, điều bộ an ủi từ tận đáy lòng. Quá bất ngờ, cô định mở miệng thì Hạ Tuyết đã nói chen vào :

“ Ai cũng xứng đáng có được hạnh phúc, không có nghĩa là nó đến muộn thì ta sẽ từ bỏ nó. Thượng đế đã cho con tôi một cơ hội để tôi gặp cô thì sao cô không cho mình một cơ hội, phải không ? “

Giọng Hạ Tuyết thật ấm áp khiến lòng cả cô gái trong lòng cô khẽ run rẩy trong im lặng. Được một lúc sau, khi Hạ Tuyết nghĩ rằng mình đã làm phật lòng cô gái thì có một giọng nói khẽ khàng truyền đến :

“ Daisy...”

“ Hà...!!!!” Hạ Tuyết ngỡ ngàng

“ Tên của em là Daisy, chị ạ !!! “

(Cứ giống bách hợp thể moé nào ý --)

Trụ sở Dương gia, một tuần sau...

Triệu Mẫn Đường uể oải ngồi trên ghế, trước mặt là một chồng tài liệu to nhỏ khác nhau. Nhìn chúng, Mẫn Đường phủ phục xuống bàn, mệt mỏi.

Khốn khiếp!!! Đã một tuần kể từ ngày Hạ Tuyết mất tích mà cô vẫn không thể lần ra dấu vết. Không những thế, tin tức về người đàn ông mà Hạ Tuyết đã chung đụng cũng như mò kim đáy bể.

Ban đầu, Mẫn Đường đã thử mọi cách, đầu tiên là tìm đến quán bar ở khách sạn nhưng những người phục vụ ở đó lại trả lời là không biết. Thậm chí, khi tra sổ lượng tất cả những người khách trong quán bar hôm đó cũng không có một chút manh mối. Không có đặc điểm nhận dạng, dấu vân tay, thẻ ID hay bất cứ thứ gì cả. Cứ như thể tên đàn ông đó chưa từng một lần tồn tại trên đời vậy... Càng nghĩ, càng cảm thấy rối rắm.

Hạ Tuyết ơi Hạ Tuyết... Rốt cuộc là cậu đã qua lại với kẻ nào thế này ? “

Đang suy nghĩ bỗng chuông điện thoại bên cạnh chợt đổ từng hồi đến ỉn ỏi. Ngẩng đầu khỏi mặt bàn, Mẫn Đường vươn tay nhấn ổng nghe của chiếc điện thoại rồi áp nó lên tai :

“ Alo, Triệu Mẫn Đường nghe đây ! “

Bên đầu dây chợt vang lên tiếng thở nhẹ cùng một giọng nói quen thuộc làm Mẫn Đường trợn mắt :

“ Chào Mẫn Mẫn, cậu thế nào rồi ?”

“ Hạ Tuyết ??? “ Mẫn Đường cả kinh, tay cầm ống nghe có chút run rẩy, cô khẽ nói :

“ Là cậu sao ? Cậu đang ở đâu ? “

“ Yên tâm đi, Mẫn Mẫn “ Hạ Tuyết khẽ cười, đẩy gọng kính trên mắt, cô nhìn Daisy đang giúp tài xế chất những vali to kèngh càng lên taxi mà mỉm cười vui vẻ :

“ Đây là một cuộc gọi mã hoá, cậu không thể tìm ra tôi dù tôi đang ở đâu

trên thế giới này đâu ?”

“ Vậy thì hiện giờ cậu đang ở đâu, nói đi ? “ Mẫn Đường đập bàn, con ngươi đen láy lộ rõ sự mất kiên nhẫn cùng giận giữ thế nhưng đầu dây bên kia lại

chỉ phát ra những tiếng trầm khàn đầy hối lỗi :

“ Xin lỗi Mẫn Đường, tôi không thể nói được. Đồng thời xin cậu hãy gửi lời xin lỗi đến Hạ Nhâm cho tôi và bảo anh ấy nói rằng tôi đã chết do bạo bệnh rồi nhé ! “

“ Chết !!! “ Mẫn Đường cả kinh “ Sao cậu phải nói cậu đã chết cơ chứ ? “

“ Vì tôi không thể để con tôi gặp nguy hiểm, cậu hiểu chứ ? Đầu biết là có lỗi với cậu và Hạ Nhâm nhưng tôi mong hai người sẽ tha thứ cho tôi. Khi nào đứa trẻ này được sinh ra tôi sẽ thông báo cho hai người đến thăm nó !”

“ Này! Hạ Tuyết...Hạ Tuyết...”

“ Dương gia giờ đây phải nhờ cậy vào hai người rồi ! “

“ Không, Hạ Tuyết...cậu...” Cụp!!!!

Hạ Tuyết gác máy rồi sau đó từ từ đứng lên khỏi chiếc ghế bành hướng về phía Daisy. Hôm nay là một ngày giữa thu, trời vẫn còn tản mát một cơn gió mát lành đến dịu nhẹ. Nhìn lên bầu trời, Hạ Tuyết khẽ cười rồi chạm vào bụng mình. Kể từ bây giờ cô sẽ có một cuộc sống mới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Sau 6 năm

Thời gian...có lẽ là một điều kì diệu nhất trên thế gian này !

Nó có thể hàn gắn những vết thương lòng tưởng chừng không thể phai nhạt

Nó có thể tha thứ cho con người về những lỗi lầm trong quá khứ xa xăm

Và chính nó cũng có thể đưa những số phận tưởng chừng xa lạ lại gần nhau hơn nữa.

6 năm sau...

Queenstown, một thị trấn nằm ở phía Nam của đảo quốc New Zealand, nổi tiếng với cảnh quan thơ mộng bên bờ hồ Wakatipu với sắc nước xanh trong kiều diễm. Bây giờ đang là tháng 3, được đánh dấu là tháng mùa thu của nơi đây. Gió thổi từ hồ Wakatipu khiến cho thành phố của những nữ hoàng càng xứng đáng với cái tên gọi mỹ miều của nó.

Trên con đường nhỏ, Abigail Chester lái chiếc xe Mustang màu xanh navy rồi dừng nó trước cổng một trường trung học. Bước xuống xe, cô khẽ chỉnh lại cổ áo rồi vuốt vuốt lại mái tóc được nhuộm nửa đen nửa trắng một cách kì lạ của mình, nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay, cô khẽ nhẩm tính :

3...2...1...

Reng...reng...reng...

Hồi chuông tan học vang lên, kéo theo đó là những học sinh trung

học dần bước ra khỏi cổng trường ào ạt như một con lũ. Abigail dựa người vào thành xe, ánh mắt nhàn nhả quan sát dòng người qua lại, một số học sinh nhận ra cô thì bước lại chào nói :

“ Chị Chester, hôm nào chị cũng đến đúng giờ quá ! “

“ Phải thế thôi ! “ Abigail mỉm cười “ Đón con mà các em ! “

Đúng lúc ấy, từ đằng xa, một giọng nói từ đám đông truyền đến, thanh âm hào hứng, vui vẻ kéo Abigail ra khỏi cuộc trò chuyện. Trong dòng người, một cậu bé có mái tóc bạch kim chạy ra, khuôn mặt xinh đẹp thiên thần nhum có khí khái bất phàm đủ sức thu hút mọi ánh nhìn của người qua đường. Cậu bé vẫy tay về phía Abigail rồi cười một nụ cười đẹp giống hệt nụ cười trên môi cô, bất chợt như nhớ ra điều gì đó cậu bé quay lại, rồi lúi ra từ trong đám đông một bàn tay nho nhỏ. Ngay sau đó, một khuôn mặt xinh xắn cũng lộ ra khỏi dòng người ồ ạt, đó là khuôn mặt của một cô bé. Cô bé này sở hữu ngũ quan giống y như anh trai mình, chỉ có điều thay bằng mái tóc màu bạch kim kia lại một suối tóc đen óng ả, khẳng định dòng máu Á Đông của cô bé.

Những học sinh đứng bên cạnh Abigail thấy hai thân ảnh bước ra thì hớn hờ :

“ Con của chị ra rồi kìa chị Chester ! “ Nói rồi họ quay đầu về phía hai đứa trẻ rồi nói :

“Này Elias, Loretta, mẹ của các “cậu” đây này ! “ rồi không đợi cặp song sinh kịp phản ứng, những người học sinh liền co giò chạy mất. Nhìn theo bóng dáng họ, cậu bé có mái tóc bạch kim khẽ mỉm cười, bước vào trong xe cùng cô bé. Abigail thấy vậy cũng bước vào trong xe. Đang loay hoay khởi động bỗng cô nghe thấy giọng của con trai mình vang lên từ phía sau :

“ Mẹ ơi! Hôm nay chúng ta sẽ đi đâu đây ? Mẹ hứa sẽ cho chúng con đi trượt ván ở Luge Track rồi mà ? “

Chết thật ! Abigail chợt nhận ra lời hứa này thì lấy tay đập vào đầu mình rồi quay lại nhìn con trai với vẻ hối lỗi :

“ Xin lỗi con Thiên Nhi, mẹ phải làm con thất vọng rồi ! “

Cậu bé nghe vậy thì trừng mắt :

“ Mẹ nói cái gì cơ ? Không được là sao ? Mẹ hứa rồi mà ! “

Cô bé bên cạnh nghe câu nói của Abigail và anh trai mình thì cũng ngỡ ngàng. Ngay sau đó, khuôn mặt cô bé nhăn lại nhìn Abigail rồi chỉ chỉ rất nhiều thứ lên trời tỏ vẻ tức giận. Nhìn qua thì có thể tưởng đây là một hành động vô thức của trẻ con khi giận nhưng nếu ai đó để ý kĩ sẽ nhận ra đây là ngôn ngữ của những người trẻ em khiếm thính.

Hay cũng có thể nói, cô bé này bị câm..

Abigail nhìn vào hành động của con gái thì thờ dài, cuối cùng lại chỉ biết cảm thán :

“ Mẹ xin lỗi không thể được. Hôm nay mẹ có thể cho mấy đứa đi nhưng bác và ông ngoại con đến thăm đột ngột quá nên mẹ....”

“ Khoan đã...ông và bác đến thăm sao ? “ Cậu bé kinh ngạc nói rồi nhìn em gái mình, ngay sau đó khuôn mặt hai đứa trẻ đều rục rờ reo mừng :

“ Có tiền tiêu vặt rồi...Whoa...!!! “ Cậu bé reo mừng lên, đôi mắt cô bé theo đó cũng trở nên lấp lánh hơn rất nhiều. Nhìn hai đứa con hào hứng, Abigail có chút dở khóc, dở cười. Không phải cô giáo dục con thất bại quá không mà dù mới 6 tuổi các con cô đã rất coi trọng tiền rồi. Quay đầu nhìn mạnh chân ga, Abigail nói với các con :

“ Này! Hai đứa con coi ông và bác là hai ví tiền di động đấy à “

“ Không...” Cô bé chỉ chỉ tay “ Bọn con rất yêu ông và bác, nhưng cũng muốn ông và bác thể hiện tình yêu bằng nhiều thứ khác chứ !!! “

Nói rồi cô bé quay sang anh trai mình rồi nở một nụ cười đầy tình nghịch. Lắc đầu nhìn lũ trẻ, Abigail thờ dài thườn thượt :

“ Thật không biết mẹ đã giao du với thiên tài nào rồi sinh ra các con đây ? Mới 6 tuổi đã sáng lạn hơn mẹ ngày xưa rồi ! “

“ Hi...hi !!! “ Cậu bé cười cười một cách tự nhiên rồi tự mãn : “ Bọn con xinh đẹp như mẹ và thông minh như người đó mà ! “

“ Ừ ! Mẹ rất xinh đẹp !!! “ Abigail bật cười khiến cho hai đứa trẻ cũng cười to. Có thể đùa về một vấn đề nhạy cảm thế này chắc chỉ có hai đứa con thiên tài của cô. Bẻ bánh lái sang một con đường quen thuộc, Abigail quay lại bảo các con mình :

“ Sắp đến cửa hàng rồi, hai đứa có thể bỏ kính áp tròng ra rồi đấy ! “

Hai đứa trẻ nghe vậy thì gật đầu, bỏ hộp kính áp tròng ra khỏi cặp xách. Cúi xuống để lấy miếng thủy tinh mong mỏng ra khỏi tròng mắt, hai đứa trẻ cất mảnh kính áp tròng cẩn thận lại vào hộp rồi ngẩng đầu.

Qua gương chiếu hậu ta bắt gặp một cảnh tượng tuyệt đẹp của tạo hoá. Nếu nói di truyền học là một sự kì diệu của tự nhiên dành cho con người thì hai tạo vật kia chắc hẳn là một tuyệt tác của thượng đế. Trên hai khuôn mặt thiên xứ, nổi bật lên ở nơi mắt trái của bé trai và mắt phải của bé gái là một màu sương mù tuyệt đẹp, nhàn nhạt như một bầu trời ngày mưa xuân hiếm có. Đôi mắt mờ mờ ấy mang lại cho đối phương một vẻ đẹp kiên định nhưng cũng mơ màng đến lạ thường... Thế màu mắt còn lại lại là một màu sắc hoàn toàn lạ lẫm. Trầm lắng tựa như một viên thạch anh tím lung linh, huyền ảo, toả ánh sáng hoàng hôn đầy mê hoặc, hoang dại và quyến rũ khiến không một ai có thể rời mắt....

Hongkong

Trụ sở chính của tập đoàn Mặc thị.

Mặc Dung Di đứng trước cửa phòng chủ tịch hội đồng quản trị của Mặc thị. Cô hất lại mái tóc màu hung đỏ quen thuộc, chỉnh trang lại bộ quần áo, cầm cặp tài liệu trên tay rồi thản nhiên đi vào.

Mở cửa, ánh nắng ảm áp từ căn phòng khiến cô có chút chói mắt. Nheo đôi đồng tử màu đen bóng, cô tiến bước vào trong gian phòng rồi quan sát một lượt xung quanh. Có thể nói trái với cái kiến trúc bề thế và trang nghiêm được dát bằng đá hoa cương của toà nhà Mặc thị thì đây có lẽ là một không gian khác hẳn.

Từ trần, sàn nhà, bộ ghế sofa, tranh treo tường đến cả đôi dép đi trong phòng đều mang một màu trắng và kem sữa lịch lãm. Nhìn qua cũng có thể đoán căn phòng được trí theo phong cách Bắc Âu hiện đại, rất tinh tế mà vẫn tạo một cảm giác thư thái đến lạ thường. Quả là một căn phòng nghỉ dưỡng hoàn hảo giữa chốn thương trường đầy sóng gió, nhất là ở tập đoàn Mặc thị này.

Nhìn quanh một hồi, cuối cùng Mặc Dung Di cũng tìm được thân ảnh quen thuộc. Người ấy ngồi trên ghế làm việc lớn, quay lưng lại với cô, cả thân ảnh hẳn bị bao trùm trong chiếc ghế da màu xám to lớn nên Mặc Dung Di không thể nhìn thấy gì khác ngoài bàn tay đang cầm tài liệu của hắn. Một bàn tay thô ráp, nổi bật lên từng đường gân chắc khỏe mà tinh tế lúc ẩn lúc hiện trong ống tay áo comple và somi trắng cũng đủ để người ta cảm nhận được cái khí khái bất phàm chết chóc của kẻ đang ngồi giữa gian phòng kia...

Trầm tư một hồi, cuối cùng Mặc Dung Di cũng tiến lại gần bàn làm việc của hắn. Đặt những tập tài liệu dày cộp xuống, cô lên tiếng phá vỡ đi sự lặng yên vốn có đang bao trùm căn phòng :

“ Chủ tịch, mời ngài xem qua các văn kiện này ! “

Người đàn ông nghe thấy giọng nói quen thuộc của Mặc Dung Di thì quay lại. Ánh sáng ảm áp từ ngoài cửa hắt vào bộ âu phục tối màu khiến người đàn ông có vẻ gì đó dịu nhẹ hơn thường ngày. Cầm tập hồ sơ lên khỏi mặt bàn, những ngón tay thô ráp của hắn khẽ vuốt ve từng trang giấy, khuôn mặt vốn đã tuyệt mỹ nay với vẻ tập trung cao độ càng khiến cho người đàn ông mang một vẻ đẹp quyến rũ, mê người hơn nữa.

Chăm chú nhìn tập tài liệu, ánh sáng tím ngát trong mắt hắn khẽ khàng lướt qua các dòng chữ. Cả quá trình chỉ tồn của hắn vờn vện 3 phút ngắn ngủi, xong xuôi đầu đầy hắn mới đẩy chồng tài liệu dày cộp về phía Mặc Dung Di rồi lãnh đạm nói :

“ Không có gì sai sót, chiến lược tiêu thụ sản phẩm mới cũng được nói rất rõ ràng. Thư kí Mặc hãy cho triển khai kế hoạch với phòng Marketing đi ! “

“ Vâng ! ” Mặc Dung Di khẽ gật đầu “ Tôi hiểu rồi thưa Mặc Tổng “

“ Ừm ! “ Người đàn ông thoáng gật đầu, tầm mắt lại hướng về phía khung cảnh thành phố xa xăm, giống như không muốn để ý đến Mặc Dung Di đang rời khỏi căn phòng. Đây có lẽ luôn là phong cách làm việc của hắn: mạnh mẽ, nhanh nhạy rồi lại rơi vào trầm tư. Cho đến khi...

“ PHONG!!! PHONG...!!! CẬU ĐAU RỒI!!! PHONG...”

Giọng nói phiền nhiễu của đàn ông vang lên từ đằng sau như heo bị chọc tiết khiến Mặc Lãnh Phong hơi cau mày. Ngay sau đó cánh cửa của căn phòng liền bật tung ra, bất ngờ đến độ khiến cho Mặc Dung Di đang đứng ở ngưỡng cửa cũng phải giật mình, lùi xa một thước.

Trước cửa hiện giờ là một người đàn ông trong bộ comple màu ghi quý phái, thân ảnh cao lớn cùng mũ quan hoàn hảo, thân thiện đang đứng chồm hồm ở cửa. Quan sát thấy Mặc Lãnh Phong không để ý tới mình, người đàn ông bèn tiến đến chỗ bàn của hắn rồi giả vờ nằm oài ra :

“ PHONG ƠI !!! TÔI CHÁN QUÁ ĐI À ! “

Rồi sau đó lại hô lên :

“ ĐẠO NÀY CHẲNG CÓ VIỆC GÌ LÀM CẢ, CHẢ ĐÁNH ĐÁM, GIẾT NGƯỜI THÌ LÀM SAO TÔI SỐNG NỔI ĐÂY ! “

Mặc Dung Di thấy người đàn ông nằm đó đang ăn vạ thì thờ dãi. Tiến lên, lôi hắn khỏi bàn làm việc của Mặc Lãnh Phong, cô lay lay hắn :

“ Phó Chủ tịch Lâm, mời ngài đứng dậy cho... Chủ tịch còn phải làm việc nữa...! “

“ Không...!!! “ Lâm Nhã vùng tay ra khỏi bàn tay đang nắm lấy bả vai mình của Mặc Dung Di, điệu bộ mệt mỏi nhìn cô rồi nói :

“ Dung Di, em đừng can anh!! Anh nói cho em biết, hôm nay anh trai em mà không giao cho anh một việc gì đó tử tế, anh sẽ tự tử... Tự tử đây em biết không, anh chán lắm rồi, mệt mỏi lắm

rồi ! “

“ Lâm Nhã....” Mặc Lãnh Phong vẫn không nhìn hắn, chỉ từ từ nói cắt ngang :

“ Đây là công ty, không phải ở nhà của cậu. Hãy gọi tôi là Mặc Tổng !!! ”

“ Mặc Tổng cái đầu cậu ấy !!!! ” Lâm Nhã tức giận nói “ Tôi đang chán đến phát điên đây này, hết hội nghị này rồi hội nghị khác, cậu có biết là tôi phát ngán khi phải nhìn mặt mấy lão già béo ị kia rồi không ? Thật là khó chịu chết đi mà ! “

Mặc Lãnh Phong nghe xong mặt vẫn không đổi sắc, chỉ tập trung nhìn ra ngoài khung cửa sổ rồi nói :

“ Nếu cậu không muốn phải buồn chán thì cậu có thể đi sang mấy chuồng ngựa của tôi. Ngựa của tôi bây giờ không thiếu người dọn dẹp nhưng tôi cũng không ngại để cậu làm ! “

“ CÁI GÌ !!! “ Lâm Nhã cả kinh rồi từ từ nhìn vào khuôn mặt đang khuất sau chiếc ghế da của Mặc Lãnh Phong rồi hét lên :

“ Cậu coi tôi là gì hả ? Lao công sao ? Tôi nói là nghiêm túc... Việc nghiêm túc đó.... ”

“Chuyện nghiêm túc của cậu là hoàn thành công việc cho tôi và cũng đừng có lảng tránh nữa. Không thì việc tôi giáng chức cậu chỉ là một sớm một chiều thôi ! Đây...”

Nói rồi hắn xoay ghế lại, lấy từ trên bàn một tập tài liệu màu xanh rồi ném về phía khuôn mặt bí xị của Lâm Nhã. Nhanh nhẹn đón lấy, Lâm Nhã khó hiểu hỏi Mặc Lãnh Phong :

“Cái gì đây ? “

Mặc Lãnh Phong thấy thế thì cũng không giải thích, rút một điều thuốc ra theo thói quen, vừa châm lửa, hắn vừa nói với Lâm Nhã :

“Đây là tất cả thông tin cho đợt đầu tư tuyển dụng của chúng ta ! Trong đó bao gồm tất cả số hồ sơ của các sinh viên đại học, nhân tài từ nhiều nơi...Harvard, Yale, Oxford có cả ! Cậu hãy tự đi xem đi, những ai đủ năng lực để Mặc Thị chúng ta đầu tư giáo dục thì chọn !!! “

“Cái quái gì thế này ! Phong, đây là việc của trường phòng tuyển dụng mà, sao lại giao cho tôi ? “ Lâm Nhã thật sự phát khùng, việc nghiêm túc tên này cho hắn là thế này sao ?

“Cậu trả nói cậu ghét gặp mấy tên xấu xí, béo ú sao ? Vậy đi gặp sinh viên trẻ trung chả phải tốt hơn ư, trong số này nghe nói có rất nhiều nữ nhân thiên tài xinh đẹp. Tôi cũng biết cậu thích con gái nhà lành thế nào mà ! “

“Vậy sao ? “ Lâm Nhã nhún mày, ánh mắt sáng loá nhìn vào tập tài liệu. Vừa vuốt cằm, hắn vừa suy nghĩ : Ý kiến này xem ra cũng không tồi! Không phải tham gia mấy cuộc hội nghị chán ngắt lại có thể tìm hiểu được vài cô nàng mới mẻ. Xem ra cũng đủ để hắn thoả mãn trong thời điểm chán ngắt này.

Nghĩ đoạn, Lâm Nhã mở tài liệu rồi mừng rỡ ra mặt. Quả không ngoài dự đoán của hắn, trong tập hồ sơ không chỉ là hình ảnh của các thanh niên ưu tú mà bên cạnh đó còn là những cô gái với nét đẹp dịu dàng, trong sáng. Một đặc trưng của những cô gái có giáo dục.

Lâm Nhã vừa đọc vừa mỉm cười, ánh mắt nổi lên tia tà mị hiếm thấy. Bỗng ánh mắt tà mị đầy của hắn dừng lại trên một trang giấy, ngay sau đó tròng mắt đen ấy toát ra một tia kinh ngạc thất thường. Đối với một người đàn ông hay vào sinh ra tử, đã quan sát mọi thứ trên đời, chuyện này là quả thật một điều hiếm thấy! Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Lâm Nhã cũng hỏi Mặc Lãnh Phong :

“Này, cậu đọc hết số hồ sơ ở đây chưa ? “

Mặc Lãnh Phong nghe vậy thì chỉ tiếp tục thổi những làn hơi mờ vào không khí rồi ngán gọn nói :

“Chưa! Có chuyện gì sao ? “

“À không, chỉ là những kết quả học tập này đều được lấy từ các trường đại học danh tiếng sao ? “

“Phải !!! “ Mặc Lãnh Phong khẳng định chắc nịch.

“Cậu không chắc là nhân viên cậu lấy nó ở chỗ mấy trường tiểu học đấy chứ ? “

“Cậu nói gì vậy, Lâm Nhã, tôi đâu thiên cận tới vậy !” Mặc Lãnh Phong khó chịu quan sát hắn, chả lẽ nhân viên của hắn làm việc thế nào mà hắn không biết sao ? Tại sao cái tên này lại nói một điều vô lý thế được ?

“À không !!! “ Lâm Nhã cười cười “Chỉ là trên tôi đang xem sơ yếu lý lịch của hai sinh viên xuất sắc này thôi ! Họ là người New Zealand, anh em sinh đôi. Whoa, điểm SAT gần như tuyệt đối 750/800 điểm. Tôi nhớ cậu cũng từng đạt được đến mức này phải không, Phong...? “

“Thì sao?” Mặc Lãnh Phong điềm nhiên nói “Người giỏi như tôi về mấy kiểu này trên đời không thiếu !!! “

“Ồ không...không...Phong à... Cậu sẽ phải ngạc nhiên đấy! “ Lâm Nhã bật cười, sự hứng thú trên khuôn mặt đã được tô đậm rõ rệt, nhìn lại vào tập hồ sơ, hắn thích thú nói :

“Bởi vì đây vốn là kết quả của hai đứa nhóc 6 tuổi mà ! “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Bức thư từ quá khứ

Con đường dọc bờ hồ Wakatipu hôm nay dường như càng thêm phần thơ mộng khi những cơn gió mùa thu tràn ngập khắp thành phố xinh đẹp Queenstown. Lái chiếc xe Mustang màu xanh vào một con ngõ vắng vẻ, Abigail cuối cùng cũng dừng chiếc Mustang trước một hàng rào xanh mát.

Hàng rào này rất cao, ước chừng khoảng 2 mét, được trồng bằng thứ cây cảnh đặc trưng và được điểm xuyết bằng những bông hoa màu tím nhạt xinh đẹp. Mở cửa xe Abigail quay lại nói với hai đứa trẻ cũng đang loay hoay với cánh cửa đằng sau :

“ Hai đứa vào trước đi, mẹ chắc ông với bác đang ở đây đây ! Các con nhớ bảo đi Daisy hôm nay ta sẽ đóng cửa sớm biết chưa ? “

“ Vâng thưa sếp !!! “ Cậu bé đồng dạc hô to còn cô bé thì nhanh chóng làm động tác chào nghiêm nghị, xong xuôi đầu đẩy những bàn chân nhỏ mới tháo chạy, hướng về cánh cửa gỗ màu trắng bên cạnh hàng rào rồi khuất dạng

Abigail nhìn theo bóng dáng hai đứa trẻ đang đi vào trong khu vườn mà mỉm cười. Mở cánh cổng, bước chân cô cũng nhanh chóng tiến vào một không gian quen thuộc.

Nói là quen thuộc là bởi Abigail đã bắt gặp quang cảnh này trong suốt 6 năm sống tại Queenstown, nhưng đối với bất cứ ai mới đến khu vườn này lần đầu tiên thì cũng phải sửng sờ, ngạc nhiên trước vẻ đẹp tinh tế của nó.

Dọc lối đi bằng gạch nung đỏ là những bụi hoa đỏ quỳên cùng thủy tiên được trồng thành hàng vô cùng ngay ngắn, một đài phun nước bằng đá cẩm thạch đặt chính giữa khu vườn khiến ta tưởng tượng đến khu vườn của những người La Mã cổ. Chưa hết, giăng từ gốc cây này đến gốc cây kia là những bóng đèn trang trí lớn nhỏ như những con đóm đóm lấp lánh trong ánh tà dương đang trôi nổi thật thơ mộng, một vài bộ bàn ghế dã ngoại màu trắng nằm rải rác cùng mùi bánh nướng và cà phê thoang thoảng đâu đây. Tất cả giống như một chốn nghỉ chân đầy thanh nhã mà đầy bất ngờ nơi thị trấn của những nữ hoàng.

Abigail nhìn xung quanh khu vườn vắng vẻ một lượt rồi thầm cười. Có lẽ Daisy biết ý nên đã cho đóng cửa nơi này từ sớm, nếu không cô khẳng định bây giờ chắc chắn chỗ này vẫn còn khá đông khách ngồi. Đối với một nơi nổi tiếng với món tráng miệng thế này, đây là một điều hiển nhiên thường thấy.

Khẽ dậm bước, Abigail cuối cùng cũng nghe thấy âm thanh cười nói vang lên từ phía cuối mảnh vườn, bước chân cô theo đó càng nhanh hơn rồi dừng trước một căn nhà kính nhỏ.

Gọi là nhà kính bởi một nửa hướng lộ thiên của căn nhà là sự kết hợp hoàn hảo giữa những tấm kính lớn và những bức tường bằng gỗ mộc xinh đẹp đang lọt thỏm trong những khóm hoa thủy tiên. Những mái ngói đỏ đun cùng một bảng hiệu màu trắng với dòng chữ viết tay cổ điển :

“ MY HAPPINESS CAFE AND BAKERY “

Nhìn bảng hiệu cùng tiếng cười đùa vang vọng, Abigail cuối cùng cũng tiên lên đẩy mạnh nó ra. Ngay lập tức đập vào mắt cô là một khung cảnh vui vẻ hiếm thấy. Trên chiếc bàn bên quầy tính tiền, một người đàn ông tuổi tứ tuần đang nâng cốc trà lên miệng, ngũ quan sắc bén mà linh hoạt càng thêm nổi bật với mái tóc bạch kim đầy quyến rũ, đôi mắt màu bạc hiếm có của ông đang hướng về phía người thanh niên có một màu sương mù tương tự. Người đàn ông với khí chất phi phàm, hoàn hảo cùng mái tóc đen dài buộc sau lưng cũng cười nhả nhận đáp lại ông. Bên cạnh họ hai đứa trẻ xinh đẹp thì nhau cười đùa, nhìn từ trông thật giống một bức tranh tuyệt đẹp.

Như nhận ra có bóng người trước cửa, người đàn ông ngừng đầu thì bắt gặp bóng dáng của Abigail ở cửa. Bật cười, anh nói với cô :

“ Tuyệt Nhi !!! Em về rồi !! “

Nhận ra anh vừa chào mình, Abigail cũng nhanh chóng đáp lại :

“ Anh trai, cha, hai người đến rồi ! “

“ Mẹ...mẹ ơi !!! “ Cậu bé nhỏ nhắn thấy Abigail đang bước vào nhà thì dất cô bé xinh đẹp đến chỗ cô, đồng thời cũng chia ra một viên ngọc mã não màu tím pha một màu bàng bạc rồi hào hứng :

“ Mẹ xem ông cho con và Y Nhi cái gì nè ! Ông nói đeo ngọc mã não giống màu mắt bọn con thì sẽ tăng cường may mắn đấy ! “

Cô bé con thấy vậy cũng nhanh chóng chia ra một viên ngọc như vậy rồi chỉ trỏ, ý nói rất đẹp với Abigail. Thấy các con vui vẻ, Abigail cũng cười cười, xoa đầu lũ nhóc rồi nói nhỏ :

“ Các con thấy đẹp sao, vậy thì cho đi Daisy xem đi, tiện thể các con kiểm tra luôn mè bánh mới nhé! Để mẹ nói chuyện riêng với ông và bác được không ? “

“ Được ạ !!! “ Hai đứa trẻ nhanh chóng đáp lại rồi không chờ Abigail phải nói thêm câu gì, hai cái bóng nhỏ nhắn đã nhanh chóng đi vào căn bếp phía đằng sau. Nhìn hai cái bóng nhỏ khuất sau cánh cửa, Hạ Vĩnh Tư khẽ cảm thán :

“ Chúng đã lớn quá rồi, và rất thông minh nữa !! “

“ Hi..hi.....!!! Cháu của cha mà lại ! “ Abigail cười đầy tự hào rồi quay lại nhìn hai người đàn ông. Cố kiếm cho mình một chỗ ngồi gần họ, cô nhanh chóng mở lời :

“ Nào... Hai người có việc gì nhờ con sao ? Tại sao lại đến đây ? “

Abigail thẳng thắn nói nhanh, bao nhiêu năm như vậy, nói vòng vo cũng không phải là phong cách của cô.

“Em nói gì vậy Tuyết Nhi ? “ Dương Hạ Nhâm mở chừng mắt, tỏ vẻ khó hiểu nhìn cô:

“Cha và anh chỉ muốn đến thăm em và các cháu thôi mà ! “

“Phải !!! Và tên em sẽ đọc lộn ngược !!! “ Abigail gật gù, tiện tay rót cho mình một chén trà rồi tiếp lời :

“Hai người chỉ đến thăm em một năm có 2 lần và toàn vào Lễ Giáng Sinh hoặc sinh nhật của Từ Y và Lam Thiên. Nhưng hôm nay chẳng phải là hai ngày đó, rốt cuộc là có chuyện gì ? “

“Hà!!! Đúng là không gì giấu nổi con “ Hạ Vĩnh Tư thờ dài một hơi một mồi nhìn cô khiến cho Abigail phải nhú mày, nghi hoặc nhìn ông :

“Cha, lại có chuyện gì sao ? Đừng nói với con là chuyện của Dương gia đấy ! “

Khuôn mặt Abigail trong phút chốc trở nên vô cùng khó nhọc hướng về hai người họ rồi tiếp lời :

“Dù đã ra khỏi giới hắc đạo nhưng con vẫn theo sát tình hình của chúng ta! Reaper dạo này tuy vẫn tìm

cách phá hoại Dương gia nhưng không nhiều, thậm chí Grim còn từ bỏ việc giành Minh Chấn về phe mình! Tuy con không biết kế hoạch của hắn là gì, nhưng con đảm bảo hắn sẽ không có động thái gì ảnh hưởng đến chúng ta nữa, căn bản Hạ Nhâm có thể xử lý được, đâu cần... “

“Không... Không phải thế ! “ Hạ Vĩnh Tư lập tức bác bỏ :

“Chuyện này không liên quan gì đến tổ chức, cha cũng không muốn con gia nhập trở lại, chỉ là...”

“Chỉ là gì ? “ Abigail mở to mắt, cảm nhận được khuôn mặt của hai người thâm yêu nhất của mình ngày càng một u ám, rồi cuối cùng đồng thanh nói :

“Là một chuyện cũ của chúng ta... “

Rồi không nói không rằng, Hạ Nhâm nhanh chóng rút ra một phong bì thư màu đỏ chói nhưng thật cũ kĩ. Một góc phong bì đã bị thấm nước và trở nên nhăn nhúm theo thời gian. Nhưng thứ thu hút sự chú ý của Abigail Chester hơn cả là trên mặt thư còn đó một hàng chữ nhỏ uốn lượn thật đặc trưng. Nét chữ quen thuộc đến độ chỉ cần nhìn nó, cõi lòng Abigail đã thoáng xót đau, một nỗi đau hư ảo, xa lạ cứ thế len lỏi khắp trái tim. Giọng nói cô theo đó cũng nghẹn ngào :

“Nó là..... của Lục Tâm !!! “

“Phải...!!! “ Hạ Nhâm vừa nói vừa thờ dài, nhìn dòng chữ vuông vức chỉ thuộc về riêng người đàn ông đó thì lại nói :

“Vài ngày trước trong một căn cứ cũ của chúng ta, thuộc hạ của anh đã tìm được bức thư này, nó có lẽ được viết không lâu sau ngày Lục Tâm bị bắn chết, anh tưởng nó nói về lời cảnh báo của cậu ấy về việc mình bị sát hại.... Nhưng.... hình như còn có một bí ẩn khác... !!! “

“Bí ẩn khác ? “ Abigail lập tức ngừng đầu, đôi mắt sưng mù sắc bén thật hiếm thấy như thăm đậm. Hạ Nhâm thấy vậy nhưng không chú ý vào cô mà chỉ thêm lãnh đạm :

“Cậu ấy nói....cái chết của cậu ấy là một âm mưu của một người kẻ khác và hắn đã cố đổ tội cho Lâm Hạc ? “

“Ý anh nói là em giết nhầm người ! “ Abigail nghiêng răng, bàn tay nắm chặt lấy phong bì thư đỏ như sắp đâm thủng nó. Đầu óc của cô như rơi vào một cái mê cung của sự cảm phần đến tột độ. Không thể tin được, bao nhiêu năm như vậy cô lại giết nhầm người. Cô, một lão đại tối cao, tự nhận mình giỏi giang lại đi giết nhầm người...

Thật đúng một chuyện khôi hài !

Khẽ cười m cợt bản thân mình, Abigail bắt buộc chính mình phải bình tĩnh rồi lại hỏi :

“Vậy kẻ đó là ai ? Em muốn biết ! “

“Anh cũng không chắc! “ Dương Hạ Nhâm khó hiểu nói “ Lục Tâm nói tên của hắn là một bí mật được giấu kín, không thể tiết lộ, anh chỉ có thể biết vị trí của hắn qua thư cậu ấy mà thôi ! “

“Vậy đó là ở đâu ? “ Hạ Tuyết găm giọng

“Nhà cũ của mẹ, con ạ “ Hạ Vĩnh Tư khẽ nói đầy ngậm ngùi :

“Hong Kong ! “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 48: Quyết định đến HongKong

Dương Hạ Tuyết dựa người vào khung cửa sổ, để mặc cho mái tóc được nhuộm nửa đen, nửa trắng kì lạ buông xoã xuống hai vai. Hai mắt cô nhắm chặt, cả cơ thể co vào trong chiếc áo sơ mi đàn ông dài đến nửa người rồi khẽ hít thở.

Đây vốn là một thói quen từ nhỏ của Hạ Tuyết, bởi vì ngày xưa thường mượn áo ngủ của cha nên khi lớn lên chỉ có mặc áo ngủ của đàn ông, cô mới có thể có cảm giác được an lành đúng nghĩa. Có lẽ bởi những chiếc áo này khiến cô nhớ lại sự ấm áp từ những người đàn ông quan trọng nhất của cuộc đời cô...

Đó là cha, anh trai và...

Lục Tâm...

Nâng bức thư với nét chữ tuyệt đẹp của anh lên tầm mắt, vẻ tươi cười thấm đẫm nơi đáy mắt Hạ Tuyết :

“Tiểu Tuyết Nhi !!! “

Một cách xưng hô chỉ của riêng anh...

“Em đang làm gì thế, chắc lại đang co mình trong áo ngủ cỡ lớn hả ? Em

có uống sữa không đây và có nghe bản “ Pinacolada “ không ? Vậy chắc đây là lúc em đọc được lá thư này và có lẽ anh cũng không còn trên cuộc đời này nữa rồi !

Em biết không... Anh chưa bao giờ nói cho em, nhưng đối với anh, Tiểu Tuyết Nhi là một người rất quan trọng ! Em là một người bạn, là một thành viên gia đình đối với anh. Và anh biết em cũng rất yêu quý anh nữa. Nhưng anh xin lỗi, tính mạng anh đang gặp nguy hiểm và có thể không giữ được trong nay mai...

Thực ra, Tuyết Nhi à ! Anh dạo gần đây đã phát hiện một bí mật vô cùng lớn. Nó nằm trong một sổ mật khẩu bị mã hoá mà anh lấy được từ một căn cứ cũ lúc anh đi thị sát ở California. Trong khi tra những thông tin này anh vô tình phát hiện ra một bí mật của cả giới hắc đạo... Và đó chính là thân thể thật sự của ông trùm Grim, lão đại của Reaper... Đây là một thông tin bí mật không một ai có thể biết.

Nhưng trong khi nắm được cái thông tin đáng giá này, anh vô tình đã bị một thuộc hạ của Grim phát hiện và hắn đang truy lùng anh. Đây là một kẻ tàn độc, máu lạnh, kẻ này được coi là con át chủ bài của Reaper.

Anh sợ...mình không thể đối phó lại hắn, nhất là với tình hình của Dương gia chúng ta hiện giờ ! Anh chỉ có thể cảnh báo em, Tiểu Tuyết Nhi, dù em có đọc cái này thì cũng bao giờ trả thù cho anh, cũng đừng nên đi tìm kẻ đó, hắn quá mạnh, sức em không thể đấu lại hắn. Nhưng...nếu em vẫn kiên quyết tra ra chân tướng mọi việc, luôn làm theo bản năng của mình thì anh chỉ có thể nói, kẻ em cần tìm hiện đang ở Hong Kong, đó là địa bàn của hắn. Hắn không rời đi đâu !

Xin lỗi đã kéo em vào việc này, nếu được, anh không bao giờ muốn Tiểu Tuyết Nhi của anh phải vướng vào rắc rối của mình!

Xin lỗi và yêu em

Lục Tâm “

Ôm chặt bức thư trong lòng khiến nó trở nên nhàu nhĩ, một giọt nước mắt tuyệt đẹp chảy ra từ khoé mắt Hạ Tuyết khiến cô đón đau. Đã 8 năm kể từ ngày đó, cô tưởng chừng đã quên hết, cô tưởng chừng đã bỏ qua tất cả nhưng hoá ra vẫn không thành công. Cô vẫn yêu người đàn ông đó, người thanh niên lặng lẽ đến và đi như một cơn gió xuân. Phải! Cô vẫn yêu anh.... Và khi biết rằng cái chết của anh oan uổng thế nào, cô lại căm hận. Hận vì không biết rằng Lâm Hạc chỉ là một con tốt, hận vì đã giết nhầm người, hận vì mình đã không đủ mạnh mẽ để bảo vệ anh...

Nhưng làm sao bây giờ.....mọi chuyện đâu còn như cũ nữa. Cô từ lâu đã không còn là Dương lão đại, đã không còn là Dương Hạ Tuyết của 6 năm trước rồi ! Cô bây giờ đã có gia đình, cô đã có con, cô còn có một công việc lương thiện và cô hạnh phúc với cuộc sống hiện tại rất, rất nhiều. Cô không thể quay lại cuộc sống trước kia, một cuộc sống máu tanh mà cô phải đương đầu hằng ngày. Nhưng...cô cũng không thể để cái chết của người đàn ông cô yêu nhất bỏ ngõ như vậy ! Anh đã hi sinh vì cô quá nhiều, đây là cơ hội duy nhất để cô có thể đền đáp.... Vậy bây giờ, cô phải làm sao đây !

Hạ Tuyết nhìn bức thư rồi lại nhắm chặt đôi mắt một hồi. Cảm giác căng thẳng tràn ngập đại não và tứ chi...

“Cạch!!!! “ Một tiếng động khẽ khàng vang lên, phá tan không gian tĩnh lặng...

Giật mình, Hạ Tuyết quay đầu nhìn hai cái bóng nhỏ bé đang đứng ngoài cửa, ngay sau đó là một sinh vật to lớn màu trắng chồm lên chân cô. Thoáng ngẩn ra rồi trở nên bình tĩnh, Hạ Tuyết cúi xuống vừa vuốt ve con vật, vừa nhẹ nhàng nói :

“Mẹ tưởng mẹ đã bảo đừng cho Kevin vào phòng mẹ rồi cơ mà ? “

Xoa đầu Kevin, Hạ Tuyết vừa ngẩng đầu nhìn Dương Lam Thiên và Dương Tử Y đang đứng chân chân ngoài cửa. Cả hai đứa trẻ đều mặc một bộ pijama kẻ sọc đồng bộ, trên tay cô bé Tử Y là một cái cốc to bản nghi ngút khói, còn trên tay Lam Thiên lại là con thỏ bông ưa thích của em gái mình. Nhìn hai đứa trẻ, Hạ Tuyết cũng có thể đoán, chúng muốn làm cô vui.

Thoáng quan sát biểu hiện của Hạ Tuyết, Tử Y chần chờ một lúc rồi cuối cùng cũng bước đến, chìa ra cho Hạ Tuyết một cái cốc nghi ngút khói. Hạ Tuyết thấy vậy thì nhanh chóng đón lấy rồi tiện tay kéo cô bé vào lòng, ngay sau đó liền vỗ tay với Lam Thiên đang đứng ngoài cửa, ý bảo cậu bé cũng ngồi cùng với mình.

Ngay sau khi hai đứa trẻ đã thoải mái yên vị trên đùi cô, Hạ Tuyết mới ghé sát vào tai chúng :

“ Sao các con chưa ngủ ? “

“ Bọn con chờ mẹ! Bọn con nghĩ mẹ có thể buồn ! “ Dương Lam Thiên mạnh dạn nói, Tử Y thấy vậy thì cũng gật đầu ủng hộ lời nói của anh trai mình.

“ Ai nói mẹ đang buồn ? Ông và bác lên thăm, mẹ phải vui chứ ? “ Hạ Tuyết xoa đầu con, cố bày ra bộ dạng vui vẻ.

“ Mẹ nói dối ! “ Cậu bé ngắt lời, thẳng tắp nhìn mẹ mình “ Mẹ đang buồn về chuyện chú Lục Tâm phải không ? “

Câu nói của Lam Thiên khiến Hạ Tuyết ngẩn ra, ánh mắt màu sương mù của cô theo đó cũng nhìn vào hai màu mắt hiếm có của Lam Thiên và Tử Y mà dao động. Cái sắc tím ấy khiến cô nhớ lại cái buổi giao hoan định mệnh của 6 năm trước.

Người đàn ông với đôi mắt thạch anh ngút ngàn, tựa như có thể bòn rút linh hồn con người, một màu sắc mà cô chẳng thể quên, một con người mà cô không hề nhớ mặt và một kẻ mà cô nghĩ sẽ chẳng bao giờ có liên hệ gì đến cuộc sống.

Thế mà giờ đây màu mắt của hắn lại cùng tồn tại với màu mắt của cô trên người hai thiên thần nhỏ này. Cũng giống như một lời khẳng định cho sự thấu hiểu và trí tuệ của hắn ẩn giấu bên trong hai đứa trẻ khiến Hạ Tuyết thật sự cảm thấy thật tự hào.

Vậy nên dù cho người đàn ông đó là ai, cô cũng muốn cảm ơn hắn đã cho cô hai món quà này. Những người mà cô có thể thực sự tâm sự thay vì phải giấu diếm sự và chịu đựng như những tháng ngày trước. Những con người thật sự thấu hiểu và thông cảm cho cô...

Những thiên tài nhỏ của cô !!!

Nghĩ vậy Hạ Tuyết liền ôm chầm hai đứa con vào lòng, rồi cúi xuống vai chúng, thở thê :

“ Mẹ...có buồn đâu, mẹ chỉ cảm thấy mệt mỏi thôi ! Chắc các con đã đọc lá thư này rồi hả ? “

“ Chúng con xin lỗi! “ Lam Thiên khẽ chạm vào lưng cô xoa xoa rồi tiếp lời :

“ Bọn con chỉ muốn biết chuyện gì đang xảy ra với mẹ ! “

“ Không sao ! “ Hạ Tuyết lắc đầu rồi cười đến rạng rỡ “ Các con rất ngoan, mẹ chỉ không biết phải làm gì bây giờ thôi ! “ rồi cô đẩy các hai đứa trẻ ra :

“ Mẹ không biết mình có nên đến đó không! Mẹ đã không còn là lão đại nữa ! Cũng không muốn liên lụy đến các con nhưng.. “

Nghĩ đến đây, Hạ Tuyết khẽ ngẩng đầu, ánh mắt sương mù ẩn hiện chút khổ sở :

“ Mẹ nợ chú ấy rất nhiều ! “

Lam Thiên và Tử Y trong thoáng chốc đưa mắt với nhau, như có gì đó di động qua mắt lũ trẻ như một loại tín hiệu, ngay sau đó, Tử Y đưa tay lên tạo thành một câu nói :

_ Vậy thì nhà mình đến Hongkong đi !_

Một thoáng ngỡ ngàng, Hạ Tuyết mở chầm mắt nhìn con gái rồi không tin được kêu lên :

“ Con nói gì vậy Y Nhi ??? Các con phải ngăn mẹ lại chứ ? “

_ Đúng vậy, bọn con cũng lo sợ chuyện này, nhưng mẹ định để cái chết của chú ấy mờ mịt thế sao, mẹ là Dương Hạ Tuyết kia mà! Một người mẹ mà chúng con luôn ngưỡng mộ, sao có thể chịu thua vì chuyện này được _

“ Nhưng...” Hạ Tuyết ngập ngừng “ Các con không hiểu giới hắc đạo đâu! Nó rất nguy hiểm và độc đoán, mẹ biết điều đó ! “

“ Vậy thì bọn con đã có bác Hạ Nhâm và cô Mẫn Đường bảo vệ rồi ! “ Lam Thiên chen lời vào “ Chúng ta cũng có thể mượn thế lực của nhà ngoại mình mà ! Trong thời gian mẹ đi điều tra, bọn con sẽ ở với họ ở HongKong là được ! Mẹ chả nói bác đang có việc ở đây sao? “

Hạ Tuyết thoáng nhủ mảy, ý tưởng của bọn trẻ cũng không tệ, nhưng lại không mang cho cô cảm giác an toàn. Trực giác của cô luôn nói cho cô biết, sắp có một chuyện không sẽ xảy đến với gia đình cô. Đương nhiên, nhận ra sự lo lắng này của cô, Tử Y liền nắm lấy tay của cô còn Lam Thiên thì lên

tiếng an ủi :

“ Mẹ đừng lo, chúng con sẽ ổn thôi! Con biết mẹ luôn bảo vệ chúng con mà ! Sau đó chúng ta sẽ trở về New Zealand và rời xa Dương gia mãi mãi mẹ nhé ! “

Hạ Tuyết nghe vậy thì cười híp mắt, vòng tay ôm lấy các con thật chặt. Cô biết được rằng lúc này, trái tim mình đã có được quyết định rõ ràng như thế nào...

“ Được! Vậy ba mẹ con chúng ta đến HongKong nhé !! “

Hai tiếng sau, bên chiếc giường gỗ màu trắng, cậu bé có mái tóc bạch kim vừa gội đầu, vừa hương cặp mắt hai màu riêng biệt nhìn về phía cô bé có mái tóc đen óng ả ở phía giường đối diện rồi than thở :

“ Y Nhi, chuyện này không ổn ! Lỡ mẹ phát hiện ra thì sao ? “

Dương Tử Y ngồi trên ghế, có vẻ không lo lắng đến vấn đề kia mà chỉ tập trung vào con thỏ bông trên tay. Xoay con thỏ qua lại, cuối cùng cô bé cũng đặt con thỏ xuống rồi nói bằng ngôn ngữ khiếm thính với anh trai mình :

_ Anh đừng lo, mẹ sẽ không biết đâu, chúng ta đã làm đến mức này rồi, không nên bỏ lỡ cơ hội _

Dương Lam Thiên nhăn mặt, một khuôn mặt trầm tư suy nghĩ khác xa độ tuổi hiện tại của cậu. Nhìn em gái, cậu lo lắng nói :

“ Nhưng nếu mẹ biết chúng ta đã làm bài thi đó rồi thuyết phục mẹ đến HongKong chỉ vì chuyện này, mẹ sẽ phát điên mất !!! “

_ Vậy thì chúng ta phải chấp nhận thôi ! _ Tử Y nghiêm túc nhìn cậu _ Anh muốn bỏ lỡ cơ hội này sao ? _

“ Không...Anh không muốn ! “ Lam Thiên phụng phịu nói

_ Tốt! _ Tử Y vuốt vuốt lại con thỏ rồi lại chỉ tay _ Vậy thì anh mau gọi điện đi _

Thoáng chột dạ, Dương Lam Thiên nhìn em gái rồi lại nhìn vào ngăn tủ nơi đầu giường. Chân chừ một lát, cuối cùng cậu bé cũng mạnh dạn bước đến ngăn tủ, lấy ra một tấm thẻ rồi kéo tay em gái mình xuống phòng khách dưới lầu.

Nhìn chiếc điện thoại bàn màu đỏ trên chạn tủ, Dương Lam Thiên nhanh chóng bước đến nhấc ống nghe, vừa nhìn tấm thiệp cậu vừa quay một dây số vô cùng lạ lẫm trên mặt thiệp. Đầu dây bên kia lập tức liên vang lên một bài hát bằng tiếng Anh rất thời thượng, ngay sau đó là giọng nói vui vẻ của một người đàn ông :

“ Chào!!! Phó chủ tịch tập đoàn Mặc thị xin nghe !!! “

“ Chào chú, chú...nhận ra cháu chứ !!! “ Lam Thiên rụt rè nói, ánh mắt màu tím và sương mù thoáng chút lúng túng nhìn Tử Y. Tử Y thấy vậy thì húc khuỷu tay anh, mong giúp anh lấy lại bình tĩnh...

Người đàn ông bên đầu dây như càng vui sướng hơn nữa, cười khê khàng rồi nói lại :

“ Nhớ chứ! Nhóc con thiên tài mà tôi đã gọi đây mà... Elias Chester phải không ? Sao các cháu thấy đề nghị của tôi thế nào ? “

“ Vâng!!! Bọn cháu đã suy nghĩ !!! “

Dương Lam Thiên nghe vậy thì hít sâu một hơi, giọng nói non nớt của cậu bé theo đó càng thêm kiên định và chắc chắn :

“ Bọn cháu sẽ đến Hong Kong, thưa chú Lâm Nhã !!! “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Nữ quái tập kích HongKong

“ Tin đính chính:

Do một số sai sót khi mình đọc lại chuyện ở

Nếu các bạn trên có gì cần hỏi thì hãy vào truyện mình ở Wattpad nhé !

Hân hạnh đc phục vụ !!!

Aikaba Hikori. “

Sân bay quốc tế HongKong..

Nơi sảnh chờ, dòng người nhốn nháo xếp hàng đứng đợi người thân từ chuyến bay mới đáp xuống. Ai ai cũng cầm một tấm biển to nhỏ chất đầy những cái tên kì lạ khác nhau thấp thỏm ngoài sảnh chờ. Thế nhưng, ở đây lúc này lại nổi lên một hiện tượng kì quái...

Bên ngoài đại sảnh là một tốp đàn ông cao lớn vận đồ đen từ đầu đến chân đang xếp thành một hàng ngang dài. Ai ai trông cũng thật nghiêm chỉnh, khí thế trang trọng nhưng không giấu nổi bản chất con nhà võ. Vậy mà trái ngược với tốp người lại phải kể đến đôi trai gái đứng trước mặt họ.

Người đàn ông mặc bộ âu phục ánh bạc, mái tóc dài buộc túm sau gáy, trông thật lãng tử mà vô cùng hoàn hảo. Thế nhưng cô gái bên cạnh anh cũng xuất chúng không kém, mái tóc đen cuộn sóng, đôi đồng tử đen lấy mình mình cùng một khuôn mặt không tí vết, đẹp đến mê hồn khiến cô trông như một sản phẩm kì lạ của tạo hoá. Bọn họ đứng đó, im lặng chờ đợi như những bức tượng đồng làm thu hút mọi ánh nhìn của bao người qua lại cho đến khi...

“Bác Hạ Nhâm, cô Mẫn Đường..”

Giọng nói non nớt truyền ra cộng hai thân ảnh nho nhỏ lao đến ôm lấy chân đôi trai gái. Dương Hạ Nhâm và Triệu Mẫn Đường thấy vậy thì cúi người, ôm cả hai cơ thể nhỏ bé ấy vào lòng, vui mừng kêu lên :

“Chà, Từ Y, Lam Thiên, hai đứa lớn lắm rồi này ! Lâu quá cô không gặp rồi ! “

Mẫn Đường cười lớn khi ôm Từ Y vào lòng rồi ngay lập tức hơi ản cô bé ra. Nhìn một lượt hai đứa trẻ từ đầu đến chân, Triệu Mẫn Đường hấp tấp nói :

“Hai đứa dạo này thế nào ? Ăn, ngủ tốt không ? Trường cấp 3 có ai bắt nạt không ? Có cần...”

“Mẫn Mẫn, tha cho con của tôi đi !”

Giọng nói cương nghị truyền ra khiến Triệu Mẫn Đường hơi ngắc đầu. Đập vào mắt cô là một thân ảnh quen thuộc, vô cùng quen thuộc đến dù trong mơ cô cũng có thể phác hoạ rõ nét, vậy mà lúc này, tuyệt nhiên khác biệt so với những gì cô thường thấy.

Mái tóc bạch kim thuần dài đến thắt lưng, nay lại được nhuộm một nửa đen , nửa trắng nhưng phù hợp kì lạ đối với con người cổ quái này, một cặp mắt màu sương mù lấp lánh đặc trưng đầy huyền ảo. Một chiếc áo phong đen, quần jean trẻ trung khiến cho không ai có thể nhận ra, cô gái đã là một người mẹ.

Triệu Mẫn Đường nhìn bóng hình phía trước không chớp mắt, cuối cùng tiến lên đặt tay lên vai cô rồi bảo :

“Hạ Tuyết, 2 năm rồi đấy, cậu định ở cái chỗ Queenstown đấy đến bao giờ ? Không thấy cậu đến thăm gì cả ?” Mẫn Đường nói rồi nhìn ngó xung quanh “Tôi còn chả thấy cô bé Daisy đi cùng cậu nữa ! “

“Hai người tiếp đón kiểu này còn lâu con bé mới đến thăm. Cho nó ở nhà trông cửa hàng còn tốt hơn. “Hạ Tuyết bĩu môi, rồi hướng sự chú ý của mình về đám cận vệ, giả bộ khó chịu :

“Không đèn hoa, tung hô pháo đốt thế này ? Hai người làm ăn kiểu gì vậy ? Còn đám người này nữa, gu thẩm mĩ của anh tệ đến thế nào rồi, Hạ Nhâm ? “

Đám cận vệ nghe vậy thì nhẵn mặt, sự bất mãn hiện lên trong ánh mắt của họ khiến Hạ Tuyết nhận ra ngay. Cô lập tức cười khẩy, chắc bọn họ đang nghĩ Hạ Tuyết cô đây là một tiểu thư nhà giàu được nuông chiều, đòi hỏi đây mà, nếu không phải là em gái của lão đại đương nhiệm thì chắc gì họ đã im lặng như vậy !

Nhưng cũng phải thôi, cô không trách họ, nếu họ biết người đứng trước mặt họ là vị lão đại huyền thoại của Dương gia 6 năm về trước, chắc bọn họ sẽ độn thổ xuống đất mất. Bỏ qua đám cận vệ, Hạ Tuyết khẽ nghênh đón ánh mắt của anh trai rồi đồng dục nói :

“Thôi không đứng đây hàn huyên nữa ! Chuyến bay 12 tiếng vừa rồi đang giết chết cái lưng của em đây! Mau về thôi ! “

“Ừ !!! Chúng ta về !! “Hạ Nhâm gật đầu rồi dẫn Hạ Tuyết cùng Lam Thiên và Từ Y ra khỏi sân bay.

6h tối...

Biệt thự của Dương gia ở HongKong.

Hạ Tuyết ngồi phịch xuống ghế sofa trong phòng khách sau một giấc ngủ dài hạn, Từ Y và Lam Thiên theo đó cũng nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh cô, Hạ Nhâm và Mẫn Đường thì an toạ ở ghế đối diện. Vừa rót một ly trà đầy đến trước mặt Hạ Tuyết, Mẫn Đường vừa cảm thán :

“Chà ! 2 năm không gặp, cậu đổi khác thật ! “

“Hà !!! Cũng phải thôi !!! Cậu cũng già đi rồi đấy ! “ Hạ Tuyết nâng cốc, vừa uống trà vừa nói. Mẫn Đường nghe vậy thì bật cười, xem ra ngoại trừ dáng vẻ hiện giờ, Hạ Tuyết vẫn là Hạ Tuyết, không có gì thay đổi cả....!!!

“6 năm qua, không có em mọi thứ cũng khá khó khăn đấy, Tuyết Nhi !!! “ Dương Hạ Nhâm tao nhã đưa tách trà lên khoé miệng, khẽ nhấp nháp nó qua cánh môi rồi tiếp lời :

“Anh luôn nghĩ rằng chúng ta sẽ thua sau khi em rời đi cơ ! “

“Phải !!! Em cũng nghĩ vậy! “ Hạ Tuyết gật đầu, ánh mắt cũng trở nên trầm ngâm, cô vội quay đầu nhìn hai đứa trẻ đang mài miết uống trà, khuôn mặt nhỏ nhắn thân thiện, như không để ý đến điều Hạ Nhâm vừa nói. Đưa tay vuốt mái tóc của chúng, cô khẽ nhớ lại mọi chuyện.

6 năm thật sự đã trôi qua...

Hạ Tuyết thì vẫn cứ mãi như vậy nhưng mọi thứ xung quanh cô lại liên tục thay đổi...

Để có thể sinh hạ Lam Thiên và Từ Y một cách an toàn, cô đã sắp xếp một cái chết hoàn hảo cho mình. Lợi dụng sự việc mình ngất xỉu tại bữa tiệc của Minh Chấn, cô đã nhờ Hạ Nhâm loan tin về tình trạng ung thư giai đoạn cuối của mình cho toàn giới hắc đạo. Không phải nói, cục diện thế giới ngầm sau đó hỗn loạn như thế nào !

Ngay sau đó là sắp xếp giấy tờ, thay đổi thân thế, chuyển tên của mình thành Abigail Chester, một thợ làm bánh bình thường ở thành phố Queenstown của New Zealand. Còn vị trí lão đại đương nhiệm thì được chuyển cho Dương Hạ Nhâm, anh trai của cô.

Quyết định này chỉ sau một đêm đã hoàn toàn đảo ngược vị thế cuộc chiến tưởng như trường kì dai dẳng. Cái chết của Dương lão đại được coi như một dấu chấm hết cho toàn bộ Dương gia, các ông trùm cũng bắt đầu chờ đợi việc vị lão đại hắc ám Grim sẽ xử lý đối thủ của mình như thế nào ?

Vậy mà thật ngạc nhiên làm sao, mặc dù vẫn kiên quyết đối đầu với Dương gia, nhưng Grim lại một mực khước từ sự hợp tác với Minh Chấn. Thậm chí, có vẻ như hắn còn cố tình nương tay hơn với gia tộc của cô. Ban đầu Hạ Tuyết cũng nghĩ rằng hắn nghi ngờ cái chết của mình, nhưng đã qua 6 năm, mọi chuyện vẫn dậm chân tại chỗ, Dương gia của cô không hề bị thiệt hại, thậm chí vẫn ngang hàng với Reaper ? Nghĩ đến đây, Hạ Tuyết lại thầm nhẩm mặt... Chả lẽ cái tên đây có vấn đề về não hoặc...hắn đang suy tính gì ??

Suy nghĩ viên vông, Hạ Tuyết bất chợt bật cười, cô không hiểu tại sao mình lại suy nghĩ đến vấn đề này? Những chuyện đó đã là dĩ vãng, căn bản hiện giờ cô rời khỏi Dương gia thì cũng chả khác nào đã chết, cô cũng không còn muốn bận tâm về chuyện đó nữa ! Grim hay Reaper của hắn thì kệ hắn, chỉ cần hắn không làm gì quá đáng, cô cũng sẽ không cần xuất đầu lộ diện. Khẽ lắc đầu cười xoà, Hạ Tuyết ngẩng đầu nhìn Hạ Nhâm :

“Bây giờ cũng không còn quan trọng nữa không phải sao ? Em đến đây chỉ để tìm hiểu về kẻ đã giết Lục Tâm thôi ! “

Nói rồi cô lại quay sang bên trái, khẽ bảo hai đứa trẻ :

“Hai đứa về phòng trước đi, mẹ và bác cần nói chuyện với nhau, nếu cần việc gì mẹ sẽ nhờ các con có được không ? “

“Vâng...chúng con biết rồi !!! “ Lam Thiên trả lời đồng thanh, cậu tụt xuống khỏi ghế, kéo tay em gái mình bước ra khỏi phòng khác rồi đóng kín cửa. Ngay sau khi hai đứa trẻ bước ra, những tiếng xì xào bắt đầu vang lên, đủ để biết bên trong có một cuộc đối thoại vô cùng quan trọng.

Lam Thiên và Từ Y ngay lập tức biết ý, cũng không dám đứng ở cửa lâu, chỉ biết dặt tay nhau nhanh chóng lên phòng. Sinh ra là những đứa trẻ thiên tài, chúng tự biết có những chuyện mình không thể can thiệp.

Còn lại một mình trong căn phòng, Hạ Tuyết đi thẳng vào vấn đề với Hạ Nhâm :

“Rồi ! Anh có được thông tin gì về kẻ mà Lục Tâm nhắc đến không ? “

Hạ Nhâm thấy thế cũng không chậm trễ, vẫy tay với Mẫn Đường, Mẫn Đường nhanh chóng gật đầu, cô đến bên bàn làm việc, lôi ra một cái máy tính xách tay cùng một con chip. Cắm vào đầu kết nối rồi mở một dữ liệu cho Hạ Tuyết :

“Đây là những thứ bọn tôi thu thập được và có thể nói, cũng giống như ông chủ của hắn ta, bọn tôi cũng không tra ra được gì nhiều. Nhưng lại có một số thông tin tôi đảm bảo hữu ích...”

Dương Hạ Tuyết nhìn trên màn hình, từng ô cửa sổ hiện ra, đều là những hoạt động trước đây của Reaper, ngoài các thông tin đấy ra còn có một số công ty kinh doanh khác được chiếu trên màn hình. Hạ Tuyết nhìn thấy mà khó hiểu, nhưng chỉ một lúc sau, với kinh nghiệm dày dặn cô thừa biết những công ty đó tưởng chừng như vô hại nhưng lại có một điểm chung. Đó là chúng đều nằm trong các khu vực địa bàn của Reaper. Trầm mặc, cô cất tiếng hỏi Mẫn Đường :

“Ý cậu là Reaper có mối liên hệ với mấy công ty này ? “

“Chính xác !!! “ Triệu Mẫn Đường gật gù “ Không kể đến việc chúng đều nằm trong địa bàn hoạt động của Reaper mà còn là việc đây đều là các công ty trong ngành ngân hàng”

“Ngân hàng ? “Hạ Tuyết nghi hoặc nhìn Mẫn Đường thì chỉ thấy cô gật gù “ Những ngân hàng này đều được bảo mật rất kỹ càng, mặc dù là độc lập nhưng lại có vẻ như chúng được bảo hộ bởi một cái gì đó ! “

“Một nguồn tài chính bí mật sao ? “Hạ Tuyết lãnh đạm nói thì bỗng thấy sắc mặt vui vẻ vủa Hạ Nhâm.

“Xem ra sự sắc bén của em vẫn không sụt giảm, Tuyết Nhi ? “ Dương Hạ Nhâm ở đằng sau vừa tán thưởng vừa tiếp lời “ Đúng là bấy lâu nay chúng ta vẫn thật nông cạn, nếu không có bức thư của Lục Tâm thì anh cũng không thể nhận ra, Reaper còn có một thế lực không lộ trong giới bạch đạo “

“Phải !!! “Mẫn Đường mỉm cười đầy táo tợn rồi nói “ Có lẽ cánh tay phải mà Lục Tâm nói đến là một kẻ có thế lực lớn trong giới tài chính. Và hẳn đã dùng thế lực đó để làm cho Reaper càng thêm vững mạnh. Vậy chúng ta chỉ cần tìm ra được hắn là không chỉ báo thù được cho Lục Tâm mà cả Reaper khéo cũng không tránh khỏi bị tổn thất !! “

“Một mũi tên trúng hai đích !!! “Hạ Tuyết khẽ mỉm cười, nụ cười quen thuộc khi còn là Dương lão đại xuất hiện trên khoé môi cô, gợi nhắc những ngày xưa cũ. Chẳng lẽ đây mới đích thực là điều Lục Tâm đã tìm kiếm, không chỉ là thân thể của Grim mà còn là một điểm yếu thực sự của Reaper.

Cười thật đẹp nhưng những ngón tay cô đặc siết chặt đến đỏ au, Hạ Tuyết nghiêng răng đầy thù hận.

Lục Tâm, dù hắn là ai, em sẽ cũng bắt hắn trả đủ....

Trong khi đó, bên kia nửa địa cầu...

Căn biệt thự màu trắng với tầm nhìn ra rừng phong hôm nay trông vẫn thật trữ tình. Từng chiếc lá nhuộm màu khẽ bay theo gió như một âm điệu đẹp mà buồn bã của đất trời. Mùa thu ở miền Đông nước Mĩ năm nay có lẽ cũng chẳng khác gì các năm khác...

Buồn tẻ...!!!

Mặc Lãnh Phong nghĩ vậy khi hắn nhìn khung cảnh đẹp đẽ ngoài kia qua làn khói thuốc nơi khoé miệng. Rồi hắn xoay người, ánh mắt tím thăm đảo qua một vòng, quan sát cách bài trí trong căn nhà không khác gì với những nơi hắn từng cho xây dựng ở HongKong, Paris, Sydney hay Nhật Bản,... Cùng một kiểu kiến trúc Roccoco và Baroque, cùng một nơi tọa lạc giữa những cánh rừng phong, nhưng chắc chắn chỉ có nơi này là làm hắn cảm thấy thật sự đặc biệt...

Khẽ lim dim hai mắt, Mặc Lãnh Phong trầm nghĩ về lúc đó. Khi hắn nghe cô kể về căn nhà mơ ước lúc nhỏ của mình, khi hắn ngày đêm mất ăn, mất ngủ với những bản kế hoạch, những mẫu thiết kế sao cho phù hợp với mong ước của cô. Khi hắn cho cô xem ngôi nhà và cầu hôn cô.... Khi cô từ chối....

Cũng đã lâu quá rồi nhỉ ? Mặc Lãnh Phong khẽ mờ mắt. 3 năm, 5 năm hay 10 năm, không...hình như còn lâu hơn thế ! Cứ mỗi khi nghĩ về cô hắn lại không có khái niệm thời gian, cứ như mọi chuyện mới chỉ xảy ra ngày hôm qua mà thôi !

Có lẽ đó cũng chính là lí do, dù trái tim không thể lạnh lặn nhưng hắn vẫn quay lại nơi đây, mỗi ngày mùa thu trong suốt 13 năm qua. Không thừa mà cũng chẳng thiếu...

Nghĩ đến đây, Mặc Lãnh Phong lại

thăm cười giễu cợt, với lấy chiếc áo khoác bên cạnh rồi đứng lên mở cánh cửa chính, hắn bước ra ngoài rừng phong ngập nắng, để lại sau lưng một căn nhà cô quạnh cũng như một phần trống của trái tim...

Khẽ nhìn bầu trời thu xanh trong, hắn trầm nghĩ...

.... Không biết rồi đây ai sẽ cứu rồi trái tim hắn.....???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Kế hoạch của các tiểu quỷ

Trên đường phố Hong Kong, buổi sáng ngày đầu tuần...

Một khung cảnh nô nức như bao ngày khác, những con người sà xuống lòng đường, đắm chìm trong những thói quen mưu sinh hàng ngày. Từ những nhân viên văn phòng, những em học sinh hay chỉ đơn giản là những người công nhân quét đường cũng thật bận rộn. Và cũng trên con đường ấy, lúc này lại nổi bật lên hai bóng hình nho nhỏ nhưng khiến người đi đường không một ai có thể rời mắt.

Đó là một cặp sinh đôi, một trai, một gái. Nhìn chúng, ai ai cũng tưởng đó là những thiên thần xinh đẹp xuất chúng đang dạo bước trong cái nắng đầu mùa thu. Nhưng chưa hết, bên cạnh hai đứa trẻ thiên thần ấy còn có 4, 5 người đàn ông cao lớn đang áp sát không rời. Nhìn cảnh tượng ấy, đương nhiên tất cả mọi người tò mò cũng phải.

Dương Lam Thiên ngẩng đầu liếc nhìn những cặp mắt soi mói rồi lại nắm chặt tay Dương Tử Y, đôi mắt hai màu được đeo một lớp kính áp tròng của cậu đảo qua đảo lại những người vệ sĩ đang theo sát phía sau mình rồi thì thầm vào tai cô bé :

“ Em chắc muốn làm điều này chứ ? “

Dương Lam Thiên lo ngại nhìn Tử Y đang đi bên cạnh mình, khuôn mặt non nớt lộ rõ một biểu cảm lo lắng. Tử Y thấy vậy thì trấn an, vỗ vỗ lên vai anh rồi khua tay :

_ Thế anh muốn bỏ lỡ cơ hội này sao ? Chú Lâm Nhã nói 4 tiếng nữa hội nghị sẽ bắt đầu, chú ấy đã lo tất cả rồi, chúng ta chỉ cần làm theo kế hoạch thôi ! _

“ Thật là ! “ Lam Thiên khẽ gãi tai “ Cứ tưởng mẹ đi tìm hiểu thông tin thì chúng ta sẽ được tự do, ai dè mẹ còn phái đám người kia đi theo mình nữa ! Đúng là khó hiểu mà ? “

_ Không còn sự lựa chọn nào khác đâu anh, chúng ta mau làm thôi ! _

“ Được “ Lam Thiên gật đầu với Tử Y rồi không báo trước cậu cúi thấp người xuống, khuôn mặt giả bộ nhăn nhó rồi rên rĩ thật đau đớn. Tử Y thấy vậy thì cũng nhanh chóng nhập vai, hoảng loạn vỗ vào vai anh trai mình, miệng lo lắng ú ớ kêu những tiếng nói không rõ. Sự bất thường này của lũ trẻ đã khiến những người vệ nhận ra một cách tức thì, nhanh như cắt bọn họ chạy lại gần Lam Thiên rồi quay lại hỏi Tử Y đang mếu máo bên cạnh :

“ Tiểu thư, có chuyện gì sao ? “

Nhưng Tử Y đâu thể nói được, cô bé chỉ khóc, khóc mãi. Những giọt nước mắt như trân châu tuôn rơi trên khuôn mặt đáng yêu của cô bé khiến bất cứ trái tim sắt đá nào cũng phải mềm lòng. Miệng cô bé cứ lặp đi lặp lại những âm thanh mà những người vệ sĩ không tài nào hiểu được, còn Lam Thiên thì chỉ biết gục xuống lòng đường rồi khẽ rên rĩ :

“ Đau, đau quá !! “

Sắc mặt của những người vệ sĩ trong phút chốc mang một màu xanh trắng, biết rằng có chuyện chẳng lành, họ lập tức bế Lam Thiên về phía một chiếc xe đang theo sát gần đây rồi quát lớn :

“ Nhanh lên! Đến bệnh viện gần nhất ! “

Trong bệnh viện, người bác sĩ cao ngạo đứng trước cửa phòng cấp cứu, vừa thờ dãi vừa hướng đôi mắt chim ưng về phía cô bé và đám vệ sĩ rồi nói :

“ May cho các anh đấy, cậu bé chỉ bị ngộ độc thực phẩm, không có gì đáng ngại. Nghỉ ngơi một chút là sẽ khỏi ngay “

“ Vậy sao, cảm ơn bác sĩ ! “ Một người vệ sĩ vừa thờ phào vừa gật đầu cảm tạ. Thật may cậu chủ không có chuyện nếu không bọn họ cũng chả biết phải làm thế nào để giải thích với lão đại bây giờ nữa.

Người bác sĩ thấy vậy thì cũng không nói gì, chỉ vừa định quay đi thì đã cảm nhận được một bàn tay bé nhỏ nắm chặt lấy vạt áo hần. Cúi đầu, hần hướng mắt xuống dưới thì chỉ thấy một cô bé nước mắt ngấn nước mắt dài đang ngước nhìn mình.

Cô bé thật xinh đẹp, những giọt nước mắt đáng thương trên khoé mi càng làm nổi bật vẻ đẹp hiếm có ấy, một vẻ đẹp của một mỹ nhân tuyệt sắc trong tương lai. Trong phút chốc, vị bác sĩ bỗng trở nên thất thần, rồi không báo trước, hần ngồi xồm xuống, ánh mắt nhìn vào gương mặt cô bé rồi nói :

“ Cháu lo cho anh trai sao ? “

Cô bé gật đầu, lấy tay gạt nước mắt, tay cứ chỉ vào phòng bệnh như muốn vào đó với anh trai mình. Vị bác sĩ thấy thế thì chỉ biết thờ dãi, nói với mấy người vệ sĩ đang đứng ở đằng xa :

“ Các anh, có thể cho cô bé này vào thăm anh trai của mình không ? Cô bé có vẻ rất nhớ anh mình đấy ! “

Đám vệ sĩ nghe vậy thì ngẩn người, đ định bụng từ chối nhưng khi thấy khuôn mặt đã khóc vì sung húp của Tử Y thì lại chỉ biết nhìn nhau. Cuối cùng, một người lên tiếng :

“ Được ! Chúng tôi chờ ngoài này ! “

Vị bác sĩ nghe vậy thì rất vừa lòng, giắt tay Tử Y đi vào trong phòng nghỉ dưỡng, để lại sau lưng đám vệ sĩ đang canh gác ngoài cửa. Người vệ sĩ kia thấy vậy thì an tâm quay đầu, nhưng chỉ trong phút chốc cả cơ thể hần dừng lại, nhìn bóng lưng vị bác sĩ đang khuất sau cánh cửa phòng bệnh rồi thì thầm :

“ Hình như mình đã gặp người này ở đâu rồi thì phải ? “

Trong phòng bệnh.

Dương Lam Thiên thoải mái nằm trên giường bệnh nhân cỡ lớn, lòng buồn chán nhìn lên trần nhà rồi lại buồn chán ngắm mấy con chim sẻ đang đậu ngoài bậu cửa sổ. Mãi cho đến khi có tiếng mở cửa vang lên cậu mới từ từ ngồi dậy, vui sướng nhìn về phía cửa ra vào.

Quả không ngoài dự đoán ngoài cửa là bóng hình của hai người mà cậu thấy vô cùng quen thuộc. Một chính là Dương Tử Y em gái của cậu, người mà vài phút trước đây còn đang khóc lóc đến đáng thương trước cửa phòng bệnh mà nay lại trông vô cùng bình thản đứng ngoài cửa ra vào. Cứ như thể cô bé yếu ớt vừa rồi và cô bé lãnh đạm này là hai con người hoàn toàn khác nhau. Người còn lại chính là vị bác sĩ cao ngạo có đôi lúm đồng tiền đang nở rộ kia và đồng thời cũng chính là Lâm Nhã - phó chủ tịch tập đoàn Mặc Thị.

Nhìn họ, Dương Lam Thiên mừng rỡ lao ngay xuống giường rồi tươi cười nói :

“ Họ tin sai cô rồi sao ? “

Tử Y không có phản ứng cũng chẳng cười, chỉ đưa ngón tay cái ra dấu hiệu thành công đối với anh trai mình. Lâm Nhã thấy thế thì chỉ khoanh tay cười khở, ngao ngán nói :

“ Chưa bao giờ trong mấy năm làm phó chủ tịch như chú mà phải làm theo mấy đối tác kì cục như các cháu đấy. Mà các cháu gan thật, nghĩ ta cả cách này, các cháu không sợ chú phải vào tù vì tội bắt cóc à ? “

“ Không sao ! “ Lâm Thiên cười xoa, rồi khẽ đâm nhẹ vào đùi Lâm Nhã, vì Lâm Nhã quá cao nên cậu không thể đâm vào vai hắn mà chỉ có thể đâm vào đùi rồi nói :

“ Nếu chú đã đầu tư vào bọn cháu, bọn cháu sẽ dốc hết sức. Chú nên nhớ, tập đoàn chú không trợ cấp cho bọn cháu thì còn có rất nhiều tập đoàn khác. Làm thế này không chỉ các chú đạt được mục đích là từ nay về sau sẽ có hai thiên tài hỗ trợ mà còn làm gia tăng uy tín của các chú đấy. “

Câu nói đầy thuyết phục này của cậu bé khiến Lâm Nhã cảm thấy như một phần công sức của mình đã được đền đáp, xem ra mắt nhìn của hắn cũng không tệ, cái đà này thì cái tên đầu heo kia còn lâu mới dám ca cẩm hắn. Thích thú với suy nghĩ của mình, Lâm Nhã cúi đầu nhìn cậu bé :

“ Được lắm, cậu nhóc dẻo miệng!! Chú sẽ chờ, giờ thì đi thôi ! “

Cả hai đứa trẻ đồng tình, theo Lâm Nhã đến bên cửa sổ, nơi đó đã có chiếc thang chờ sẵn. Cả ba bọn họ nhanh chóng trèo xuống chiếc thang rồi đường hoàng đi đến cửa sau của bệnh viện, hướng về chiếc xe Roll Royce đang đậu ở ngoài đường cái. Cả quá trình tẩu thoát không một ai trong số đám vệ sĩ nhận ra điều gì khác thường, họ chỉ nghĩ hai đứa trẻ đang rất an toàn trong căn phòng mà không biết rằng chúng đã lên một kế hoạch chạy trốn tài tình đến như thế nào.

Mở cửa xe, Lâm Nhã đưa tay mời Tử Y và Lam Thiên vào ghế sau của chiếc ô tô sang trọng rồi nói thật trịnh thượng :

“ Nào mời hai công tử và tiểu thư lên xe, vì hôm nay Lâm Nhã tôi sẽ làm tài xế cho hai người. “

“ Vậy sao ? “ Lâm Thiên hào hứng nói khi cậu và Tử Y đang tiến vào trong “ Phó chủ tịch lái xe cho bọn cháu nghe có vẻ hơi kì quái nhỉ ? “

“ À không chỉ tiện đường thôi ! Các cháu đừng quá để tâm ! “ Lâm Nhã hào hứng nói, nhưng bất chợt như nhớ ra một điều gì quan trọng, hắn bèn cúi đầu, nói với vào trong xe :

“ À, nhớ rồi, các cháu hãy cẩn thận với con cầu dử bên trong đấy ! “ Lâm Nhã vừa nói vừa nở nụ cười tà mị khi hắn đóng cửa cho lũ trẻ. Bộ dáng mờ ám ấy của Lâm Nhã khiến Tử Y không nhận được sự khó hiểu của mình mà ra hiệu với anh trai mình :

_ Cầu dử ? _

Nhưng khi ngón tay của cô bé vừa tạo thành câu hỏi ấy thì một giọng nói lạnh băng đã vang lên khiến cho hai đứa trẻ phải giật mình :

“ Vậy ra cái tên ngu ngốc đó làm gián đoạn thời gian của ta chỉ vì hai đứa nhóc sao ? “

Giọng nói lãnh đạm khàn khàn ấy khiến Lam Thiên và Tử Y hướng mắt về phía ghế đối diện trong chiếc xe Roll Royce rồi chợt dạ.

Nội bóng tối của chiếc xe, ngự trị một người đàn ông. Bộ âu phục ghi xám, mái tóc đen ngắn, khuôn mặt lạnh băng đầy quyền rũ ẩn hiện trong bóng tối khiến hai đứa trẻ cảm thấy thật lạ lắm mà cũng thật khó thở. Người đàn ông hít một hơi thuốc dài rồi thổi vào không chung, làn khói từ hắn toả ra vẩn vương trong không khí, lan cả vào những lọn tóc của hai đứa trẻ mà mị như những làn sương mờ tháng Giêng :

“ Chào hai nhóc ! Tên ta là Mặc Lãnh Phong “

Dương Hạ Tuyết vừa về đến nhà liền nhận được một cuộc điện thoại về tình hình sức khoẻ của Lam Thiên. Không chậm trễ cô lao như tên bắn đến bệnh

viện, bỏ mặc Mẫn Đường và Hạ Nhâm một mình ở lại biệt thự, còn mình thì lái xe đến bệnh viện.

Đi dọc hành lang bệnh viện, Hạ Tuyết cuối cùng cũng nhìn thấy một đám người lớn nhỏ đang đứng gần một cửa phòng chăm sóc. Thờ dài nãy nê, cô tiến lại phía họ rồi hỏi :

“Này các anh, con của tôi đâu ?

“Tiểu thư” Đám vệ sĩ đồng loạt hô lên, cúi đầu trước mặt Hạ Tuyết rồi nói :

“Thiếu gia bị đau bụng do ngộ độc nên chúng tôi đã đưa cậu ấy đến bệnh viện. Từ Y tiểu thư vì lo cho Lam Thiên thiếu gia nên đã vào trong phòng cùng cậu ấy rồi ạ ! “

“Được bao lâu rồi ? “ Hạ Tuyết hỏi

“Khoảng 1 tiếng rồi ạ ! “ Người vệ sĩ cung kính nói.

“Haizzz !!! Một thật đó “ Hạ Tuyết vừa kêu trời vừa khẽ xoa trán, cuối cùng hất tay với mấy người vệ sĩ :

“Thôi! Các anh vào với tôi đi, dù sao thì chúng ta cũng cần phải đưa bọn trẻ về nhà “

“Vâng, thưa tiểu thư “ Đám vệ sĩ đồng thanh nói.

Hạ Tuyết hải lòng gạt đầu rồi đẩy cửa phòng bệnh, tiến vào bên trong, đang định mở miệng than thở với lũ trẻ thì bỗng...ngôn từ trong cuống họng cô như bị chặn lại. Những người vệ sĩ đi sau cô lúc đó cũng bị bất ngờ bởi cảnh tượng bên trong căn phòng, một phần là bất ngờ, phần còn lại là sợ hãi... Bởi khuôn mặt của vị tiểu thư mà bọn họ vốn cho là ôn hoà kia đang ngày một xấu đi, thậm chí đôi mắt sưng mù đỏ au nhìn vào chiếc giường trống không kia như có một áp lực đè lên tất cả mọi người trong căn phòng. Bất chợt cô quay đầu, nhìn vào khuôn mặt của một người vệ sĩ rồi túm lấy cổ hắn gần giọng :

“Con của tôi đâu ? “

Người vệ sĩ sợ đến tái mặt, hần cơ hồ có thể cảm nhận một lực tay mạnh đến bất ngờ đang siết chặt lấy cổ áo hắn. Lực đạo đó mạnh đến nỗi khiến thân thể cao lớn của hắn phải cúi thấp xuống, đối diện với đôi mắt như vũ bão của cô gái kia. Lo sợ, hắn lắp bắp :

“Tôi...chúng tôi không biết... Thưa tiểu thư, từ lúc...tiểu thư và thiếu gia vào đó...họ...họ chưa có ra... Tôi...tôi...tôi nghĩ“

“Vô dụng...” Hạ Tuyết gằn giọng nói, tức giận nhìn lũ vệ sĩ “Các anh làm việc kiểu gì vậy ? Bọn trẻ ở đâu cũng không biết, lỡ có chuyện gì thì sao ? “

“Chúng tôi xin lỗi !!! “ Bọn thuộc hạ cúi thấp đầu lí nhí, lòng thầm run rẩy. Họ không thể ngờ có một ngày bọn họ phải đối mặt với một người khiến bọn họ còn cảm thấy sợ hãi hơn cả lão đại của bọn họ... Một cô gái...

Nhưng Hạ Tuyết chẳng còn tâm trạng nghe bọn họ nói lời xin lỗi, cô chỉ lấy tay xoa đầu rồi ra lệnh :

“Lục soát căn phòng.. Tìm tất cả dấu vết cho tôi, nhanh lên... “

“Vâng thưa lão đại.. À không, Hạ Tuyết tiểu thư “ Bọn thuộc hạ nói nhằm vội vàng cúi đầu sửa lời rồi không chậm trễ tìm kiếm xung quanh, tốc độ còn hiệu quả gấp mấy trăm lần bình thường. Ngay lập tức chỉ năm phút sau đó, đã có một người vệ sĩ lên tiếng :

“Tiểu thư, chúng tôi tìm thấy một cái thang “

“Thang... ? “ Hạ Tuyết nghi hoặc, chạy lại phía cửa sổ nơi người vệ sĩ kia đang đứng. Quả đúng như lời hắn nói, nơi bậc cửa là một cái thang bằng sắt rất dài hướng ra khu vườn sau bệnh viện. Vì căn phòng này nằm khá sát mặt đất nên chỉ một chiếc thang thế này cũng đủ để đi trèo xuống khu vườn ra bệnh viện.

Hạ Tuyết nhìn vào chiếc thang mà thoáng suy tính... Thang, một căn phòng không có dấu hiệu lộn xộn, mà nếu có phát ra tiếng động thì những người bên ngoài phải biết. Vậy thì chắc chắn không có ai đột nhập vào mà chỉ có người...

.... Thoát ra....

Hạ Tuyết mở trừng mắt, giọng nói đanh thép vang lên hướng về những người vệ sĩ :

“Đến phòng an ninh của bệnh viện, tìm các bằng chứng cho tôi... Chúng...không đi xa được đâu !!! “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tổng tài bị tổng tiền

Mặc Lãnh Phong ngồi trên xe, đôi mắt thạch anh được đeo kính áp tròng của hắn hướng về phía con đường đông như mắc cửi bên cạnh rồi nhìn sang hai đứa trẻ đang chú tâm vào chiếc điện thoại trên tay chúng. Khoé mắt khẽ nheo lại, lặng thầm quan sát từng cử chỉ nho nhỏ trên những ngón tay xinh xinh kia, cuối cùng quay lại hỏi Lâm Nhã đang ngồi ở ghế lái :

“Lâm Nhã, thế này thế nào ? “

“Ý cậu là sao ? “Lâm Nhã không quay đầu, chỉ tập trung lái xe rồi nói với Mặc Lãnh Phong. Ngược lại, Mặc Lãnh Phong cũng không có quá nhiều hành động, chỉ một mực tiếp tục tập trung vào khung cảnh bên ngoài rồi lãnh đạm :

“Khi cậu liên tục nhắc về hai đứa trẻ này tôi đã hơi lo lắng. Nhưng thiên vị đến mức để cho chúng lên xe tôi, Lâm Nhã, cậu có hơi quá không ? “

Lam Thiên và Từ Y ngồi trước mặt hắn nhanh nhạy hiểu được hàm ý này của Mặc Lãnh Phong, nhưng hai đứa trẻ chỉ biết im lặng. Quả thật, dù chúng có là thiên tài thì cũng chỉ là trẻ con, căn bản không dám lên tiếng. Lâm Nhã ở ghế lái cũng nhận được sự khó xử của lũ trẻ bèn lên tiếng giải vây :

“Hả, sao cậu nói tôi thiên vị chứ ? Chẳng lẽ để cho người mà Mặc Thị chúng ta đầu tư một chút thành ý không được sao ? “

“Thành ý ? “Mặc Lãnh Phong cười khẩy “Ý cậu là cậu đã chọn luôn hai đứa trẻ này trong tổng số hơn 100 sinh viên ưu tú sao ? “

“Ai bảo cậu thế ? Tôi chỉ thấy trong số mấy người cậu cho tôi xem, hai đứa trẻ này là có khả năng nhất. Với cả bọn trẻ cũng nói với tôi, tôi mà không chọn chúng, nhất định sẽ phải hối hận, không phải sao hai nhóc ? “

Lâm Nhã nói với lại đằng sau, Lam Thiên và Từ Y nghe vậy thì gật đầu lia lịa rồi vui vẻ đáp lại :

“Đúng vậy ạ !!! “

“Hai đứa nói với cái tên đó như vậy sao ? “Mặc Lãnh Phong vừa tựa vào ghế vừa nhắm mắt lại, vẻ mặt không chút biến hoá hỏi hai đứa trẻ. Bị một câu hỏi bất ngờ, Lam Thiên và Từ Y đồng loạt ngẩn ra, cuối cùng ấp úng nói :

“Dạ..vâng..vâng ạ.... “

Hai đứa trẻ cẩn trọng nói nhưng chỉ thấy khoé miệng người đàn ông khẽ nhếch lên. Hắn nghiêng đầu, chậm rãi mở miệng :

“Đổi đầu với một trăm sinh viên từ tất cả các lục địa... Với kinh nghiệm trải đời hơn hẳn hai nhóc, bằng cấp, thư giới thiệu, cái gì cũng có cả... Và hai nhóc nghĩ chỉ với một con số sẽ khiến tập đoàn của ta chấp nhận nhận hai nhóc sao ? “

“Phong... “Lâm Nhã ở hàng trên nhăn mặt nhắc nhở “Sao cậu lại nói thế trước mặt bọn trẻ !!! “

“Lâm Nhã...!!! “Mặc Lãnh Phong cũng nghiêm nghị quay lại nhìn hắn “Tôi không biết cậu đang nghĩ cái quái gì nhưng đây không phải một trò đùa. Cho dù những đứa trẻ này có là thiên tài đi chăng nữa nhưng nếu phải chọn lựa chúng giữa những sinh viên khác thì kết quả chả phải quá rõ ràng rồi hay sao ? Cậu cũng biết Mặc Thị chúng ta chưa bao giờ có ý định đầu tư dài hạn cho ai cả. Thế mà hôm nay cậu mong tôi thay đổi cách làm việc của mình ư ? “

Lâm Nhã nhăn mày, tay nắm lấy vô lăng có chút khó chịu. Cái tên này hắn không thể phóng khoáng một chút sao ? Nghĩ vậy hắn lại nói voing ra phía sau :

“Phong...!!! Ít ra cậu cũng phải... “

“Không sao đâu ạ !!! “Bất chợt, một giọng nói truyền đến đồng dạng từ hàng ghế trước mặt khiến Mặc Lãnh Phong quay đầu. Ánh mắt hắn hướng thẳng về phía hai đứa trẻ đang ngồi nghiêm túc ở phía trước đối diện mình rồi khẽ nhướn mày. Từ Y và Lam Thiên cũng không né tránh cái nhìn này của hắn, thay vào đó Lam Thiên chỉ nhỏ giọng :

“Cháu hiểu tại sao chú không nhận bọn cháu, bọn cháu rất nhỏ tuổi, kinh nghiệm cũng ít mà chưa chắc khi chú đầu tư cho bọn cháu thì bọn cháu sẽ đóng góp cho tập đoàn của chú, phải không ạ ? “

Mặc Lãnh Phong nghe xong câu nói của Lam Thiên thì chỉ gật đầu cảm thán :

“Điều này ta vừa nói rõ ràng với nhóc. Không sai, nếu là ta,ta sẽ không bao giờ chọn hai nhóc “

Mặc Lãnh Phong không nề tình thẳng thắn đáp. Đây sẽ mãi mãi là phong cách sống của hắn, chỉ cần là những thứ mà hắn không thấy một chút lợi nhuận đáng giá thì hắn sẽ sẵn sàng gạch bỏ, không thêm ngó ngang. Mà đối với hắn, hai đứa trẻ này cũng không có gì khác biệt.

Thế nhưng, trái với tưởng tượng của hắn về dáng vẻ thất vọng của Lam Thiên và Từ Y, hai đứa trẻ lại chỉ mỉm cười. Nụ cười nhìn thật thân thiện nhưng lại như đang toan tính một âm mưu gì đó khiến Mặc Lãnh Phong ngạc nhiên ra mặt. Bởi hắn không ngờ, hai đứa trẻ con lại có một biểu cảm khác thường như vậy. Trầm lắng một hồi, Lam Thiên bèn lên tiếng :

“Nếu như bọn cháu áp dụng biện pháp mạnh thì sao ? “

“Biện pháp mạnh ? “ Mặc Lãnh Phong cau mày, không tin hỏi “Được thôi, hai nhóc định làm như thế nào ? “

“Loretta... “ Lam Thiên quay sang em gái mình rồi ra hiệu, khiến cho Từ Y ở bên cạnh lập tức biết ý bèn đưa chiếc điện thoại này giờ cô bé cầm trên tay cho Mặc Lãnh Phong rồi trở lại chỗ ngồi của mình. Mặc Lãnh Phong thấy vậy thì tiện tay đón lấy, ánh mắt chỉ định lướt qua màn hình di động thì bỗng chốc khựng lại, giọng nói trầm đục lộ rõ sự âm lãnh :

“Hai nhóc lấy đâu ra mấy thứ này ? “

“Hai ngày trước... “ Lam Thiên cao hứng nói, điệu bộ của cậu lúc này thật khác biệt so với một đứa trẻ thông thường “ Khi chú Lâm Nhã quyết định chọn bọn cháu, bọn cháu đã nghĩ tại sao không tìm hiểu về công ty phòng khi những chuyện như thế này có thể xảy ra chứ ? Nên cháu và Từ Y đã cài một con chip ngấm vào bộ máy công ty, nó vượt qua các tường lửa và đội bảo mật của các chú, không gây nhiễu hay hư hại bộ máy nhưng lại cho chúng cháu tất cả các thông tin cần thiết ! “

“Cái gì, hai đứa làm gì cơ ? “ Lâm Nhã nghe vậy thì hoảng hốt nói, nhưng trong lòng lại mừng thầm ra mặt. Thông tin của tập đoàn vừa bị hack bởi hai đứa nhóc, không biết Mặc Lãnh Phong sẽ cảm thấy thế nào đây ? Nếu như không phải đang tập trung lái xe thì hẳn đã quay lại cười cho cái tên đầu heo này đến tởm mặt rồi. Nhưng sắc mặt Mặc Lãnh Phong vẫn không chuyển sắc, chỉ lãnh đạm như trước :

“Vậy là hai nhóc đã lần ra tất cả sổ tài khoản công ty, các mối đầu tư, kế hoạch dự định sao ? “

“Yep!!! Gọn gọn trong cả một chiếc điện thoại đây. Tuy mất bọn cháu cả một ngày nhưng cũng đáng đấy chứ ạ ! “

“Hai nhóc đang muốn tống tiền ta sao ? “ Mặc Lãnh Phong vừa xem vừa ngẩng đầu.

“Sao lại thế ạ ! “ Lam Thiên cười một cách thật tinh tế “Bọn cháu chỉ là hai đứa trẻ thôi mà ! “

Mặc Lãnh Phong lúc này mới ngẩng đầu, con ngươi thâm thúy nhìn chằm chằm vào hai đứa trẻ trước mặt. Đứng là những tiểu quỷ, để cho Mặc Lãnh Phong hẳn có cảm giác này, không nhận chúng thật quá phí rồi !

Nghĩ vậy, khoé môi của hắn khẽ cong lên tạo thành một độ cong tuyệt đẹp. Nụ cười ấy khiến cho Lam Thiên và Từ Y vội ngẩn ra, có lẽ cả đời bọn chúng cũng chưa gặp một người có nụ cười lạ lẫm đến vậy. Ngay sau đó còn chưa kịp để cặp song sinh kịp hoàn hồn, Mặc Lãnh Phong đã đưa tay ra trước mặt chúng rồi nói :

“Xem ra hai nhóc cũng rất được. Tốt thôi, chủ tịch Mặc Thị, hoan nghênh hai nhóc, Elias và Loretta Chester là mối đầu tư mới cho tập đoàn của ta... “

Câu nói của hắn không nhanh cũng không chậm, đủ để hai đứa trẻ nghe được nội dung, quá mừng rỡ chúng nắm lấy tay hắn, lắc mạnh :

“Chú có thể gọi bọn cháu là Lam Thiên và Từ Y, đó là tên tiếng Trung của bọn cháu “

“Ha... Tôi đã nói gì nào Phong...” Lâm Nhã ở phía trước nói xen vào, sự hưng phấn lộ rõ trong ánh mắt hắn :

“Hai đứa nhóc này được đấy chứ ? “

Lâm Nhã cười vui vẻ, tay đánh vô lăng sang một con phố quen thuộc. Đôi mắt đen láy của hắn lại vô thức hướng về phía gương chiếu hậu rồi dừng trên ba khuôn mặt giống nhau đến kì lạ kia thì mỉm cười.

Trên đời này đúng là có những người thật giống nhau !

Hạ Tuyết nắm chặt vô lăng, chiếc Mustang màu navy của cô lao nhanh qua các con phố. Vừa điều khiển xe với tốc độ nhanh nhất, Hạ Tuyết vừa ra lệnh cho người trong chiếc điện thoại trên tay mình :

“Anh đã tìm được biển số xe rồi sao ? Tốt, tra cho tôi đi !!! “

“Vâng thưa tiểu thư !! Bộ cảm biến của tôi cho biết chiếc xe trong camera đó là một chiếc Roll Royce Phantom, loại được đặc chế nên hơi khó tìm nhưng nhờ một số camera tôi đã thấy nó đang hướng về trung tâm thành phố ! “

“Tốt, còn gì nữa không ? “

“Có, thưa tiểu thư “ Người thuộc hạ bên đầu dây tiếp lời “ Chúng tôi cũng đã tìm hiểu về hành động của tiểu thiếu gia và tiểu thư. Có vẻ như dạo gần đây họ đã gọi đồng thời email cho một người đàn ông lạ mặt. Người đàn ông này hình như chính là người đã giúp hai người họ thoát khỏi bệnh viện. “

“Có thông tin gì về hắn không ? “ Hạ Tuyết cau mày hỏi lại.

“Dạ không tiểu thư, đây là một người rất kín tiếng. Hình như Từ Y tiểu thư và Lam Thiên thiếu gia đã từng bàn bạc gì đó với hắn. Giờ chúng tôi đang lần ra biển số xe của hắn để cung cấp cho tiểu thư “

“Tôi hiểu rồi, chỉ đường cho tôi ngay” Hạ Tuyết đành thép ra lệnh.

“Vâng thưa tiểu thư !!!” Người thuộc hạ đồng dạc nói. Hạ Tuyết thấy thế thì gật đầu, ánh mắt nhàn nhạt lộ rõ sự lo lắng nhưng chủ yếu là tức giận đến kinh hồn.

Dám lừa cô sao ? Hãy đợi đấy lũ nhóc con.

Trụ sở Mặc Thị ở Hong Kong.

Toà cao ốc hoành tráng nằm ở trung tâm thành phố hoa lệ. Bây giờ là 2h chiều, ánh sáng mặt trời hơi có chút gay gắt lại càng tô đậm thêm vẻ trang nghiêm của nơi đây. Bước ra khỏi xe, Mặc Lãnh Phong nhanh chóng tiến vào trong toà nhà, bỏ lại sau lưng Từ Y và Lam Thiên há hốc mồm chiêm ngưỡng toà cao ốc mà cảm thán :

“Whoa.....!!!! Các chú giàu thật đó !”

Lâm Nhã nghe vậy thì bước đến, đặt tay lên đầu bọn trẻ rồi cười đùa :

“Hai đứa còn nhỏ, lo lắng đến tiền làm gì ?”

Từ Y thấy vậy thì chỉ lắc đầu, tay giờ lên tạo thành một câu nói khiến Lam Thiên bật cười. Lâm Nhã thấy vậy thì khó hiểu quay lại hỏi :

“Cô bé nói gì vậy Lam Thiên ?”

Lam Thiên nghe vậy thì cười đầy ý nhị, cậu bé giờ tay ra làm động tác ngoắc ngoắc với Lâm Nhã. Không chậm trễ, Lâm Nhã cũng phối hợp cúi xuống gần Lam Thiên để cho khuôn mặt cậu sát vào tai hắn thì nghe thấy câu nói thì thầm :

“Người không vì tiền trời chu đất diệt”

“Cái gì” Lâm Nhã cười lớn “Ai dạy cháu mấy câu đó vậy, cô nhóc ?”

“Mẹ cháu ạ” Lam Thiên thật thà đáp “Mẹ nói tiền giải quyết được nhiều thứ nhất và cũng là món quà tốt nhất”

Lâm Nhã nghe vậy càng cười to :

“Mẹ hai nhóc có quan niệm giống Mặc Thị đấy. Chú nghĩ nếu mẹ hai nhóc tha cho chúng ta, chú với hai nhóc sẽ đi ăn với bà ấy một bữa nhé !”

“Thật sao chú !” Mắt Lam Thiên và Từ Y lập tức hai đứa trẻ sáng rực, sự hào hứng đã không thể che dấu. Lâm Nhã nhìn biểu cảm của chúng mà bật cười, nắm lấy tay lũ trẻ rồi nói :

“Là thật, nào đi thôi, những người khác đang đợi đấy !”

“Những người khác ???” Hai đứa trẻ tò mò nhìn nhau. Lâm Nhã thấy thế cũng không tiện giải thích, chỉ thần bí cười cười :

“Ừm...! Gia đình”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Tìm tới cửa

“Thật là dạo này xin lỗi mọi người, mình lười quá nên chap trước mới viết chán như vậy. Cho mình xin lỗi, thế mà các bạn vẫn đưa chương vừa rồi lên 800 lượt xem chỉ trong 3 ngày đăng và đưa truyện này cán mốc 160k.

Rất cảm kích, hãy vì mục tiêu 200 k nhé vì mình sắp viết đến đoạn tâm huyết rồi !

Aikaba Hikori. “

Mặc Lãnh Phong sai những bước dài, mạnh mẽ vào đại sảnh của Mặc Thị, nhanh chóng theo sau hắn là Lâm Nhã, Lam Thiên và Từ Y. Suốt cả quãng đường, những nhân viên trong đại sảnh thấy hắn thì cũng chỉ cúi đầu rồi đi thẳng, không dám nán lại nhìn quá lâu. Cũng tội, ai bảo tổng tài của bọn họ quá lạnh lùng, đến mức nhân viên của mình chỉ nhìn thôi cũng là một điều cấm kỵ trong công ty.

Thế nhưng hôm nay toàn bộ Mặc Thị như nhận ra một điều khác lạ. Và như một cái máy bàn tán sôi nổi, những tiếng xì xào theo đó cũng vang lên không ngớt xung quang họ :

“Này, cô xem hai đứa trẻ đi cạnh Phó Tổng là ai kia ? “

“Hả!!! Hai đứa trẻ đó sao ? Đúng là xinh thật đấy, trông cứ như búp bê vậy. Nhưng sao lại được đứng cạnh tổng tài thế kia ? Tôi nhớ tổng tài nổi tiếng không thích trẻ con mà ? “

“Ủ! Công ty chúng ta đâu có cho trẻ con vào.... Hay....là...??? “

“ Là sao ? “ Thấy đồng nghiệp của mình ngập ngừng, cô gái kia huých tay tỏ vẻ khuyến khích.

“ Hay là đây là con rơi của tổng tài ? “ Cô gái kia nghịch ngợm nói, trong giọng điệu đã lộ rõ vài phần tà ý không rõ ràng.

Cô gái kia nghe vậy thì đánh vào tay vị đồng nghiệp của mình một cách đầy trách móc :

“ Có cái đầu cô ý ? Nếu mà là thế thật thì nhân viên nữ trong công ty này thất vọng chết mất ! “ Ý tưởng điên rồ thế, làm sao cô có thể chấp nhận được, chả khác nào nói rằng tổng tài của bọn họ từ nay đã không thể xài rồi !

Trong khi các nữ nhân viên đang còn đoán già đoán non về thân phận hai đứa trẻ thì Lam Thiên và Từ Y đã theo chân Lâm Nhã và Mặc Lãnh Phong đi vào thang máy chuyên dụng của hần rồi lên thẳng văn phòng tổng tài.

1 giây.... 2 giây rồi nửa phút đã trôi qua...

Cánh cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra. Ngay lập tức đập vào mắt Lam Thiên và Từ Y là hai bóng hình cao lớn khiến cho ánh sáng khu hành lang văn phòng bỗng trở nên bị che lấp. Ngẩng đầu, cặp mắt long lanh của hai đứa trẻ đối diện với hai người trước mặt thì ngẩn ra....

Đó là một người đàn ông cao lớn, dáng dấp mảnh khảnh, thư sinh. Khuôn mặt nghiêm túc nay được thêm một cặp kính trông càng khiến hần trở nên chín chắn bội phần. Người còn lại là một cô gái, không chỉ thu hút hai đứa trẻ bởi khuôn mặt xinh đẹp đầy sang trọng, mà còn bởi mái tóc đỏ rực đến loá mắt của cô. Nhìn thấy Mặc Lãnh Phong, hai người kia bèn nhanh chóng lên tiếng :

“ Chào mừng tổng tài và phó tổng đã trở lại HongKong. Chuyến đi của ngài tốt chứ ạ ? “

“ Vẫn như mọi năm thôi! “ Mặc Lãnh Phong vừa nói vừa bước ra khỏi thang máy. Mặc Dung Di thấy vậy thì tiến lên cởi áo khoác cho hần, trong phút chốc ánh mắt cô nhìn qua vai Mặc Lãnh Phong rồi bất giác dừng trên hai đứa trẻ sau vai hần. Động tác cởi áo bỗng dừng lại, cô liền ngạc nhiên hỏi :

“ Hai đứa trẻ này là...??? “

Lúc này Mặc Lãnh Phong mới chú ý đến hai đứa trẻ đằng sau lưng hần, ánh mắt hơi nheo lại rồi bảo:

“Nhóc con, ra đây !!! “

Hai đứa trẻ thấy vậy thì hơi dè dặt một chút nhưng rồi cũng tiến về phía trước. Trong khi Chung Cận Nhiên và Mặc Dung Di vẫn đang còn cố gắng tiêu hoá cái tình huống mới lạ này thì cậu bé trong hai đứa trẻ đã đưa tay ra trước mặt Mặc Dung Di rồi lễ phép nói :

“ Chào cô! Cháu là Dương Lam Thiên, hân hạnh được biết một người đẹp như cô “

“ Hả??? “ Mặc Dung Di ngẩn ra một lúc rồi tươi cười cầm lấy tay của Lam Thiên mà vui vẻ :

“ Cũng rất vui được gặp cháu, cậu bé đeo miệng” rồi cô quay sang Từ Y đang im lặng bên cạnh mình rồi hỏi :

“ Còn cô bé ! Cháu tên là gì ? “

Câu hỏi của Mặc Dung Di khiến Từ Y thoáng chốc ngẩn ra, một sự mất mát nho nhỏ thoát ần thoát hiện trên mặt cô bé. Chung Cận Nhiên đứng cạnh Mặc Dung Di thấy vậy tưởng cô bé ngại nên tăng thêm sự khích lệ :

“ Không sao đâu ? Cháu nói đi, cô chú không cấm đâu ! “

Từ Y nghe vậy thì nhanh chóng hồi thần, lấy tay chỉ chỗ tạo thành một câu nói, làm cho khuôn mặt hai người phía trước mặt cô bé đơ ra như khúc gỗ, mãi mà không hiểu . Lam Thiên thấy vậy thì bồi rồi lên tiếng :

“ Em cháu nói con bé tên là Dương Từ Y cô ạ ! Em cháu bảo nó không nói được, nên lần sau cô hãy hỏi cháu nhé ! “

“ Vậy sao ? Cô chú vô ý quá ! “ Dung Di và Chung Cận Nhiên sững sờ, không thể tin được một cô bé xinh đẹp và đáng yêu như thế này lại là một đứa trẻ khiếm khuyết. Sự bối rối đã không thể che dấu trong đôi mắt họ, khiến cho khu vực xung quanh bỗng như bao trùm bởi một bầu không khí âm ỉ. Trước tình trạng này, Lâm Nhã là người đầu tiên lên tiếng giải vây :

“ Thôi... Mọi người làm cái gì đấy ? Mới sáng sớm mà đứng ở hành lang làm mấy trò buồn bã rồi. Tổng tài đang còn bao nhiêu việc đấy !”

Lúc này, Mặc Dung Di và Chung Cận Nhiên mới như choáng tỉnh, luống cuống ngẩng đầu thì bắt gặp khuôn mặt bình thản chờ đợi kia của Mặc Lãnh Phong thì mới hoảng hốt :

“ Xin lỗi, Mặc Tổng, chúng tôi bị xao nhãng. Mau vào thôi ! “

Mặc Lãnh Phong thấy vậy cũng không có ý kiến, chỉ lặng lẽ đi về phía trước. Mặc Dung Di thấy vậy thì dắt tay Lam Thiên và Từ Y cùng hai người kia lèo đèo theo sau. Bước vào văn phòng, Mặc Lãnh Phong nhanh chóng ngồi vào ghế tổng tài rồi nói với hai đứa trẻ :

“Mấy nhóc, ngồi xuống đi “ rồi quay lại ra lệnh :

“ Cận Nhiên, cậu mau giải thích cho tôi về vấn đề an ninh thông tin hôm nay đi ! “

Cận Nhiên nghe vậy thì quá vất vả không tin nổi vội lên tiếng:

“ Mặc Tổng, ngài biết rồi sao ? “

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Cận Nhiên bèn lập tức lấy tay che lại. Ngu ngốc làm sao, thật vậy cái mồm chưa đánh đã khai của hần, thế này chả khác nào bảo hần đang lừa Mặc Tổng. Và quả như dự đoán của Chung Cận Nhiên, giọng điệu âm lãnh của vị tổng tài kia vang lên bên tai, hần mới chính thức cảm thấy mình như đang ở địa ngục :

“ Ý cậu là cậu đã biết từ lâu rồi có phải không ? “

“ Mặc Tổng, không...không phải vậy !!! “ Chung Cận Nhiên chột dạ phủ nhận “ Vì Mặc Tổng đi Mĩ tới một tuần, mà chuyện này mới xảy ra khoảng một ngày trước, chuyên viên kĩ thuật của chúng ta cũng đã gần tìm được... “

“ Cận Nhiên, cậu cho tôi là thằng ngu sao ? “ Mặc Lãnh Phong chen ngang lời hần, áp lực đè nặng khiến Cận Nhiên quên cả thở “ Chuyện cậu nói với tôi đã xảy ra một tuần trước rồi, thủ phạm còn lấy đi cả dữ liệu của tập đoàn. Chúng rất tinh vi, đến mức tất cả dữ liệu của chúng ta chỉ một hai ngày đã là của chúng. Hệ thống bảo mật đó chẳng phải do cậu thiết kế sao ? Cậu giải thích thế nào đây ? “

“ Xin lỗi, Mặc Tổng “

Chung Cận Nhiên nghe vậy thì cúi đầu, không dám nhìn Mặc Lãnh Phong. Mà đâu chỉ có hần, Lam Thiên và Từ Y ngồi trên ghế sofa cũng đang cảm thấy nhấp nhồm không yên. Vốn biết mình đã làm một chuyện quá mức tương tượng, nhưng bị bắt tại trận thế này! Thân là thủ phạm, hai đứa trẻ vô cùng lo lắng, một là sợ bị vạch mặt, hai là bị người đàn ông kia tỏ ý bắt đền. Thậm chí, lúc này chúng có thể đảm bảo, mình đã bị lừa vào hang cọp mà không hề hay biết...

Thế nhưng trong lúc mọi người đang chờ một quả bom nổ xuống đầu họ thì Mặc Lãnh Phong lại lên tiếng nói :

“ Rất may cho cậu, đã có hai người giúp tôi trong vấn đề này ! “

“ Hà...!!! “ Chung Cận Nhiên sững sờ còn sắc mặt của Lam Thiên và Từ Y cũng không thể ngờ ngàng hơn. Mặc Lãnh Phong vội đảo mắt về phía chúng rồi tai mỉa mai cười. Nụ cười khiến hai đứa trẻ chột dạ, nhớ về một người nào đó :

“ Lam Thiên và Từ Y đây vốn là hai ứng viên trong đợt đầu tư giáo dục của chúng ta. Nhưng do đợt tấn công mạng của chúng ta nên Lâm Nhã đã mời hai đứa nhóc này giải quyết vấn đề cho cậu. Hai thiên tài này đã giúp Mặc Thị chúng ta lấy lại dữ liệu, đồng thời lần ra vị trí của thủ phạm. Nói thật, cậu nợ bọn nhóc này đấy, Cận Nhiên “

Mặc Lãnh Phong thản nhiên nói khiến cho những người trong phòng mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, chỉ duy Lâm Nhã là cười khúc khích ở một góc phòng như một kẻ vớ được vàng.

Cái tên này, suy nghĩ cũng thật nhanh nhạy. Nói dối thế này chả khác nào khiến hai đứa nhóc con kia vừa mắc nợ hần, vừa khiến Cận Nhiên cảm thấy xấu hổ, bẽ mặt do thua hai đứa con nít. Xem ra sếp của hần vẫn vậy, bắt nạt nhân viên đã là một thói quen khó bỏ. Nhất là bây giờ khi thấy khuôn mặt cúi gằm của Cận Nhiên và sự chột dạ trong mắt hai đứa trẻ, hần biết chắc Mặc Lãnh Phong đã giăng một cái bẫy hoàn hảo.

Nhìn bộ dạng khó chịu của ba người trước mặt mình, Mặc Lãnh Phong mới mỉm cười thoả mãn, gác chân lên bàn làm việc, hần thoải mái nói :

“ Thư kí Mặc, theo lệnh của tôi tuyên bố trừ một tháng lương của trợ lý Chung. Còn hai nhóc con này, từ bây giờ sẽ là mối đầu tư mới của Mặc thị chúng ta. Hồ sơ của những người khác trong đợt tuyển chọn này... Bỏ đi “

“ Ý chú là chú sẽ chỉ chọn bọn cháu trng số mấy trăm ứng viên thôi sao ? “

“ Phải ! Chỉ có hai nhóc mà thôi “ Hần điềm đạm gập đầu.

“ Từ Y, em nghe thấy gì chưa ? “ Lam Thiên mừng rỡ, ánh mắt ngời sáng nhìn Từ Y “ Mẹ mà biết chuyện này sẽ rất vui mừng cho mà xem “

.....

“PHẢI ! TÔI ĐANG VUI MỪNG ĐẾN PHÁT KHỐC ĐÂY !!! “

Giọng nói mềm mại truyền đến từ phía cửa nhưng đánh thếp đến quen thuộc làm cho Lam Thiên và Từ Y giật bản mình đồng thời cũng hướng sự chú ý của tất cả mọi người vào bóng hình đang đứng trần trần ngoài cửa kia.

Đó là một cô gái, một cô gái rất trẻ, chắc chỉ tầm 20 đến 25. Cả người chìm trong bộ áo sơ mi màu trắng cộng với quần tây được thiết kế dành riêng cho phụ nữ làm toát nên một vẻ nam tính thường trực. Mái tóc hai màu, dài, cuộn sóng, nửa đen, nửa trắng quá dị nhưng lại tuyệt nhiên phù hợp một cách thật hoàn hảo với cô gái này. Đôi mắt màu sương mù xinh đẹp giống như bầu trời ngày mưa phùn, một đặc trưng khác chỉ của riêng cô. Hướng đôi mắt màu sương mù nhìn một lượt xung quanh, ánh mắt cô thoáng dừng phía trên người đàn ông cao lớn đang ở chính giữa phòng rồi khẽ nheo lại. Ngay sau đó, giọng điệu của cô vang lên, mang đầy sự trịnh thượng :

“ Xin lỗi quý công ty, nhưng tôi e rằng hôm nay hai đứa trẻ này sẽ không thuộc về các vị đâu ! “

Nói rồi, trước khuôn mặt ngỡ ngàng của tất cả mọi người, cô gái tiến về phía hai đứa trẻ rồi không để chúng kịp phản ứng, cô khẽ nhéo mạnh vào tai chúng rồi xách lên. Ngay sau đó là tiếng kêu oai oái của một cậu bé trai :

“ Á.... Mẹ ơi !!! Bọn con biết lỗi rồi, bọn con không thể nữa đâu mà... Á...á... Đúng...đúng không... Y Nhi !!!”

“ Ừm...um... “ Từ Y ú ớ kêu, đầu gật lia lịa tỏ vẻ đồng tình. Lực đạo của mẹ cô bé mạnh đến nỗi khiến cho Từ Y mặt đỏ tía tai, trông thật uỷ khuất hết sức. Thế nhưng sắc mặt cô gái kia vẫn lạnh băng như vậy, rồi vừa đi, cô vừa xách tai lũ trẻ ra phía cửa, một chút cũng không quan tâm xem cục diện xung quanh như thế nào. Cho đến khi một âm thanh băng lãnh vang lên, ngăn cản bước chân của cô :

“ Đi qua cách cửa đó, cô đừng mong toàn mạng !!! “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đôi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Hình phạt cho những kẻ lừa đảo

“ Mọi người biết sao mình viết ngôn tình không ? Vì mình lúc đầu ghét đọc ngôn tình. À quên... ăn mừng 170 k nhé, cảm ơn cả nhà !

Aikaba Hikori. “

Hạ Tuyết dừng bước, khoé môi lãnh trào hiện lên một nụ cười lạnh lẽo rồi không trốn tránh, cô quay lại, tỏ vẻ giả ngốc nhìn người đàn ông :

“ What ? Anh bạn, anh nói tôi nghe không rõ !!! “

Mặc Lãnh Phong điềm đạm nhìn cô, thế nhưng trong giọng nói của hắn lại không có một chút cảm tình :

“ Tôi nói là nếu cô đưa bọn trẻ rồi khỏi đây thì đừng mong toàn mạng “

“ Ha... Buồn cười thật, anh đang đe dọa tôi sao ? Tôi là mẹ của bọn chúng, anh làm gì có thể can thiệp được tôi. Anh nói thế tôi không thể ngờ, một người có cái mã đẹp đẽ như anh mà lại có thể phát ngôn ra một câu ngu si như vậy đây ! “

Ngay lập tức, tất cả mọi người trong phòng vội vàng quay lại nhìn cô gái vừa mới có phát ngôn ngông cuồng kia mà vã mồ hôi hột. Chung Cận Nhiên vội vã nói :

“ Đây cô, sao cô dám nói vậy hả ? “

Mặt Chung Cận Nhiên lúc này vừa xanh, vừa trắng. Hắn đâu thể ngờ cô gái điên rồ này vừa nói vậy với tổng tài của mình.... Cô không biết sao ? Người đàn ông này tuyệt đối không phải là hạng người mà cô có thể động vào. Chắc hẳn cô đã ăn phải gan hùm rồi mới dám nói như vậy !!!

Vậy mà trái với tưởng tượng của mọi người, Mặc Lãnh Phong mặt không đổi sắc, chỉ từ từ đứng dậy rồi tiến về phía Hạ Tuyết. Bình tĩnh là vậy, điềm đạm là thế nhưng cơ hồ lại mang một áp lực lớn khiến cho Lâm Nhã, Mặc Dung Di và Chung Cận Nhiên phải cầm nín mà quan sát. Mà Hạ Tuyết, với khả năng quan sát tài tình của mình cũng không khó để nhận ra sự áp đảo này từ người đàn ông. Thế nhưng khuôn mặt cô vẫn bình thản như vậy, cứ như thể Mặc Lãnh Phong không phải là một mối đe dọa to lớn nào đối với cô cả .

Tiến lại gần chỗ Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong chậm chậm cúi người xuống nhìn cô. Bởi mặc dù chiều cao của Hạ Tuyết không phải là quá thấp nhưng do vóc dáng nhỏ gầy, lại thêm một khuôn mặt trẻ trung khác hẳn sự già dặn của mình, nên trông Hạ Tuyết không khác gì một cô bé con trước cái thân hình đồ sộ và to lớn của người đàn ông trước mặt này.

Cúi đầu quan sát khuôn mặt nhỏ nhắn, Mặc Lãnh Phong nhìn như thôi miên vào đôi mắt màu sương mù bằng bạc của cô như thể chúng là những vật thể kì lạ nhất thế gian này. Rồi hắn nhanh chóng chuyển hướng, nhìn vào hai đôi tay đang véo mạnh hai vành tai của bọn trẻ mà chậm rãi nói :

“ Cô hãy thả bọn trẻ ra đã rồi chúng ta sẽ nói chuyện ! “

“ Nói chuyện sao ? “ Hạ Tuyết cao giọng, đoạn buông đôi bàn tay đang véo chặt tai của Lam Thiên và Từ Y ra. Hai đứa trẻ được tự do, vội vàng lấy tay xoa tai, bộ dạng khổ sở vô cùng. Hạ Tuyết thấy vậy thì chống tay lên hông, hất hàm nhìn Mặc Lãnh Phong :

“ Được thôi ngài CEO, ngài có gì để biện hộ cho hành động của mình nào ? “

“ Cô nói biện hộ ? “ Mặc Lãnh Phong cảm thấy thật nực cười “ Cô xông vào văn phòng tôi không báo trước, đây gọi là xâm nhập bất hợp pháp đây cô hiểu không ! “

“ Ồ ! Đúng đây, tôi xông vào bất hợp pháp đây, mà công ty anh bảo vệ cũng kém thật, tôi chỉ đi một chút thang bộ mà đã lên được đây, lẽ nào trả ai hỏi han, thư kí cũng vô dụng đến mức không ai ngăn cản. Công ty lớn như vậy mà an ninh của các anh thì không khác gì một lũ vô công rồi nghề. “

Trong một khắc, cả căn phòng trở nên im ắng lạ thường, nhất là sắc mặt của Mặc Lãnh Phong, đã đen lại không thể đen hơn. Trông hắn lúc này thật giống như một hung thần, sắp sửa bóp chết cô gái trước mặt vậy. Hạ Tuyết ngay lập tức nhận ra sự im lặng này thì càng được đà lớn tiếng :

“ Mà sao tôi lại không có quyền. Anh thấy cái tên đàn ông trên ghế kia không ? “

Hạ Tuyết nói rồi chỉ thẳng tay vào chỗ ngồi của Lâm Nhã khiến cho cả người hắn trong phút chốc cứng đờ, không biết phải làm gì. Cô gái này, sao lại đột nhiên chĩa mũi rùi vào hắn cơ chứ ? Hắn có tội tình gì ?

Nhìn nét mặt ngờ nghệch của cái người trên ghế, Hạ Tuyết lại tiếp lời :

“ Camera an ninh đằng sau bệnh viện đã ghi lại cảnh tên nhân viên kia của anh đưa con trai và con gái tôi trèo tường ra khỏi bệnh viện, lại còn đi qua cửa sau như không có gì. Đây không phải là bắt cóc thì là gì đây ? “

“ Vậy sao ? “ Mặc Lãnh Phong cười khẩy “ Vậy máy quay an ninh trong bệnh viện có kể lại cho cô rằng chính con trai và con gái của cô đã liên lạc với nhân viên của tôi. Nhờ hắn ta lập ra kế hoạch giúp bọn trẻ chạy trốn không ? Nó có thể hiện rằng chúng tôi ép buộc bọn trẻ không ? “

Lam Thiên và Từ Y nghe vậy thì mặt càng cúi thấp hơn. Sự việc đúng là như vậy, hai đứa trẻ thật sự cũng không ngờ đây chính là việc khiến mẹ của chúng gặp rắc rối. Nhưng Hạ Tuyết vẫn nhìn Mặc Lãnh Phong với một vẻ mặt vô tư :

“ Không cần bọn trẻ nói thì tôi cũng biết. Làm ăn với một công ty lớn như vậy mà lại không nói cho cha mẹ của phụ huynh biết, các anh có thể bớt vô dụng đi được không ? “

“ Cô gái, mong cô ăn nói cẩn thận. “ Giọng của Mặc Lãnh Phong bắt đầu trầm đi “ Đây là công ty của tôi, không phải nhà cô. Với giọng điệu của cô thảo nào làm bọn trẻ sợ hãi đến như vậy ? Một người còn không thể tiếp thu ý kiến của con mình thì đừng có báo công ty tôi là vô dụng... “

“ Anh... Anh mới nói gì ! “ Hạ Tuyết gằn giọng, tựa hồ đã mang vùi điểm tức giận. Rồi không nói không rằng cô vội vàng cầm tay hai đứa con của mình thẳng tiến ra phía cửa. Với sự thông minh của mình, Hạ Tuyết thừa biết cô không thể phí lời với những kẻ chỉ khiến cô ngậm cục tức, thậm chí cô có thể khẳng định, nếu cô ở lại, tên đàn ông này đảm bảo sẽ không còn nhân dạng, bỏ đi là quyết định đúng đắn nhất.

Vậy mà như đoán được ý định của cô, giọng nói đanh thép của người đàn ông vang vọng từ phía sau đã kéo giật cô lại :

“ 500 ngàn đô “

Hạ Tuyết dừng bước, chầm chậm quay đầu, đôi mắt sương mù lấp lánh đầy hư ảo nhìn thân ảnh cao lớn kia rồi hỏi lại :

“ Anh mới nói cái gì ? “

“ 500 ngàn đô một năm cho gia đình cô. Từ đây đến lúc hai đứa trẻ này trưởng thành và Mặc Thị sẽ đầu tư học phí cho chúng cho đến khi tốt nghiệp đại học. Thậm chí nếu hai đứa trẻ muốn học đến văn bằng tiến sĩ chúng tôi cũng sẽ trang trải cả...”

Hạ Tuyết xoay người, cau mày nhìn người đàn ông, bất động một lúc rồi mới nói :

“ Tại sao lại cần nhiều tiền như vậy ? Con của tôi chúng đáng giá thế sao ? “

“ Rất đáng giá !! “ Mặc Lãnh Phong quả quyết.

“ Nếu tôi nói không ? “ Hạ Tuyết hỏi lại.

“ Nếu cô nói vậy thì tôi sẽ theo cô, cùng trời cuối đất, đeo bám vĩnh viễn, thậm chí là cả thủ đoạn cho đến khi cô chấp nhận giao lũ trẻ cho tôi mới thôi “

“ Vậy là anh muốn tôi bán con mình ? “

“ Không hắn, là đầu tư “ Mặc Lãnh Phong lắc đầu.

Hạ Tuyết ngạc nhiên, không hiểu hỏi hần :

“ Đầu tư ? “

“ Phải ! Những thiên tài như thế này là rất hiếm gặp, nếu không được phát triển đúng cách sẽ là một điều phí hoài. Nhưng nếu cô giao chúng cho tôi, bọn trẻ sẽ được đầu tư một cách triệt để, phát huy hết tiềm năng, thậm chí tôi có thể đưa chúng tới những thành công mà chúng không bao giờ ngờ tới “

“ Ha!!! Ngài CEO, ngài có vẻ quá tự tin vào khả năng của mình rồi đấy nhì ? “

“ Không phải tự tin, mà là tôi chắc chắn !!! “ Mặc Lãnh Phong lại từ tốn đáp, đôi mắt đen láy không trốn tránh của hần vẫn thẳng tắp nhìn cô khiến cho khoé môi Hạ Tuyết vì điều này mà giương lên...

Trên đời này, Hạ Tuyết cô thích nhất là những kẻ có chí khí ! Tài năng thôi thì chưa đủ mà còn phải là những người dám nghĩ dám làm, chắc chắn về tất cả các quyết định của mình, và Hạ Tuyết thì có thể đảm bảo, người đàn ông này là kẻ không từ bất cứ điều gì để đạt được mục đích.... Cô biết, vì ở phương diện này, cô và hần là hai kẻ hoàn toàn giống nhau.

Thật sự vậy cũng tốt, xem ra cô có một kẻ cứng đầu có thể trông nom hai rắc rối này của mình rồi !

Im lặng một lúc lâu, ánh mắt Hạ Tuyết thoáng trở nên thả lỏng hơn, cô thở dài một hơi rồi nói :

“ Tôi... Có thể xem xét yêu cầu của ngài... Ngài... ??? “

“ Mặc Lãnh Phong... “ Hần bình tĩnh nói

“ Ừm, tên ngài rất được, có khẩu khí... Được thôi, tôi sẽ kí hợp đồng với ngài thay bọn trẻ, có điều, tôi muốn ngài giúp tôi một việc “

“ Cô cứ nói “

Hạ Tuyết thấy vậy thì cười tà, nụ cười đầy ẩn ý khiến mọi người trong phòng thoáng rung mình. Đoạn cô quay sang nhìn vào hai người đàn ông đang ngồi phía sau Mặc Lãnh Phong rồi khẽ nói :

“ Tôi chỉ muốn răn đe một số người mà thôi ! “

15 phút sau, dưới đại sảnh Mặc Thị.

“ Thật là xấu hổ chết mất !!! “ Lâm Nhã khẽ thì thầm, quay lại nhìn Lam Thiên và Từ Y vẫn đang thản nhiên ở bên cạnh mình mà ca thán “ Sao mẹ của hai nhóc ác vậy ? “

“ Haizzzz, chú đừng cau có nữa, chú bị thế này là còn nhẹ đấy. Mẹ cháu từng nghĩ ra nhiều trò ác hơn thế này cơ ! “ Lam Thiên thờ dãi nào nề

Chung Cận Nhiên một bên cũng xấu hổ đến không thể chấp nhận, khuôn mặt tuần tú cơ hồ đã đỏ ửng, hần quay lại nói với Lâm Nhã :

“ Phó tổng, bao giờ họ mới kí xong hợp đồng đây ? Tôi nghĩ cứ thế này sức tôi cũng không chịu được nữa “

“ Chấp nhận đi các chú, hãy là những người đàn ông đi ạ “ Lam Thiên lên tiếng an ủi.

“ Đàn ông thế quái nào khi cháu có một đồng người nhìn cháu như thế này hả Thiên Y, cháu đùa chú à. Chú còn muốn lấy vợ... Muốn lấy vợ đấy !!! “ Lâm Nhã vừa ngẩng đầu vừa quan sát những ánh mắt của mấy nhân viên trong đại sảnh cứ ngược nhìn mình. Họ không nhìn sao được khi bây giờ giữa đại sảnh là hai người đàn ông lớn nhồng cùng hai đứa trẻ con trong một tư thế không thể buồn cười hơn.

Cả bốn người đều đang quì mọp dưới đất, hai tay thì giơ lên trời và phải cảm một cái chậu nước to dùng, trông đáng thương đến tức cười. Nhưng chưa hết, cái thâm độc của hình phạt này là việc nó khiến cho nạn nhân của mình phải chịu một sự mất mặt không thể cứu vãn trước đám đông, mà lúc này đây Chung Cận Nhiên và Lâm Nhã là hai kẻ thâm thía nỗi đau này hơn cả. Thử hỏi một người là trợ lý chủ tịch còn một người là phó chủ tịch lại phải quì phạt như mấy đứa học sinh cấp ba trốn tiết thế này thì thả bọn họ bị bắn quách đi còn hơn...

“ Thâm độc, đúng là thâm độc....” Lâm Nhã lẩm bẩm rủa khi thấy mấy nhân viên nữ cứ nhìn mình “ Đúng là một người phụ nữ thâm độc mà ! “

Và trong khi bốn con người khốn khổ kia đang phải bị quì phạt ở đại sảnh, thì người “ phụ nữ thâm độc “ Dương Hạ Tuyết lại đang rất thoải mái xem xét văn kiện trong văn phòng của Mặc Lãnh Phong, môi nhâm nhấp ly mojito chanh bạc hà rồi khẽ mỉm cười :

“ Bản hợp đồng chi tiết lắm, rất công bằng, không thiếu mà cũng chẳng thừa. Xem ra tôi đã có thể tin tưởng thêm ở quý công ty rồi ! “

Mặc Lãnh Phong lúc này đang ngồi trước mặt cô rồi vừa vất chân vừa tán thưởng :

“ Xem ra phu nhân cũng biết đôi chút về lĩnh vực kinh doanh... !!! “

“ Có học hỏi qua “ Cô gật đầu, rồi không ngẩng lên nhìn hắn mà chỉ nói :

“ Mà.... xin Mặc Tổng đừng gọi tôi là phu nhân, cứ gọi tôi là Hạ Tuyết đi hoặc Dương tiểu thư cũng được ! “

“ Dương Hạ Tuyết sao ? “ Mặc Lãnh Phong khẽ lẩm nhẩm cái tên này trong cuống họng như muốn khắc cốt ghi tâm nó. Đôi mắt được đeo kính áp tròng của hắn liền thoáng hiện ra một phát hiện táo bạo nhưng bị hắn nhanh chóng dập tắt. Hắn chuyển hướng, khẽ thích thú nhìn cô rồi cười :

“ Được thôi! Tôi đã hiểu, thưa Hạ Tuyết tiểu thư !! “

Hạ Tuyết có vẻ rất hài lòng với câu trả lời của hắn, giọng điệu bắt đầu cao hứng, tán thưởng :

“ Đây, có phải dễ nghe hơn không hả ngài Mặc !!! Được rồi !!! “

Nói xong câu đó, Hạ Tuyết lập tức đứng dậy khỏi cái ghế bành giữa phòng rồi vừa vron vai, vừa thoải mái thở phào :

“ Tôi... phải xuống dưới đây, nếu không nhân viên của ngài sẽ bị mời chết mất !!! Phạt thế cũng đủ rồi !! “

Mặc Lãnh Phong có vẻ cũng không quá chú ý tới vấn đề này mà chỉ đứng đưng nhìn cô gái đang thoải mái như ở nhà trước mặt mà đứng dậy rồi nói thật trịnh trọng :

“ Tuy Hạ Tuyết tiểu thư thôi! Dù sao tôi cũng đã có được cái tôi muốn. Đó mới là điều quan trọng của cuộc giao dịch này “

Hạ Tuyết cơ hồ cũng rất vui vẻ, bất giác cô khẽ quay đầu, ngẩng nhìn Mặc Lãnh Phong từ đầu đến chân, bộ dạng như thể đang được chiêm ngưỡng một tác phẩm vô cùng tinh xảo. Mặc Lãnh Phong này giờ đương nhiên vẫn đang nhìn Hạ Tuyết nên không thể không nhận thấy ánh mắt như hồ đối vô môi của cô nên nhẹ nhàng lên tiếng nhắc nhở :

“ Trông mặt tôi lạ lắm sao ? Hạ Tuyết tiểu thư ? “

“ À.... Không, không... “ Hạ Tuyết như búng tỉnh rồi tiếp lời :

“ Chỉ là ngài rất đẹp trai thôi... Cái đẹp là để tận hưởng mà... Tôi nói đúng không ? “

Hạ Tuyết cười rất tươi, thích thú khi nghĩ đến khuôn mặt đùng đùng lúc bị trêu chọc của người đàn ông này. Thế mà, trái ngược với dự kiến của cô, ánh mắt của hắn bỗng trở nên tối sầm lại, trong phút chốc mà như làn sương giá tháng Chạp ngày đông, nó len lỏi khắp cơ thể cô, cũng như cái mùi xì gà trừ danh từ cơ thể hắn đang tàn mác trong không khí.

.... Cái cảm giác này ? Không ổn.... Sao lại quen thuộc đến thế ?

Không khí bỗng trở nên căng thẳng, kết quả là ra khắp căn phòng xung quanh hai người. Trước tình hình này, Hạ Tuyết lên tiếng, phá tan sự im lặng :

“ Mặc Tổng... Xin lỗi, tôi phải đi rồi !!! “

“ À.... “ Mặc Lãnh Phong như lấy lại cân bằng, những đường nét trên nhân trung tuyệt mỹ đã hơi giãn ra, đưa tay ra trước mặt Hạ Tuyết, hắn nở nụ cười “ thân thiện “ :

“ Hợp tác vui vẻ, Hạ Tuyết tiểu thư ! “

“ Ngài cũng vậy...!!! Ngài Mặc “ Hạ Tuyết bất lấy tay hắn rồi lại nhanh chóng rút tay về. Ngay sau đó, như một trận cuồng phong, Hạ Tuyết đi nhanh ra phía cửa. Cô một chút cũng không muốn quay đầu lại. Lần đầu tiên trên đời, trong đầu cô xuất hiện một ý nghĩ mà bấy lâu nay cô luôn coi thường, một biểu hiện của sự yếu đuối...

.... Đó là cô phải trốn chạy...

Còn lại một mình trong phòng, Mặc Lãnh Phong tiến về phía bàn làm việc rồi ấn một cái nút, giọng một người con gái nghiêm túc ngay sau đó vang lên bên đầu dây :

“ Vâng!!! Mặc Tổng, họp đồng đã xong rồi ạ !! “

Mặc Lãnh Phong không đáp, ánh mắt thâm trầm chỉ thoáng hiện lên những toan tính nguy hiểm rồi khẽ nói :

“ Thư kí Mặc, tìm hiểu hết cho tôi về cô gái tên là Dương Hạ Tuyết kia đi ! “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hạ Tuyết phiên muộn

“ 180 k. Vâng đó là 180k lượt đọc khi chưa đầy 1 tuần thừa các bạn.

Aikaba Hikori. “

Bước chân nặng nề của Hạ Tuyết vang vọng như vỡ trận khắp cả đại sảnh Mặc Thi, làm cho bốn con người đang phải chịu phạt kia nghe thấy mà vui mừng ra mặt. Bỏ cái chậu nước to dùng xuống, Lam Thiên lên tiếng với Hạ Tuyết đang ngày một tiến đến chỗ cậu :

“ Mẹ, mọi thứ xong rồi ạ ? “

Thế mà đáp lại lời Lam Thiên chỉ là một sự trầm mặc từ Hạ Tuyết không , cô một mực cầm tay Lam Thiên và Từ Y đang ở dưới đất rồi lúi nhúi ra ngoài. Gương mặt Từ Y vì hành động này của mẹ cô bé mà ngỡ ngàng, chỉ biết quay lại gạt đầu lia lịa, chào tạm biệt hai người đàn ông đang ngồi bệt dưới đất kia rồi mất hút sau lối ra của đại sảnh. Chung Cận Nhiên và Lâm Nhã nhìn theo mà ngỡ ngàng, vừa xoa bóp cánh tay đang mỏi nhừ vừa thắc mắc về cách hành xử kì lạ của Hạ Tuyết.

Trên đường về nhà, Hạ Tuyết càng rơi vào trạng thái trầm mặc. Khuôn mặt không vui mà cũng chẳng buồn của cô khiến hai đứa trẻ thập phần sợ hãi. Bởi bọn chúng thừa hiểu, thà rằng cô tỏ vẻ tức giận còn hơn là dùng khuôn mặt dọa người này để cảnh cáo. Khi ấy, dù có là thần thánh cũng chẳng thể cứu nổi bọn chúng.

Đi được một đoạn khá xa, khi áp suất trong xe đã giảm đến cực điểm bỗng vang lên giọng của một cậu bé nam đầy uy khắt :

“ Mẹ... Chúng con xin lỗi, mẹ đừng giận nữa mà ! “

Nói xong câu đó, Lam Thiên và Từ Y hít một hơi thật sâu, len lén quan sát sắc mặt của Hạ Tuyết, hy vọng vào một sự đổi thay nho nhỏ. Thế nhưng, đáp lại sự cầu nguyện của chúng, chỉ thấy Hạ Tuyết tiếp tục duy trì một bộ mặt lạnh nhạt đầy dọa người. Kết quả là không gian trong xe cứ trở nên u ám cho tới khi chiếc Mustang dừng trước cổng căn nhà riêng của Hạ Tuyết.

Ngay lập tức sau khi chiếc xe đỗ lại, Hạ Nhâm và Mẫn Đường từ trong căn nhà chạy ra, sấn sổ lại chỗ Hạ Tuyết thì bắt gặp khuôn mặt hậm hực của cô khiến hai người họ thấy mà chột dạ. Bất buộc chính mình đến chỗ cô, Hạ Nhâm vội vã hỏi :

“ Tuyết Nhi, tìm thấy bọn trẻ rồi sao ? Chúng ở đâu vậy ? “

Mặt Hạ Tuyết trước câu hỏi của bọn họ cũng không có nhiều biến hoá, chỉ đặt tay lên vai Mẫn Đường rồi chỉ vào ghế sau xe mà nói :

“ Cậu cho hai bọn trẻ nghỉ ngơi đi, tôi về phòng đây “

Nói rồi không để Mẫn Đường kịp phản bác, Hạ Tuyết đi nhanh về phía trước, bỏ lại sau lưng hai bóng người đang ngỡ ngàng kia rồi nhanh chóng đi vào biệt thự.

Khó hiểu một lúc, Hạ Nhâm và Mẫn Đường mới mở cửa xe, nhìn vào hai đứa trẻ đang có khuôn mặt đầy tội lỗi bên trong mà nhăn mặt. Hạ Nhâm khoanh tay còn Mẫn Đường thì chống hông, giọng điệu tra hỏi :

“ Hai đứa, rốt cuộc đã làm gì rồi ? “

Lam Thiên và Từ Y khuôn mặt xám xịt không đáp, chỉ một mực nhìn về phía bóng dáng im lặng của Hạ Tuyết càng lúc càng khuất vào bóng đen của căn nhà mà lòng thầm lo sợ...

Hai tuần sau đó.

Có lẽ là một trong những tuần khó nhọc nhất của Lam Thiên và Từ Y. Một phần cũng bởi hình phạt của Hạ Tuyết lên hai đứa trẻ.

Mọi chuyện có vẻ vẫn như mọi ngày, Hạ Tuyết chăm sóc chúng, nấu cho chúng ăn, tắm giặt và xem xét tình trạng sức khỏe như bình thường. Chỉ có một điều, cô một câu chào cũng không hề dành với bọn trẻ. Khi chúng cố tình khoe cô về thành tích học tập trong bữa ăn, cô không còn biểu hiện sự vui mừng như trước nữa. Khi chúng nhờ cô cài hộ khay áo thì cô làm điều đó trong im lặng và với thái độ lạnh nhạt nhất có thể. Lần nào cũng như lần nào, khiến cho Hạ Nhâm mỗi lần đến thăm đều cảm thấy khó thở vô cùng.

Hạ Nhâm từ lâu vốn biết Hạ Tuyết không phải là một người có tính giận dữ, nhưng trừng phạt hai đứa con mới 6 tuổi một cách tàn bạo thế này thì chắc hẳn chúng đã phải gây là một lỗi lầm lớn như thế nào. Nhưng mặc cho anh ra sức tìm hiểu cũng như khuyên can, ba mẹ con họ đều im lặng, không ai nói gì với anh, thậm chí còn coi anh như không khí.

Hậu quả là chỉ sau 5 ngày góp ý không thành công, Dương Hạ Nhâm, lão đại đương nhiệm của Dương gia đành bỏ cuộc, trở về Đan Mạch làm nốt công việc dang dở. Triệu Mẫn Đường do cũng phải theo chân anh giải quyết chuyện tổ chức nên chỉ còn lại một mình Hạ Tuyết tìm kiếm thông tin về vụ án của Lục Tâm ở HongKong.

Cũng như bây giờ đây, Dương Hạ Tuyết vừa xem những tài liệu trên tay vừa suy nghĩ về mớ rắc rối này. Hai tuần qua cũng là một sự mệt mỏi đối với cô, phải giả vờ lạnh nhạt với hai đứa con của mình, thật sự khiến cô cảm thấy khó khăn vô cùng. Nhưng đây cũng là hình phạt cho chúng... Lần đầu tiên bọn trẻ nói dối cô như vậy, tất cả chỉ vì một cơ hội. Thật sự, chúng nghĩ cô là một người mẹ keo kiệt thế sao ? Nếu chúng nói sớm cho cô biết, chắc gì cô đã phản đối cơ chứ? Thật là không thể chấp nhận mà !

Hạ Tuyết nghĩ vậy rồi ném chỗ tài liệu xuống đất, mệt mỏi nằm ườn trên giường. Cả người cô co lại, chui gọn vào chiếc áo sơ mi đàn ông khiến cô trông như một con ốc biển nhỏ xíu đang cố thu vào chiếc vỏ của mình. Vừa nằm vừa bực tức, Hạ Tuyết nhắm mắt rồi lẩn qua lẩn lại, cố chìm vào giấc ngủ nhưng lại không được như mong muốn.

Trong đầu cô lúc này, không thể ngừng suy nghĩ...

“ Hừm! Tất cả là do tên đàn ông đó! “

Hạ Tuyết vừa nghĩ vừa khó chịu ra mặt.

Từ lần gặp đó, cô không thể nào quên được hắn, dù cho không biết tại sao nhưng người đàn ông đó thật sự đã mang một ấn tượng mạnh trong lòng cô.

Mà không phải theo nghĩa tốt...

Đó là một nỗi bất an, lo lắng cũng có cả quen thuộc đến khó hiểu. Mặc dù Hạ Tuyết không rõ lắm nhưng cô luôn cảm

tưởng như mình biết hắn. Biết hắn từ rất lâu rồi. Từ cái vẻ nguy hiểm, bá khí và cái sự cường thế mà hắn mang lại đều như rung lên một hồi chuông cảnh báo trong đầu cô.

Mà không chỉ có hắn, cả ba người nhân viên ngồi trong phòng hôm đó. Khuôn mặt ai cũng có một chút quen thuộc, quen thuộc đến khó hiểu.

Nhưng tại sao cô lại chẳng thể nhớ ra ? Trí nhớ của cô đã tệ đến thế này rồi sao ?

Hạ Tuyết vò tóc, nằm suy nghĩ miên man thật lâu cho tới khi một âm thanh phát ra đầy mệt mỏi :

“ Ừc...ừc!!! “

Bật dậy với tốc độ tên lửa, Hạ Tuyết sờ tay lên cái bụng đang biểu tình của mình mà cười khổ. Cũng phải thôi, cả ngày nay cô chưa ăn gì mà ? Với tay lấy chiếc đồng hồ bên cạnh, Hạ Tuyết nhìn vào nó rồi khẽ thở dài :

“ Gần 8h 30 tối rồi sao ? “

Suy nghĩ một lúc, Hạ Tuyết nhớ về cái tủ lạnh trống không của nhà mình ở trong bếp mà ù rù. Nhà không còn gì ăn, xem ra việc viếng thăm cửa hàng tạp hoá nơi cuối phố là điều chẳng thể tránh khỏi. Dù sao bọn trẻ cũng đã ăn và đang chiến tranh lạnh với cô trong phòng rồi, cũng chẳng ngại gì khi cô ra ngoài một lát lo cho bản thân mình nhỉ ?

Hạ Tuyết nghĩ vậy khi cô lết tấm thân tàn đi thay quần áo, rồi lười biếng đi ra phía cánh cửa đang hướng về con phố nơi cuối đường kia mà suy tính cho cái bụng rỗng đáng thương của mình.

Trong khi đó, tại một nhà hàng Tây Ban Nha nổi tiếng cách căn nhà của Hạ Tuyết không xa, hiện diện vóc dáng của một người đàn ông tuyệt mỹ thu hút mọi ánh nhìn của tất cả thực khách trong quán. Và đồng thời cũng chính là kẻ đã khiến cho Dương Hạ Tuyết mất ăn, mất ngủ hơn hai tuần nay.

_ Mặc Lãnh Phong _

Hôm nay dáng vẻ của hắn vẫn như thường lệ, bộ comple tối màu, điệu xỉ gà nghi ngút, đôi mắt tím được bao trùm trong một cặp kính áp tròng đen nhưng không giấu nổi nét tà mị, khiến cho hắn nhiều thêm mấy phần lạnh lẽo và ít đi nhiều sự dịu dàng. Nhất là giờ đây khi người đàn ông trước mặt hắn đang ăn không ngừng món cơm paella đặc sản khiến ánh mắt hắn càng lộ rõ vẻ chán ghét. Và dường như cũng nhận ra cái vẻ mặt khó chịu này của Mặc Lãnh Phong, người đàn ông nhắc cao cái ly thủy tinh đang chứa đầy rượu Chardonay vàng óng ánh mặt lên khỏi mặt bàn rồi vừa nhấp nháp, vừa nói :

“ Này Phong, cậu ăn đi chứ ? Đừng có hút thuốc mãi thế, cậu sẽ mau ung thư mà chết thôi ! “

Mặc Lãnh Phong nghe vậy thì càng hít sâu điếu thuốc rồi nói :

“ Cậu biết tôi không thích đồ Tây Ban Nha như thế nào mà. “

“ Thế sao cậu còn ở đây làm gì chứ, đúng là một người không biết hưởng thụ mà ! “ Lâm Nhã không ý tứ vừa ăn vừa nói khiến cho Mặc Lãnh Phong chỉ thiếu chút nữa là úp cả đĩa cơm vào cái bàn mặt khó coi của hắn. Nhưng hắn vẫn bình thản tra khảo :

“ Chẳng phải tôi mới là người phải hỏi cậu câu đó sao ? “

“ Đương nhiên là đến xem chị dâu tương lai rồi, cậu hỏi thừa thãi thật đấy ! “ Lâm Nhã cười đến lộ cả lúm đồng tiền rồi lại cắm đầu vào ăn khiến cho

Mặc Lãnh Phong phải lạnh giọng cảnh cáo :

“Đó không phải là chị dâu cậu, Nhã, đó chỉ là đối tượng làm ăn của tôi thôi! Thậm chí tôi còn không chắc cô ta sẽ có được cái vinh dự ấy kia kìa ! “

“Ừ! Nhưng chả phải là rất kì sao? “ Lâm Nhã nhún vai nói “ Mặc Lãnh Phong, chủ tịch Mặc Thị, nhân vật không thể thiếu của Reaper lại đi xem mắt. Nếu cậu mà còn làm được chuyện đó thì tôi bắt đầu tin vào hoà bình thế giới rồi đấy ! “

Mặc Lãnh Phong trước câu hỏi này cũng không có nhiều phản ứng, chỉ tiếp tục đưa ly Chardonay lên miệng rồi hướng mắt về phía khung cảnh náo nhiệt ngoài lớp kính kia mà nói :

“Nhã, tôi năm nay đã 33 tuổi rồi, tôi cần một người kế vị. Một người vợ không phải là điều mà tôi quan tâm nhưng nhà họ Mặc cần một đứa cháu, đây là điều kiện mà tôi hứa để có thể hoàn toàn tách khỏi “ bà ta “ , không phải sao ? “

“Ý cậu nói là phù thủy ? “ Lâm Nhã không nể nang nói ra cái biệt danh ấy, thậm chí cả giọng điệu cũng có vẻ thích thú. Đây có lẽ là một trong những sáng tạo mà hần tự hào nhất trong cuộc đời mình. Đưa chiếc thìa bạc lên miệng, hần tiếp tục hỏi Mặc Lãnh Phong :

“Tôi đã xem danh sách những cô gái mà cậu chọn rồi, cũng thật kinh dị nha. Cô gái lần này chẳng phải là con gái của một tỷ phú giàu mỏ sao ? Sao cậu nói rằng cậu không cần một người vợ tốt cơ mà ! “

“Đúng là tôi không cần một người vợ tốt “ Mặc Lãnh Phong vẫn tiếp tục nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài rồi lại quay lại nhìn người bạn chí cốt của mình “ Nhưng không có nghĩa tôi sẽ tùy tiện lấy một người đàn bà vô dụng. Người đó phải có ích cho tôi, cho Mặc thị và cho Reaper. Cậu chả phải rất hiểu tôi sao, rằng tôi sẽ không để cho những kẻ vô công rồi nghề bên cạnh mình. “

“Thế sao ? “ Lâm Nhã nói vậy rồi cười thích thú, trong đôi mắt đen láy đã lộ rõ một chút toan tính nhỏ nhỏ rồi cao giọng :

“Thế mà tôi tưởng cậu chuyển mục tiêu sang làm “ Trâu già gặm cỏ non “ chứ ? “

“Ý là sao ? “ Hần khó hiểu nhìn Lâm Nhã, Lâm Nhã được đà càng cười cợt :

“Đừng có giả đồ, cậu chả bảo Dung Di đi tìm tư liệu về người mẹ trẻ đơn thân kém cậu cả 10 tuổi kia còn gì nữa ? Không phải trâu già gặm cỏ non thì là gì ? “

Đến đây như có vẻ hiểu ra, trong đầu Mặc Lãnh Phong như lướt qua một bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc. Khoé môi khẽ cong lên, không có ý tán thưởng mà là một sự khinh thường rõ rệt. Sự khinh thường đó khiến Lâm Nhã phải nheo mắt, đang định mở miệng thì Mặc Lãnh Phong đã lên tiếng :

“Không quan trọng, tôi chỉ đáng giá cao cô ta trong một phút mà thôi ! “

“Hả, đánh giá cao sao ? “

“Phải !!! “ Nụ cười mỉa mai càng lan rộng, đưa điều thuốc lên miệng, hần cười mà như không :

“Tôi thấy hứng thú vì cô ta có một chút mạnh mẽ nhưng thực ra chỉ là ảo tưởng. Nhất là khi xem sơ yếu lý lịch của cô ta, thảm bại hết sức ! “

“Hả, vậy sao ? Tôi thấy cô gái ấy cũng thú vị mà ! “ Lâm Nhã cười cười

“Đó là suy nghĩ của cậu thôi ! Cô ta mạnh mẽ vậy được là bởi bố của cô ta chính là doanh nhân nổi tiếng Hạ Vĩnh Tư, một trong những ông trùm ngành được phẩm nổi tiếng nhất tại châu Âu. Nhưng bản thân cô gái Dương Hạ Tuyết ấy lại chỉ là một học sinh cá biệt, thành tích học tập bê bối và như cậu thấy đấy, cô ta lỡ bước và làm mẹ ở tuổi 17. May nhờ bố cô ta đưa sang New Zealand, mới cho cô ta một tiệm bánh mới có thể cứu vớt được một chút tiếng tăm của cô ta đấy ! “

“Buồn vậy nhì ? “ Lâm Nhã lắc đầu ngăn ngắt, hoá ra mẹ của hai thiên tài này lại là một người có quá khứ không mấy tốt đẹp như thế ! Thật uổng công cho hần, đang bắt đầu có một chút hứng thú rồi, vậy mà....

Mặc Lãnh Phong nhìn khuôn mặt ủ rũ của Lâm Nhã thì hiểu ngay, hần càng bình thản nói :

“Lâm Nhã, cậu đừng có suy nghĩ thêm nữa. Cô ta vốn chỉ là một kẻ tham tiền và bất tài mà...”

“Xin lỗi thưa Mặc tiên sinh ! “

Giọng nói dịu dàng của người phục vụ vang lên, cắt ngang cuộc bàn tán của hai người đàn ông. Lâm Nhã ngẩng đầu, ánh mắt hần bỗng chú ý đến cô gái thủy mị đến quen thuộc đi bên cạnh người phục vụ thì vội trừng mắt. Còn Mặc Lãnh Phong thì chỉ bình thản quan sát cô gái đang e thẹn ấy mà cất lời thật lạnh nhạt :

“Chào mừng cô đã đến, Tôn tiểu thư ! “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Kẻ phá đám dai dẳng

Aikaba Hikori. “

Giọng nói trầm khàn của Mặc Lãnh Phong khiến cho cả cơ thể của cô gái trước mặt hần thoáng run rẩy. Chính bản thân Tôn Hoài Vĩ cũng không thể ngờ được người đàn ông mà cô sẽ xem mắt hôm nay lại có một sức hấp dẫn đến điên đảo như thế.

Đó là một vẻ đẹp âm u băng lãnh, kể cả từ một cái nhú mày, nhấc chân hay cái nụ cười hờ hững của hần cũng toả ra một vẻ nam tính tiềm ẩn khiến cô chẳng thể rời mắt. Chỉ biết đứng đó mà ngây ngẩn ngấm nhìn.

“ Xem ra hai người có việc, tôi về đây ! “

Giọng nói của Lâm Nhã khiến Tôn Hoài Vĩ đang mơ màng phải choàng tỉnh. Như nhận ra cái hành động lỗ mãng vừa rồi của mình, cô xấu hổ, cúi đầu :

“ À... Vâng! Anh...đi cẩn thận ! “

“ Hi... !!! Chúc may mắn nhé Tôn tiểu thư ! “ Lâm Nhã cười vui vẻ với Tôn Hoài Vĩ nhưng lời nói lại mang thập phần trấn an. Nói đoạn hần quay đầu nói với Mặc Lãnh Phong :

“ Thôi... Tôi về nhé Phong ! “

Mặc Lãnh Phong mặt khác cũng không có nhiều phản ứng, chỉ thoáng gật đầu, đồng ý với Lâm Nhã. Lâm Nhã thấy thế thì cười khi, rồi chạy như bay ra phía cửa. Dù sao hần cũng không muốn làm kì đà, cản trở hạnh phúc của người anh em tốt của hần. Thế nhưng đi được nửa đường, hần bỗng quay đầu, ánh mắt phức tạp nhìn cô gái kia mà neho lại...

Khuôn mặt thì có thể không giống nhưng sự quý phái ấy, nét hiền thực, ấy không phải là hiếm gặp. Nét đẹp mà trong suốt 13 năm qua, hần đã gặp rất nhiều ở những người phụ nữ bên cạnh Mặc Lãnh Phong. Luôn luôn như vậy mà mãi mãi chẳng thay đổi. Một tiếng thở dài nào nề tiêu tán cả không gian, Lâm Nhã khẽ liếc nhìn hai bóng người kia rồi khẽ lẩm bẩm :

“ Đã nói là sẽ quên mà sao cậu vẫn cứ đau vậy hả Phong ? “

Bước ra khỏi cửa hàng tạp hoá, Dương Hạ Tuyết buồn bực nhìn túi đồ trong tay mình rồi nhăn mặt. Do cũng không còn sớm nên cửa hàng chỉ còn lại toàn rau củ, thịt ngon cũng hết, chủ yếu là các phần người ta thường không dùng. Nếu không phải do đói bụng, thì chắc với tư cách một đầu bếp chuyên nghiệp, Hạ Tuyết cô còn lâu mới hạ mình mua mấy thứ này.

Nhấc túi đồ, Hạ Tuyết nhìn những dòng người nô nức qua lại trên con phố rồi khẽ hít sâu một hơi. Đã hơn 6 năm rồi cô không trở lại HongKong, cũng không thể trách nơi này đã có chút thay đổi rõ rệt. Từ phố xá, con người đều mang một hơi thở hiện đại, kể cả...

Tên nhân viên của kẻ làm cô mất ngủ hai tuần kia nữa...

“ Hiazzz, đúng là ai cũng đã thay đổi !!! “ Hạ Tuyết nghĩ vậy khi cô chuẩn bị quay bước trở về nhà. Bỗng bước chân cô chợt khựng lại, đứng ngẩn ra một lúc, Hạ Tuyết vội liếc mắt về phía bóng người vừa bước ra khỏi nhà hàng Tây Ban Nha nơi góc phố kia.

“ Sao cái tên đó lại ở đây ? “ Cô lẩm bẩm, đôi mắt sương mù lướt qua chỗ hần. Trực giác của Hạ Tuyết bỗng tạo nên một cảm giác kì lạ mà nó chưa bao giờ có. Không biết tại sao, nhưng chỉ chực chờ Lâm Nhã vừa ra khỏi nhà hàng rồi leo lên chiếc xe thể thao ở gần đó, Hạ Tuyết đã ba chân bốn cẳng chạy lại chỗ hần vừa mới đứng cách đây vài phút trước.

Ngay lập tức, cô nhận ra trực giác của mình đã đúng, bởi qua khung cửa phong cách Tây Nan Nha của nhà hàng, cô có thể thấy được Mặc Lãnh Phong, giờ đây đang dùng bữa cùng một cô gái. Qua góc nhìn của mình, Hạ Tuyết thấy hần đang bắt lấy tay cô gái kia rồi nở nụ cười thật nhã nhặn với cô ta, trông lịch sự đến độ bất cứ ai nhìn vào ai cũng có thể thấy, xung quanh họ tồn tại một bầu không khí hoà nhã và trang trọng đặc trưng của những người thuộc tầng lớp thượng lưu.

“ Xin hỏi, cô đã đặt chỗ chưa ạ ! “

Giọng nói vang sát bên tai khiến cho Hạ Tuyết đang thậm thụt ngoài cửa phải giật nảy. Cô vội vã ngẩng đầu thì bắt gặp ánh mắt đầy dò xét của người nữ phục vụ nhà hàng ở sát bên mình. Cả cơ thể cô lập tức bật dậy, cứng ngắc nói :

“ À không, tôi chưa có đặt chỗ ! ”

“ Vậy thì xin lỗi thưa cô, nếu cô chưa có hẹn, xin mời cô dừng đứng trước cửa hàng chúng tôi như vậy nữa, được không ? “ Người phục vụ cười thân thiện nhưng trong đầu lại nảy ra những suy nghĩ coi thường. Cũng phải, một nhà hàng sang trọng như thế này làm gì có chuyện một người ăn mặc giản dị

như vậy. Những khách hàng mà bọn họ tiếp đón hàng ngày đều là những nhân vật có tầm cỡ, một cô gái như thế này chắc chẳng còn gọi trả một cốc nước cho bọn họ nói gì là vào ngồi ăn. Đuôi đi vẫn là tốt nhất !

Hạ Tuyết nghe vậy thì càng cười tươi hơn đáp lại. Đúng là một lũ khinh người mà tự vỗ ngực lịch sự, thậm chí nếu so sánh với mấy hàng ăn vỉa hè yêu thích của cô thì còn kém xa ! Hừm, xem ra cô phải dạy dỗ lại nhân viên ở đây rồi.

Nghĩ vậy, Hạ Tuyết khẽ ghé vào trong rồi giả bộ tiếc rẻ nói :

“Tiếc quá, cấp trên của tôi bảo tôi vào trong đó đợi, nhưng xem ra tôi không vào được rồi !

“Cấp trên ? “ Người phục vụ tò mò nhìn Hạ Tuyết khiến trong lòng cô bỗng xuất hiện ý cười đậm, biết cá đã cắn câu, cô bèn cao giọng :

“Phải! Ông chủ của tôi là chủ tịch tập đoàn Mặc Thị, Mặc Lãnh Phong và tôi là thư kí riêng của ngài ấy ! “

“Mặc Tổng sao ? “ Người phục vụ giật nảy mình, không tin hỏi lại :

“Không thể nào, Mặc tiên sinh có nói gì về cô đâu ? “

“Chắc! Cô bạn, sắp tôi không nói vì sợ tôi sẽ phá hỏng buổi hẹn của ông ấy. Ông ấy chỉ bảo tôi chờ ở trong nhà hàng một cách im lặng mà thôi, cô hiểu không... Và lại... “

Hạ Tuyết nói rồi đưa tay vào túi, lôi ra một cái gì đó rồi dúi vào tay người phục vụ :

“Tôi thấy một nhân viên tốt như cô phải giúp đỡ thực khách chứ ! “

Cô phục vụ kia lớ ngớ không hiểu nhưng khi thấy tờ tiền mệnh giá lớn như vậy lấp lánh trong tay mình cô ta đã hiểu ra. Lớn như vậy, đến mức trong suốt khoảng thời gian làm ở đây, cô ta còn không được trả lương cao như số tiền Hạ Tuyết vừa đưa. Bộ mặt cô ta ngay sau đó lập tức trở nên thật hiền thực, khác hẳn với cô gái có thái độ như vừa rồi. Mở cửa, cô ta chỉ tay cho Hạ Tuyết :

“Ha...ha, tôi đùa thôi, hiếm khi có một thực khách đặc biệt như tiểu thư đây ! Tôi sẽ chọn chỗ đẹp cho cô nhé, gần ngài Mặc Tổng được không ? “

“Một chỗ kín đáo là tốt nhất ! Tôi đã nói rồi, tôi không muốn làm phiền cuộc hẹn của ngài ấy ! “

“A...được, được, tôi sẽ làm ngay “ Người phục vụ vui vẻ nói, nhanh như cắt, Hạ Tuyết đã được dẫn đi vòng ra đằng sau, khéo léo để Mặc Lãnh Phong đang tập trung vào cô gái kia không nhận ra và kín đáo tại một vị trí gần đó.

“Xin hỏi cô muốn ăn gì nào ? “ Người phục vụ đơn đã nói khiến cho Hạ Tuyết bật cười :

“Không cần gì đâu, tôi đến đây chỉ để gặp Mặc Tổng, tôi sẽ đợi ngài ấy ! “

Nói rồi Hạ Tuyết lại rút ra từ trong túi một tờ tiền mệnh giá cao nữa và đặt trước mặt người phục vụ :

“Đây coi như là chút tiền boa, cô cầm lấy ! “

Cô nhân viên cũng không thể vui vẻ hơn, đón lấy tờ tiền rồi cảm ơn Hạ Tuyết rồi rút. Nói đoạn cô ta chạy đi, để mặc Hạ Tuyết đang cố gắng tập trung vào mục đích mà cô tìm đến cái nhà hàng khi họ có giây này...

... Nghe lóm... !!!!

“Mặc tiên sinh, ngài...ngài hãy ăn nhiều một chút ! “ Tôn Hoài Vĩ then thùng nói, nhất là khi người đàn ông trước mặt chỉ khẽ khàng đưa chiếc đĩa lên miệng rồi nhai thật chậm chạp. Thật khiến cô lo lắng, không biết có phải do cô ăn uống quá tự nhiên không? Hay là do cô đã cư xử thiếu nữ tính trước mặt hắn rồi ?

Mặc Lãnh Phong từ đầu đến cuối vẫn không nhìn Tôn Hoài Vĩ. Không biết có phải do cô ta chẳng có gì đáng cho hắn phải để tâm, hay là do thứ hương vị khó nuốt trong miệng đang rạo rực nơi cuống họng, hắn trả lời thật lạnh nhạt :

“Tôi nghĩ Tôn tiểu thư không cần phải quản thúc tôi ăn gì “

“À... Vậy ư ? Thật xin lỗi ngài “ Tôn Hoài Vĩ ngượng ngùng trả lời nhưng khuôn mặt như bị ai đó thổi khí lạnh vào. Cố gắng lấy lại bình tĩnh, cô ta chớp chớp mắt, khuôn mặt xinh đẹp tạo vẻ thủy mị nói :

“Ừm! Mặc tiên sinh, liệu tôi có thể xin ngài một việc không ? “

“Tôn tiểu thư cứ nói ! “ Mặc Lãnh Phong nhàn nhạt chấp thuận, tay khẽ nâng ly rượu vang Chardonay sòng sánh rồi đưa lên môi...

“Liệu....liệu thay vì gọi ngài là Mặc tiên sinh, liệu tôi có thể gọi ngài là Phong, được không ? Dù sao thì, tôi cũng muốn thân thiết với ngài hơn “

Mặc Lãnh Phong bây giờ mới ngẩng đầu nhìn Tôn Hoài Vĩ. Ánh mắt lạnh lùng dù chỉ là thoáng qua nhưng cũng đủ để khiến Tôn Hoài Vĩ lo lắng đến phát sốt, nhaoat là sự sâu thăm của chúng. Khẽ cười lạnh trong lòng, hần thân nhiên nói :

“Được thôi, dù sao mục đích của tôi cũng là kết hôn, cũng nên quen với cách xưng hô này của Tôn tiểu thư chứ ! “

“Thật sao ! Em rất vui, Phong “ Tôn Hoài Vĩ hồ hởi nói, lòng bỗng cảm giác như đạt được một thành tựu to lớn nhất trên đời. Cũng phải thôi, với một cô gái vốn xinh đẹp và quý phái như cô thì người đàn ông dù có lạnh lùng thế nào cũng sẽ phải khuất phục mà thôi !

Mãi vui vẻ với suy nghĩ của chính bản thân mình, Tôn Hoài Vĩ căn bản không chú ý đến sự khinh miệt trong đôi mắt Mặc Lãnh Phong. Đó là một sự chán ghét đến không thể che giấu. Ở đời hần, có lẽ khó chịu nhất là khi những người phụ nữ như thế này tỏ ra thân thiết quá đáng với hần. Chẳng lẽ, cô ta nghĩ rằng, một chữ “ Phong “ kia của hần là có thể tùy tiện gọi sao ?

Thế nhưng bản thân hần cũng không hề phản đối. Như hần đã nói với Lâm Nhã, hần cần một kẻ để lợi dụng, mà cô gái này chính là người tốt nhất trong danh sách của hần. Hần là tổng tài, căn bản cũng không nhân rồi đến nỗi đi xem mắt hết người phụ nữ này đến người phụ nữ khác, công việc hiện tại là tình yêu của hần. Một người vợ không phải là thứ hần tìm kiếm, vợ của hần, chỉ có một mà thôi !

Trong khi Tôn Hoài Vĩ đang cảm thấy vô cùng vui vẻ trước mặt Mặc Lãnh Phong, thì Dương Hạ Tuyết ở bên cạnh lại đang có một thái độ khó hiểu hết sức. Người phụ nữ nông cạn kia có thể không nhận ra nhưng cô lại thấy rất rõ ràng sự khó chịu trong ánh mắt được che giấu kĩ lưỡng của Mặc Lãnh Phong. Mà cô cũng không thể trách hần, bởi nửa tiếng sau đó, người phụ nữ đằng sau cô không ngừng huyền thuyên về những chuyện mà chỉ thiếu chút nữa, Hạ Tuyết đã lần dùng ra bàn ngủ.

Từ việc cô ta làm sao nhận được học bổng du học tại Pháp như thế nào, rồi năm 5 tuổi đã được khen là thần đồng ca múa ra làm sao, đến cả việc ở nhà cô ta nuôi một con chó cũng được kể ra không sót một chi tiết.

“Kevin của tôi còn thông minh hơn con chó Poodle của cô đấy ! “

Hạ Tuyết khó chịu lắm lắm, nâng cốc uống ly rượu Brandy người phục vụ kia vừa mang đến, rồi lại khâm phục nhìn Mặc Lãnh Phong từ này giờ mặt vẫn không đổi sắc nghe câu chuyện rườm rà của cô ta. Kì lạ, rõ ràng chán ghét như vậy mà còn làm bộ mặt thân nhiên, thật đáng khiến cho Hạ Tuyết cô phải nể phục đến mấy phần. Tên này, chẳng lẽ hần đầu gối đến thế sao ? Định lấy cái con người ngu ngốc này chắc ?

Tự nhiên, không báo trước, Hạ Tuyết bỗng cảm thấy khó chịu thay cho Mặc Lãnh Phong. Thật sự, dù đây có là kẻ đã làm hỏng giấc ngủ 2 tuần nay của cô nhưng cô cũng không thể để cuộc đời của một người bị huỷ hoại trong bàn tay một kẻ nhảm chán thế này được ! Phải nói sao đây, Hạ Tuyết cô rất thích những tay vào chuyện của kẻ khác mà !

Bật cười với ý nghĩ kì lạ của mình, Hạ Tuyết khẽ uống cạn ly rượu Brandy trên tay rồi vừa cầm chặt lấy nó, cô vừa đứng dậy, sải những bước vững vàng về phía hai người bọn họ.

Mặc Lãnh Phong vẫn chậm rãi thưởng thức chai rượu Chardonay đã vui hơn nửa. Cũng hơn nửa tiếng rồi chưa được hút thuốc khiến hần có đôi chút ngứa ngáy khó chịu. Nâng mắt nhìn cô gái không ngừng thao thao bất tuyệt trước mặt, hần chán nản cảm thán, nhưng cũng trong khoảnh khắc ấy, tầm mắt hần bất giác vội nâng cao hơn, cuối cùng dừng trên cái bóng hình nhỏ bé đang tiến mạnh mẽ về phía mình mà ngạc nhiên ra mặt... Tôn Hoài Vĩ đang mãi mê kể lể với hần thấy bộ mặt này không khỏi quay đầu thì đột nhiên...

“CHOANG.....!!! “

Một chiếc ly bị ném xuống đất, vỡ tan không ra hình dạng kèm theo đó là tiếng hét thất thanh của mấy thực khách trong quán bao gồm cả Tôn Hoài Vĩ. Duy chỉ Mặc Lãnh Phong là không nhúc nhích, chỉ thăm quan sát kẻ phá đám mới mẻ này. Mái tóc nhuộm hai màu đen trắng, khuôn mặt tầm thường và giản dị không son phấn nhưng lại có một đôi mắt sưng mù ngời sáng đến kì lạ. Nhặt nhòa nhưng cũng đậm nét đến độ không một ai có thể nào quên...

“Cô là Hạ Tuyết tiểu thư ! “ Mặc Lãnh Phong từ tốn nói, sự khẳng định đủ để khiến cho sắc mặt Tôn Hoài Vĩ trắng bệch. Nhưng không kịp để hần nói gì thêm, Hạ Tuyết đã có tình hét lớn :

“Tại sao.... ??? ANH ĐÃ NÓI SẼ YÊU TÔI CẢ ĐỜI CƠ MÀ. SAO LẠI PHẢN BỘI TÔI THẾ NÀY ? “

Mặc Lãnh Phong ngẩn ra, cố gắng tiêu hoá những gì cô gái điên rồ này vừa nói. Thế nhưng, trong khi vẫn đang còn cố gắng xác định cái hoàn cảnh trở trêu của mình, Hạ Tuyết đã lao đến, ôm chầm lấy hần, mặt vui vào hồm vai hần rồi phát ra những tiếng nức nở đến yếu ớt :

“Em yêu anh nhiều như vậy.... Chẳng lẽ vẫn chưa đủ cho anh sao ? “

“Hả! Thế này là sao Phong ? “ Tôn Hoài Vĩ tức giận nói, sự hiện thực giờ đây đã không cánh mà bay, tựa như cô gái xinh đẹp vừa rồi là một người hoàn toàn khác. Mặc Lãnh Phong nghe vậy thì nhần mặt, khó chịu thì thầm :

“Chuyện này là thế nào ? Cô bị sao vậy ? “

“Suyt!!! “ Hạ Tuyết vội lên tiếng cảnh cáo hần, rồi cố gắng nói khề khàng vào tai Mặc Lãnh Phong :

“Muốn thoát khỏi kẻ phiền nhiễu này thì làm theo tôi “

Ngay sau đó, Hạ Tuyết lập tức quay lại chỗ Tôn Hoài Vĩ rồi quát lớn :

“Hãy tránh xa bạn trai tôi ra, đồ hồ ly tinh “

“Cái gì ? Sao cô không nhìn lại mình đi? Tầm thường như vậy mà đòi là bạn gái của Phong sao. Tôi sẽ là vị hôn thê tương lai của anh ấy đấy ! “ Tôn Hoài Vĩ hùng hồ nói, đúng vậy ngay từ giây phút đầu tiên cô đã bị người đàn ông này hợp hồn mất rồi. Sự lạnh lùng, cường thế của hắn như một thứ thuốc phiện khiến cô thêm khát có được. Đúng vậy, người phụ nữ này là bạn gái thì đã làm sao ? Chỉ cần cô muốn là sẽ có được thôi !

Dương Hạ Tuyết nhếch môi, tay ôm lấy cổ Mặc Lãnh Phong không rời, giọng điệu càng thêm phần phản bác :

“Vị hôn phu gì ? Hôm nay mới chỉ là buổi xem mặt đầu tiên thôi mà ! Bạn trai tôi còn không chắc là thích cô, cô nghĩ gì vậy, đồ bò cái ngu ngốc ? “

Câu nói của Hạ Tuyết khiến Tôn Hoài Vĩ tức đến đỏ mặt, hàm răng nghiến lại ken két, rồi không chần chừ giờ ngón tay về phía cô :

“Cô.... Cô vừa nói gì, cô có biết tôi là ai không... Tôi... “

“Đù rồi !!! “

Một thanh âm băng lãnh vang lên, đủ để làm cho cả không gian nhà hàng đông cứng lại. Mặc Lãnh Phong trước sự hỗn loạn này gờ đây mới lên tiếng, hắn nghiêm nghị nhìn người phụ nữ đứng trước mặt rồi lại phức tạp nhìn cô gái đang yên vị trong lòng mình. Hạ Tuyết thấy vậy thì nháy mắt với hắn, ý bảo hắn cứ làm theo. Mặc Lãnh Phong neho mắt nhìn cô, cuối cùng không ngẩng đầu nhìn Tôn Hoài Vĩ mà chỉ nói ngắn gọn :

“Đi đi “

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Vở kịch này là của ai ?

“Bị đau răng nằm nhà 2 ng nay, buồn quá chả có gì làm viết luôn chương mới. Làm ơn hãy thích nó để cho răng mình đỡ đau. Có lên sắp 200k rồi các bạn !

Aikaba Hikori. “

Không gian trở nên im ắng đến lạ thường. Sắc mặt của Hạ Tuyết đang ngồi trên đùi Mặc Lãnh Phong cũng trở nên đại biến....

_ Chết rồi, cái tên ngốc này, hắn nghĩ cái quái gì vậy ? Người ta đang giúp hắn cơ mà !

”Đi đi ! “ Mặc Lãnh Phong một lần nữa lặp lại câu nói của mình, rồi lạnh lùng nhìn Hạ Tuyết. Tôn Hoài Vĩ thấy thế thì như mở cờ trong bụng, xác xược lên giọng với cô :

”Cô nghe thấy gì chưa, Phong bảo cô đi đấy ! Sao còn chưa đi đi “

Hạ Tuyết nghe vậy thì neho mắt, ánh mắt sương mù nhàn nhạt tựa đã thú khủng khiếp hướng về phía Tôn Hoài Vĩ rồi trừng lớn. Đơn điệu là thế nhưng lại khiến cho Tôn Hoài Vĩ thoáng bần rùn tay chân, thậm chí cô ta đã bắt đầu có cảm giác vô cùng lo ngại Hạ Tuyết. Thế nhưng, chỉ ngay sau đó, ý nghĩ này đã lập tức bị cô ta phủ nhận hoàn toàn, cố lấy lại bình tĩnh, Tôn Hoài Vĩ lên giọng :

”Đã bảo cô đi đi! Phong đang cảm thấy cô rất chướng mắt đấy ! “

Lúc này, Hạ Tuyết mới quay đầu nhìn Mặc Lãnh Phong. Và trong khoảnh khắc đó, cô bắt gặp một thái độ vô cùng nghiêm túc từ hắn, một sự nghiêm túc mà cô chưa từng có nhìn qua và cũng chưa bao giờ cảm nhận. Dù với ấn tượng đầu tiên của cô về tên này vốn là một kẻ mặt than lạnh lùng, nhưng với khả năng của mình, cô biết khi nào người đàn ông này đang bốn cột hay nghiêm túc với mình. Mà lúc này đây, cô có thể chắc chắn những điều hắn vừa nói là thật 100 %.

Hắn thật sự muốn cô rời đi !

Lòng bỗng cảm thấy có chút tức giận. Đúng là một tên làm ơn mắc oán ! Đã không thích sao còn cứ ép mình. Được thôi, nếu hắn muốn ở đây và gần bó với cái con bò cái nhảm chán này thì cô sẽ để cho hắn tự do, thích làm gì thì làm. Cô cũng không cần phải tiếp tục làm xấu mặt mình thêm nữa, như thế này là đủ rồi !

Lòng thầm hạ quyết tâm, Hạ Tuyết toan đứng dậy, thế nhưng chưa đi được bước nào đã bị một lực mạnh kéo giật trở lại khiến cả cơ thể cô lao đảo rồi ngã vào trong lòng ngực một ai đó. Ngay sau đó là một bàn tay mạnh mẽ vòng qua eo cô, cộng với một mùi gỗ đàn hương quen thuộc đến độ khiến Hạ Tuyết thoáng bất động trong vài giây !

Mùi hương này... Sao lại quen thuộc đến vậy cơ chứ ?

Quen thuộc đến độ Hạ Tuyết một chút cũng không thể cử động, cũng không hề có dấu hiệu phản kháng, chỉ bết im lặng nằm yên trong lòng ngực hắn.

Và trong khi Hạ Tuyết vẫn đang còn có thích ứng với hoàn cảnh trở trêu này, cái người đàn ông đang ôm cứng cô trong ngực đã vội nâng mặt cô lên rồi cười vui vẻ đến bất thường. Sự giả tạo trong nụ cười ấy, thật khiến Hạ Tuyết phải rùng mình, nhất thời không nói năng được gì :

” Sao em lại bỏ đi như vậy ? Anh đã bảo cô ta đi rồi mà, chả lẽ chưa vừa lòng em sao ? “

Các thực khách trong quán nghe vậy bắt đầu xôn xao, bọn họ trước giờ còn chưa có xem qua một màn bất ghen kì lạ như trong phim ảnh thế này. Còn Tôn Hoài Vĩ mặt đã tái mét, cơ hồ còn không tin nổi vào tai mình. Kể cả Hạ Tuyết, người đang an vị trong lòng hắn cũng không thể giữ được sự ngạc nhiên tột độ mà nhìn hẩn trân trân, cuối cùng chỉ ậm ừ :

” À...em...em !!! “

Mặc Lãnh Phong nhìn vào khuôn mặt ngổ đến không thể ngổ hơn của Hạ Tuyết thì phì cười. Nói đoạn hắn ôm lấy cô chặt hơn rồi ngẩng đầu, ánh mắt băng lãnh quét qua Tôn Hoài Vĩ rồi nói :

” Tôn tiểu thư, bạn gái tôi có vẻ không thích buổi xem mắt ngày hôm nay. Tôi nghĩ cô nên đi đi ! “

” Anh...anh... “ Tôn Hoài Vĩ giận đến tím mặt, đôi mắt tức giận nảy lửa nhìn vào cặp mắt xa lạ của Mặc Lãnh Phong. Cứ như thể cái con người vừa cười nhả nhận với cô vài phút trước chỉ là một lớp vỏ bọc vậy. Âm ức, Tôn Hoài Vĩ lớn tiếng :

” Tại sao, Phong, chả phải anh vừa bảo rằng anh muốn tìm hiểu em kĩ hơn sao ? Anh thậm chí còn nói, anh muốn kết hôn “

Mặc Lãnh Phong nghe vậy thì nhếch môi, đã nói như vậy mà cô ta còn chưa hiểu sao, thật là phải bắt hắn mạnh tay ư ? Cũng được, dù sao hắn cũng không ngại nói cho cô ta biết :

” Đúng là tôi muốn kết hôn, nhưng nói thật Tôn tiểu thư, cô thật nhạt nhẽo, một chút thú vị cũng chả có. Nói chuyện với cô sẽ chỉ khiến tôi càng phát bệnh thêm mà thôi ! Với lại... “

Mặc Lãnh Phong thoáng ngất lời rồi chỉ vào đồng hồ ăn trên mặt bàn :

” Tôi không muốn cả đời phải ăn mấy thứ khó nuốt này !”

(Aikaba Hikori : Ko có ý gì với ẩm thực TBN, chỉ là anh Phong ko thích thôi !)

Những lời nói của Mặc Lãnh Phong khiến khoé mắt Tôn Hoài Vĩ thoáng chực trào, sự bi thương lộ rõ, nhưng sắc mặt Mặc Lãnh Phong càng thâm trầm, một chút cảm động cũng không để lộ. Hay nói cách khác, giờ đây hắn đã trở lại là chính mình rồi !

Uất ức đến không thể tin được, Tôn Hoài Vĩ cầm chặt túi xách rồi nhanh chóng đi ra khỏi ghế ngồi. Trước khi đi, cô ta còn kịp quay lại gửi cho Hạ Tuyết một cái nhìn hẩn học rồi lên tiếng :

” Tôi vẫn sẽ không bỏ cuộc đâu ! Anh ấy vẫn sẽ là của tôi mà thôi ! “

Nói rồi, cô ta xoay người bỏ ra phía cửa khiến cho tiếng giày cao gót lép cộp xuống sàn vang lên thật chói tai. Nhìn bóng dáng Tôn Hoài Vĩ rời đi, Mặc Lãnh Phong giờ đây vội lạnh lùng mở miệng :

” Giải quyết xong một kẻ phiền nhiễu rồi ! Nhưng... “

Hắn bắt chợt quay lại, kéo cơ thể Hạ Tuyết sát lại gần mình :

” Xem ra vẫn còn một kẻ nữa “

Khuôn mặt của Mặc Lãnh Phong lúc này quá gần cô, khiến cho hơi thở vương mùi xì gà và gỗ đàn hương của hắn và ngược lại mùi hương bạc hà trên cơ thể Hạ Tuyết cũng len lỏi xung quanh hai người, góp phần tạo nên một không gian thật mờ ám. Thoáng nuốt nước bọt, Hạ Tuyết chừa cháy bằng cách cười cười :

” Hi....2 tuần không gặp, anh khoẻ chứ, Mặc Tổng ? “

” Tôi khoẻ “ Hắn thoáng gạt đầu, tay nắm lấy cằm Hạ Tuyết “ Giờ nói xem, tôi phải xử lý cô thế nào đây ? Hạ Tuyết tiểu thư ? “

” À...haha... Anh cứ khéo đùa !!! “ Hạ Tuyết đùa cợt nói, những lúc như thế này, trai mặt là sự lựa chọn duy nhất của cô :

” Tôi thấy anh phải cảm ơn tôi mới phải chứ ? “

” Cảm ơn cô ? “

” Phải, nếu không có tôi hôm nay ở đây, chẳng phải anh sẽ lấy con bò đó sao ? Anh bạn, tin tôi đi, tôi vừa giúp anh thoát khỏi một kiếp nạn đấy ! “

” Thật thế ư ? “ Mặc Lãnh Phong nhíu mày, khuôn mặt càng gần sát cô hơn, gần đến độ chỉ một phân thôi làn môi của hắn sẽ chạm vào môi của cô. Cả người Hạ Tuyết vì hành động này mà trở nên căng thẳng lạ thường, nhưng khi cánh mũi của hắn vừa vịn chạm vào cánh mũi của cô, hắn vội mở miệng, phá tan bầu không khí mờ ám :

” Cái “ Con bò cái “ mà cô vừa nói kia là con gái của chủ tịch một trong các công ty dầu mỏ lớn nhất thế giới. Cô ta có thể mang lại cho Mặc thị một nguồn lợi nhuận to lớn, chưa kể với quan hệ của bố cô ta, tập đoàn của tôi khi làm ăn sẽ càng gặp nhiều thuận lợi. Dương Hạ Tuyết, cô có khả năng đã làm tôi mất đi hàng tỉ đô đấy, cô định đền bù thế nào đấy ? “

Ách...!! Hạ Tuyết trừng mắt, hàng ti sao ? Cô không ngờ cái cô tiểu thư lơ ngơ kia lại có giá đến vậy ? Ngốc nghếch quá ! Nợ lớn như vậy sao cô trả nổi ? Khéo phải quay lại làm “ nghề cũ “ thì may ra mới được....

Biểu cảm bối rối, Hạ Tuyết thoáng nghĩ ngợi một lúc rồi bất chợt ngẩng đầu, ánh mắt lộ rõ sự chân thật nhìn thẳng vào cặp mắt đen của Mặc Lãnh Phong rồi chậm rãi nói :

”....Mặc Tổng... Nếu anh lấy người phụ nữ kia anh thật sự sẽ giàu có hơn và quyền lực hơn cả bây giờ. Điều đấy tôi không phủ nhận. Nhưng nếu kết hôn chỉ vì quyền lực và của cải, anh sẽ chẳng bao giờ được vui vẻ. Phải về nhà nơi có người mà mình ghét, giả vờ trước mặt cô và ăn những thức ăn này sao ? Đó là điều mà tôi nghĩ dù cho có bao nhiêu tiền cũng không thể thay đổi được ! “

Mặc Lãnh Phong vẫn im lặng. Hạ Tuyết thấy vậy thì thở dài :

” Haizzz! Thực ra tôi đã đọc một số tư liệu về anh kể từ hôm đó. Mặc Lãnh Phong, năm 21 tuổi, gây dựng Mặc thị từ con số không và biến nó thành một tập đoàn đa quốc gia chỉ sau 12 năm. Đó là một điều mà hiếm ai có thể làm được. Tôi nghĩ với thành tích đáng nể đó, anh không cần phải dựa hơi bất kì ông bố vợ nào, Mặc Thị vẫn sẽ phát triển như bình thường, anh chỉ cần cống hiến hết mình vào công việc như hiện tại, tìm một cô gái anh thực sự yêu rồi sống hạnh phúc với cô ấy. Thế là đã đủ rồi, không phải sao ? “

Hạ Tuyết nói một lèo, giọng điệu lộ rõ sự chân thành hết mức có thể. Đúng vậy, cô không nói dối, đây là lí do cô giúp hắn. Có thể là có một chút nông nổi, nhưng dù thế nào cô cũng không thể để cuộc đời của một người tan thành mây khói chỉ vì một quyết định sai lầm của họ được. Vậy nên hôm nay, dù hắn có bắt cô phải làm công ăn lương, bán cửa tiệm để trừ nợ cho hắn, cô cũng sẽ không bao giờ hối hận với quyết định của mình. Bây giờ cũng không và sau này vẫn thế !

Mặc Lãnh Phong này giờ vẫn im lặng. Ánh mắt hắn quan sát cô chăm chú đến nỗi có thể thấy cả cái màu hoàng hôn đặc trưng phảng phất sau tròng mắt đen láy kia. Ấn tượng đến độ khiến hắn không thể ngờ, chính cái ấn tượng đó sẽ để lại một dấu ấn không thể nào phai trong trái tim hắn.

Khẽ cười khở một chút, Mặc Lãnh Phong đặt tay lên trán mình rồi nhìn cô :

” Dương Hạ Tuyết, cô thật kì lạ ! “

Rồi không nói thêm một lời nào, hắn đứng dậy, bỏ mặc Hạ Tuyết đang ở trong một lồng ngực ấm áp chợt cảm thấy lạnh lạnh toàn thân. Khoác áo vét vào người, hắn đến quầy trả tiền cho người phục vụ rồi nhanh chóng đi ra ngoài, bỏ mặc Hạ Tuyết vẫn ngồi ngây ngốc ở trên chiếc ghế...

Bước ra ngoài phố, dòng người náo nhiệt khiến Mặc Lãnh Phong thoáng chững lại. Lấy điều thuốc ra khỏi bao, hắn khẽ đưa nó lên miệng rồi châm lửa, nghĩ về khoảnh khắc vừa rồi khiến hắn càng lúc càng cảm thấy nực cười. Rõ ràng là mọi thứ chẳng ra đầu vào đầu, thế mà lại khiến trái tim hắn thập phần thanh thản. Có vẻ như, cô gái xấu xí, tầm thường kia đã nói đúng, quyết định vừa rồi quả là sai lầm.

Dặm bước rời khỏi nhà hàng, Mặc Lãnh Phong tản bộ trên hè phố. Dáng vẻ tuyệt mỹ của hắn khiến những người đi bộ cứ mãi ngoái lại nhìn rồi bàn tán xôn xao. Hắn nghe vậy nhưng cũng mặc kệ, chỉ tiếp tục rảo bước. Thế nhưng, khi chưa đi được bao lâu, Mặc Lãnh Phong bỗng cảm thấy mình bị một cái gì đó giữ lại. Quay đầu, hắn bắt gặp ngay một thân ảnh nhỏ bé đang thở hên hên đang nắm lấy tay hắn, rồi vừa thở vừa lên tiếng :

” Này, anh bạn... Ít ra...anh...anh cũng phải cảm ơn tôi chứ ?Chưa....chưa gì đã đi là sao !?”

Đôi mắt đen láy khẽ nheo lại, hắn không chút dè dặt hất tay Dương Hạ Tuyết đang bám chặt lấy tay áo mình rồi lạnh lùng như thường lệ :

” Sao vậy, cô chạy theo tôi để nói mấy chuyện vô bổ đấy thôi sao ? “

” Không” Hạ Tuyết lắc đầu “ Tôi muốn đền bù cho anh “

” Cô sao ? “ Mặc Lãnh Phong thích thú “ Cô chả giàu có đến thế đâu? Hay cô cũng có thể đền bù tôi bằng cái thân thể gầy còm của cô cũng được. Dù sao tôi cũng không ngại ăn chay một bữa “

” Đừng có nói mấy lời thô bỉ thế đi, anh định để cho miệng anh không sạch đến bao giờ đấy !” Hạ Tuyết phũ phàng nói, mà chắc cả thế gian này chỉ có mỗi mình cô là dám nói vậy với người đàn ông băng lãnh trước mặt. Nhưng cô cũng chẳng xem trọng tình hình, chỉ giờ một cái tí ni lông ra trước mặt Mặc Lãnh Phong rồi nghiêm túc nói :

” Anh chưa ăn gì phải không ?Về nhà tôi đi, tôi nấu cho anh ăn. “

Chương 57: Cuộc điều tra của Mặc Lãnh Phong

” Chào các bạn, Aikaba Hikori tôi đã trở lại sau một tuần bị tập kích bởi sinh vật nguy hiểm nhất TG... KIẾN BA KHOANG...”

Xin các bạn hãy ủng hộ cho mình nhé, và mình xin nhắc lại là lịch đăng truyện của mình là 1 tuần một chương, ko rõ ngày cụ thể.

Aikaba Hikori. ”

Mặc Lãnh Phong nhìn Dương Hạ Tuyết chăm chăm không chớp mắt, cuối cùng thì không nói không rằng chỉ thờ dài:

” Được rồi! Nhà cô ở đâu? ”

” Há??? ” Hạ Tuyết tròn mắt ngạc nhiên:

” Đây...anh không phản đối sao? ”

” Tại sao tôi phải phản đối chứ? ” Mặc Lãnh Phong liếc nhìn cô bằng vẻ mặt thờ ơ rồi tiếp lời:

” Tôi cũng không muốn tốn thời gian vào việc tìm kiếm một nhà hàng nào đó. Cái chỗ tệ hại kia là đã đủ rồi...và lại... ”

Nói rồi hắn cúi xuống, ghé sát mặt mình vào tai Hạ Tuyết rồi thì thầm những lời chỉ cả hai mới có thể nghe được:

” Tôi cũng không nhẫn tâm đến mức từ chối một người mẹ đơn thân muốn tìm cha dượng cho con mình đâu! ”

Mắt Hạ Tuyết bỗng trừng lớn, không phải bởi câu nói đùa sỗ sàng của hắn mà là bởi thông tin hắn vừa đề cập. Im lặng một lúc, cô ngước đôi mắt nhật màu, hỏi hắn:

” Sao anh biết tôi là mẹ đơn thân ”

Mặc Lãnh Phong nhìn cô, không chút giấu diếm chỉ trả lời ngắn gọn:

” Tôi đã điều tra ”

Đôi mắt sưng mù của Hạ Tuyết nghe vậy càng thêm đậm nét, nhìn rất rõ ràng cô đang tức giận. Nhưng Hạ Tuyết lại chẳng có mấy phản ứng rõ ràng, chỉ xách túi đồ lên vai, cô quay về phía ngược lại rồi nói với Mặc Lãnh Phong:

” Đi nhanh lên!!! Nhà tôi chỉ ở cuối phố này thôi! ”

Hạ Tuyết nói rồi bước đi, Mặc Lãnh Phong thấy vậy thì thân nhiên theo sau cô. Cả quãng đường đi hắn luôn giữ một khoảng cách, không nhanh không chậm vừa vịn ở sau lưng Hạ Tuyết. Dù để người qua đường thấy họ đồng hành cùng nhau nhưng tuyệt nhiên lại chẳng đoán được ra mối quan hệ thân thiết tới mức nào.

Mãi cho đến khi bỏ xa khu phố sầm uất lại sau lưng và rẽ vào một con đường vắng vẻ. Hạ Tuyết vội quay lưng, rồi vừa đi lùi vừa nhìn vào Mặc Lãnh Phong. Thấy sắc mặt hắn vẫn tiếp tục không một chút biểu cảm, cô bèn nhú mào, đi thẳng vào vấn đề:

” Vậy, Mặc Tổng, anh đã tìm được gì về tôi rồi? ”

Mặc Lãnh Phong hít một hơi thuốc rồi nhanh chóng nói:

” Dương Hạ Tuyết, 23 tuổi, là người Hong Kong gốc Đan Mạch, có bố là Hạ Vĩnh Tư, doanh nhân Đan Mạch sản xuất và phân phối dược phẩm không lồ tại Châu Âu. Mẹ của cô là Dương Diệp Nhan, mất năm cô 6 tuổi vì bệnh ung thư máu. Sau cái chết của mẹ mình, cô cùng cha cô đến Đan Mạch được 12 năm, nhưng bắt đầu trung học cô trở lại Hong Kong với ước muốn được học ngôi trường ngày xưa của mẹ cô. Nhưng khác với mẹ cô, thành tích học tập của cô luôn đội sổ, cô luôn là học sinh cá biệt và là còn là thành phần bảo kê của toàn bộ khu vực đó. Trường Đường Yên lúc đó còn đặt cho cô một biệt danh là ” Nữ quái ” của Đường Yên phải không?... Xem nào, còn gì nữa nhì? ”

Mặc Lãnh Phong vuốt cằm, bộ dáng suy tư sâu sắc rồi tiếp lời:

” Tôi đoán với thành tích đáng nể này, cũng không ngạc nhiên việc cô lại mang thai ở tuổi 17, bố hai đứa trẻ không rõ danh tính. Cô lập tức bỏ học, đến New Zealand ở Queenstown mở một tiệm bánh. Cuộc sống cứ như vậy tiếp diễn cho đến bây giờ! ”

Mặc Lãnh Phong kết thúc cuộc trò chuyện của mình, ánh nhìn cao ngạo quan sát cô gái mặt đang tối sầm ở trước mặt hắn. Hạ Tuyết nhướn mày, quan sát cái cử chỉ ngạo nghễ này rồi cuối cùng lên tiếng hỏi:

” Anh đang chê cười tôi sao? ”

” Không ” Mặc Lãnh Phong đáp gọn ghẽ, rồi thần bí nhìn cô:

” Tôi chỉ đang nói lên sự thật mà thôi! ”

Lần này, Hạ Tuyết cảm thấy có chút âm ức, bởi hơn ai hết cô nhận ra được sự mỉa mai trong lời nói của Mặc Lãnh Phong. Quả thật, nếu là những người phụ nữ khác khi gặp vấn đề này chắc chắn sẽ cảm thấy bị xúc phạm đến phát khóc. Rất tiếc Hạ Tuyết không phải là một cô gái như vậy, với da mặt dày như hiện tại, cô thậm chí còn cảm thấy buồn cười bởi sự xem thường của Mặc Lãnh Phong. Khẽ cười nhẹ một chút, cô quay đầu thoải mái nói:

” Tôi lại thấy tiểu sử của tôi cũng hoành tráng đấy chứ! Quan trọng đến độ Mặc tổng phải tìm hiểu chi tiết thế cơ mà! ”

” Cô đang tự huyễn hoặc về bản thân mình đó sao? ” Mặc Lãnh Phong chậm chạp nói.

” Không phải huyễn hoặc đâu. Với lại biết đâu đây cũng là dịp tốt, Mặc tổng cũng cần biết về gia thế của tôi để sau này có gì chúng ta còn tìm hiểu chứ. ” Hạ Tuyết cười tươi nói, cũng hiếm khi cô hóm hỉnh thế này. Mặc Lãnh Phong đi sau cô thì chỉ khẽ nhếch môi, dù sao hắn cũng đang dần quen với sự tự phụ của cô gái này rồi.

Đi được một đoạn nhỏ, Hạ Tuyết cuối xúng cũng dừng chân tại một căn nhà cuối đường. Đây là căn nhà mà Hạ Nhâm sắp xếp cho cô trong thời gian cô sống tại HongKong. Căn nhà chỉ có hai tầng và một gác xép nhỏ, được sơn một màu kem sữa cùng một khoảng sân ở hiên trước, đơn giản nhưng tuyệt nhiên khá phù hợp với phố xá ở nơi đô thị HongKong.

Nhanh tay tìm chùm chìa khoá trong túi áo, ánh mắt Hạ Tuyết lại vô thức nhìn người đàn ông đang yên lặng xem xét căn nhà một cách nghiêm túc thì cười nói:

” Xin lỗi nhé Mặc Tổng, nhà chúng tôi bé nhỉ? ”

” Cũng chả có gì! ” Mặc Lãnh Phong nhún vai ” Với số tiền ít ỏi cô kiếm từ tiệm bánh đó, thuê được căn nhà này là tốt rồi! ”

” Đây không phải là nhà tôi, tôi chỉ mượn của bà con trong lúc đi du lịch ở đây mà thôi! ” Cô lãnh đạm nói, rồi vừa tra chìa khoá vào ổ vừa cảnh cáo Mặc Lãnh Phong:

” Và không có nghĩa là tôi không có một tập đoàn nghìn tỉ trong tay thì anh có thể thoải mái nói về điều kiện kinh tế gia đình tôi như thế đâu nhé! ”

Hạ Tuyết cảnh cáo xong lại quay vào trong, vừa vặn nắm cửa vừa lau bầu trong cuống họng:

” Tôi phân phối thuốc phiện ngày xưa còn được nhiều tiền hơn anh đấy! ”

” Cái gì mà thuốc phiện cơ? ” Câu hỏi tự nhiên của Mặc Lãnh Phong vang lên từ sau lưng khiến Hạ Tuyết tí nữa đánh rơi chùm chìa khoá. Người đàn ông này, thánh lực sao nhạy bén thế không biết? Cười cho có lệ, cô vừa gỡ đầu vừa chữa cháy:

” À...không, không... Không có gì đâu! Tôi chỉ làm bầm một mình thôi, anh mau vào nhà đi. ”

Hạ Tuyết mở cửa để cho Mặc Lãnh Phong vào nhà trước rồi mình thì lẻo đẻo đi sau hắn. Vừa vào đến phòng khách, Mặc Lãnh Phong đã thần nhiên tiến lại ghế sofa giữa nhà Hạ Tuyết rồi ngồi vắt chân lên đó. Hạ Tuyết thấy vậy thì nhún vai, tiến lại chỗ bàn bếp gần đó rồi lấy đồ tạp hoá ra khỏi tủ, mặc tạp dề rồi bắt tay vào công việc.

Chỉ vài phút sau đó, trong căn nhà của Hạ Tuyết bỗng vang lên những âm thanh nho nhỏ. Tiếng chắt, thái, tiếng nước chảy róc rách đơn điệu phát ra từ vòi nước rửa tay, tiếp theo đó là một mùi thơm nhẹ nhàng toả ra từ nồi nước dùng trên bếp.

Mặc Lãnh Phong ngẩng đầu, lắng nghe những âm thanh giản dị ấy rồi lại tập trung vào khung cảnh bài trí của căn phòng. Dưới ánh đèn màu vàng nhạt lan toả, những quyển truyện tranh với những cái tên kì lạ hắn chưa bao giờ nghe tên như Claymore, Angel Densetsu,...nằm la liệt trên nền đất, một rổ quần áo chưa gấp ở bên cạnh chiếc trường kỉ, chông với những quyển sách vật lý về thức lượng từ lẫn trong đồng quần áo....

Một không gian thật bừa bộn cùng những âm thanh thường ngày như thế này lại là lần đầu tiên Mặc Lãnh Phong được chứng kiến. Hắn cũng không nhớ mình đã từng có cảm giác này bao giờ chưa, hắn chỉ biết từ lúc còn là một nhỏ cho đến khi lớn lên, đây là lần đầu tiên hắn có một chút hiểu được ” bình yên ” là như thế nào. Và thật là lạ là nó lại phát ra từ căn nhà bừa bộn của một cô gái hắn chỉ mới gặp có hai lần này....

” Xong rồi đấy, anh ra ăn đi! ”

Lời thông báo của Hạ Tuyết cắt ngang mạch suy nghĩ lộn xộn của Mặc Lãnh Phong. Hắn đứng dậy, đi đến chỗ bàn ăn giữa phòng rồi ngồi xuống. Hạ Tuyết thấy hắn đã yên vị trên ghế thì mới bung từng món ăn ra rồi đặt lên bàn.

Nhìn qua thì đồ ăn Hạ Tuyết làm cũng chẳng có gì nhiều nhận, một bát canh cải thảo trắng nấu với xương, sườn heo hầm cà rốt và củ cải, thêm một đĩa trứng chiên vàng ngay bên cạnh cho món rán. Đây là tất cả cô có thể làm từ số nguyên liệu ít ỏi đó. Mặc Lãnh Phong nhìn mặt một chút, hắn rất hiếm khi

ăn những thức ăn này. Do là người Mi, hẳn luôn ăn ẩm thực của Tây Âu và lại luôn ở những nhà hàng rất nổi tiếng, kể cả dù có ở nhà, những món ăn hẳn thường thức đều được chuẩn bị bởi những đầu bếp riêng đạt tiêu chuẩn quốc tế.

Đối với một người có thói quen như vậy, những thức ăn gia đình này thật sự quá xa lạ với hắn. Nhưng ” đâm lao thì phải theo lao “, mà sao hắn cũng không quản ngại thứ đồ giản dị này, chỉ có điều vẫn có cảm giác không quen. Mặc Lãnh Phong nghĩ vậy khi đưa thức ăn lên miệng... Nhưng lạ thay... một mùi vị đậm đà nhưng tuyệt nhiên thanh thoát tràn trong cuống họng hắn... Trông tầm thường mà hoá ra lại vừa miệng hơn bất cứ những món ăn nào mà hắn từng nếm qua... Thậm chí khiến hắn cảm thấy có chút thương thức.

Múc một chút canh cải thảo, gắp một ít thịt hầm, Mặc Lãnh Phong ăn thật chậm rãi và trầm lặng, nhưng khuôn mặt lạnh lùng lại lộ rõ ý tán thưởng khiến Hạ Tuyết nhìn mà như mở cờ trong bụng. Có thể chứ, giờ thì còn dám nói cô chỉ dựa hơi cha cô không nào, hắn có thể nói đúng về việc mượn vốn của cha cô – Hạ Vĩnh Tư, nhưng căn bản, nếu không nhờ vào năng lực của bản thân thì có lẽ cái tiệm bánh đó đã đi đời từ lúc nào rồi...

Đây có lẽ tài năng có liên quan mật thiết đến mẹ cô. Bởi Hạ Tuyết từ nhỏ đã luôn luôn muốn giống như bà, một người phụ nữ nữ tính, dịu dàng và thông tuệ, tiếc thay cô học hành không giỏi giang gì, chỉ thích ra vào quán bar làm DJ chui, lại còn hay đi đánh nhau tùm lum nữa chứ. Một chút gọi là hy vọng còn chừa có, may ra chỉ có ngoại hình và khả năng nấu nướng là còn giống bà. Điều này cũng xem như là vẫn còn có một chút vớt vát cho cô....

Hai người dùng cơm trong yên lặng, Mặc Lãnh Phong không thích nói chuyện, còn Hạ Tuyết lại chả bận tâm vào hắn. Thế mà, chẳng hiểu sao, không khí xung quanh họ lại vô cùng hoà hợp, hoà hợp đến khó tin... Hoà hợp đến độ tất cả đều khiến cho hai đứa trẻ đứng ở cầu thang phải tròn mắt nhìn...

_ Anh Lam Thiên... Kia chẳng phải sếp của chúng ta sao? _ Dương Tử Y tròn mắt, chỉ chỉ trỏ trỏ...

_ Ô ha!!! Sao chú ấy lại ở đây? Lam Thiên cũng nói bằng ký hiệu với Tử Y, cốt không để phá tan bầu không khí hoà hợp của hai người lớn. Nhìn họ, cậu nghi hoặc:

_ Hay là???? _ Hai đứa trẻ quay mặt sang nhìn nhau, hai cặp mắt kì lạ khê nheo lại khiến cho đôi mắt màu sương mù ngập tràn vẻ ranh mãnh còn đôi mắt màu hoàng hôn lại mang đậm vẻ mưu mô, xảo quyệt. Khẽ cười thật thần bí, hai đứa trẻ cùng đồng lòng:

_ Hai anh em chúng ta chuẩn bị có cha mới rồi đây! _

Lam Thiên và Tử Y bị suy nghĩ của mình làm cho cười ngặt nghẽo, nói đoạn hai đứa trẻ đồng loạt rút từ trong túi ra một cái hộp nhỏ, cẩn thận đeo những miếng kính áp trong lên mắt rồi dậm bước xuống tầng.

Bữa cơm đang yên bình theo đó cũng bị phá đám bởi những tiếng động nho nhỏ, nhưng với trực giác nhạy bén của mình, Mặc Lãnh Phong và Dương Hạ Tuyết nhanh chóng ngừng đầu rồi lập tức quay lại.

Bị hai người lớn bất ngờ nhìn mình chằm chằm, Lam Thiên và Tử Y thoáng giật nảy một chút. Nhất là khi thấy ánh mắt lạnh lùng của Mặc Lãnh Phong đang dò xét mình, Tử Y vô thức ôm chần lấy con thỏ bông nhỏ trong tay, cuối cùng huych tay Lam Thiên khiến cho cậu bé lí nhí nói:

” Chúng...c...cháu chào chú tổng tài ạ!!! ”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Bí ẩn mật thư

Chủ yếu viết chậm là do mình bí văn quá, nhưng sau một tuần thảo luận với CỎ VẦN RIÊNG của mình, cuối cùng mình đã giải quyết đc vế then chốt. Mong mọi ng đừng bỏ rơi tg lầy lội vì cuộc đối đầu giữa Mặc Lãnh Phong và Dương Hạ Tuyết đã bắt đầu rồi đây!!! (He...he.... Cười nham hiểm) Aikaba Hikori. ”

Mặc Lãnh Phong nghe vậy thì nhướn mày, tay gác lên thành ghế, cười nói:

” Ô là hai nhóc con à.... Sao vậy, không ngủ được ư? ”

” Đúng thế! ” Hạ Tuyết không nhìn bọn nhóc, chỉ tập trung vào bát cơm trước mặt, một ánh nhìn cũng không hướng về Tử Y và Lam Thiên mà chỉ tiếp lời:

” Mau lên ngủ đi ”

” Mẹ...!!!! ” Lam Thiên đột ngột lên tiếng, khuôn mặt ửng đỏ nước mắt, có vẻ sắp khóc đến nơi. Tử Y một bên lắc lắc đầu, giả bộ thế này, thật không phải phong cách của cô bé chút nào! Nhưng không thể để mẹ giận mãi được, nhìn điệu bộ của Hạ Tuyết thì chắc hẳn khéo cô bé và anh trai sẽ bị bỏ rơi đến hết năm mới. Cố gắng tiến lại gần Hạ Tuyết, hai đứa trẻ níu tay cô rồi rụt rè lên tiếng:

” Mẹ...mẹ đừng giận bọn con nữa mà!!! Bọn con đã biết lỗi rồi! ”

Nhưng thấy vẻ mặt Hạ Tuyết vẫn lạnh băng, Lam Thiên và Từ Y xụ mặt, có vẻ hết cách. Mặc Lãnh Phong nghe vậy thì đặt bát com ở trên tay xuống bàn. Ngã người ra sau ghế, hần hắt đầu hồi lủ trẻ:

” Sao vậy, hai nhóc đã làm gì rồi? ”

Lam Thiên và Từ Y cúi đầu, gật gật tỏ vẻ thú nhận. Nhưng chưa kịp để cho hai đứa trẻ kịp lên tiếng, Hạ Tuyết ở phía đối diện Mặc Lãnh Phong đã lạnh lùng chen vào:

” Hai đứa chúng đã nói dối tôi. Mà tôi từ trước đến nay không bao giờ tya thứ cho những kẻ nói dối! ”

“Chà!!! Tôi không biết cô lại có quan niệm như thế đấy! ” Mặc Lãnh Phong nhếch môi tỏ ý cười cợt, nói đoạn hần quay sang hai đứa trẻ, nhìn chúng một hồi rồi cúi người xuống:

” Này hai nhóc, sao hai nhóc để mẹ giận vậy, nói thật đi! ”

” Vì lần trước...bọn cháu đã gặp chú nên...nên!!! ” Lam Thiên rụt rè nói, chỉ vài chữ đơn giản nhưng cũng đủ để Mặc Lãnh Phong hiểu ra. Hần hỏi tiếp:

” Vậy đây là lỗi của tôi nh? ” Hần tiếp tục nhướn mày rồi ngẩng đầu:

” Thế thì sao lại là lỗi của bọn nhóc này chứ? ”

” Anh đâu phải là bố của bọn nhóc, anh đâu cần quan tâm làm gì? ” Hạ Tuyết thẳng thừng nói rồi đứng dậy, dọn dẹp bát đĩa. Mặc Lãnh Phong thấy vậy thì cũng để mặc cô, đứng dậy, khoác áo ngoài vào rồi thản nhiên nói:

” Cũng được, dù sao tôi cũng ăn xong rồi! Cảm ơn cô ”

” Đã về luôn rồi sao? ” Hạ Tuyết băng quơ hỏi, bỗng chợt nhận ra mình vừa nói gì bèn luống cuống cúi đầu. Quả nhiên Mặc Lãnh Phong chớp được thời cơ, ý cười tà mị trên môi càng thêm phần hấp dẫn:

” Được rồi nếu Hạ Tuyết tiểu thư đã lưu luyến tôi như vậy, lần sau tôi sẽ ở lại với cô!!! ”

” Lần sau cái gì??? Đây là lần duy nhất, anh về đi, không tiễn! ” Hạ Tuyết tức giận nói, khuôn mặt đầy sự đe dọa và có vài phần uỷ khuất. Thế nhưng phản ứng tưởng chừng hết sức bình thường này của Hạ Tuyết làm cho Lam Thiên và Từ Y thoág ngạc nhiên.

Từ bao giờ hai đứa trẻ thấy mẹ của chúng có bộ mặt tức giận lạ lùng đến vậy? Trông cứ như một đứa trẻ con đang hờn dỗi, thật khiến cho người ta nghĩ không ra. Trái lại với bộ mặt ngạc nhiên của Lam Thiên và Từ Y, Mặc Lãnh Phong lại chỉ điềm đạm sai bước đến nơi cửa ra vào rồi toan mở nó, bỗng chốc bàn tay đặt trên nắm cửa của hần bỗng khựng lại, nhìn hai đứa nhóc vẫn đang chăm chăm quan sát mình, hần vẩy tay:

” Có lên hai nhóc, một người mẹ không thể giận các con mình lâu đâu! ”

Nói rồi không để hai đứa trẻ kịp phản ứng gì, hần tức tốc đẩy cửa, bước ra ngoài, để lại một bóng hình khuất dạng sau cánh cửa rồi mất hút vào màn đêm vô tận.

Bước ra khỏi căn nhà của Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong cúi đầu, tay đưa lên tròng mắt rồi cuối cùng lủ ra hai mảnh kính áp tròng trong suốt. Ngẩng đầu, đôi mắt màu hoàng hôn lấp lánh ản hiện trong đêm đen rồi hướng về phía căn nhà đang toả ra ánh đèn ảm áp trước mặt. Sự ảm áp từ nó khiến hần không khỏi có cảm giác xa lạ, rất xa lạ cứ như một tấm lưới bủa vây côi lòng hần.

Bất chợt, Mặc Lãnh Phong cười khỏ một tiếng rồi lắc đầu, nghĩ tới suy nghĩ viển vông vừa rồi, hần thật muốn cười nhạo bản thân mình. Bàn giao hưởng số 5 của Bethoven vang lên trong túi áo kéo hần trở về thực tại, khẽ nhắc chiếc điện thoại đang kêu từng hồi dịu nhẹ lên tai, Mặc Lãnh Phong trở lại bộ dáng lãnh đạm thường ngày của mình:

” Nhã... Đúng lúc lắm, cậu mau cho người đến đón tôi ở đường xx ngay đi! ”

Không hẹn, đầu dây bên kia vội vang lên điệu cười thư thái của người đàn ông:

” Ha... Cậu vẫn chưa về sao? Mà này, ông bố của cô tiểu thư kia vừa gọi đến văn phòng cậu đấy! Xem ra ông ta rất tức giận vì con gái ông ta bị từ chối, mà tôi cũng không ngờ cậu lại bỏ qua một món hàng béo bở như cô ta đấy! ”

” Không cần bố cô ta tập đoàn chúng ta vẫn sẽ phát triển. Nếu như chỉ cần một người vợ để thoát khỏi ” bà ta “, tôi cũng không nhất thiết phải lấy một kẻ nhảm chán như cô gái đó! ”

” Này, rõ ràng lần trước cậu chả bảo là cậu muốn lấy một công cụ thôi sao? Ai mà chả được, sao giờ lại đổi ý thế? ”

” À...!!! ” Mặc Lãnh Phong lên tiếng, ánh mắt bất chợt lại hướng về căn nhà đang sáng đèn rồi nhếch môi:

” Một kẻ khá phiền nhiễu đã chỉ cho tôi biết. Chuyện dài lắm, kể cho cậu sau!!! ”

” Ừm, tôi nghĩ tôi cũng vừa tìm ra một việc thú vị không kém đây !! ” Lâm Nhã cười cợt nói, bàn tay lại lướt nhẹ trên tấm hình của cô gái có mái tóc bạch kim và đôi mắt sương mù ngời sáng trên tay... Mặc Lãnh Phong ở đầu dây bên cạnh đã nghe ra lời nói đầy ẩn ý của Lâm Nhã, khẽ nhếch môi cười quý dật, hần hoi:

” Có ai đó đắc tội với cậu sao? ”

” Bây giờ tôi chưa thể nói rõ được! ” Hần cười đầy nhả ý:

” Khi nào mọi chuyện rõ ràng hơn, tôi sẽ nói cho cậu! ”

” Tôi hiểu, gặp lại cậu sau! ” Mặc Lãnh Phong nói rồi cúp máy. Qua giọng nói của Lâm Nhã, hần mơ hồ có thể cảm nhận được có một việc quan trọng mà Lâm Nhã vẫn chưa nói cho hần biết.

Một việc mà chính hần cũng không thể ngờ được cũng quan hệ đến chính cả tương lai của hần.

” Thú vị thật đấy! ” Lâm Nhã tự nhủ rồi ngã người ra sau thành giường, để mặc vòm ngực trắng kiêu được vô tư ve vuốt bởi cô gái kiều mị đang lơ lửng bên cạnh mình. Ngẩng đầu, cô ta khẽ thì thầm vào tai Lâm Nhã:

” Nhã à!!! Sao anh cứ nhìn tấm hình này mãi thế. Cô gái xấu xí này, chả lẽ là đối tượng mới của anh? ”

” Đâu, ai có thể so sánh với Nina của anh chứ!!! ” Lâm Nhã cười cười rồi khẽ lấy tay cấu nhẹ lên nơi đỉnh hông của cô ta. Mĩ nhân trong ngực hần ngay lập tức bẽn lẽn về e lệ, đẩy tay hần, thân thể cũng bắt đầu ửng hồng, quỳn rũ như giọng nói đầy mật ngọt:

” Nhã, anh hư thật đó, nói đi, cô à là ai thế?”

” À!!! ” Lâm Nhã cười híp mắt, vui vẻ nhìn cô gái còn bàn tay thì bắt đầu chạy loạn trên thân thể cô ta:

” Một người quen cũ ý mà! ”

” Ôi gòi ôi!!! Rùng mình thật đấy! ” Dương Hạ Tuyết lên tiếng cảm thán rồi đưa hai tay lên xoa xoa cánh tay. Một cảm giác gai người chạy dọc sống lưng khiến cô không khỏi rùng mình.

Chắc là do thức quá khuya đây mà! Hạ Tuyết nghĩ vậy khi nhìn lên màn hình máy vi tính... 12 h đêm rồi, thật là... Hạ Tuyết vô đầu nhìn đồng hồ tài liệu trên bàn rồi trên máy tính... Đây đều là những thông tin vô cùng mật thiết mà cô có thể tìm được trong giới tài chính gần đây, nhưng tìm mãi cũng không thể ra được gì cả? Dường như cái kẻ cung cấp tài chính cho Reaper là một kẻ che giấu vô cùng tài tình, dù cho cô có lũng qua cả tấn mồi hàng phi pháp ở HongKong, cái tên của hần vẫn là một dấu hỏi tưởng chừng như không thể giải đáp.

Là do cô đã sai, hay cô đã bỏ sót một chi tiết nào mà khiến cho việc tìm ra sự thật lại đi vào bế tắc thế này!

Phải chi có ai đó có thể giúp cô, dù là một chút ý tưởng nho nhỏ cũng được. Hạ Nhâm và Mẫn Đường không ở đây! Vậy còn có ai có thể giúp đỡ cô cơ chứ?

Suy nghĩ một hồi, Hạ Tuyết bỗng mở tròng mắt, cô đột ngột đứng dậy rồi bật tung cửa phòng ngủ của mình, chạy ra hành lang rồi gõ cửa căn phòng đối diện:

” Y Nhi, Thiên Nhi, ra đây, mẹ có chuyện cần nói với mấy đứa! ”

Ngay lập tức, chỉ vài phút sau, đằng sau cánh cửa bỗng vang lên âm thanh của những tiếng ” lạch cạch ” rồi hai khuôn mặt thiên thần vội lấp ló sau cánh cửa ra vào. Cậu bé nhìn người phụ nữ trước mặt, giọng ngái ngủ bảo:

” Mẹ, có chuyện gì vậy? Muộn lắm rồi mà! ”

Hạ Tuyết nhìn vào khuôn mặt đang bơ phờ của lũ trẻ thì thở dài, khoanh tay cô nói:

” Mẹ cần sự trợ giúp của hai đứa! ”

Từ Y nghe cô nói vậy thì thoáng dụi mắt, rồi lấy tay chỉ trỏ:

_ Được thôi ạ! Vậy bọn con được gì? _

” Hừm!!! Y Nhi con định ra giá với mẹ bây giờ sao? ” Dương Hạ Tuyết bức bối nói, cô thật sự không có thời gian cho chuyện này. Lam Thiên cũng bướng bỉnh nhìn cô khiến cho điệu bộ của ba mẹ con họ lúc này cũng thật buồn cười. Hạ Tuyết thấy vậy thì thở dài một hồi, cuối cùng cô ngồi xồm xuống, đôi mắt ánh bạc nghiêm túc nhìn thẳng vào hai cặp mắt hai màu cương nghị rồi thở hắt ra:

”Được rồi, mẹ chịu thua! Hai đứa muốn gì?”

_ Chúng con muốn mẹ không giận bọn con nữa! _

”Bọn con chỉ muốn mẹ không giận bọn con nữa thôi!” Lam Thiên nhẹ nhàng nói, gương mặt đáng yêu đến mức làm tan chảy trái tim đối phương:

”Chỉ cần mẹ không giận nữa, mẹ muốn Thiên Nhi và Y Nhi làm gì cũng được! Bọn con sẽ không nói dối nữa, cũng không làm mẹ buồn, sẽ luôn nghe lời mà!”

Mặt Hạ Tuyết hơi ngẩn ra, cô không thể ngờ hai đứa trẻ sẽ nói vậy. Bản thân Lam Thiên và Từ Y trước đây nếu ra điều kiện với cô thì luôn luôn là về mặt vật chất, nhưng đây là lần đầu tiên hai đứa trẻ không đòi hỏi gì to lớn mà đơn giản chỉ là một lời tha thứ của cô. Cảm động, Hạ Tuyết ôm bọn trẻ vào lòng rồi tiếp lời:

”Ừm!!! Mẹ biết rồi, Y Nhi và Thiên Nhi rất ngoan, làm sao mà mẹ có thể giận hai đứa chứ!”

Cái ôm của Hạ Tuyết rất ấm, rất ấm, ấm đến độ khiến khuôn mặt của Lam Thiên và Từ Y cũng ngập tràn niềm vui khiến cho cái không gian của sự bình yên lại lập tức lan toả trong ngôi nhà nhỏ của bọn họ.

”Mẹ ơi, con đã xem qua rồi, những công ty mà này không có một sơ hở nào cả!” Lam Thiên lên tiếng.

”Y Nhi, còn con?” Hạ Tuyết quay lại hỏi

_ Con cũng không tìm được gì, các dữ liệu hoàn toàn trong sạch mẹ à! _ Từ Y cũng lắc đầu.

”Haizzz!!! Thật hết biết!” Hạ Tuyết thở dài nãy nê, xem ra đạo này cô thở dài nhiều hơn bình thường. Cứ thế này chỉ thêm vài ngày nữa Dương Hạ Tuyết cô sẽ trở thành Dương lão bà mất thôi!

Lam Thiên và Từ Y thấy cô có vẻ lo nghĩ quá nhiều bèn lên tiếng:

”Mẹ, hay mẹ nghỉ một chút đi! Làm việc nhiều cũng không có lợi cho sức khoẻ đâu!”

Trước sự quan tâm của Lam Thiên, Hạ Tuyết hơi bật cười:

”Thật là! Hai đứa lúc nào cũng nói năng già dặn như vậy! Thôi hai đứa mau đi ngủ đi, mai tiếp tục giúp mẹ cũng được!”

”Không mẹ, chuyện này quan trọng mà, bọn...oa... Bọn con muốn giúp...” Lam Thiên ngáp dài một tiếng còn Từ Y thì dụi mắt, Hạ Tuyết nhìn bọn trẻ rồi lắc đầu, kéo hai đứa nhỏ vào lòng rồi đặt lên giường. Động tác nhanh nhẹn và thành thực như thể đã làm việc này vô số lần rồi. Khẽ vuốt mái tóc bạch kim và trắng của hai đứa trẻ rồi vừa quan sát hai cặp mắt buồn đang lộ rõ vẻ mệt mỏi nhưng vẫn cố chống đỡ kia thì đau lòng nói:

”Thôi, hai đứa ngủ đi, nào, muộn rồi!”

_ Bọn con xin lỗi _ Từ Y khua khua tay _ Bọn con đã hứa giúp mẹ vậy mà _

”Đâu phải lỗi của hai đứa!” Hạ Tuyết cười cười”Chỉ là lần này có vẻ mẹ lại gặp một phải một kẻ khá khó nhân thôi!”

Dương Lam Thiên nghe vậy bỗng mở trừng mắt, con buồn ngủ vừa rồi cũng không cánh mà bay:

”Mẹ nói”Lại” là sao mẹ! Trước đây còn có người có thể làm mẹ gặp khó khăn sao?”

_ Đúng vậy _ Từ Y cũng bật cả người dậy, khó hiểu hỏi _ Bác Hạ Nhâm từng nói với con ngày xưa hồi mẹ còn giữ chức lão đại. Quyền uy trong tay, một lúc đưa Dương gia lên đứng đầu hắc đạo chỉ trong 2 năm, mẹ lúc đó rất dũng mãnh, sao có người có thể làm khó mẹ chứ? _

”Thế mà có đấy!” Nghĩ đến thời oanh liệt 6 năm trước của mình, Dương Hạ Tuyết cảm thấy thật khó tin. Đối đầu với người đàn ông đó, cũng thật khó tin. Khẽ cười hoài niệm một chút, Hạ Tuyết bèn tiếp lời:

”Dù mẹ chưa bao giờ kể cho mấy đứa nhưng lúc đó có một người được mẹ coi là đối thủ số một của mẹ. Rất xảo quyệt và thông minh, hẳn ta đã suýt gài bẫy mẹ rất nhiều lần, nhưng từ ngày mẹ rời khỏi giới hắc đạo cho đến nay, cũng chưa một lần nào hẳn và mẹ phản thắng bại cả!”

”Ai thể hả mẹ! Một người của phe đối đầu với chúng ta sao?” Hai đứa trẻ càng lúc càng hào hứng. Trong ấn tượng của chúng, ”mẹ” là một người vô cùng kiên định, sáng suốt và bất thường đến không ngờ. Bác Hạ Nhâm là đàn ông mà còn phải kính nể mẹ đến vài phần thì một người có thể khiến nữ quái Dương gia – Dương Hạ Tuyết gặp trở ngại thì đúng là chuyện đủ để hai thiên tài nhỏ phải hứng thú...

”Chính xác, hẳn được mệnh danh là thần chết của giới hắc đạo, Grim Reaper đó!”

”Whoa!!! Con có nghe về ông ta một lần rồi. Có mấy chú trong Dương gia đã kể cho con đó là một vị lão đại vô cùng khát máu, không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích!”

”Đúng thế!!! Hắn thật sự rất máu lạnh và cũng rất mưu mô” Hạ Tuyết háo hức kể cho chúng nghe, đây cũng là lần đầu tiên mà cô chủ động nói cho ai đó về cuộc đối đầu giữa cô và Grim năm nào:

”Nhất là những lần hắn bắt mẹ phải tìm ra âm mưu của hắn qua mấy chứng cứ biến thái vô cùng. Có lần hắn gửi cho mẹ một cuộn băng ghi hình chi toàn đầu hươu mới chặt treo trên một vách tường, mẹ phải tìm lại từ đầu để xem...”

Nói đến đây Hạ Tuyết chợt khựng lại, khuôn mặt đang hào hứng kể chuyện cũng bị dòng suy nghĩ trong đầu chặn đứng. Lập tức bật dậy, Hạ Tuyết chạy đến chỗ bàn làm việc của mình, lấy tay gạt hết đồng hồ tài liệu ngổn ngang rồi lục lọi đủ mọi nơi, đôi mắt sưng mù phát ra ánh sáng đầy hứng thú. Lam Thiên và Từ Y khó hiểu vội bật dậy, hỏi cô:

”Mẹ... Chuyện gì thế!”

Hạ Tuyết không quay lại nhìn bọn nhóc, chỉ tiếp tục tập trung tìm kiếm rồi nói với lại đằng sau:

”Lam Thiên mang một cốc nước vào đây.... Y Nhi, tìm bật lửa trong bếp cho mẹ... Mẹ biết mẹ sai ở đâu rồi!”

Đúng rồi, sao cô không thể nhận ra điều này cơ chứ! Tất cả đều đã có từ lúc bắt đầu rồi...!!!!

Lam Thiên và Từ Y thoáng tròn mắt nhìn nhau một hồi rồi ngay lập tức đồng loạt lao xuống giường rồi chạy ra khỏi phòng. Chỉ mười phút sau đó, trên tay Lam Thiên đã cầm một cốc nước còn Từ Y thì lăm lăm cái bật lửa tiến vào phòng, đi đến chỗ bàn làm việc của Hạ Tuyết và bắt gặp một vùng chiến sự.

Xung quanh bàn làm việc của Hạ Tuyết, tài liệu và đồ dùng vương vãi xung quanh, tạo thành một đồng hồ hỗn loạn. Hạ Tuyết đứng bên cạnh bàn, ánh sáng màu vàng huyền ảo hắt lên khuôn mặt tập trung cao độ của cô, miêu tả một vẻ đẹp nhỏ nhắn nhưng kiên định:

”Hai đứa mang mấy thứ đó lại đây!”

Hai đứa trẻ nghe Hạ Tuyết phân phó thì không chậm trễ nhanh chóng chạy lại, chỉ thấy trên mặt bàn của Hạ Tuyết độc nhất một tờ giấy màu đỏ với nét chữ vuông vức đến quen thuộc khiến hai đứa trẻ mở to mắt:

”Mẹ, đây là thư của chú Lục Tâm...”

”Phải!!!” Cô gạt đầu, rồi tiện tay đồ cốc nước lên mặt bức thư khiến hai đứa trẻ sững sờ. Không quay lại cô tiếp lời:

”Y Nhi, bật lửa!!!”

Bật lửa được đập tức đặt vào tay cô. Một tay Hạ Tuyết đè chặt bức thư, cô gắng để nó ép xuống mặt bàn, một tay cô khẽ rê bật lửa lên toàn bộ mặt giấy, rồi vừa làm vừa giải thích:

”Một điều các con nên biết ở chú Lục Tâm, đó chính là khả năng che dấu vô cùng tài tình của chú ấy. Chú ấy rất thích để lại những mật thư được làm từ những chất liệu giấy đặc biệt gồm hai lớp, mà cách duy nhất để tìm ra chúng thì chỉ có thể dùng phản ứng củ chúng với lửa mà thôi!”

”Ý của mẹ là...!!!” Lam Thiên nghi hoặc hỏi Hạ Tuyết, nhất là khi thấy những nét chữ dần dần biến mất khỏi mặt giấy và thay vào đó là những tàn lửa cháy đỏ được lưu lại trên mặt bàn, để lại một biểu tượng rực lửa hình đầu lâu được bao trùm trong một hình lục giác thật vuông vức...

Nhìn dấu vết đọng lại trên mặt bàn, sắc mặt Hạ Tuyết bỗng trở nên tái xanh lại. Cô đã từng thấy biểu tượng này, nó đã ở đó, lúc kí kết hợp đồng với hắn ta, trên ngón tay của hắn.

Điều này, dường như đã có thể lí giải cảm xúc của cô đối với hắn ta. Cái cảm giác lo âu, khó hiểu và bất thường mà trực giác của cô mang lại. Hoá ra lại hoàn toàn phù hợp trong tình huống này...

Khẽ nắm chặt tay, hàm răng Hạ Tuyết nghiến lại ken kết, vẻ tà ác lộ rõ khiến đôi mắt sưng mù đục ngầu đầy tà ác và căm phẫn đến vô cùng...

... Nếu hắn thực sự có liên hệ đến việc này, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho hắn... Không bao giờ!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Người phụ nữ thâm độc

”Càng lúc càng viết đến đoạn máu chốt... Ban đầu nghĩ truyện chắc chỉ tầm 50 chương thôi, thế quái nào mà bây giờ vẫn chưa đến nửa truyện.

Aikaba Hikori. ”

“Này!!! Của cậu đây, tất cả các tài liệu liên quan đến Mặc Thị, cậu xem đi!”

Triệu Mẫn Đường nói rồi đặt một chồng tài liệu xanh đỏ dày cộp trước mặt Hạ Tuyết rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô. Ánh mắt đen láy chăm chú kiên nhẫn nhìn Hạ Tuyết lật dở từng trang, từng trang tài liệu, cuối cùng khi thấy cô đặt chúng xuống mới gạn hỏi:

” Sao? Thấy gì không? ”

” Chả có gì? ” Hạ Tuyết mím môi, làm vẻ hết cách ” Cũng là điều hiển nhiên, tập đoàn đó làm ăn rất trong sạch. Không lợi dụng vốn công ty, không đầu tư vô tội vạ, cách tổ chức cũng rất chuyên nghiệp. Nếu có tìm được lỗ hổng nào thì chắc hẳn đã phá sản từ lâu rồi, chứ đời nào trở thành một trong những doanh nghiệp lớn nhất thế giới như vậy được? ”

” Hạ Tuyết... ” Mẫn Đường đột ngột nói chen vào lời của cô ” Tôi phải hỏi cậu... Sao tự nhiên cậu lại quá tập trung vào tập đoàn này vậy? Tự nhiên luôn đấy! ”

Hạ Tuyết đan hai tay vào nhau, nhìn Mẫn Đường một lúc. Bóng dáng của một người nào đó vụt qua tâm trí khiến cô vô thức siết chặt tay, cuối cùng đành nói dối Mẫn Đường:

” Linh cảm của tôi cho biết, vì lý lịch tập đoàn này quá hoàn hảo nên tôi sinh nghi! Lý do còn lại là vì một bằng chứng rất chắc chắn... Này cậu xem đi.!!! ”

Hạ Tuyết nói rồi đặt trước mặt Triệu Mẫn Đường một tấm ảnh. Mẫn Đường hoài nghi một lúc thì nhanh chóng đón lấy, mắt phượng lướt qua tấm hình một chút rồi bỗng nheo lại:

” Hạ Tuyết...đây là!!! ” Mẫn Đường kinh ngạc thốt lên. Tuy chất lượng tấm ảnh trên tay cô rất mờ, trông như một tấm ảnh được chụp trộm nhưng vẫn lộ rõ ba khuôn mặt vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến độ Mẫn Đường phải sửng sò, không thể tin nổi vào thị giác của mình.

Bức ảnh khắc họa ba người đang bước ra từ một chiếc xe Roll Royce rồi tiến vào trong tập đoàn Mặc Thị. Một người thanh niên thật đạo mạo, nghiêm túc với chiếc kính cận ở trên khuôn mặt. Một người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ cùng mái tóc đỏ rực đến mê hồn... Và một người đàn ông cao lớn, đang cười lộ ra hai đôi lúm đồng tiền cùng một vẻ mặt ngả ngón xấu xa khiến Mẫn Đường như cảm nhận một đợt khí nóng bao phủ.

Người đàn ông này, cô biết hẳn... Đây rõ ràng là...

” Nhận ra bọn họ không? Chúng ta đã gặp họ trong đại tiệc của Minh Chấn 6 năm trước đấy! ” Hạ Tuyết ngả người ra sau ghế, khoé môi nhếch lên một nụ cười chế giễu. Trong chuyện này cô thật quá bất cần, tìm Đông tìm Tây, hoá ra kẻ thù đã ở ngay trước mặt từ lúc nào mà không biết. Đúng là đạo này cô cần phải uống thuốc bổ não mới được!

Mẫn Đường quan sát kỹ càng tấm hình rồi mới gật đầu:

” Có... Đây chính là Tam Sắc của Reaper. ”

” Bingo, cô bạn của tôi ” Hạ Tuyết chỉ tay về phía Mẫn Đường rồi khi nhìn thấy vẻ ngạc nhiên đến không thể ngạc nhiên hơn của người bạn chí cốt thì tiếp lời:

” Đó là Lâm Nhã, Chung Cận Nhiên và Mặc Dung Di, Tam Sắc nổi tiếng của Reaper đồng thời cũng lần lượt là phó chủ tịch, trợ lý và thư ký của đương kim chủ tịch Mặc Thị – Mặc Lãnh Phong...”

Ngất quăng một lúc, cô vội nhún vai:

“Trùng hợp ư? Tôi không nghĩ vậy đâu? ”

” Vậy cậu nghĩ tên Mặc Lãnh Phong này là người trợ thủ bí mật của Grim đó sao? ”

Hạ Tuyết khoanh tay ngồi trên ghế, khuôn mặt nhăn lại suy tư rồi mới ngước lên đáp lại Mẫn Đường:

” Không phải tôi nghi ngờ nữa, mà hiện giờ tôi vô cùng chắc chắn vào phán đoán của mình! ”

” Cậu chắc chắn? ”

” 100 % ” Hạ Tuyết gật đầu đáp gọn

” Vậy là tốt rồi! ” Mẫn Đường thờ phào, lòng bỗng thấy nhẹ nhõm hẳn ” Lần này không chỉ có thể đòi lại công bằng cho Lục Tâm mà còn nắm được điểm yếu của Reaper. Hạ Tuyết, công nhận dù cậu không làm lão đại nhưng Dương gia này sẽ rất khó đón nếu thiếu cậu đấy! ”

” ù! ” Trước lời tán dương của Mẫn Đường, Hạ Tuyết lại chỉ thoáng gật đầu rồi chìm vào sự trầm tư. Mặc dù bề ngoài vẫn tỏ ra bình thường nhưng không biết vì lý do gì, Hạ Tuyết lại luôn cảm thấy bất an thường trực, nhất là từ sau khi nhận ra thân thể thật của tên Mặc Lãnh Phong đó...

Không... Không đúng... Hạ Tuyết cần môi... Cảm giác này nó đã tồn tại từ trước, trước nữa rồi. Từ giây phút đầu tiên nhìn thấy người đàn ông đó, cô đã luôn cảm thấy có một vẻ nguy hiểm thường trực ẩn giấu sau bộ dạng nhã nhặn mà hần hay thể hiện. Luôn bị người khác đánh giá qua vẻ bề ngoài, Dương Hạ Tuyết gần như có thể lần ra được bộ mặt thứ hai của một con người ngay khi nhìn thấy họ. Mà tên Mặc Lãnh Phong đó, lại là một tài năng giấu giếm tốt hơn cả...

Thế nhưng cô không thể bứt dây động rừng bây giờ. Nhất là khi đây là một vấn đề quan trọng liên quan đến Grim, kẻ thù truyền kiếp của cô, chưa kể tên đàn ông đó còn đang tài trợ cho Lam Thiên và Từ Y nữa... Cô có thể lợi dụng việc này nhưng đây sẽ là một nước cờ rất mạo hiểm...

Cô phải cẩn thận... Thật cẩn thận.

Trong văn phòng tổng tài Mặc Thị

Tiếng của da thịt đụng chạm càng lúc càng vang lên mãnh liệt, tựa hồ làm

nhuộm hồng cả không gian. Người phụ nữ xinh đẹp kịch liệt thờ dốc nằm sấp trên chiếc bàn lớn. Người đàn ông phía sau cô ta giờ đây lại vô cùng tích cực luận động, thân thủ cũng thật nhanh lẹ, nhưng một khuôn mặt không chút cảm xúc tương phản với vẻ mặt mê tình của cô gái trong lòng hần thì thật là một trời một vực.

"Mặc Tổng..." Người phụ nữ cầu xin "Xin...xin ngài...cho tôi nghỉ một chút đã...đã nữa tiếng rồi ạ!!!"

(Aikaba: Trời ơi, tôi sẽ xuống địa ngục)

Lời khẩn cầu của cô gái không những càng làm cho sắc mặt của người đàn ông thêm vô cảm, mà động tác của hần theo đó cũng càng lúc càng tăng, cứ như thể đang trừng phạt một cái gì đó. Cho đến khi người phụ nữ kia bật ra một tràng khoái cảm rồi ngất lịm đi, hần mới nắm tóc, vứt cô ta xuống nền đất gần đây, đoạn chỉnh trang lại trang phục rồi mới quay lại hỏi người đàn ông ngồi phía sau mình:

"Vậy, cậu đang hỏi tôi về mẹ của hai đứa nhóc kia sao?"

"Phải!!!" Lâm Nhã gật đầu, quan sát chiến trường hỗn tạp xung quanh mình rồi tiếp lời "Không được ư?"

"Không, chỉ là không biết tự dừng tại sao ngài phó tổng lại quan tâm tới một người mẹ đơn thân mà thôi!" Mặc Lãnh Phong tao nhã cài khuy áo, đoạn quay ra sau, ấn tay vào một cái nút trên máy liên lạc:

"Thư ký Mặc, năm phút nữa cho người lên đây đưa người đàn bà trong văn phòng tôi ra. Làm như mọi khi ấy!!!"

"Vâng thưa Mặc tổng!" Giọng nói bên đầu dây trả lời thật ngắn gọn rồi tắt phụt khiến Lâm Nhã một bên phải lắc đầu, cảm thán:

"Bắt em gái của mình giải quyết đời sống tình dục của anh trai, Phong, cậu cũng biến thái quá rồi đấy!"

"Nó trở thành thư ký của tôi, đây là nghĩa vụ!" Mặc Lãnh Phong điềm

đạm

"Chính cậu bắt con bé đang du học ở Anh về giúp cậu mà! Cậu còn sắp đặt cho các công ty con bé tuyển dụng từ chối đơn xin việc của nó. Cậu quá đáng vừa thôi chứ!"

"Nhã, cậu hiểu tôi mà!" Mặc Lãnh Phong liếc hần một cái "Phụ nữ nào cũng thật phiền phức, thành phần gia đình sẽ tập trung vào công việc hơn. Con bé làm quá tốt công việc của nó, nó cũng không phải là cậu, thay thế dễ dàng như một món đồ được!"

"Cậu nói cái gì, tên khốn!!!" Lâm

Nhã bực tức nói, đoạn túm con lăn đồng trên bàn khách ném thẳng vào Mặc Lãnh Phong. Mặc Lãnh Phong thấy vậy thì vẫn chỉ đứng yên, giờ tay lên tóm nhanh lấy con lăn đang hướng thẳng vào mặt mình rồi đặt bó xuống bàn làm việc, đoạn hần ngẩng đầu, chậm chạp nói:

"Trừ một tháng lương!"

"CÁI GÌ!!! CẬU ĐIÊN À!!!" Lâm Nhã trừng mắt bật dậy, tên này, rõ ràng có thể đỡ một con lăn nặng như vậy bằng một tay, vậy mà còn định trừ một tháng lương của hần. Đã không có chuyện gì rồi lại còn định la làng sao, nhưng mặc kệ lý do gì đi chăng nữa, hần cũng không có ý muốn cãi lại kẻ cứng đầu này, có một chuyện quan trọng hơn cả vấn đề lương tháng của hần đây này:

"Thôi, tôi không muốn cãi nhau với cậu, tôi đến đây để hỏi cậu một việc thôi!"

"Chuyện gì?" Hần ngắn gọn hỏi, giọng nói cũng chẳng có lấy một phần hứng thú. Lâm Nhã thấy vậy thì nhíu mày, khẽ vuốt cằm, chậm rãi hỏi:

"Phong... Cô gái tên Dương Hạ Tuyết đó, cậu đã từng gặp bao giờ chưa?"

Mặc Lãnh Phong ngược mắt, những ngón tay thon dài đang vuốt ve con lân trên bàn làm việc bỗng chốc dừng lại. Im lặng một lúc, hần lại nhớ đến hành động ngỗ ngược của cô trong nhà hàng hôm đó mà nở nụ cười thâm trong lòng:

” Không... Tôi chẳng nhớ gì cả! ”

” Cũng phải, lúc đó cậu đang say mà! ” Lâm Nhã lầm bầm rồi không đợi Mặc Lãnh Phong tra hỏi đã tiếp lời:

” Tôi luôn cảm thấy cô gái tên Dương Hạ Tuyết đó vô cùng quen thuộc, nên tôi đã làm một cuộc điều tra nho nhỏ! ”

” Vậy sao? Thế cậu tra được gì? Mọi thông tin về cô ta chẳng phải chúng ta đã kiểm tra rồi sao? ”

” Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng xem ra chúng ta đã đi nhầm hướng từ lâu rồi... Phong, cậu vẫn còn nhớ cái đêm 6 năm trước ở khách sạn Houston không? ”

Khuôn mặt tao nhã của Mặc Lãnh Phong liền cứng lại, có một nét gì đó hung bạo ẩn hiện trong đôi mắt của hần, xen lẫn vào đó là nét tổn thương khó tránh. Bàn tay siết chặt con lân vàng như thể muốn nó vỡ tung, hần cao ngạo ngừng đầu, sắc bén lờm Lâm

Nhã. Giọng nói như mật ngọt từ đó cũng phát ra đầy từ tính:

” Và...?? ”

Một chữ giản đơn nhưng lại giống như một sự kìm nén cùng cực của một quả bom nổ chậm. Lâm Nhã lúc này mới nhận ra mình lại vừa phạm phải đại kỵ gì... Cố trấn tĩnh chính mình, hần e dè lên tiếng:

” Ừm... Phong... Tôi cũng không muốn nhắc lại chuyện này, nhưng cậu cũng không cần nhìn như muốn giết tôi thế đâu! ” Lâm Nhã thận trọng nói, mãi khi thấy thấy Mặc Lãnh Phong thu lại vẻ ngoài dọa người đặc trưng kia, hần mới tiếp tục:

” Cô gái đó... Dương Hạ Tuyết ấy, cô ta chính là tình một đêm của cậu 6 năm trước đó! ”

Đến đây khuôn mặt đang căm phẫn của Mặc Lãnh Phong bỗng chốc giãn ra... Tình một đêm, cô gái đó sao? Sao có thể...? Bản thân bỗng có chút tò mò, hần vội dò xét Lâm Nhã:

” Sao cậu biết? ”

” Tôi đã tìm hiểu ở chỗ khách sạn đó, hoá ra 6 năm trước cô gái này đến quầy bar của khách sạn Houston, đồng thời cũng là lúc gặp tôi và cậu ở đó. Sau đó thì...chuyện cậu tự suy luận ra được rồi đấy! ”

” Chỉ có vậy thôi sao? ”

” Chỉ có vậy! ” Lâm Nhã gật gù

” Và cậu nghĩ cô ta là người đang bám theo tôi mấy ngày gần đây sao! ”

” Ừ hừm... ” Hần tiếp tục tán thành

Mặc Lãnh Phong nghe xong thì khẽ nhếch môi. Thì ra là một con đàn bà hần từng sử dụng... Muốn tiếp cận hần sao? Rốt cuộc cô ta còn muốn gì nữa?

Vì vẻ ngoài của hần...

Vì tiền tài của hần...

Vì quyền lực của hần... Hay...

” Không...không phải...!!! ” Mặc Lãnh Phong gạt bỏ ngay ý nghĩ này... Dẫu hần chỉ biết cô gái đó được vài tuần ngắn ngủi nhưng hần cơ bản có thể cảm nhận được: Dương Hạ Tuyết không phải là người bị hấp dẫn bởi mấy thứ xa xỉ đó. Cô gái đó tuy là một người ham hố vật chất nhưng tuyệt nhiên lại không có ý quyến rũ hần, thậm chí còn rất miễn nguyện với cuộc sống tầm thường hiện tại của mình. Nếu muốn tiếp cận hần, hần cô ta đã phải làm cách đây 6 năm trước rồi, đâu phải chờ tới hôm nay...

Dương Hạ Tuyết... Dương Hạ Tuyết... Dương...Dương....!!!

Cái tên được nhắc đi nhắc lại trong đầu khiến đôi mắt đang nheo lại chợt trừng lớn, Mặc Lãnh Phong từ từ ngừng đầu, quan sát khuôn mặt tươi tỉnh của người bạn chí cốt đang thản nhiên nhìn mình. Đứng là hần đã bỏ sót chi tiết quan trọng này, dòng họ đó...

Chà lẽ... Cô ta là...

Lâm Nhã mở cửa xe cho Mặc Lãnh Phong, hần chậm rãi bước vào rồi ngừng đầu nói với Lâm Nhã:

” Cậu không vào sao? ”

” À không!!! ” Hấn xoa xoa tay, cười cười ” Tôi còn có một việc quan trọng phải làm nữa! Và lại... ”

Hấn cười híp mắt khiến cho đôi lúm đồng tiền càng nở rộ rồi ghé sát tai Mặc Lãnh Phong, thì thầm

” Tôi luôn cảm thấy thật khó chịu khi phải chung đụng với tuýp người mà cậu thích.. Phong ạ!!! ”

” Nhảm chán! ” Mặc Lãnh Phong nhếch môi, ngã người vào sau xe thư giãn, không quên nói lại vài câu với Lâm Nhã:

” Cô gái đó, cậu không cần phải điều tra nữa, tôi sẽ tự mình giải quyết cô ta ”

” Tôi hiểu rồi, thưa Mặc Tổng! ” Lâm Nhã cúi người, cung kính chào hấn rồi từ tốn đóng cửa xe, đôi mắt đen láy chậm rãi nắm bắt hình bóng của chiếc Roll Royce đang dần lao đi trên con đường lớn rồi hoà vào dòng xe cộ xung quanh, khi ấy hấn mới quay đầu, ngoắc tay với những người vệ sĩ đi cùng mình. Đám vệ sĩ nhanh trí, mở cửa chiếc xe thể thao phía sau cho hấn, ngay sau đó chỉ thấy bóng hình chiếc xe thể thao đó quay đầu về phía một con đường ngược lại.

Ngồi trên xe, Lâm Nhã chống cằm, bàn tay siết chặt, suy nghĩ trong đầu rất ngổn ngang...

Hiện tại, hấn cần một bằng chứng. Trước khi có thể nói cho Phong biết, chính Lâm Nhã hấn phải tìm ra sự thật cho chuyện này... Chi là hấn không thể ngờ rằng, khi chiếc xe của hấn vừa rời khỏi đoạn đường, một chiếc Mustang từ góc khuất đã vội vã lao ra khỏi nơi trú ẩn của nó. Trong ánh hoàng hôn của một ngày tàn, chiếc xe màu navy ấy thẳng tiến đến con đường mà chiếc Roll Royce vừa ở đó và cũng dần khuất dạng trong sắc đỏ của mặt trời.

” Reng... reng...!!! ”

” Y Nhi, em ra mở cửa đi, hình như mẹ về đây! ” Dương Lam Thiên đang mài miết tập trung vào màn hình máy tính, không ngẩng đầu, lên tiếng.

_ Sao anh không ra mở đi? _ Từ Y cũng đang chăm chú vào con thỏ bông của mình nên cũng chỉ bực mình khua tay. Lam Thiên vẫn không quay đầu, vẫn điềm đạm nhắc nhở:

” Dù anh không nhìn anh cũng biết là em đang không muốn mở cửa đây... Lần trước anh mở rồi, lần này em ra mở đi! ”

Bực bội, Dương Từ Y nhìn Lam Thiên một hồi, cuối cùng chui tọt xuống giường, hậm hực đi ra ngoài. Cô bé vẫn luôn thường thua trong những cuộc cãi vã nhỏ như vậy. Thật sự, chưa bao giờ Từ Y ghét bỏ khiếm khuyết bất tiện này của mình, chỉ là đôi lúc nó cũng thật là rắc rối mà thôi...

Tiếng chuông cửa rất từ tốn, mỗi phút một lần, vang lên đều đặn. Từ Y nhanh chóng nhận ra, đây không phải mẹ mình, nhưng do chỉ suy nghĩ đơn giản là một người giao bưu kiện, cô bé khẽ nắm lấy khóa cửa rồi từ từ mở nó ra.

Thế nhưng, khi cánh cửa gỗ dần hé lộ thì đập vào mắt cô lại là một thân ảnh đàn ông cao lớn, rất tao nhã, rất đẹp đẽ với đôi má lúm đồng tiền thường trực trên mặt, xung quanh người đàn ông đó còn là hai người vệ sĩ vô cùng hộ pháp, nhìn họ mà Từ Y ngạc nhiên vô cùng, vô thức cô bé chỉ tay:

_ Chú Lâm Nhã!!! _

” Chào nhóc con... ” Lâm Nhã cười thân thiện rồi ngồi xuống trước mặt Từ Y. Khuôn mặt bình thản nhưng ánh mắt đen láy lại gay gắt xuyên thấu vào cặp mắt ngây thơ đầy ngạc nhiên trước mặt mình.

Một màu bàng bạc của bầu trời ngày mưa xa lạ, vô cùng xa lạ, nhưng màu mắt kia... tìm thăm ngút ngàn tựa như một vực thẳm không đáy xoáy sâu vào trí óc Lâm Nhã. Màu sắc này đối với hấn lại vô cùng quen thuộc, quen thuộc đến kinh dị khiến sống lưng Lâm Nhã bỗng chốc lạnh toát...

Chà! Thảo nào giống đến như vậy. Cuối cùng mọi giải đáp của hấn cũng đã được sáng tỏ... Lòng không khỏi thầm cười lạnh...

Lòng dạ đàn bà, đúng là khó đoán!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Lăn theo manh mối

Chiếc xe Mustang của Hạ Tuyết dừng tại một con ngõ vắng vẻ nơi ngoại ô. Bấy giờ đã là 6h chiều, thời điểm hoàn hảo để bắt đầu cho một cuộc sống về đêm nhộn nhịp nơi Hong Kong.

Qua cửa kính xe, Hạ Tuyết chậm chậm quan sát bóng dáng cao lớn của Mặc Lãnh Phong đang bước ra từ chiếc xe Roll Royce đặc trưng của hắn rồi tiến vào một toà nhà lớn. Cô cũng không thể ngờ trong một con đường nhỏ hẹp như thế này lại xuất hiện một toà nhà khác thường như thế!

Trong khi tất cả những căn nhà xung quanh trông giống như loại nhà ngoại ô vô cùng kinh điển, thì căn nhà kia lại chỉ mang một màu xám xịt, tối tăm. Tường cao chót vót tựa như một cái hộp kim loại lớn, đồng thời cũng kéo cả diện mạo khu phố đi xuống theo.

Lạ lùng như vậy thì chỉ có thể có hai khả năng: Một, chủ nhân của toà nhà này là người có vấn đề về thẩm mỹ nặng. Hai, đây là một công trình được xây dựng để che giấu một điều gì đó...

Có thể là các hoạt động phi pháp của các ông trùm tội phạm như casino trái phép, hộp đêm để lưu hành thuốc phiện, thậm chí là một sex club cũng không tránh khỏi ngoại lệ. Mặc dù Hạ Tuyết chưa bao giờ mở một hộp đêm trái phép, nhưng làm một lão đại đã hai năm, cô cũng tự nhận mình là một tay lão luyện...

Khẽ nhếch môi, Hạ Tuyết thầm cười nham hiểm...

”Mặc Lãnh Phong, lần này chính tôi sẽ lật tẩy bộ mặt thật của anh. Cứ chờ đó!!!”

Nghĩ là làm, Hạ Tuyết bước ra khỏi chiếc xe Mustang, chỉnh lại bộ âu phục đen bóng trên người rồi đẩy gọng kính trên mặt mình. Nhìn qua gương chiếu hậu, cô đưa tay vuốt mái tóc ngắn vàng sau gáy, phong thái cô lúc này trông thật điềm đạm mà có chút gì đó hoang dã. Quả thật, ngoại trừ chiều cao khiếm tốn, trông cô lúc này thật chẳng khác gì một người ngoại quốc trẻ tuổi, thành đạt là bao cả.

”Cảm ơn sự phụ!!!” Hạ Tuyết vừa lẩm bầm vừa hít sâu, nói đoạn cô nhanh chân bước đến chỗ toà nhà. Nhìn cánh cửa sắt đóng kín im ỉm chỉ chừa lại một ô nhỏ như trong mây xà lim, Hạ Tuyết khẽ nhếch môi. Bàn tay nhỏ nhắn gõ lên cánh cửa đúng ba tiếng:

”CẠCH...CẠCH...CẠCH...!!!!”

Không ngoài dự kiến, ô cửa nhỏ phía trên bị kéo sang một bên, để lộ một cặp mắt đàn ông nhìn Hạ Tuyết chằm chằm rồi lạnh lùng lên tiếng:

”Có thể vào không?”

”Thế vào?” Hạ Tuyết ngó người. Đúng rồi, vì do khi nãy Mặc Lãnh Phong được vào cửa một cách rất tự do nên cô không quá để ý. Xem ra an ninh ở đây cũng rất tốt, không phải là một club tùy tiện. Đúng là không có thể thì không vào được thật!!!

Thấy Hạ Tuyết chần chừ hồi lâu, người đằng sau cánh cửa sắt vội nheo mắt, giọng nói ồm ồm thật đủ làm cho người ta phải bạt vía:

”Không có thể thì đi về đi. Mày đừng làm tao phải điên lên!”

Ngay sau đó, tên đàn ông định sập tay đóng cửa thì bị giọng nói của Hạ Tuyết ngăn lại:

”Khoan...!!!!”

Bàn tay đang định đóng cửa vội dừng lại, như thể chờ đợi Hạ Tuyết. Ngay lúc này, trí óc Hạ Tuyết chợt loé lên một ý tưởng, đôi mắt sương mù cũng trở nên sáng rõ, lấy tay lục lọi trong túi quần của mình, cô lôi ra một mảnh giấy rồi đưa trước mặt tên canh cửa. Mạnh dạn nói:

”Đây có được không?”

Tên canh cửa nheo mắt nhìn thứ được in trên mảnh giấy trắng rồi ngó người. Trên mảnh giấy ấy, một biểu tượng đầu lâu bất chéo được nằm cân xứng hoàn hảo trong một hình lục giác vừa vặn. Ngay lập tức, như có điện giật, người đàn ông nhanh chóng mở cửa, bộ dạng nồng hậu thật khác xa lúc vừa rồi:

”Ôi... Mời, mời ngài vào. Thật xin lỗi, tôi không biết ngài là người của Grim lão đại. Tôi đúng là có mắt như mù!”

Người của Grim? Vậy ra con dấu này có ý nghĩa như vậy. Một biểu tượng cho kẻ đứng đầu Reaper, cũng như một tấm vé thông hành, có thể đi lại thoải mái trong các cơ quan của Reaper.

Hạ Tuyết nhìn tờ giấy rồi bước nhanh vào bên trong, cô ngược mắt nhìn tên canh cửa. Đầu cao trắng, cao lớn, lại còn tô cả son môi, thật giống một kẻ biến thái chính hiệu.

Nhún vai, cô lấy trong túi áo một tờ tiền mệnh giá lớn đưa cho tên canh cửa rồi vỗ vào vai hắn:

”Cậu làm ăn vất vả rồi! Cảm lấy mà uống vài ly rượu!”

”À, dạ, dạ... Cảm ơn đại ca...” Tên canh cửa cảm ơn rồi rút rồi huyết sáo với mấy cô gái đang ăn mặc khiêu gợi ở trên sàn nhảy:

”Này, mấy em, xuống đây, vị tiên sinh này là khách hàng V.I.P đấy, tiếp đón cho cẩn thận!”

Ngay lập tức, Hạ Tuyết bị bao vây bởi khoảng bốn, năm cô gái vô cùng xinh đẹp, thân hình nóng bỏng của các cô đều được gói gọn trong những chiếc váy mỏng manh ngắn cùn cùn, thật không thể che giấu hết được sự hấp dẫn. Họ bắt đầu đặt tay lên người Hạ Tuyết, nũng nịu nói:

”Đại gia, theo em, chúng em sẽ phục vụ tận tình cho ngài!”

Hạ Tuyết ngược nhìn khuôn mặt của từng người trong số đó, rồi tuyệt nhiên không nao núng, cô đặt tay lên vòng eo eo mảnh khảnh của hai cô nàng đứng gần mình nhất, điệu bộ vui vẻ ra mặt:

”Vây phiền các em rồi, tôi thích nhất là phụ nữ nhiệt tình đó!”

”Ừ, đại gia, ngài cũng thật là!!” Một cô gái e lệ đẩy cánh tay Hạ Tuyết rồi lập tức dán sát mình vào người cô. Ngay sau đó, cả toán phụ nữ ấy kéo Hạ Tuyết đi vào trung tâm của căn nhà, đồng thời cũng làm lộ ra khung cảnh xa hoa, trụy lạc ở phía bên trong.

Ánh sáng xanh lục trùm kín khắp không gian, tiếng nhạc xập xình dao động theo thân hình những cô gái đang đong đưa trên sàn nhảy.

Họ ăn mặc thật thiếu vải, rồi lần lượt xà vào lòng những người đàn ông xung quanh. Mùi rượu cùng hương hoa hồng nồng nặc trong không gian càng làm lộ ra một bầu không khí dâm dăng.

Hạ Tuyết được các cô gái đó dẫn đến một chỗ ngồi thật kín đáo rồi ngay lập tức được ấn xuống một chiếc ghế bành lớn. Mùi hương nước hoa phụ nữ cứ thế tràn vào trong khoang mũi cô, tạo nên một cảm giác thật khó chịu khiến Hạ Tuyết thoáng nhăn mặt. Mấy gái ngồi bên cạnh Hạ Tuyết thì vẫn tươi cười, khui một chai rượu rồi rót cho cô một ly, miệng lười ngọt ngào nói:

”Vây đại gia, ngài là V.I.P sao? Vây ngài chắc phải là một trong những nhân vật quan trọng của quý tổ chức nhỉ?”

Hạ Tuyết đón lấy ly rượu, một hơi uống cạn rồi đặt tay lên môi cô ta, ngón tay nhẹ lướt trên cánh môi đỏ mọng ấy mà khiêu khích:

”Tiểu thư, tôi cũng phải có bí mật của mình chứ? Đầu thế tiết lộ cho em được!”

”Ấy! Đại gia đừng có nói dối!!” Một cô gái khác nhếch mép, thoải mái ngồi phía sau xoa bóp lưng cho Hạ Tuyết:

”Bất cứ ai là khách hàng V.I.P đều là người của Reaper cả. Chúng em đã phục vụ rất nhiều đàn ông, ngài đừng tưởng chúng em không biết!”

Hạ Tuyết nghe vậy thì bất giác lắc đầu, cười khổ:

”Thật ngại quá, chắc các em không biết nhưng tôi là người mới của tổ chức. Đây cũng là nơi một người quen giới thiệu cho tôi, nếu các tiểu thư không phiền có thể cho tôi biết thêm một chút về nơi này không?”

”À, ngài không biết sao, chỗ này...” Một mỹ nhân lên vui vẻ nhưng đôi mắt hạnh xinh đẹp lại ánh lên một tia mặc cảm:

”Là nơi cho đàn ông hưởng lạc đó mà!”

Hạ Tuyết nghe vậy thì hơi ngẩn ra, ánh mắt sương mù quan sát từng gương mặt đờm buồn của những cô gái mà chạnh lòng.

Trông họ, ai ai cũng được trang điểm thật kỹ càng, vậy mà vẫn không giấu nổi vẻ non nớt thường trực. Cùng là phụ nữ với nhau, cô hiểu rõ nỗi khổ tâm của họ, không ai muốn rơi vào con đường này cả. Những cô gái này, cũng thật bất đắc dĩ...

”Xin lỗi, tôi không hề có ý làm các em buồn!”

”À, không sao!!!” Một cô gái ngồi bên cạnh Hạ Tuyết bỗng nở nụ cười rạng rỡ, như chưa hề có chuyện gì xảy ra cả:

”Đại gia, ngài rất tốt, nói chuyện với chúng em cũng rất nhẹ nhàng, thật không như các khách hàng khác...”

”Và lại cuộc sống ở đây cũng không tệ...” Một cô gái khác vừa rót rượu cho Hạ Tuyết vừa nói:

”Chỉ cần làm vừa lòng một số đàn ông, uống một chút rượu, ngủ với họ một đêm. Chúng em sẽ được ăn uống đầy đủ, trả công cũng hậu hĩnh. Vây là tốt lắm rồi!”

”Thật thế sao?” Hạ Tuyết cup mắt ”Vây nơi đây là ai quản lý?”

”Chính là người lúc nãy đại gia gặp ở ngoài cửa, anh ta là Thái Thái, giống kiểu ”mama tổng quản” của chúng em. Anh ta lo mọi việc quản lý hộ ông chủ nơi này, đây là nơi ông ấy lập ra để dành riêng cho các thế lực ngầm ở HongKong đấy ạ!”

”Ông chủ?” Hạ Tuyết nghi hoặc nheo mắt.

”Vâng!!!” Cô gái kia gật gật đầu ”Ông chủ của chỗ này, Mặc Lãnh Phong, cánh tay phải của Grim lão đại đấy ạ!”

”Cánh tay phải...”

Hạ Tuyết tròn tròn mắt, móng tay vô thức siết chặt gấu quần đến trắng bệch. Thì ra bao lâu nay, hắn ta ở đây, kẻ thật sự đã sát hại Lục Tâm. Cô thật

là ngu ngốc, thậm chí còn mời hấn về nhà ăn cơm vui vẻ, đối đãi với hấn tử tế như vậy. Hoá ra cô đã vô tình ” công rắn cắn gà nhà ” mà không hay biết.

Sát khí lộ rõ, vẻ mặt vô thức dọa người ấy của Hạ Tuyết khiến cho những cô gái xung quanh cô bỗng cảm

thấy lạnh sống lưng. Im lặng một lúc, họ bèn lên tiếng, cắt ngang suy nghĩ muốn giết người của Hạ Tuyết:

” Đại... đại gia... Ngài... làm sao vậy? ”

Như có ai đẩy làm cô giật mình, Hạ Tuyết hoàn hồn, nhìn vào mấy khuôn mặt ngỡ ngàng trước mặt, cô mới vô thức nhận ra vẻ lỗ mãng của mình. Khẽ gãi đầu, Hạ Tuyết cố xoá đi cái không khí ngột ngạt đang bao trùm này:

” À, xin lỗi, tôi đang chỉ nghĩ lung tung thôi! Mong các em đừng lo lắng! ”

” Vậy sao? Đại gia làm chúng em sợ quá! ” Các cô gái cười cho có lệ, các cô còn tưởng mình đã làm sai gì mà khiến cho người đàn ông trước mặt có vẻ mặt căm phẫn đến thế. Thậm chí, còn có phản đáng sợ hơn cả ”mama” của bọn họ nữa ấy chứ!

Hạ Tuyết thấy họ vẫn còn e dè nhìn mình thì lập tức quay lại chủ đề:

” Rồi, các tiểu thư đừng nhìn tôi như vậy nữa. Thế ở đây, cô nương nào được yêu thích nhất vậy! ”

Một cô gái nghe vậy thì nũng nịu lên tiếng, tỏ vẻ không chịu:

” Ấy gia, chả lẽ ngài không hài lòng với chúng em? ” Các cô gái thấy vậy thì cũng đồng loạt hưởng ứng:

” Đúng đấy, đại gia... Không công bằng ”

” Được rồi, được rồi!!! ” Hạ Tuyết hét cách lên tiếng. Cô không thể ngờ sức hấp dẫn của mình với phụ nữ vẫn luôn lớn như vậy. Đúng là dù Dương Hạ Tuyết cô không có đàn ông theo thì phụ nữ cũng đếm dãi cả phố không hết. Khẽ cười cười, cô trấn an các cô gái:

” Thôi mà, các tiểu thư, tôi chỉ tò mò thôi. Trong mắt tôi, các em vẫn là đẹp nhất, không ai sánh bằng ”

” Ừ, đại gia ngài chưa biết đấy thôi, chứ ngài mà thấy sắc đẹp của Jina thì đừng nói chuyện với chúng em

nữa nhé! ”

” Jina ” Hạ Tuyết ngạc nhiên ra mặt, cô biết cái tên này, đấy chả phải là nữ danh ca trong buổi tiệc của Minh Chấn 6 năm trước sao? Sao một cô gái thanh lịch, quý phái như vậy lại ở đây? Không tin nổi vào tai mình, cô hỏi lại:

” Em vừa nói Jina? Cô ấy chả phải là nữ diva được kính trọng sao? Sao lại ở một nơi như thế này? ”

” Ấy, đại gia mới vào Reaper nên có thể không biết, nhưng ai cũng biết Jina là tình nhân của ông chủ từ lâu rồi! Cô ta cũng xuất thân là một người ở đây, nhưng do một lần được ông chủ bắt gặp và yêu thích nên mới được bước chân vào giới showbiz ”

” Ông chủ cũng thật là, có một thời gian vứt bỏ cô ta nhưng sau đó lại quay lại. Thế nhưng chưa bao giờ ngủ với cô ta ở bên ngoài, toàn đưa cô ta quay trở lại chỗ này... Cứ như thế... ”

” Như thế muốn nhắc nhở thân phận cô ấy là ai, đúng không? ” Hạ Tuyết lãnh đạm nói, đôi mắt như phủ một lớp sương mờ... Mặc Lãnh Phong, hấn đúng là một kẻ thâm độc... Nghĩ vậy, Hạ Tuyết khẽ nhếch môi, giọng nói phát ra có vẻ tiếu rêu:

” Tôi đã từng nghe đến Mặc tiên sinh nhưng cũng chưa bao giờ được gặp mặt, phải chỉ được một lần diện kiến cấp trên của mình nhĩ? ”

” Vậy thì có gì khó! ” Cô gái vồn vã nói, đoạn lại hướng tay chỉ Hạ Tuyết về phía một chiếc thang máy bằng kính rồi tiếp lời:

” Hôm nay Jina có lịch hẹn với một người, người đó chỉ có thể là ông chủ. Nếu ngài muốn, tí nữa ông chủ sẽ xuống bằng đường đó, lúc ấy ngài có thể tha hồ chiêm ngưỡng rồi! ”

” Thật sao, em nói thật chứ! ” Hạ Tuyết giả bộ không tin nhưng lại như mò cò trong bụng. Mấy cô gái thấy vẻ mặt có vẻ nghi ngờ của cô thì lại càng khẳng định:

” Thật mà, chả lẽ đại gia không tin chúng em? Ngài ấy ở trên phòng riêng của mình, chắc cũng phải một lúc nữa là xuống thôi! ”

Cô gái đó còn muốn nói gì đó nữa nhưng đã thấy Hạ Tuyết đứng lên, rút từ trong túi ra một sấp tiền mặt, từ từ phân phát cho mỗi người. Các cô gái vừa đưa tay nhận lấy tiền rồi vừa tròn mắt với Hạ Tuyết:

” Đại gia... sao ngài lại!? ”

” Các em cứ cầm đi và chờ tôi ” Hạ Tuyết nói với họ, tầm mắt lại hướng đến một người phục vụ club đang tiến vào khu vực nhà vệ sinh mà nở nụ cười quỷ dị đến lạ lùng...

”Tôi có một số vấn đề cá nhân phải giải quyết bây giờ!”

”Phong...!!! Hôm nay anh có mùi nước hoa nồng quá! Anh đã đi gặp ai vậy?”

”Jina, đừng có gọi tên của tôi” Mặc Lãnh Phong vừa nói vừa cài lại khuy áo, đôi mắt tím thắm vẫn không thay đổi nhìn về phía trước. Bước xuống giường, hắn chỉnh trang lại trang phục của mình. Nhìn theo hắn, khuôn mặt Jina thoáng hiện chút tổn thương, cúi gằm xuống, cô lí nhí:

”Em xin lỗi, Mặc Tổng!”

Mặc Lãnh Phong quay đầu, ánh mắt quan sát khuôn mặt uỷ khuất của Jina thì tiến đến, chạm tay lên trán cô rồi vừa vuốt ve vừa nói:

”Jina, em vốn luôn là một người rất hiểu chuyện, tôi tin em nên mới để lộ đôi mắt này của mình cho em. Sao hôm nay em lại nói những câu dư thừa như vậy?”

”Em xin lỗi Mặc tổng, chỉ là em...em!” Jina ngược đầu nhìn Mặc Lãnh Phong, cặp mắt long lanh phản chiếu bóng dáng cao lớn của hắn như muốn khắc ghi hết thảy. Sự yêu thương nồng đậm không thể che dấu nhưng lại chẳng thể nào lọt vào tâm khảm của hắn. Mặc Lãnh Phong nheo mắt, bàn tay di chuyển từ đỉnh đầu rồi xuống cầm Jina, giọng điệu từ hắn phát ra thật lạnh lùng, chẳng có nổi một hơi ấm:

”Jina, hãy nhớ, đừng mơ tưởng hảo huyền, em là công cụ làm ấm giường cho tôi. Nếu như em còn có những câu hỏi không an phận như vừa rồi, thì đừng trách tôi sẽ bỏ rơi em lần nữa.”

Jina nghe vậy thì từng mắt, lao đến túm lấy cánh tay Mặc Lãnh Phong, bộ dáng đáng thương khẩn thiết cầu xin:

”Không, Mặc tổng, em xin lỗi, xin đừng vứt bỏ em... Em sẽ ngoan ngoãn mà!”

Mặc Lãnh Phong lạnh lùng nhìn Jina rồi khéo léo rút tay mình khỏi tay cô, lấy một cặp kính đen đeo lên mắt, hắn mở cửa đi ra ngoài, để lại bóng hình của người phụ nữ xinh đẹp nhưng thật cô quạnh một mình trong căn phòng vắng vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Cạm bẫy và đụng độ

”Giải thích về việc sao nam chính ko sạch lắm. Mình xin nhắc lại là nếu bạn nào đọc nhiều truyện Ân Tầm thì sẽ cũng bị như mình thôi.

Aikaba Hikori.”

Mặc Lãnh Phong bước nhanh chóng, những người vệ sĩ của hắn đang đứng chờ ngoài cửa cũng rào bước đi theo. Theo thói quen hắn lại thò tay vào trong túi, lôi ra một bao thuốc lá rồi tiếp theo đó là một điều thuốc. Người vệ sĩ gần hắn thấy vậy thì rút một hộp quẹt ra rồi châm lửa. Mặc Lãnh Phong thấy vậy thì cúi đầu, để đầu thuốc của mình rực lửa lên rồi mới nói với người đàn ông bên cạnh:

”Chuyển tiền vào tài khoản của cô ấy số tiền như thường lệ, đồng thời cho cô ấy nhận vai trong vở opera mới của chúng ta tại Paris, hiểu chưa?”

”Vâng, thưa chủ thượng!”

Mặc Lãnh Phong gạt đầu, tiến về phía thang máy rồi chiếc nút vàng trên đó. Thời gian chờ đợi cũng không quá lâu...

1 phút... 2 phút... 3 phút... Ting...

Cửa thang máy mở ra... Mặc Lãnh Phong chưa kịp phản ứng thì một thân ảnh nhẹ bẫng đã lướt qua hắn, để lại trong không gian một mùi hương thanh mát, dịu nhẹ. Trùng mắt, Mặc Lãnh Phong quay đầu, ánh tím phản chiếu sau lớp mắt kính đen hướng về phía người phục vụ đang đẩy một xe hàng chất đầy các loại rượu ra chỗ hành lang. Bóng lưng thẳng tắp, tự tin và thoải mái khiến hắn không khỏi nhủ mảy, kể cả đến khi người phục vụ đó đã rẽ vào một lối khác, hắn vẫn đứng chân chân lại đây hành lang, một chút cũng không muốn bước vào trong thang máy.

Những người vệ sĩ của hắn thấy vậy thì vô cùng lấy làm lạ, rón rén lên tiếng hỏi Mặc Lãnh Phong:

”Chủ tử... Ngài sao vậy ạ!”

”Chủ tử...? Chủ tử?”

Người đàn ông cứ ra sức hỏi nhưng Mặc Lãnh Phong lại chỉ một mực yên lặng. Ánh tím lấp lánh đầy sự lạnh lẽo nhưng đồng thời cũng có một nét xảo quyệt không ngừng đan xen trong cái màu hoàng hôn nhàn nhạt ấy.

Hạ Tuyết rẽ ra một lối đi khác, khuôn mặt vẫn bình thản nhưng đôi mắt bỗng lộ rõ sự căng thẳng. Kể cả khi không nhìn lại cô cũng có thể nhận ra ánh mắt của người đàn ông kia luôn đặt trên người mình, nhưng một khi đã vào hang cọp thì làm sao có thể quay đầu, nhất là khi cô đang rất gần với đáp án. Cô phải thật cẩn trọng, thật cẩn trọng...

Hạ Tuyết ngẩng đầu quan sát xung quanh, không có camera giám sát cũng không hề có một thiết bị báo động, chỉ có một dãy hành lang dài bọc nhung đỏ cùng những bức tranh khắc hoạ cuộc sống vua chúa thời Baroque sinh động xung quanh. Hai bên hành lang là những cánh cửa gỗ đen dọc lối đi tựa như những dãy hành lang khách sạn vậy. Thoải mái sải bước, Hạ Tuyết đi rất tự nhiên như thể mình là một nhân viên chính thức của chỗ này vậy. Cô thăm thính tất cả mọi thứ trong dãy hành lang một cách cẩn thận, cho đến khi dừng bước trước một cánh cửa nơi cuối dãy.

Khác với những cánh cửa đen bóng thông thường trong dãy hành lang, cánh cửa này lại được sơn một màu đỏ nung vô cùng quái dị, bên trên còn có một hình chạm khắc đầu Medusa trong một trạng thái hoảng loạn vô cùng. Xem ra đúng là sở thích của một kẻ kì quái đích thực...

Khẽ nghe ngóng một chút, Hạ Tuyết quay lại đằng sau, cả hành lang quá im ắng, vô cùng im ắng như thể chỉ có một mình cô đang đứng tại nơi này. Xem ra Mặc Lãnh Phong đã không có vẻ gì là nghi ngờ cô nữa rồi. Khẽ thở phào, Hạ Tuyết đặt tay lên cánh cửa rồi gõ vài ba tiếng đều đặn:

”Cốc...cốc...cốc...”

Không có một chút hồi âm, Hạ Tuyết cảm thấy hơi kì quái, bèn bạo gan nói vọng vào:

”Phục vụ đây ạ... Tôi được yêu cầu mang rượu đến...!!”

Vẫn không có tiếng trả lời, Hạ Tuyết dùng tay xoay nắm cửa một cách nhẹ nhàng nhất có thể...

Cửa đã khoá, không ngoài dự đoán...

Hạ Tuyết khẽ nhếch môi, lấy từ trên cổ ra một chiếc kẹp nhỏ. Khẽ khàng đặt nó vào trong ổ khoá, cô chậm chậm xoay...

”Cách...!!!” Một tiếng kêu giòn tan vang lên, Hạ Tuyết mỉm cười, cũng thật sơ suất, một nơi như thế này không có camera, chả lẽ an ninh lỏng lẻo tới vậy sao?

”Mở được rồi!” Hạ Tuyết thì thầm, mọi chuyện có vẻ thật thuận lợi, bây giờ cô chỉ cần tìm ra...

”Quả là khoá an ninh của nơi đây dễ mở thật đấy! Anh có nghĩ thế không?”

Âm thanh trầm lắng, không cao cũng không thấp khiến Hạ Tuyết hơi cứng người. Từ từ đứng dậy khỏi mặt đất, cô quay đầu quan sát cái bóng dáng cao lớn mà đầy u tối của người đàn ông nơi đầu dãy hành lang. Bộ âu phục xám, đeo một chiếc kính râm to bản, xung quanh được bao vây bởi hai người vệ sĩ vừa nãy, cộng thêm cả tên Thái Thái canh cửa ở đây nữa. Khóe mắt hơi giật giật quan sát người đàn ông, Hạ Tuyết vội cười xòa cho qua tình huống khó xử:

”Thật xin lỗi ông chủ, tôi không có ý định...”

”Thôi đi đi...” Mặc Lãnh Phong lên tiếng, tiếp tục hít một hơi thuốc rồi hắt cao đầu, vẻ ngạo nghễ thật khó tránh cùng một giọng điệu tự nhiên đến không thể tự nhiên hơn:

”Hạ Tuyết tiểu thư!”

Dương Hạ Tuyết thoáng giật mình, bàn tay khẽ rịn mồ hôi. Im lặng một lúc, cô trầm mặc hỏi:

”Anh đã biết rồi sao? Từ lúc nào vậy!”

”Từ khi cô theo tôi từ Mặc Thị đến đây thì tôi đã biết rồi!” Tay hắn khẽ đặt lên túi thuốc rồi chăm chú nhìn cô:

”Tôi không thể tin được là một thành viên của Dương gia lại theo đuôi tôi đấy! Che giấu rất tài tình, cô là sát thủ nằm vùng lâu nhất mà tôi phát hiện ra đấy!”

”Vinh dự khi được nhận lời khen từ một thành viên cấp cao của Reaper” Hạ Tuyết nhún vai, cười thật ngạo nghễ. Cô cũng chủ quan khinh địch thật, đối thủ lần này xem ra cũng không phải vừa. Một kẻ đã chu cấp tài chính cho toàn bộ Reaper và thanh toán các vụ rửa tiền phi pháp chắc hẳn không phải là tầm thường. Cảm thấy thật mỉa mai, Hạ Tuyết tò mò hỏi hắn:

”Vậy làm sao anh biết tôi là Hạ Tuyết? Tôi đâu có giống như bình thường, thậm chí tôi tự nhận là mình cải trang quá tài tình ấy chứ!”

”Camera từ mất các bức tranh trên tường!” Hắn trả lời ngắn gọn, đoạn chỉ vào các bức tranh” Một cách để giữ thẩm mỹ và cũng là để những kẻ đột nhập như cô mất cảnh giác!!”

” Àhhh! Quan môn tróc tặc kè, muốn đôn tôi vào thế bí phải không! Khâm phục thật đấy! ” Hạ Tuyết cười cười, khiến cho Mặc Lãnh Phong hơi nhúm mày.

Cô gái trước mặt hẳn rõ ràng có vẻ không nao núng gì cả gì cả, thậm chí là đang rất bình thản... Hẳn không thể tin bị bắt tại trận rồi mà cô vẫn còn có thể không lo sợ gì cả, khiến hẳn thật sự hào hứng muốn nhìn xem rốt cuộc cô còn có thể giả vờ can đảm đến bao giờ. Liếc mắt nhìn Dương Hạ Tuyết đang nhàn nhã đứng đó, hẳn nói mà như ra lệnh:

” Giờ thì Hạ Tuyết tiểu thư, cô hãy nói xem. Dương gia rốt cuộc sai cô đến đây làm gì? Biết đâu tôi có thể xem xét sự xâm phạm bất hợp pháp này! ”

Hạ Tuyết nhếch mép, trong đầu đã nhận ra ngay sự xảo quyệt của hẳn. Khinh bỉ, cô tiếp lời:

” Ha, Mặc Tổng cũng thật là khôi hài. Tiếc quá, tôi không muốn làm thoả thuận gì với anh cả. Một lần là đã đủ rồi!”

Nói thật, Hạ Tuyết không tin người đàn ông này sẽ thả cô đi. Hai người bọn họ ở trong giới hắc đạo quá lâu, đều biết khi một con thỏ đã chui vào hang cọp thì còn lâu con cọp đó mới thả miếng mồi này ra... Rất tiếc cho hẳn, Dương Hạ Tuyết cô là một con thỏ đã thành tinh, việc thoát khỏi chỗ này tuy có hơi bất tiện nhưng không phải là không thể. Cô muốn thử xem, tên đàn ông này sẽ làm cách nào để giữ cô lại nơi này... Điều này cũng tốt, bị phát hiện thế này cô cũng không cần phải tiếp tục giả bộ nữa... Có thể nói sao đây, một trận đấu cân sức sẽ phù hợp hơn với một nữ quái mà!

Mặc Lãnh Phong quan sát nét mặt vô cùng tự tin của Hạ Tuyết. Không chút cảm xúc, hẳn cay độc cảnh cáo cô:

” Vậy thì đừng trách tôi không buông tha cho cô, Dương Hạ Tuyết!”

Nói rồi Mặc Lãnh Phong quay lại, hắt đầu với Thái Thái và hai người vệ sĩ của mình rồi nói lạnh nhạt nói:

” Tuỳ các cậu xử lý! ”

Ba người đàn ông nghe vậy thì cung kính gật đầu, đoạn tiến về phía Hạ Tuyết. Khỏi cần nói Hạ Tuyết cũng biết chúng muốn làm gì. Khuôn mặt chúng nhìn cô chăm chăm với những đôi mắt tràn đầy dục vọng. Thái Thái quan sát Hạ Tuyết, giọng nói thật làm người ta muốn phát ốm:

” Cô em, hôm nay đã đi vào đây thì chịu khó ở lại lâu lâu nhé. Anh biết rất nhiều thực khách ở đây thích đáng về của cô em lắm! ”

Trước thái độ kịch côm của hẳn, Dương Hạ Tuyết cũng chả có nhiều phản ứng. Cô chỉ điềm nhiên đứng đó rồi chờ khi Thái Thái đến gần thì vươn tay và chạm vào vào khuôn mặt đen đúa của hẳn. Một cảm giác lạnh lạnh bỗng tập kích trên làn da của mình khiến Thái Thái hơi ngẩn ra, nhất thời chưa kịp phản ứng thế nào thì bên tai hẳn bỗng văng vẳng lên một giọng nói thật dịu dàng mà vô cảm:

” Mày làm tao phát bệnh quá đấy! ”

” Hà!!! ”

” RẦM!!! ”

Tiếng kêu như long trời lở đất vang lên, Mặc Lãnh Phong chỉ kịp cảm nhận một cái bóng đen nào đó đang phóng về phía mình. Theo bản năng, hẳn né người, để cho cái thân ảnh cao to ấy đập vào bức tường phía sau lưng hẳn rồi va vào một cái bàn trà gần đó. Tiếng thủy tinh vỡ giòn tan vang lên hoà chung với đó là những âm thanh va đập mạnh và những tiếng la thét thanh trong không trung...

Quay đầu lại, lập tức phản chiếu trong ánh tím nơi đáy mắt hẳn là hình ảnh thật có một không hai.

Một cô gái trong bộ dạng của một người phục vụ thấp bé đang dẫm chân mình lên cổ họng một người đàn ông to lớn hơn cô gấp vạn lần, một tay còn lại của cô thì vươn ra nắm chặt tóc của người vệ sĩ đang ngất xỉu bên cạnh rồi ném hẳn xuống sàn. Động tác chuẩn xác, nhanh gọn, nhưng cũng thật tinh tế và đầy uy lực khiến cho Mặc Lãnh Phong không khỏi ngạc nhiên nhìn cô.

Đúng là hình ảnh này hẳn đã gặp qua ở đâu đó rồi. Một cô gái bạo lực, can đảm và thích làm theo ý mình hơn ai hết, một tay hạ cả đội cận vệ của hẳn và còn tạo ra nỗi nhục lớn nhất trong cuộc đời hẳn... Bị cưỡng hôn

” Đúng là Trái Đất tròn ” Hẳn khẽ mĩa mai tự nghĩ, định mệnh đã sắp đặt cho hẳn gặp lại cô. Cũng tốt, hôm nay hẳn sẽ có cơ hội để sửa lại sai lầm của 6 năm trước. Hôm nay, là ngày hẳn sẽ huỷ hoại cô gái này.

Xong xuôi đầu đấy Hạ Tuyết vội vàng vàng phất tay rồi thở phào một hơi, ánh mắt sương mù di chuyển hướng vào phía Mặc Lãnh Phong, cuối cùng nở một nụ cười thật dịu dàng với hẳn:

” Mặc Tổng, chỉ còn lại ngài thôi đấy! ”

Mặc Lãnh Phong tiếp tục hút thuốc, mặt không đổi sắc, bàn tay đưa lên vỗ một cách chậm chạp, tỏ ý tán thưởng rồi tiếp lời:

” Hạ Tuyết tiểu thư, xem ra cô cũng không tệ. Tôi biết Dương gia không gửi đến một kẻ tầm thường mà! ”

” Chỉ là mấy tên thuộc hạ của anh yếu ớt quá thôi! ” Hạ Tuyết nhún vai ” Giờ thì làm ơn tránh đường cho tôi, vì tôi không đảm bảo anh sẽ không có kết

cục như chúng đâu! ”

” Cô rất mạnh mẽ và bản lĩnh, Dương Hạ Tuyết...” Mặc Lãnh Phong cup mắt, hần vút điếu thuốc đang hút dở xuống sàn. Tàn thuốc đỏ rực cháy vụt lên le lói rồi ngay lập tức bị che lấp bởi một chiếc áo vest đen tuyệt đẹp vừa bị quăng xuống.

Hạ Tuyết tò mò quan sát hành động của Mặc Lãnh Phong. Xem ra cái tên này định tự mình xử lý cô, đúng là một kẻ không biết lượng sức, chả lẽ hần định...

...VỤT....

Âm thanh tựa con gió thổi chọt vút lên cùng một cảm giác dồn dập bỗng bủa vây Hạ Tuyết làm cô hơi ngớ người. Hình ảnh tiếp theo nơi đôi mắt bằng bạc ấy chỉ còn là một thân ảnh lao lên như một đợt sóng thần sắp đổ ập xuống mình. Và như một bóng ma hắc ám, nó quét qua cô rồi lợi dụng sự sơ hở này, ra một vung một đòn chính xác vào cơ thể Hạ Tuyết.

Lập tức nhận ra nguy hiểm, Dương Hạ Tuyết nhanh chóng né người nhưng chẳng kịp. Khớp tay của người đàn ông nương theo sự trốn tránh của cô đã bị đá bật ra khỏi chỗ hiểm, tuy nhiên lại chạm vào một phần xương sườn của Hạ Tuyết. Lực đạo từ đó mạnh đến nỗi khiến cho khuôn ngực cô phụt chốc trở nên ê ẩm.

Hạ Tuyết xoay người rồi ngã ra sau, tay vô thức ôm chặt sườn trái, khuôn mặt khẽ nhăn lại vì cơn đau ập đến quá nhanh. Thế nhưng, khi chưa kịp định thần lại thì bên tai cô đã văng vẳng một âm thanh bằng lãnh tới rợn người:

” Tốt lắm, cô là người thứ hai trên đời này né được đòn tấn công đầu tiên của ta. Thật là một tài năng thật hiếm có, tuy nhiên...”

Mặc Lãnh Phong giơ chân, một cước đạp thẳng xuống đầu Hạ Tuyết, sự hung ác tuyệt nhiên đã không thể che giấu:

” Tôi mới là người sẽ chiến thắng ”

Hạ Tuyết mở trừng mắt, ngẩng đầu, cả người thuận thế né sang một bên, vừa vặn để bàn chân của Mặc Lãnh Phong giẫm mạnh xuống đất. Tiếp theo, cô ngáng chân trái của mình vào mắt cá chân của Mặc Lãnh Phong. Bị mất đà, cả cơ thể Mặc Lãnh Phong chúi xuống mặt sàn, tạo cơ hội cho Hạ Tuyết đưa chân đá mạnh vào bả vai của hần khiến cơ thể của hần bị văng ra xa vài mét...

Thở hồng hộc, Hạ Tuyết ôm ngực đứng dậy, vừa vặn thấy Mặc Lãnh Phong chống tay xuống sàn rồi cũng nắm lấy bả vai vừa bị cô đá và vùng dậy. Hạ Tuyết chau chặt mày, cái gì thế này, sao động tác vừa rồi của hần một chút cô cũng không thấy.

Không được cô phải bình tĩnh, tên đàn ông này có khả năng gần bằng cô... Không, có khi còn ngang ngửa cô ấy chứ!

Khoé môi Hạ Tuyết khẽ cong lên. Cô cười ngạo nghễ:

” Sao vậy một rồi ư, Mặc Tổng ”

Mặc Lãnh Phong nghe vậy thì nở nụ cười quỷ dị đáp lại cô. Trông hần lúc này tự tin đến độ phản chiếu trong đôi mắt Hạ Tuyết thật có chút nhếch nhếch:

” Tuyệt lắm, tuyệt lắm, một đối thủ rất xứng tầm... Nếu quá dễ dàng thì còn gì là vui thú nữa. ”

Nói rồi hần đứng thủ thế đối diện với Hạ Tuyết, điệu bộ đầy khiêu khích:

” Nào, tôi muốn thử xem sát thủ của Dương gia còn đến đâu nữa! ”

” Rất sẵn lòng! ” Hạ Tuyết xóc tay, tay giơ lên làm động tác mời với Mặc Lãnh Phong. Một sự thích thú hiếm có bỗng như đọng lại nơi đáy mắt của cô.

Trong phút chốc, ta thấy hai con lóc lao vào nhau. Vô cùng tàn khốc và vô cùng đối lập... Từng đường quyền, từng cú đấm, mỗi lúc một mạnh hơn, mỗi lúc một uy quyền hơn. Cứ như thể trận đánh này là tất cả tất cả sinh mạng của họ.

Không biết đã trải qua bao lâu, máu bắt đầu chảy và những vết bầm tím dần xuất hiện trên khắp thân thể họ. Thế nhưng trên môi họ lại nở một nụ cười thật táo bạo, thật hưng phấn... Trông chẳng khác gì những con quái vật thèm khát máu và nước mắt...

Hạ Tuyết hướng một nắm đấm thật mạnh đến bên trái Mặc Lãnh Phong. Như có chuẩn bị trước hần túm chặt lấy cánh tay ấy rồi giật mạnh Hạ Tuyết vào lòng. Tay khóa chặt cổ cô, rồi nhanh chóng ghi cô xuống sàn khiến cho cả cơ thể đàn ông to lớn đè lên người Hạ Tuyết và khuôn mặt hần dí sát vào chòm môi cô. Máu rỉ ra từ khoé miệng của hần nhưng vẫn không sao che đi được vẻ đẹp đầy hắc ám ấy...

” Dương Hạ Tuyết ” Mặc Lãnh Phong khẽ thì thầm vào tai cô bằng cái giọng trầm khàn trừ danh của hần.

” Chấp nhận thua đi ”

” Thua sao? ” Hạ Tuyết nhắc lại câu nói của hần một cách thật ngô nghê. Nhìn bóng dáng mình phản chiếu trong mắt kính của hần, một khuôn mặt đầy vết thương và sự mệt mỏi.

Đây chính là điều hần muốn ư, muốn thấy cô gục ngã sao? Thảm bại ư? Còn lâu... Nghĩ vậy, Hạ Tuyết ngẩng đầu, rồi trước vẻ mặt ngạc nhiên của Mặc

Lãnh Phong cô va thẳng đầu mình vào trán của hắn...

” Á ” Đầu chuyển đến một cơn đau dữ dội. Mặc Lãnh Phong vô thức thả Hạ Tuyết ra rồi lùi ra đằng sau. Mắt kính của hắn cũng theo đó cũng văng sang phía bên cạnh. Tay chạm vào mắt, Mặc Lãnh Phong hướng sự chú ý của mình vào khuôn mặt của Hạ Tuyết rồi chau mày dữ tợn. Hắn nhanh chóng đứng lên, sự mất kiên nhẫn trong điệu bộ đã cho thấy hắn đang nóng lòng muốn dạy dỗ cô gái to gan trước mặt này như thế nào.

Thế nhưng, ngọn lửa tức giận nhen nhóm trong trí óc của hắn thì phút chốc đã bị dập tắt. Bởi vì nét mặt của Dương Hạ Tuyết lúc này, trắng bệch và đầy kinh hoàng. Cô đứng đó, chết chôn, nhìn chòng chọc vào hắn như thể hắn là thứ vật thể lạ lùng nhất trên thế gian này!

Cái đôi mắt sưng mù ấy thật khiến hắn vô thức cảm thấy khó chịu và bối rối. Một điều mà hắn chưa cảm thấy bao giờ. Bàn tay của Mặc Lãnh Phong theo đó cũng tự nhiên sờ lên mặt mình. Trông mắt mở to, hắn quay lại, nhìn mắt kính râm của mình nằm lặng im trên sàn nhà rồi lại hướng đến về mặt đầy sợ hãi của Dương Hạ Tuyết. Cuối cùng như hiểu ra, hắn bèn ngáng đầu, mĩa mai cười vào cô. Hắn cười ấy như muốn giết chết sự tự tôn của Hạ Tuyết:

” Nhận ra rồi sao, tình một đêm của tôi? ”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Bóng hình của quá khứ

Trong khoảnh khắc ấy, lời nói của Mặc Lãnh Phong như một tia sét giáng trúng người Hạ Tuyết. Mọi cảnh vật chung quanh cô cũng dường như trở nên cực kỳ mờ nhạt, chỉ còn lại đôi mắt tím thẫm màu hoàng hôn kia như từ thần chiếu rọi vào tâm khảm của cô.

Một màu tím thật thân thương, một màu tím thật đẹp đẽ, một màu tím mà cô yêu mến hơn bất cứ một sắc độ nào trên thế gian này, mà nay lại tồn tại trên cái con người trông như ma quỷ kia. Không âm áp mà cũng chẳng có vui vẻ, chỉ còn lại vẻ đẹp lạnh lẽo và tàn nhẫn đến rợn người.

Người đàn ông của cái đêm định mệnh 6 năm trước, kẻ mà cô nghĩ sẽ chẳng bao giờ gặp lại nữa. Thế mà giờ đây lại hiện hữu trước mắt cô...

Nhưng tại sao lại là hắn, không thể là hắn, bất cứ là ai khác, dù có là một tên tội phạm hay là một kẻ đầu đường xó chợ cũng được. Nhưng tuyệt đối, tuyệt đối không thể là người đàn ông này.. Tuyệt đối không được.

Quá xúc động cũng quá phần nộ, Hạ Tuyết không kiềm chế được mà gào lớn :

" Không... Không thể là anh. Tuyệt đối không thể là anh được ! Sao có thể..."

Nhìn thấy sự hoảng sợ trong đôi mắt của Dương Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong nhếch môi, căn bản bỏ qua sự tức giận khác thường của Hạ Tuyết. Lúc này, hắn chỉ có một cảm giác chiến thắng không thể xem nhẹ lên lời trong lòng. Ngược đôi mắt đầy hoang dại ấy đối diện với cặp mắt nhạt màu vô cùng lạnh lẽo của Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong khẽ cười :

" Sao vậy, Dương Hạ Tuyết, cô đang muốn chối bỏ tất cả sao ? Cô muốn quên đi việc cô đã ở dưới tôi mà hoang lạc như thế nào à ? "

Hạ Tuyết trừng mắt, nghe những lời bi ối phát ra từ miệng hắn mà nhẩn mặt. Tức giận, cô rống lên :

" CÂM MIỆNG ! ANH KHÔNG ĐƯỢC NÓI !! KHÔNG ĐƯỢC NÓI GÌ HẾT CẢ !!! "

Càng nhìn khuôn mặt tức giận của Hạ Tuyết Mặc Lãnh Phong càng cảm thấy vô cùng hả hê. Tiến lại gần cô, hắn cúi xuống rồi đưa tay muốn chạm vào mặt Hạ Tuyết :

" Tại sao tôi không thể nói chứ ! Dương Hạ Tuyết, cô hẳn hơn ai hết phải nhớ rõ cái cảm giác ấy chứ. Khi bàn tay tôi ở trên cơ thể cô, khi cô từ từ tận hưởng khoái cảm. Dương Hạ Tuyết, là một người đàn bà, cô phải rõ hơn ai hết chứ ? "

Giọng nói trầm khàn của Mặc Lãnh Phong như từ từ nhắc lại cái quá khứ xấu hổ của cô đêm đó. Trùng trùng nhìn khuôn mặt bình thường của hắn, Hạ Tuyết đôi mắt sang đôi mắt thạch anh kia rồi bất thành linh siết chặt tay. Đoạn cô hất bàn tay đang chuẩn bị chạm vào mặt mình của hắn ra rồi trừng mắt :

" Thì sao, chuyện giữa hai chúng ta chẳng qua cũng chỉ là một cuộc trao đổi thể xác. Mặc Lãnh Phong, anh để ý như vậy, chẳng phải người tận hưởng nhất cũng là anh hay sao ? " Thái độ tự tin của Hạ Tuyết khiến cho khóe môi của Mặc Lãnh Phong khẽ nhếch lên. Ngón tay hắn lại đưa ra nhưng không phải là chạm vào mặt mà là mái tóc giả của Hạ Tuyết. Kéo mạnh nó một chút, khiến cho mái tóc dài của Hạ Tuyết theo đó cũng xoã tung ra, sợi đen sợi trắng lẫn lộn vào nhau che đi khuôn mặt vô cùng tự tin của cô. Loà xoà lên cả đôi mắt sưng mù mờ nhạt nhưng sáng rọi tựa như một viên lưu ly quý hiếm...

Một hình ảnh trong quá khứ thoáng ảm thoáng hiện trong trí nhớ của hắn. Hình như 6 năm trước cô gái này cũng như vậy với hắn, bất thường, mạnh mẽ và không chịu khuất phục.

Một vẻ đẹp phiền nhiễu mà hắn chỉ muốn phá nát !

Nhìn gương mặt của Dương Hạ Tuyết một lúc lâu, Mặc Lãnh Phong khẽ cười đầy hứng thú :

" Dương Hạ Tuyết, cô có thể mạnh mẽ tùy ý cô muốn nhưng tôi đảm bảo cô không thể thoát ra khỏi đây, dù cho cô có đánh thắng tôi đi chăng nữa "

" Ý anh là sao ? " Hạ Tuyết dò xét hỏi thì chỉ nhận được một cái nhìn lạnh lẽo của Mặc Lãnh Phong. Nụ cười ngạo nghễ càng lúc càng nở rộ, hắn cúi xuống nhìn cô rồi tiếp lời :

" Xung quanh đây người của tôi đã đến và bao phủ cả câu lạc bộ này. Dù cô có thể hạ hết thuộc hạ của tôi nhưng cô cũng không phải là người có thể tránh được súng đạn, không phải sao ? "

" Tức là nếu tôi không đi theo anh, anh sẽ bắn chết tôi sao ? " Hạ Tuyết há hăm nói, bộ dáng một chút cũng chẳng có vẻ nhún nhường. Có lẽ Dương Hạ Tuyết là như vậy, dù cho có rơi vào cạm bẫy, dù cho có phải bị ép đến đường cùng, cô cũng không cho kẻ thù được chiếm ngưỡng dù chỉ là một phút yếu đuối của mình.

Mặc Lãnh Phong nghe cô nói vậy cũng không một chút phản bác. Chỉ một mực đứng dậy, nhàn nhả cho tay vào túi rồi chờ đợi. Và quả thật không để hắn đợi lâu từ cầu thang bỗng phát ra những tiếng bước chân như vỡ trận.

" Chết tiệt " Hạ Tuyết lập tức đứng dậy, hắn thật sự không đùa, việc hắn gọi thuộc hạ đến để cưỡng chế cô cũng đã nằm trong kế hoạch. Ngay từ đầu, tên đàn ông này thực sự đã giăng ra một cái bẫy vô cùng hoàn hảo mà Hạ Tuyết cô là kẻ ngu ngốc khi để mắc phải.

Ngẩng mặt nhìn về phía Mặc Lãnh Phong đang vô cùng ngạo mạn ở trước mặt mình, Hạ Tuyết nghiêng rằng :

" Hừ, anh cũng thật hèn hạ, không thể hạ gục được tôi nên gọi người đến uy hiếp sao ? Tôi không ngờ thuộc hạ của Grim lão đại có thể nhát gan như vậy đây ! "

" Đó không phải là việc cô nên lo lắng lúc này đâu ! " Mặc Lãnh Phong khoanh tay, rõ ràng hắn đã nằm ở thế chủ động :

" Cô nên biết đây là quy luật, cả trong hắc đạo lẫn bạch đạo. Muốn làm chủ một thứ gì đó thì sức mạnh thôi chưa đủ, còn phải biết dùng cả thủ đoạn nữa. " Hạ Tuyết nhăn mặt, một sự lo lắng bỗng trào dâng trong cô. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn, nhanh hơn, cấp tập hơn. Từ đằng xa, những giọng nói đàn ông đan xen đầy hỗn tạp :

" Chủ tử... Chủ tử, chúng tôi đến rồi ! "

Vô thức nắm chặt tay, Hạ Tuyết nhìn tình hình tiến thoái lưỡng nan trước mặt mà toát mồ hôi lạnh. Dựa theo giọng nói của đám đàn ông kia thì có vẻ lực lượng của bọn chúng rất đông, và dù cô có thể hạ hết lũ thuộc hạ này thì cũng không tránh khỏi việc bị sát thương do vũ khí chúng mang đến.

Trong tình huống này cô phải làm sao bây giờ ? Cô phải nghĩ ra cách gì đó ! Chắc chỉ còn...

Trong đầu Hạ Tuyết bỗng vụt lóe ra một ý nghĩ. Rồi không chút do dự cô đưa tay lên cổ rồi giật mạnh sợi dây chuyền. Ngay lập tức, Mặc Lãnh Phong nhận ra hành động khác thường này của Hạ Tuyết và toan lao lên ngăn cản nhưng lại không kịp.

" Choang "

Viên đá mỏng manh bị va đập mạnh xuống mặt sàn, vỡ tan và phát tán ra một làn khói màu xanh dương dày đặc khắp khu vực hành lang. Làn khói ấy che lấp đi hình dáng của Hạ Tuyết trước ánh mắt của Mặc Lãnh Phong, đồng thời cũng cản luôn tầm nhìn của những người thuộc hạ vừa kịp đến chỗ hắn...

" Bom khói, Dương Hạ Tuyết cô đã chuẩn bị !!! " Mặc Lãnh Phong lầm bầm trong cuống họng khi nhìn vào màn khói dày đặc. Theo phản xạ hắn lập tức hô lên :

" Bao vây chỗ này, dù chúng ta không nhìn thấy cô ta thì cũng không thể để cô ta chạy thoát được "

" Rõ, thưa chủ tử " Đám thuộc hạ lập tức tuân mệnh nhưng chưa được bao lâu thì đã bị một âm thanh dữ dội cản lại. Theo bản năng, Mặc Lãnh Phong ngược đầu, hướng về phía nơi có tiếng động kinh hồn vừa rồi. Qua làn khói mờ ảo, hắn cơ hồ có thể thấy cánh cửa thông gió trên trần đã bị bật tung tự lúc nào. Trong cục diện hỗn loạn, một giọng nói đan xen của ai đó vang lên :

" Cô ta thoát ra ngoài bằng đường thông gió rồi thưa chủ tử "

" Chậc!!! Dương Hạ Tuyết cô cũng nhanh quá đấy !!! " Mặc Lãnh Phong gằn giọng, trong ánh tím lờ mờ về khăn trương. Quay lại, hắn ra lệnh với lũ thuộc hạ vẫn đang còn chìm trong màn khói :

" Một nửa các anh xuống dưới tầng, bao vây tất cả các ống thông gió. Cho người lên mái nhà và tất cả các phòng. Đưa hết nhân viên và khách hôm nay ra ngoài kiểm tra. Nửa còn lại ở trên này tiếp tục tìm kiếm, rõ chưa ? "

" Vâng thưa chủ tử " Đám thuốc hạ đồng thanh hô lên. Chỉ vài phút sau đó theo lời dặn dò của Mặc Lãnh Phong, các ống thông gió bị bao phủ và được kiểm tra chặt chẽ. Từ các khách hàng cho đến cả nhân viên, không một ai là bị chữa lại khỏi cuộc tra khảo của Mặc Lãnh Phong. Thế nhưng dù cho có kiểm tra và xem xét toàn bộ cũng không thể thấy được một ai nào khả nghi trong toà nhà. " Chủ tử " Một tên thuộc hạ chạy đến chỗ Mặc Lãnh Phong giờ đây đang đốt một điếu thuốc lá ở giữa sảnh lớn rồi cung kính :

" Chúng thuộc hạ đã kiểm tra hết rồi ạ ! Không hề có một dấu vết gì trong ống thông gió. Khách khứa và nhân viên cũng không có gì bất thường "

Mặc Lãnh Phong nghe vậy thì vẫn tao nhã hút thuốc rồi từ từ quay đầu nhìn lũ người trước mặt.

Tên thuộc hạ kia bỗng chốc co người, một chút cũng không dám ngẩng lên, bởi hắn có thể thấy được đôi mắt tím lạnh lũng kia đang từ từ quét qua mình, mang theo giá lạnh còn kinh khủng hơn cả sương tháng Chạp. Một con thịnh nộ không tên bỗng lan toả khiến cho bọn vệ sĩ lùi lút cúi đầu, lo sợ nếu bất gặp ánh mắt giận dữ của chủ tử thì hối hận không kịp.

Đứng bật dậy, Mặc Lãnh Phong gầm mạnh :

" Một lũ vô dụng, không thể bắt nổi một đứa con gái ! "

" Xin lão đại chịu phạt !!! " Bọn thuộc hạ nghe vậy thì càng cúi thấp hơn, trông chẳng khác gì một đám rùa rụt cổ. Mặc Lãnh Phong tức giận đập mạnh tay xuống bàn gỗ, tiếng va đập kinh hồn đánh thức lũ người trước mặt hắn cùng một tràng mệnh lệnh đanh thép :

" Tìm cô ta về đây, không thì các người chỉ có nước tự sát "

Đám thuộc hạ nghe thấy thế thì gần như khụy xuống sàn đất, nhưng trong lúc hoảng sợ lại chẳng biết nói gì, chỉ biết sợ hãi gật đầu rồi lui ra ngoài để mặc Mặc Lãnh Phong ngồi yên tĩnh trên chiếc ghế bành lớn.

Mặc Lãnh Phong nắm chặt, làn khói mờ ảo che đi đôi mắt giận dữ và hung ác cực độ. Nhưng trong cái giây phút mãi đắm chìm ấy, hắn lại tuyệt nhiên không nhận ra một cái nhìn đầy tự tin cùng đắc thắng của một người vệ sĩ ở phía xa dành cho mình. Một ánh mắt màu sương mù lấp lánh thật đẹp để

Chạy nhanh chiếc xe Range Rover đi ra khỏi phạm vi toà nhà, Dương Hạ Tuyết thở phào rồi cời bỏ mớ tóc giả, để mặc cho những lọn tóc xinh xinh khẽ tung bay. Đoạn cô nhìn xuống cái cổ hiện đang trống rỗng của mình một lúc lâu rồi khẽ thở dài.

Sự phụ luôn luôn nói cô phải giữ thứ đó bên mình phòng khi cần kíp. Tuy nhiên Hạ Tuyết chưa bao giờ nghĩ đến việc mình phải dùng đến nó, huống hồ chỉ là trong cái tình huống như vừa rồi.

Khẽ cười khẩy một chút, cô thầm cảm phục tài suy nghĩ nhanh nhạy của mình. Thực ra Hạ Tuyết chỉ đơn giản là lợi dụng bom khói để phá cửa thông gió rồi giả vờ như mình đã chạy thoát bằng hướng trên trần. Ngay khi bọn lính canh xác định nhầm đối tượng cũng là lúc tạo thời cơ thuận lợi cho cô trà trộn vào hàng ngũ của bọn chúng. Với loại âu phục đơn giản như vậy và một bộ tóc mới cô đã chuẩn bị sẵn thì chẳng có khó khăn gì để hoà nhập trong lúc hỗn loạn ở toà nhà. Việc còn lại cần phải làm chỉ là hoàn tất nốt vở kịch tìm kiếm và rồi trốn đi là xong. Kế hoạch hoàn tất...

Đâu có ai ngờ được kẻ đang bị truy đuổi lại tham gia cuộc truy đuổi chứ ! Hạ Tuyết vừa nghĩ vừa tưởng tượng đến khuôn mặt tức giận của Mặc Lãnh Phong mà mừng ra mặt. Nhưng cũng trong giây phút này cô chợt nhận ra một sự thật không thể chối cãi...

.... Mặc Lãnh Phong là người đàn ông của 6 năm trước thì đồng thời hắn cũng chính là cha ruột của Lam Thiên và Từ Y...

Nghĩ đến đây Hạ Tuyết phanh gấp xe lại khiến cho nó được tấp bên cạnh dưới một tán cây ven đường. Cô ngã cơ thể mình ra đằng sau, đôi mắt thất thần vì vậy mà đối diện với một màu đen đặc của trần xe...

Trong suốt 6 năm qua nuôi dạy Lam

Thiên và Từ Y, dù rất vô tình nhưng Hạ Tuyết cũng thỉnh thoảng nghĩ đến cảnh mình sẽ gặp lại cha của hai đứa nhỏ.

Quả thật, Hạ Tuyết chưa bao giờ hận người đàn ông đó, thậm chí còn coi hắn là ân nhân lớn nhất của đời mình. Hắn không chỉ mang lại cho cô hai sinh mệnh quý giá, mà còn giúp cô có được cuộc sống bình ổn như bây giờ...

Hàng vạn tình huống, hàng vạn cuộc trò chuyện diễn ra trong trí tưởng tượng của Hạ Tuyết. Thế nhưng dù có tận thế cô cũng không thể ngờ, người đàn ông đã từng chung chăn gối với cô năm đó lại là Mặc Lãnh Phong..

Tại sao lại là hắn ? Bất kì ai cũng được nhưng sao phải là hắn...

Một kẻ đối nghịch cô hoàn toàn.

Một thành viên của Reaper.

Thậm chí đây còn là kẻ đã sát hại Lục Tâm

Đập mạnh tay xuống vô lăng, Hạ Tuyết siết chặt những ngón tay trắng ngọc cho tới khi chúng ửng đỏ lên. Một sự chua xót cùng bi hài bỗng dâng lên nơi sâu thẳm nhất của cô...

Dương Hạ Tuyết, mày thật xấu xa, có con với kẻ đã giết người mình yêu nhất. Mày nghĩ gì vậy ? Bây giờ phải làm thế nào đây ? Còn cha, anh trai rồi Mẫn Đường, cả Lam Thiên và Từ Y nữa ? Nếu họ biết chuyện này, họ sẽ đau lòng đến chết mất...

Con của cô

Cả người Hạ Tuyết bỗng bật dậy như lò xo, ánh mắt bối rối một hồi thất thần. Ngay sau đó, không kịp suy nghĩ, cô nhanh chân nhấn mạnh chân ga, để mặc cho chiếc xe lao đi với vận tốc cao nhất.

Trong cô lúc này không khỏi xuất hiện một sự khẩn trương khó giấu. Mặc Lãnh Phong giờ đây đang cho truy lùng cô khắp cả thành phố mà theo tính toán của hắn thì chắc chắn căn nhà của cô cũng không ngoại lệ.

Lam Thiên và Từ Y vẫn còn ở nhà, nếu như Mặc Lãnh Phong đến đó trước cô thì nhất định hai đứa trẻ sẽ gặp nguy hiểm. Chưa kể nếu hắn phát hiện ra bí mật kia, thì không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì cơ chứ ?

" Không, không " Hạ Tuyết lắc mạnh đầu, cô một chút cũng không muốn tưởng tượng đến cái hoàn cảnh tồi tệ nhất ấy. Con của cô phải an toàn, nhất định phải như vậy, cô sẽ không để chúng có chuyện...

Lòng tự an ủi bản thân nhưng bàn tay cầm vô lăng của Hạ Tuyết đã hơi bắt đầu run rẩy. Thậm chí, nhiều lần chiếc Range Rover của cô còn suýt lao vào những phương tiện lưu thông trên đường cái nữa. Thế nhưng Hạ Tuyết lại mặc kệ tất cả, trong mắt cô giờ đây chỉ còn tồn tại khuôn mặt sợ hãi của Lam Thiên và Từ Y...

Chưa đầy nửa tiếng sau Dương Hạ Tuyết cuối cùng cũng dừng chiếc Range Rover trước cửa căn nhà của mình. Không kịp rút chìa khoá, cô lao nhanh ra khỏi xe rồi xô mạnh cánh cửa, để lộ một căn nhà vẫn còn đang chìm trong bóng tối.

" Thiên Nhi, Y Nhi, hai đứa đâu rồi ? Mẹ về rồi đây nè !!! "

Nhưng mặc cho cô có gọi to đến cỡ nào, căn nhà vẫn tuyệt nhiên lặng thinh. Sự lo lắng trong lòng Hạ Tuyết cũng theo không những không giảm mà còn gia tăng. Không kịp suy nghĩ, bước chân cô rào nhanh về phía cầu thang, vừa đi cô vừa mở toang tất cả các phòng rồi cuối cùng khi đứng trước cửa phòng của Lam Thiên và Từ Y thì cô dùng tay huých mạnh nó...

" Rầm!!! "

Căn phòng tan nát ánh sáng vàng nhạt dịu nhẹ, những cuốn sách và con thỏ bông cũ kĩ của Từ Y vẫn còn đặt ở trên giường, chỉ có điều bóng dáng của hai đứa nhỏ đã không còn ở đây nữa...

Hạ Tuyết đứng chết chân, chưa bao giờ hoảng loạn đến thế! Chưa bao giờ sợ hãi đến thế ! Nỗi sợ còn lớn hơn cả dao đâm, bom đạn, lớn hơn bất cứ thứ gì cô từng trải nghiệm...

Không, con của cô, con của cô đâu rồi ? Sao chúng không ở đây ? Không...không, cô phải đi tìm chúng... Phải đi tìm...

Sợ hãi đến không ngừng run rẩy, sợ hãi đến không thể suy nghĩ, Hạ Tuyết cầm chiếc khoá xe rồi lại đi xuống nhà. Trong đầu cô chỉ nghĩ đến việc phải đến chỗ Mặc Lãnh Phong, phải tìm rồi giết hắn, bắt hắn phải trả lại con cho cô.

Chúng là con của cô, không phải của hắn.

Bàn chân thoăn thắt hướng về phía cửa ra vào, nhưng khi định mở nó ra thì động tác của Dương Hạ Tuyết bỗng bị cản lại bởi tiếng chuông điện thoại vang lên trong túi quần mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Cha con giáp mặt

Bản nhạc Pinacolada vang lên trong túi quần khiến Hạ Tuyết chột bưng tỉnh. Luồn tay vào túi rồi quan sát dãy số quen thuộc trên màn hình mà thờ phào nhẹ nhõm. Không chần chừ, cô ấn nút chấp nhận cuộc gọi rồi hấp tấp nói vọng vào máy :

" Y Nhi, Thiên Nhi, là hai đứa phải không ? Hai con đang ở đâu !!! "

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu nhưng dựa vào tiếng thở rè rè trong đó, Hạ Tuyết cơ hồ có thể cảm nhận được có người đang ở bên đầu dây. Cảm thấy khó chịu, cô hỏi lại :

"Này, mẹ không đùa đâu ! Hai đứa đã đi đâu rồi ? "

Lúc này, bên đầu dây bỗng truyền đến một điệu cười nhỏ cùng một giọng đàn ông trầm ấm :

" Hạ Tuyết tiểu thư, giọng cô thật dễ nghe qua điện thoại đấy !! "

Lời tán thưởng ấy khiến Hạ Tuyết giật mình, ánh mắt yêu thương bỗng chuyển thành lạnh lùng băng giá, tựa như âm điệu của cô lúc này :

" LÂM NHÃ... Là anh "

"Ồ ! Cô nhận ra giọng tôi sao ?" Lâm Nhã ở bên đầu dây tươi cười, chân vất lên đùi, phấn chấn hỏi :

" Sao vậy, con của cô không có ở nhà sao ? Có cần tôi tìm giúp không, tôi sẽ lấy giá rẻ thôi ! "

" ANH..." Hạ Tuyết trừng mắt, quát vào máy " ANH ĐÃ LÀM GÌ CON TÔI RỒI !!! "

" Ấy..ấy !!! Hạ Tuyết cô sao phải tức giận thế ? Nói cho cùng thì Phong và tôi cũng được coi là anh em kết nghĩa, vậy chẳng khác nào nói Lam Thiên và Từ Y chính là cháu của tôi rồi ! Cô thử nói xem, tôi sao có thể hại cháu của mình được cơ chứ ? "

" Anh đã biết !!! " Hạ Tuyết tròn mắt, cả cơ thể không khỏi lộ rõ vẻ chấn động. Không được Lâm Nhã không thể biết chuyện này, nếu hắn biết vậy chẳng khác nào Mặc Lãnh Phong sẽ...

Không, chỉ nghĩ đến thôi cô đã cảm thấy không thể tin nổi rồi..

Lâm Nhã ở bên đầu dây có vẻ càng hứng thú. Được đà, hắn lại tiếp tục trêu đùa :

" Ha...Hạ Tuyết, tôi phải khâm phục cô thật đấy! Tên đầu heo kia trước giờ qua lại với phụ nữ luôn rất cẩn thận, không bao giờ để bất cứ người đàn bà nào có nguy cơ với mình. Thế mà cuối cùng, trời xui đất khiến thế nào lại rơi vào bẫy của một cô gái tầm thường như cô. Dương Hạ Tuyết, cô là người đầu tiên phá kỷ lục đấy ! "

" Đừng nói nhiều nữa " Hạ Tuyết hí mắt, tức giận đến độ muốn bóp chết cái người đàn ông trong điện thoại :

" Chúng là con của tôi, không liên quan gì đến hắn ! Giờ thì mau nói đi, con của tôi đang ở đâu ? "

" Haizz !!! " Lâm Nhã thở dài, tỏ vẻ mệt mỏi vô cùng : " Cô không cần phải lo lắng, tôi chỉ muốn làm chút việc tốt thôi mà ! "

" Việc tốt ? " Hạ Tuyết lặp lại câu nói của hắn, chỉ nghe qua thôi cô cũng biết đây là một ý muốn xấu xa trong đó rồi. Trong điện thoại tiếng cười ngạo nghễ kia lại truyền ra:

" Đúng vậy, Dương Hạ Tuyết, tôi sẽ cho làm cho ba cha con được đoàn tụ sau 6 năm xa cách. Cô thấy thế nào ? Nghe cảm động chứ hả ? "

" ANH DÁM !!!! " Hạ Tuyết giận giữ gầm lên " Anh không thể mang con tôi đi gặp hắn, có chết cũng không được. Việc mâu thuẫn giữa tôi và Mặc Lãnh Phong, không liên quan gì đến bọn trẻ cả ! "

Đến đây, giọng nói của Hạ Nhã bỗng trở nên vô cùng nghiêm túc, thẳng thắn đối diện Hạ Tuyết:

" Dương Hạ Tuyết, tôi nói cho cô biết, tôi không biết cô đang toan tính điều gì nhưng tôi sẽ không để cho con của cô làm ảnh hưởng đến Phong. Muốn gặp lại bọn trẻ, thì còn phải xem bản lĩnh của cô có tìm ra tôi không đã ! "

" Lâm Nhã, anh nói gì, tên khốn. Nếu anh dám... Alo, alo ??? "

Hạ Tuyết nói không ngừng vào máy điện thoại, thế nhưng đáp lại cô vẫn chỉ là tiếng tút tút, lặp đi lặp lại liên hồi. Hạ Tuyết thấy vậy liền gọi lại vào số cũ nhưng dù thế nào vẫn chỉ là tiếng đáp lại của người trực tổng đài...

Một dãy số giả không tồn tại... Đúng là tên khốn !!!

Siết chặt chiếc điện thoại trong tay, Hạ Tuyết bắt buộc chính mình phải bình tĩnh nhưng dù thế nào cũng không sao ngăn được sự run rẩy khó áp chế. Đôi mắt sưng mù lúc này đầy phẫn hận, Hạ Tuyết đứng lặng trong căn nhà tối tăm một lúc lâu, cuối cùng cô cầm chiếc điện thoại lên, ấn một dãy số hoàn toàn mới trong danh bạ. Có chết, Hạ Tuyết cũng không nghĩ mình phải dùng đến biện pháp này.

Thế nhưng vì Lam Thiên và Từ Y, dù có phải quay trở lại làm ác quỷ.... Cô cũng cam lòng.

Chuông điện thoại vừa vang lên một hồi thì ngay lập tức đầu dây bên kia đã có người bắt máy :

" Lão đại, ngài gọi chúng tôi ! "

Giọng đàn ông nghiêm túc vang lên khiến sắc mặt Hạ Tuyết trở nên ngưng trọng, cô nghiêm nghị nhắc lại với người bên đầu dây :

" Tôi không còn là Dương lão đại nữa, cậu cũng nên ăn nói cẩn thận một chút !! "

" Lão đại, dù ngài nói thế nào, đối với chúng tôi ngài vẫn là người quyền lực nhất trong Dương gia. Hạ Nhâm thiếu gia hay ai khác cũng không thể thay thế ! "

Sự chân thành trong lời nói của hắn khiến Hạ Tuyết hơi nhú mào, cô tiếp lời :

" Bỏ qua chuyện đó đi, các cậu đang ở Macao phải không ? " " Vâng, có vấn đề gì sao thưa lão đại ? " Bên đầu dây tò mò hỏi lại.

" Tập hợp người lại rồi đến HongKong đi ! " Hạ Tuyết lạnh lùng nói " Tôi có việc cần nhờ các cậu đây ! "

" U.. "

Dương Tử Y chớp chớp mắt hai mắt, một cảm giác mờ mờ ảo ảo tràn ngập khiến cô bé hơi lắc đầu. mở mắt, trước mặt Tử Y bỗng xuất hiện một không gian tối đen rợn ngợp. Cảm thấy lạ lẫm, cô bé muốn đưa tay lên dụi mắt thì bất chợt nhận ra cả cơ thể đang bị bất động. Theo bản năng cô bé cố gắng cựa quậy cơ thể nhưng cũng chẳng đạt được mấy hiệu quả...

Giống co được một lúc, Tử Y bỗng cảm thấy như mình vừa đụng phải làn da của một ai đó. Sự mềm mại không thể chối cãi ấy khiến cô bé trừng mắt. Cái người bên cạnh cô bé dường như cũng cảm nhận được cử động nho nhỏ của cô bèn lên tiếng :

" Y Nhi... Y Nhi??? Là em đó sao ? "

_ *Anh Lâm Thiên ?* _ Tử Y vui sướng, nhưng vì không thể lên tiếng nên cô bé chỉ có thể phát ra những âm thanh ứ ớ khó hiểu. Lâm Thiên thấy vậy thì thờ phào :

" May quá, em ở đây. Hình như chúng ta đang bị trói thì phải? Tử Y em nhớ gì không ? Viết vào sau lưng anh đi "

Không để Lâm Thiên chờ lâu một cảm giác nhột nhạt bỗng tập kích nơi lưng cậu :

_ *Em chỉ nhớ, hình như trước lúc ngất đi em đã mở cửa cho chú Lâm Nhã. Rồi sau đó, chú ấy nhìn em rất lâu. Em thấy vậy thì lạ lẫm, nhưng cũng chẳng nói gì. Em mời chú ấy vào nhà thì đúng lúc đó em cảm giác có một ai chụp ai gì đó lên mặt em và em ngất đi!*_

" Không thể nào... ? " Lâm Thiên quả quyết lên tiếng " Chả lẽ cái người tấn công anh trong phòng lúc đó là chú ấy ? Không đúng, chú Lâm Nhã là người tốt, làm sao có thể làm ra những chuyện như vậy được ? "

Tử Y cũng bị lời nói của anh trai làm cho nao núng. Thật sự, dù chỉ tiếng xúc với người đàn ông tên Lâm Nhã kia một vài lần nhưng căn bản cô bé luôn có hảo cảm với hắn. Trong cảm nhận của Tử Y, đó là một người luôn luôn vui vẻ, hay cười và cũng rất dịu dàng với anh em cô. Tại sao chú ấy lại bắt cóc hai anh em cô ? Mà rốt cuộc là với mục đích gì ?

Đến đây, mạch suy nghĩ của hai đứa trẻ đang trở nên lộn xộn khác thường. Lâm Thiên và Tử Y lúc này đều cảm thấy mình không tìm ra được điểm mấu chốt, và có lẽ sẽ mãi tiếp tục như vậy nếu không phải do những tiếng người nói đang đan xen nhau ngoài kia.

Cuộc cãi vã tuy rất nhỏ nhưng đủ để nhận ra âm vực trầm thấp của đàn ông rõ rệt. Một bên thanh thoát có vẻ hấp tấp, còn một bên lại trầm khàn đầy từ tính. Người đàn ông có giọng trầm hơn lên tiếng, trong lời nói đã không thể giấu được vẻ bức tức : " Nhã, cậu làm cái trò quỷ gì vậy ? Cậu đâu cần phải mang con của cô ta tới đây ! "

Người đàn ông kia cũng chẳng kém cạnh, lập tức phản bác :

" Cậu chả phải muốn nhanh chóng bắt lấy cô ta hay sao ? Tôi chỉ đơn giản là rút ngắn thời lượng cho cậu thôi ! Con của cô ta đang ở đây, chắc chắn cô ta sẽ tìm đến cậu... "

Chú Lâm Nhã... Lâm Thiên và Tử Y giật mình ! Vậy thì người kia chắc hẳn phải là....

" Nhã...!!! " Giọng đàn ông trầm thấp vang lên càng khẳng định suy đoán đúng đắn của hai đứa trẻ :

" Cậu cũng biết, Mặc Lãnh Phong tôi xưa nay đâu phải là kẻ tuyệt vọng đến mức phải bắt cóc hai đứa trẻ vắt mũi chưa sạch chỉ để tóm một con đàn bà. Sao cậu chưa hỏi ý kiến tôi đã tự ý hành động ? "

Mặc Lãnh Phong... Lâm Thiên và Tử Y sững sờ... Cái tên này khiến chúng thật sự chấn động... Cái gì mà bắt cóc?... Cái gì mà muốn tóm gọn ai cơ ?

" Phong.. " Lâm Nhã lên tiếng muốn phản bác nhưng thấy sắc mặt vô cùng xấu của Mặc Lãnh Phong thì chỉ biết câm lạng. Hắn ngả người ra sau ghế, nhìn Mặc Lãnh Phong đang trầm tư ở ghế đối diện rồi nói :

" Tôi hiểu rồi ! Thế cậu định giải quyết hai đứa nhóc kia thế nào ? "

Mặc Lãnh Phong từ đầu đến cuối vẫn không nhìn Lâm Nhã, hần chỉ thở dài một hơi, màu mắt tím thâm liếc qua hần một cái rồi quay lại nói với Chung Cận Nhiên đang đứng im lặng phía sau mình :

" Cận Nhiên, bây giờ thuốc mê chắc cũng đã hết tác dụng rồi, cậu mau mang hai đứa nhóc kia tới đây cho tôi ! "

" Vâng, thưa Mặc Tổng " Cận Nhiên đáp nhanh gọn, đoạn hần quay về phía sau đoạn mở một cánh cửa gỗ ngay sát bên cạnh căn phòng.

Từ Y và Lam Thiên ở bên trong cơ hồ đã nghe thấy hết tất cả mọi chuyện, và không phải để hai đứa trẻ phải chờ đợi lâu, một tiếng kéo kẹt vang lên. Thông qua băng vải bịt mắt mờ ảo, hai đứa trẻ có thể lơ mơ cảm nhận được một tia sáng lấp lánh ở phía trước, tiếp theo đó là một giọng nói lịch thiệp và trịnh thượng:

" Hai nhóc đi theo ta ! "

Lam Thiên và Từ Y vội ngẩn ra, ngay sau đó chúng cảm thấy một lực đạo nhẹ nhàng nhưng dứt khoát kéo chúng đứng dậy. Rồi bàn tay ấy lại tiếp tục đi xuống, nơi lòng dây trói dưới chân lũ trẻ rồi dẫn chúng bước đi.

Bóng tối bao trùm khiến cho Lam Thiên và Từ Y bị mất phương hướng, chỉ có thể để mặc Chung Cận Nhiên kéo mình đi rồi bất thành lĩnh dừng lại.

Một hơi thở ấm nóng tràn trong không khí cùng mùi thuốc lá cay nồng khiến Lam Thiên thoáng nhăn mặt. Từ khi sinh ra cậu bé đặc biệt đã nhạy với mùi hương nên dù chỉ là thoáng chốc cậu bé cũng có thể nhận ra được mà mùi hương này có lẽ chỉ thuộc về một người...

Chần chừ một lúc lâu mà thấy người trước mặt cũng chưa có động tĩnh gì, Lam Thiên đánh bạo dò hỏi :

" Chú Mặc Lãnh Phong!!! Chú...chú có thể cởi trói cho cháu được không ạ !!! "

Lại là một sự im lặng không tên, cảm giác bức bách lan toả khiến cho Lam Thiên cảm thấy căng thẳng vô cùng. Và khi cậu bé đảm bảo chắc chắn rằng mình đã chọc giận người đàn ông trước mặt thì giọng nói khàn khàn của hần lại truyền đến :

" Cởi trói "

" Vâng, thưa Mặc Tổng !!! " Giọng nói phụng mệnh vang lên đồng loạt, Lam Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tuy cậu bé không rõ truyện gì đang xảy ra nhưng cậu cũng có thể nhận thấy rằng ít ra người và Từ Y.

Bàn tay của Chung Cận Nhiên thoăn thoắt tháo dây trói cho hai đứa trẻ một cách vô cùng chuyên tâm. Mặc Lãnh Phong lại chỉ đơn giản ngồi ngả lưng xem xét, ánh mắt hút hồn quan sát cẩn thận động tác của Chung Cận Nhiên, chờ đến khi hần xong xuôi mới lên tiếng :

" Tiến lên hai bước đi ! "

Từ Y và Lam Thiên nghe vậy cũng không dám làm trái lời hần. Với một trí thông minh sẵn có chúng hiểu người đàn ông tên Mặc Lãnh Phong này thật sự không thể đùa vào.

Cẩn thận bước lên hai bước, Lam Thiên và Từ Y đã tiến sát lại gần Mặc Lãnh Phong. Hai đôi mắt bị bịt kín nương theo hơi thở của hần rồi ngược lên. Ngay lập tức một cảm giác nặng nề bỗng đặt trên khuôn mặt của hai đứa trẻ.

Đó là một đôi bàn tay, một đôi bàn tay to lớn và thô ráp. Không mềm mại giống như mẹ của chúng nhưng sự mạnh mẽ và áp lực từ nó toả ra thật khiến người ta phải an tâm. Trong thoáng chốc, hai đứa trẻ không còn cảm thấy sợ hãi nữa, thậm chí lúc này chúng có một cảm giác tin tưởng mãnh liệt người sở hữu đôi bàn tay này.

" Phong... Tôi không nghĩ cậu cần tháo băng bịt mắt ra đâu ! "

Giọng nói của Lâm Nhã truyền đến đồng thời khiến cho động tác tháo băng bịt mắt của Mặc Lãnh Phong vội dừng lại. Hần quay đầu, nhắm mắt nhìn Lâm Nhã đang có một nét mặt kì lạ đang ngồi cạnh mình rồi dò hỏi :

" Tại sao ? "

Thoáng chốc, khuôn mặt của Lâm Nhã càng thêm xám xịt, sự căng thẳng từ đó không thể trốn tránh khỏi ánh mắt tinh tường của Mặc Lãnh Phong. Rồi không đợi Lâm Nhã kịp nói gì thêm, hần quay đầu, tháo dài băng quanh mắt hai đứa trẻ xuống...

Một vòng rồi lại một vòng, hai dải băng dần đen chậm rãi rơi xuống nền đất. Lặng im không một tiếng động...

Khi bóng tối dần được xóa nhòa và quang cảnh mông lung dần dần hiện ra trước mắt hai đứa trẻ. Một bóng người cũng dần dần phủ kín tầm mắt chúng khiến hai đứa trẻ phải kinh ngạc.

Con người ấy, cao lớn và hắc ám. Khuôn mặt tuyệt tác như một bức tượng Hy Lạp cổ đại. Và trên gương mặt ấy một cặp mắt tím thâm phản chiếu hình ảnh của hai đứa trẻ, quả là một màu sắc cảm phần đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 64: Thế mạng

" Đỉnh chính lần thứ n : TRUYỆN MINH KO PHẢI LẤY TRÊN WEIBO, MINH TỰ VIẾT, TỪ HỎI CHA SINH MẸ ĐỂ ĐẾN H KHÔNG BIẾT MỘT CHỮ TIẾNG TRUNG NÀO CÁ !!!

Xl cả nhà, ko phải mình lười đâu, mình bí văn quá, các đoạn sau mình đã suy nghĩ hết rồi, chỉ còn cái đoạn then chốt này bí ko hiểu nổi... Xin hãy thứ tha..

Aikaba Hikori. "

Lúc này, Mặc Lãnh Phong chỉ thấy hai cặp mắt ngây thơ và ngạc nhiên ngược lên nhìn hắn, còn hắn thì tựa như trông thấy hai quỷ thần đang đứng trước mặt mình.

Hai màu sắc đó, đều thật đẹp, thật hiếm có và hoà hợp đến không ngờ. Một xám, một tím chiếu thẳng vào hắn, nhưng đôi mắt màu tím kia là thứ khiến Mặc Lãnh Phong chú ý hơn cả.

Nó giống như một bản sao hoàn hảo của đôi mắt hắn. Sâu thẳm, tuyệt mỹ và khác thường. Giống đến không thể tìm ra điểm khác biệt...

Tại sao hai đứa trẻ này lại có chúng ? Thứ màu mắt hiếm có vốn chỉ được lưu truyền trong dòng họ của hắn... Tại sao ?

Vội vàng vươn tay, Mặc Lãnh Phong vội túm lấy cánh tay hai đứa trẻ. Hành động bất ngờ ấy của hắn khiến hai cánh tay của Lam Thiên và Từ Y đau nhói. Cánh tay yếu ớt của chúng căn bản không thể chống chọi lại bàn tay rắn như thép của Mặc Lãnh Phong.

Quay đầu, đôi mắt hai màu thoáng hoảng loạn của hai đứa trẻ phải đối diện với cặp mắt hoang dại của Mặc Lãnh Phong. Khuôn mặt hắn lúc này không hề có một tia giận dữ, nhưng thứ hàn băng đóng đầy trong mắt kia cảm tưởng còn nặng nề hơn tất thảy.

Thời gian lặng lẽ trôi, ba người họ cứ lặng lẽ nhìn nhau như vậy, mãi cho đến khi giọng nói của Mặc Lãnh Phong vang lên, xoá tan sự tĩnh lặng :

" Nói đi !!! "

" Hà !!! " Lam Thiên và Từ Y vội vàng ngăn ra, không hiểu Mặc Lãnh Phong đang ám chỉ điều gì, chỉ biết trân trân nhìn hắn.

Chứng kiến vẻ mặt hờn nhiên đó của chúng, Mặc Lãnh Phong vội nheo mắt, hỏi lại :

" Sao mắt của hai nhóc lại như vậy ? Người đàn bà đó, cô ta định làm cái gì hả ? "

Nói rồi bàn tay hắn lại càng tăng lực thêm, siết chặt cánh tay của hai đứa trẻ khiến cho khuôn mặt chúng trở nên tái xanh lại. Thế nhưng tuyệt nhiên hai đứa trẻ lại không kêu khóc, cũng không tỏ thái độ sợ sệt, chúng chỉ ngược nhìn Mặc Lãnh Phong bằng một cặp mắt kiên cường, thách thức hắn.

Đây là điều mà từ nhỏ Hạ Tuyết chúng đã dạy chúng. Một chút cũng không được tỏ ra sợ hãi hay e ngại những kẻ muốn ức hiếp mình, như thế sẽ chỉ khiến những kẻ đó thêm " ngư ông đắc lợi " mà thôi ! Và Mặc Lãnh Phong, quả nhiên đã bị thái độ kiên cường này làm cho cảm thấy khó chịu vô cùng. Đôi mắt màu xám bạc kia quả thật giống người phụ nữ đó. Mờ mịt như màn sương mù nước Anh ngày mưa, nhưng cũng sáng lạn và đẹp đẽ như thủy tinh. Mạnh mẽ đến thật chướng mắt.

Lâm Nhã bên cạnh thấy bàn tay bị bóp chặt của hai đứa nhóc mà chạnh lòng, hắn bèn ra giọng ngăn cản :

" Phong, cậu thả bọn trẻ ra đi. Để chúng nói, cậu sắp làm hoại tử tay chúng rồi đấy ! "

Nghiêm mặt trước câu nói của Lâm Nhã, Mặc Lãnh Phong khẽ chuyển hướng về hai tay đang bị siết chặt của Lam Thiên và Từ T. Bất chợt hắn thả tay hai đứa trẻ ra rồi dựa vào ghế sofa. Được tự do, Lam Thiên và Từ Y vội vã nắm lấy cánh tay rồi xoa nắn. Thật là, chỉ thiếu chút nữa thôi là hai cánh tay của chúng đã bị người đàn ông này bóp nát không ra hình dạng.

Mặc Lãnh Phong bình thản ngồi ghế, khác hẳn cái kẻ hung hãn vừa rồi. Hắn đan tay vào nhau rồi khẽ mở miệng :

" Hai nhóc mau nói đi, mắt của hai nhóc sao lại như thế này ? "

Lam Thiên là người đầu tiên có phản ứng, lần này không chậm trễ, cậu đáp lại hắn :

" Đây...đây là từ khi sinh ra bọn cháu đã thế này rồi ! Mẹ, mẹ bảo cặp mắt này rất dễ gây chú ý nên khi ra ngoài bọn cháu phải đeo kính áp tròng. Bọn

cháu xin lỗi, chúng cháu không có ý định lừa dối chú đâu, chú Mặc Tổng ! "

Từ nhỏ đã thế này... Mặc Lãnh Phong thoáng giật nảy. Sự nghi ngờ ngày một lớn hơn, hần dần thấy một câu trả lời cho bài toán hóc búa này. Tuy nhiên, vì vẫn muốn kiểm cho mình thêm bằng chứng, hần tiếp tục dò hỏi :

" Vậy đôi mắt màu tím đỏ là sao ? Trả lời đi ! "

" Cái này !!! " Lam Thiên chần chừ, còn Từ Y thì liếc nhìn cặp mắt của Mặc Lãnh Phong. Cô bé đâu phải là một kẻ ngốc, cô bé có thể hiểu người đàn ông này đang muốn dò hỏi vấn đề gì. Lam Thiên đương nhiên cũng nhận ra, và cậu cũng biết mình không thể trì hoãn. Nghĩ vậy, cậu bé tiếp lời :

" Nó là từ cha cháu !!! "

" Cha !!! " Mặc Lãnh Phong cứng người. Đằng sau hần, Chung Cận Nhiên cũng thẳng thốt vô cùng, hai đứa bé này nói của cha chúng. Mà từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, hần chưa bao giờ gặp ai có màu mắt hiếm có như Mặc Tổng... Không thể nào ? Chả lẽ.....

Và trong khi Chung Cận Nhiên vẫn đang cố gắng tiêu hoá tình huống nan giải này thì giọng điệu âm lãnh của Mặc Lãnh Phong lại tiếp tục :

" Vậy cha của hai nhóc là ai ? "

Lam Thiên và Từ Y vội quay ra nhìn nhau, rồi cùng ngước nhìn Mặc Lãnh Phong và chậm rãi nói :

" Chúng cháu không biết, mẹ nói rằng mẹ cũng không biết mặt cha. Mẹ chỉ bảo rằng 6 năm trước mẹ đã gặp một người đàn ông có cặp mắt màu tím này rồi sinh ra bọn cháu. Cha bọn cháu căn bản là một người xa lạ hoàn toàn, cháu cũng không biết một chút gì ông ấy cả ! Một con chấn động bỗng đánh mạnh vào người Mặc Lãnh Phong, cái người đàn ông mà ngay cả quý thân cũng phải khiếp sợ ấy thế mà giờ đây lại như chết đuối người trước lời nói của một đứa trẻ. Quả thật trong cuộc đời dài 33 năm của hần, chưa một lần nào hần nghe được một tin tức đáng sợ đến vậy...

Mặc Lãnh Phong hần thế mà lại có hai đứa con... Mà không chỉ có vậy, lại còn là với một người phụ nữ mà hần đang cố giết.

Từng sâu chuỗi, từng mảnh ký ức theo đó cũng được chấp vá tạo thành một bức tranh rõ rệt. Cuộc gặp gỡ 6 năm trước kia, sự biến mất bất ngờ của Dương Hạ Tuyết khỏi HongKong và về mặt thất thần của cô ta khi thấy đôi mắt thật sự của hần...

Tất cả đều đã có lời giải...

" Rầm!!! " Tiếng va đập kinh hoàng bỗng vang lên sau lưng làm thức tỉnh tất cả mọi người có mặt trong phòng. Một người thuộc hạ của Mặc Lãnh Phong đứng sững sững ở cửa, khuôn mặt hần đỏ bừng, thờ hồng hộc như sắp hết hơi nhưng ánh mắt hần tràn ngập vẻ hoảng loạn đầy kinh hãi.

Lâm Nhã thấy người thuộc hạ vừa phá đám kia thì quát tiếng :

" Ai cho cậu vào đây, đã bảo không có lệnh của chủ tử thì không được tiếp cận cơ mà ! "

Người thuộc hạ giật mình, nhưng Mặc Lãnh Phong ngồi trên ghế đã ngăn cản hần :

" Nhã, bình tĩnh ! Để cậu ta nói đã "

Người thuộc hạ nghe vậy thì thờ hồng hộc nhưng vẫn cố gắng nói bằng thứ giọng đứt quãng :

" Chủ...chủ tử.... Người phụ nữ đó, cô ta...cô ta đã tiến vào đây rồi, chúng thuộc hạ không thể ngăn chặn. Cô ta, rất đáng sợ ! "

" Cái gì !!! " Mặc Lãnh Phong đứng bật dậy, rồi ngay lập tức vớ lấy một chiếc điều khiển bên cạnh và bật nút. Một bức tường theo đó cũng mở ra để lộ một dàn máy theo dõi ở nhiều góc độ khác nhau. Nhưng thứ thu hút sự chú ý của Mặc Lãnh hơn cả lại nằm ở một màn hình góc trái bức tường.

Trong thứ tiếng động nhốn nháo, có sáu thân ảnh đen đặc chồm lên, tấn công lần lượt tất cả cả vệ sĩ. Từ lối vào, sân trước rồi tiến tới hành lang trong khu biệt viện, không nơi đâu là không có những vết máu cùng tiếng kêu đau đớn của bao người đang nằm la liệt trên sàn. Và trong cái con lốc đẫm máu ấy, hiện diện một con quái thú nổi trội hơn tất thảy.

Đó là một cô gái với hai màu tóc trắng đen lẫn lộn, theo sau cô là một tốp năm người đàn ông vô cùng khoẻ mạnh tiến theo. Cô gái đi trước, căn bản không có nhiều biến hoá, chỉ xoay người là khiến cho những tên bù nhìn trước mặt rơi là tả trên nền đất.

Người con gái ấy một chút cũng không có vẻ gì là sợ hãi, cũng chẳng có vẻ gì là yếu ớt, thậm chí vừa đánh, cô ta còn vừa cười. Một nụ cười thật phần khích, thật điên loạn, nương theo từng cú đâm, từng cái nhấc chân vào tất cả các đối thủ xung quanh cô. Càng đánh càng hưng phấn, càng giết chóc thì nụ cười kia càng thêm phần " bệnh hoạn ". Tựa như một con yêu nữ đang khát máu các nạn nhân của mình trên chiến trường.

" Mẹ !!! " Lam Thiên thấy thân ảnh kia thì lên tiếng còn Từ Y lại ôm lấy tay anh, điệu bộ tỏ rõ sự lo lắng cho người phụ nữ trên màn hình. Còn Lâm Nhã và Chung Cận Nhiên thì được một phen hoá đá. Bọn họ bao năm nay lẫn lộn trong hắc đạo, các cao thủ trong chiến đấu cũng đã gặp qua nhiều, thế nhưng lại chẳng đáng để so sánh với con quái vật trong màn hình.

Chiến đấu mà như thường thức, chiến đấu mà như một trò chơi, thậm chí không cần những người đàn ông kia, một mình cô gái này cũng đủ để tiêu diệt tất cả vệ sĩ trong biệt viện này.

" Không thể nào ! " Hấn vô thức lẩm

bẩm " Cô ta sao có thể vào đây được, đây là căn cứ bí mật của chúng ta ở HongKong, sao có thể tìm ra nhanh vậy được ? "

Nói đến đây, bất giác, Lâm Nhã vội quay sang Mặc Lãnh Phong như muốn xem phản ứng của hấn. Và lạ kì chưa, thân thể người bạn chí cốt của hấn đang run lên bần bật, tựa hồ không thể giữ nổi bình tĩnh...chỉ chăm chăm nhìn vào màn hình...

Lâm Nhã giật mình, không lẽ Phong đang e ngại người đàn bà này sao ? Một kẻ cao ngạo, lạnh lùng như hấn lại có thể run sợ trước một đối thủ ư ? Thế thời đảo điên rồi !

....

Một lát sau khi cả khuôn viên biệt viện la liệt người nằm rải rác, cô gái kia mới vút thanh sắt đang cầm trên tay xuống đất. Cả người chẳng có một chút thương tích, chỉ khẽ khàng quệt vết máu trên mặt mình. Bất thành linh cô quay lại, nhìn trân trân vào camera nơi góc tường.

Dưới màn hình màu, nụ cười của cô gái vẫn còn nguyên vẹn, không thay đổi. Sau đó cô từ từ gợn nắm đấm lên và đẩy ngón giữa của mình ra trước camera, mồm mấp máy một câu chữ thề phước họa lại ngón tay ấy. Rồi ngay lập tức cùng với năm người đàn ông kia rời khỏi tầm nhìn máy quay...

Không gian trong căn phòng theo đó cũng trở nên im ắng, giống như toàn khuôn viên biệt viện bị cô gái kia đưa vào giấc ngủ...

Hahaha...!!! Cả căn phòng giật mình vì bị tiếng cười của người đàn ông trong bộ âu phục đen kìa làm choáng ngợp.

Dưới góc nhìn của họ, Mặc Lãnh Phong cười khúc khích, cả người hấn run lên. Lúc này Lâm Nhã mới nhận ra Mặc Lãnh Phong cười không phải vì sợ hãi mà là vì phấn khích... Bất giác hấn quay đầu, nhìn chăm chú vào Lâm Nhã, ánh mắt tím thẫm sáng lạn và một nụ cười căng tràn trên khuôn mặt. Nhìn gần thật chẳng khác gì nụ cười ma quỷ của người phụ nữ trong màn hình là mấy..

Và điều này báo hiệu cho Lâm Nhã biết, Mặc Lãnh Phong đang ở chế độ nghiêm túc cùng cực đến mức nào. Lúc này, hấn thật sự muốn giết cô gái Dương Hạ Tuyết kia.

" Nhã !!! Cậu khinh thường cô ta quá rồi đấy ! Tôi đã nói gì nào, Dương Hạ Tuyết không phải một kẻ đơn giản mà ! "Rồi hấn lại quay lại, nhìn đồng màn hình trên tường, càng lúc càng cảm thấy vui vẻ :

" Cậu biết không ? Lâu lắm rồi, tôi mới gặp lại một đối thủ thú vị như thế này ! Cậu biết điều này là gì không, Nhã ? "

Nói đến đây hấn dứt lời, vút điều thuốc đã gần cháy tàn trên tay xuống đất rồi vừa dấm nát vừa nói :

" Thế tức là máu của cô ta khi đổ xuống sẽ đẹp hơn những kẻ khác nhiều ! Cậu nghĩ vậy không ? "

" Không !!! " Lam Thiên và Từ Y bây giờ mới có phản ứng, chúng lao đến bám lấy tay Mặc Lãnh Phong :

" Chú không thể, không được giết mẹ bọn cháu, không được !!! "

Mặc Lãnh Phong nheo mắt, nhìn hai khuôn mặt giống mình như đúc này, suýt nữa thì hấn đã quên, đây chính là con của hấn. Hấn biết, dựa theo sự thông minh của mình vừa rồi, chúng mơ hồ cũng có thể đoán được hấn là ai.

Khẽ hất tay ra, lực tay hấn không đủ mạnh nhưng cũng đủ để hai đứa trẻ mất đà, ngã lăn xuống đất. Bị ngã đau, Lam Thiên lồm cồm bò dậy, đỡ Từ Y lên. Chúng vẫn không khóc, nhưng cơ thể run rẩy biểu hiện rằng hai đứa trẻ đang sợ hãi.

Mặc Lãnh Phong nhếch môi giễu cợt. Thiên tài thế nào thì trước mắt hấn cũng chỉ là hai đứa trẻ, căn bản quá vẫn còn quá non nớt trong mắt hấn.

Mặc Lãnh Phong vội ngồi xổm xuống nhìn vào hai đứa trẻ, rồi ngay lập tức hấn rút ra một khẩu súng trong túi áo, hướng về phía đầu Lam Thiên và Từ Y rồi lên đạn. Lâm Nhã và Chung Cận Nhiên thấy vậy thì giật thót, hô lên :

" PHONG !!! "

" MẶC TỔNG !!! "

" IM LẶNG !!! " Mặc Lãnh Phong cảnh cáo Lâm Nhã và Chung Cận Nhiên. Mâu tím trong mắt hấn đen đặc khiến họ phải cầm nín, nói đoạn hấn lại quay sang hai đứa trẻ :

" Không muốn ta giết mẹ hai nhóc... Có thể ! Nhưng nếu ta nói hai nhóc phải bán mạng cho ta thì thế nào ? "

Lam Thiên và Từ Y như bị choáng váng, dù là thiên tài nhưng chúng còn quá nhỏ để vững vàng. Họng súng đen ngòm ở trước mặt, chĩa thẳng vào hai anh em khiến nét mặt chúng tái đi...

Chúng không muốn chết, càng không muốn bán mạng cho người này... Người có thể là cha của chúng... Nhưng còn mẹ ? Chúng cũng không muốn mẹ phải chết ? Nếu mẹ có vấn đề gì, hai anh em chúng sẽ phải làm sao ?

Ngẩng đầu, Lam Thiên nhìn thẳng vào hắn rồi hỏi :

" Làm sao bọn cháu có thể tin chú ? Nếu mẹ đến đây, chú cũng nuốt lời thì sao ? "

" Ha... Rất tự tin... Đúng là nhóc con của cô ta " Mặc Lãnh Phong càng cười lớn, rồi hướng súng vào đầu của Lam Thiên :

" Ta nói rồi, mẹ nhóc bước vào đây thì chắc chắn không thể sống. Chỉ cần ta giữ hai nhóc làm con tin, người phụ nữ đó căn bản cũng vô phương cứu giúp !!! Chỉ một viên đạn thôi, đâu cần nhiều ! "

" Ừm !!! " Từ Y ú ó, cô bé tức giận nhìn Mặc Lãnh Phong, mắt đẹp phun lửa đầy vẻ chống chọi. Mặc Lãnh Phong nhìn về mặt đầy thì lấy tay chạm vào cằm cô bé, giọng điệu thật nghiêm

túc :

" Mẹ hai nhóc sắp đến đây rồi đấy! Nào, quyết định đi, ta không có nhiều thời gian đâu ! "

Hai đứa trẻ lúc này đã hoảng loạn thật sự, không cần suy nghĩ, chúng gật đầu lia lịa. Không còn gì phải suy nghĩ, chúng quá non nớt, chúng chỉ muốn mẹ mình được ăn toàn...

" Tốt lắm !!! " Mặc Lãnh Phong hài lòng, hắn thu súng, rồi nâng cằm hai đứa trẻ. Đáy mắt lấp lánh hai màu theo đó cũng bị thân ảnh đen đặc kia che khuất, in đậm bóng hình một người đàn ông. Trông thật chẳng giống với con người :

" Hai nhóc đã bao giờ kí kết hợp đồng với Từ Thần chưa ? "

" Kia rồi, lão đại !!! " Người đàn ông trong bộ đồ đen chỉ về phía trước, Dương Hạ Tuyết theo đó cũng lao nhanh.

Cô nhìn cánh cửa gỗ đen ở trước mặt mà siết chặt tay, đứng rồi... Chỉ còn vài bước chân nữa thôi, chỉ còn vài bước chân nữa thôi là cô sẽ tiêu diệt tên khốn nạn kia và mang con của cô trở lại...

Mặc Lãnh Phong, anh cứ chờ xem !

Hôm nay là ngày tôi giết anh !

RẦM !!!

Tiếng va đập kinh hồn xuất hiện, cánh cửa gỗ lim mở toang, mang lại chút ánh sáng trắng dã cho căn phòng vàng vọt...

Qua đôi mắt màu sương mù sáng chói kia, Dương Hạ Tuyết thấy một thân ảnh cao lớn ngồi trong bóng tối. Máu khói vẫn vương trên khuôn miệng trẻ nãi, cơ thể cao lớn trong bộ âu phục tối và... đôi mắt vực thăm lạnh lẽo kia...

Trong bóng đêm, người đàn ông đó nhìn cô, giọng nói trầm khàn của hắn theo đó cũng khuấy động không gian :

" Cô đây rồi ! Mẹ của các con tôi !!! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Không còn đường tiến, cũng chẳng có đường lui

" Xin chào cả nhà, 3 tuần lễ, Aikaba tui vô cùng buồn rầu. Chà là tui có việc part time mới nên ko thể tập trung viết truyện. Tui hứa tháng sau sẽ sắp xếp việc và quay trở lại gặp cả nhà. Xin chờ tui....

Aikaba Hikori. "

" MẶC LÃNH PHONG!!! "

Dương Hạ Tuyết như sắp cắn nuốt cái tên " Mặc Lãnh Phong " kia của hắn. Bước vào trong căn phòng ngập nhòa ánh vàng, cô lướt nhanh qua Chung Cận Nhiên và Lâm Nhã, nhẹ nhàng không một tiếng động rồi cuối cùng đứng sừng sững trước mặt người đàn ông nơi trường kỷ.

Ánh mắt cô đối diện với ánh mắt của hắn, sương mù pha lẫn với hoàng hôn. Thật giống như 6 năm trước đây, khi cô cũng xông vào bất ngờ trong buổi

tuyển chọn của hắn như thế này. Chỉ có điều hôm nay, cô gái trước mặt hắn ngập tràn sát khí đến bức người cùng đôi mắt sương mù tối sẫm đầy vẻ oán hận.

Rồi chưa kịp phản ứng, Mặc Lãnh Phong đã cảm nhận một bàn tay kéo sát hắn về phía trước, mạnh bạo đến độ khiến hắn bị vẩy hất trong hơi thở đầy hương bạc hà đặc trưng của người con gái. Nhìn hắn, Hạ Tuyết gần trong cuống họng:

" CON TÔI Ở ĐÂU? NÓI ĐI... TRƯỚC KHI TÔI GIẾT ANH, TÊN KHỐN!!! "

Mặc Lãnh Phong ngược đầu rồi cườm khẩy nhìn Hạ Tuyết, đoạn hắn gạt tay cô ra khỏi áo mình rồi không trốn tránh mà cao ngạo nói:

" Cô nên cẩn thận lời nói của mình Dương Hạ Tuyết, dù gì tôi cũng có công trong việc thụ thai cho cô kia mà! "

Hạ Tuyết hắn học nhìn hắn, rồi không nói không rằng cô rút ra trong túi một khẩu súng rồi nhắm thẳng vào đầu Mặc Lãnh Phong. Lâm Nhã và Chung Cận Nhiên theo đó cũng như bị lên dây cót, đứng bật dậy giờ súng nhắm thẳng vào Hạ Tuyết. 5 người đàn ông theo sau cô cũng như một phản xạ, chìa những họng súng đen ngòm vào Cận Nhiên và Lâm Nhã khiến cho cục diện càng thêm căng thẳng. Trong số họ, ai ai cũng muốn bảo vệ chủ tử của mình. *(Đoạn này tui viết thấy nó buồn cười thì đúng hơn!)*

Lên cò súng, Hạ Tuyết hướng đôi mắt giá lạnh của mình vào hắn rồi chậm rãi nói:

" Mặc Lãnh Phong, tôi chỉ nói một lần thôi! Con của tôi đâu? "

Mặc Lãnh Phong thì vẫn lẳng lặng ngồi đấy, điều thuốc nghi ngút tồn tại trên môi, như thể lời hù dọa của Hạ Tuyết là một cơn gió nhẹ lướt qua tai hắn, đủ để bộc lộ bóng dáng của một con người vào sinh ra tử là như thế nào! Rồi hắn tiếp lời:

" Dương Hạ Tuyết, trên luật pháp, chúng là con đẻ do tôi sinh ra, cô căn bản không có quyền ngăn cản tôi gặt con của mình! "

" Ha!!! Luật pháp cái lổ đít anh ý! Trả con lại cho tôi, tôi không cần anh phải chịu trách nhiệm với chúng! "

Dương Hạ Tuyết thoải mái nói năng lỗ mãng, khiến cho mấy người cận vệ đi theo cô phải lắc đầu. Lão đại của họ xem ra cũng chẳng khác gì 6 năm trước là mấy. Lâm Nhã và Chung Cận Nhiên thì càng thêm tròn mắt nhìn cô rồi quay lại Mặc Lãnh Phong đang ngồi trên ghế, chờ đợi con thịch nộ trời ban của hắn.... Thế nhưng, khác với mọi khi, Mặc Lãnh Phong lại chỉ thản nhiên nhìn Hạ Tuyết, phong thái tự tin đối diện với cô rồi mở miệng: " Được thôi!!! Tôi sẽ trả con lại cho cô! "

Dương Hạ Tuyết ngạc nhiên, nhưng chưa kịp phản ứng thì đã thấy Mặc Lãnh Phong hất đầu vào một góc phòng:

" Hai nhóc có thể gặp mẹ được rồi!! "

Lúc này Hạ Tuyết mới chú ý đến một góc tối của căn phòng đang tồn tại hai cái bóng nho nhỏ ngồi yên một chỗ. Không suy nghĩ, cô chạy về hướng đó rồi kéo hai cái bóng lại gần mình.

Trong vòng tay Hạ Tuyết, dưới ánh đèn, sắc mặt Lam Thiên và Từ Y lộ ra khiến Hạ Tuyết thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng cũng chính trong khoảnh khắc ấy cô nhận thấy một điều vô cùng khác thường.

Hai đứa trẻ trong vòng tay cô rõ ràng vẫn là Lam Thiên và Từ Y, thế nhưng sắc mặt chúng tuyệt nhiên xanh xao vàng vọt, đôi mắt hai màu dờ dẩn nhìn vào khoảng không trước mặt. Bỗng chúng chuyển hướng sang nhìn cô rồi cười yếu ớt:

" Mẹ!!! "

(Aikaba: Get high!!!)

Hạ Tuyết giật mình, cô quay người chứng lại rồi kiểm tra nhưng trên cơ thể hai đứa trẻ tuyệt nhiên không một vết thương, không có một dấu hiệu cưỡng ép hay bạo hành. Vội lay mạnh Lam Thiên và Từ Y, cô nói như ra lệnh:

" Hai đứa, sao thế này? Trả lời mẹ đi chứ? "

Hai đứa trẻ vẫn không trả lời cô, chỉ dựa vào lòng Hạ Tuyết. Từ Y chạm vào tóc cô, ý muốn an ủi Hạ Tuyết còn Lam Thiên lại chỉ lẩm bẩm:

" Mẹ, bọn con xin lỗi.... Con!!! "

Ngay sau đó kia hai cặp mắt từ từ khép lại, Hạ Tuyết cuối cùng cũng rơi vào trạng thái hoảng loạn...

" Y Nhi, Thiên Nhi... Tỉnh lại đi, mẹ ở đây rồi mà!!! "

Hạ Tuyết ra sức gọi nhưng chỉ thấy hai cặp mắt ấy vẫn nhắm nghiền không cử động. Đau lòng cùng phần nộ, Hạ Tuyết quay đầu, dùng ánh mắt hung ác chiếu rọi vào Mặc Lãnh Phong. Ánh nhìn ấy đẹp đẽ mà dữ dội, thật tương phản với cái vẻ mặt bình thản của hắn

" Mặc Lãnh Phong!!! Anh đã làm gì con của tôi rồi? "

Mặc Lãnh Phong ngồi đối diện cô, thái độ tự mãn lộ ra rõ ràng trước câu nói của Hạ Tuyết. Về tự tin ấy khiến đáy lòng Hạ Tuyết dâng lên một nỗi bất an như nhói vô cùng. Bằng sự nhạy bén của mình, cô hoàn toàn có thể cảm nhận một điều gì đó không ổn trong hoàn cảnh hiện tại. Trước thái độ im lặng hiện tại của Mặc Lãnh Phong, Hạ Tuyết như phát điên hỏi lại:

" Mặc Lãnh Phong, Y Nhi và Thiên Nhi làm sao thế này? Anh đã làm gì hả? "

Mặc Lãnh Phong im lặng nhìn cô, phong thái lãnh đạm nhưng ẩn hiện vẻ tàn ác chẳng thể phai nhạt. Bỗng hắn đứng dậy, nhưng không phải tiến đến chỗ Hạ Tuyết mà là tới một giá sách. Lấy một quyển sách trên giá, hắn dùng những ngón tay thô ráp vuốt ve từng trang giấy rồi vừa xem vừa mỉm cười:"

Dương Hạ Tuyết, cô có biết gì về y dược không? "

" Nói thẳng đi!!! " Hạ Tuyết trừng mắt cắt ngang, cô vốn không muốn dành thời gian cho mấy truyện tào lao của hắn.

" Cô vẫn thật không kiên nhẫn!!! " Mặc Lãnh Phong lắc đầu rồi mở miệng:

" Reaper chúng tôi vốn là một tổ chức xã hội đen được thành lập từ những năm thế chiến thứ II. Phần lớn các nhà sáng lập đương thời đều là các bác sỹ, được sỹ phục vụ trong quân y thời bấy giờ. Chúng tôi sáng chế ra các loại thuốc, cứu sống nhiều mạng người, nhưng đồng thời cũng đảm nhiệm việc chế tạo những loại dược liệu nguy hiểm khác!!! Ví dụ như thứ này chẳng hạn "

Dương Hạ Tuyết thấy hắn tao nhã lấy ra một cái bình thủy tinh tuyệt đẹp màu đen từ giá sách, thoạt trông thật giống như một thứ đồ tạo tác từ thời Trung Cổ. Tay hắn xoay qua xoay lại cái bình rồi vừa cảm thán vừa nói:

" Đây là thứ độc dược mà Reaper chúng tôi gọi là Hắc Tử Thần. Nó được tạo ra nhằm mục đích tra khảo các lãnh đạo cấp cao của quân địch. Sở dĩ nó có tên như vậy bởi vì các đặc điểm của nó giống với căn đại dịch nổi tiếng ở Châu Âu thế kỷ 14. Thời điểm đấy không một ai biết nguồn gốc thật sự của căn bệnh này, chỉ có thể nhìn nó lan ra từ từ, bao trùm tất cả. Và kết cục chính là cái chết lâu dài và đau đớn!!! "

" Ý anh muốn nói là gì? " Hạ Tuyết vội trừng mắt, cô bắt đầu hiểu được ý tứ của Mặc Lãnh Phong. Quay đầu nhìn sắc mặt tái nhợt đến dọa người của Lam Thiên và Tử Y trong lòng mình, Hạ Tuyết chợt cứng người. Giọng cô bắt đầu nhỏ dần, thanh âm cũng có chút run rẩy:

" Mặc Lãnh Phong chả lẽ anh... Anh là tên súc vật đến thế sao? Bắt cóc rồi còn hạ độc cả chính con mình. Tôi luôn nghĩ dù anh là người tàn độc nhưng ít ra cũng sẽ không bao giờ giở thủ đoạn hèn hạ. Nhưng tôi thật không ngờ anh lại là một kẻ vô liêm sỉ như vậy! "

Động tác đang xoay cái lọ thủy tinh của Mặc Lãnh Phong bỗng chốc dừng lại. Ánh mắt phong lãng bỗng chốc biến hoá đầy hàn băng. Liếc mắt quan sát cô gái trước mặt, hắn mở miệng đầy yêu nghiệt:

" Tôi tiểu nhân sao? Dương Hạ Tuyết, tôi chỉ muốn cho cô thấy được thứ mà cô định lợi dụng để hạ gục tôi có thể phản tác dụng như thế nào! "

Mặc Lãnh Phong khinh thường nhìn Hạ Tuyết. Quả thật, khi biết được Lam Thiên và Tử Y chính là con của mình, hắn đã có chút kinh hoàng xen lẫn căm phẫn. Nhưng bản sinh vốn là ác ma của thương trường, Mặc Lãnh Phong hắn hoàn toàn có thể nắm bắt được tình thế, chuyển bại thành thắng. Vậy thì nếu như người đàn bà này đã muốn huỷ hoại hắn, hắn sẽ huỷ hoại những gì mà cô ta trân trọng nhất...

Cho dù đó có là một thứ thuốc về hắn...

Hạ Tuyết nghe từng lời nói của Mặc Lãnh Phong mà như đất bằng hững hờ. Cô đã không thể kìm hãm vẻ bình tĩnh nhưng vẫn lựa chọn sự trầm mặc, Hạ Tuyết hỏi lại hắn: " Mặc Lãnh Phong, chúng...cũng là con của anh "

Lúc này, Hạ Tuyết bỗng thấy khoẻ môi Mặc Lãnh Phong càng giương cao, lời nói tiếp theo vừa lãnh trào lại vừa thâm độc

" Vậy thì sao? " Ánh tím trong mắt hắn càng như thêm mĩa mai, cứ như hai chữ "con ruột" chỉ là một hạt bụi trôi nổi trong không khí. Càng nhìn vào đó, Hạ Tuyết càng cảm thấy không thể tin nổi một màu sắc tuyệt đẹp như vậy mà cũng có thể thật tàn nhẫn và hắc ám.

" Từ đầu, cô căn bản đã không xứng đáng để mang thai con của tôi. Cũng như hai đứa trẻ đó, vĩnh viễn không bao giờ được tôi thừa nhận! "

Hạ Tuyết chết chân, không thể tin nổi những gì hắn vừa nói. Chưa bao giờ cô cảm thấy mình ngu ngốc như vậy, nghĩ rằng có thể khơi gọi một chút lòng trắc ẩn trong Mặc Lãnh Phong. Nghĩ rằng vì hắn là cha của các con cô nên hắn cũng sẽ đẹp đẽ như chúng. Nghĩ rằng mình cuối cùng mình có thể cảm tạ người đàn ông này vì món quà của hắn...

Nhưng không... tất cả chỉ là thứ ảo mộng mà cô theo đuổi. Tên đàn ông mà được gọi là cha của các con cô, hoá ra chỉ là một tên cầm thú không từ thủ đoạn, có thể vứt bỏ máu mủ của mình bất cứ giây phút nào.

" Pằng...!!! "

Bất chợt một thanh của con gió xẹt qua khuôn mặt của Mặc Lãnh Phong, để lại một vết máu chảy trên khuôn mặt nghiêm nghị rồi găm vào bức tường phía sau hắn...

Quay đầu, Mặc Lãnh Phong chỉ kịp nhìn thấy màu sắc đục ngầu của bầu trời vằn vữa, bão tố cùng một họng súng đen ngòm hướng vào mình. Giọng Dương Hạ Tuyết truyền đến, giống như đợt cuồng phong trong mắt cô:

" Mặc Lãnh Phong!!! Tôi sẽ giết anh!!! "

"Mặc Tổng!!!" Cò súng vừa mới hạ xuống trong phút chốc lại giương lên, vừa hướng về Hạ Tuyết, lại vừa hướng về tất cả mọi người trong phòng. Nhưng Dương Hạ Tuyết chẳng mấy may quan tâm, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ, đó là giết chết tên đàn ông này...

"Mặc Lãnh Phong, tôi sẽ chỉ nói một lần thôi, đưa tôi thuốc giải nếu không muốn vỡ sọ tại đây!!!"

Trong cơn hỗn loạn, Mặc Lãnh Phong đưa tay lên chạm vào má phải. Máu đỏ yêu mị dính trên những ngón tay thô ráp. Chà có vẻ từ ngày gặp người phụ nữ này hắn chảy máu hơi nhiều. Bất cười một chút, hắn tự tin nói với cô:

"Hừ!!! Dương Hạ Tuyết, cô không thể giết tôi đâu!"

"Tại sao?" Hạ Tuyết lên cò súng

"Chỉ cần tôi muốn, tôi sẽ làm được"

"Không, nếu là cô tôi tin cô có thể bắn chết tôi bất cứ lúc nào!"

"Vậy thì tại sao? Cho tôi một lý do để tha thứ cho cái mạng hèn của anh?"

"Vậy nếu như tôi nói công thức cho thuốc giải chỉ có hai người trên thế giới này biết. Tôi và Grim lão đại mà thôi thì cô sẽ làm sao?" Hạ Tuyết cuối cùng cũng hiểu ra âm mưu của hắn, cò súng càng giương cao, giọng cô cũng theo đó càng trầm xuống:

"Vậy nên anh muốn dùng điều này để uy hiếp tôi sao? Mặc Lãnh Phong, đáng lẽ lần đó gặp anh ở Mặc Thị tôi phải giết anh mới phải! Giờ đây Dương Hạ Tuyết tôi thật hối hận."

"Tuỳ cô thôi!" Mặc Lãnh Phong tiến về chỗ Hạ Tuyết, càng lúc càng gần, cho đến khi khẩu súng của Hạ Tuyết chạm đến nơi ngực trái của hắn. Mặc Lãnh Phong mới cúi xuống nơi tai phải của cô và phả hơi thở mùi xì gà nam tính vào đó:

"Cô vẫn có thể làm điều đó ngay tại đây, ngay bây giờ, kết thúc tất cả mọi thứ và gửi tôi xuống địa ngục. Nhưng cô nên nhớ một điều này Dương Hạ Tuyết. Chỉ cần tôi chết đi thì 12 tháng sau, chất độc trên người hai đứa trẻ kia sẽ phát tác và lan rộng ra toàn thân. Và cảnh tượng đó... không hề đẹp để một chút nào đâu, tôi đảm bảo đấy!"

Nói rồi Mặc Lãnh Phong đắc ý quan sát Hạ Tuyết từ trên cao. Toàn thân cô không một chút run rẩy nhưng ánh mắt hoan đại kia lại thập phần lo lắng. Hắn cơ hồ có thể nhận ra mình đã nắm gọn cô trong lòng bàn tay như thế nào. Hắn luôn luôn là kẻ săn bắt thượng hạng, dồn con mồi của mình vào thế bị động, mà Hạ Tuyết, cũng chẳng có gì khác biệt.

Mà cả chính bản thân Hạ Tuyết cũng biết mình đang ở tình thế tiến thoái lưỡng nan như thế nào. Giết tên đàn ông này và trả thù cho Lục Tâm đồng thời loại bỏ một kẻ thù đắc lực cho Dương gia. Thế nhưng....

Bất giác, Hạ Tuyết hướng mắt nhìn Lam Thiên và Từ Y đang nằm bất động trên sàn mà thần thờ.

Tất cả bỗng như trở lại cái ngày cô nằm trên bàn phẫu thuật 6 năm về trước. Nơi cô đã đánh đổi quyền lực, trọng trách và cả gia đình của mình chỉ vì hai sinh linh bé bỏng này... Hai món quà quý giá nhất mà thượng đế đã ban cho cô.... Lúc ấy, Hạ Tuyết nhận ra mình đã có một quyết định đúng đắn như thế nào.... Vậy 6 năm sau, cô nhất định cũng sẽ có một quyết định đúng đắn như thế!

Nghĩ đến đây, Hạ Tuyết bỗng nở nụ cười. Nụ cười dịu dàng đến độ khiến cho Mặc Lãnh Phong đang cao hứng cũng phải ngạc nhiên. Chỉ là hắn không hiểu, một người đang bị uy hiếp sao có thể cười một cách vô tư như vậy! Rốt cuộc cô gái này, đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?

Ngay sau đó Hạ Tuyết quay lại nhìn 5 người cận vệ của mình rồi lên tiếng:

"Các cậu, rút lui khỏi đây đi!!!"

"TIÊU THU!!!" Năm người cận vệ đồng thanh hô lên, không thể tin nổi những gì lão đại của mình vừa nói. Định tiến lên chất vấn cô thì bỗng bị giọng nói đanh thép của Hạ Tuyết ngăn cản:

"Đừng nói gì cả, trở về nhà đi, đừng nói cho mọi người ở trụ sở biết, hiểu chưa !!!!"

"Nhưng....!!!"

"Các cậu, các cậu cũng hiểu tình hình hiện giờ của tôi mà!" Hạ Tuyết quay đầu nhìn họ, cười đến rạn rở:

"Nếu các cậu ở lại sẽ chỉ càng khiến tôi thêm vương bận thôi, các cậu hiểu chứ!"

Năm người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, rồi nhìn đám người đang chĩa súng xung quanh mình rồi nghiêng răng, cúi đầu:

"Tuân mệnh tiểu thư!!!"

"Ừm!!!" Hạ Tuyết hài lòng gật đầu rồi chuyển giọng lạnh lùng:

" Để cho bọn họ đi, họ không có quan hệ! "

Mặc Lãnh Phong nheo mắt quan sát cô, rồi không nói không rằng chỉ lên tiếng:

" Được, tất cả mau đưa thuốc hạ của Hạ Tuyết tiểu thư ra khỏi biệt thự an toàn, một chút cũng không được đụng vào họ. Còn Nhã cậu mau đưa hai đứa trẻ kia vào phòng riêng của biệt thự! "

" Vâng thưa chủ tử!!! " Đám thuốc hạ đồng loạt hô lên, chỉ vài phút sau từng bóng người lướt qua ánh mắt mờ ảo của Hạ Tuyết. Cô hướng mắt, quan sát hình bóng hai đứa trẻ đang nằm

trên tay Lâm Nhã một cách đầy yêu thương cho đến khi chúng khuất sau bóng tối nơi cửa ra vào. Cuối cùng cô vội quay lại, thẳng thừng nhìn vào ánh mắt của Mặc Lãnh Phong mà không trốn tránh:

" Rồi, giờ thì Mặc Tổng, anh muốn làm gì tôi đây!!! "

" Vẫn rất thẳng thắn! " Mặc Lãnh Phong lấy tay nâng cằm Hạ Tuyết lên, thích thú vuốt ve nó:

" Đây là lí do tôi rất thích chơi đùa với cô đấy Hạ Tuyết!!! "

" Thôi diễn trò đi! " Hạ Tuyết gạt tay hắn ra khỏi cằm của mình, rồi nói:

" Anh đầu độc con của tôi trả phải để tóm được tôi sao? Rốt cuộc anh muốn gì thì mới đưa ra thuốc giải? "

" Đừng nóng vội như vậy chứ Dương Hạ Tuyết, tôi nghĩ giờ người cô nên lo lắng nhất phải là bản thân cô mới phải. Cô nên biết, những kẻ rơi vào tay ta, trước giờ chưa từng có một cái kết tốt đẹp. "

" Mặc Lãnh Phong, đừng có quá đánh giá cao bản thân anh. Trên đời này sẽ luôn có những thứ đáng sợ hơn cả cái chết! "

Hạ Tuyết trừng mắt nhìn hắn. Cô quả thật không sợ chết, cũng không hề sợ con người thâm độc này. 6 năm qua cô đã từ bỏ nỗi sợ hãi lớn nhất của mình lại phía sau lưng, chẳng còn gì có thể làm cô tổn thương hay đau đớn, nhưng mất đi Lam Thiên và Từ Y, đó mới chính là nỗi sợ hãi lớn nhất của cô.

Nên dù người đàn ông này có thâm độc, có kinh khủng đến mức nào, sẽ hủy diệt cô hay lợi dụng cô, cô cũng sẽ đối mặt được. Chỉ cần con của cô an toàn là đủ rồi.

" Nếu cô đã can đảm như vậy, tôi sẽ dạy cho cô cách để làm hài lòng tôi như thế nào! "

Lời nói vừa dứt, Mặc Lãnh Phong đã túm chặt tay Hạ Tuyết, rồi trong sự ngỡ ngàng của đối phương, hắn đẩy cô xuống mặt sàn lạnh lẽo. Ngay sau đó một bóng đen bao trùm lên cô, che đi nụ cười tàn bạo dưới ánh sáng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Ác mộng

Aikaba Hikori. "

Thân ảnh cao lớn của Mặc Lãnh Phong đè chặt lấy người Hạ Tuyết rồi ả cô xuống chiếc ghế sofa gần đó. Cả quá trình diễn ra quá nhanh khiến Hạ Tuyết không kịp định thần, chỉ biết kêu lên:

" Anh....anh làm cái quái gì vậy!!! "

Mặc Lãnh Phong làm như không nghe thấy lời Hạ Tuyết, hắn chỉ ả cô xuống mặt ghế, rồi dùng thân mình to lớn áp lên. Thân thủ cũng bắt đầu không an phận mà di chuyển khắp thân thể cô.

Hạ Tuyết không thể tin nổi hành động hiện tại này của hắn. Cô rõ ràng có thể cảm nhận bàn tay đàn ông to lớn nóng hổi của hắn cứ như vậy mà lướt trên làn da của mình, di chuyển từ hông đến thắt lưng rồi cuối cùng là giữa hàng cúc áo sơ mi và...

" Phụt!!! "

Chiếc cúc gỗ rơi xuống nền đá hoa, vang lên những âm thanh lạnh ngắt. Lúc này Hạ Tuyết như chợt lấy lại ý thức, lửa giận không hề che giấu, cô hất tay hắn ra rồi tiện tay nắm chặt lấy cổ áo hắn, đè hắn xuống ghế:

" Tên đồn mạt, anh còn dám...!!! Nói đi, công thức của thuốc giải là gì! "

Mặc Lãnh Phong bị ấn xuống bất ngờ nhưng vẫn điềm nhiên liếc xéo Dương Hạ Tuyết. Đoạn hấn vươn tay chạm vào chiếc cầm cương nghị của cô mà ve vuốt đùa bỡn:

" Cô cũng thật nóng vội, thời gian từ đây đến lúc độc tố phát tác còn rất dài kìa mà! Chúng ta sẽ còn cả một năm chơi đùa với nhau nữa! "

" Vậy thì trong khoảng thời gian một năm này anh muốn làm gì tôi? Bắt tôi phục tùng hay làm ẩm giương cho anh? Nếu anh nghĩ tôi sẽ khoanh tay chịu trời như thế thì anh nhầm to rồi đó, Mặc Lãnh Phong! "

Hạ Tuyết còn muốn nói gì đó nhưng tất cả đã bị ngăn chặn do cơn đau rất truyền tới từ cầm mình. Khi ấy, Hạ Tuyết mới nhận ra bàn tay đang vuốt ve cầm của cô đang trở nên gât gao hơn, giọng nói lúc này của hấn cũng không biết có bao nhiêu là sự cảnh cáo:

" Cô nên hiểu rõ vị trí lúc này của mình thì hơn đấy. Tính mạng hai đứa nhóc đó đang nằm trong tay tôi, chỉ cần tôi muốn chúng phải chết thì nhất định chúng sẽ không tránh khỏi số mệnh! "

Câu nói của hấn truyền đến tai Hạ Tuyết như một tia sét xé tan bầu trời. Cô lúc này đã không thể tin nổi vào tai mình, trong cơn ngơ ngẩn lại phản chiếu hình ảnh của Mặc Lãnh Phong, tựa như một cơn ác quỷ u ám và đen tối nhất mà cô từng gặp. Đây mà là người đàn ông cô muốn cảm tạ và biết ơn sau khi gặp lại sao? Không, hấn chẳng qua chỉ là một kẻ khát máu và không từ đoạn nào thôi!" Tại sao chứ? " Hạ Tuyết đè nén lửa giận, thẳng thắn đối diện hấn:

" Nếu anh muốn, chỉ cần nhắm vào tôi là đủ rồi, tại sao phải là vào con của tôi. Chúng vô tội... "

Vẻ đau đớn bỗng xuất hiện trong cặp mắt tuyệt đẹp kia, dù rất mỏng và nhẹ nhưng không tránh khỏi tài quan sát tài tình của Mặc Lãnh Phong. Chính hấn cũng cảm thấy lạ lẫm, rõ ràng đây vốn là thủ đoạn mà xưa nay hấn luôn coi thường nhất, thế mà hấn lại đi áp dụng đối với người phụ nữ này, chỉ vì muốn thấy cô ta bày ra một chút yếu đuối mỏng manh. Và lúc này đây, khi thấy sự tổn thương nơi sâu thẳm của Hạ Tuyết, hấn bỗng cảm thấy há hê vô cùng... Bởi giờ thì hấn đã hiểu, thứ hấn muốn lúc này chỉ đơn giản là

" Tôi muốn cô phải chịu sự dày vò tốt cùn, không được sao? "

" Anh...!!! " Hạ Tuyết cắn môi, bàn tay nắm cổ hấn càng siết chặt, nhưng không cần suy nghĩ, cô vội đáp nhanh:

" Nói đi, anh muốn thế nào mới đưa ra thuốc giải? "

Mặc Lãnh Phong nheo mắt nhìn cô, sự ngạo nghễ nơi khuôn miệng trở nải càng nở rộ, rồi lợi dụng lúc Hạ Tuyết mất cảnh giác, hấn nắm chặt lấy tay cô rồi bật dậy, kéo sát người cô vào thân thể cao lớn của mình. Ánh tím đẹp đẽ đối diện với làn sương mù mờ nhạt, rồi từ từ di chuyển khắp thân thể cô. Ánh nhìn ấy lơ lửng đến độ tựa như muốn lột trần hết tất cả của Hạ Tuyết. Ngay sau đó, hấn ngước mắt, nói bằng chất giọng trầm khàn, quyến rũ:

" Cô nghĩ tôi muốn thế nào? "

Hàm ý trong câu nói của hấn kẻ mù cũng có thể hiểu được. Khẽ thở dài một hơi, Hạ Tuyết ấn tay hấn rồi trước cơn mắt sững sờ của hấn, cô đưa tay lên vạt áo, những ngón tay nhỏ trắng vừa cời cúc vừa hỏi hấn:

" Làm sao tôi có thể biết anh sẽ giữ lời? "

Mặc Lãnh Phong ngạc nhiên trước hành động của cô, nhưng hấn lại chỉ ngả người ra phía sau, đơn giản xem xét:

" Cô có thể lựa chọn bây giờ. Để tôi dày vò cô và tôi sẽ cho cô công thức, hoặc giết tôi tại đây và đẩy con của cô vào nguy hiểm. Tất cả đều là do cô quyết định! "

" Hừ!!! " Hạ Tuyết nghe mà cười khẩy, bàn tay đặt trên vạt áo sơ mi trắng lại bắt đầu di chuyển. Từng chiếc cúc cũng dần được tháo ra dưới làn tay trắng muốt rồi tuột khỏi bờ vai trần.

Mặc Lãnh Phong thoáng ngạc nhiên trước hành động bạo gan của cô, nhưng tuyệt nhiên không có ý ngăn cản. Hấn chỉ ngồi đó, nhìn như thôi miên vào đôi tay đang di chuyển đến chiếc áo lót đen nhánh, nhỏ nhắn trên người Hạ Tuyết. Từ lúc cô mở nút, cời áo cho đến khi chiếc áo con rơi xuống mặt sàn, một chút hấn cũng không rời mắt, như thể đang quan sát một cơn mồi đang chuẩn bị đưa đến cho mình. Nhìn xuống một chút nữa, tới cặp đùi nhỏ nhắn dần dần lộ ra, rồi đầu gối xinh đẹp và những ngón chân thon nhỏ....

Đến rồi cuối cùng đọng lại nơi đáy mắt Mặc Lãnh Phong là một thực thể khiến hấn ngỡ ngàng. Một làn da trắng, mịn màng hài hoà với một ngũ quan tầm thường không tò đẽm. Mái tóc nhuộm hai màu đen trắng xoã dài, che đi cái cơ thể nhỏ nhắn, gầy và có phần thô sơ kia.

Tầm thường và giản đơn là vậy nhưng lại làm nổi bật lên một cái gì đó thật đậm, thật nhạt, khiến cho hấn cảm giác như Dương Hạ Tuyết là một cái gì đó không thật sự tồn tại. Cô trông cứ như một cơn gió, sẵn sàng bay đi nếu như không được ai níu giữ.

Bất chi bất giác, Mặc Lãnh Phong muốn thử xem cô có phải là thật hay không. Hấn vươn tay, chạm vào làn da trắng nhạt của Hạ Tuyết, hơi ấm từ đó tương phản với hơi lạnh từ bàn tay hấn khiến Hạ Tuyết bất giác nhắm mắt. Cái nhãn mặt ấy khiến Lãnh Phong hiểu ra, vô thức lại rút tay về. Xem ra cô gái này rất ghét sự động chạm của hấn:

"Sợ rồi sao?" Hắn cười mà như không hỏi cô

"Không!!!" Hạ Tuyết đáp thẳng thắn rồi chuyển sang một nụ cười vô cùng phong tình:

"Tôi thậm chí còn mong chờ xem Mặc Lãnh Phong có chút tiến bộ gì so với 6 năm trước không thôi!"

Đoạn cô vòng tay qua vai Mặc Lãnh Phong, càng lúc càng ép sát cái thân thể rắn rỏi kia vào nửa thân trên trần trụi của mình. Qua lớp áo sơ mi mỏng của hắn cô có thể cảm nhận từng thớ thịt rắn chắc, đẹp đẽ và đầy uy lực của một người đàn ông, cũng như khuôn mặt tuyệt mỹ mà hắc ám của hắn, giống nhau đến không tìm ra điểm khác biệt. Một vẻ đẹp trái ngược với nhan sắc chẳng có gì nổi trội của Hạ Tuyết.

Nhưng cũng chẳng sao! Hạ Tuyết nhủ thầm. Nếu có thể chung đụng với người đàn ông này trong quá khứ thì sao bây giờ cô không thể. Hạ Tuyết biết cô chẳng phải thánh nữ, giả vờ thuần khiết, bảo toàn gì. Bọn họ đều là người của thế giới ngầm, lời nói đôi khi lại chẳng có tác dụng bằng một thứ hành động đơn giản mà hiệu quả...

Hành động bạo dạn của Hạ Tuyết khiến Mặc Lãnh Phong bật cười, hắn vội đổi thế bị động thành chủ động. Hắn xoay người, đặt Hạ Tuyết dưới thân mình, cuối cùng cười trêu:

"Đương Hạ Tuyết, với thân thể này của cô một chút dục vọng tôi cũng không thể có..."

... Hạ Tuyết nhìn hắn từ từ cởi quần áo của mình, để lộ một vẻ đẹp nam tính và hoang dã trước mắt cô, thế nhưng trong đôi mắt hắn lại chẳng có một chút ám áp, cũng như lời nói đầy tuyệt tình từ vừa vang lên:

"Đừng mong tôi sẽ nhẹ nhàng với một tiện nhân như cô!!!"

"A!!!!" Một tiếng kêu đau đớn vang lên xé tan màn đêm ngoài biệt thự. Hạ Tuyết chỉ cảm thấy hạ thân mình bị tấn công một cách bất ngờ đến đau đớn tột độ. Nỗi đau còn khủng khiếp hơn cả lần đầu tiên của mình. Hạ Tuyết cắn chặt môi, cố gắng để không phát ra bất kỳ tiếng kêu đau đớn nào. Đầu ngẩng cao, cô nhìn người đàn ông đang ra sức vận động trên cơ thể mình mà trừng mắt. Từng đầu đến cuối chi trần ngập hận ý. Mặc Lãnh Phong mặc sức tàn phá, đôi tay gân guốc và thô ráp chạm vào vòng eo cô mà bóp chặt khiến nó tím bầm lại nhanh chóng. Hắn cần bản chính là dã thú, khác xa tới cái đêm của 6 năm trước. Khi ấy, hắn dịu dàng săn sóc cô, khi hắn đau lòng an ủi cô và cả khi hắn triu mến gọi cái tên Dã Liên kia!

Đúng rồi, bây giờ mọi thứ đã khác, người trước mắt cô lúc này chẳng phải Lục Tâm, mà cô trong mắt hắn cũng chẳng phải Dã Liên. Bọn họ đơn giản chỉ là Dương Hạ Tuyết và Mặc Lãnh Phong, hai kẻ thù không đội trời chung của nhau. Chỉ dựa vào đó cũng đủ để khiến cho Hạ Tuyết cảm thấy việc này thật vô vị mà thôi!

Mặc Lãnh Phong đang trở nên điên cuồng. Từ đầu đến cuối hắn chỉ muốn vũ nhục cô, cho cô thấy cô bất lực như thế nào, dù sức mạnh của cô có ngang hàng hắn, dù cho sự nhạy bén của cô có tuyệt vời hay thân phận của cô có cao như thế nào. Cuối cùng cũng phải quy phục trước hắn, Mặc Lãnh Phong này.

Hắn muốn bẻ gãy ý trí của cô...

Nhưng lạ chưa, Dương Hạ Tuyết lại chỉ cười, vừa nhìn hắn vừa cười. Hắn không biết một con người có thể cười một cách như vậy, khát máu và đầy nguy hiểm. Cô ngẩng đầu, càng quan sát hắn thì cô cười càng tươi, một chút đau khổ hay nhục nhã Hạ Tuyết cũng trả cảm thấy, cứ như thể người phải cảm thấy ủy khuất là hắn chứ không phải cô.

Con phần nộ bắt đầu nảy sinh khi hắn nhìn thấy khuôn mặt giễu cợt này của Hạ Tuyết. Động tác của hắn mỗi lúc một mạnh mẽ và chạm, hắn muốn khiến cô sống giờ chết giờ dưới bàn tay của hắn. Thế nhưng Hạ Tuyết vẫn chỉ dành cho Mặc Lãnh Phong một ánh nhìn lãnh đạm:

"Mặc Lãnh Phong, anh chỉ có thể này thôi sao?"

Mặc Lãnh Phong vẫn tóm chặt lấy cô không buông, hắn cũng tà ác nói:

"Chả lẽ Dương tiểu thư vẫn còn thấy chưa đủ? Liệu có cần tôi gọi thêm người phục vụ không?"

Sắc mặt Hạ Tuyết lúc này đã tái nhợt, đôi môi không còn sức sống nhưng vẫn cô vẫn không run sợ mà đáp trả lại hắn:

"Mặc Lãnh Phong, anh muốn làm

gì tôi thì tùy anh. Nhưng anh nên nhớ, chỉ cần sau khi lấy được thuốc giải, người đầu tiên mà tôi sẽ huyết tẩy trong Reaper sẽ là anh đấy, tên khốn!"

"Ha!!!" Mặc Lãnh Phong cười khẩy nhưng hàm răng nghiêng lại ken két. Rất thú vị, cũng thật lâu lắm rồi hắn chưa có cảm giác muốn khuất phục một ai đó như vậy! Người phụ nữ này, thật đủ để làm hắn muốn chơi đùa rồi hủy hoại...

"Được thôi!!!" Mặc Lãnh Phong thần nhiên nói rồi cúi xuống cắn mạnh vào vành tai cô. Một cơn đau nhói tràn đến khiến Hạ Tuyết nhắm mắt cùng một cảm giác ươn ướt nơi vành tai khiến Hạ Tuyết chỉ có thể nghe loáng thoáng câu được, câu mất:

"Tôi rất chờ mong đến ngày đó đấy, Dương Hạ Tuyết!"

***Trong căn phòng ngủ xa hoa, diễm lệ, Lâm Nhã thờ dài liếc nhìn hai thân ảnh đang nằm trên giường. Trong chiếc chăn bông màu vàng kim cung đình,

hai thiên thần đang sâu vào giấc ngủ nhưng khuôn mặt tái xanh lại cho thấy chúng như đang trải qua một cơn ác mộng.

Lâm Nhã quan sát từ chân mày, mí mắt rồi tỉ mỉ từng mí quan của hai đứa trẻ mà thâm cảm thán. Thật quá giống người đàn ông kia, khiến cho giây phút đầu tiên hân gặp mà đã ngỡ ngàng, cứ nghĩ rằng chỉ là một sự trùng hợp, chỉ là hiện tượng "người giống người" ngẫu nhiên. Thế nhưng đúng là sự trùng hợp nào cũng có bàn tay sắp đặt của số phận, mới cho một người đàn ông như Mặc Lãnh Phong có hai đứa con rồi. Và lạ kì hơn là với cả một thành viên của Dương gia nữa!

Tay đặt trên cằm, đầu đầu suy nghĩ, Lâm Nhã bỗng quay về phía người đàn ông đang điềm nhiên đọc sách ở phía sau mình:

"Cận Nhiên, cậu nghĩ tên đó làm chuyện này có hơi quá đáng không?"

Chung Cận Nhiên lúc này mới ngẩng đầu nhìn Lâm Nhã rồi đặt quyển sách xuống cái bàn cà phê nhỏ bên cạnh mà nói:

"Lâm tiên sinh có ý nghi ngờ quyết định của Mặc tiên sinh sao?"

"Thật sự tôi không rõ!!!" Lâm Nhã gãi gãi đầu rồi ái ngại nhìn Lâm Thiên và Từ Y vẫn hôn mê trên giường:

"Chỉ là áp dụng nó lên hai đứa nhóc này liệu có quá đáng lắm không! Dù gì chúng cũng chỉ là những đứa trẻ vô tội mà thôi!"

Chung Cận Nhiên dăm chiêu một lúc, rồi lại thờ dãi theo Lâm Nhã:

"Lâm tiên sinh, tôi đã đi theo hai người từ lúc Mặc Thị chỉ mới chấp chững thành lập. Phục tùng rất nhiều mệnh lệnh, ra tay hạ sát cũng không phải chỉ một hai người, trong số đó có cả những kẻ đồn mạt lẫn người dân vô tội. Đối với tôi quyết định của Mặc tiên sinh là tuyệt đối, tình cảm cá nhân của tôi sẽ chỉ cản đường ngài ấy mà thôi!"

"Cận Nhiên, cậu trở thành một kẻ hèn nhát từ bao giờ thế!" Lâm Nhã nhếch mép, hỏi lại hần...

"Xin thứ lỗi cho tôi, Mặc tiên sinh" Chung Cận Nhiên vô cảm nói. Thật đúng như những gì hần vừa trình bày, thời gian thật đã làm hần thập phần thay đổi....

Đúng lúc ấy, một tiếng "kẹt" vang lên sau lưng. Hai người đàn ông ngẩng đầu, ngắm nhìn cái bóng đen như tử thần ở cửa ra vào mà giật mình...

"Mặc tiên sinh!!!!"

"Phong...!!!!"

Lâm Nhã và Cận Nhiên đột ngột đứng bật dậy rồi cứng người. Bởi bọn họ thấy người đàn ông ở cửa lúc này tuy vẫn đạo mạo và uy nghi như thường ngày nhưng cả người lại tản mát ra một khí thế bức bách vô cùng đáng sợ. Cứ như thể có một ai đó đang nợ hần một món nợ rất lớn vậy!

Nhìn Mặc Lãnh Phong lúc này mà Lâm Nhã phải hít sâu một hơi, cuối cùng lấy hết can đảm tiến lại:

"Phong, cô ta... sao rồi...?"

Mặc Lãnh Phong lấy tay nói lỏng cả vạt rồi lại lục lọi trong túi áo của mình như thể không muốn để ý đến lời nói của Lâm Nhã. Có trời mới biết lúc này hần đang thêm thuốc đến thể nào, còn đầu tâm trí để để ý đến chuyện khác...

"Phong, "phù thủy" vừa gọi cậu xong đấy!!!"

....

"Bà ta vẫn đang đợi nơi đầu dây"

Quả nhiên lời nói đấy đã tạo nên một tác động lớn đối với Mặc Lãnh Phong, đôi đồng tử tím thắm càng thêm đen đặc. Phải mất một lúc sau hần mới tiếp tục tìm thuốc rồi vừa lời một điều xì gà mà châm lửa. Vừa hút thuốc hần vừa quay ra nói với Chung Cận Nhiên:

"Cận Nhiên, nói máy cho bà ta!!?"

"Vâng, Mặc tổng!!!" Chung Cận Nhiên nhanh nhẹn đáp rồi chỉ vài phút sau một chiếc điện thoại đã được đưa đến trước mặt Mặc Lãnh Phong. Cầm lấy nó, hần thờ ơ trả lời cuộc điện thoại, khuôn mặt vô cảm như đã làm điều này vô số lần rồi:

"Bà muốn gì?"

Đầu dây bên kia bỗng truyền ra một tiếng xầm xì to nhỏ. Không biết người đó nói gì, chỉ biết cuộc nói chuyện càng kéo dài sắc mặt của Mặc Lãnh Phong càng lúc càng kém đi. Hần lạnh giọng nói:

"Thì sao? Người phụ nữ họ Tôn đó thật phiền nhiễu, tôi cũng không cần phải lấy một người như cô ta"

Lại một phút trôi qua, người bên đầu dây có vẻ bức tức....

"Ha, bà đừng tưởng có thể kiểm soát tôi chỉ bằng một người đàn bà. Chúng ta đã thoả thuận, tôi có thể tìm kiếm một người vợ nhưng tuyệt đối sẽ không phải là một người mà bà chọn "

"Vậy sao...!!!??? " Hấn lại cười phá lên, ánh mắt lúc này lại tình lướt qua hai thân ảnh đang lặng im trên giường. Ánh mắt đang dao động vì giận dữ bỗng chốc trở nên bình thản. Tiến đến bên chiếc giường lớn, hấn đặt lên vuốt ve hai khuôn mặt xinh đẹp mà tái xanh kia...

Đôi mắt màu hoàng hôn bỗng sáng lên đầy toan tính. Bàn tay lạnh ấy chạm đến khoeé mắt Lam Thiên và Từ Y khiến chúng trong vô thức rùng mình. Nụ cười trên môi hấn càng thêm âm lãnh, cứ như muôn báo trước một trận sóng gió nổi lên, thay đổi tất cả:

"Vậy nếu như tôi nói tôi đã có một người vợ... bà sẽ làm thế nào? "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Bản hợp đồng điên rồ

" Sắp đc 300k lượt xem rồi. Nếu tính ra bây h đã hết quyền 1 của truyện rồi đây cả nhà ạ! Sau rất nhiều thời gian, Aikaba tôi luôn tự hỏi liệu có nên đặt lại tên truyện ko nữa? Và nếu đặt tên thì sẽ là gì? Mong cả nhà cho

ý kiến.

Aikaba Hikori. "

Mở mắt, Dương Hạ Tuyết ngẩng đầu, nhìn thứ ánh sáng chiếu rọi trên trần nhà mà nhú mảy, như một thói quen cô đưa tay lên dụi mắt...

" Fuck!!! "

Hạ Tuyết chửi đồng một câu cụt lủn. Con đau rã rời trên thân thể đánh thức mọi giác quan của cô và cho cô nhiều cảm nhận.

Có đau, có mỏi và có cả lạnh...

Chống tay xuống mặt ghế, Hạ Tuyết ngẩng đầu rồi lại nhìn xuống. Những dấu vết tím bầm thậm chí là đen đặc trải dài dọc khắp thân thể cô, đủ để chứng minh một sức mạnh luân bạo kinh hoàng của ác thú...

Trí nhớ Hạ Tuyết lờ mờ đoán định mọi việc, đem qua thật sự một thứ ký ức xa vời. Cô chỉ nhớ người đàn ông kia điên cuồng giữ mình lại, một chút cũng không buông tha, một lần lại một lần đau đớn ập tới cho đến khi Hạ Tuyết mê man thiếp đi...

Bàn tay vô tình siết chặt thành nắm đấm, Hạ Tuyết neho mắt, hơi thở nguy hiểm phảng phất không gian. Chưa bao giờ cô cảm thấy hận một người như vậy, chỉ muốn băm vằm hấn ra làm trăm mảnh...

.... Mặc Lãnh Phong - khi tắt máy mọi truyện qua đi, chính tay tôi sẽ giết chết anh. Đừng có quên điều đó!

Im lặng bao trùm xung quanh một lúc lâu, Hạ Tuyết mới cực nhọc cử động thân thể. Gắng gượng đứng dậy, cô nhặt từng mảnh quần áo đang vương vãi trên sàn nhà rồi chậm rãi mặc vào người...

Cả quá trình ấy khiến Hạ Tuyết mất tận 10 phút mới gần hoàn thành. Lúc cài đến chiếc cúc áo cuối cùng cũng là khi cách cửa đằng sau lưng cô vang lên âm thanh kéo kẹt. Không quay đầu, Hạ Tuyết chỉ vừa chỉnh trang quần áo vừa nói:

" Nhanh vậy mà đã quay trở lại rồi sao? "

Thế nhưng giây phút quay đầu lại cô mới phát hiện, người đứng đằng sau cô lúc này lại chẳng phải là Mặc Lãnh Phong. Đó là một người thanh niên đẹp đẽ, trên mặt đeo cặp kính cận đất tiền, khí khái nghiêm túc bộc lộ một trí tuệ cao minh....

Một trong Tam Sắc của Reaper - Chung Cận Nhiên

" Sao lại là anh? " Hạ Tuyết khoanh tay trước ngực hỏi hấn, bộ dạng cũng trả có lấy một từ " khản trương ". Chung Cận Nhiên cũng không tỏ rõ thái độ gì nhiều, chỉ làm động tác mời Hạ Tuyết:

" Hạ Tuyết tiểu thư, cô có thể đến gặp con của mình được rồi! "

Khuôn mặt đang nghiêm túc của Hạ Tuyết bỗng chốc bừng sáng hẳn lên, đứng rồi bây giờ không phải lúc lo lắng cho bản thân, con của cô mới là quan trọng nhất... Không chần chừ, cô tiến lại chỗ Chung Cận Nhiên rồi trước con mắt ngỡ ngàng của hấn, mở cửa bước ra ngoài, tiện tay nắm lấy ống tay áo

của hắn lòi đi, không quên ném lại một câu:

" Dẫn đường đi anh bạn, tôi không có thời gian ngồi chờ đâu "

Chung Cận Nhiên bị cô kéo đi mà ngẩn ngơ, nhìn Hạ Tuyết hành động tùy ý như chủ nhà nơi đây? Xem ra đúng như lời Mặc tiên sinh nói, có lẽ ngài ấy đã chọc vào một cô gái không bình thường rồi!

Nằm trên chiếc giường lớn, Lam Thiên và Từ Y cuối cùng cũng có chút phản ứng. Chớp chớp đôi mắt lơ mơ, chúng vô thức cảm nhận được hai thân ảnh sừng sững lồ lộ ra trước mắt rồi ngay sau đó ngày một rõ ràng...

Đó là một bóng người, vừa cao lớn, vừa chững chạc đang đứng bên giường, thoạt trông có vẻ hấp tấp lo lắng. Còn một người trái lại, đang ngồi sát bên giường của chúng. Vì hắn ta quay lưng lại với Lam Thiên và Từ Y nên hai đứa trẻ chỉ thấy một bóng lưng thẳng tắp nhưng đầy uy lực. Cảm tưởng như chỉ cần người này xuất hiện ở đâu nơi đó sẽ bị áp đảo một cách triệt để...

Một con người như thế ấy vậy mà lại là cha của bọn chúng.. Chuyện này khiến Lam Thiên và Từ Y đều không thể tin nổi...

Chưa bao giờ trong cuộc đời, hai đứa trẻ tò mò về cha của mình, chúng chỉ biết đó là một người mà mẹ luôn rất tôn trọng và biết ơn vậy nên như một hệ quả, Lam Thiên và Từ Y cũng dành cho người đàn ông đó những cảm xúc như vậy. Chúng luôn luôn vẽ ra những mộng ảo về một người cha dịu hiền, tháo vát, một nhân viên làm ăn bình thường như bao người cha khác mà thôi... Nhưng thực tế...

Cha của chúng chẳng dịu hiền cũng chẳng xuất thân tầm thường. Ông ta giống như mẹ, mạnh mẽ, uy quyền và có một thân thế bí ẩn. Một hình ảnh phá bỏ cái tượng đài cát mà hai đứa trẻ xây dựng từ nhỏ đến lớn lên...

" Tỉnh rồi hả!!! " Đang mãi suy nghĩ Mặc Lãnh Phong đã quay đầu, ánh mắt nhìn vào khuôn mặt đang ngơ ngác của bọn chúng. Lâm Nhã bên cạnh thấy thế liền trở nên vui vẻ, dịu dàng nói:

" Hai đứa cứ nghỉ ngơi tiếp đi, chỉ cần vài tiếng nữa là sẽ trở nên khoẻ mạnh như bình thường thôi! "

" Chú...!!!" Lam Thiên khẽ nói rồi ngược đôi mắt hai màu lên, sự quen thuộc và lạ lẫm từ đó khiến hắn hơi nhúm mày. Không để ý đến Lâm Nhã chúng chỉ nhìn chăm chăm Mặc Lãnh Phong:

" Bọn cháu đã làm theo lời chú rồi rồi, chú không được hại mẹ... chú đã hứa mà! "

Mặc Lãnh Phong lãnh đạm quan sát khuôn mặt khấn khoản cầu xin của chúng. Sự ngây thơ không chút tì vết ấy thật tương phản với hắn, như thể chỉ cần hắn chạm vào là sẽ bị nhiễm bẩn vậy. Khiến hắn thật tâm tự hỏi, nếu không phải nhờ cái ngoại hình giống hắn như đúc này liệu chúng có phải là con của hắn hay không? Nhìn chúng hắn nhẹ giọng nói:

" Yên tâm, chỉ cần ta muốn mẹ hai nhóc sẽ được an toàn "

" Chú hứa chứ? " Lam Thiên dè dặt hỏi lại

" Ta hứa " Hắn gật đầu nhưng trong con ngươi ngập tràn vẻ toan tính.

" Hứa cái gì? "

Giọng nói thanh thép kéo theo đó là cánh cửa bật mở. Hạ Tuyết hùng dũng bước vào, phá tan cuộc trò chuyện cấm kỵ trong phòng. Theo sau cô là Chung Cận Nhiên im lìm bước tới, thoạt trông chẳng khác gì cận vệ đang tháp tùng Hạ Tuyết là bao..

Hạ Tuyết trừng mắt, cô rảo bước nhanh chóng. Điều bộ pha trộn giữa sự phẫn nộ xen lẫn lo âu khó tả. Rồi không nè hà sự có mặt của ba người đàn ông, cô ngồi thụp xuống giường, nhìn sắc mặt xanh xao của hai đứa con mà quát lên:

" Hai đứa... sao lại ngốc nghếch đến vậy thế? Ai dạy hai đứa làm mấy chuyện này hả? "

Cảm nhận được lời trách cứ thường ngày của Hạ Tuyết, Lam Thiên và Từ Y bỗng cười ngớ ngẩn:

" Mẹ... may quá, mẹ không sao rồi! "

" Đương nhiên là mẹ không sao " Cô cúi kính đáp lại:

" Mẹ là Dương Hạ Tuyết mà! Ai dám bắt nạt mẹ chứ? "

_ Bọn con biết! _ Từ Y cố cười, gãi tay tạo một câu nói _ Nhưng...?

" Sao vậy!???"

_ Mấy vết bầm trên cổ của mẹ, là sao ạ? _

" Hà!??? " Hạ Tuyết giật mình, vô thức đưa tay lên sờ cổ. Đoạn cô quay lại, vừa liếc xéo khuôn mặt đang giương giương tự đắc của Mặc Lãnh Phong vừa nghiêng răng:

" Chuyện này!??? "

Hạ Tuyết nguyên rủa Mặc Lãnh Phong rồi lại nhìn ánh mắt ngây thơ của hai đứa trẻ. Bí bách một hồi rồi cũng mặc kệ nói:

" À! Tất cả là tại con cầu ấy đó mà! "

_ Cầu ư? _

" Phải, một con cầu ngu ngốc, hỗn đản, không được giáo dục tốt ấy mà! "

Hạ Tuyết vừa nói thao thao bất tuyệt lại vừa lơ đãng nhìn thấy ánh mắt hình viên đạn của ai đó đang hướng vào mình. Như một thói quen cô cũng hát hàm nhìn lại hần, một chút rụt rè cũng chả để lộ... Sao nào? Cô đâu cần phải kiêng nể gì một tên tội phạm hiếp dâm chứ?

Không gian bỗng tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc. Đến cả Lâm Nhã và Chung Cận Nhiên còn không thể ngờ một cô gái nhỏ bé như vậy lại dám sỉ nhục người đàn ông hắc ám Mặc Lãnh Phong kia, trong lúc nhất thời không biết làm gì chỉ ậm ừ lên tiếng, nhằm phá tan đi cái không khí căng thẳng tồn đọng:

" Ồm!!! Phong chúng ta sang phòng khác đi, nơi này không tiện nói chuyện!!! "

Hạ Tuyết giật mình, cúi đầu phá tan không khí trầm mặc, đoạn cô quay lại chạm tay vào mặt hai đứa trẻ:

" Nghỉ ngơi đi, mẹ có chuyện cần nói với các chú ấy!! Các con ở đây ngoan nhé! "

" Vâng...!!!! " Lam Thiên và Từ Y gật đầu, bộ dáng ngoan ngoãn nhìn Hạ Tuyết. Kể cả khi cô đã đứng dậy, đi theo ba người đàn ông kia bước ra khỏi căn phòng, Lam Thiên và Từ Y cũng không khỏi ngoái nhìn theo...

_ Anh nghĩ mẹ sẽ ổn không? _

" Không sao đâu, em nghe mẹ nói rồi đấy, mẹ của chúng ta là Dương Hạ Tuyết, mẹ sẽ không bao giờ để ai bắt nạt mình đâu " Lam Thiên quả quyết, ánh mắt hướng về phía cửa ra vào càng ánh lên sự tin tưởng đặc biệt.

_ Úm! Mong là vậy _

Trong thư phòng của biệt thự...

" Mặc Lãnh Phong, rốt cuộc anh muốn gì đây? " Vừa bước vào thư phòng, Dương Hạ Tuyết đã lập tức lên tiếng, cô một chút cũng không muốn dãi dòng với hần.

" Chả phải tôi đã nói rõ với cô tôi sao? " Mặc Lãnh Phong tiếp tục vắn vẽ điều thuốc trên tay, giọng điệu lạnh lùng:

" Tôi muốn từ từ, từ từ mà tra tấn cô "

" Ha...!!!! " Dương Hạ Tuyết cười ngắt nghẻo, như thể cô vừa nghe được thứ truyện khôi hài nhất thế gian:

" Mặc Lãnh Phong, con người của anh rất nhiều toan tính, hần sẽ không rảnh rỗi đi làm mấy truyện nhảm chán đó! Anh đơn giản chỉ cần sai bảo mấy thuộc hạ của anh " chăm sóc " tôi là cũng đủ cho tôi khốn khổ rồi, cần gì phải đích thân ra tay. Anh làm vậy là có mục đích gì? Nói đi, đừng vòng vo nữa! "

Mặc Lãnh Phong quay sang cô, con ngươi màu hoàn hôn lấp lánh có chút tán thưởng:

" Cô rất nhanh nhạy, Dương Hạ Tuyết. Thế mới nói, một người phụ nữ thông minh không bằng một người phụ nữ sắc xảo... "

Nói đoạn hần lại tiếp tục hít sâu một hơi thuốc, đợi cho cái thứ khói ấy tràn ngập khoang phổi, hần mới nhả ra:

" Cái tôi muốn trước giờ cũng chưa bao giờ thay đổi, đó chính là sự thất bại của toàn Dương gia "

Ra là có ý này. Hạ Tuyết cười thầm trong bụng, người đàn ông này muốn lợi dụng cô để diệt trừ Dương gia. Thật đúng là một kẻ không đơn giản, nhưng tiếc thay cho hần, Hạ Tuyết cô cũng là một kẻ không đơn giản như vậy. Cũng may cô không bao giờ để lộ thân phận, chứ nếu như hần biết rằng người hần đang nắm giữ lại chính là cựu lão đại của Dương gia thì thật không biết hần sẽ phản ứng như thế nào? Nghĩ đến đây, không hiểu sao trong đầu Hạ Tuyết bỗng nổi lên một tia cao hứng. Cô muốn biết người đàn ông này còn có suy tính gì nên bèn giả bộ hỏi:

" Vậy... Mặc tổng cho hỏi khi không phải, chính xác thì ngài định sử dụng tôi như thế nào? "

Như biết trước Hạ Tuyết sẽ hỏi mình câu đó, Mặc Lãnh Phong đưa tay dụi điều thuốc xuống chiếc gạt tàn pha lê bên cạnh. Ngay sau đó hắn tiến sát lại gần Hạ Tuyết, khiến cho mùi thuốc lá và gỗ đàn hương trong không khí càng thêm nồng đậm. Có phải hay không cũng hư ảo như lời nói kinh thiên động địa tiếp theo của hắn:

" Bằng cách lấy cô thì thế nào!? "

Hạ Tuyết tròn mắt nhìn hắn, nhất thời á khẩu không nói được gì. Trong suốt 23 năm tồn tại trên cõi đời, chứng kiến đủ mọi thứ nhưng không gì gây khủng hoảng tinh thần cho cô hơn câu nói vừa rồi của Mặc Lãnh Phong.

Hắn vừa nói cái gì? Hắn muốn lấy ai cơ? Cô á...? Âm mưu điên rồ gì vậy?

" Mặc Lãnh Phong, anh đừng đùa nữa. Nó không vui đâu! "

Hạ Tuyết chắc chắn khi mình nói câu này, Mặc Lãnh Phong sẽ nở một nụ cười xấu xa, rồi hắn sẽ nói cô quá cả tin suy nghĩ. Nhưng không, nụ cười trên môi hắn đầy toan tính cùng hắc ám khiến cô không thể nào đoán định được rằng hắn muốn gì. Lần đầu tiên trong cuộc đời của mình, Dương Hạ Tuyết không thể đọc thấu một con người. Nhưng cô chỉ biết một điều, hắn chắc chắn đang nói sự thật...

Phần nộ bắt đầu dâng tràn đến đỉnh điểm, trong cơn phần nộ ấy còn xen lẫn một sự uất ức, Hạ Tuyết một chút cũng không thể ngờ hắn ta dám nghĩ ra phương thức biến thái đến vậy:

" Mặc Lãnh Phong, anh điên rồi! Anh thật điên rồi, nếu anh nghĩ tôi sẽ làm một điều vô lý như thế thì anh hãy mơ đi! Lấy anh á, tôi thà chết còn hơn " "

" Tại sao không thể!?? " Mặc Lãnh Phong bày ra khuôn mặt thật kiêu ngạo khiến Hạ Tuyết hận không thể đâm cho nó một phát:

" Cô quên rằng hai đứa trẻ kia đang nằm trong tay tôi sao? Cô vẫn chưa hiểu vị trí của mình lúc này ư, Dương Hạ Tuyết! "

Hạ Tuyết nghiêng rặng, lại là lý do cũ rích này. Thứ duy nhất ràng buộc cô và hắn nhưng cũng là vũ khí hiệu quả nhất để áp chế mình. Điều chỉnh lại tâm trạng bản thân, cô hỏi hắn:

" Cứ cho là tôi chấp nhận yêu cầu vô lý ấy thì anh sẽ được gì cơ chứ? Nếu như anh muốn dùng tôi để hạ bệ Dương gia thì xin lỗi, tôi căn bản chỉ là một sát thủ nhỏ nhoi của tổ chức. Số mệnh của tôi một khi đã vào tay anh thì cũng như không còn can hệ với họ nữa! Chẳng lẽ anh không tin tôi sao? "

Mặc Lãnh Phong nghe vậy thì cười khẩy, rồi không chần chừ mà gạt đầu nhìn Hạ Tuyết:

" Chính xác! Tôi không hề tin cô "

" Nên anh định dùng phương thức này để trói buộc tôi sao? Bì ỏi quá đấy! " Cô cười khẩy

" Dương Hạ Tuyết, cô có thể tùy ý suy diễn mọi việc nhưng đây là lối thoát duy nhất của cô, Cận Nhiên, đưa cho cô ta đi!"

Lời nói của Mặc Lãnh Phong vừa đưa ra cũng là lúc trước mặt Hạ Tuyết xuất hiện một tờ giấy đỏ chói. Màu đỏ yêu mị ấy khiến mắt cô đau nhức, cứ như thể đó là thứ màu sắc của sự hủy diệt... Chần chừ một lúc Hạ Tuyết vươn tay cầm lấy nó, đôi mắt nhật màu đỏ theo từng dòng chữ, bất giác đôi đồng tử ấy chột co lại:

" Một năm... Anh muốn tôi kết hôn với anh trong một năm thôi sao? "

" Phải! Đổi lại tôi sẽ đưa cô thuốc giải cho " Hắc tử thần "... Thế nào? Một cuộc trao đổi công bằng ấy chứ? " Hắn thở ra từng hơi thuốc.

Câu nói này khiến Hạ Tuyết càng thêm khó hiểu:

" Nhưng tại sao lại là tôi? Anh đâu phải là người thiếu thốn gì? "

Đây chính là khúc mắc trong lòng Hạ Tuyết, cô biết Mặc Lãnh Phong không ngốc nghếch. Hắn có ngoại hình, gia thế và cả quyền lực, đàn bà đi theo hắn không đếm xuể. Tại sao hắn lại chọn cô? Một người khác biệt hoàn toàn với những gì hắn mong đợi, chưa kể bọn họ còn là kẻ thù. Cô không thể tin, tận cùng hắn đang tính toán những gì?

" Điều đấy cô không cần phải thắc mắc, tôi có lý do riêng của mình... Và lại, chẳng phải cô muốn tìm cơ hội giết tôi sao? Tôi đang cho cô đặc quyền đó, hãy khôn ngoan mà nhận lấy đi! "

Hạ Tuyết nghe mà cười lạnh, rồi cô tiến lên ngồi vào chiếc ghế đối diện với hắn, vừa chống tay lên bàn vừa nhìn hắn bằng cặp mắt đẹp mơ màng:

" Ý anh là anh chỉ cần tôi sao? Chẳng tôi không thể ngờ lần thứ hai gặp lại mà Mặc Tổng đã bị tôi hấp dẫn đến thế đấy? "

Mặc Lãnh Phong hờ hững nhìn cô, một lời cũng không nói. Hạ Tuyết quan sát vào khuôn mặt lạnh lùng tuyệt nỉ đầy mà lắc đầu, đoạn cô quay sang Chung Cận Nhiên đang đứng ở bên cạnh mình:

" Cho tôi mượn cây bút của anh! "

Ánh mắt màu tím trong chốc lát lộ rõ sự thư thái, thoải mái quan sát cô gái trước mặt không ngần ngại ký lên mặt giấy đỏ chói. Ánh mắt ấy thật miệt thị, như thể chỉ muốn bóp vụn cô:

" Dương Hạ Tuyết, cô bỏ cuộc thật sớm! "

Hạ Tuyết vờ như không nghe thấy, đóng nắp bút lại rồi đưa cho Chung Cận Nhiên:

" Bỏ cuộc hay không không quan trọng. Mặc Lãnh Phong anh sẽ không bao giờ hiểu được đâu, một người mẹ sẽ làm bất cứ thứ gì cho con của mình "

Đoạn cô trừng mắt nhìn hân:

" Kể cả có phải đương đầu với ác quỷ đi chăng nữa. Vậy nên Mặc Lãnh Phong anh đừng vội quá đặc ý, việc tôi giết anh cũng sẽ chỉ là truyện một sớm một chiều mà thôi! "

" Lời thách đấu của cô, tôi nhận! " Hân nhanh chóng đứng dậy, rồi cầm lấy áo khoác bên cạnh mà nói:

" Vậy thì trách nhiệm đầu tiên của cô, Mặc phu nhân chính là hãy chuẩn bị đi! "

" Chuẩn bị? Anh có ý gì? "

" Đương nhiên là trở về quê nhà của tôi rồi! " Hân cười cao hứng nhìn cô. Ngoài kia, ngập tràn trong ánh bình minh nụ cười ấy càng thêm phần ma mãnh:

" Về Mĩ "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Biệt thự trên đồi phong

" 300 k rồi anh em ơi? Liệu tôi có lên đc 1tr ko ta?

Aikaba Hikori. "

Sự rung lắc đột ngột khiến Từ Y choáng tỉnh giấc. Vô thức quay lại, cô bé chạm ngay phải khuôn mặt Lam Thiên đang im lìm ngủ bên cạnh mình mà chớp chớp mắt...

Chỗ này là đâu thế nhỉ? Nhìn xung quanh, Từ Y nhận ra mình đang nằm trong một căn phòng trắng với những chiếc ghế da nâu bao bọc. Trên nóc căn phòng còn là những chiếc tủ mở lớn và một hàng dài những ô cửa sổ kì lạ ngập tràn ánh sáng. Thoạt trông rất giống nội thất bên trong máy bay...

Máy bay?

Từ Y vùng dậy, định bụng đánh thức Lam Thiên đang ngủ khò bên cạnh thì...

" Y nhi!!! "

Một giọng nói nhỏ nhưng hơi gắt khiến Từ Y giật nảy. Quay đầu, cô bé chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc đứng đó, dáng người mảnh khảnh, mái tóc nửa đen nửa trắng còn có một khí phách bất phàm. Khoanh tay nhìn cô bé, người phụ nữ đó lên tiếng nhắc nhở:

" Anh con vừa chơi rất mệt, đừng có đánh thức anh ấy! "

Từ Y rút tay về rồi ngoan ngoãn ngồi lại chỗ, cô nhìn Hạ Tuyết đang từ tốn ngồi xuống bên cạnh mình mà không hỏi gì. Nói sao đây, khác với anh trai và mẹ, cô bé luôn lựa chọn một sự tĩnh tại rất riêng. Thật giống như thói quen của một ai đó...

_ Mẹ _ Cuối cùng cô bé chỉ tay rồi nhìn xung quanh:

_ Sao chúng ta lại ở đây vậy ạ? _

Trước câu hỏi của con, Hạ Tuyết lại chỉ khẽ thờ dài, bàn tay đưa lên vuốt áng tóc đen mượt mà của cô bé. Từ Y ngây ngô nhưng lại nhạy cảm nhận ra sự phiền muộn trong đôi mắt của Hạ Tuyết thì bèn cúi đầu, không hỏi gì nữa. Điều này khiến Hạ Tuyết bất giác bật cười, đoạn cô lấy tay nâng cằm Từ Y lên rồi nhìn thẳng vào cặp mắt hai màu ngây thơ ấy:

" Nghe này Y nhi, chúng ta đang chuyển nhà con ạ! "

_ *Chuyển nhà?* _ Từ Y sững sờ ngạc nhiên, rồi đi ư? Sao lại phải đột ngột đến vậy?

"Ừm! " Hạ Tuyết gật gù đầu

_ *Mình sẽ đi đâu hả mẹ?* _ Cô bé cuống cuống hua hua tay, xem ra vẫn không thể tin nổi chuyện mẹ mình vừa nói..

Hạ Tuyết rõ ràng đang nhìn Từ Y nhưng đôi mắt mông lung tựa như vô thần, thế mà chỉ vài giây sau liền tan biến, giống như một thứ bọt xà phòng, không rõ hình dạng....

"Mẹ... cũng không biết..." Hạ Tuyết đan tay vào nhau, rồi lại rơi vào trạng thái trầm mặc. Từ Y thấy vậy thì cũng chỉ cúi đầu, tựa như không muốn cắt đứt mạch suy nghĩ của Hạ Tuyết. Cô bé biết lúc này Hạ Tuyết đang có bao nhiêu tâm sự không thể nói ra mà chỉ có thể chịu đựng một mình...

Tuy Từ Y không rõ đó là chuyện gì nhưng chắc chắn cô bé cảm thấy phần lớn lí do là bởi thứ thuốc được tiêm vào người mình lúc đó... Nếu không có nó, cả anh trai và cô đã không phải chuyển nhà và mẹ cũng sẽ không phải có nét lo âu như bây giờ... Nhưng cô bé đâu thể làm gì, chỉ biết cúi đầu, cuối cùng hươ hươ tay: _ *Con xin lỗi* _

Hạ Tuyết nhìn thấy thế mà giật mình, ngay lập tức cô cười xoa phần bác:

"Sao lại do lỗi của con? Không phải đâu. "

Cô trấn an Từ Y rồi kéo cô bé vào lòng, cảm đặt lên trán con gái, cô thủ thỉ:

"Quyết định này là do mẹ, không phải lỗi của Y Nhi đâu... Với lại cũng chỉ có một năm thôi mà sau đó chúng ta lại về! "

_ *Mình sẽ được về nhà sao?* _ Cô bé ngẩng đầu, con ngươi hai màu xuất hiện tia mừng rỡ..

"Ừ!!! " Hạ Tuyết gật gù đầu:

"Y Nhi sẽ được quay lại trường, gặp lại dì Daisy, các bạn rồi ông và bác nữa được không nào? "

Ánh mắt lấp lánh, Từ Y gật gù lia lịa rồi dựa vào lòng Hạ Tuyết. Chỉ cần một năm thôi là cô bé có thể được về nhà, cuộc sống lạ lẫm này sẽ quay lại như trước kia. Mẹ cô đã nói như vậy..... Cô bé chỉ cần đợi thôi!

Nằm trong vòng tay ấm áp của Hạ Tuyết, Từ Y căn bản không hề nhận ra nụ cười ngày một phai nhạt trên môi Hạ Tuyết. Mà mắt cô cũng theo đó càng trở nên đen hơn, vẫn vũ như cái tương lai tưởng chừng đang chờ đợi trước mặt...

Xe chạy lên khu vực đồi quanh co lên xuống... Hạ Tuyết ngược tầm mắt ra xa nơi rừng phong bạt ngàn che phủ. Những ngày mùa thu, lá phong dần chuyển vàng, rồi ngập đường rồi cuốn theo gió bay đi khắp nơi, tựa như những hạt bụi vàng lấp lánh dưới nắng.

"Chỗ này có vẻ đẹp nhỉ!!! "

Hạ Tuyết bình thần thốt lên rồi nhìn các con trong lòng mà nói:

"Đấy mẹ đã nói chúng ta không phải lo mà! "

Thế nhưng Lam Thiên và Từ Y đâu còn tâm trí để chú ý đến lời Hạ Tuyết nói mà chỉ trầm trồ nhìn ra ngoài cửa kính ô tô, thích thú chỉ trò xung quanh đầy hứng khởi, khiến Hạ Tuyết hết cách lắc đầu. Không phải do cô trói buộc bọn trẻ ở nhà lâu quá rồi chứ? Mấy con đường này ở Queenstown thì thiếu gì...

"Hừm! Sếp của các anh giàu thật đấy, đường đến căn biệt thự ở HongKong cũng chẳng khác gì ở đây cả!"

Xem ra câu nói của cô đã thành công thu hút sự chú ý của Chung Cận Nhiên này giờ vẫn im lặng ngồi bên cạnh, hần ngạc nhiên quay sang Hạ Tuyết:

"Hạ Tuyết tiểu thư biết về căn biệt thự ở Hong Kong ư? "

Hạ Tuyết không trả lời câu hỏi của hần, chỉ ngửa đầu ra đằng sau ghế thư giãn, hai mắt nhắm hờ, đoạn đặt ngón trỏ lên môi:" Đó là bí mật của tôi và sếp anh! "

Cận Nhiên nghe vậy thì cũng không hỏi gì thêm, tiếp tục tập trung vào đồng tài liệu trên tay, điệu bộ phớt lờ nhưng vô cùng chuyên nghiệp ấy khiến Hạ Tuyết cũng cảm thấy thoải mái phần nào. Xem ra nếu để người này giám sát cô cũng không phải là một chuyện tệ, chứ nếu phải đối diện suốt với Mặc Lãnh Phong chắc cô sẽ phát điên mất.

Chính Hạ Tuyết cũng cảm thấy lạ lẫm, sau khi từ chuyến bay từ HongKong đến đây, Mặc Lãnh Phong đột ngột biến mất. Cận Nhiên nói hần có công việc ở tập đoàn cần giải quyết nên có ý dặn dò cô phải về "nhà" trước. Đùng có làm loạn.

Nghĩ đến đây Hạ Tuyết bỗng cười khẩy trong lòng... "Nhà" gì mà nhà, có mà là cái buồng giam của cô thì có... Hạ Tuyết luôn nghĩ như vậy cho đến khi giọng nói vui sướng của Lam Thiên vang lên:

"Mẹ...mẹ nhìn kia!!! Whoa tuyệt quá! "

Ngẩng đầu, qua cửa kính ô tô Hạ Tuyết thấp thoáng thấy bóng hình một căn biệt thự trên đỉnh đồi, với thứ màu trắng ngà như một viên ngọc trai quý ẩn mình giữa rừng phong. Dù chỉ nhìn từ xa nhưng Hạ Tuyết rõ ràng có thể nhận thấy đây là một bản sao của căn biệt thự tại HongKong 6 năm trước.

Không, căn biệt thự này có gì đó tinh tế hơn, đẹp đẽ hơn như thể nó mới chính là bản gốc vậy...

Chiếc xe Roll Royce càng lúc càng tiến đến ngôi nhà rồi cuối cùng dừng hẳn. Ngay tức khắc hai người vệ sĩ từ hàng ghế trước bước ra, mở cửa cho Hạ Tuyết, Cận Nhiên và hai đứa trẻ...

Họ bước xuống xe, Hạ Tuyết đảo mắt một vòng xung quanh, cảm tưởng mình như trở lại cái vạch xuất phát của 6 năm trước đây. Thậm chí, có chết Hạ Tuyết cũng không thể tưởng tượng được sẽ có một ngày cô lại đứng trước căn nhà này... Thế nhưng, người tính không bằng trời tính, Hạ Tuyết cô cũng có ngày hôm nay...

"Hạ Tuyết tiểu thư mời!" Chung Cận Nhiên lên tiếng, đưa tay làm động tác mời Hạ Tuyết. Cô thoáng gật đầu rồi quay lại giắt tay Lam Thiên và Từ Y:

"Chúng ta đi thôi!"

Lam Thiên và Từ Y gật gật đầu, chân sáo bước nhanh lại chỗ cô rồi theo chân của Cận Nhiên bước đến chỗ cửa ra vào. Cận Nhiên bấm nút, một tiếng chuông nhỏ phát ra rồi chỉ đếm ba mươi phút sau, cánh cửa gỗ im lìm bỗng bật mở...

Trong bóng tối, Hạ Tuyết thấy bóng hình một người phụ nữ nhỏ lùn lộ xuất hiện, trông bà đã ở độ tuổi ngũ tuần nhưng nét mặt tuyệt nhiên rắn rỏi, cứng cáp, đủ để thể hiện bà là một con người vô cùng nghiêm khắc...

Người phụ nữ này khiến nét mặt Hạ Tuyết thoáng ngạc nhiên, bà chẳng phải là người phụ nữ của buổi sáng hôm đó sao? Hôm nay là ngày gì mà cô lại có điểm phúc hội ngộ nhiều người quen vậy chứ? "Chào cậu Chung" Bà ta lãnh đạm nói

"Chào vú Thắm, con mang cô gái đó đến rồi đây!"

Cận Nhiên cung kính nói, trong văn phong thể hiện rõ sự tôn trọng hết mực, cũng đủ biết vú Thắm này có một vị trí quan trọng thế nào đối với Mặc Lãnh Phong. Lúc này người đàn bà đó mới giương mắt để ý tới Hạ Tuyết, ngay lập tức trong con ngươi của bà ta xuất hiện một vệt sáng kì lạ, ngạc nhiên cũng có mà kinh hãi thì nhiều hơn cả. Tuy nhiên, bà ta lập tức khéo léo che kín nó để cho không ai nhận ra rồi quay lại nói với Cận Nhiên:

"Tôi biết rồi, tôi sẽ dặn dò cô ta cẩn thận!"

Chung Cận Nhiên gật đầu có vẻ hài lòng rồi không nói gì thêm quay sang Hạ Tuyết:

"Hạ Tuyết tiểu thư, trong thời hạn một năm cô sẽ sống ở đây, nên xin hãy nghe theo lời dặn dò của vú Thắm về việc chăm sóc căn nhà. Cô hiểu chứ?"

"Tôi biết rồi, cảm ơn anh đã lo lắng" Hạ Tuyết cười nhẹ nhàng với hắn, quả nhiên người đàn ông này tuy nghiêm túc nhưng có phần chu đáo, khác xa tên máu lạnh Mặc Lãnh Phong kia.

"Ừm! Tôi đi đây!" Chung Cận Nhiên hài lòng nói, đoạn quay về phía chiếc xe Roll Royce đang chờ sẵn ở ngoài cửa, để mặc Hạ Tuyết và hai đứa trẻ trước cửa căn nhà. Hạ Tuyết cứ nhìn theo bóng chiếc xe cho tới khi một giọng nói ồm ồm vang lên:

"Cô đứng đó làm gì, còn không mau vào!"

Lúc này Hạ Tuyết mới bừng tỉnh, quay đầu nhìn vú Thắm đang lạnh lùng đứng một bên. Bà đan tay vào nhau, mắt sáng quắc, từ vóc dáng, điệu bộ đã toát ra hai chữ "thù địch" rõ ràng với Hạ Tuyết. Hạ Tuyết thấy thế cũng không giận mà chỉ cười:

"Bác vẫn không thay đổi gì cả"

Người đàn bà vẫn im lặng, đôi mắt đen sâu hơn...

"Bác không cần phải giả vờ không quen biết cháu, bác nhận ra cháu phải không?"

"Đúng!!! "Người phụ nữ mỉa mai "Loại hồ ly tinh như cô thì tôi làm sao không nhận ra cơ chứ? Năm đó tôi đúng là đã bị điệu bộ của cô lừa gạt mà!"

Trước câu nói khinh thường của vú Thắm, Hạ Tuyết lại chỉ lắc đầu, cô cũng không muốn tranh cãi thêm với bà nên chỉ khéo léo nhắc nhở:

"Cháu đã hiểu, nhưng ít ra hãy cho cháu vào nhà đã, con của cháu đã rất mệt sau chuyến bay, cháu muốn cho chúng nghỉ ngơi, được không?"

Người đàn bà lúc này mới chú ý đến hai cái bóng nhỏ bé đứng sau lưng Hạ Tuyết. Hai đứa trẻ bị ánh mắt sắc lạnh của bà quét qua thì co rúm người lại, nhưng chúng vẫn thu hết can đảm tiến đến đồng dạng nói:

" Cháu chào bác ạ! "

Bà ta gắt gao nhìn chúng... Quả thật như một bản sao của cậu chủ thuở nhỏ, từ ánh mắt, màu da, đến một cử động nho nhỏ cụ thể cũng không sai lệch, và còn cả đôi mắt tím di truyền đặc trưng kia nữa. Làm cho cả bà cũng không thể phủ nhận, đây đích thị là giọt máu của Mặc gia... Người đàn bà này đúng thật thâm hiểm, lợi dụng điểm này để được vào Mặc gia, nhưng dù bà không bằng lòng nhưng vẫn phải bằng mặt. Cậu chủ đã dặn dò như thế nào, bà sẽ nghe theo như vậy...

" Đi theo tôi " Vũ Thâm đồng dạng nói rồi không đợi Hạ Tuyết nói gì liền quay vào trong căn nhà... Hạ Tuyết cũng hiểu ý nên cầm tay Lam Thiên và Từ Y bước vào theo...

Ánh sáng ấm áp bao vây xung quanh cô, cảm tưởng trong ngoài đúng là hai thế giới khác biệt. Căn biệt thự thật giống như trong trí nhớ của Hạ Tuyết, không quá rộng rãi cũng không quá chật hẹp, nhưng lại toát lên vẻ đẹp của nghệ thuật Baroque đặc trưng của Pháp, những món đồ nội thất dát vàng sang trọng sơn trắng rồi cả những loại thảm lông hoàng gia..... Đủ để thấy mắt thẩm mỹ của Mặc Lãnh Phong không đến nỗi tệ hại như cô tưởng...

Hạ Tuyết cầm tay con, định bụng muốn tìm chỗ nghỉ ngơi thì đã bị giọng nói của Vũ Thâm làm cho giật nảy:

" Mấy người, đi theo tôi! "

" Dạ! Bác gọi cháu? " Hạ Tuyết lộ vẻ ngờ ngác không hiểu hỏi lại.

" Ngoài mấy người còn ai vào đây, nhanh lên "

Hạ Tuyết thăm thò nhìn bà lại bước đi, trong lòng bỗng có cảm giác dờ khóc dờ cười, đoạn chuyển hướng về nhìn các con rồi trao cho chúng ánh mắt bất đắc dĩ vô cùng. Bọn trẻ cũng nhún vai, tròn mắt với cô, như thể bảo cô hãy kiên cường lên một chút.

Và quả thật, Hạ Tuyết rất rất kiên cường... Vũ Thâm kéo cô và bọn trẻ đi khắp căn nhà, từ phòng khách, nhà ăn đến tất cả các phòng ngủ trên lầu hai, gác mái đến cả cái ban công một chút cũng không thừa... Lam Thiên và Từ Y thì khoẻ rồi, ngủ đủ giấc cả một đêm, chỉ báo hại cô bị tên cầm thú nào đó hành hạ đến mất ăn mất ngủ cả đêm qua chỉ biết mắt nhắm mắt mở nghe theo...

Sau đấy Vũ Thâm chỉ thị cho Lam Thiên và Từ Y vào một căn phòng lớn được chuẩn bị sẵn trên lầu hai còn Hạ Tuyết thì bị bà ở dưới lầu tiếp tục hành hạ. Bà nói rất nhiều, về việc người phụ nữ không có phụ đức như cô phải làm gì, rồi là đừng tưởng mình làm phu nhân trong một năm là sẽ được trèo cao, và gàng trăm ngàn thể loại khác...

Hạ Tuyết nghe mà như nỏ cả màng nhĩ, cô không hiểu tại sao bà ta phải nhắc nhở cô nhiều đến thế. Giờ thì cô đã hiểu tại sao Mặc Lãnh Phong 32 tuổi rồi mà vẫn còn độc thân, quả thật có chết cũng không có người phụ nữ nào chịu nổi nếp sống này. Chồng thì hung tợn, bạo ngược, chưa kể lại còn bị cả một người đàn bà không rõ ở đâu ra đè đầu cưỡi cổ... Quả thật, dù hết thời hạn một năm này, hẳn có mời cô ở lại cô cũng sẽ chạy dài...

Nhưng Hạ Tuyết vẫn vận hết nội công phụ đức của mình, nhịn và nhịn. Cuối cùng sau ba tiếng hành hạ, Vũ Thâm cũng buông tha cho cô. Cô tiến bà ra phía cửa rồi quay lại dặn dò : " Nghe cho rõ đây, ngôi nhà này rất quan trọng với cậu chủ, cô phải chăm sóc nó cẩn thận. Tuy tôi không biết tại sao cậu chủ lại để một thứ quan trọng như vậy cho một người không rõ nguồn gốc là cô nhưng phải cẩn thận biết chưa? "

" Vâng, cháu hiểu " Tưởng là hình phạt gì, hoá ra là bắt cô làm giúp việc không công. Nếu anh trai cô biết ngày đầu cô về nhà chồng đã bị bắt nạt thế này, anh chắc sẽ san phẳng công ty của Mặc Lãnh Phong đấy.

Vũ Thâm nheo mắt, xem ra cũng có chút hài lòng, đoạn quay đầu mở cửa rồi bước nhanh ra ngoài. Hạ Tuyết nhìn thấy mà thở phào nhưng chưa kịp buông lỏng thì đã bị giọng nói lạnh lùng đặc trưng của bà làm cho búng tỉnh:

" À, còn một việc nữa... "

" Hà, dạ bác... " Cô nhanh nhẩu đáp, lòng rủa thầm Vũ Thâm sao vẫn còn chưa đi sớm sớm một chút...

" Tránh xa mấy giá sách trong phòng làm việc của cậu chủ ra nghe chưa? "

Rồi bà đóng sầm cửa lại, để mặc Hạ Tuyết đứng lại một mình đằng sau cánh cửa với những thắc mắc trong lòng...

Bờ Đông Hoa Kỳ

Tổng hành dinh phân phối của Mặc Thị. Được mệnh danh là tập đoàn với cách thức vận hành bí ẩn nhất trong giới tài chính. Trong nhiều năm từ một công ty con nhỏ bé tập trung vào mảng nhà đất, Mặc thị đã phát triển với vô số hạng mục: từ ngân hàng, kĩ thuật công nghiệp cho đến cả làng giải trí. Sức ảnh hưởng của nó quá lớn khiến đây là một trong những nơi được săn đón nhất của các mối đầu tư nhưng đồng thời cũng là một đối thủ quá nặng kí trong giới thương trường.

Nói về truyền thuyết của tập đoàn huyền bí này thì phải có đến hàng trăm tin đồn, thế nhưng tin đồn được săn đón nhất phải kể đến thân thế của đương kim chủ tịch - Mặc Lãnh Phong, người giờ đây đang ngự trị tại căn phòng cao nhất của cao ốc.

Mặc Lãnh Phong ngồi trước bàn làm việc, những ngón tay cứng cáp gõ đều lên bàn phím, thì thoảng hán quay ra, lật giờ một số tài liệu trên bàn. Tựa hồ

không có một chút để ý gì đến cục diện xung quanh...

Đây đã là phong cách làm việc của hắn, tất cả mọi thứ phải được tập trung cao độ, hướng chỉ đã rất lâu rồi hắn mới quay lại trụ sở, vẫn còn nhiều thứ phải hoàn thành cho kịp thời hạn.

" Con biết không, trông con rất trưởng thành khi làm việc đấy! "

Những ngón tay trên bàn phím của hắn bỗng dừng lại rồi lại tiếp tục hoạt động, không ngừng đầu, hắn lạnh giọng:

" Trình Bảo Sâm, sao bà vẫn còn ở đây? Trả phải tôi đã nói bà không được xuất hiện trước tầm mắt của tôi sao "

Lúc này, ta mới chú ý đến người phụ nữ vẫn kiên nhẫn đứng đợi trước bàn làm việc của Mặc Lãnh Phong này giờ. Bà khoảng ngoài 40 tuổi nhưng lại sở hữu một nét đẹp minh mẫn và cao ngạo của tuổi trung niên, bộ váy đỏ mận đất tiền trên người cũng phần nào tôn lên mái tóc hung đỏ đặc trưng của bà. Như chỉ cần nhìn thoáng qua cũng cảm tưởng cái màu đỏ đó sinh ra là để cho bà...

Trình Bảo Sâm nhếch môi nhìn Mặc Lãnh Phong, bà cũng không giấu diếm mà đi thẳng vào vấn đề:

" Sao nào? Phận làm mẹ chả lẽ không thể đến chúc mừng ngày cưới của con trai mình? "

" Hừ! " Mặc Lãnh Phong rời mắt khỏi màn hình, ánh mắt tím biếc ngập tràn sự chán ghét nhìn bà ta:

" Nếu tôi nhớ không nhầm theo giao ước giữa tôi và bà thì chúng ta đã không còn một chút quan hệ nào trên giấy tờ. "

" Thì ra con vẫn nhớ "

" Tôi sẽ không bao giờ quên "

Nói đến đây, ngón tay đặt trên bàn của Mặc Lãnh Phong vô thức siết lại. Hắn nở một nụ cười tàn nhẫn dành cho Trình Bảo Sâm, Trình Bảo Sâm cũng trao cho hắn ánh mắt không chút cảm xúc. Hai bên cứ im lặng nhìn nhau như vậy, cũng giống như ngày đầu tiên họ chạm mặt, chỉ có sự ghét bỏ trong ánh mắt mà không có lấy một hơi ấm bao bọc.

" Tháng sau, sẽ có một bữa tiệc chào mừng việc làm ăn của ta. Con hãy mang cô ta đến! "

Nói rồi bà xoay người, lấy áo khoác trên ghế ngồi rồi quay đầu đi thẳng, trước khi đi còn kịp để lại cho hắn một câu:

" Ta rất trông chờ xem con định xử dụng loại phụ nữ nào để chống lại ta "

Nhìn theo bóng dáng Trình Bảo Sâm dần dần rời khỏi căn phòng, Mặc Lãnh Phong mới ngả người ra sau rồi chống tay lên cằm, phong thái tự tin đủ làm người ta phải sợ hãi. Hắn thì thầm qua kẽ răng:

" Bà không tưởng tượng được đâu? "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Đám cháy nhỏ trong đêm mùa thu

Một tuần sau đó, Hạ Tuyết trải qua một cuộc sống khá là thảnh thơi. Nhưng nếu nói thảnh thơi không bằng một câu chán chết...

Cả ngày cô chỉ quanh quẩn ở trong căn nhà hoặc đi lại trong rừng phong. Lam Thiên và Từ Y cũng không có việc gì nên thường tự lấy sách vở ra học hành, báo hại mẹ của chúng ham chơi chỉ biết loanh quanh đó đây. Chưa hết, tất cả các thiết bị liên lạc và điện tử trong nhà đều không thể dùng được, chính Hạ Tuyết cũng không thể ra khỏi căn nhà này bởi cô chắc chắn Mặc Lãnh Phong đã cho người giám sát nhất cử nhất động của mình từng chút một. Điều này đủ để chứng tỏ hắn muốn cắt đứt mối liên hệ giữa cô với sự giúp đỡ từ bên ngoài như thế nào.

Thực ra Hạ Tuyết cảm thấy cuộc sống thế này cũng không tệ, nếu trong một năm mà chỉ cần bị nhốt ở trong căn nhà này, không phải là quá dễ dàng cho cô rồi sao? Mặc Lãnh Phong đối với cô rất không vừa mắt, chưa kể hắn muốn lợi dụng ở cô rất nhiều thứ khác. Chả lẽ chỉ nhốt cô lại ở một nơi như vậy thôi sao? Điều này đã khiến Hạ Tuyết không tìm được điểm mấu chốt...

Và quả thật linh cảm của cô đã đúng, đêm thứ 11 Mặc Lãnh Phong trở về.

Lúc đó là khoảng tầm 10h tối, hai đứa trẻ đã ngủ cả, bỏ lại một mình Hạ Tuyết ngồi dưới phòng khách xem xét lại những công thức đang dở cho các loại bánh mùa Thu. Tuy nhiên theo cô dự đoán thì đồng công thức này chắc chẳng thể dùng được gì cho năm nay rồi.

Hạ Tuyết nhủ thầm, bỗng trong tiếng gió xào xạc bên ngoài, cô chợt nghe loáng thoáng thấy âm thanh của động cơ xen lẫn vào nhau. Rồi chỉ vài phút sau là những tiếng lạch cạch nơi cửa nhà cùng một tiếng rầm lớn..

Dưới góc nhìn của cô, Mặc Lãnh Phong khoác lên mình bộ quần áo công sở đen tuyền, khí chất u ám vẫn như thường lệ, hắn đeo kính áp tròng đen nên đã phần nào áp chế được sự lạnh lùng nơi khoé mắt. Ngẩng mặt nhìn Hạ Tuyết, hắn không dành cho cô một chút cảm xúc nào mà chỉ lướt qua, đi thẳng vào giữa nhà, lúc này Hạ Tuyết mới để ý thấy người phụ nữ đi sau lưng hắn.

Cô ta trông như một con búp bê thủy tinh bằng sứ, da thịt như ngọc lؤلđeo theo sau Mặc Lãnh Phong. Nhìn thấy Hạ Tuyết cô gái quả cũng có chút ngạc nhiên nhưng vẫn im lặng. Mặc Lãnh Phong thì vẫn không nói lời nào chỉ bước nhanh đến chỗ cầu thang rồi đi lên lầu khiến cho người đàn bà kia thấy vậy cũng phải lạch bạch chạy theo sau.

Tất cả quá trình đều bị thu hết vào trong tầm mắt Hạ Tuyết, nhún vai một chút cô ngả người ra sau ghé tiếp tục xem xét.

Chuyện này căn bản không đáng để cô để tâm, bọn họ cũng không phải là vợ chồng thật sự nên muốn cô cũng không thể can thiệp vào quyền sinh lý của hắn. Tên đó muốn mang một hay 100 phụ nữ về đây thì cũng chả phải tận thế của cô.

Tuy nhiên điều này lại làm nảy sinh một vấn đề khác khiến Hạ Tuyết khó chịu gấp trăm lần. Hoá ra căn phòng cô chọn để ngủ ở lầu hai lại là căn phòng sát vách nơi chồng cô hành sự. Ngay đêm đầu tiên, cô thật không hiểu tên đó làm gì người phụ nữ kia mà cô ta kêu la như heo bị chọc tiết. Lam Thiên và Từ Y ngủ ở dãy hành lang đối diện nên căn bản không bị ảnh hưởng, nhưng chúng lại vô cùng ái ngại khi phải thấy cặp mắt gấu trúc của Hạ Tuyết vào sáng ngày hôm sau.

Rồi thành thông lệ, cứ ba bốn hôm một lần, Mặc Lãnh Phong lại mang một người đàn bà về vào khoảng giữa đêm. Hắn thì sung sướng rồi, được hưởng nữ nữ, chỉ tội cho Hạ Tuyết cô bị tra tấn tàn tạ trong nhiều ngày liền. Đường như đêm nào cô cũng bị mấy tiếng động ồn ả làm phiền đến chết đi được, thậm chí những tiếng động này cũng mỗi ngày một tăng tần suất nên cho dù việc cô sang phòng bên kia ngủ cùng các con cũng bắt đầu trở nên vô dụng.

Và giọt nước cuối cùng cũng phải tràn ly, một ngày giữa mùa thu tháng Tám, Dương Hạ Tuyết vùng dậy khỏi giường, lao ra ngoài, để mặc hai đứa trẻ ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra mà nằm im trên giường.

Hạ Tuyết bực tức cất bước, trông bộ dạng đáng sợ của cô lúc này cộng thêm việc thiếu ngủ tràn trề khiến tình trạng cô càng tệ hơn. Bước đến trước cửa phòng, Hạ Tuyết đập mạnh nó...

Phành.... Phành.... Phành....

" Mặc Lãnh Phong " cô gầm lên " Anh mau ra đây cho tôi! "

Và trả lời cô là những âm thanh vận động kịch liệt hơn trước như thể muốn trêu ngươi cái người đứng ngoài cửa. Tên này, hắn định khiêu chiến với cô thật đó sao, không thể chịu được, Hạ Tuyết tiếp tục đập cửa...

" Mặc Lãnh Phong, tôi biết anh nghe thấy tôi, đừng giả vờ nữa... Mặc Lãnh Phong "

Vẫn không một lời bào đáp lại cái cố gắng vô vọng ngoài cửa của cô. Hạ Tuyết nắm chặt tay, rồi nhanh như cắt lao xuống lầu. Được lắm nếu hắn muốn chơi trò chơi này, cô sẽ cho hắn chơi đủ...

...

" Mặc tiên...tiên sinh!!!! Có tiếng động! "

Người phụ nữ dưới thân hần thở hổn hển, mặc dù say đắm trong biển tình nhưng cô ta vẫn lo lắng nhìn ra ngoài. Giọng nói phát ra đầy tức giận khiến cô không thể tập trung, dù hiện giờ cô rất muốn lấy lòng người đàn ông này, nhưng với một tình huống nhạy cảm như thế, tâm trí cô muốn tiếp tục cũng khó.

Mặc Lãnh Phong trừng mắt nhìn cô ta, điệu bộ cảnh cáo khiến cô cảm tưởng mình sẽ bị hần vút ra ngoài không trung, câu hỏi vừa vuột ra khỏi miệng cũng theo đó mà ngưng bật. Mặc Lãnh Phong vẫn tuyệt nhiên lạnh lùng, hần tấn công người đàn bà dưới thân, một chút yêu thương cũng không có để cảm nhận mà là giống như trừng phạt thì đúng hơn. Cô gái cũng không có dấu hiệu phản kháng, chỉ để mặc cho hần chút giận lên mình, căn môi chịu đựng cho tới khi một mùi khét lẹt xộc lên mũi cô ta...

Mà với thính lực nhạy cảm của mình, Mặc Lãnh Phong cũng nhận ra ngay tức khắc mùi hương khó chịu làm hần cũng không thể tập trung vào công việc đang dang dở mà phải quay đầu. Lúc này hần mới để ý thứ khói màu đen bay ra từ ngoài cửa và bắt đầu tràn vào căn phòng. Màu đen đặc ầy khiến hần mờ mắt...

" Cháy!!! Cháy!!

Người phụ nữ kia cũng không còn tâm trí để hưởng thụ nữa mà chỉ biết kêu lên... Trời ạ, cô ta vẫn chưa muốn chết đâu, cô ta còn trẻ, còn là một người mẫu có tiếng mà. Và như cầu được ước thấy từ chỗ cửa phòng bỗng bị bật tung. Một cô gái với mái tóc hai màu bỗng lao nhanh vào trong căn phòng, cô đeo một cái khẩu trang cỡ lớn, tay cứ xua xua trong không khí, bộ mặt khó chịu thật đáng ngại.

Trong đám khói, Hạ Tuyết loáng thoáng thấy một đồng quần áo hỗn độn dưới chân rồi là hai thân hình trần như nhộng đang nằm lên nhau. Không khách khí, cô xông vào nhanh nhẩu nhặt mớ quần áo nữ đang rải rác dưới đất rồi đưa đến trước mặt cô gái. Trước sự kinh ngạc của Mặc Lãnh Phong, cô cười với cô ta:

" Xin lỗi, nếu cô không phiền nhà chúng tôi đang có hoạ hoạn. Cô nên về thì hơn "

" Hà!!! "

Người phụ nữ ngần ngợ không hiểu truyện gì xảy ra, còn Mặc Lãnh Phong ngồi sau lưng cô ta mặt cũng đã đen lại gấp mấy phần. Không đợi họ kịp lên tiếng, Hạ Tuyết nắm lấy tay cô gái rồi lúi xềnh xệch ra ngoài cửa.

Phải đi qua màn khói, người phụ nữ thờ hòng học khó chịu, cô ta rất muốn giằng tay Hạ Tuyết nhưng do sức lực cường hân tới cực đại kia của cô, người phụ nữ m chẳng có nổi cơ hội phản kháng, chỉ phó mặc Hạ Tuyết lúi xềnh xệch mình ra ngoài. Mãi khi khói tan người phụ nữ mới nhận ra ở đầu hành lang là một cái nồi sắt to đùng đang bốc cháy ngùn ngụt, nhưng lại được đặt riêng biệt cách lửa nên không hề gây cháy cho mọi thứ xung quanh...

Quá ngạc nhiên, cô ta chột kêu:

" Cái này!!!??? Là...là sao? "

" A... thật xin lỗi tôi bất cẩn quá, nấu ăn chút mà quên mất... Thôi cô cũng nên về đi ha!??? "

Hạ Tuyết nói rồi lấy tay mở cửa, đoạn đẩy cô gái vẫn còn lơ lờ ra khỏi nhà. Người phụ nữ thấy vậy thì bùng tỉnh, hoảng hốt lên tiếng:

" Này, cô kia... Cô không thể làm thế với tôi được... Này!!! "

Rồi không đợi cô ta nói hết câu, Dương Hạ Tuyết đóng sầm cửa lại, không quên nói với ra:

" Chịu khó đi bộ về cô nhé, tôi sẽ ở lại dập lửa cho "

Hạ Tuyết nhoen miệng rồi phui tay, ngay sau đó có tiếng động của bình cứu hoả vang lên trong không khí. Ngược nhìn lên lầu, cô thoáng thấy bóng dáng của Lam Thiên và Từ Y đang dập tắt đám cháy trong cái nồi, xong xuôi đầu đấy mới lên tiếng với cô:

" Mẹ, chúng ta ngủ được chưa ạ? "

" Đương nhiên rồi! " Hạ Tuyết vừa cời khẩu trang vừa bước lên lầu, ung dung tự tại cho đến khi thấy Mặc Lãnh Phong vừa vịn bước ra từ phía hành lang đối diện. Hắn đã tháo kính áp tròng, trên người mang một cái áo choàng tẩm màu đen, ánh mắt gắt gao chiếu thẳng vào Hạ Tuyết. Nhìn bộ dạng đáng sợ này của hắn, Lam Thiên và Từ Y bỗng co rụt người, rồi không nói gì lọi dưng lúc tình hình hai bên đang căng thẳng liền chui tọt vào phòng. Mặc Lãnh Phong không ngăn cản mà Hạ Tuyết cũng chẳng để tâm, cô chỉ khoanh tay nhìn hắn rồi nói ngắn gọn:

" Ngủ ngon!!! "

Nhưng chưa đi được nửa bước cô đã bị giọng nói trầm khàn kéo giật lại.

" Đứng lại đó cho tôi! "

Hạ Tuyết dừng bước, quay đầu nở nụ cười giả tạo:

" Sao vậy, ông xã, đêm đã khuya rồi, anh không tính để cho tôi ngủ sao? "

Hắn không biết cụt từ " ông xã " kia khiến cô muốn phát nôn như thế nào.

" Dương Hạ Tuyết, cô muốn mưu sát tôi phải không? "

Cô giương mắt:

" Ồ đâu có! Nếu thế thì vừa rồi tôi lại may mắn quá! "

Mặc Lãnh Phong nghe mà bắt đầu nghiêng răng, hắn bước rầm rập tới chỗ Hạ Tuyết. Cho tới khi cô có thể thấy cái bóng đen ngòm của hắn đồ dài xuống đầu mình, hắn mới cất tiếng:

" Cô thật muốn chết phải không Hạ Tuyết? "

" Không " Cô lắc đầu " Nhưng việc anh đêm nào cũng làm tôi mất ngủ với mấy tiếng đập bàn đập ghế của anh thì có đấy. Mặc Lãnh Phong, tôi không quan tâm anh chung chạ với bao nhiêu người phụ nữ nhưng tôi cần một giấc ngủ để quên đi sự thật là tôi đang sống cùng một người đàn ông tệ hại là anh. Vậy nên cầu mong anh đừng làm phiền tôi mà có thể mạng nhu cầu của mình giải quyết ở ngoài được không? "

Lúc này Mặc Lãnh Phong cảm thấy có ai đó châm ngòi nổ lên đầu mình, hắn chưa bao giờ cảm thấy giận dữ đến thế này. Tại sao cô ta có thể trăng tráo như vậy chứ? Cô ta đang đóng vai một bà hoàng sao? Càng nghĩ hắn càng nghiêng răng:

" Cô cũng có thể mạnh mẽ như vậy, đừng quên tôi mới là người đang điều khiển mạng sống của con cô. Muốn lấy giải dược cho chúng, trừ phi cô nghe lời tôi, cô hiểu không? "

"Không, Mặc Lãnh Phong, thoả thuận là tôi có nghĩa vụ làm vợ anh trong một năm, không có nghĩa là anh được quyền tước đi tự do của tôi hay con tôi. Với lại là một người vợ chả lẽ tôi không được đuổi nhân tình của anh ra ngoài sao? Sao anh có thể vô lý thế được!?"

"Ha, Dương Hạ Tuyết, cô nhầm to rồi! Trong thoả thuận của chúng ta có ghi cô phải tuân theo mọi thời gian biểu và sắp xếp của tôi, cô không đọc bản cam kết sao?"

"Cái gì?" Hạ Tuyết chấn động bởi lời nói của hắn "Anh chuẩn bị cả thứ đó rồi á?"

Nhìn cô hắn cười ngạo nghễ:

"Tôi là một nhà kinh doanh, tôi biết mình cần kiểm soát thứ gì"

Hạ Tuyết thật sự muốn bám vằm hắn ra. Tên này chuẩn bị quá kĩ càng, tại sao chứ, hắn không thể có một lỗ hổng nào sao? Sao hắn cứ phải làm khó cô vậy chứ?

Nhìn biểu tình thay đổi của Dương Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong khẽ nhếch môi, rồi tiến lại chỗ cô, một tay hắn nâng cằm cô lên:

"Bây giờ cô nói xem, tôi phải trừng phạt cô thế nào đây?"

"Hả?" Hạ Tuyết bất ngờ, nhìn Mặc Lãnh Phong như một kẻ uống lộn thuốc. Mà có khi đúng là như thế thật... Gạt tay hắn ra khỏi cằm mình, cô nheo mắt:

"Đừng có đùa tôi Mặc Lãnh Phong, anh muốn gì nữa đây? Nếu muốn tra tấn tôi anh cũng nên sáng tạo một chút. Đừng có suốt ngày lôi tôi lên giường nó sáo rỗng lắm!"

"Sáo rỗng?" Hắn lặp lại "Được vậy tôi sẽ cho cô biết thế nào là không sáo rỗng. Sáng mai đi theo tôi"

Nói rồi hắn quay đầu, trở về phòng của mình. Hạ Tuyết nhìn theo mà ngứa ngáy cả người. Với tính cách của mình cô không phải là người dễ dàng đầu hàng như vậy. Ai ai cũng có một lỗ hổng mà họ không hề nhận ra, Mặc Lãnh Phong cũng vậy, mà cô cũng thế. Nghĩ đoạn Hạ Tuyết gọi với theo:

"Sao chúng ta không làm chút cá cược đi"

"Cá cược?" Hắn quay đầu, nghi hoặc hỏi lại cô:

"Cô muốn gì?"

Hạ Tuyết nhìn hắn, quyết tâm:

"Anh có thể đặt ra bất cứ biện pháp trừng phạt nào với tôi cũng được nhưng nếu tôi vượt qua, anh phải hoàn thành một yêu cầu của tôi"

"Cũng thú vị đấy!" Hắn nhướn mày "Tuy nhiên nếu cô muốn dùng nó để tìm trợ giúp từ bên ngoài thì hãy thôi vọng tưởng đi!"

"Ai nói với anh tôi cần thứ đó. Mà nếu có anh sẽ để tôi tự do sao?" Cô bực tức phản bác:

"Cái tôi muốn rất đơn giản, đó là được tự do ít nhất là trong phạm vi thành phố này. Anh có thể giám sát tôi bất cứ lúc nào anh muốn. Và anh phải để tôi liên lạc với người nhà tôi ở New Zealand. Anh hiểu chưa?"

"Cô biết điều đó là điều tôi không cho phép" Hắn khoanh tay.

"Vậy nên tôi mới muốn đánh cược với anh, chả lẽ anh nghĩ mình không thể làm tổn thương tôi sao? Anh kém tự tin quá đấy!"

Mặc Lãnh Phong đắm chiêu, người phụ nữ này suy nghĩ thật đơn giản, cũng thật quá tự tin vào bản thân. Mà hắn thì lại rất hứng thú với vẻ tự tin này của cô. Cũng giống như được chứng kiến một đối thủ ngạo nghễ trên thương trường, để rồi phải quỳ gối dưới chân hắn. Nếu vậy hắn cũng sẽ cho cô một cơ hội:

"Vậy hãy coi đó là một vụ cá cược đi, Hạ Tuyết tiểu thư!"

Rồi hắn đưa tay ra trước mặt cô, Hạ Tuyết nhìn thấy cũng bất lấy không chút do dự. Nhưng lúc ấy, chính Hạ Tuyết và Mặc Lãnh Phong không thể ngờ đây lại là một bước ngoặt lớn trong cuộc hôn nhân kì lạ của họ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Tra tấn trong mật thất

" Bao h hết ngược à? Chính tui còn cảm thấy mình ngc chưa đủ nữa là!

Aikaba Hikori. "

Hoàng hôn buông xuống, ánh sáng le lói của một ngày cũ cũng dần tắt. Loáng thoáng trong không gian có những thanh âm hỗn độn va đập loảng xoảng.

Dương Hạ Tuyết đóng tai nghe ngóng cái thanh âm ấy, ở trong điều kiện mùa lũ các giác quan khác của cô cũng đặc biệt phát triển rõ rệt. Dù xung quanh chỉ có một màn đen, Hạ Tuyết cũng có thể cảm nhận sự hiện diện của rất nhiều người ở đây, mà có lẽ ánh mắt họ cũng đang mãnh liệt nhìn cô.

" Dương Hạ Tuyết, cô đã sẵn sàng chưa? "

Hạ Tuyết nghe mà cười khẩy, dù hai tay bị trói cứng, cô vẫn thản nhiên gác chân lên đùi, bộ dáng tự tin mà nói:

" Bring it on, bitches! "

Trong không gian bỗng có tiếng cười trầm lắng, ngay sau đó là một lực đạo giật mạnh chiếc khăn bịt mắt của Hạ Tuyết xuống. Thấp thoáng qua mảnh vải đen tối, cô thấy người đàn ông mà cô hận nhất đang nở một nụ cười kiêu ngạo nhìn mình.

Một nụ cười đủ để làm sôi sục dòng máu trong người cô.

" Cô ơi, mẹ cháu đã đi đâu? Tại sao những người đàn ông kia lại đưa mẹ đi như vậy ạ? "

Bên cửa sổ cao ngất của toà biệt thự, người phụ nữ có mái tóc hung đỏ quay đầu. Vẻ đẹp cao ngạo như một nữ hoàng càng thêm lấp lánh dưới màu trăng. Cô không thể tin được, việc Mặc Lãnh Phong gọi cô đến đây hoá ra chỉ để trông trẻ, tuy nhiên là một thư kí hoàn hảo, cô cũng phải hoàn thành công việc mà cấp trên mình giao. Nghĩ vậy, cô khẽ ngước mắt, nhìn hai đứa trẻ với khuôn mặt lo âu xen lẫn phức tạp rồi đến bên cạnh chúng:

" Cô xin lỗi nhưng cô không thể nói được! "

Hai đứa trẻ nghe vậy liền đẩy tay cô ra, đoạn cậu bé có màu tóc bạc tức tối kêu lên:

" Vì sao ạ? Vì mẹ cháu giấu bọn cháu suốt 6 năm sao? Cháu ghét cô, cô mau cho bọn cháu tìm mẹ đi!"

Mặc Dung Di nhanh chóng thần người. Dầu biết hai đứa trẻ này là thiên tài nhưng cô cũng không ngờ chúng lại trưởng thành đến vậy. Có thể hiểu được những điều như thế, chứng tỏ người phụ nữ kia đã phải dạy dỗ chúng như thế nào. Nghĩ vậy cô bèn cúi xuống, nhìn vào hai khuôn mặt đang hậm hực của chúng mà thở dài:

" Cô xin lỗi, cô không thể làm khác được.! Cô chỉ có thể hứa mẹ của các cháu sẽ không gặp phải thương tổn quá nguy hiểm, được không? "

Mặc Dung Di khẳng định chắc chắn, điều này cô biết. Anh của cô đối với người đàn bà kia hận thù như vậy. Nhất định sẽ không để cô ta chết quá dễ dàng, nhất là đối với một kẻ đã lừa gạt mình như thế này. Tuy nhiên, lúc này khi phải đối diện với hai khuôn mặt đầm nước mắt, đáng yêu đến độ khiến cô cũng phải chạnh lòng. Đây là cháu trai và cháu gái ruột của cô, vậy mà hoá ra cũng là con kẻ thù của anh trai cô. Giờ cô chỉ cầu mong hoặc là anh trai cô nhẹ tay, hoặc bản lĩnh của người phụ nữ kia thật lớn mật mà thôi!

Mật thất của Reaper.

Dưới ánh đèn le lói và mùi ẩm thấp ngọt ngat, Lãnh Phong cao ngạo nhìn Dương Hạ Tuyết, xung quanh hẳn là một toán đàn ông cao lớn bộ mặt dữ tợn hằm hằm. Trên ghế, Hạ Tuyết bị trói chặt. Chân cô được trói bằng dây thừng bình thường, nhưng phía sau lại là một loại còng rất chắc chắn, tuyệt nhiên không phải là thứ khoá thông thường, chắc hẳn phải là một loại khoá đặc chế của Reaper. Khẽ cử động một chút, Hạ Tuyết chợt cảm thấy một cơn đau ê ẩm, ức chế toàn bộ đôi tay. Đến đây cô có thể khẳng định, đây chính là một loại khoá đặc biệt.

" Đừng cử động, cái còng đó được đặc chế dựa theo công nghệ thời chiến của Nhật Bản. Càng chống cự, nó sẽ càng siết chặt hơn mà thôi "

Hạ Tuyết ngước mắt, nhìn sự đắc thắng thấp thoáng trong đôi mắt không cười kia của Mặc Lãnh Phong thì liền cười khẩy:

" Mặc Lãnh Phong, anh có vẻ rất thích thú, sắp được tra tấn tôi như vậy, hẳn là cảm giác thoải mái! "

Rồi cô lại nhìn xung quanh:

" Mà Reaper các anh cũng bày vẽ thật, một trung tâm tra tấn cơ đấy! Hồi tôi còn trong Dương gia cũng chưa bao giờ được thấy lão đại lập ra mấy trò chơi này! "

Mặc Lãnh Phong nghe cô nói mà cúi người. Những ngón tay hần kéo cổ áo sơ mi của cô:

" Dương Hạ Tuyết, cô biết không? Sự khác biệt giữa lão đại của cô và lão đại của tôi là ở đây! Lão đại của tôi sẽ sử dụng tất cả thủ đoạn mà ngài ấy biết để tiêu diệt Dương gia của cô! Cựu lão đại của cô sẽ vĩnh viễn không thể so sánh với ngài Grim, cô hiểu chưa? "

" Không hiểu? " Hạ Tuyết lắc đầu, thắc mắc:

" Nếu vậy sao anh không giết tôi luôn đi? Chả lẽ anh sợ? "

Trước sự khiêu khích của Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong chỉ lắc đầu, rồi tiến sát lại gần cô hơn, cuối cùng hần cười mà nói:

" Không... tôi sẽ từ từ, từ từ mà tra tấn cô ở đây. Cô nên biết tất cả những ngườu sau lưng tôi đều có kinh nghiệm trong lĩnh vực này rõ rệt. Họ có thể để cô sống trong một tháng, nhưng có thể khiến cô chỉ muốn tự vẫn chỉ trong vòng một giây. Sự nhục nhã và đau đớn ấy, người bình thường không ai là có thể chịu nổi. Tuy nhiên, nếu cô muốn, tôi có một giải pháp khác cho cô! "

" À!!! " Hạ Tuyết ồ lên:

" Mần tra khảo tù nhân kinh điển. Nói đi, anh muốn gì nào? Tôi còn gì để cho anh nữa sao? "

" Vẫn còn " Hần lãnh đạm tiếp lời rồi nâng cằm Hạ Tuyết lên, dưới đáy mắt tin thẳm kia của hần phản chiếu màu sắc của cô có phần thật nhức nhối:

" Mau nói cho tôi tung tích thật sự của cô lão đại Dương gia! "

Cả người Hạ Tuyết trong một phút bất cẩn vội run lên. Sự run rẩy nơi đầu ngón tay ấy đã truyền đến với nhận thức của Mặc Lãnh Phong một cách rõ rệt. Kéo cô lại gần mình hơn nữa, hần đặc thẳng nói:

" Sao nào? Một đề nghị không tệ ấy chứ? "

Câu nói của hần khiến cho Hạ Tuyết ngay lập tức nhận ra sự vô thức của mình. Thầm rửa bản thân bất cẩn, Hạ Tuyết vội trấn an tinh thần. Cô không thể để người đàn ông này nắm được tâm tư của mình. Tuy cô không biết người đàn ông này có ý gì khi ám chỉ điều đó, nhưng dù có là thần thánh hần cũng không thể đoán được thân phận thật của cô. Khẽ cười nhạo một lúc, Hạ Tuyết vội lên tiếng:

" Thấy không, anh đang hỏi tôi một câu ngớ ngẩn thật đấy. Ai trong hắc đạo mà chả biết lão đại của chúng tôi đã chết rồi. Anh nói vậy có ý gì? "

" Cô đừng hòng đùa giỡn với tôi, Dương Hạ Tuyết! Ngay mà Dương lão đại của các người biến mất cũng vừa vặn với khoảng thời gian cô rời khỏi Dương gia. Điều này có giải thích thế nào cho tôi? "

Lần này Hạ Tuyết liếc xéo hần, con người này suy đoán rất tài tình, không hổ là cánh tay phải của Grim. Suy tính một lúc, cô đánh liều hỏi hần:

" Sao vậy? Chả lẽ anh nghi ngờ tôi có liên hệ gì với Dương lão đại sao? "

Hần vẫn không trả lời cô, thái độ im lặng ấy như đã ngầm thừa nhận. Hạ Tuyết nâng mắt nhìn hần một lúc lâu, cuối cùng lại lắc đầu cười khổ:

" Rất tiếc, tôi chỉ có thể nói với anh rằng Dương lão đại thật sự đã chết rồi! "

Nói đến đây, nụ cười trên môi Hạ Tuyết càng thêm phần tươi tắn. Đúng vậy, đã không còn cái thân phận Dương lão đại hô phong hoán vũ của 6 năm trước nữa. Dương lão đại ngày ấy đã chết rồi, giờ chỉ còn là Dương Hạ Tuyết, một con người bình thường và một người mẹ bình thường muốn bảo vệ con của mình mà thôi! Đây chính là sự thật không thể chối cãi.

Nụ cười lãnh đạm trên môi Hạ Tuyết khiến Mặc Lãnh Phong trở nên bực tức. Mất hết kiên nhẫn, hần gần giọng, cảnh cáo lại:

" Dương Hạ Tuyết, tôi sẽ cho cô một cơ hội cuối cùng. Nói đi, Dương lão đại vẫn chưa chết phải không? "

Lần này không cần Mặc Lãnh Phong phải chờ đợi lâu, Hạ Tuyết đã nhanh chóng đáp lại:

" Tôi cũng sẽ nói lại cho anh một lần nữa, cố mà nghe cho thủng. CÁI NGƯỜI TÊN DƯƠNG LÃO ĐẠI ĐÓ ĐÃ KHÔNG CÒN TỒN TẠI NỮA RỒI! "

Ngồi nỏ cuối cùng cũng được kích hoạt. Hạ Tuyết chỉ cảm thấy khuôn mặt của Mặc Lãnh Phong càng lúc càng rời xa mình. Đèn cao áp từ trên cao chiếu xuống, nghiêng nghiêng trên dung mạo cương nghị, hắc ám. Rồi không nói không rằng, hần xoay người, tiến đến chỗ cánh cửa rồi bấm một dãy số. Cánh cửa dần mở ra nuốt chửng câu nói còn lại của Mặc Lãnh Phong:

" Tất cả làm như cũ! "

Đám người trong phòng Mặc Lãnh Phong bước ra ngoài thì mới bất thành linh quay lại phía cô gái đang bị trói chặt trên ghế. Ngay lập tức những khuôn mặt vốn rất lạnh lùng bỗng chốc biến đổi, méo mó xô lệch tới mức chỉ có thể dùng một từ " bi ối " để diễn tả. Một tên mặt sẹo vội bước đến chỗ Hạ Tuyết, nhìn như thể là kẻ cầm đầu ở trong này không nói không rằng một cước đạp thẳng vào ngực cô.

" Au!!! "

Hạ Tuyết vô thức kêu lên một tiếng, cả cơ thể cùng chiếc ghế ngã ra phía sau, đập mạnh xuống sàn. Những người đàn ông kia được đà càng nỗ lực cười bỉ ổi:

" Dương tiểu thư, đau sao. Đây mới chỉ là khởi động thôi mà! "

Rồi không đợi Hạ Tuyết kịp phản ứng một trong số họ bèn kéo ngược cô dậy. Lúc này, qua đôi mắt kèm nhèm, Hạ Tuyết mới chú ý đến những dụng cụ y tế la liệt xung quanh. Khoan, cưa, kéo,.... nằm ngay gần trên mấy cái khay gần đó. Trong đầu Hạ Tuyết bỗng có tiếng cười lớn, chỉ thế này thôi à? Vậy thì hôm nào cô phải cho tên Mặc Lãnh Phong kia thấy " bộ sưu tập " của cô mới được.

" Dương tiểu thư!! " Giọng nói bỗng dưng vang lên, mấy người đàn ông trong đó cũng nhìn cô với ánh mắt khác lạ, phần lớn là thứ dục vọng thấp hèn:

" Trông cô cũng khá được đấy chứ, tuy không phải là loại hàng chất lượng, nhưng anh em chúng tôi cũng không ngại xài. Thế nào, cô em có muốn vui vẻ một chút không? Biết đâu chúng tôi sẽ nhẹ tay! "

Hạ Tuyết liếc mắt nhìn tên mặt theo hiện giờ đang cời cúc áo trên cùng của cô, ngay sau đó cô bỗng nở một nụ cười mê hoặc với tên đàn ông kia. Nhưng ngay trong giây phút hân hoan mà hân hoan còn chưa kịp hết ngạc nhiên thì " Phụt "

" CON ĐI! MÀY DÁM NHỔ VÀO MẶT TAO SAO? "

Tên đàn ông gào ầm lên, hân hoan phất dậy, chùi mặt rồi không chần chừ mà vung tay. Một cảm giác đau nhói không tên bỗng tập kích nơi bầu má khiến Hạ Tuyết nhúm mày. Mặt của cô bị vạ hân hoan một bên, sưng đỏ, khoé môi rỉ máu nhưng nụ cười kia lại chẳng hề đổi thay. Loáng thoáng qua con đầu bông rât, cô nghe thấy có giọng nói găm rú:

" Mang khoan ra đây, tao sẽ cho con đi này hết già mồm thì thôi! "

....

Màn hình tivi chớp chớp, Mặc Lãnh Phong thoáng thấy một hình bóng với đôi má sưng đỏ đang gục xuống. Tay hắn đặt lên cằm, con người thâm trầm không rõ cảm xúc, dường như đang muốn toan tính một điều gì đó.

" Phong.. Cô ta sẽ chết mất! "

Lâm Nhã một bên đang khoanh tay quan sát màn hình. Hắn biết điều gì sắp xảy ra trong căn phòng này, tuy hắn không thiết tha gì người phụ nữ kia nhưng suy cho cùng cô ta cũng là mẹ của các con hắn, làm vậy thật hơi quá. Chung Cận Nhiên ở bên cạnh Mặc Lãnh Phong này giờ im lặng cũng như được Lâm Nhã tiếp thêm sức mạnh mà nói:

" Mặc tiên sinh, xin ngài hãy suy nghĩ lại một chút. Nếu ngài để cô ấy chết thật vậy thì! "

Mặc Lãnh Phong không quay đầu, ngón tay cầm điều thuốc đã hơi giật giật, siết chặt nó, hân hoan nhưng làn khói màu trắng đục qua kẽ răng:

" Các người đang xin xỏ cho cô ta sao? "

Chung Cận Nhiên nghe thấy những lời này mà rét run, cho dù hắn không nhìn sắc mặt hiện tại của Mặc Lãnh Phong, nhưng hắn biết người đàn ông này trước mặt hắn hiện giờ đang thể hiện nỗi kinh người như thế nào. Thứ áp lực vô hình ấy khiến hắn phải lùi một bước, hân hoan sự sợ hãi con thịnh nộ của Mặc Lãnh Phong. Nhưng đồng thời hắn cũng cầu mong Hạ Tuyết không phải trải qua kiếp nạn này, tuy nhiên bản sinh Mặc tiên sinh từ lâu đã là một kẻ không để người ta thách thức mình. Nếu kẻ nào dám chống lại ngài ấy, chỉ có thể tự nhận lấy thống khổ.

...

Âm thanh ro ro của máy khoan vang lên, càng lúc càng gần Hạ Tuyết hơn nữa. Hạ Tuyết nhắm mắt, cảm thụ âm thanh ấy, trời ban cho cô một thính giác bản sinh, đủ để khiến cô có thể đoán định được điều gì sẽ xảy ra tiếp theo với mình. Tuy nhiên kết cục có vẻ hơi đẫm máu nhỉ...

" Có gì muốn nói lần cuối cùng không? "

Bọn chúng một tay giữ người cô, hân hoan hỏi. Hạ Tuyết vẫn không mở mắt chỉ nói:

" Loại khoan chúng mày đang dùng là khoan cường lực mũi crom lớn. Có thể đổi sang loại nhỏ hơn được không, tao không muốn chúng mày bị thương đâu? "

" Mày vẫn còn nói được mấy từ đó sao? " Tên đàn ông bị Hạ Tuyết nhổ vào mặt kia quả thật đã bị cô chọc giận. Túm mái tóc dài của Hạ Tuyết, hân hoan lật ngược nó ra đằng sau. Hạ Tuyết vẫn nhắm mắt, cô đã sẵn sàng. Hắn càng cười lớn:

" Con đi, mày không hổ danh là người của cái tổ chức đó. Đồng bọn của mày cũng thật gan dạ, lần trước bắt gặp cũng là cái thái độ ngạo mạn thế này "

" Hừ! "

Hạ Tuyết lập tức mở trừng mắt, tra tấn nhục hình không hề làm cô lung lay, nhưng bây giờ cặp mắt màu sương mù kia lại dần mở ra, tưởng như có thể thấy cả giông bão trong đó. Tuy nhiên, tất cả tên đàn ông trước mặt cô tuyệt nhiên không để ý đến điều đó, bọn họ quá tự tin, quá ngạo mạn đến mức không nhận ra sát khí của một con thú. Một con thú đang cảm nhận được vị máu tanh của quá khứ.

"Mày không nhớ sao? Đó chả phải là nỗi nhục lớn nhất của Dương gia chúng mày sao?"

Hạ Tuyết vẫn im lặng:

"Đội cận vệ phía Tây của Dương lão đại khi đó đứng thật không hổ là thuộc hạ thân tín của hắn. Sau khi bị ngài Grim mang về đây, chúng không hề rầy một lời nào về lão đại của chúng. Tra tấn những kẻ đó cũng thật thú vị, không kêu gào, khóc lóc như những tù nhân bình thường. Loại cứng đầu như thế thật là hiếm gặp đấy! Này mà có nghe rõ không, con đĩ thối..."

Tên mặt sẹo ấn đầu cô. Nhìn Hạ Tuyết như cái xác không hồn mà tiếp tục thao thao bất tuyệt. Nào là bọn chúng đã đánh đập, nhục mạ những người thân của cô như thế nào? Giết họ ra sao, từng chữ từng chữ không thoát khỏi tai Hạ Tuyết. Cái nhà kho của 6 năm trước như trở lại trong kí ức, những người thân của cô, những đệ tử mà cô dạy dỗ...

Hạ Tuyết cúi người, một chút cũng không ngẩng đầu lên. Rồi cô bỗng phát ra những tiếng cười nho nhỏ, nhĩ đến nỗi chỉ mình cô nghe thấy:

"Ha....ha.... buồn cười thật đấy. Thì ra là chúng mày sao? Ha ha "

"Cô vẫn cười! "

"Nếu biết sớm chúng mày ở đây như vậy thì tao phải vào đây sớm hơn một chút mới phải! "

Tên mặt sẹo kia nghe thấy tiếng cười của Hạ Tuyết thì càng thêm bức tức. Bàn tay đang nắm tóc của cô bèn kéo giật mạnh hơn nữa, hắn rít qua kẽ răng:

"Mày còn cười sao con khốn... Mày chề.... "

Tên mặt sẹo đang nói bỗng ngẩn người ra. Hắn nhìn đôi mắt sương mù mấy phút trước còn trong veo nay đã trở nên vẩn đục hơn bao giờ hết, siết chặt lấy hắn đầy uy lực. Một dự cảm không lành bỗng ập đến mà đối với những người từng có cơ hội giáp mặt Dương Hạ Tuyết phải diễn tả bằng bốn từ mà cô sắp nói ra đây:

"Mày nên chạy đi! "

"Hả!!! "

Vụt!!!

Một tiếng động lướt qua, Hạ Tuyết giơ chân lên cao, vừa vặn để cho mũi khoan trên tay tên mặt sẹo lướt qua chân cô. Sợi dây thừng dưới chân liền rơi rụng là tả. Rồi không kịp để tên mặt sẹo được định thần, Hạ Tuyết đã đứng lên, gõ chân xuống sàn để lộ một mũi dao nhỏ nơi mũi giày, rồi đá vào cổ tên mặt sẹo.

"PHONG CÔ TA, CÓ VŨ KHÍ! " Lâm Nhã qua màn hình ti vi vội kêu lên nhưng cũng chẳng kịp!

Màu máu đỏ bắn tung toé, chao đảo lên xung quanh. Hình ảnh tên mặt sẹo nằm trên sàn hấp hối tràn ngập ánh tím đậm trong đôi mắt Mặc Lãnh Phong. Không kịp phản ứng, hắn gằm lòn:

"TẤT CẢ MAU XUỐNG ĐÓ NGAY!!! "

Lâm Nhã và Chung Cận Nhiên giật nảy mình, không kịp ngạc nhiên về quang cảnh đẫm máu trong căn phòng mà chỉ biết lao theo Mặc Lãnh Phong đang hăm hập đi xuống dưới phòng tra khảo. Lâm Nhã đi sát bên cạnh Mặc Lãnh Phong, trên đường đi không kịp thở chỉ quay sang hỏi hắn:

"Phong, cậu chạy nhanh vậy? Trong đó người của chúng ta rất đông mà! Hơn nữa, cô ta còn đang bị trói! "

Mặc Lãnh Phong chỉ nghiêng răng, tay siết chặt, bước chân càng thêm cuồng dã:

"Lần trước giáp mặt cô ta mà cậu không hiểu sao? Người phụ nữ đó là một con yêu nữ. Dù chỉ là một ngón tay thoát ra, thì người của chúng ta căn bản không phải đối thủ! Trong phòng tra khảo lại không có ai mang súng, cơ hội chống lại cô ta chỉ bằng không mà thôi! "

Lâm Nhã tròn mắt, cả đại não như càng thêm nghi hoặc cùng khiếp sợ:

"Tôi thật không hiểu rốt cục, cô gái đó là ai cơ chứ? "

"Tôi không biết " Mặc Lãnh Phong lắc đầu. Sâu trong lời nói khơi gợi tia hứng thú:

"Nhưng chắc chắn cô ta không phải là một con người! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Chiến thắng của nữ quái

Toán người bước nhanh đến chỗ mật thất. Ngay lập tức, Mặc Lãnh Phong đặt tay lên bảng điều khiển, hấn nhấn một dãy số rồi lấy tay đặt lên nắm cửa boongke. Lập tức sắc mặt hấn chuyển xấu rõ rệt, tay nắm chặt khoá cửa nhưng không tài nào mở được nó. Quay lại, hấn nói lớn với Cận Nhiên:

"Cận Nhiên, thế này là sao?"

"Mặc tiên sinh, để tôi kiểm tra!" Chung Cận Nhiên tiến lên chỗ bảng điều khiển. Tay hấn lướt trên tấm bảng, cẩn thận xem xét dữ liệu rồi nói:

"Không ổn rồi, Mặc tiên sinh, cửa đã bị mã hoá không mở được"

"Tôi cho cậu 10 phút để mở nó!" Hấn lạnh lùng ra lệnh

"Vâng" Cận Nhiên gạt đầu đáp, tay lướt trên bàn phím. Giương mặt vốn thanh thoát không vướng bận mà nay lại lộ ra chút khó khăn. Lâm Nhã ở bên cạnh chăm chú quan sát hấn làm việc mà cau mày hỏi:

"Này, không phải hệ thống này là do cậu phát triển sao? Sao trông cậu có vẻ khó nhọc thế?"

"Tchhh..." Chung Cận Nhiên tắc lưỡi, hấn đẩy gọng kính lên:

"Hệ thống này tôi phát triển cho Reaper là để kiểm soát những tù nhân. Một khi tù nhân có ý định trốn thoát hoặc có ai đó xâm nhập, chỉ cần người của chúng ta tiêu huỷ bảng điều khiển bên trong thì không một ai có thể thoát ra." "Nội bắt xuất, ngoại bắt nhập" tuy nhiên tôi không ngờ hôm nay hệ thống của tôi lại phản tác dụng"

Đúng lúc ấy, bên trong mật thất bỗng phát lên những tiếng kêu la thảm thiết, thê lương đến không ngừng. Có những tiếng van xin cùng những âm thanh lộp độp không rõ. Những âm thanh ấy khiến động tác của Chung Cận Nhiên phải dừng lại lập tức...

"Mùi máu" Mặc Lãnh Phong trừng mắt, với một khứu giác nhạy bén đến không ngờ, hấn cảm nhận được thứ mùi đặc trưng của chất lỏng đỏ au kia giờ đây đang xuyên qua cánh cửa kim loại mà xộc vào mũi mình...

"Chết tiệt!!!" Hấn rủa thầm, không còn thời gian nữa rồi. Cứ thế này Dương Hạ Tuyết không biết đã làm ra chuyện gì nữa. Nghĩ vậy hấn vội tiến lên, gạt Chung Cận Nhiên đang loay hoay trước bảng điều khiển ra rồi cúi người xuống. Hành động này khiến Chung Cận Nhiên thoáng sửng sốt còn Lâm Nhã thì hứng thú ra mặt, hấn khoát tay nói lại:

"Phong, cậu đã ra tay rồi!"

Mặc Lãnh Phong không đáp lại hấn, tay chỉ lướt trên bàn phím, đôi mắt hoàng hôn nâng cao sự tập trung hiem thấy trên vẻ đẹp lạnh lùng. Chung Cận Nhiên đứng đằng sau hấn vừa quan sát màn hình thì vừa ngạc nhiên:

"Mặc tiên sinh, có phải ngài đang..."

Mặc Lãnh Phong khẽ nhếch môi, đoạn lạnh lùng nói:

"Xin lỗi cậu Cận Nhiên. Nhưng xem ra cậu phải chế tạo một hệ thống tốt hơn cho tôi rồi!"

Vừa dứt lời, màn hình bảng điều khiển vụt tắt. Toàn bộ hệ thống bảo mật của Chung Cận Nhiên bị Mặc Lãnh Phong xoá sạch chỉ trong chưa đầy hai phút, đồng thời cũng khiến cho cánh cửa căn phòng từ từ mở ra.

Mùi máu nồng nặc bốc lên khiến cho dù không có một khứu giác nhạy bén như Mặc Lãnh Phong cũng làm cho tất cả mọi người ngoài cửa cũng có thể ngửi được. Căn phòng rộng lớn mà tối tăm, hấn bởi sự biến mất của hệ thống bảo mật mà đã thành ra như vậy.

Mặc Lãnh Phong nhủ mảy, hấn bước vào đầu tiên. Theo bản năng quay về phía bên trái, đúng như dự đoán bảng điều khiển khoá cửa trong phòng đã bị phá nát, không còn ra hình dạng. Đoạn hấn quay đầu, bước đi nhẹ nhàng trong bóng tối, thẳng tiến vào giữa gian phòng. Không gian trung quanh vẫn thật tĩnh mịch, tĩnh mịch khiến người ta phải phát run. Im lặng một lúc cảm nhận chung quanh, hấn vội lên tiếng:

"Chiếu đèn"

Ánh sáng leo lét chiếu vào trong căn phòng u tối đủ để khiến người ta nhìn thấy một địa ngục trần gian. Trên tường, sàn, thậm chí là cả trần nhà đều loang lổ những vết máu lớn nhỏ chạy dọc. Đầu đó còn những mảnh thân thể bị phân tán tứ tung, thịt nát bầy, nhìn qua chẳng khác nào khung cảnh của một cái lò mổ cả. Cả quá trình này, dù sát thủ chuyên nghiệp cũng phải mất một ngày nói gì là 30 phút của Dương Hạ Tuyết...

" Cái quái gì? " Lâm Nhã ngậy người, nhìn xung quanh một lượt. Dẫu đã từng được chứng kiến sức mạnh của người đàn bà kia nhưng hắn lại không ngờ cô ta có thể dã man như vậy. Thuộc hạ của Phong lúc này thật chẳng còn cái gì để mà chôn nữa là.

Mặc Lãnh Phong lãnh đạm nhìn từng cái xác, tất cả chẳng để lại cho hắn chút xúc cảm gì nhưng thứ đặc biệt thu hút sự chú ý của hắn lại là một vật nằm ngay ngắn trên sàn nhà. Đó là một cái còng bằng kim loại hình vuông, được khoét hai lỗ tròn trên mặt, trông giống như một cái còng dành cho phạm nhân thời phong kiến. Tuy nhiên giờ đây ở hai lỗ tròn kia là những vòng máu bao quanh, giống như thể người thoát ra đã phải vật lộn quyết liệt với nó vậy.

Mặc Lãnh Phong cầm chiếc còng lên, lăm bằm:

" Chẳng lẽ cô ta đã... "

Loạt soạt....

Âm thanh nho nhỏ vang lên phá tan không khí rợn người trong căn phòng. Mặc Lãnh Phong theo bản năng đứng phắt dậy, lấy súng giờ vào một góc tối, các thuộc hạ của hắn thấy vậy cũng tức tốc làm theo, chỉ chờ hắn ra mệnh lệnh. Nhìn khoảng không rồi khẽ lên cò, Mặc Lãnh Phong chờ đợi một lúc lâu rồi sau đó mới thở chậm rãi:

" Tôi biết cô đang ở trong đó, Dương Hạ Tuyết "

Bóng đêm im lìm một lúc rồi dần dần hình thành nên một dáng hình nho nhỏ. Cái bóng ấy từ từ bước ra khỏi đêm tối, để lộ một cơ thể nữ tính. Mái tóc trắng đen cùng quần áo dính đầy những máu tươi lẫn lộn thật thảm thương. Hơi thở của cô nhẹ bằng, đôi mắt mù mờ bị che đi bởi áng tóc dài khiến hắn không thể đoán ra cảm xúc của cô. Rồi dần dần màu mắt tím di chuyển xuống nữa, dừng trên hai đôi tay run rẩy hiện đang giữ một con dao rọc lớn. Từ hai cổ tay là hai đường viền đỏ thẫm, sâu hoắm, khiến cho máu chảy xuống những ngón tay trắng đầy yêu mị rồi lộp bộp xuống mặt sàn.

Cái bóng đầy máu ấy như một u hồn, thẳng tiến đến chỗ Mặc Lãnh Phong rồi bất ngờ đưa thanh đao về phía hắn. Bất chợt, tất cả mọi người trong phòng đều giương súng về phía Dương Hạ Tuyết nhưng đã bị một giọng nói đanh thép ngăn lại:

" Bỏ súng xuống! "

" Nhưng... " Lâm Nhã ở đằng sau hô lên, động tác cầm súng vẫn không di chuyển. Lần này hắn mặc kệ sự ngăn cản của Mặc Lãnh Phong, dù thế nào sự tồn tại của tên đầu heo này là rất quan trọng.

Mặc Lãnh Phong mặt không đổi sắc. Súng trên tay hắn thì ngược lại với đám người ngoài cửa, từ từ hạ xuống. Hắn chỉ chăm chăm nhìn Hạ Tuyết, như thể chờ chính sự phán quyết của cô. Với thanh đao kề sát cổ hắn, máu từ trên cổ cũng dần chảy theo bàn tay mạnh bạo của Hạ Tuyết, lan xuống áo sơ mi. Hắn chẳng cảm thấy đau nhưng lại làm cho mấy kẻ đằng sau hắn một phen hoảng loạn:

" CHỦ TỬ.

" Cầm miệng! "

Mặc Lãnh Phong quát lên, hắn đảo mắt xung quanh một lượt nhìn từng thân ảnh la liệt trên sàn. Khoé môi lãnh trào, có những việc xem ra không muốn thừa nhận nhưng cũng phải làm thôi. Cao ngạo ngẩng đầu, mặt hắn không đổi sắc cười với người phụ nữ trước mặt:

" Dương Hạ Tuyết, cô thắng rồi! "

Bàn tay cầm đao khẽ run lên theo lời nói của hắn. Rồi trước con mắt kinh ngạc của mọi người, nó rơi xuống. Thân ảnh của Hạ Tuyết cũng theo đó mà ngã về phía trước, rơi vào trong lòng ngực Mặc Lãnh Phong. Theo bản năng, hắn trừng mắt, ôm chầm lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô. Nó thật mỏng manh và lẫn tạp mùi máu. Tuy nhiên theo góc độ của hắn, nụ cười trên môi cô lại phi thường đẹp đẽ. Ngẩng đầu ngược nhìn Mặc Lãnh Phong, ánh sương mù trong mắt cô lấp lánh đẹp lạ thường:

" Tôi chỉ chờ anh nói câu này thôi! "

Dứt lời Hạ Tuyết nhắm mắt, cơ thể chìm vào trong vòng tay của hắn rồi ngất lịm. Mặc Lãnh Phong thoáng giật mình, nhìn cô gái trong lòng rồi không nói một lời nào bế cô lên khỏi mặt đất. Chậm rãi tiêu sái bước ra khỏi cửa, hắn lạnh lùng phản phó:

" Đi thôi! "

Hai tiếng sau...

Hạ Tuyết chớp chớp mắt, trần nhà màu trắng đập vào nhãn cầu khiến cô hơi đau đầu, vốn định đưa tay lên che lại theo phản xạ thì đã bị một con bóng rắt nơi cổ tay ngăn cản...

" Ai da " Hạ Tuyết kêu lên một tiếng, nhìn hai cổ tay đang được băng bó kín mít của mình mà thở dài:

" Khốn nạn thật! "

Chửi đồng thoải mái. Cô nhớ lại sự việc xảy ra cách đây hai tiếng trước. Quả thật đến bây giờ cô cũng không hiểu mình có phải là một kẻ ngu ngốc hay không nữa? Tự cắt cả tay mình? Hết cách thật rồi?

" Tỉnh rồi sao? "

Đang suy nghĩ, âm thanh trầm khàn ấy khiến Hạ Tuyết hơi ngớ người. Quen thuộc đến độ khỏi cần ngồi dậy cô cũng biết đó là ai. Khẽ đặt tay mình xuống giường, cô giả vờ than thở:

" Này, đây là lần thứ mấy mà tôi bị tàn tạ sau khi gặp anh vậy, Mặc Lãnh Phong? Ba hay là bốn nhỉ? "

Bên cạnh giường của Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong cuối cùng cũng gấp quyển sách đang đọc dở và đặt nó lên đầu giường. Nhìn theo tay hắn, Hạ Tuyết nhũn mày. Cái gì kia, sách đạo lý của Khổng Tử, rốt cuộc cái tên này bao nhiêu tuổi vậy? Giờ mà còn đọc mấy cái loại sách hiền triết thế này? Đúng là già cỗi hủ.

Nhưng thôi, cô cũng không thêm chấp hắn, khẽ cựa mình. Hạ Tuyết chống tay muốn ngồi dậy thì đã bị con đau ở cổ tay làm cho khụy xuống. Nhắm mắt lại một chút, cô quay sang Mặc Lãnh Phong này giờ vẫn đang im lìm không nói một lời bên cạnh mà nhắc nhở:

" Ông già.... anh đỡ tôi dậy cái! "

" Cô vừa gọi tôi là gì cơ? " Hắn nghiêm mặt hỏi lại.

" Thì sao, anh hơn tôi tận 10 tuổi, gọi là chú thì chán lắm. Nếu tôi gọi anh là ông già thì có vẻ cá tính hơn nhỉ? " Cô gác tay lên đầu, nằm nghiêng sang nhìn hắn. Bảo sao đây, hắn đã trở thành đối tượng bị trêu đùa mới nhất của cô rồi.

Mặc Lãnh Phong nhìn cô nghi hoặc. Dần dần hắn chợt nhận ra trong Dương Hạ Tuyết như thể tồn tại hai con người cách biệt. Khi vui vẻ, bất cần, khi lại tàn bạo và đầy uy lực. Nhưng trong hai bộ mặt ấy, rốt cuộc đâu mới là con người thật của cô. Càng ngày hắn càng không hiểu, cô còn một cái gì muốn giấu hắn?

Thấy Mặc Lãnh Phong đang nhìn mình mà đánh giá, Hạ Tuyết gượng cười, đùa tiếp:

" Tôi biết mình rất đẹp nhưng anh không cần phải nhìn như sắp làm tôi nổ tung thế đâu? "

" Dương Hạ Tuyết " Hắn thờ ra một hơi:

" Về độ kiêu ngạo và viễn tưởng, cô chỉ hơn chứ không kém tôi. Cô không có điểm dừng nhỉ? "

" Cảm ơn, ông già! "

Hạ Tuyết nghe mà vui vẻ cả ra, cô thích nhất là có người ca thán mình về khả năng đùa dai này nên cô cứ cười mãi không thôi. Thoạt trông chẳng giống một bệnh nhân cần điều trị đặc biệt gì cả. Rồi như bỗng nhớ ra điều gì đó, cô lại gác chân:

" Xin lỗi nhé, tôi đã làm đồng thuộc hạ của anh thành ra như vậy! Hy vọng anh không phiền? "

" Không cần, những kẻ như cậu chết cũng không sao cả " Hắn nhẹ giọng nói, khiến Hạ Tuyết đang vui vẻ cũng phải nhăn mặt:

" Mặc Lãnh Phong, anh thật đủ lãnh huyết. Tuy tôi là kẻ đã giết bọn họ nhưng dù sao đó cũng là thuộc hạ của anh. Anh không cần phải nói những lời cay độc như vậy? "

Liếc nhìn Hạ Tuyết đang cau mày với hắn, Mặc Lãnh Phong lại càng vô cảm:

" Cô nên biết, trước đây tôi luôn là kẻ luôn biết cắt bỏ những khối u phiền nhiễu. Còn giá trị lợi dụng là còn tồn tại được trong mắt tôi. Chết rồi, tôi không thương tiếc! "

Hạ Tuyết nghiêm nghị quan sát hắn. Rồi cuối cùng mới nói ra những điều đang nghĩ trong lòng:

" Vậy sao anh không để tôi chết trong mật thất đó đi? Mất công cứu tôi làm gì? "

Lúc này hắn mới thật tâm để ý đến Hạ Tuyết. Như thể cô đã hỏi một câu hỏi thật thú vị vậy, đoạn hắn khẽ phui áo đứng lên, chỉnh trang xong xuôi đâu đây, mới nói:

" Một người có thể tự cắt cổ tay của mình chỉ để thoát ra khỏi sự kiểm soát của tôi, không phải là một món đồ chơi thú vị hay sao? "

Nói rồi không để Hạ Tuyết kịp phản ứng lại, Mặc Lãnh Phong cầm quyển sách ở đầu giường lên trên tay, không quên dặn dò cô:

" Nghỉ ngơi đi, sáng mai cô sẽ về lại biệt thự. Tôi mong cô đến lúc đó hãy cư xử cho đúng mực. "

" Khoan đã! "

" Có chuyện gì? "

Hạ Tuyết len lén nhìn bóng dáng hắt rời đi, bất quá mạnh dạn hỏi một câu:

" Vậy còn điều kiện của chúng ta, anh định thế nào? Tôi đã thắng anh rồi kia mà! "

" À, cái đó sao? " Hấn đặt tay lên nắm cửa rồi mở nó ra, cười một cách thần bí:

" Để xem trong thời gian tiếp theo cô có làm chồng của cô hài lòng không đã! "

Ngay sau đó hấn đóng sập cửa, bỏ mặc khuôn mặt thần thờ rồi dần chuyển sang đỏ gay gắt của Hạ Tuyết trên giường bệnh. Mặc Lãnh Phong bước ra khỏi hành lang, Cận Nhiên và Lâm Nhã đã đứng chờ ở đó sẵn. Thấy hấn tiến đến cũng bèn sán lại:

" Này, bà xã cậu thế nào rồi! "

Không đợi hấn trả lời, sau cánh cửa vừa khép bỗng có tiếng " Rầm " phát ra cùng một giọng nữ chua chát khiến Chung Cận Nhiên và Lâm Nhã giật bắn:

" LÃO KHOM GIÀ, ĐỒ ĐÀU HEO, AI MUỐN LÀM ANH VUI CHÚ? "

Mặc Lãnh Phong không nói còn Lâm Nhã thì chỉ chep miệng:

" Chà vẫn khoẻ ha? "

" TÔI SẼ LY HÔN RỒI BẮT ANH CHIA TÀI SẢN. TÔI SẼ LÀM ANH KHÁNH KIẾT CHO MÀ XEM. CẢ CÁI TẬP ĐOÀN TỶ ĐÔ CỦA ANH! "

Một lát sau lại có âm điệu mỉa mai:

" CÁI GÌ MÀ MÓN ĐỒ CHƠI THÚ VỊ CỜ CHÚ!??? ĐỌC ÍT NGÔN TÌNH, TRUYỆN TRANH THIẾU NỮ THÔI ANH BẠN ƠI! CÂN THẬN TÁU HOẢ NHẬP MA ĐÂY! "

" Cô ta là như vậy mà! " Hấn lãnh đạm nói rồi cất bước ra khỏi hành lang, để lại đằng sau những âm thanh đồ vờ cùng những biệt hiệu dành cho hấn không mấy hay ho của cô gái kia. Mặc Lãnh Phong một mực bước đi nhưng trong thần thái không giấu nổi sự thoải mái, đến độ Lâm Nhã ở một bên cũng lấy làm lạ, nhìn hấn mà tròn mắt:

" Này Phong, cậu có vẻ vui nhỉ? Cậu vừa thua cô gái kia mà? "

" Tôi có vui sao? " Hấn cúi đầu, mắt khẽ liếc về phía căn phòng bệnh nhân đang ngập tràn mùi thuốc súng kia mà cao hứng:

" Có lẽ là thế thật! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tấm thiệp từ người em dâu

Mặc Lãnh Phong là một kẻ giữ lời, tất nhiên là theo cách riêng của hấn. Đúng như lời hấn nói, Dương Hạ Tuyết được trở lại biệt thự vào tối hôm sau mà ngay lập tức cô bị tấn công dồn dập bởi hai khuôn mặt hầm hầm giận dữ nho nhỏ.

Lam Thiên và Từ Y khoanh tay nhìn Hạ Tuyết đang đứng trước mặt chúng. Trên người cô là những vết tích lớn nhỏ chẳng chịt, chưa kể gai bàn tay là hai mảnh vải lớn, trông cô đến thật thảm thương vẫn đơ

" Này, mấy đứa còn định thế này tới bao giờ? Mẹ biết lỗi rồi được chưa? "

" Chưa "

Lam Thiên hô to, còn Từ Y lại tiếp tục mấy cái động tác của loạn trong không trung. Hạ Tuyết đành thở dài thườn thượt kêu lên:

" Trời ạ, con với cái, mẫu thân của chúng đang bị thương tích đầy mình vậy mà chẳng hỏi han một câu. Số tôi khổ thế cơ chứ lại! "

" Tại mẹ chứ còn gì? Chả chịu suy xét gì cả, cứ thế mà làm thôi! "

Lam Thiên thêm mắm muối, cậu bé bức tức thật sự. Đôi lúc cậu thật không hiểu cậu trẻ con hay mẹ cậu trẻ con nữa, luôn luôn làm những việc thật liều lĩnh rồi để ra hậu quả như thế này. Hạ Tuyết có biết không khi cậu nhìn thấy mẹ như thế này, cậu chỉ cảm thấy bức tức và giận dữ với bản thân vì mình không thể bảo vệ mẹ. Thậm chí là nếu không có cậu mẹ đã không trở nên như thế này.

Hạ Tuyết không biết những suy nghĩ này của Lam Thiên nhưng chỉ nhìn qua cô cũng nhận thấy cậu đang có nhiều tâm sự. Nghĩ vậy cô vươn tay, rồi dùng sức捏 tai của Lam Thiên, khiến cho cả hai tiếng kêu cùng lúc lại vang lên. Lam Thiên quay đầu liền thấy Dương Hạ Tuyết với sắc mặt nhăn nhó, đang nắm chặt lấy tay của chính mình. Lập tức, hai đứa trẻ tỏ vẻ hốt hoảng rồi sợ hãi mà nói:

" Mẹ, mẹ làm sao vậy, mẹ bị đau sao? "

Hạ Tuyết giả vờ nắm lấy tay mình rồi bất thành linh chồm lên, ôm lấy hai đứa trẻ vào lòng. Bị bất ngờ, Lam Thiên và Từ Y thoáng kêu lên nhưng tuyệt nhiên không hề giãy dụa, có lẽ chúng sợ chạm vào vết thương trên tay Hạ Tuyết. Hạ Tuyết được đà càng ghì chặt chúng vào lòng, nhìn khuôn mặt phụng phịu của chúng mà cười tươi, vui vẻ:

" Sao nào? Hết giận chưa? "

Như nhận ra mình bị bắt thóp, Lam Thiên cau mày:

" Mẹ, mẹ cố tình đúng không? "

" Thôi đi mấy đứa quỷ " Cô ghì mặt vào ngực chúng rồi thổi mạnh làm hai đứa trẻ cười sặc sụa. Vừa làm cô vừa nói:

" Chưa chưa? Chưa chưa? "

" Rồi, rồi.... Haha, mẹ ơi!" Lam Thiên và Từ Y cười nắc nẻ trong khi Hạ Tuyết càng được đà lấn tới. Bọn họ hoàn toàn vui vẻ, tuyệt nhiên không để ý tới người thiếu nữ có mái tóc đỏ đứng ngoài cửa ra vào, đang nhìn chằm chằm vào ba mẹ con họ. Trầm tư một lúc, cô gái lên tiếng:

" Ba người thật vui vẻ "

Tiếng nói của cô gái khiến Hạ Tuyết dừng hành động rồi thoáng ngẩn đầu. Trước mắt cô là một mỹ nhân xinh đẹp xuất hiện, áng tóc đỏ rực, thân hình kiều mị, có chút gì đó ngạo nghễ lại thêm nhiều phần ranh mãnh. Quả thật có nét gì đó tương đồng với tên Mặc Lãnh Phong kia.

" Cô là ai? " Hạ Tuyết quay ngoắt thái độ, trở nên lạnh lùng hẳn, nhìn cô gái vừa tiến vào kia mà đề phòng cảnh giác. Người con gái nhận ra ánh mắt không kiêng dè của Hạ Tuyết, bèn chậm rãi tiến lên rồi ngồi xuống trước mặt cô, lên tiếng:

" Tôi là Mặc Dung Di, thư ký của Mặc chủ tịch. "

Cái tên quen thuộc khiến Hạ Tuyết thoáng ồ một tiếng. Tay đặt lên cằm đánh giá cô:

" À, cô là một trong Tam Sắc. Rất hân hạnh được diện kiến. "

Mẹ ơi, cô ấy đã chăm sóc bọn con khi mẹ đi vắng đấy ạ ! _ Từ Y ngồi bên cạnh thâu thà nói. Mặc Dung Di ngồi đối diện cũng không hiểu gì, chỉ thấy Hạ Tuyết đang chăm chú nhìn Từ Y khuya tay, múa chân một hồi. Cuối cùng mới thấy Hạ Tuyết ngẩng đầu:

" Cảm ơn cô đã chăm sóc chúng! Cô rất có ích! "

" Bỏn phận của một thư ký thôi! " Cô gái lạnh lùng nói:

" Tôi còn cứ nghĩ cô đã chết ở trong mật thất rồi cơ. Cô rất bản lĩnh, chưa từng một ai bị đưa vào đó mà có thể thoát ra bình an cả. "

"Cám ơn sự quan tâm của cô thư ký Mặc! "

Hạ Tuyết đáp lại thản nhiên khi nhìn vào khuôn mặt tràn ngập sự trào phúng của cô gái. Cô bắt đầu nhếch môi, lòng thầm đánh giá, có vẻ như người phụ nữ tên Mặc Dung Di này cũng chẳng ưa gì cô, đúng là không thể trông chờ gì vào cái nhà chồng này rồi. Suy nghĩ một lúc, Hạ Tuyết mới nói:

" Xin hỏi thư ký Mặc? "

" Cô cứ nói " Cô lãnh đạm

" Cô có vô tình có quan hệ máu mủ gì đó với chủ tịch của cô không? "

Mặc Dung Di nhìn chằm chằm cô, cười lạnh một hồi rồi mới nói:

" Sao cô lại nghĩ vậy, Dương Hạ Tuyết! "

" Cảm giác thôi, hai người rất giống nhau! " Cô thật thà đáp rồi nhún vai.

Câu trả lời của Hạ Tuyết khiến Mặc Dung Di cười thầm một chút, khẽ cúi người cô khẽ nói:

" Đúng vậy, mọi người đều nghĩ tôi chỉ là thư ký của Mặc chủ tịch nhưng quả thực chúng tôi là anh em. "

Mặc Dung Di nói xong rồi lại gác chân quan sát Hạ Tuyết. Rất ít người có thể nhận ra cô là em gái của Mặc Lãnh Phong. Đa phần họ đều nói cô không là thư ký thì cũng là nhân tình của anh. Điều đấy không hề làm cô ngạc nhiên, bọn họ nhìn kĩ cũng không có một điểm chung nào cùng huyết thống. Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên chính là cô gái này, chỉ sau một phút gặp cô đã vội khẳng định được mối quan hệ huyết thống của họ. Thật là quá kì lạ rồi!

" Không ngạc nhiên! " Hạ Tuyết cúi đầu, rồi nói với cô gái:

" Vậy hôm nay cô đến để gặp tôi có chuyện gì? Em đâu? "

Sự xung hô đột ngột đấy khiến khuôn mặt của Mặc Dung Di lộ ra sự chán ghét, dù rất nhạt nhưng cũng đủ làm cho không gian ngập tràn mùi thuốc súng. Khẽ hít cảm, cô nói:

" Không, tôi chỉ muốn cảnh cáo cô! "

" Cảnh cáo sao? Có vẻ thú vị đấy! "

Mặc Dung Di vén mái tóc dài ra sau gáy rồi nhìn hai đứa trẻ trong vòng tay của Hạ Tuyết:

" Hãy biết thân biết phận của mình. Nếu không rất khó sống. Cô có thể là chị dâu của tôi trên danh nghĩa, nhưng hãy nhớ lấy, Mặc gia sẽ không bao giờ chấp thuận cô. Hãy liệu mà bảo vệ tính mạng của mình! "

Nói rồi cô gái đứng dậy, tiến tới chỗ Hạ Tuyết, chia cho cô ta một cái phong bì màu trắng được viền bằng những đường vàng óng ánh:

" Cho đến lúc đó, tôi mong cô hãy đóng tốt vai diễn Mặc phu nhân của mình! "

Rồi không nói không rằng, Mặc Dung Di mở cửa phòng, bước ra ngoài. Hạ Tuyết nhìn theo mà nheo mắt, chậm chậm mở tấm thiệp. Lam Thiên và Từ Y nhìn qua mà sáng mắt:

" Mẹ ơi, đây chả phải là thiệp mời cho chú ấy sao? Sao lại đưa cho mẹ? "

_ Mà này, hoa văn kia chẳng phải là gắn liền với tập đoàn LS sao? _

" Tập đoàn LS? " Hạ Tuyết cao giọng quay sang Từ Y rồi hỏi lại:

" Con nói gì vậy Y Nhi? "

Từ Y nghe vậy cũng hớn hờ nói:

_ Trước đây ông ngoại cũng hay đọc mấy thể loại báo kinh tế. Có một lần con lên lấy đọc của ông thấy có nói LS là một trong những tập đoàn đối tác với công ty của chú Mặc Lãnh Phong đó _

Đối tác!?

Hạ Tuyết chau mày. Nhìn Từ Y rồi lại nhìn tấm thiệp. Lòng cô bỗng nổi lên một dự cảm không lành, thậm chí đến cái tên LS này còn ngập tràn một mối nguy hiểm không rõ. Mặc Lãnh Phong ơi là Mặc Lãnh Phong. Rốt cuộc anh đang có âm mưu gì đây?

Trời về khuya, ánh sao sáng lung linh soi rọi mặt đất. Mặc Lãnh Phong mở cửa xe rồi lục tìm chìa khoá, tuy bây giờ có rất nhiều loại khoá tự động chuyên biệt nhưng hắn vẫn thích sử dụng loại khoá cổ điển này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Quyết tâm hành động

Mặc Lãnh Phong nói rồi lập tức ghé sát vào cổ Dương Hạ Tuyết, làn môi ấm nóng của ấy chạm lên làn cổ trắng ngần của cô rồi cắn mạnh. Bị đau một cách bất ngờ, Hạ Tuyết vội nhủ mày, hô lớn:

" Á!!! Mặc Lãnh Phong, thả tôi ra đau! "

"Đau sao? " Mặc Lãnh Phong thích thú " Tra tấn, nhục hình mà cô còn không kêu la, chỉ một chút này thôi mà là đau ư? Hừm "

Hắn lại tiếp tục cười đầy thần bí rồi đặt một nụ hôn lên xương quai xanh của Hạ Tuyết:

" Đáng lẽ tôi nên làm thế này với cô từ đầu rồi mới phải? "

Dương Hạ Tuyết mặt đỏ phừng phừng, tuy không phải là lần đầu tiên cô quan hệ nam nữ nhưng dù thế nào cảm xúc với người đàn ông này vẫn là cực kì bài xích. Nhất là khi hắn trên người cô thế này, tức mình, cô kêu lên:

" Buông tôi ra, tên dơ người này. Tôi còn có chuyện muốn hỏi anh, kiếm chế cái ham muốn của anh lại đã! "

" Ăn xong rồi nói " Hắn đáp cụt lùn, bàn tay lại luồn vào trong áo sơ mi của cô, điều bộ lần mò làm Hạ Tuyết giật nảy mình. Tên khốn này, đến đây thì Hạ Tuyết mặc kệ tay mình có đau đớn cỡ nào, cô giờ nắm đầm, hướng về phía Mặc Lãnh Phong. Nhưng chưa kịp chạm đến cái bản mặt đáng ghét của hắn thì đã bị Mặc Lãnh Phong vươn tay túm chặt lấy, máu lại chảy xuống thẫm đỏ mảnh vải băng xung quanh tay Hạ Tuyết. Mặc Lãnh Phong nắm chặt nắm đầm của cô Hạ Tuyết rồi lại nhìn xuống cổ tay đang chảy máu kia, bất chi bất giác thán thốt:

" Dương Hạ Tuyết, cô quên sao, mấy tên vệ sĩ của tôi có thể là trò đùa với cô nhưng Mặc Lãnh Phong này không phải như vậy. Vậy nên tốt hơn hết là cô đừng nghĩ đến chuyện phản kháng lại tôi nếu không muốn phải chịu khổ! "

Hạ Tuyết nghe mà trừng mắt với hắn... Hừ! Làm sao cô quên được kia chứ, bọn họ vốn là hai kẻ ngang cơ, nếu có giao đấu thì chỉ có nước cả hắn và cô đều mất mạng. Cô vẫn còn chưa quên vụ xảy ra ở club kia đâu! Có lẽ đúng như Mặc Lãnh Phong nói, chỉ có ở bên hắn như thế này mới mong có cơ hội để trừ khử mà thôi!

Nghĩ đến vấn đề này quả thực khiến Hạ Tuyết vô cùng nhức nhối. Chưa bao giờ cô phải cảm thấy khó khăn khi giết một người như vậy, tuy Lâm Hạc ngày trước khiến cô hao tốn nhiều thời gian nhưng cũng không làm cô mất đi sự bình tĩnh vốn có, duy chỉ có tên khom già này mới là cái thế loại khó nhằn nhất. Thật là làm cô nhớ đến tên lão đại khốn kiếp năm xưa của hắn.

Bực tức, Hạ Tuyết gạt tay mạnh tay Mặc Lãnh Phong ra rồi không còn tâm tư đùa nữa mà hỏi thẳng:

" Mặc Lãnh Phong, tôi không muốn đùa với anh nữa, giải thích cho tôi đây là cái gì? "

Một tờ giấy đưa ra trước mặt Mặc Lãnh Phong, không cần cầm lấy, hắn chỉ vội lướt qua hoa văn trên tay Hạ Tuyết cũng đủ biết cô muốn nói về điều gì. Khẽ đưa tay lên cằm, hắn nói:

" Có vẻ như thư ký của tôi đã nói cho cô biết! "

" Cái này là cái gì, Mặc Lãnh Phong, sao tôi phải đi cùng anh đến một bữa tiệc chứ? Chẳng lẽ anh muốn tiết lộ mối quan hệ của chúng ta hay sao? "

Mặc Lãnh Phong chỉ hờ hững quan sát khuôn mặt khó hiểu của Hạ Tuyết, một chút cũng không nề tình:

" Tin tôi đi, tôi cũng không hề có ý định giới thiệu cô là vợ tôi. Không ai muốn cho mọi người thấy vợ mình là một người phụ nữ thiếu hấp dẫn đến vậy! "

" MẶC LÃNH PHONG! Ngoài truyện chả treo nhan sắc của tôi ra anh còn làm được gì khác không?! "

Hạ Tuyết thờ phỉ phò, tại sao hắn cứ phải làm cô điên tiết lên vậy chứ?

" Anh còn chưa giải thích cho tôi về vụ cá cược của chúng ta đâu đấy. Bao giờ anh mới hoàn thành yêu cầu của tôi? "

" Sau khi cô tham gia bữa tiệc đó! " Hắn đáp cụt lùn.

" Tôi không chấp nhận! " Cô cũng thẳng thừng nói lại.

"Cô nói cái gì? " Mặc Lãnh Phong nghe mà trừng mắt, thanh âm mang theo vài phần tức giận, bàn tay đang nắm chặt tay Hạ Tuyết cũng thêm siết chặt. Người phụ nữ này dám không nghe lời hắn sao?

Tay truyền đến một đợt đau, Hạ Tuyết nhăn mặt. Mẹ kiếp! Hắn chỉ biết dùng bạo lực với cô:

" Khoan đã, tên khốn này, nghe tôi nói đã nào! "

Hạ Tuyết kêu lên rồi đánh vào tay của Mặc Lãnh Phong một cái, vì tay phải cũng đang đau nên cô cũng chỉ dám dùng chút lực đạo nhỏ nhoi khiến cho Mặc Lãnh Phong nhìn vậy mà suýt bật cười. Trông cô lúc này trông như con bạch miêu cái kính đang không thể chịu nổi thái độ của tên hắc lang Mặc Lãnh Phong kia:

" Thái độ của anh lúc nào cũng vậy, bắt ép người khác. Nếu anh muốn tôi làm việc gì đó thì cũng phải cho tôi biết lí do chứ? Chẳng ai muốn làm một việc mà họ không biết căn cơ cả! Ai da...anh thả tay tôi ra được chưa đây! "

Nhìn khuôn mặt nhăn nhó vì đau của Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong như nghe được đáp án phù hợp nhất, tay nói lỏng ra, Hạ Tuyết được đà giật lại. Quả

nhiền mảnh vải trên tay cô đã bị ướt một mảng lớn rồi, hôm nay thật tốn tiền băng bó mà. Mặc Lãnh Phong nhìn cái cổ tay ấy cũng không nói gì, chỉ lấy hộp thuốc Hạ Tuyết vừa đặt trên mặt bàn chưa kịp đóng nắp, lấy lọ thuốc sát trùng ra rồi nhẹ nhàng kéo tay cô về phía mình.

"Ồ! Ui da!!! Nhẹ tay thôi! " Hạ Tuyết thăm thò một lúc rồi suýt xoa kêu lên, hoá ra Mặc Lãnh Phong đang cẩn thận lau vết thương cho cô rồi rửa nó lại bằng thuốc sát trùng. Đoạn hấn lấy bông băng ra rồi băng lại cẩn thận vết thương trên cổ tay. Cả quá trình rất tỉ mỉ, không qua loa như Hạ Tuyết hay làm, đủ để chứng tỏ hấn vô cùng dày dặn kinh nghiệm trong truyện này...

"Đương Hạ Tuyết, tôi nhắc lại một lần nữa, không muốn chịu khổ thì đừng thách thức tôi! "

Hạ Tuyết chăm chú quan sát hành động của hấn, muốn giãy ra nhưng thấy hấn đang cẩn thận chăm chút vết thương của mình thì cũng không phản kháng mà chỉ thờ dài:

"Đợi tay tôi khỏi, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy ai mới là kẻ không nên thách thức ai! "

Mặc Lãnh Phong nghe mà cũng không lấy làm giận dữ, chỉ cười:

"Tôi sẵn lòng chấp nhận lời thách đấu của cô, dù sao giao chiến với cô tôi cũng rất thưởng thức "

Rồi không để Hạ Tuyết nói gì hấn vội tiếp lời:

"Còn về chuyện bữa tiệc, cô chỉ cần xuất hiện như một người phụ nữ tháp tùng tôi, sẽ không một ai biết gì về cô. Và nếu cô làm tốt, tôi sẽ thực hiện các yêu cầu mà tôi đã hứa với cô "

Hạ Tuyết nghe vậy nhưng vẫn không hài lòng. Cuối cùng cô quyết định không buông tha cho hấn:

"Mặc Lãnh Phong, anh vẫn chưa trả lời trọng tâm câu hỏi của tôi. Tại sao tôi phải làm theo lời anh cơ chứ! "

Mặc Lãnh Phong thấy cô vẫn không chịu từ bỏ cũng đành hết cách. Đàn bà đôi khi thật phiền nhiễu, luôn muốn phải hiểu rõ ngọn ngành mọi chuyện thì mới ổn thoả:

"Cứ xem như là tôi cần tài năng của cô để làm chọc tức một người đi! "

"Hả!?" Hạ Tuyết ngẩn ngơ, câu nói của hấn hoàn toàn mới lạ trong tâm trí cô. Và khi cô còn đang tiêu hoá lời nói của Mặc Lãnh Phong thì đã thấy hấn đứng dậy, cầm cặp tài liệu, không quên nâng cằm cô lên:

"Đêm nay vì vết thương trên tay đó nên tôi sẽ tha cho cô, nhưng cô nên nhớ sẽ tuyệt nhiên không có lần sau đâu! Vợ của tôi ạ! "

Nói rồi hấn nhanh chóng bước đi, để mặc Hạ Tuyết neho mắt nhìn bóng dáng của hấn nơi phòng khách le lói. Cô càng lúc càng không thể giấu được sự tò mò nhưng cô cũng không muốn làm phiền hấn thêm. Nếu hấn đã không nói cho cô vậy thì cũng sẽ không sắm vai kẻ lăm lỏi, chính cô sẽ tự tìm ra câu trả lời cho lời mời kì lạ này vậy!

Trong căn phòng u tối, người con gái có mái tóc đen ngắn đầu, dưới ánh đèn bàn của căn phòng, ánh mắt cô lấp lánh, tựa có chút bất lực nhưng phần nhiều là giận dữ. Vẻ đẹp của một con chim hoàng yến tuyệt đẹp nhưng cũng thật không thể xem thường...

Triệu Mẫn Đường ngồi trong bóng tối, nhìn đồng tài liệu ngổn ngang trên bàn. Tay nắm chặt, ánh mắt nghiêm túc lướt qua hình ảnh của ba con người trên trang giấy mà nhớ lại lúc đó...

"Nhận ra bọn họ không? Chúng ta đã gặp họ trong đại tiệc của Minh Chấn 6 năm trước đây! "

"Có... Đây chính là Tam Sắc của Reaper. "

Triệu Mẫn Đường cau mày, từ ngày hôm đó Hạ Tuyết đã biến mất được hơn một tháng. Bất kể cô có dùng cách gì cũng không thể tìm lại được cậu ta, mà không chỉ là người, thậm chí là cả đồ đạc, giấy tờ thậm chí là cả chiếc Mustang của Hạ Tuyết cũng không cánh mà bay. Là bạn nối khố của Hạ Tuyết, Triệu Mẫn Đường hiểu cậu ta căn bản sẽ không có một động thái lạ kì như vậy. Huống hồ chỉ Mẫn Đường đã tìm hiểu, Hạ Tuyết không có trở về New Zealand. Điều này càng chứng tỏ việc Hạ Tuyết lần này đã gặp nguy hiểm thật sự...

"Rầm!!! "

Triệu Mẫn Đường đập tay xuống bàn, càng nghĩ càng cảm thấy mình vô dụng. Đáng lẽ cô không nên để Hạ Tuyết điều tra chuyện này một mình. Thay vì theo sát cậu ta, cô lại tự tin Hạ Tuyết có thể tự mình thoát ra khỏi mọi tình huống, nhưng thật không may cô lại quên mất rằng Hạ Tuyết tìm ra mọi chuyện không có nghĩa là đối thủ của cậu ta sẽ khoanh tay, huống hồ chỉ bấy giờ cậu ta không còn quyền hạn của một lão đại. Lần này còn là với Tam Sắc của Reaper cùng một kẻ chẳng rõ lai lịch.... Chà nhẽ....

Không...!!!!

Nghĩ đến đây Triệu Mẫn Đường lắc đầu, vội đứng lên. Đúng rồi cô phải làm gì đó về chuyện này, cô không thể khoanh tay đứng nhìn được nữa. Kẻ tình

nghe thì đã ở đây, tại sao cô lại phải chờ đợi để hành động? Nếu vậy thì cô sẽ làm theo phong cách của Hạ Tuyết, tới đâu thì tới...

Triệu Mẫn Đường nghĩ thế bèn đứng dậy, mở cửa bước nhanh ra bên ngoài. Một người đàn ông đã chờ sẵn, hắn ta thấy bóng dáng của cô cũng vội chạy theo. Mẫn Đường không nhìn hắn mà chỉ nói:

" Chuẩn bị máy bay đi. Tôi phải sang Mi "

" Triệu tiểu thư! " Người đàn ông kia hét hải nói:

" Tiểu thư đến đó làm gì ạ! "

" Cậu chỉ cần tuân theo mệnh lệnh của tôi là được! " Sắc mặt Triệu Mẫn Đường lạnh băng, cô ghét nhất là những ai hỏi câu dư thừa. Người đàn ông kia thấy thế bèn mạnh dạn nói một câu:

" Vậy chúng ta có cần thông báo cho lão đại... "

" Không cần...! " Cô ngay lập tức lớn tiếng, gạt phắt đi ý tưởng đó:

" Lão đại đang phải giải quyết nhiều chuyện trong tổ chức. Chuyện con con này đừng làm phiền ngài ấy, tôi sẽ tự giải quyết! "

Người đàn ông kia nghe vậy thì cũng không hỏi gì thêm, lẳng lặng đi theo Triệu Mẫn Đường và mất hút theo chiếc xe đang dần rời xa khỏi biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Rắc rối của cánh phụ nữ

Từng ngày,từng ngày cũng dần trôi qua, thời điểm diễn ra bữa tiệc cuối cùng cũng phải đến. Hạ Tuyết biết chắc chắn tất cả mọi thắc mắc của mình rồi cũng sẽ được giải đáp... Tuy nhiên không phải theo cách này...

" Không được, cho tôi xem bộ khác đi! " Mặc Dung Di nhìn bộ váy xám bạc được điểm xuyết bởi những viên ngọc trai nơi chân váy thì lắc đầu. Khuôn mặt cô khó chịu khiến cho nhân viên của cửa hàng lại phải chạy đôn chạy đáo tìm kiếm. Không hài lòng sao được khi đây đã là bộ thứ 20 mà Hạ Tuyết thử rồi. Tại sao chọn quần áo cho người phụ nữ này lại khó khăn như vậy? Chẳng lẽ không có nổi một bộ trang phục nào phù hợp sao?

Dương Hạ Tuyết đứng đó nhìn bọn họ chạy tới chạy lui cũng nản lòng không kém, ngồi xuống một chỗ, cô thở dài:

" Ôm, thư ký Mặc, cô có thể chọn đại một bộ nào đó cho tôi cũng được mà! Thật đấy, tôi không kén chọn đâu! "

Hạ Tuyết bày ra điệu bộ van nài, trong cuộc đời này cô hiếm khi phải cầu xin một ai đó. Vậy mà giờ đây cô lại cầu xin Mặc Dung Di đừng tra tấn cô bằng biện pháp này nữa. Tự dung lời cô đến một nơi xa lạ rồi sai người tắm rửa, làm đầu tóc, tư vấn trang điểm, quả thật làm cô nhớ lại những kinh nghiệm cùng Mẫn Đường mua sắm năm xưa. Đau khổ hơn năm 6 tuổi theo sư phụ đi huấn luyện, thậm chí bây giờ cô chỉ ước có một khẩu súng, kết liễu đời mình ngay tại đây cho đỡ khổ...

Mặc Dung Di nhìn điệu bộ khó chịu của Hạ Tuyết mà trừng mắt:

" Cô không kén chọn nhưng tôi thì có, cô sẽ là người thấp tùng chủ tịch hôm nay, nếu để cho gu thẩm mỹ của cô nắm quyền thì chỉ có làm xấu mặt tập đoàn mà thôi! "

Hạ Tuyết hết cách trước sự chê bai của Mặc Dung Di, lại tiếp tục thở dài:

" Được rồi, được rồi! em dâu, em đừng cau có nữa, phụ nữ cau có xấu lắm đấy! "

Mặc Dung Di tức mình, càng cao giọng với Hạ Tuyết:

" Tôi không có cau có, mà cô đừng có gọi tôi bằng hai tiếng em dâu ấy, hiểu chưa? "

" Được rồi, được rồi, mà không phải cô hơi làm quá sao thư ký Mặc? Tôi tự thấy bộ quần áo này cũng đâu tệ như cô tưởng " Đoạn cô quay sang nhìn hai đứa trẻ song sinh đang ngồi trên ghế sofa mà nói:

" Không tin cô hỏi hai đứa con của tôi đi. Y Nhi, Thiên Nhi, hai đứa thấy mẹ như thế nào? "

Lam Thiên và Tử Y ngồi trên ghế sofa, mỗi đứa cầm một túi snack rong biển, liếc nhìn Hạ Tuyết một cái rồi nói:

" Mẹ, mẹ rất khăng khiu, cơ thể cũng không không được đầy đủ cho lắm. Bộ váy đó lại vô cùng quý phái, căn bản không hợp với phong cách bụi bặm của mẹ. Chưa kể màu đỏ, thật sự con thấy hợp với cô Dung Di hơn đây! "

Từ Y đợi anh mình nói xong cũng gờ ngón tay cái ra rồi chỉ xuống đất, lộ rõ vẻ đồng tình. Mặc Dung Di nhìn thấy mà không nín được cười còn Hạ Tuyết ở một bên mặt đen sạm lại với ba người bọn họ:

" Giỏi lắm, mấy người chỉ biết chả treo với tôi. Nếu mấy đứa có mắt thẩm mĩ như vậy thì chọn giúp mẹ đi! "

__ Là mẹ nói đấy nhé! __ Từ Y chỉ tay, đoạn cô bé tụt khỏi ghế, tiến tới chỗ mấy người nhân viên kia đang loay hoay túi bụi vát vả, rồi chưa đầy năm phút sau cô bé quay lại, trên tay cầm một bộ váy màu trắng rồi chìa ra trước mặt Hạ Tuyết. Mặc Dung Di lướt nhìn qua nó mà thoáng nhú mày:

" Đơn giản quá, cô không nghĩ nó hợp với chủ đề bữa tiệc đâu! "

Hạ Tuyết lại không để ý đến lời nói của Mặc Dung Di, cô ngồi xổm xuống đón lấy bộ váy, xoay qua xoay lại một hồi rồi nói:

" Đẹp lắm, mẹ thích đấy. Con gái mẹ quả có mắt thẩm mĩ! "

Hạ Tuyết nói rồi lấy tay xoa đầu Từ Y khiến khuôn mặt cô bé sáng rỡ hẳn lên, nói rồi cô cầm bộ váy tiến vào trong phòng thử đồ. Mặc Dung Di thấy vậy thì ngăn cản:

" Tôi nói rồi, bộ váy đó quá đơn giản, chủ tịch nhất định sẽ không hài lòng! "

Hạ Tuyết không quay lại chỉ bật cười.:

" Em đâu, tôi thích bộ váy này, lại còn là do Y Nhi chọn cho nữa, không mặc là không ổn đâu. Vả lại nếu có chuyện gì xảy ra thì em đâu cứ nói là do ý kiến của tôi là được rồi! "

" Cô.... tôi đã bảo đừng có gọi tôi là em đâu nữa mà! " Mặc Dung Di trừng mắt, cảnh cáo Hạ Tuyết, rồi vẫn chưa thoả đáng cô chêm vào thêm một câu:

" Tôi đã cảnh báo cô rồi, nếu có vấn đề gì xảy ra thì tôi sẽ không chịu trách nhiệm đâu đó, Dương Hạ Tuyết! "

Mặc Lãnh Phong ngồi trong phòng chờ cho khách, tay hẩn nắm hồ điều thuốc trong tay, khuôn mặt trầm tư bất định. Lâm Nhã thì thư thả một bên ngồi uống trà, thì thoảng lại ghé sát vào tai cô đào nóng bỏng bên cạnh mà thì thầm to nhỏ điều gì đó. Một lúc sau hẩn quay ra nhìn đồng hồ treo tường rồi lại nói với Mặc Lãnh Phong:

" Chỉ còn 20 phút nữa là đến giờ khai tiệc, Phong cô gái của cậu đâu rồi? Chậm chạp thật đấy! "

Mặc Lãnh Phong không nhìn hẩn, chỉ tiếp tục hút thuốc:

" Nhã, tại sao cậu lại ở đây? Chẳng phải tôi nói rằng công việc ở công ty giao cho cậu xử lý còn Cận Nhiên mới là người đi cùng tôi kia mà! "

Lâm Nhã nghe mà làm vẻ mặt ngao ngán, tay càng thêm ôm chặt người đẹp bên cạnh:

" Thôi đi Phong cậu lúc nào cũng việc việc. Cậu cũng biết mấy loại tiệc tùng này chỉ có tôi đi mới là thích hợp nhất, trợ lý của cậu cũng biết thế nên mới đổi chỗ cho tôi. Vả lại..."

Nói đến đây hẩn nở một nụ cười thần bí:

" Làm sao tôi có thể bỏ lỡ cơ hội được đi cùng cô gái xinh đẹp nhất trong bữa tiệc kia chứ! "

Lâm Nhã thích trí rồi lại quay sang người phụ nữ bên cạnh mình, vốn là một người mẫu xinh đẹp nổi tiếng của giới giải trí khiến cô gái kia phải e thẹn đánh vào ngực hẩn một cái. Mặc Lãnh Phong lại chỉ một phen lắc đầu, nhảm chán nói:

" Chỉ có cậu mới đi so bì mấy thứ này với tôi! "

" Thì sao? " Lâm Nhã nở nụ cười nham hiểm khiến cho đôi lúm đồng tiền trên mặt càng rực rỡ:

" Cậu có biết đi dự tiệc với cậu lần nào cũng như lần nào không. Đi cạnh cậu là những ca hậu, ảnh hậu sắc nước hương trời. Tôi trông cứ như là lép vế. Ha... hôm nay thì khác rồi, cô gái kia đúng là vị cứu tinh của tôi, đúng là sẽ cho tôi nở mày nở mặt! "

" Bệnh thần kinh! " Mặc Lãnh Phong chậm rãi nói. Không muốn để ý tới bản mặt đáng ghét của hẩn nữa, cho tới khi một cánh cửa căn phòng mở ra, cùng một giọng nữ có vẻ hơi ngạc nhiên:

" Ủa, hai anh đợi tôi này giờ sao? "

Theo tiếng động cả hai người đàn ông vội ngẩng đầu lên rồi chột cứng người. Lâm Nhã thì ngồi đó, vòng tay ôm cô gái trong lòng cũng nhất thời buông

thông. Mặc Lãnh Phong cũng trân trân nhìn sinh thể trước mặt, ánh mắt sâu lắng như thể có thể thấy lớp hoàng hôn sau tròng kính đen.

Lúc này, hần chỉ thấy một Dương Hạ Tuyết trái ngược hoàn toàn lúc bình thường. Cô khoác lên mình một bộ váy màu trắng hai dây, vô cùng giản đơn được thắt một chút ở eo rồi thướt dài chạm đất, làm tôn lên những đường cong nhẹ nhàng thanh thoát của người thiếu nữ. Mái tóc Hạ Tuyết được vấn cao, buông thả hai lọn tóc trước mặt, bên phía tóc màu trắng còn được cài một bông hồng đen tuyệt đẹp. Một đôi hoa tai hình giọt nước tối màu điểm xuyết làm tôn lên làn cổ trắng ngần cùng lớp trang điểm thật nhẹ nhàng. Tất cả đã phô bày hết thảy vẻ đẹp tự nhiên của Hạ Tuyết, nhẹ nhàng, khoan khoái nhưng đồng thời cũng như bước ra từ trong cõi mộng.

Một vẻ đẹp mà Mặc Lãnh Phong cho là thật đậm, thật nhạt.

(Mình hoạ bộ váy của chị nhà! Mình có ảnh từ lâu rồi nhưng bầu h mới lấy làm tư liệu)

Thật ra chính hần cũng biết, Hạ Tuyết không phải là một cô gái tuyệt đẹp gì nên cũng không quá hy vọng. Tuy nhiên hần thật không ngờ cô lại có một sức quyến rũ kín đáo tới như vậy. Nghĩ đến đây sắc mặt hần lại thêm thập phần lạnh lùng. Chết tiệt! Hần mà lại có xúc cảm này với cô?

Hạ Tuyết thấy hai người đàn ông kia cứ nhìn mình chằm chằm thì tiến lại gần chỗ họ. Đoạn cô xoay một vòng trước mặt Mặc Lãnh Phong rồi cười nhẹ nhàng:

" Thế nào? Tôi đã nói rồi mà, tôi là một người rất xinh đẹp không phải sao? "

Lâm Nhã sắc mặt rạng rỡ:

" Dương Hạ Tuyết, cô làm tôi ngạc nhiên đấy. Này, cậu thấy sao kia, Phong? Nói gì đi chứ! "

Lúc này Mặc Lãnh Phong mới lạnh lùng lướt qua Hạ Tuyết, đoạn hần nhanh chóng cúi xuống, trầm giọng:

" Cũng được! "

" Cũng được thôi á! " Dương Hạ Tuyết khoanh tay nhìn hần, hiếm khi cô cảm thấy tự tin như hiện giờ, có lẽ vì do người ta nói " Người đẹp cũng vì lụa ". Vậy mà hần, một chút cũng chẳng nề mặt cô:

" Tôi chưa bao giờ thấy một ai có mắt thẩm mĩ kém như anh đấy Mặc Lãnh Phong. Có khó khăn gì đâu khi anh khen tôi một câu kia chứ? "

" Đứng rồi đấy Phong! " Lâm Nhã ở một bên phụ hoạ " Cô ấy trông vậy là được rồi, mà nếu cậu không thích có thể đổi Hạ Tuyết cho tôi, tôi sẽ hy sinh cho! "

Hạ Tuyết nghe vậy thì mặt mày tươi tỉnh hẳn. Ngay lập tức cô lên tiếng ủng hộ:

" Được đấy, nếu anh muốn có thể đổi tôi cho Lâm Nhã. Này cô gái, cô thấy có được không? "

Người phụ nữ ngồi bên cạnh Lâm Nhã thấy vậy thì ngạc nhiên ra mặt, nhưng trong đôi mắt lại có chút chờ mong. Tuy Lâm Nhã dịu dàng lại đối xử với cô rất hào phóng, nhưng mà so với vẻ đẹp mà mị cùng độ phóng khoáng với tình nhân thì ai ai cũng biết chủ tịch Mặc thị, Mặc Lãnh Phong đã đi vào huyền thoại. Một người đàn ông như vậy quả thật không ai là không thêm khát, cô gái Dương Hạ Tuyết này đúng là có mắt không trông rồi!

" Không được! "

Giọng nói lạnh lùng của Mặc Lãnh Phong vang lên làm đứt quãng không khí vui vẻ, ngay sau đó hần vội quay lại, kéo Dương Hạ Tuyết đang đứng trước mặt vào lòng mình. Tay nắm chặt eo cô, hần nắm cằm Hạ Tuyết cảnh cáo:

" Đừng hòng trốn, hôn nay cô nên nhớ, cô là người phụ nữ của tôi. Đừng tưởng đổi cho hần là xong đâu! "

Nhìn bọn họ ở tư thế thân mật này. Lâm Nhã cùng người phụ nữ bên cạnh hần và mấy nhân viên trong cửa hàng đều á khẩu. Ai cũng biết người đàn ông này từ xưa đến nay nổi tiếng nhiều nhân tình nhưng chưa một lần bộc lộ rõ sự thân mật với họ trước mặt người ngoài. Hần luôn cho rằng điều đó sẽ khiến cho phụ nữ bên cạnh hần trở nên kiêu căng thái quá. Vậy mà hôm nay nhìn hần ôm ấp một cô gái lại còn nói mấy lời như vậy, thật là đủ để khiến ai ai cũng phải chấn động ra mặt.

Trái lại với mọi người xung quanh, Hạ Tuyết lại chỉ mỉm cười, khác với họ, dù sao cô cũng đã quen với mấy hành động này của hần, chả có gì mà phải xấu hổ cả. Choàng tay qua cổ hần, cô làm ra vẻ hết cách:

" Được thôi, chiều theo ý anh vậy! "

" Chủ tịch! Mời ngài ra xe, bữa tiệc cũng sắp bắt đầu rồi! " Mặc Dung Di không biết đã đứng đằng sau bọn họ từ lúc nào, theo sau cô là hai đứa trẻ sinh đôi giống như thiên thần đang quan sát tư thế kì lạ của bố mẹ chúng mà nhíu mày. Lâm Nhã thấy bọn họ bước ra cũng không muốn nán lại lâu hơn nữa, đứng dậy, kéo theo cô gái bên cạnh mà nói:

" Vậy bọn tôi ra trước đây! " rồi nhanh chóng bỏ đi.

" Chúng ta cũng nên đi thôi! " Mặc Lãnh Phong đáp

"Ừ!! "

Hạ Tuyết đồng ý rồi đứng lên khỏi người hấn mà tiến tới chỗ Lam Thiên và Từ Y. Cô ngồi xổm xuống, cầm tay chúng nói:

"Được rồi hai đứa tiễn mẹ đến đây thôi, ở nhà ngoan với cô Dung Di nhé, tối mẹ sẽ về! "

_ U' _ Từ Y gật đầu, khuôn mặt có chút lo lắng, còn Lam Thiên không nói gì chỉ lặng lẽ nhìn cô. Nhìn con, cô vuốt ve khuôn mặt của nó rồi quay đầu, hướng về phía chỗ Mặc Lãnh Phong đang đứng chờ mình, nhưng chưa kịp nói câu gì đã bị giọng nói đồng dạng phía sau làm cho giật nảy:

"Này, chú kia! "

Mặc Lãnh Phong đứng khựng lại, theo bản năng hấn quay đầu, nhìn về phía đứa nhóc đang hướng về phía hấn đôi mắt đầy sự thách thức:

"Nếu mẹ tôi bị thương lần nữa, tôi nhất định sẽ không tha cho chú đâu! "

Nhìn cậu bé nhỏ con nhưng lại tỏ thái độ không sợ sệt thậm chí thách thức nhìn hấn. Trông thật giống một bản sao của hấn thời trẻ, giống đến không thể tìm được điểm khác biệt, Mặc Lãnh Phong bèn nhếch môi, đoạn hấn siết chặt eo của Hạ Tuyết thêm nữa, cười mà nói:

"Vậy ta sẵn sàng chấp nhận lời thách đấu của hấn! "

Khuôn viên bằng đá cẩm thạch xa hoa, từng chiếc siêu xe sang trọng dần dần tiến vào trong sân của toà biệt thự. Dương Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong và Lâm Nhã đều bước xuống xe. Nhìn xung quanh một hồi, Hạ Tuyết ghé vào tai Lâm Nhã đang đứng bên cạnh mình:

"Lạ thật, các anh nói nơi này chả phải là nơi họp mặt của nhiều người trong giới kinh doanh sao? Đại tiệc lớn như vậy mà một ký giả sao cũng chả có? "

"Chắc, chắc, vậy là cô không biết rồi, đại tiệc nào muốn mời Phong cũng phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng. Chỉ cần xuất hiện một ký giả thôi, thì chủ nhân bữa tiệc sẽ đắc tội với tên đầu heo này mất! "

Hạ Tuyết tròn mắt với hấn rồi ồ lên:

"À, ra vậy, thảo nào, tôi tìm đông tìm tây, cũng chả tra ra đc bất cứ thông tin gì về anh nhì? " Nói rồi cô liếc xéo Mặc Lãnh Phong, hấn lại không nhìn cô chỉ hướng sự chú ý của mình về phía trước:

"Đó là truyện không cần phải bàn tán. Dương Hạ Tuyết, cô đã sẵn sàng chưa? "

"Tôi á! " Hạ Tuyết mỉm cười rồi lại nắm lấy cánh tay trái của Mặc Lãnh Phong:

"Tôi luôn sẵn sàng với bất cứ thứ gì anh ném vào tôi! "

"Tốt, chúng ta vào! "

Đại sảnh hoa lệ rực sáng, tất nập tiếng người cười cười nói nói. Lúc này Hạ Tuyết mới để ý đây là một khuôn viên được xây theo kiến trúc Tây Ban Nha cổ điển. Ở giữa đại tiệc là một khoảng sân rộng lớn không có mái che làm lộ ra bầu trời đêm huyền ảo. Có những khúc dân vũ cùng nhạc điệu tango bản xứ. Thậm chí những món ăn cũng được phục vụ theo kiểu Địa Trung Hải, đủ để thấy đây là một bữa tiệc dựa theo cảm hứng của lễ hội Cinco de Mayo (*1 ngày lễ của người Tây Ban Nha*)

Đang đánh giá chung quanh, Hạ Tuyết bỗng nghe thấy giọng nói của Mặc Lãnh Phong:

"Dương Hạ Tuyết, nên nhớ hôm nay cô không cần phải giao tiếp với bất cứ ai hết? Nếu cần thiết hãy trả lời bọn họ, còn không thì đừng can thiệp quá sâu vào việc gì, hiểu chưa? "

Hạ Tuyết nghe hấn nói cũng không trả lời lại. Ra là muốn Hạ Tuyết cô làm một bình hoa di động, vậy vì đại nghiệp cô cũng chẳng có gì phải phản đối. Và đúng như vậy, Hạ Tuyết đã làm theo chính xác chỉ dẫn của Mặc Lãnh Phong.

Suốt thời gian họ xuất hiện ở bữa tiệc, nhiều nhà đầu tư nhận ra Mặc Lãnh Phong cùng Lâm Nhã thì tiến lên chào hỏi bọn họ, thì thoảng có nhìn sang Hạ Tuyết một cách đầy hứng thú, nhưng cô cũng chỉ cười mỉm đáp lễ lại. Hạ Tuyết lúc này sắm vai một nhân tình ngoan ngoãn đến mức cũng không một ai cảm thấy cô có gì thất thường, nên họ cũng chỉ tập trung vào bản chuyện công việc với người đàn ông đi bên cạnh. Xong xuôi đâu đấy, Hạ Tuyết lại trở về bộ mặt khó chịu như lúc ban đầu, nhìn Mặc Lãnh Phong bên cạnh cô cảm thán:

"Này ông già, tôi phục anh thật đấy! Mấy người đàn ông đó nhìn bợ anh giỏi vậy mà anh vẫn còn cười đáp lại họ được. Họ mà thấy bộ mặt thật của anh lúc anh tra tấn tôi thì có mà bỏ chạy dài! "

"Dương Hạ Tuyết, cô nên biết, bạch đạo không giống hắc đạo. Cầm dao, múa kiếm giết người là chuyện thường tình. Tuy nhiên trên thương trường thì khác, kẻ nào càng trang bị cho mình mình một lớp ngoài bóng bẩy tốt bao nhiêu thì càng dễ đánh lừa đối phương bấy nhiêu, không phải sao? "

" Phong nói đúng đấy Hạ Tuyết, cô nên học hỏi thêm từ chúng tôi thì hơn " Lâm Nhã lại vui vẻ phụ họa.

" Đúng là mấy tên cáo già! " Hạ Tuyết nghe rồi đảo mắt.

" Cô cũng đúng tốt không kém " Hấn đáp lại một cách cao hứng. Tuy nhiên sự hứng thú đó chẳng được bao lâu thì đã bị giọng nói sau lưng làm cho nguội lạnh:

" Vậy ra đây là người phụ nữ con mang theo sao, Phong Nhì? "

Trong phút chốc, bàn tay nắm bên hông của Hạ Tuyết bỗng bị bóp chặt lại, như thể muốn bẻ gãy xương sườn cô. Giờ đây, dù không nhìn cô cũng cảm thấy người đàn ông bên cạnh đang phát ra hàn khí vô cùng nộ người, mà so với cô chỉ hơn chứ không kém. Lâm Nhã cũng suýt dựng tóc gáy, như thể hấn e ngại cái giọng nói vang lên phía sau kia. Trong âm thanh ồn ã của bữa tiệc, cô nghe thấy giọng của Lâm Nhã lầm bầm:

" Phù thủy đến rồi! "

Rồi không chần chừ bọn họ đồng loạt quay đầu, lúc này Hạ Tuyết mới để ý thấy một người phụ nữ trung niên đang đứng phía sau họ. Nói là trung niên nhưng trông bà như mới chỉ khoảng 28-30. Bà mặc bộ sườn xám đen thêu rồng vàng, ngũ quan sắc xảo thật là kiều ngạo... Nhưng mái tóc đỏ rực đó mới là thứ thu hút sự chú ý của Hạ Tuyết nhất, có chết cô cũng không thể quên được mái tóc chói mắt đó... Đến đây thì Hạ Tuyết đã có thể lờ mờ đoán được mối quan hệ giữa hai người bọn họ rồi...!

" Trình Bảo Sâm, bà vẫn khoẻ nhỉ? "

Trình Bảo Sâm khoanh tay, bà cười thật quý phái nhưng trong đôi mắt lại mang đầy sự thách thức. Khẽ ngẩng đầu, bà nhìn Mặc Lãnh Phong một cách thật lạnh lùng. Thậm chí mỗi khi nhớ lại, Hạ Tuyết cũng không thể quên được câu nói của bà sau đó:

" Phong, con không nên gọi ta xa lạ như vậy chứ? Dù sao ta cũng là mẹ của con mà! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chạm trán tình địch cũ

" Mẹ!!! "

Dương Hạ Tuyết suýt nữa thì bật tiếng kêu đó ra khỏi miệng. Mẹ ư? Hạ Tuyết hết nhìn Mặc Lãnh Phong rồi lại nhìn sang người phụ nữ tên Trình Bảo Sâm kia. Hết mực đánh giá, cô cau mày, người phụ nữ trước mặt cô quả thực sở hữu một vẻ đẹp thật kiều ngạo cùng mái tóc đỏ rực rỡ, y hệt người em dâu của cô, vậy mà khi dành cụm từ này cho Mặc Lãnh Phong, cô lại không thể tìm được điểm tương đồng cùng sự tin tưởng. Rốt cuộc là tại sao cô lại có cảm giác kì lạ này? Cứ như thể họ không có cùng huyết thống vậy!

" Trình Bảo Sâm, mong bà ăn nói cho cẩn thận. Bà không phải là mẹ của tôi! "

Giọng nói lạnh băng của Mặc Lãnh Phong làm cho không khí chùng xuống, mặt hấn không thay đổi chút sắc độ nhưng con ngươi lại xoáy sâu hơn bao giờ hết. Mỗi người đều có một cách để thể hiện sự phẫn nộ của mình và đối với Mặc Lãnh Phong, trầm mặc chính là biểu hiện tối cao của trừng phạt...

Trình Bảo Sâm cũng cau mày, giọng nói vẫn vui vẻ nhưng bắt đầu có biểu hiện bức bối:

" Ta không nhớ đã dạy dỗ con như thế này! Dù ta là mẹ kế của con, con cũng không có quyền hỗn xược với ta như vậy! "

" Ha... " Mặc Lãnh Phong cười khinh bỉ, càng lúc càng cay độc nhìn bà ta:

" Một loại gái đứng đường như bà không có cơ hội để đàm đạo với tôi! "

" Mặc Lãnh Phong... " Trình Bảo Sâm gằn từng chữ, sự tức giận đã gia tăng đến đỉnh điểm. Chẳng mấy chốc xung quanh họ đã là bầu không khí u ám đến rợn người, không một ai chịu lùi bước, đến mức mọi người xung quanh cũng bắt đầu nhận ra sự khó xử cùng thù địch ấy.

Lâm Nhã ở một bên lác đầu, lúc này hấn rất muốn lấp một cái hố tiền để bay ra khỏi đây. Lần nào cũng như lần nào, cuộc gặp gỡ giữa hai người này chưa bao giờ đem lại một điều gì tốt đẹp cả. Khiến hấn dù thế nào cũng rất khó xử, cho đến khi...

" Trình phu nhân, bà đây rồi! "

Giọng nói vui vẻ vang lên từ phía sau như một vị cứu tinh phá vỡ không khí ngột ngạt. Hạ Tuyết thở phào một hơi, cô ngẩng đầu lên rồi phát hiện một người đàn ông to béo đứng đó, ông sở hữu một bộ râu bạc trắng trông thật phúc hậu... Nhìn người đàn ông, Trình Bảo Sâm sắc mặt bỗng trở nên tươi tỉnh hẳn lên, bà nhẹ nhàng nói rồi ôm xã giao với ông ta:

"Ngài Tôn Lập, ngài đã đến rồi! "

"Đương nhiên rồi, một bữa tiệc lớn như vậy mà tôi không đến sao được. Lại còn đích thân bà mời tôi nữa cơ chứ! " Tôn Lập cười cười, hướng sự chú ý của mình về phía Mặc Lãnh Phong, sắc mặt ông trở nên nghiêm nghị hơn:

"Chúng ta lại gặp nhau rồi, Mặc chủ tịch, việc làm ăn đạo này của ngài thế nào? "

"Vẫn luôn tốt đẹp thưa ngài Tôn! " Mặc Lãnh Phong trả lời lãnh đạm. Tôn Lập cũng gật đầu:

"Vậy là tốt, thật tốt, dù sao tôi cũng muốn đối tác của tôi làm ăn phát đạt mà! "

Mặc Lãnh Phong cười tẻ nhạt với Tôn Lập, hần căn bản không để ý đến ánh mắt của Trình Bảo Sâm đang không ngừng quan sát cô gái bên cạnh hắn, nhưng Dương Hạ Tuyết lại nhìn thấy. Cô nheo mắt, cũng không ngăn ngại nở một nụ cười tẻ nhạt với bà, trong khoảnh khắc ấy cô khẽ thấy khoé môi của Trình Bảo Sâm thoáng giật giật. Nó giống như một nụ cười mỉm, nhưng lại tuyệt nhiên đang toan tính một điều gì đó. Một điều vô cùng mờ ám....

"Ngài Tôn..! " Trình Bảo Sâm rời mắt khỏi Hạ Tuyết, đoạn cắt ngang cuộc nói chuyện giữa Mặc Lãnh Phong và Tôn Lập:

"Tôi nghe nói con gái của ngài vừa tốt nghiệp việc học kinh tế phải không? Sao không thấy tiểu thư ở đây hôm nay nhỉ? "

Tôn Lập nghe vậy cũng lập tức cười cười:

"À, thật ra, con bé đang đứng ở kia với mấy đối tác của tôi! "

"Con gái của ngài cũng tham gia bữa tiệc hôm nay sao ư, Tôn tiên sinh? " Mặc Lãnh Phong nghe vậy thì giả bộ cười nhả nhặn, nhưng trong con ngươi lại tập trung quan sát bộ mặt ngư ông đắc lợi của Trình Bảo Sâm. Tôn Lập dường như cũng được đà nên gật đầu:

"Đúng thế, ngài muốn gặp con bé không, Mặc tiên sinh? "

Mặc Lãnh Phong vẫn cười:

"Rất sẵn lòng thưa ngài Tôn! "

"Hả! " Tôn Lập cười lớn, đoạn quay đầu về phía sau rồi vẫy một cô gái ở đằng xa:

"Hoài Vĩ con mau lại đây! "

Ngay lập tức như một kịch bản được dựng sẵn, một cô gái trẻ từ đằng sau đã rời khỏi đám đông tiến về phía bọn họ. Cô gái sở hữu dáng vẻ thủy mị nhưng lại lộ ra chút mộ đại, khuê các của những con người thuộc tầng lớp thượng lưu. Cô gái tiến đến, khoác tay người đàn ông kia rồi cười thật nhã nhặn với ông ta:

"Cha, cha gọi con! "

Rồi ngay sau đó cô gái quay lại, thái độ lịch sự chào mừng Trình Bảo Sâm:

"Bác Trình, con chào bác! "

Trình Bảo Sâm cũng cười lại với con gái của Tôn Lập, điệu bộ rất hài lòng, vẫn còn không quên giới thiệu:

"Hoài Vĩ, cháu vẫn còn nhớ chứ? Đây là con trai của ta, Mặc Lãnh Phong. Hai đứa trước đây từng xem mắt với nhau mà phải không? "

"Vâng, đương nhiên là cháu nhớ! " Cô gái ngoan ngoãn đáp, nhưng ánh mắt lại không thể trốn tránh mà hướng về phía Mặc Lãnh Phong. Có thể nói là thập phần ngưỡng mộ, cũng thập phần khao khát chinh phục. Tuy nhiên lúc này Tôn Hoài Vĩ bỗng vô tình hướng sự chú ý đến cô gái phía sau Mặc Lãnh Phong.

Ánh nhìn khao khát trong phút chốc đã vội đánh lại, khuôn mặt xinh đẹp chợt xuất hiện cụm từ "thù địch" rõ rệt khiến Hạ Tuyết dù không muốn cũng phải nhận ra. Cô gái này, sao lại quen mặt tới vậy? Sắc mặt cau có kia cô cũng nhớ mang máng.

Khoan đã! Trí nhớ của Hạ Tuyết bắt đầu kích hoạt... Cô nhớ ra rồi, cô gái này chẳng phải là người mà ngày trước Hạ Tuyết cô đã gặp ở lần xem mắt của Mặc Lãnh Phong ở HongKong sao? Nói vậy người đàn ông tên Tôn Lập này chính là tỷ phú đầu mỏ nổi tiếng mà lần trước Mặc Lãnh Phong nói đến.

Hạ Tuyết hơi có chút ngạc nhiên nhưng khuôn mặt vẫn tỏ vẻ bình thản. Tôn Hoài Vĩ cũng vậy, sau khi dành cho Hạ Tuyết một cặp mắt thù địch mà cô xứng đáng nhận được, cô ta chuyển hướng, tươi cười với Mặc Lãnh Phong:

"Ngài Mặc, ngài vẫn còn nhớ tôi chứ? "

"Tôi không quên " Hắn lãnh đạm nói:

" Từ sau lần gặp đó, tiểu thư vẫn như vậy! "

" Hi!!! " Tôn Hoài Vĩ che miệng cười, rồi cô ta chuyển hướng sang Lâm Nhã này giờ vẫn im lặng bên cạnh Mặc Lãnh Phong:

" Ô, có cả ngài phó chủ tịch Lâm Nhã ở đây nữa sao? Thật hân hạnh! "

" Tôn tiểu thư, hân hạnh là ở tôi! " Lâm Nhã cúi người một chút. Xem ra việc Tôn Lập cùng con gái ông ta xuất hiện ở đây thật sự đã được sắp xếp sẵn.

Tôn Hoài Vĩ cười đến ngây thơ, đoạn ánh mắt cô ta lại quét qua Hạ Tuyết một cách nhanh chóng, rồi băng quơ hỏi một câu:

" Ô! Vị tiểu thư này, tôi chưa bao giờ thấy cô? Xin hỏi ngài Mặc, cô ấy là ai vậy? Có phải một nữ diễn viên mới của công ty không? "

Câu hỏi bất ngờ này của Tôn Hoài Vĩ đã lập tức thu hút sự chú ý của mọi người vào Dương Hạ Tuyết đang đứng kế bên Mặc Lãnh Phong. Trình Bảo Sâm cũng như gặp được thời, hào hứng nói:

" Đúng vậy, Phong, cô gái này là ai vậy! Con có thể trả lời rõ không? "

Trước câu hỏi như bão táp của bọn họ, Hạ Tuyết vẫn im lặng không trả lời, chỉ khẽ nắm lấy ống tay áo của Mặc Lãnh Phong. Hắn băng quơ nhìn cô một cái rồi nói:

" Cô ấy không phải là diễn viên, chỉ là người quen đi cùng tôi hôm nay thôi! "

Tôn Hoài Vĩ nghe vậy cũng giả bộ ngạc nhiên:

" Ô, ra vậy! Cũng hợp lý, tôi thấy với gương mặt cô ấy thật không thích hợp làm diễn viên cho lắm! "

Mặc Lãnh Phong nghe xong cũng gật đầu:

" Thực ra tôi cũng chỉ muốn đi cùng một người đơn giản hôm nay thôi! "

Hạ Tuyết im lặng ở bên cạnh mà như nghe phải lựu đạn nổ. Con khốn này, có phải nó vừa châm chọc nhan sắc của cô không? Còn tên khom già này nữa, Hạ Tuyết vội quay đầu sang Mặc Lãnh Phong, một kẻ công rắn cắn gà nhà. Hắn muốn cô đến đây làm gì? Chọc tức mẹ hắn, hay là chọc tức chính cô đây. Biết thế ngày đó cô đã để cho hai kẻ này lấy nhau cho xứng đôi vừa lứa. Để bầu giờ cô đỡ phải ôm cục nợ này.

Trình Bảo Sâm rất hài lòng, bà cao ngạo nhìn Hạ Tuyết rồi quay sang nói với Tôn Hoài Vĩ:

" À, vừa dịp này sao cháu không nhảy với Phong một bản nhĩ? "

Tôn Lập cũng lập tức vun vén:

" Thật may quá, nếu ngài Mặc không phiền có thể hướng dẫn con bé một điệu nhảy được không? Tôi nghe nói những bước nhảy của ngài rất điêu luyện. "

" Tài năng của tôi cũng không tuyệt như lời ngài nghe đâu, ngài Tôn, nhưng nếu ngài muốn tôi sẵn sàng dành cho tiểu thư một điệu nhảy! "

" Vậy sao? "

Tôn Lập cười hài lòng ra mặt, xem ra kế hoạch của ông và Trình Bảo Sâm có vẻ thật khả thi, tuy nhiên ông không quên Hạ Tuyết vẫn đang đứng một mình bên cạnh. Nhìn cô, ông cuối cùng cũng nói một cách chần chừ:

" Nhưng cô gái đi cùng ngài liệu...! "

Hạ Tuyết ngược mắt nhìn ông ta, nhưng chưa kịp nói gì thì đã bị Trình Bảo Sâm cướp lời:

" Ngài Tôn không cần phải lo đâu? Cô gái này chỉ là người tháp tùng, không phải là người có quan hệ mật thiết gì với con trai tôi nên ngài Tôn đừng lo! "

Trình Bảo Sâm nói thật tự nhiên, căn bản coi Hạ Tuyết là không khí, không có một chút địa vị trong mắt bà.

Hạ Tuyết nghe mà không nói gì, cô chỉ im lặng, ánh mắt màu sương mù lạnh lùng quét qua tất cả mọi người, rồi dừng lại trên người người đàn ông ở bên cạnh mình. Giống như thể mong chờ câu trả lời của hắn. Mặc Lãnh Phong cũng không nhìn cô, càng không trả lời câu hỏi của Trình Bảo Sâm. Có lẽ chính hắn cũng muốn xem tiếp vở kịch phi thường này nên cũng chẳng hề phản đối.

Tôn Hoài Vĩ nhìn thái độ yếu thế của Hạ Tuyết mà vô cùng vui vẻ. Thực ra cô vẫn không quên việc lần trước ở Hong Kong đã bị Hạ Tuyết làm cho bẽ mặt như thế nào. Nhưng hôm nay với sự giúp đỡ của Trình Bảo Sâm, cô cuối cùng cũng đã được phục thù rồi! Nở nụ cười tẻ nhạt, cô bước đến chia tay ra với Mặc Lãnh Phong:

" Vậy thì, Mặc tiên sinh liệu tôi có... "

" Khoan đã, Tôn tiểu thư? "

Giọng điệu lạnh lẽo vang lên, ngay sau đó một bàn tay vươn ra chặn ngang bàn tay của Tôn Hoài Vĩ. Dương Hạ Tuyết bước lên, cao ngạo nhìn cô ta, rồi cuối cùng khoát tay Mặc Lãnh Phong càng chặt. Lâm Nhã ở một bên bỗng tròn mắt, đúng là Dương Hạ Tuyết, với tính cách này còn lâu mới để người khác xem thường mình.

Tôn Hoài Vĩ bắt đầu nheo mắt, cô bắt buộc chính mình phải thật bình tĩnh, dẫu sao phần thắng đang nghiêng về cô. Cô đang là một tiểu thư có học thức, không thể so đo với những người như Hạ Tuyết:

" Xin lỗi, nhưng Mặc tiên sinh đã đồng ý nhảy với tôi, vậy nên cô có thể buông tay tôi ra không? "

" Thật ư? Tôi không nhớ Mặc tiên sinh có nói đồng ý. Và lại, xin lỗi Tôn tiên sinh và Tôn tiểu thư nhưng hôm nay Mặc tiên sinh đã hứa sẽ nhảy với tôi điệu đầu tiên này rồi! "

" Vị tiểu thư này! " Tôn Lập ở bên cạnh cũng có chút khó chịu thay con gái mình:

" Con gái tôi đã mời Mặc chủ tịch, Mặc tiên sinh cũng không có ý định phản đối. Trừ phi, cô là bạn gái của Mặc tiên sinh! "

Hạ Tuyết gật đầu với Tôn Lập:

" Ngài nói đúng, thực ra tôi không phải là bạn gái của ngài ấy! "

Tôn Hoài Vĩ nghe vậy thì càng đắc ý:

" Nếu đúng là như vậy, sao cô còn.... "

" Tôi nghĩ là tôi chưa nói xong, Tôn tiểu thư! " Dương Hạ Tuyết cắt ngang lời cô ta, hoàn toàn mặc kệ sự có mặt của Tôn Lập và Trình Bảo Sâm:

" Tôi và ngài Mặc không phải là quan hệ bạn trai bạn gái, thực ra chúng tôi là.... "

" Vợ chồng! "

Một giọng điệu trầm khàn vang lên, phá tan bầu không khí có vẻ chiến tranh này. Dương Hạ Tuyết quay đầu nhìn vào cái người đàn ông vừa có tuyên bố long trời lở đất kia, chưa kịp phản ứng đã bị vòng tay rắn chắc như thép vây lấy. Ngắc đứ, Hạ Tuyết thấy cặp mắt hắc cũng lấp lánh đầy sự khiêu chiến với ba người kia, không hiểu sao lúc này cô không có một tia bài xích, chỉ có một chút cảm giác tự hào. Được thừa nhận cũng là một điều tốt...

" Xin lỗi Tôn tiểu thư, nhưng cô ấy đúng là vợ của tôi! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Một chút ấm áp

Aikaba Hikori. "

Câu nói của Mặc Lãnh Phong phải nói là mang một sức mạnh hơn tên lửa hạt nhân, Hiroshima và Nagasaki cũng không thể so sánh. Hậu quả là khiến cho hai cha con Tôn Lập phải há hốc mồm còn Trình Bảo Sâm thì đen mặt lại. Có lẽ, dù chết bà cũng không ngờ rằng Mặc Lãnh Phong sẽ cả gan công khai mối quan hệ này... Duy chỉ có mỗi mình Lâm Nhã này giờ đứng cạnh là đang vô cùng hưởng thụ mọi thứ xung quanh. Phong mà dám công nhận cái từ này thì quả là không còn gì để nói rồi!

Mất một phút im lặng, Tôn Lập mới là người lên tiếng đầu tiên:

" Mặc tiên sinh, ngài nói thật chứ, tôi chưa từng nghe về đám cưới của ngài...!!! "

" Tôn tiên sinh, tuy tôi với ngài mới chỉ làm ăn với nhau được vài ngày nhưng sao ngài lại cho rằng tôi sẽ tuyệt mang một vấn đề trọng đại như vậy ra đùa cơ chứ? " Mặc Lãnh Phong bình tĩnh đáp khiến cha con họ Tôn giật nảy...

Người ta có nói trên thương trường, Mặc Lãnh Phong, chủ tịch tập đoàn Mặc thị là một kẻ làm việc mạnh mẽ, quyết liệt, khẩu khí cũng là của người có học thức nhưng vô cùng sắc bén. Nhất là trong các vấn đề về cánh đàn bà lại thập phần cẩn thận, không bao giờ để lại lời đồn đặc biệt với một ai. Thế mà hôm nay có thể khẳng định một cô gái là vợ của mình thì không phải chuyện đùa.

Tôn Hoài Vũ ở bên cạnh siết chặt tay, đôi mắt phượng xinh đẹp nay lại ngập tràn ghen tị. Không tin nổi, cô bèn hỏi lại:

"Mặc tiên sinh đã kết hôn sao? Chắc là vào năm ngoái rồi?"

Mặc Lãnh Phong nghe vậy thì ôm eo Hạ Tuyết chặt hơn mà nói:

"À, chúng tôi quen nhau chính xác cũng đã 6 năm rồi nhưng kết hôn thì mới chỉ cách đây vài tuần. Bản thân tôi muốn tổ chức một cách công khai nhưng cô ấy chỉ muốn một đám cưới nhỏ của riêng hai người, phải không vợ yêu?"

Nói rồi hắn quay sang Hạ Tuyết, giọng điệu mùi mẫn dành cho Dương Hạ Tuyết khiến Tôn Hoài Vĩ suýt thì bùng nổ. Ngược lại, Hạ Tuyết nhìn bản mặt Tôn Hoài Vĩ thì bỗng thấy đặc chí vô cùng. Ai nói nữ chính của các bộ ngôn tình phải biết khoan dung nhân hậu, luôn luôn thanh thuần nghĩ mình trong sáng cơ chứ. Chẳng qua chỉ là lời biện hộ của những kẻ yếu đuối, ngu ngốc mà thôi. Nghĩ vậy Hạ Tuyết bèn rúc vào người Mặc Lãnh Phong, giả bộ làm nũng:

"Anh này, chả phải em nói không được kể mấy chuyện này với người ngoài hay sao? Giờ mọi người biết hết rồi!"

Mặc Lãnh Phong cũng cao hứng, vuốt ve khuôn mặt của cô:

"Thì sao, chuyện mình cưới nhau đâu còn là bí mật nữa! Bảo bối, em phải tự tin lên!"

Hạ Tuyết cười ý nhị, cô giả hoạt nói:

"Anh ấy lúc nào cũng như vậy hết, thật xin lỗi mọi người. Chúng tôi quen nhau đã lâu nhưng thật ra vẫn còn trong giai đoạn tân hôn lắm!"

"À, thật không có gì! Tôi cũng không biết tiểu thư là phu nhân của Mặc tiên sinh, thật thất lễ rồi...!" Tôn Lập cười hoà nhã nhưng lòng bàn tay đã có chút đỏ mề hời, liệu việc này có ảnh hưởng đến quan hệ làm ăn của ông ta không đây!

Mặc Lãnh Phong nhìn bộ dạng có chút lúng túng của Tôn Lập thì cười hoà nhã:

"Tôn tiên sinh không cần đa lễ, vợ tôi vốn không phải là người để ý mấy thứ nhỏ nhặt này, ngài không phải lo. Giờ thì xin phép ba vị tôi còn có một điều nhảy với vợ của mình nữa!"

Nói rồi hắn nhìn Hạ Tuyết bằng vẻ mặt thật dịu dàng:

"Chúng ta đi chứ, vợ!"

Hạ Tuyết cũng cười với hắn, trình độ diễn xuất chuyên nghiệp đến độ trông họ chẳng khác gì cặp vợ chồng mới cưới. Đoạn cô quay lại nói với Trình Bảo Sâm:

"Thưa mẹ, bọn con xin mạn phép! Phó tổng chúng tôi ra trước nhé!"

Lâm Nhã ở một bên đang cố nén cười cũng phải làm ra bộ mặt nghiêm nghị mà gật đầu:

"Vâng thưa phu nhân, chúc phu nhân và chủ tịch vui vẻ!"

Rồi cô khoát tay Mặc Lãnh Phong, rời đi khỏi ba người đang có biểu tình vô cùng phức tạp ở phía sau lưng mà tiến về khu vực sân nhảy. Đợi cho đến khi bóng dáng của họ khuất sâu vào trong đám đông và tiến vào một góc khuất, Hạ Tuyết buông tay hắn ra mà phá lên cười:

"Haha, trời ơi đau bụng chết mất. Tôi và anh hôm nay phải đi nhận giải Oscar mới được đây! Anh học ở đâu cái kiểu ăn nói ngọt xớt ấy thế? Chả giống anh gì cả!"

Mặc lãnh đạm nhếch môi, khuôn mặt lạnh lùng lại trở về như cũ...

"Một phần học tập ở cô. Hôm nay cô làm rất tốt, tôi sẽ có thưởng...!"

"Thưởng á, là gì vậy? Hay anh trả lại con Mustang cho tôi đi!"

Hạ Tuyết hào hứng nói, màu mắt sương mù lấp lánh tựa sao. Nhìn biểu cảm vui vẻ ấy mà Mặc Lãnh Phong lắc đầu, hắn thò tay vào trong túi rồi lấy ra một cái kẹo bạc hà đưa cho Hạ Tuyết.

"Đây, coi như an ủi!"

"Mặc Lãnh Phong, anh coi tôi là con nít sao?" Hạ Tuyết tỏ vẻ cau có nhưng vẫn bóc vỏ kẹo cho vào mồm ngậm. Rồi cô khoác tay lên vai hắn, đầu ngẩng cao, quan sát bóng dáng Tôn Lập đang to nhỏ gì đó với Trình Bảo Sâm, trông có vẻ bức dọc. Tôn Hoài Vĩ thì có vẻ thật uất ức cũng đang không ngừng nói gì đó với Trình Bảo Sâm. Lâm Nhã cùng người phụ nữ của hắn đã rời đi từ lúc nào, quả là một kẻ khôn lỏi.

"Này, anh nhìn xem, tôi đã hai lần cứu anh khỏi cuộc hôn nhân phiền phức mà mẹ anh sắp đặt. Chả lẽ chỉ để đổi lại một viên kẹo thôi sao?"

Mặc Lãnh Phong quay sang nhìn cô, con ngươi chau chặt lại:

" Dương Hạ Tuyết, hãy cẩn thận. Bà ta là mẹ kế! "

Hạ Tuyết thoáng chốc bất ngờ, chỉ bởi vì cô chưa bao giờ thấy Mặc Lãnh Phong có vẻ mặt căm phẫn như bây giờ. Giống như thể là thống hận đến thấu xương. Lòng bỗng cảm thấy khó chịu, cô lắc đầu, xua tay:

" Được rồi, được rồi không nói nữa, tôi biết rồi! "

Cô cũng không cần biết về vấn đề trục trặc của gia đình hần. Có khi một người phụ nữ thông minh là phải biết tránh xa những rắc rối không cần thiết thì hơn. Hạ Tuyết đảo mắt sang chỗ khác, cốt để tránh cái không khí nặng nề như bây giờ. Máu mắt xám bạc bỗng chuyển hướng về phía sàn nhảy ngay bên cạnh, ngay lập tức cô nảy ra một ý kiến. Cầm tay Mặc Lãnh Phong, Hạ Tuyết kéo hần ra chỗ sàn nhảy.

Bị lôi đi bất ngờ, Mặc Lãnh Phong vô thức hỏi:

" Cô làm gì thế? "

" Còn làm gì nữa! " Hạ Tuyết tươi cười " Đương nhiên là bắt anh thực hiện lời hứa lúc nãy rồi! "

" Cái gì? Dương Hạ Tuyết, tôi hiện giờ không có tâm trạng! "

" Này, đã đóng kịch thì phải cho trót lọt chứ. Tại anh mà tôi mới ra nông nỗi này, tôi có chi hô lên là chúng ta đã kết hôn đâu. Nếu anh muốn chọc tức một người, thì phải làm cho ra trò đấy! "

Mặc Lãnh Phong nghe cô nói vậy thì cau mày, nhưng vẫn mặc sức để Hạ Tuyết lôi xềnh xệch mình ra giữa sàn nhảy, hôm nay cứ xem như là hần đang chán đời, để cô làm loạn một bữa cũng không tệ.

Hạ Tuyết buông tay Mặc Lãnh Phong ra rồi chạy lại chỗ người DJ ở gần đó mà thỏ thẻ một hai câu gì đấy. Họ nghe vậy thì gật đầu, ngay sau đó làn điệu dân ca du dương biến mất, chuyển biến thành vũ khúc sôi động. Hạ Tuyết gật đầu hài lòng, chạy lại chỗ Mặc Lãnh Phong. Mọi người xung quanh đương nhiên nhận ra hần thì cũng tròn mắt nhìn, chủ tịch Mặc thị sẽ nhảy mấy cái điệu này sao? (*Chà hiểu sao đoạn này mình lại nói tới bài này*)

Hạ Tuyết chẳng may may để ý đến những ánh mắt đó. Đoạn cô đưa tay cho hần rồi nói bằng cái giọng chỉ cả hai mới có thể nghe được:

" Ông xã trung niên, anh sẽ nhảy với phu nhân một bài chứ? "

" Còn tùy vào cô có biết nhảy hay không? " Mặc Lãnh Phong đáp rồi kéo cô vào trong lòng, tay hần vòng qua eo cô, sờ soạng một chút rồi nói:

" Tạm xài!!! "

" Anh nói cái gì? " Hạ Tuyết cau mày với hần thì hần chỉ lắc đầu:

" Không có gì, tập trung vào bước nhảy của cô đi! "

" Được thôi! " Cô nhún vai, tỏ vẻ bình thản nhưng trên nét mặt lại chẳng thể giấu được nét toan tính. Hôm nay là lần đầu tiên trong cuộc đời cô đi giày cao gót năm phân, phải tận dụng thật tốt cơ hội này luôn. Cô sẽ san phẳng chân tên khốn già này thành bình địa.

Thế nhưng, trong suốt điệu nhảy của mình, Hạ Tuyết rất cố gắng nhưng dù thế nào cũng không thể chạm được mũi giày vào chân hần nói gì dẫm lên. Cứ mỗi lần muốn tiến công thì hần lại hoàn toàn tránh được, thậm chí còn phối hợp nhịp nhàng với cô đến độ tạo thành một điệu nhảy vô cùng đẹp mắt...

" Ai da!!! " Hạ Tuyết kêu lên, Mặc Lãnh Phong rút chân mình ra khỏi chân cô, cười đầy bí ối:

" Ồ, xin lỗi, tôi không cẩn thận! Phu nhân có đau không? "

Hạ Tuyết nhìn hần hầm hầm nói:

" Hừm, xem ra anh giỏi! Anh rõ ràng quen với mấy việc này rồi ha! "

" Có rất nhiều người không có kinh nghiệm như cô mời tôi nhảy. Vì kinh doanh tôi đã học rất chăm chỉ! "

" Thế à? Vậy sao anh không nhảy với cô tiểu thư đó đi, ra mặt phối hợp với tôi làm gì? Bỏ cô ta đích thực là một tỷ phú mà " Hạ Tuyết thật tâm hỏi hần, nhìn bộ dạng không chút e dè ấy, hần cũng chỉ cười:

" Chả phải rõ ràng quá rồi sao? Cô gái đó xinh đẹp, có học thức lại giàu có. Cô ngược lại với cô ta, thô lỗ, nham hiểm, bạo lực, xấu xí, nhất định nếu tôi chọn cô, tôi sẽ đạt được mục đích chọc tức mẹ kế của tôi! "

" Cái gì.... Anh dám "

" Và lại.... "

" Nếu phải chọn một kẻ phiền nhiễu thì tôi thà chọn một người làm tôi thoải mái là cô! "

Hạ Tuyết ngẩn ra, những bước chân cũng chậm lại, cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của hắn. Chẳng hiểu sao trong lòng bỗng có cảm giác tự hào cùng cảm kích cực độ. Có lẽ vì đã lâu rồi cô không nhận được một lời khen từ tận đáy lòng của ai đó cả, mà thật không ngờ nó lại phát ra từ kẻ mà cô không ngờ nhất.

Thấy Hạ Tuyết cứ nhìn chăm chăm mình không ngớt, Mặc Lãnh Phong cuối cùng mới chịu không được hỏi:

" Mặt tôi dính gì sao? "

" À không, không...! " Hạ Tuyết lắc đầu, rồi lại ngẩng lên. Bỗng chốc Mặc Lãnh Phong bắt gặp vẻ mặt của một thiên thần đang mỉm cười với hắn. Nụ cười trong sáng, đẹp đến rạng rỡ sắc màu, khiến hắn phải sửng sốt. Trong tiếng nhạc, hắn thoang thoảng thấy hương bạc hà phớt nhẹ cùng thanh âm nồng ấm

" Anh nói vậy, tôi vui lắm! "

Mặc Lãnh Phong nghe mà cứ im lặng nhìn cô. Hắn không dám lên tiếng động, sợ rằng sinh thể đáng yêu này sẽ vụt biến mất trong tay hắn. Tại sao, hắn hận cô nhưng lại có cảm giác này. Nhưng bọn họ vẫn cứ như vậy, lướt đi trong tiếng nhạc, càng lúc càng hoà hợp. Một bài rồi lại một bài cho tới khi những cặp nhảy xung quanh cũng phải dừng lại, nhìn ngắm họ đang dần chìm vào trong thế giới của riêng mình.

Nhưng điều chính Hạ Tuyết và Mặc Lãnh Phong không thể ngờ được rằng hiện giờ ở trên cao, nơi lan can sân bữa tiệc, có một cặp mắt sắc bén đang không ngừng quan sát bọn họ. Trình Bảo Sâm đứng đó, móng tay cắm sâu vào trong lòng bàn tay. Đoạn bà quay lại, nói với người thanh niên nãy giờ vẫn ở trong bóng tối:

" Ngài Steven, ngài thấy thế nào? "

" Hừm! " Người thanh niên cảm ly rượu trên tay, lắc một chút rồi đặt nó lên miệng. Bàn tay vuốt ve miệng ly, khoé môi nhếch lên:

" Tôi cũng đã đoán trước, Mặc Lãnh Phong sẽ không nghe theo sự sắp đặt đó, nhất là theo bà Trình phu nhân! "

" Tôi biết điều đó, nhưng chọn một đức con gái như vậy để chọc tức tôi. Thật điên rồ! "

"Thôi bà hãy bỏ qua đi. Kế hoạch để cho con trai bà lấy cổ đông của công ty tôi có lẽ đã phá sản rồi! Nhất là với người phụ nữ kia thì càng không thể, tôi nghĩ chúng ta cứ để như vậy xem sao! "

Trình Bảo Sâm nheo mắt, nhìn người thanh niên kia mà dò hỏi:

" Ngài Steven...biết cô gái kia sao? "

" Ừm, chúng tôi từng gặp nhau...! " Hắn gật gù, đoạn đưa ly rượu lên cao, đủ để thấy ánh phản chiếu của cô gái có mái tóc hai màu trong đáy cốc. Khẽ vuốt ve hình dáng cô, hắn cười vui vẻ. Xem ra cuộc gặp sắp tới là không tránh khỏi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Cái tên của nỗi đau

" Viết chap này gần bàn thờ, cảm thấy mình có lỗi với tổ tiên "

Aikaba Hikori. "

Đêm mỗi lúc một sâu, rượu thì cũng đã hết, những ánh đèn màu lấp lánh đã tắt và bữa tiệc nào thì cũng phải tàn. Sau khi chào tạm biệt các khách khứa làm ăn với Mặc Lãnh Phong một cách xong xuôi, Hạ Tuyết mới vươn vai, ngáp dài một hơi khi cô bước cùng hắn xuống bậc tam cấp ra khỏi biệt thự. Đào mắt xung quanh một hồi, cô khẽ hỏi hắn:

" Ủa, Lâm Nhã đâu rồi? "

Mặc Lãnh Phong liếc xéo cô, tay thò vào trong túi áo, châm một điếu thuốc rồi không để ý đến nét mặt nhăn nhó của Hạ Tuyết trước mùi khói, hắn trả lời:

" Đi vui vẻ với mĩ nữ của hắn rồi! "

" Haizzz, ước gì tôi cũng được vui vẻ như vậy! " Hạ Tuyết thờ dài ảo não, nhưng lại đưa tay ra khoát lấy tay hắn, dò hỏi:

" Nhưng tôi sẽ vui hơn nếu anh thực hiện yêu cầu của tôi đây! Trả lại tôi đồ đạc đi, anh giữ hết mọi thứ ở HongKong của tôi mà phải không? "

" Tôi sẽ trả cô trong tương lai gần, cô không phải lo! " Hắn tiếp tục đốt thuốc...

" Hay....hay, anh trả cho tôi bộ sưu tập truyện tranh và figure của tôi trước cũng được. " Hạ Tuyết tiếp tục thương lượng còn Mặc Lãnh Phong lại tiếp tục bước đi. Hắn không nói gì, chỉ lãnh đạm, hắn không thích trả lời lại những câu hỏi phiền nhiễu của cô. Sống với cô một thời gian, ngoài đấu khẩu ra hắn cũng học được sự phớt lờ mà hắn cần có với cô gái này. Đột nhiên Mặc Lãnh Phong nhận thấy có một bóng người đứng trước hắn, mùi nước hoa quý phái từ người đó toả ra khiến cho khứu giác nhạy bén của Mặc Lãnh Phong cảm thấy nhức nhối. Hắn để ý thấy Dương Hạ Tuyết đứng cạnh mình cũng đã ngưng bật, đủ để không cần ngẩng đầu hắn cũng biết người đang đứng đó là ai...

Trình Bảo Sâm cười hoà nhã:

" Sao về sớm vậy? Con không định ở lại nói chuyện với ta một chút sao? "

Nói rồi bà nhìn sang cô gái đang đứng bên cạnh Mặc Lãnh Phong, một thoáng Hạ Tuyết nhận ra vẻ đẹp cao quý ấy đã không giấu nổi sự ganh ghét. Cô biết điều đó, Hạ Tuyết hiểu rõ cả gia đình chồng cô thù địch với cô như thế nào (thậm chí bao gồm cả chồng cô)

" Cô gái, trong bữa tiệc ta đã không có dịp biết tên cô. Sao cô không ở lại, chúng ta sẽ có thời gian để tìm hiểu nhau hơn. Dù sao, trên danh nghĩa chúng ta đã là mẹ con rồi mà! "

Hạ Tuyết nghe bà nói mà thoáng cau mày. Hơn ai hết cô hiểu đó là dấu hiệu của sự bất ổn định trầm trọng, nhưng không thể không trả lời bà ta, vốn cô định mở miệng nhưng liền nghe được giọng của Mặc Lãnh Phong:

" Vợ của tôi đã mệt rồi, tôi nghĩ cũng không còn tâm trí đâu mà trả lời câu hỏi của bà...." Đoạn hắn quay phía Dương Hạ Tuyết rồi kéo tay cô lướt qua bà ta:

" Chúng ta về thôi! "

" Vậy là cuối cùng con cũng quyết định quên à đàn bà đó rồi sao? "

Bàn tay nắm chặt cổ tay Hạ Tuyết của Mặc Lãnh Phong bắt chợt cứng lại, mà chính Hạ Tuyết cũng bắt ngờ không kém. " Cô gái đó ", cụm từ này rung lên trong đầu cô một cách thật hoài niệm. Nếu không bởi cái nắm tay siết chặt kia có lẽ Hạ Tuyết sẽ còn mất tập trung dài dài. Cố gắng dùng đôi mắt bàng bạc để quan sát Mặc Lãnh Phong, cô thấy khuôn mặt hắn trở nên trầm lại, không có tức giận, cũng chẳng có buồn rầu. Đơn giản chỉ là vô cảm mà thôi! Một sự vô cảm đến đáng sợ...

Trình Bảo Sâm biết mình đã thành công với điểm yếu này, bà bước xuống, nhìn vào bóng lưng hắn:

" Người phụ nữ đó, Dã Liên thì phải, con có bao giờ kể về cô ta cho người vợ mới cưới của mình không? "

....

" Đúng rồi! " Bà cười, nụ cười thật mãn nguyện " Một người phụ nữ ham hư vinh, phản bội như vậy làm sao có thể nói ra cơ chứ? Đúng là một nỗi hổ thẹn mà! "

" IM LẶNG ĐI " Hắn gầm lên, quay lại đối mặt với Trình Bảo Sâm, con ngươi sau lớp kính áp tròng đậm máu, sát khí cũng nổi lên bao vây tất thảy. Hạ Tuyết vô tình nắm chặt tay, cô không ngờ mọi chuyện lại như thế này, một cuộc chiến sắp xảy đến. Mặc Lãnh Phong vẫn trao cho Trình Bảo Sâm một ánh mắt vô cùng tàn nhẫn, những người ở bên cạnh hắn đều biết cái tên đó là thập phần tối kỵ. Những kẻ vô tình nói ra nó chưa một lần toàn mạng, Trình Bảo Sâm cũng vậy, thậm chí hắn tự tin có thể giết chết bà ta ngay tại đây.... Nhưng, bây giờ chưa phải lúc...

" Cần thận lời nói của bà Trình Bảo Sâm, tôi vẫn chưa xong với bà đâu! "

Rồi không đợi bà ta trả lời, Mặc Lãnh Phong kéo Hạ Tuyết lùi đi, khiến cho cô chỉ kịp quay lại phía Trình Bảo Sâm rồi ra hiệu cúi chào. Mặc Lãnh Phong bước vội, hắn biết, hắn luôn công nhận mình là một kẻ khát máu nhưng đồng thời cũng sở hữu năng lực kìm hãm vô cùng cao. Lòng kiêu hãnh thường không cho phép hắn để cảm xúc cản trở vào công việc, nhưng bàn tay đang nắm chặt kia dường như đã phản bội hắn. Một ngày nào đó, một ngày nào đó hắn sẽ dành lại những gì đáng thuộc về hắn, đồng thời đẩy những kẻ khiến hắn khốn khổ vào địa ngục. Giờ hắn chỉ cần chờ, chờ đợi mà thôi!

Mặc Lãnh Phong đắm chìm vào suy nghĩ của riêng mình, hắn căn bản không để ý tới cô gái đang bị lôi đi phía sau đang nhìn hắn một cách phức tạp. Hạ Tuyết không nói gì, cô không biết hắn sẽ phản ứng ra sao, có lẽ chính cô cũng không muốn biết. Sự tò mò dâng lên nhưng cảm xúc khó hiểu lại lôi cô trở về với tĩnh lặng. Bọn họ không ai nhìn hay nói với nhau một câu, có lẽ đều hiểu mình đã rơi vào một vấn đề nhạy cảm. Và tình trạng đó kéo dài cho đến khi cô bước đến xe của hắn, Mặc Lãnh Phong mở cửa xe, cô không nhìn thấy sắc mặt của hắn, nhưng chỉ kịp nghe thấy hắn nói với tài xế:

" Đưa cô ấy về biệt thự! " rồi không nhìn về phía cô, Mặc Lãnh Phong tiến đến một chiếc xe khác của hắn rồi ra lệnh cho tài xế ở đó bước ra, còn mình thì lái xe đi mất hút. Hạ Tuyết nhìn theo mà cảm thấy như rơi vào sự mộng lung, từ khi nào mà cô cảm thấy bóng lưng hắn lại mờ nhạt đến vậy

_ Mẹ, mẹ về rồi ! _

Từ Y tiến lên chào đón cô. Hạ Tuyết ôm con vào lòng rồi hết nhìn Từ Y lại quay sang Lam Thiên. Cậu nhóc này giờ vẫn không động đậy mà chỉ âm thầm quan sát cô một lượt rồi cuối cùng thờ phào:

" Mẹ không sao là tốt rồi! "

Hạ Tuyết cười cười, cô chạm tay lên mái đầu bạch kim của con trai. Cô đôi lúc thật không nhận ra mình bất cần như thế nào, các con của cô là thiên tài đương nhiên sẽ nhận ra cô đang trong hoàn cảnh rất nguy hiểm. Thậm chí kể cả bây giờ, có lẽ ở gần Mặc Lãnh Phong thường không cho cô một kết cục tốt đẹp gì cả, hôm nay trở về an toàn là còn may mắn.

Lam Thiên thờ phào sau đó lại nhìn xung quanh rồi hỏi:

" Chú ấy đâu rồi hả mẹ! "

Ánh mắt Hạ Tuyết thoáng chút phức tạp nhưng cô lại giả bộ nhún vai:

" Tên đấy nói hần có chút công chuyện riêng, nhất định sẽ về muộn! "

_ Chắc là chuyện công ty của chú ấy! Con thấy chú ấy toàn về lúc nửa đêm không à! Chú ấy không sợ bệnh sao? _

Hạ Tuyết nghe vậy thì phát tay:

" Y Nhi con không cần lo lắng, tên đấy không làm việc thì ai lo cơm cho mình trong một năm tới. Thôi hai đứa lên đánh răng đi ngủ đi, muộn rồi! "

" Vâng!!! "

_ Vâng!!! _

Hai đứa trẻ đồng thanh đáp rồi chạy nhanh lên lầu. Hạ Tuyết cũng bước theo, cô giúp chúng đánh răng, thay đồ ngủ và chỉ trở lại phòng của mình khi hai đứa nhóc đã ngủ say.

Mở vòi nước, Hạ Tuyết tắm thật sạch sẽ để loại bỏ lớp trang điểm cùng mùi của cồn rượu. Một bữa tiệc thật mệt mỏi, tiếp rượu cũng thật nhiều người, nhưng dù sao thì Hạ Tuyết cô cũng đã hoàn thành nhiệm vụ. Mặc Lãnh Phong nhất định phải hoàn thành lời hứa với cô, nếu không hần tự đào hố chôn mình đi thì hơn. Nhưng cũng chính trong không gian khoan khoái này lòng cô lại nảy sinh những nghi hoặc mà vừa rồi mình không để ý.

Kê mù cũng thấy mối quan hệ giữa Mặc Lãnh Phong và Trình Bảo Sâm không phải là rất xấu thì cũng kinh khủng. Cả hai dường như ghét nhau đến tận xương tủy, thậm chí không chỉ là mối quan hệ mẹ ghê con chồng bình thường nữa, nó là một cái gì đó nhức nhối hơn rất nhiều. Nhưng nói gì thì nói Trình Bảo Sâm có vẻ nắm giữ một vị trí quan trọng nào đó khiến " ông già" kia không thể làm gì bà ta được. Người phụ nữ đó dường như có thể can thiệp cả vào hôn nhân của hần thì càng không thể xem thường.... Thế nhưng đó chưa phải điểm cô nghi vấn nhất, thứ cô làm cô để tâm nhất chính là cái tên quen thuộc kia...

" Dã Liên "

Đây không phải là lần đầu tiên cô nghe được cái tên đó. Nó đã từng toát ra từ chính giọng nói của chồng cô vào cái đêm đầu tiên cô và hần chung đụng. Trong kí ức mơ hồ ấy, tuy chỉ loáng thoáng nhưng Hạ Tuyết vẫn nhớ, khi hần tưởng cô là cô gái đó chưa bao giờ hần dịu dàng như thế. Một tình yêu rõ ràng, thuần khiết và mãnh liệt, như con thiêu thân mù quáng lao vào lửa. Điều đó càng được chứng minh rõ ràng hơn trong đêm nay, thái độ của Mặc Lãnh Phong đối với lời nói của Trình Bảo Sâm càng chứng tỏ hần vẫn còn yêu cô gái đó sâu đậm, sâu đậm đến nỗi đớn đau... Có thể khiến một người máu lạnh như Mặc Lãnh Phong cảm thấy như vậy, hần cô gái đó phải rất đặc biệt.

Nghĩ đến đây Hạ Tuyết bỗng lắc đầu, lòng lại cảm thấy khó chịu. Trong cô không có sự ghen tuông, chỉ có đồng cảm, như cô đã đồng cảm với hần trong cái đêm 6 năm trước đó. Hần và cô cùng yêu hai người khác nhau, vậy mà phải ở cạnh nhau. Cô thì vừa muốn cứu con vừa muốn trả thù, hần thì vừa muốn lợi dụng cô vừa muốn tiêu khiển. Thật là một mối quan hệ phức tạp.

Ý nghĩ ấy rong ruổi trong đầu Hạ Tuyết ngay cả khi cô đã đặt mình lên giường. Lăn qua lăn lại, cô không thể ngủ được, trong đầu cô lấp đầy hình ảnh cùng sự nghi vấn của hôm nay. Phức tạp, phức tạp chèn lên phức tạp, cuối cùng kéo Hạ Tuyết vào giấc ngủ đêm lúc nào không hay...

Rừng phong mùa cuối thu lá rơi xào xạc, trong đêm tối chợt có ánh đèn pha nhấp nháy làm sáng cả một góc rừng, theo sau là bóng dáng của một người đàn ông bước vào trong ngôi nhà. Bước chân hần mạnh bạo nhưng dáng đi lại có chút không chắc chắn, tạo ra những âm thanh ken két nơi hành lang. Tiếng động đó đã vô tình đánh thức thính lực nhạy bén của Dương Hạ Tuyết. Cô mệt mỏi chớp chớp mắt để rồi cảm thấy tấm đệm nơi mình nằm bắt đầu lún sâu xuống.

Mở mắt, Dương Hạ Tuyết bắt gặp ngay một bóng đen như oan hồn đang ngồi ở dưới chân giường mình. Hạ Tuyết còn chưa kịp phản ứng hay đập cho nó một phát thì bóng đen đó đã bao trùm lên mình. Ngay lập tức cô dùng lực toàn đẩy bóng hình đó ra thì bỗng bị một đôi tay cứng như thép giữ lại. Trong không khí hơi rượu whiskey nồng nặc nhưng không sao át được mùi gỗ đàn hương thơm ngát toả ra từ người đàn ông. Đến đây Hạ Tuyết đã hoàn toàn nhận ra người đàn ông phía trên mình là ai, trừng mắt cô kêu lên:

" MẶC LÃNH PHONG, ANH ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ VẬY? BUÔNG TÔI RA!!! "

Mặc Lãnh Phong không trả lời, hấn cứ im lặng mãi không thôi. Bóng tối bao trùm khiến Hạ Tuyết không thể thấy sắc mặt hấn tốt xấu ra sao, mà có lẽ cô cũng chẳng quan tâm, cô chỉ muốn thân thể nặng chịch say mềm này của hấn thả mình ra. Nhưng điều đó chẳng được bao lâu bởi Hạ Tuyết đã cảm thấy bàn tay nắm chặt tay mình đang dần dần di chuyển xuống ngực cô và dừng lại trước cúc áo sơ mi to bản...

Mắt Hạ Tuyết trừng lớn....

" Tên khốn này, không lẽ hấn... "

Roẹt!!!!

Tiếng động làm xé toạc màn đêm yên tĩnh. Hạ Tuyết chỉ cảm thấy trước ngực mình lạnh lạnh cùng một làn môi đàn ông ấm áp khác chạm vào chỗ đó. Không do dự, cô đẩy hấn ra, miệng kêu:

" Mặc Lãnh Phong, anh điên rồi! Thả tôi ra um... "

Lời nói muốn phát ra đã bị chặn lại bởi nụ hôn cuồng dã. Hạ Tuyết cau mày, cô muốn cử động, nhưng thân thể to lớn kia tựa như gong kim kia càng thêm siết chặt cô hơn nữa. Đường như khi đắm mình trong men say Mặc Lãnh Phong là một cơn mãnh thú với sức khỏe hơn cô cả vạn lần.

Dương Hạ Tuyết không thể kêu, cũng chẳng thể làm gì, cô chỉ có thể nhìn Mặc Lãnh Phong đang từ từ lướt đôi bàn tay khổng lồ, thô ráp của hấn xuống làn da trơn láng mát lạnh. Bàn tay đó đặt trên bầu ngực tròn của cô, nơi mềm mại, hồng hào nhất ở đó mà thoả sức nhào nặn. Con nhộng nhạo xa lạ khiến cho Hạ Tuyết càng hoảng loạn hơn nữa, nhất là khi cô nhận ra bàn tay ấy đang dần dần di chuyển xuống phía dưới, xoa nắn vùng eo gầy gò, chuyển hướng sang bờ mông mịn màng nhưng khắp khiu của cô, để rồi cuối cùng dừng lại ở nơi thâm kín của người phụ nữ.

Hạ Tuyết mặt đỏ phừng phừng, trông cô như đang muốn chịu đựng nhưng thực ra cô đang chống cự lại thứ dục vọng thấp hèn này. Nhưng vì không thể trốn chạy, cũng không thể phản kháng nên Hạ Tuyết chỉ biết nghiêng răng, cố gắng đè nén tiếng kêu. Để rồi bên tai cô chợt vang lên tiếng cười xấu xa:

" Đang cố kiềm chế sao, em đáng yêu lắm! "

Nói rồi, làn môi của Mặc Lãnh Phong theo đó cũng rời khỏi môi Hạ Tuyết mà miết lên từng thớ thịt của cô. Hạ Tuyết nhìn từng động tác ấy mà mím chặt môi. Cô không muốn thừa nhận nhưng Mặc Lãnh Phong quả thực là cao nhân trong chuyện này. Chỉ cần hấn muốn hấn có thể làm cho bất cứ người phụ nữ nào thoả mãn bằng kỹ năng cùng bản lĩnh đàn ông của mình. Và trong một phút giây yếu đuối, Hạ Tuyết đã không thể kìm chế được mình:

" Um!!! "

Tiếng kêu đó khiến Mặc Lãnh Phong trong cơn say cũng phải bật cười cùng với đó là khuôn mặt mang đậm sự nguyên rủa của Dương Hạ Tuyết. Thật sự, cô chỉ muốn giết chết chính mình.

6 năm qua, dù đã là mẹ của hai đứa con nhưng cô cũng chỉ là một người có sinh lý bình thường. Và như một điều hiển nhiên, Hạ Tuyết cũng đã trải qua chuyện tình ái này với một số người. Tuy nhiên người đàn ông phía trên này, người đàn ông đầu tiên của cô, thật sự là một điều khác biệt. Mạnh mẽ, vang dội nhưng đồng thời cũng rất dịu dàng. Mà với ý thức yếu dần Hạ Tuyết dường như không hề nhận ra cái thứ gò ghề đang phồng lên ở trên đùi của chồng cô.

Mặc Lãnh Phong cũng không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Hấn cởi phéc mơ tuya quần mình ra, giải phóng mãnh thú khổng lồ đã lộ rõ và nó chắc chắn cần được giải toả. Mặc Lãnh Phong cúi người thấp xuống phía Hạ Tuyết, hơi thở thô trọng đó thổi vào tai cô nóng bỏng như cái thứ sắp tiến vào kia. Hạ Tuyết cố gắng điều chỉnh nhịp thở, cô nhắm mắt, siết chặt răng, có lẽ đã muốn phó mặc cho tất cả...

" Dã... Liên, em thật đẹp! "

..... Im lặng, im lặng và càng lặng im...

Cả người Hạ Tuyết cứng đờ, cô không thể tin nổi vào tai mình. Ngọn lửa nóng bỏng vừa rồi như bị dội lên một gáo nước lạnh khiến nó không còn dấu vết. Ngay lập tức, như có một sức mạnh vô hình nào đó thôi thúc, Hạ Tuyết như một cơn mãnh thú đẩy thân thể của Mặc Lãnh Phong ra, đồng thời hét lên:

" KHÔNG!!!! "

Bị ấn mạnh, cả cơ thể Mặc Lãnh Phong lui về phía sau, còn Hạ Tuyết thì cầm lấy chăn bao bọc chính mình. Cô giận dữ nhìn hấn, thậm chí cô chưa bao giờ cảm thấy mình bị xúc phạm đến thế. Cái tên Dã Liên kia lại lặp đi lặp lại một lần nữa trong đầu cô. Cô không cần, cô không cần điều này. Thà rằng bọn họ cứ lạnh nhạt, miệt thị nhau như trước kia còn hơn hấn dành cho cô sự dịu dàng giả tạo đáng ghê tởm. Dương Hạ Tuyết không muốn tình yêu của hấn, nên cô càng không thể chấp nhận việc mình là một thể thân của ai cả...

Mặc Lãnh Phong càng như không tỉnh táo. Trước mặt hấn cũng chẳng có bộ mặt tức giận của Hạ Tuyết, trước mặt hấn chỉ có một khuôn mặt nghiêng nước, nghiêng thành với đôi mắt bồ câu xinh đẹp đang sợ hãi ngấn nước... Giọng nói của hấn theo đó càng trầm hơn, lấp lánh trong bóng tối, đôi mắt màu hoàng hôn kia thật đốn đau:

" Dã Liên, đừng...g.... sợ. Tôi....sẽ không làm em tổn thương! Đừng sợ tôi! "

Bóng dáng hắn tiến lại gần càng thêm u tối. Hạ Tuyết như điên tiết thêm:

" MẶC LÃNH PHONG, TỈNH TÁO LẠI ĐI, TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CÔ GÁI ĐÓ!!! "

Mặc Lãnh Phong vẫn không thể nghe thấy gì, trong cơn say hắn chỉ thấy bóng hình Dã Liên đậm chất cự tuyệt. Giống như khi cô đã từ chối hắn, cô bỏ hắn mà đi. Không hắn không cho phép, hắn sẽ không cho phép cô rời bỏ hắn thêm một lần nào nữa.

Sát khí bao trùm lên hết thảy, đôi lông mày rậm của Mặc Lãnh Phong cau lại, ngũ quan vốn đẹp lịch lãm nay tràn ngập sự mất kiểm soát khiến Hạ Tuyết như nhìn thấy một con vật điên loạn. Ngay lập tức, cô đứng dậy, chạy nhanh ra ngoài, cô không thể ở đây thêm một phút nào nữa. Cô phải tránh xa khỏi hắn, tránh xa khỏi tên điên này.

Nhưng không kịp, Mặc Lãnh Phong đã chồm lên và trong một khoảnh khắc hắn đã túm được cổ tay Hạ Tuyết. Hắn đè cô xuống chiếc giường lớn rồi hôn lên toàn khắp thân thể cô. Mặc Lãnh Phong cúi xuống, cắn mạnh vào tai cô khiến Hạ Tuyết kêu lên đau đớn, vành tai cô rớm máu trong giọng nói khàn trầm càng thêm đục khoét:

" Dã Liên, em còn muốn chạy! Đừng hòng...! Tôi sẽ không để em rời khỏi tôi mà biến mất nữa. Tôi sẽ càng không để cho em bị lời nói của bà ta lừa gạt! "

Rồi hắn hôn cô mãnh liệt:

" Bây giờ chả phải tôi đang có mọi thứ mà em muốn sao? Em còn định đi đâu? Hãy ở bên tôi, ở bên tôi Dã Liên... Vĩnh viễn! "

Đến đây thì Hạ Tuyết đã không thể chịu nổi được nữa. Con giận tích tụ tuôn trào khi cô nhìn vào sự điên loạn của Mặc Lãnh Phong. Tại sao hắn lại làm như vậy? Tra tấn cô, ép con cô uống thuốc độc, bây giờ lại còn coi cô là người tình cũ của mình những hai lần.

Tại sao chứ? Tại sao hắn lại phải làm khổ cả cô lẫn cả chính mình? Tại sao hắn không thể quên đi, như cô đã từng quên, tại sao?

Từng câu hỏi tại sao đó tích tụ ngày một dày để rồi cuối cùng để lại cho Hạ Tuyết một cảm giác phẫn nộ chưa từng có. Như một con chó, khi nó bị dồn đến đường cùng, nó chỉ muốn cắn nát tất cả. Và thế là...

" CHÁT!!!! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Đánh

Dấu tay bóng rập hằn lên trên khuôn mặt Mặc Lãnh Phong. Mắt hắn mở to, rồi quay đầu nhìn vào cô gái trước mắt đang trao cho hắn ánh nhìn giận dữ. Sự phẫn nộ từ cô như đang lan sang hắn, sự từ chối của cái đêm đó đang như cái tát này làm hắn muốn phát nổ. Và khi cơn quý chút bỏ về hảo hảo ánh lịch lãm của mình để lộ ra bộ mặt thật thì đó thật là một điều kinh khủng..

" Em nghĩ mình là ai, Dã Liên " Mặc Lãnh Phong gầm gừ trong cuồng hống, ánh mắt tím ngắt như pha máu đỏ. Hạ Tuyết nhận ra, cô chưa bao giờ cảm thấy sự nguy hiểm nào rõ rệt như thế này. Hạ Tuyết biết Mặc Lãnh Phong đã điên rồi, cô gái tên Dã Liên kia rốt cuộc đã làm gì mà để cho một người như hắn trở nên như vậy. Nhưng Hạ Tuyết biết đây không phải lúc để tò mò về vấn đề này, điều cô cần làm là phải thoát khỏi hắn đã.

Nhưng đã muộn, Mặc Lãnh Phong như nhận ra toan tính nhỏ nhỏ của Hạ Tuyết, bàn tay hắn đã vươn ra, chụp lấp cái cổ mảnh khảnh của cô, hắn siết chặt chặt. Ngay lập tức, Hạ Tuyết cảm thấy ô xi trong cổ họng dần bị rút cạn, cô bấu chặt tay Mặc Lãnh Phong, vùng vẫy thoát ra. Nhưng bàn tay hắn càng thêm siết mạnh hơn, hắn đè nghiêng lấy cô, hơi thở thô trọng bất định thét gào:

" Còn muốn chạy sao, Dã Liên? Em định bỏ chạy tôi để đến với ai, thằng chồng của em? Còn lâu... Em là của tôi, của tôi....!!!! "

Hạ Tuyết khó nhọc thở, đôi mắt màu sương mù vì thiếu không khí càng thêm nhạt nhòa, đối diện với ánh tím hoàng hôn đen tối kia. Không còn ánh sáng, không còn tính người, chỉ còn có sự hủy diệt. Đến đây thì Hạ Tuyết không còn có thể kiên nhẫn được nữa, cô càng không thể chết dưới tay người đàn ông này. Cô phải sống, cô sẽ không để hắn giết cô, không bao giờ!

Nghĩ đoạn, Hạ Tuyết mở trừng mắt, bằng một sức mạnh vô hình nào đó, bàn tay cô vùng ra khỏi sự kìm hãm của Mặc Lãnh Phong. Hành động đó khiến hắn ngẩn ra và ngay lập tức một cú đấm mạnh mẽ dội thẳng vào bên má trái của hắn. Bị đánh bất ngờ cả cơ thể hắn văng xuống, rơi ra khỏi giường và ngã gục....

Dương Hạ Tuyết nhìn cơ thể nằm dưới chân giường kia đang từ từ bò dậy mà cũng vùng lên. Nhanh chóng xắn cao tay áo sơ mi của mình lên cao, cô rậm rập tiến tới chỗ Mặc Lãnh Phong.

Hắn đã ngồi dậy, tay đặt lên đầu, cố gắng tỉnh táo. Bóng đèn trước mắt đã đánh thức giác quan của hắn khiến hắn ngẩng đầu, trong bóng tối giọng nói trầm khàn của hắn khe khẽ:

" Dã Liên....!!! "

" Bốp!!!! " Một cú đấm khác dội thẳng vào đầu Mặc Lãnh Phong khiến hắn lật sang một bên. Dương Hạ Tuyết như con sư tử Hà Đông trong con thịnh nộ, nhìn hắn cô hét lên:

" Mẹ kiếp anh, nói cái đéo gì thế? Anh có còn là Mặc Lãnh Phong nữa không hả.... Anh nhìn cho kĩ tôi là ai đi, đừng có bày ra vẻ mặt tệ hại này trước mặt tôi, ghê tởm lắm! "

Mặc Lãnh Phong không nói gì, trong hắn chỉ có sự trống rỗng. Con say rượu này như một cách trốn tránh của hắn đối với thực tại. Bóng hình trước mặt kia nhìn hắn rồi không chần chờ mà hùng hổ bước lên, tóm chặt lấy cổ áo hắn. Mặc Lãnh Phong nhắm mắt, trí óc dần dần phục hồi nhưng lúc này đây hắn chỉ ngồi đó, phó mặc cho số phận. Có lẽ hắn biết đó là Hạ Tuyết nhưng hắn cũng chẳng còn để tâm.

Thế nhưng trái với tuồng tượng của Mặc Lãnh Phong, không có một cú đấm nào được tung ra cả. Thứ duy nhất hắn cảm nhận được là một mùi hương thân quen nhưng đối xa lạ tác động đến giác quan mạnh nhất của hắn. Mùi bạc hà ấy mát dịu tựa như vòng tay êm ái, yên bình đang choàng lên cổ hắn.

Mặc Lãnh Phong mở trừng mắt, khoe môi giật giật. Hắn rõ ràng có thể nhận ra cơ thể phụ nữ mềm mại đang ôm chầm lấy mình, bàn tay nho nhỏ của cô gái ấy khẽ vuốt ve mái tóc đen dày của hắn.

Động tác chậm chạp như an ủi ấy khiến hắn nhất thời mất mọi giác quan, hơi rượu cũng dần được gỡ bỏ bởi cái thân thể nhỏ nhắn và mềm mại trong lòng. Và trong tĩnh lặng, có giọng nói nhỏ nhỏ vang lên:

" Ông già, ổn rồi! Mọi chuyện sẽ ổn thôi! Sẽ ổn thôi! "

" Anh chỉ cần bình tĩnh lại! Để nó thoát ra đi! "

" Có tôi ở đây rồi! "

Từng câu nói của Dương Hạ Tuyết như cái hương bạc hà của cô, nhẹ nhàng mà thật khó quên.

Cả cuộc đời dài đằng đẳng 33 năm của mình, chưa có ai an ủi Mặc Lãnh Phong rằng mọi chuyện sẽ ổn, hay hắn phải chậm lại, hay phải dựa vào bất cứ ai. Hắn luôn luôn đơn độc giải quyết mọi việc, gây dựng mọi thứ, đứng vững trên đôi chân của mình.

Kiều ngạo là thế, mạnh mẽ là vậy, nhưng hắn lại chẳng có được thứ duy nhất mà hắn khao khát. Và trong thâm tâm hắn luôn giấu kín nó, như một đứa trẻ giấu đi thanh kẹo dở tệ nhưng chẳng chịu chia sẻ cho ai. Thế mà cô gái này đang ôm lấy hắn, chỉ nói với hắn rằng mọi thứ sẽ ổn thôi, lại có thể khiến hắn nhẹ nhõm đến thế? Như thế hắn đã chờ, chờ rất lâu để có một ai nói với hắn những lời này! Đúng, hắn mệt mỏi lắm rồi!

Bàn tay Mặc Lãnh Phong bất động trên mặt sàn cũng bắt đầu di chuyển. Rồi dần dần thu lại, tiến về phía lưng Hạ Tuyết.

Dương Hạ Tuyết như nhận ra hành động này của hắn nhưng lại không có ý định phản kháng, chỉ chậm chậm vuốt tóc Mặc Lãnh Phong rồi lập đi lập lại những câu nói rằng " Anh sẽ ổn thôi! " hay " Đừng lo lắng! ".

Và trong giây phút bàn tay hắn sắp chạm đến lưng cô, bất chợt có tiếng mở cửa lớn vang lên. Lam Thiên và Từ Y cùng xông vào phòng với tiếng hô lớn:

" CÓ CHUYỆN GÌ VẬY MẸ!!! "

Hạ Tuyết giật nảy mình, không nghĩ ngợi gì liền đẩy Mặc Lãnh Phong ra. Cô không muốn cho bọn trẻ phải hiểu lầm nhưng lại chỉ làm cho cục diện càng thêm phần rối ren.

Lam Thiên và Từ Y thì giương mắt ếch lên nhìn vào cha mẹ của chúng. Trước tình huống là Dương Hạ Tuyết mặc độc một cái áo sơ mi đàn ông to xộc xệch đang ngồi chồm hổm trên đùi Mặc Lãnh Phong. Nhìn sang bên Mặc Lãnh Phong cũng chả khá khảm hơn, hắn vẫn trông thật bình thản, nhưng bộ quần áo nhàu nhúm cùng hai vết đỏ trên mặt như tố cáo một cái gì đấy không ổn vừa xảy ra.

" À, chúng con xin lỗi. Bọn con không biết là hai người đang... "

Lam Thiên ngập ngừng, còn Từ Y thì đỏ mặt quay ra phía sau. Nửa đêm, nghe thấy tiếng lịch kịch âm ỉ từ phòng mẹ nên chúng nghi ngờ mà chạy ra xem. Đầu nghĩ rằng mình sẽ gặp cảnh tượng nhạy cảm thế này! Thật là động phải tâm hồn mong manh của hai đứa nhóc mà!

Dương Hạ Tuyết nhìn vào bộ mặt đỏ của con gái rồi cái nhướn mày của con trai bèn chữa cháy xua tay:

" Không, không phải thế đâu? Mấy đứa hiểu lầm rồi! "

" Vâng...bọn con hiểu rồi! " Lam Thiên nhay nháy mắt, ý bảo cô không cần phải giả vờ. Hạ Tuyết chép miệng, định bụng muốn giải thích chột ngay lúc này bên tai cô vang lên một tiếng động nho nhỏ. Mặc Lãnh Phong ngồi một bên liền bật cười. Hắn cười thoải mái và to, khiến cho Hạ Tuyết và hai đứa con của hắn phải ngơ vờ như nhướn mày. Có lẽ họ chưa bao giờ nghĩ rằng tổng tài Mặc Thị khét tiếng lại có thể cười sáng khoái đến như vậy. Một nụ cười

mình còn khó nữa là, huống chi...

" Anh cười cái gì! Hay ho lắm à! " Hạ Tuyết đánh vào vai hắn, ý bảo hắn ngậm miệng. Thoạt tiên như xua tan không khí căng thẳng vừa rồi một cách nhanh chóng. Mặc Lãnh Phong nhìn vào bộ mặt giận dữ oán trách kia mà lắc đầu, hắn đứng dậy, lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo. Không quay đầu nhìn Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong chỉ tiến ra phía cửa. Nhưng lúc bước qua Lam Thiên và Từ Y không hiểu sao bước chân hắn ngưng lại. Động tác cứng đờ ấy thể hiện hắn đang lưỡng lự một chuyện gì đó, rồi cuối cùng hắn nói:

" Cảm ơn! "

Ngay sau đó, Mặc Lãnh Phong đi nhanh ra khỏi hành lang, xuống lầu một rồi nhanh chóng ra khỏi biệt thự. Hạ Tuyết thì ngồi đó, còn Lam Thiên nhún mày khó hiểu, đoạn hỏi em gái mình:

" Em có nghĩ chú ấy cảm ơn chúng ta không! "

Từ Y nghe vậy thì lắc đầu, hua tay:

_ Em nghĩ không phải đâu! _

1 tuần trôi qua

Sau sự kiện say rượu đêm đó, Mặc Lãnh Phong không có dấu hiệu quay trở lại. Thực ra việc này cũng không khác với mấy ngày đầu hắn đưa Hạ Tuyết tới đây lắm!

Đứng ở sân trước quét đồng lá phong đỏ thắm khỏi lối đi, Dương Hạ Tuyết nhìn lên bầu trời xanh. Mùa thu đang dần qua đi, rừng phong lá vàng ngày nào nay trông xác xơ tiêu điều hơn hẳn, chẳng mấy chốc mà sẽ trụi lá, chào đón một mùa đông lạnh lẽo.

Hạ Tuyết nhìn trời mà nhẩm tính thời gian, vậy là đã gần hai tháng kể từ khi cô chuyển đến căn biệt thự này. Sự tấn công đêm đó của Mặc Lãnh Phong cũng không gây tổn hại cho cô nhiều lắm, ngoại trừ sự tò mò không giải đáp về cô gái Dã Liên kia cô cũng không biết thêm gì nhiều! Thật sự nếu có thời gian, cô nghĩ mình cũng phải tìm hiểu thêm về chuyện này!

Mọi thứ cũng dần dần trở nên quen thuộc hơn với cô, công việc ở đây cũng có thể nói là nhẹ nhàng. Dù sao chăm sóc căn nhà này còn là việc đơn giản, nhớ đến những ngày đầu mình sang New Zealand sinh sống Hạ Tuyết mới thật sự thấm thía. Cô không có quan hệ, cũng chẳng có ai chu cấp, đã thế lại còn mang thai. Nếu năm ấy không có Daisy đi cùng chắc cũng chẳng có ai ở bên cạnh giúp đỡ. Cho nên so với cuộc sống mầu me nơi hắc đạo và những ngày lam lũ đó, Hạ Tuyết cảm thấy cuộc sống nơi đây còn tốt chán. Thật ra không biết từ lúc nào Hạ Tuyết tự nhận thấy mình đã trở thành một bà nội trợ ở đây rồi!

Bàn tay đang quét tước đám lá bỗng dừng trong không trung. Hạ Tuyết nhăn mặt rõ rệt một cái...

" Bà nội trợ!!! "

Cụm từ này chưa bao giờ nảy ra trong đầu cô. Cô đường đường là một cự lão đại, sao phải làm osin cho kẻ thù của mình. Tên Mặc Lãnh Phong đó, hắn đã tẩy não cô rồi sao?

Vứt cây chổi xuống đất, Hạ Tuyết chạy thẳng vào trong nhà. Không biết từ khi nào cô đã trở nên yếu đuối như vậy? Thậm chí cô còn không rõ mình đang làm cái gì ở đây nữa. Tên Mặc Lãnh Phong đó đã năm lần bảy lượt làm cô bị thương, suýt bóp cổ cô chết, uy hiếp con của cô, vậy mà còn bảo cô ngoan ngoãn làm theo thoả thuận cơ chứ? Vậy còn thoả thuận hắn hứa với cô ngày trước sao không thấy? Hắn từ đầu đã là kẻ lật lọng cơ mà, tại sao cô lại không thể?

Bước chân Hạ Tuyết theo đây càng trở nên gay gắt. Cô mở cửa chính rồi xông vào phòng khách, Lam Thiên và Từ Y đang ngồi xem tivi nhìn mẹ mình hùng hổ bước vào, hai đứa trẻ chưa kịp hỏi gì thì đã bị cô nói lớn:

" Mấy đứa lên lầu thay quần áo đi! "

" Há!!! " Lam Thiên hơi bất ngờ nhưng cậu bé vẫn đứng lên, cầm tay em gái mình rồi tò mò hỏi:

" Minh....làm gì hả mẹ? "

" Còn làm gì nữa!!! " Hạ Tuyết kiêu ngạo nói lớn:

" Hôm nay mẹ con chúng ta phải đi quậy phá một bữa ra trò!!! "

Hai giờ sau tại tập đoàn Mặc Thị.

" Mặc Tổng, cuộc họp hôm nay thế là thành công mỹ mãn rồi! " Mặc Dung Di ôm một tập tài liệu chạy theo sau Mặc Lãnh Phong. Trên đường đi, vô số

nhân viên thấy họ thì nhanh chóng tránh đường, ánh mắt không khỏi ngưỡng mộ nhìn theo hai mỹ nam và mỹ nhân của tập đoàn này. Mặc Lãnh Phong gật đầu, đoạn tiếp lời:

" Báo với các trưởng bộ phận phải thật cẩn thận. Trong thời gian này chúng ta sẽ hợp tác với tập đoàn LS. Qua đối thoại hôm nay anh có thể thấy Steven là người khó tính. Hãy chắc chắn rằng mỗi bước đi của chúng ta phải thật cẩn thận, em hiểu chứ! "

" Vâng thưa tổng tài! "

" À!!! " Mặc Lãnh Phong như nhớ ra việc gì đó bèn quay ra hỏi Mặc Dung Di:

" Chuyện mà anh giao cho em đã giải quyết xong chưa? "

" Mọi thứ đã đi vào hoạt động! " Mặc Dung Di nhanh chóng ra dáng vẻ của một thư ký rồi nói tiếp:

" Trợ lý Chung cũng thành công lấy được món hàng đó cho chúng ta. Dự kiến là sẽ mang đến điểm hẹn trong vòng một tiếng nữa! "

" Ừm!!! " Mặc Lãnh Phong gật đầu, mọi thứ xem ra đã được sắp xếp hoàn hảo. Bây giờ điều hắn chỉ cần làm là mang người phụ nữ đó đến đây là được. Mặc Lãnh Phong nghĩ vậy khi hắn tiến về phía văn phòng của mình. Tay đang đặt lên nắm cửa bất chợt khựng lại, hắn rõ ràng có thể nghe được tiếng cười phát ra từ bên trong. Mặc Dung Di ở bên cạnh cũng nhăn mặt nói:

" Mặc Tổng, có phải đó là giọng của phó tổng không? "

Mặc Lãnh Phong nhăn mặt, không chán chừ mà mở cửa, quả nhiên như lời nói của Mặc Dung Di, trên sofa trong phòng làm việc của hắn là Lâm Nhã đang thư thái ngồi uống trà, mồm hắn thì nuốt một đồng bánh quy to đùng như thể đang sắp nghẹn đến nơi. Thấy Mặc Lãnh Phong hắn hồ hởi:

" Aaa...Ph...caau...đea.... r...i... h!!! "

(A Phong, cậu đến rồi hả!???)

Mặc Lãnh Phong trừng mắt nhìn hắn bắt chợt hắn quay sang phía cậu bé có mái tóc như bạch kim, trông như thiên thần đang ngồi bên cạnh. Chỉ có điều mồm của cậu bé cũng đang ngậm một tấn bánh to đùng. Trước mặt họ là một cô bé giống cậu bé như lột, với suối tóc đen tuyền, đang cười đùa gì đó, thấy Mặc Lãnh Phong cô bé bèn đưa tay lên chỉ trỏ gì đó. Đó là một câu chào trong ngôn ngữ cảm..

Tuy nhiên thứ Mặc Lãnh Phong chú ý nhất là cô gái ngồi bên cạnh cô. Cô mặc một cái jacket đua xe trắng cùng áo sơ mi phối với quần đen. Thoạt nhìn trông cô mang một bề ngoài nam tính và ngạo nghễ vô cùng và càng nổi bật hơn với mái tóc dài nhuộm hai màu. Nhìn thấy Mặc Lãnh Phong cùng Mặc Dung Di, cô gái giơ cao tay lên làm động tác chào:

" Ông già, anh đến rồi! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Chuyện trong văn phòng

" Dương Hạ Tuyết, cô làm gì ở đây? "

Mặc Lãnh Phong cao giọng khi thấy Hạ Tuyết ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc của mình. Hạ Tuyết nhìn dáng vẻ không hài lòng của hắn thì chỉ cười cười:

" Tôi đang làm gì, anh không thấy sao? Tôi đang làm trọng tài cho cuộc thi này đây! "

Dương Hạ Tuyết đáp gọn rồi quay trở lại cô vũ, Lâm Nhã ngồi đó cứ cố gắng nuốt những chiếc bánh quy vào mồm rồi cười cười với Mặc Lãnh Phong:

" Ph..gh, c... cho.... chsdt, t...i sap... thấ.....c....traí.... cậu...òì.... "

(Phong cậu chờ một chút, tôi sắp thắng con trai của cậu rồi!)

" Lâm Nhã, cậu đang đùa vào với cô ta đấy à! " Mặc Lãnh Phong cau mày với Lâm Nhã, có những lúc hắn cảm thấy chức phó tổng này nên đổi cho một ai đó phù hợp hơn là vừa. Tên đàn này, biến văn phòng của hắn thành cái chỗ gì rồi. Nghĩ vậy, hắn tiến lại gần chỗ Lâm Nhã, gần giọng:

" Nhã ra...!!! " rồi hắn quay ra chỗ Lâm Thiên:

" Cả hai người!!! "

" Khong...!!! " Lâm Nhã và Lam Thiên lắc đầu, điệu bộ quyết tâm cùng đoàn kết đẩy khiến Hạ Tuyết bật cười, cô nhẹ giọng nói:

" Ông già, anh thôi đi, để cho bọn họ chơi tý có sao? "

Mặc Lãnh Phong nheo mắt, nhìn ba người bọn họ với ba cặp mắt long lanh đang ngược nhìn mình, đoạn hần nở nụ cười nham hiểm. Nụ cười ấy khiến Hạ Tuyết, Lam Thiên và cả Lâm Nhã bỗng cảm thấy chột dạ kinh khủng, biết mình đã thu hút được sự chú ý của họ Mặc Lãnh Phong bèn mở lời:

" Thư ký Mặc!!! "

" Dạ chủ tịch...!!!! "

" Nhớ mấy bộ sách cùng xe hơi của Dương Hạ Tuyết lần trước chúng ta thu hồi không? "

" Vâng!!! "

" Đốt đi "

" Hà!??? " Hạ Tuyết giật mình đứng lên, không tin nổi, cô chồm dậy túm lấy áo Mặc Lãnh Phong, gần giọng:

" Anh không thể làm thế! "

Mặc Lãnh Phong vẫn không chú tâm đến cô chỉ quay sang Lâm Nhã:

" Còn nữa thư ký Mặc nhớ mấy cái ảnh lần trước chụp được của phó tổng với mấy vũ nữ ở club không? "

Lâm Nhã nuốt nước bọt...

" Gửi chúng cho Lâm phu nhân đi! "

" PHONG!!! " Lâm Nhã mở mồm lớn đến mức có thể thấy đồng bánh quy rơi ra. Khốn khiếp! Tên này làm gì cũng được chỉ cần không đụng đến mẹ hần là được rồi! Bà mà biết chắc khóc lạt nhà hần mất.

" Còn nhóc...!!! " Mặc Lãnh Phong quay ngay sang Dương Lam Thiên vừa lúc thấy cậu bé lấy giẻ chùi mép rồi nhìn hần cười cười. Khỏi nói cậu bé chắc cũng nhận ra tương lai của mình sẽ đen tối thế nào nếu đụng phải Mặc Lãnh Phong. Nhìn Lam Thiên, Mặc Lãnh Phong gật đầu hài lòng, gạt tay Dương Hạ Tuyết đang căng thẳng ra khỏi áo mình hần nói:

" Giờ thì nói xem tại sao cô lại ở đây đi! "

" Hừ!!! " Hạ Tuyết hất hàm nhìn hần, đoạn ngồi phịch xuống ghế:

" Đùa với anh chả vui gì cả, tôi đến vì tôi thích đến thôi! "

" Tôi không hỏi cô chuyện đó! " Mặc Lãnh Phong lắc đầu, tiếp lời:

" Tại sao cô vào được đây, lần trước thì tôi không biết nhưng lần này bảo vệ của tôi sẽ không để cô tùy tiện vào được! "

" Anh nói đúng " Hạ Tuyết cũng gật đầu rồi chỉ vào Lâm Nhã đang ngồi bên lên như thiếu nữ ở một góc sofa:

" Vậy nên phó tổng của anh mới cho tôi vào! "

Mặc Lãnh Phong lập tức quay sang Lâm Nhã liền thấy hần cầm cái gối trắng lên che mặt, trông có vẻ e ngại Mặc Lãnh Phong. Thấy hần cứ nhìn mình chằm chằm thì giả bộ gãi tai:

" À, ha ha thực ra thì Phong, cậu cũng biết phép tắc mà. Ai lại để một người mẹ với hai đứa con ở ngoài đường chứ, lại còn đường đường là phu nhân của tập đoàn. Cậu nói thử xem tôi làm thế đâu còn là phải phép chứ? "

Lâm Nhã sắc mặt hớn hờ đối diện với ngũ quan ngày một thâm trầm của Mặc Lãnh Phong thì đành im lặng, không nói gì nữa. Người đàn ông sắc lạnh nhìn hần một cách băng giá, đoạn mở miệng:

" Thư ký Mặc, trừ một tuần lương của phó tổng đi cho tôi! "

Sắc mặt Lâm Nhã tái mét, còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe được mệnh lệnh tiếp theo của hần:

" Tất cả đi ra ngoài hết đi, Dương Hạ Tuyết, cô ở lại đây một mình! "

Mặc Dung Di gật đầu, đoạn tiến đến cầm tay Lam Thiên và Từ Y, chúng nhìn cô một hồi rồi gật đầu bước theo ra ngoài. Trước khi đi, Từ Y còn không quên nắm tay Lâm Nhã lúc này mặt mếu máo, rồi làm ký hiệu bảo hần ra ngoài theo mình. Lâm Nhã thấy thế cũng phải gật gật đầu để mặc Từ Y kéo ra

ngoài, tạo thành một cảnh tượng buồn cười nhất mà Hạ Tuyết từng gặp. Theo thói quen, cô cong môi.

"Cười cái gì?" Giọng điệu lạnh băng vang lên. Hạ Tuyết quay lại, đối diện với khuôn mặt của chồng cô. Đoạn cô đi đến rồi ngồi lên bàn làm việc của hắn:

"Tôi muốn thì tôi cười, anh cấm được tôi sao? Anh không tuân theo thỏa thuận, cũng không trả lại xe hay cho tôi gặp những người tôi quen biết ở New Zealand. Vậy tôi hỏi anh nhé, tại sao tôi phải tôn trọng điều anh muốn?"

"Hừm! Vậy ra cô đến đây để làm loạn!" Mặc Lãnh Phong chống tay lên bàn làm việc, thách thức nhìn lại cô:

"Cô biết việc chống lại tôi sẽ có hậu quả như thế nào mà?"

"Không biết, không quan tâm"

Hạ Tuyết trả lời ngắn gọn. Cô bắt đầu thuộc lòng mấy lời dọa dẫm này rồi!

Mặc Lãnh Phong cau mày nói:

"Dương Hạ Tuyết, trở về biệt thự đi!"

"Không!!!" Hạ Tuyết như đứa trẻ khó bảo nói dứt khoát, đoạn cô hát hằm:

"Trừ phi anh trả lại cho tôi những thứ tôi yêu cầu, tôi sẽ không đi đâu cả! Anh biết tôi rồi đấy, tôi rất cứng đầu mà!"

Mặc Lãnh Phong nhìn cô rồi thở dài, không muốn để ý đến cô nữa, hắn bắt đầu lật dở tài liệu tập trung làm việc, dù sao hắn cũng không rảnh rỗi như vậy phí lời thêm với cô. Hạ Tuyết nhìn hắn không để tâm đến mình nữa, thì đâm ra cáu kỉnh, cô muốn trêu đùa hắn một chút. Dù sao cũng là đêm đó hắn làm cô chịu thiệt, hôm nay cô cũng phải có chút vui chứ!

Nghĩ đoạn Hạ Tuyết vội vàng cầm con lân vàng trên bàn Mặc Lãnh Phong, nghịch ngợm một hồi, rồi tuột nó khỏi tay. Con lân rơi xuống đất tạo nên một tiếng oanh to đùng. Hạ Tuyết hớn hờ quay sang nhưng Mặc Lãnh Phong vẫn không ngẩng đầu, chỉ nói:

"Con lân đó là con lân vàng từ đời Đường tôi đấu giá tại Bắc Kinh, cô nợ tôi 38 triệu đô la. Đồng thời sàn gạch của tôi cũng là đá hoa cương, mong cô sẽ thanh toán luôn việc thay sàn cho tôi!"

"Anh...."

Hạ Tuyết nín thở, tên này được lắm, lợi dụng những người nghèo khó để giam hãm. Nếu không phải cô vẫn là lão đại thì 100 con lân cô cũng đền được cho hắn, bây giờ cô thật hối hận khi hấp tấp từ chức. Nhặt con lân lên khỏi mặt đất, Hạ Tuyết đặt "cành" nó lên bàn làm việc của Mặc Lãnh Phong một cái rồi hô to:

"Đấy, vẫn còn như mới, anh có giỏi thì bắt đền đi!"

"Dương Hạ Tuyết, chúng ta đều biết cô quá nghèo để trả số nợ khổng lồ đó. Chi bằng cô bán thân đi, tôi sẽ rộng lượng mà mua thân thể ốm nhom của cô. 100 đô một đêm, cô thấy thế nào?"

"Thôi cảm ơn, tôi chứng kiến kinh nghiệm giường chiếu của anh ba lần rồi, xin kiếu!"

"Sao vậy, chả lẽ cô nghĩ có người hơn tôi?"

"Đương nhiên, tôi đã từng gặp rất nhiều người hơn anh về khoản này! Anh không phải lo, anh cùng lắm chỉ thứ 8 hay 9 thôi!"

Mặc Lãnh Phong mắt sáng lên, con người màu tím thâm thuy:

"Ồ, vậy ra cô cũng là một người phóng đảng vậy sao, Dương Hạ Tuyết. Bao nhiêu đàn ông cô đã ngủ cùng rồi?"

(Aikaba: Giải thích vế này sau nha!)

"Không phải mối bận tâm của anh"

Nhìn Hạ Tuyết với khuôn mặt tự đắc, Mặc Lãnh Phong đâm ra thâm trầm. Hắn nhanh chóng tóm lấy cổ tay rồi nhanh như chớp kéo cô vào lòng hắn. Bị kéo bất ngờ nhưng Hạ Tuyết không phản ứng gì, thậm chí còn rất hợp tác ôm lấy cổ hắn. Bàn tay nhỏ bé không an phận mà di chuyển dọc mép áo vest tây phục.

Hành động phối hợp của cô khiến Mặc Lãnh Phong cong môi, ngón tay cứng cáp vuốt ve cằm của cô hỏi:

"Dương Hạ Tuyết, cô đang quyến rũ tôi sao? Cô biết tôi không bị hấp dẫn bởi cô mà!"

Hạ Tuyết lắc đầu, nói bằng chất giọng đĩnh đạc:

" Tôi không muốn quyền rũ anh. Nhưng tôi cũng không ngu ngốc đến mức chống cự, anh nhìn xem cổ của tôi vẫn còn thâm từ lần đó đây này! "

Lúc này Mặc Lãnh Phong mới chú ý đến lần cổ trắng ngần của Dương Hạ Tuyết. Rõ ràng đã mờ nhưng những vết thâm đen vẫn thấy đâu đó, thậm chí có những vết xước dài thắm lại do máu khô. Sắc mặt Mặc Lãnh Phong bỗng trầm xuống, dấu vết này chứng tỏ đêm đó hẳn có bao nhiêu cuồng bạo với cô, đầy mắt thoáng qua một chút đau lòng, rồi không suy nghĩ hắn di tay lên những vết thâm đó, động tác nhẹ nhàng khiến Hạ Tuyết bất giác cảm thấy ngẩn ngơ. Dừng lại một chút, mới nhận ra nãy giờ mình đang làm gì. Cố che dấu sự bối rối, hắn cúi đầu, hỏi cô:

" Đêm đấy, tôi rất mạnh tay với cô? "

Nhận ra mình đang thất thần, Hạ Tuyết vội cầm tay hắn rồi hạ xuống. Cười cười nói:

" Không sao, đây chẳng phải là lần đầu tiên tôi bị thương. Mấy vết thương này nhằm nhò gì! Chính xác anh cần vào môi tôi còn mạnh hơn nữa kia kìa! "

Nói rồi cô cúi xuống, bàn tay nhỏ bé của cô nghịch nghịch những ngón tay to lớn và gân guốc của hắn. Hành động này vốn chỉ để đánh lạc hướng sự kì lạ trong căn phòng nhưng đâu ngờ lại tạo nên một tình thế khó xử hơn giữa hai người. Hậu quả là Hạ Tuyết cứ cúi gằm mặt xuống, để tránh cho Mặc Lãnh Phong nhìn thấy dáng vẻ khó xử của cô. Thật là! Cô cư xử sao như một đứa trẻ vậy? Nghịch tay hắn làm gì?

Bất chợt, Hạ Tuyết cảm thấy một bàn tay nâng cằm cô lên, bắt cô đối diện với đôi mắt thạch anh huyền ảo. Tiếp sau đó là một ngón tay cái lướt trên làn môi mềm mại, không nhanh không chậm, chỉ như phác họa hình dáng làn môi cô. Trong không khí có giọng nói của đàn ông như hơi thuốc lá, phảng phất tới mê người:

" Tôi cần cô ở đây sao? "

Hạ Tuyết gật đầu một cách ngây ngốc khiến cô suýt chỉ muốn độn thổ. Mặc Lãnh Phong thì thoáng bật cười, hắn hỏi tiếp bằng giọng mỉa mai:

" Có đau không? "

Hạ Tuyết nhìn thẳng vào mắt hắn, chớp chớp đôi mắt sưng mù rồi nói nhỏ:

" Tôi cũng chẳng nhớ nữa. "

" Vậy sao chúng ta không thử lại?"

Rồi một nụ hôn không báo trước hạ xuống. Dương Hạ Tuyết chỉ cảm thấy cơ thể mình căng cứng, trong khi Mặc Lãnh Phong một tay nâng cằm cô còn một tay ôm sát làn eo thon nhỏ. Hắn nhắm mắt, còn cô thì không. Nụ hôn hẳn dành cho cô cũng chỉ là cái chạm môi đơn thuần, không một chút sức lực. Khiến nhất thời cô đông cứng người lại, bởi cô hoang mang, hoang mang không biết hắn muốn gì.

Còn Mặc Lãnh Phong lâu lâu không thấy có sự phản kháng từ người đáng ra phải phản kháng bèn mở mắt. Liền lập tức bắt gặp một đôi mắt xám mờ màng cùng một vết ửng đỏ nổi trội lên. Như có một tiếng động không rõ nguồn cơn, thôi thúc Mặc Lãnh Phong tiến lên hơn nữa. Hắn cạy mở khoang miệng Hạ Tuyết, vươn tìm chiếc lưỡi thơm mềm của cô và cắn nút lấy nó. Bị tấn công bất ngờ, Hạ Tuyết "ưm" lên một tiếng, không biết rằng hành động này đã vô tình kích thích gã đàn ông thêm thô bạo.

Hắn bế cô Hạ Tuyết lên rồi đè cô xuống mặt bàn, đoạn hôn cô say đắm. Môi cô thật nhẹ và mềm, như chạm phải một lớp bông. Cử chỉ vụng về cùng ngỡ ngàng càng thể hiện sự thiếu kinh nghiệm khiến Mặc Lãnh Phong càng hứng thú. Trong trí nhớ của hắn, hắn không rõ hương vị của Hạ Tuyết như thế nào, kể cả vào đêm 6 năm trước. Nhưng nụ hôn này thật giống cô, mát lạnh và đầy vị bạc hà thơm ngát. Nó thật nhạt nhưng thật dễ nghiện, đến đây Mặc Lãnh Phong nhận ra mình đang rơi vào tình thế nguy hiểm như thế nào.

" Tít.... Chủ tịch, trợ lý Chung đã lấy hàng thành công về rồi ạ!!! "

Máy trả lời trong phòng Mặc Lãnh Phong vang lên, đánh gãy nụ hôn cuồng nhiệt giữa hai người. Dương Hạ Tuyết như lấy lại chút lý trí, đẩy Mặc Lãnh Phong ra. Hắn ngẩn đầu, hơi thở thô trọng nhưng ánh mắt tím đậm vẫn không rời khỏi Hạ Tuyết, thậm chí nó còn như có một ánh lửa le lói trong đó. Đoạn hắn quay lại ấn một nút bấm vào máy trả lời rồi nói:

" Được, 5 phút nữa tôi ra ngay! "

Nói xong hắn đứng lên, chỉnh lại cà vạt. Hạ Tuyết cũng dần đi nhanh ra khỏi bàn làm việc của hắn. Tay để sau lưng, cô ậm ừ nói:

" Ồm, tôi... tôi ra ngoài thăm Thiên Nhi và Y Nhi đây! Anh làm việc. "

" Ừm!!! " Mặc Lãnh Phong đáp ngắn gọn, rồi đến khi nghe được tiếng đóng cửa vội vàng hắn chợt buông một tiếng thở dài. Quay ra bên cạnh, Mặc Lãnh Phong mở ngăn kéo bàn, vươn tay lấy một miếng xi gà rồi đặt lên miệng. Đây là loại xi gà đắt nhất của hắn và hắn vốn chỉ dùng nó khi cần phải tỉnh táo mà thôi.

Chết tiệt, thực sự ban đầu Mặc Lãnh Phong chỉ muốn đùa giỡn với Dương Hạ Tuyết một chút nhưng hắn thật không ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế này. Rõ ràng chỉ là một cô gái tầm thường, cơ thể còn vô vị, gầy gò, vậy mà lại có thể khơi mào dục vọng từ hắn. Và nhất là khi hắn nhìn thấy cô nằm trên bàn làm việc, với khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, đôi mắt nhàn nhàn lấp lánh như có hơi nước, cộng thêm mái tóc thuần mượt bao bọc lấy mình. Thật sự lúc đó nếu không có cuộc gọi của em gái hắn, hắn sợ mình sẽ không thể kiềm chế được mà muốn cô gái đó ngay tại đây!

Và không chỉ Mặc Lãnh Phong, đằng sau cánh cửa, Dương Hạ Tuyết đặt tay lên ngực. Trái tim cô đập nhanh liên hồi, cô đang làm sao vậy? Sao có thể bị cuốn vào nụ hôn của hắn, bị hắn hôn đến lạc trí.

Nụ hôn đó vốn chẳng là gì. Cô biết, hắn chỉ đùa giỡn với cô mà thôi. Chỉ là một trò đùa mà sao có thể nghiêm túc thế được.

Sờ lên làn môi vẫn còn đỏ hồng của mình, Hạ Tuyết cảm thấy hãi vô cùng. Quả thật kỹ thuật của Mặc Lãnh Phong quá tốt, dấu hiệu của một kẻ hào hoa chuẩn mực.

" Cô đang làm gì vậy? "

Hạ Tuyết giật mình, ngẩng đầu liền bắt gặp ngay ánh mắt ngờ vực của Lâm Nhã, Mặc Dung Di cùng của con trai và con gái cô đang nhìn chằm chằm mình. Ách! Hạ Tuyết nghe vậy bèn lập tức tăng biến:

" Đâu... đâu có gì! Mọi người hỏi gì lạ vậy? "

" Hừm! " Lâm Nhã xoa cằm, đôi lúm đồng tiền lộ rõ, hắn cười nhún nhún:

" Vậy tại sao mặt cô đỏ vậy? "

Lâm Thiên cũng nhận ra điểm khác lạ, lấy tay chỉ vào cô:

" Còn nữa, môi mẹ có vẻ hơi thâm, là vấn đề gì sao? "

" KHÔNG, không, mấy người hỏi gì lạ vậy? " Hạ Tuyết chối bay chối biến, cô sợ nếu ở đây lâu sẽ lộ ra điều gì đó bất thường lắm. Lập tức lướt nhanh qua bọn họ, không quên để lại một câu cho Lâm Thiên và Từ Y:

" Đừng có suy nghĩ lung tung, mẹ đi xuống sảnh chờ. Mấy đứa thích ở lại đây chơi, thì ở. "

" Vâng, thưa chỉ huy " Lâm Thiên nói vọng lại khi thấy Hạ Tuyết bước như chạy ra khỏi hành lang. Nhìn cô, cậu bé cười:

" Cháu còn chưa thấy mẹ bối rối thế bao giờ đấy! Chắc có chuyện gì hay ho vừa xảy ra trong đó lắm

" Đồ tiểu quý! " Lâm Nhã khoanh tay, cười mỉm đầy ý vị. Mặc Dung Di ở bên cạnh lật dở đồng tài liệu trên tay, mặt không đổi sắc. Nhưng trong đáy mắt không dấu nổi sự nghi ngờ cùng khó chịu bao vây.

Chiếc xe Roll Royce lăn bánh trên đại lộ rộng lớn, xa khỏi đô thị và hướng về một khu ổ chuột. Chiếc xe dừng lại, trước một căn nhà hoang, Lâm Nhã và Mặc Dung Di bước ra trước mở cửa. Hạ Tuyết đi ra sau cùng với Mặc Lãnh Phong và hai đứa trẻ. Nhìn cảnh sắc tiêu điều xung quanh một hồi, Hạ Tuyết thì thầm vào tai hắn:

" Ôm, nếu anh muốn thủ tiêu tôi sao không chôn sau sân nhà ấy. Quả đồi của anh rõ đẹp hơn, thực sự tôi không muốn chết tại cái nhà bỏ hoang này đâu! "

" Không có chuyện đó đâu Dương Hạ Tuyết, cô vẫn còn rất hữu dụng đối với tôi. Yên tâm, cô vẫn sẽ còn sống được một lúc lâu nữa đấy! "

Mặc Lãnh Phong nói rồi từ từ bước vào trong căn nhà bỏ hoang. Hạ Tuyết nhìn theo mà nhướn mày, thôi được miễn là không liên quan đến chết chóc, cô sẽ nghe theo hắn.

Căn nhà hôi thối, mùi nước ảm mốc bốc lên rõ rệt. Mặc Lãnh Phong đi sát cạnh Hạ Tuyết, bên cạnh họ là Lâm Thiên và Từ Y vui vẻ theo sau. Nhìn bọn trẻ không có vẻ sợ hãi mà lại bước đi vô cùng mạnh dạn, Lâm Nhã tò mò lên tiếng:

" Đây, hai đứa có vẻ không sợ gì hết nhì? "

Từ Y quay lại với hắn cười cười, cô bé bắt đầu chỉ chỗ gì đó, Lâm Nhã khó hiểu nhìn mà cau mày:

" Y Nhi, chú nói rồi, chú không hiểu mấy cái kí hiệu ấy đâu! "

Hạ Tuyết đi trước muốn quay lại giải thích thì bỗng nghe thấy giọng nam trầm thấp bên cạnh:

" Con bé nói ngày xưa cũng phải sống ở mấy khu vực như thế này rồi. Với lại con bé bảo nếu chúng ta muốn ra tay đã làm ngay ở cửa rồi, đâu cần phải mất công mang vào đây làm gì. Xung quanh đây cũng chả có dân cư! "

Cả năm người tròn mắt, quay sang nhìn người đàn ông vừa phát ra tuyên bố hùng hồn kia. Hạ Tuyết không tin, hỏi lại:

" Anh biết ngôn ngữ kí hiệu sao? "

" Ừm!!! " Hấn điềm đạm nói rồi rẽ vào một cái cầu thang ảm thấp.

" Từ bao giờ đây, Phong? " Lâm Nhã xông lên hỏi hấn.

" Một tuần trước! " Hấn tiếp lời

" Hà!!! " Cả hai người đều đồng thanh.

" Vậy ra đó lí do anh mất tích cả một tuần! " Hạ Tuyết trầm trồ "Mà sao anh học nhanh thế, tôi mất 2 năm ròng đây! "

" Đơn giản thôi! " Mặc Lãnh Phong nhún vai, hấn cúi xuống nhìn Từ Y đang sáng mắt với mình mà chỉ chỉ một câu nói gì đó, cuối cùng hấn nhắc lại nhẹ nhàng:

" Vì tôi là một thần đồng! "

Nói rồi hấn quay lại, mở cửa căn phòng nơi đầu cầu thang. Chung Cận Nhiên đã chờ sẵn, hấn cúi đầu, kính cẩn chào Mặc Lãnh Phong:

" Mặc tiên sinh, hàng của ngài đến rồi! "

" Hàng??? " Dương Hạ Tuyết ngạc nhiên hỏi, thực sự không có một chút ý tưởng gì cả. Chung Cận Nhiên thấy thế thì chỉ vào một vật giữa phòng mà đến bây giờ Hạ Tuyết mới hoảng hồn nhận ra:

" Dương tiểu thư, tôi nói đến người đó đây ạ!!! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Đoàn tụ

Aikaba Hikori. "

Giữa căn phòng ảm thấp, Dương Hạ Tuyết có thể thấy rõ một cô gái đang bị cột chặt vào ghế. Cô bị trói cứng với băng keo dính vào miệng để tránh phát ra tiếng kêu. Nhưng dù trong thế bị động cô gái vẫn không ngừng giằng co dữ dội khiến những người vệ sĩ của Chung Cận Nhiên phải kìm chặt lại.

Bỗng nghe thấy tiếng động ở ngoài cửa, cô gái ấy bèn ngẩng đầu, màu mắt xanh lục thoáng dao động khi thấy bóng hình của Dương Hạ Tuyết thấp thoáng bên kia phòng. Cô gái bèn ưỡn lên một tiếng kháng nghị, còn Hạ Tuyết khi ấy cũng thẳng thốt kêu lên:

" DAISY!!! "

" MẸ HAI!!! "

Rồi không nói không rằng cô chạy thẳng đến chỗ cô gái, gạt bỏ tay của mấy vệ sĩ đang giữ chặt cô gái mà kêu lên:

" Mấy người làm gì vậy, thả cô ấy ra! "

Những người thuộc hạ thoáng lưỡng lự nhưng được sự chấp thuận của Chung Cận Nhiên ở gần đó cũng tránh xa họ. Dây trói lỏng dần, Hạ Tuyết tháo lớp băng dính trên mặt Daisy, được tự do cô thở dốc rồi ngược nhìn Hạ Tuyết:

" Tuyết tỷ!!! "

" Daisy!!! " Hạ Tuyết xúc động ôm cô gái vào lòng:

" Không sao đâu, chị ở đây rồi!!! "

Nhận được hơi ấm từ cơ thể Hạ Tuyết, mắt Daisy đỏ hoe lên, lấy tay đánh vào lưng cô Daisy nói:

" Ba người đã ở đâu vậy, em đã chờ mãi!!! "

" Mẹ hai!!! " Lam Thiên cũng ôm lấy Daisy, nhìn hai đứa nhóc Daisy vuốt tóc chúng rồi hỏi:

" Hai đứa ở đây rồi! Thiên Nhi trông con vẫn khỏe còn Y Nhi con thế nào? "

_ Con tốt lắm mẹ ạ!!! _ Từ Y gật gật, ý bảo cô bé vẫn bình ổn. Xúc động ngập tràn, Daisy lại tiếp tục ôm chặt hai đứa trẻ. Không ai biết trong suốt

bao nhiêu tuần qua lòng cô chỉ có lo lắng và lo lắng. Nhất là khi đích thân Mẫn Đường đến tìm Hạ Tuyết ở New Zealand, lúc ấy cô mới thật sự hoảng loạn. Daisy biết thân thể của người chị em kết nghĩa của mình có liên quan mật thiết đến giới hắc đạo, sự nguy hiểm luôn luôn rình rập, thậm chí dù không muốn nhưng cô cũng đã phải chuẩn bị đến tình huống xấu nhất. Cô không ngờ cuối cùng cũng đã được gặp lại Hạ Tuyết và các con đỡ đầu của mình một lần nữa.

Bốp!!! Bốp!!!!

Tiếng vỗ tay vang lên phá bầu không khí đoàn viên của bốn người. Daisy ngẩng đầu, ánh mắt cô bắt gặp bóng dáng một người đàn ông cao lớn, khí chất u ám, lại mang một vẻ đẹp như tượng khắc khiến không ai có thể quên. Thế mà với Daisy, vẻ đẹp này có vẻ gì đó thật quen thuộc, tựa như, tựa như là Lâm Thiên và Từ Y vậy.....

Bị phát hiện này của mình làm cho sững sốt, Daisy trân trân nhìn người đàn ông trước mặt còn Mặc Lãnh Phong lại chỉ lướt qua cô một chút, cuối cùng trịnh trọng nói:

" Cuộc đoàn tụ cảm động thật đấy! "

Nhìn vào bản mặt đáng ghét của hấn, Dương Hạ Tuyết lập tức cau mày đứng dậy, cô hô lên:

" Mặc Lãnh Phong, anh làm thế này là có ý gì? "

Mặc Lãnh Phong khoanh tay, vẻ đẹp nam tính như tăng thêm sự đặc ý trên gương mặt hấn:

" Chả phải cô nói cô muốn liên lạc với gia đình mình ở New Zealand sao? Tôi mang cô gái đó đến đây đây! "

" Anh có bị thần kinh không? " Hạ Tuyết hô lên " Tôi nói là cho tôi liên lạc với cô ấy, không ai bảo anh phải làm trò bắt cóc này cả!!!! "

Mặc Lãnh Phong vờ như không nghe thấy, chỉ lạnh lùng nhìn cô đang muốn chút lửa giận vào mình. Hạ Tuyết thấy hấn căm lạnh bèn được đà mắng xối xả. Nào là bảo hấn biến thái, nghĩ đủ trò, chả suy xét gì cả. Lâm Nhã ở một bên thấy mà phải tròn mắt, nhìn hai người họ mà cứ tưởng tượng sao giống cảnh vợ mắng chồng trong truyền thuyết thế nhỉ? Đợi Hạ Tuyết mắng xong xuôi, Mặc Lãnh Phong mới tao nhã nói:

" Nếu cô không hài lòng thì tôi có thể mang cô ta đi. Cận Nhiên... "

" Ấy ấy!!! " Hạ Tuyết chỉ hô lên, lão già này hấn định làm gì hả? Cô biết việc hấn im lặng quả thật là một âm mưu lớn. Nhưng " một điều nhin là chín điều lành ", lại gần hấn cô nở nụ cười thân thiện nhưng lông mày nhăn lại đủ để thấy cô cực kì khó chịu:

" Anh đừng nóng vội, tôi đùa, tôi đùa thôi! Mặc tiên sinh đừng giận "

Mặc Lãnh Phong nhướn mày, hấn hài lòng thoáng kéo Dương Hạ Tuyết đang cố gắng kiềm chế cơn giận vào lòng mà nói:

" Cô gái, cô trở nên ăn nói khéo léo như vậy từ bao giờ thế! "

" Vậy nếu bây giờ tôi nói không thì chẳng phải anh sẽ lại bắt cô ấy đưa đi đâu sao? " Hạ Tuyết cười nhưng trong lòng lạnh ngắt, thủ đoạn này của hấn cô còn lạ gì! Bảo rằng cho cô đoàn tụ với gia đình nhưng nói trắng ra mục đích chẳng phải mang theo một con tin bên cạnh cô sao? Đồ rắn độc cáo già....

Mặc Lãnh Phong quan sát gương mặt biến đổi lúc xanh lúc trắng của Hạ Tuyết bèn bật cười. Khẽ chạm vào tóc cô, hấn nhỏ giọng thì thầm:

" Đây là điều tôi rất thích ở cô Dương Hạ Tuyết. Cô thật hiểu chuyện "

Hạ Tuyết hần học liếc xéo hấn. Ai mà thêm tự tin với sự công nhận vợ vắn ấy của hấn chứ? Nhưng như chợt nhớ ra một chuyện vô cùng quan trọng, Hạ Tuyết quay lại túm lấy tay Mặc Lãnh Phong rồi hô to:

" Khoan đã, Kevin, anh có mang Kevin đến đây không? "

" Kevin!? " Mặc Lãnh Phong lặp lại một lần nữa, có vẻ như không hiểu chuyện cô muốn nói là gì? Kevin? Hạ Tuyết thấy vẻ mặt ngạc nhiên của hấn thì tặc lưỡi, cô quay lại chỗ Daisy hỏi:

" Daisy, Kevin, có đi cùng em không? "

Daisy nghe vậy thì lắc đầu nói:

" Em không rõ, em cũng bị đưa đến đây một cách bất ngờ nên!!! "

" Trời ạ!!! " Hạ Tuyết lập tức cảm thấy muốn điên cả đầu, cô quay sang chỗ mấy tên thuộc hạ đang lùi ra xa mà quát:

" Mấy anh làm ăn kiểu gì thế? Mang được một người đến đây mà không mang nốt một người còn lại là sao hả? "

Nhìn bộ dạng cư xử như bà chủ của cô Lâm Nhã thì cười ngặt nghẽo, Chung Cận Nhiên và Mặc Dung Di thì lắc đầu, chỉ có mình Mặc Lãnh Phong là vẫn mang bộ mặt khó hiểu như cũ. Nhìn Hạ Tuyết đang chuẩn bị nổi trận lôi đình với mấy tên vệ sĩ của mình, Cận Nhiên đành lên tiếng:

" Hạ Tuyết tiểu thư, Kevin của tiểu thư đã được chuyển đến căn nhà ở đồi phong cội với toàn bộ đồ đạc rồi ạ!!! "

Hạ Tuyết lập tức quay ra chỗ Cận Nhiên như thể hẳn vừa thông báo tin tức về hoà bình thế giới. Tóm lấy vai hẳn cô lắc mạnh rồi hỏi:

" Thật sao? Kevin, xe Mustang, cùng toàn bộ bộ sưu tập của tôi đã được đưa về biệt thự rồi? "

" Vâng, thưa tiểu thư!!! Mặc tiên sinh vẫn luôn là người giữ lời hứa!!! "

Hạ Tuyết nghe vậy thì sắc mặt rạng rỡ hẳn lên, cô nhảy cẫng vui sướng, tựa như việc Daisy vừa bị bắt cóc vừa rồi chỉ là cơn gió thoảng qua. Thoáng thấy nụ cười trên gương mặt Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong vẫn lạnh lùng, chỉ là trong giây phút ấy ánh mắt hẳn không tự chủ được lại có một tia vui vẻ.

Bị ý nghĩ của mình làm cho ngây ngẩn, hẳn bèn hắng giọng phá tan không khí bất an rồi nói:

" Việc đã xong, Dương Hạ Tuyết trở về biệt thự đi! "

"Khoan đã " Dương Hạ Tuyết cắt ngang hẳn, đoạn nắm tay Daisy:

" Tôi không thể bỏ cô ấy lại mà trở về được! Tôi không biết anh sẽ làm gì cô ấy!!! "

" Yên tâm, cô gái đó sẽ an toàn. Cận Nhiên sẽ đề mắt đến cô ấy, cô không phải lo!!! "

" Thôi đi, tôi làm sao tin được anh! Hay anh sẽ mang cô ấy đến mấy chỗ khu vực tra tấn hay mấy chỗ bẫy bả nào làm sao tôi biết được!!! " Hạ Tuyết tự tin nói, thậm chí cô có thể chắc chắn 100 % là hẳn có thể làm như vậy!

Mặc Lãnh Phong này giờ đã không quan tâm đến thái độ của cô, nay lại càng không. Chỉ quay người đi, lạnh giọng nói:

" Tin hay không tùy cô. Cô có 10 phút, sau đó xuống dưới nhà ngay! "

Nói rồi không quay đầu, hẳn mở cửa quay ra sau. Trước khi đi còn không quên bảo tất cả mọi người rút đi, để lại bốn người họ ở lại trong căn phòng. Nhìn theo bóng lưng hẳn, Hạ Tuyết chỉ còn lại sự khó hiểu, Mặc Lãnh Phong thay đổi thái độ một cách chóng mặt như vậy thật là làm cô không thể quen được. Khi tàn bạo, lúc lại dễ dãi khó hiểu, rốt cục là âm mưu gì cũng quá khó đoán.

"Tuyệt tỷ " Giọng nói mềm mỏng kéo Dương Hạ Tuyết trở về thực tại. Cô quay đầu, thấy Daisy đang từ từ đứng lên khỏi ghế ngồi còn Lam Thiên và Từ Y đang đỡ cô thì bước đến. Nắm lấy tay Daisy, gương mặt cô giờ chất chứa sự xúc động khó nói thành lời. Im lặng một lúc, cô hỏi:

" Daisy? Em có làm sao không? Có bị thương không? Bọn chúng có làm gì em....? "

Daisy nghe vậy thì lắc đầu, nhìn cô, tha thiết nói:

" Em không sao, còn tỷ.... đám người vừa rồi là như thế nào? Còn người đàn ông kia, hẳn ta là ai? Sao thân thiết với tỷ vậy? Còn nữa, người đàn ông đó có mắt màu tím? Thế là sao hả tỷ? "

Trước những câu hỏi dồn dập cũng như sắc mặt hoang mang của Daisy, Hạ Tuyết chỉ biết im lặng, cô không dám nói. Mãi đến khi Daisy nhận ra sự trầm mặc này của Hạ Tuyết mới rũ mắt, cô hỏi lại:

" Tỷ.... sao vậy? Sao tỷ không nói gì? "

" Chuyện này!!! " Hạ Tuyết âm ừ, đúng lúc ấy Lam Thiên tiến lên, cắt đứt cuộc trò chuyện cùng sự khó xử của mẹ mình. Cậu bé không muốn mẹ phải trả lời câu hỏi này nên chỉ còn cách lên tiếng:

" Mẹ à.... người đó...là cha ruột của bọn cháu! "

" Cái gì? " Daisy thất kinh, lùi về sau một bước, ánh mắt long lanh đầy sự kinh ngạc. Lấp ba lấp bắp, cô hỏi:

" Thế này là sao? Tại sao lại thế, Tuyệt tỷ, chẳng phải tỷ nói tỷ không biết người đàn ông đó là ai sao? Sao bây giờ lại xuất hiện? "

Hạ Tuyết thờ dãi, lãnh đạm:

" Trước không thấy nhưng bây giờ lại tìm được! "

Nói đến đây cô lại lắc đầu một cái, bắt lấy tay Daisy cô nói:

" Sau này chị sẽ kể cho em, nhưng em phải nói cho chị biết tại sao em lại ở đây, hiểu không? "

Daisy gật đầu, cô hiểu chuyện này phức tạp như thế nào đối với Hạ Tuyết, cô có thể đợi được. Nghĩ đến đây, Daisy vội mở miệng:

" Thì chuyện là... "

24 h trước....

Một vật thể trắng muốt phóng ra khỏi sân vườn, vật thể đó tròn vo, khổng lồ, trông chẳng khác gì cục bông di động là mấy đang lao với tốc độ cực đại...

"Kevin...!!! Lại đây nào " Daisy chạy ra khỏi cửa hàng rồi đuổi theo con vật, vừa kịp lúc thấy chú chó ngồi chồm hổm trước cửa chờ đợi. Lòng bỗng thờ dài, đã hai tháng nay ngày nào Kevin cũng ngồi chờ như vậy, như thể ngóng trông một ai đó, mà cả cô cũng biết nó đang chờ đợi ai.

Buông mắt, Daisy vươn bàn tay thon dài chạm vào đầu của con vật. Khẽ vuốt ve nó, cô hướng đôi mắt xanh lục lấp lánh sắc màu về con đường trông trơn trước mặt mà chạnh lòng. Đã một tháng kể từ ngày Hạ Tuyết rời đi, Kevin ngày nào cũng như ngày nào, luôn đứng ở trước cửa đợi cô ấy trở về. Nhưng biết làm sao đây? Hạ Tuyết thậm chí ở đâu cô còn không rõ, huống hồ chỉ là một loài vật như Kevin. Ôm chặt con chó vào lòng, Daisy run rẩy, con vật như nhận ra điều bất thường cũng ư ừ an ủi cô, thấy vậy Daisy khẽ cười, thì thầm:

"Không sao hết, Kevin, rồi chủ của mày sẽ trở lại thôi! Nhất định đấy! "

Daisy nói rồi lại đưa mắt xuống con đường phủ nhựa im ắng kia. Đôi mắt mơ màng suy tư bất định. Cho đến khi có một đôi giày da trơn bóng dừng trước khuôn mặt cô. Đôi giày này cũng thật đắt tiền nha, tí mi vô cùng, có lẽ cả đời cô chưa gặp một khách hàng nào đến đây có đôi giày đẹp như vậy...

Khoan đã.... bây giờ là 10h tối, khách nào đến đây giờ này

Bất giác như bừng tỉnh, Daisy ngẩng đầu, lồm cồm đứng dậy. Trước mặt cô là một người đàn ông cao lớn, bộ dạng thư sinh làm lộ rõ dáng vẻ khá ái, nghiêm túc của anh ta. Trên mặt người đàn ông đeo một gọng kính lớn, càng thêm bộc lộ rõ nét tính cách của hắn. Đằng sau hắn còn là bốn, năm người nữa, khí thế cũng không khác gì cấp trên của mình.

Được chiêm ngưỡng một người đàn ông đẹp đẽ như vậy là lần đầu tiên Daisy thấy ở trên đời, cô nhất thời thất thần, không thể mở lời. Người đàn ông thấy bộ dạng lúng túng của cô thì không đợi mà nói nhanh:

"Cô là Daisy tiểu thư, chị em kết nghĩa với Hạ Tuyết tiểu thư phải không? "

Giọng nói mềm mỏng khác hẳn vẻ bề ngoài của hắn khiến Daisy nhất thời á khẩu, chỉ biết ậm ừ đồng tình theo lẽ hiển nhiên. Người đàn ông thấy vậy thì gật đầu rồi không nói không rằng vòng tay qua cả người cô rồi một tay vác cô lên vai, đi thẳng về hướng xe đang chờ...

"Á!!! Anh làm gì vậy? " Daisy hét lên, mấy chữ "bất cóc" trong các bộ phim cứ lặp đi, lặp lại trong đầu cô. Daisy vùng vẫy, cô muốn dùng hết sức bình sinh để thoát thân nhưng không sao thoát khỏi sức lực đàn ông cường hãn. Chung Cận Nhiên lại chỉ coi những cái đập đập của cô như ruồi muỗi, một chút nhẩn mặt cũng chẳng có, chỉ hắng giọng nói:

"Mở cửa xe! Đưa cô gái này đi trước, còn lại vào trong nhà kia thu những đồ cần thiết đi! "

"Vâng!!! "Đám người đồng thanh hô lớn rồi một người mở cửa cho Chung Cận Nhiên, còn lại thì xông hết vào quán cafe. Nhận ra tình thế cấp bách, Daisy bèn kêu lên:

"Cứu, có người bắt cóc, cứu tôi!!! "

Đáp lại cô chỉ là sự câm lặng, chính bản thân Daisy cũng biết con đường này vốn biệt lập với thành phố Queenstown, những người đến đây thường chỉ đặt hàng hoặc nghỉ dưỡng, rất hiếm khách và người bộ hành qua lại. Cho dù vậy cô vẫn bám víu lấy hy vọng cuối cùng, mặc sức kêu gào và kết quả vẫn không một bóng người.

"Đừng cố nữa, sẽ không ai đến đây đâu! " Người đàn ông vác cô thân nhiên nói, nhưng mặc kệ hắn Daisy vẫn cầu cứu. Chung Cận Nhiên căn bản cũng không muốn để ý đến sự ồn ã này của cô, định bụng bước tiếp thì bất chợt một cái gì đấy xông tới, chồm lên chân hắn, cắn mạnh...

Như vậy lại vì đau, Chung Cận Nhiên không do dự giật mạnh chân, lúc này hắn mới để ý một con Samoyed lông trắng tuyết, to lớn bằng cả một người đang bị văng ra xa. Nhưng nó nhanh chóng đứng dậy, nhe nanh giương vuốt với hắn, động thái thù địch như muốn bảo hắn thả cô gái trên người ra.

"Kevin!!! " Daisy hô lên, không tin nổi quay ra mắng Chung Cận Nhiên:

"Tên khốn, anh dám...!!!! "

Đúng lúc ấy nhận ra sự nguy hiểm của con chó, thuộc hạ của Chung Cận Nhiên xông tới, kèm chặt nó xuống đất. Sức của con Samoyed đó thật cường đại, mất tới 3 người đàn ông mới có thể chán áp nó. Nhìn con chó bị giữ chặt đang còn găm gù, một người lên tiếng:

"Chung tiên sinh, con vật này!?" "

Chung Cận Nhiên rũ mắt, tuyên bố ngắn gọn:

"Mang nó theo cùng tất cả mọi thứ "

"Rõ!!! " Chung thuộc hạ đồng thanh, Daisy nghe vậy thì kêu lên, ngăn cản khi cô bị ấn vào ghế ngồi ô tô:

" Không, sao anh dám làm thế..!!!! Thả... "

Lời nói bị nuốt gọn khi một chiếc khăn bịt lấy miệng Daisy. Trước mắt cô giờ chỉ còn là những bóng người đen đặc mờ mờ không rõ nét. Âm thanh cuối cùng cũng chỉ còn là một giọng nói êm dịu:

" Thư ký Mặc, ừm... tôi lấy được hàng rồi! "

Daisy kết thúc hồi tưởng của mình như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Phim đen - Vấn đề nan giải

" Tên điên đó!!! " Hạ Tuyết dậm chân xuống đất, muốn tìm xung quanh có gì để đập đổ không.

" Biến thái, khôn nạn!!! " Cô tiếp tục chửi bới, cuối cùng vuốt tóc ra sau đầu. Quay lại cô bắt gặp ngay ánh mắt tròn xoe và có phần kinh hãi của gia đình mình. Lúc này cô mới chú ý tới vẻ ngoài thất thố cùng điệu bộ dọa người mà mình đang mang... Khẽ trấn tĩnh, cô bước lại chỗ Daisy, cúi xuống từ tốn nói:

" Daisy, nghe cho rõ đây, trong thời gian này em phải thật bình tĩnh, hiểu không? Đợi chị một năm thôi, chị sẽ cứu em và các con ra, em hiểu chứ? "

Daisy cả kinh, hoang mang của cô lại chồng lên hoang mang khác. Cô ngập ngừng nói với Hạ Tuyết:

" Tỷ, em chưa bao giờ thấy tỷ lo lắng như vậy! Rốt cuộc cha của bọn nhóc là ai vậy? Sao có thể khiến một người như tỷ lo lắng đến thế? "

" Tỷ xin lỗi, Daisy, tỷ không thể trả lời em vấn đề này được. Người đàn ông đó là một kẻ vô cùng nguy hiểm và phức tạp. Bây giờ điều tỷ cần là sự tin tưởng tuyệt đối ở em, điều này em làm được không? "

" Uhm!!! "

Daisy không hề nghĩ ngợi gì mà gật đầu, trong ánh mắt xanh lục kia là sự tin tưởng tuyệt đối. Vừa là đối với ân nhân vừa là đối với một người thân tiết của chính bản thân mình....

10 phút trôi qua, Dương Hạ Tuyết bước ra khỏi khu nhà. Chiếc Roll Royce của Mặc Lãnh Phong vẫn còn chờ ở đó, hần đứng cạnh Cận Nhiên bên mui xe, bình thần hút thuốc, mặt mày suy nghĩ đắm chìm. Hạ Tuyết bước đến hần cũng không có nhiều biến đổi, chỉ nói:

" Lên xe... "

Hạ Tuyết nắm tay Lam Thiên và Từ Y quay ra nhìn Daisy bên cạnh, thấy cô được Chung Cận Nhiên dẫn đến một chiếc xe khác thì gật đầu, ý bảo cô hãy đi theo hần. Daisy hiểu ý cũng ra hiệu rồi bước vào chiếc Roll Royce còn lại. Hạ Tuyết lúc này mới rời mắt, bước vào trong xe. Nhưng khi đi qua Mặc Lãnh Phong, cô cúi đầu ghé sát vào vai hần, nghiêng rằng:

" Nếu cô bé đó xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ bẻ gãy chân anh! "

Mặc Lãnh Phong nhìn lướt qua vai Hạ Tuyết ngay giây phút cô bước vào xe. Dưới ánh sáng của một ngày thu âm đậm, màu mắt hoàng hôn của hần lại tuyệt nhiên thách thức một cách đẹp đẽ.

....

" Tiểu thư, toàn bộ của cô đây ạ!!! Chúc cô một ngày tốt lành! "

Toán người chào hỏi Hạ Tuyết một cách đáng hoàng rồi bước ra khỏi cửa. Bây giờ trong phòng khách biệt thự chất đầy những thùng lớn, nhỏ bao gồm : đồ dùng cá nhân, quần áo, tranh ảnh, đĩa phim,v...v và một con chó Samoyed không lông trắng muốt đang ngồi trên đồng hồ vật.

"Kevin, xuống đi!!! " Dương Hạ Tuyết làm hiệu ra lệnh, con chó cũng nghe lời mà nhảy cẫng lên cẫng chân mảnh khảnh của Hạ Tuyết. Hạ Tuyết cúi xuống vuốt ve đầu đó rồi nhìn hai đứa trẻ đang đào bới lung tung trong đồng hồ đồng ngang, chất chồng mà cau mày hỏi:

" Hai đứa làm gì vậy? "

Lam Thiên và Từ Y không ngần đầu nhìn cô, hai cái bóng nhỏ bé cứ chui rúc trong đồng hồ rồi vừa tìm vừa nói:

" Đồ của bọn con, đồ chơi, sách báo rồi cả tư liệu cho công thức Hoá mới nữa....!!! "

Lam Thiên vừa dứt lời thì từ trong đồng hồ. Từ Y lòi ra một thùng các tông to đùng rồi chỉ vào nó, khuôn mặt hớn hờ tốt cùng với anh trai mình...

"Trời ạ!!! " Hạ Tuyết lắc đầu hết cách, ai đòi hai nhóc con 6 tuổi lại đi tìm một quyển công thức Hoá học. Nếu ngày đó có ai hỏi Hạ Tuyết có sinh ra được hai thiên tài hay không cô sẽ nói đó là điều hoang đường nhất mà cô từng biết. Thấy hai đứa trẻ cặm cụi, Hạ Tuyết thấy mình cũng không thể lười biếng, cô xắn tay, nhắc các thùng các tông lên, không quên quay lại nói:

"VẬY MẤY ĐỨA GIÚP MẸ DỌN DẸP MỘT CHÚT ĐI!!! "

Những thùng các tông lớn nhỏ dần được chuyển lên lầu hai, những bàn tay liên tục luân chuyển. Bước chân của ba người cứ rầm rộ, thi thoảng lại có chú chó chạy nhảy xung quanh. Không khí lao động cũng vui vẻ hoà hợp, thoát tiên đã sống động căn biệt thự vốn ảm đạm suốt những năm qua này.

Lúc món đồ cuối cùng được xếp ngăn nắp ở trên kệ tủ, Hạ Tuyết mới vươn vai, nhìn đồng hồ treo tường đã 7h tối, cô mới thở phào một hơi. Cúi xuống dọn đồ các con:

"Thôi, mấy đứa mau chuẩn bị đi ngủ đi, trời tối muộn rồi! "

"Vâng ạ!!! " Hai đứa nhóc ngoan ngoãn nói rồi chạy nhanh vào nhà vệ sinh chuẩn bị. Hạ Tuyết thấy công việc của mình đã xong liền cất bước đi ra ngoài, nhưng đến nửa đoạn hành lang cô chợt nghe thấy tiếng chân hót hủi theo sau. Quay lại Hạ Tuyết thấy Từ Y chạy lon ton theo cô, tay quơ loạng quạng:

_ Mẹ... mẹ ơi!!! _

"Sao vậy con? " Cô quay đầu, cúi xuống nhìn con gái, bất chợt cô bé đặt vào trong tay cô một chiếc đĩa nhựa mỏng, đoạn chỉ tay:

_ Con thấy nó trong thùng đựng tài liệu... Con nghĩ nó của mẹ _

Ánh mắt Hạ Tuyết dừng theo chiếc đĩa trên tay Từ Y chợt dao động, tuy chỉ một lát mà thôi. Cô nhanh chóng đón lấy chiếc đĩa, tuy nhiên không phải đón lấy mà trong phút giây đó như giật lại thì hơn. Nếu để ý có thể thấy cả sự khẩn trương nhanh chóng trong đó. Đoạn cô ngước lên, cười:

"Mẹ cảm ơn, con mau ngủ đi!!! "

"Ừm!!! " Từ Y gật đầu, không chút nghi ngờ cô bé chạy về phòng, để mặc Dương Hạ Tuyết đơn độc trên dãy hành lang với khuôn mặt ngày một xấu đi rất nhiều.

Ngón tay thon nhỏ của Hạ Tuyết vuốt ve chiếc đĩa nhựa như một báu vật. Từ từ một vòng lại một vòng, như thể muốn tua ngược nó. Hạ Tuyết mím môi, đôi mắt sưng mù đau khổ nhắm lại. Thật lâu, rất lâu sau đó nó mới mở ra, tràn ngập quyết tâm. Hạ Tuyết đứng dậy đến chỗ ban công ngoài hiên, Kevin vẫn nằm ngoan ngoãn ở đó cũng ngước lên nhìn cô. Hạ Tuyết ra hiệu cho Kevin, con chó cũng ngoan ngoãn im lặng. Lúc này cô mới thở phào, ngó đầu ra ngoài, quả như dự đoán của mình cửa phòng ban công Mặc Lãnh Phong vẫn mở. Cô nhanh chóng lấy đà, một cú nhảy cao vọt rồi cẩn thận đáp xuống lan can bên cạnh.

Căn phòng tối om, Hạ Tuyết không thể nhìn nên chỉ có thể dựa vào xúc giác tìm đến chỗ bàn làm việc của hắn rồi vịn núm mở đèn.

Ánh sáng vàng chiếu rọi căn phòng mang phong cách Baroque, nhưng Hạ Tuyết chẳng có tâm tư mà tìm hiểu nghệ thuật. Hạ Tuyết biết vì sợ cô liên lạc với thế giới bên ngoài, Mặc Lãnh Phong đã hủy bỏ toàn bộ các thiết bị điện tử, thậm chí là cả tivi cũng không thể dùng được, tuy nhiên trong phòng làm việc của hắn nhất định phải thiết bị nào đó. Và quả thật, một chiếc laptop đang nằm ngay ngắn trên mặt bàn. Hạ Tuyết vội vàng bước đến, ngồi xuống bàn làm việc.

Mở máy tính, tra đĩa vào ổ, cả quá trình tốn chưa đến năm phút. Ngay sau đó màn hình bật sáng, hình ảnh hiện lên của một cô bé tuổi tầm 13, 14 xuất hiện. Cô bé có mái tóc màu bạch kim lấp lánh và đôi mắt màu sưng mù ngời sáng, chiếc váy kẻ caro dài tới đầu gối đang trừng mắt nhìn máy quay:

"Tâm ca, anh tắt đi, em cảnh cáo đây!!! "

Máy quay rung lên, có tiếng cười giòn tan vui vẻ, Hạ Tuyết bị hắn cười cho xấu hổ chạy đi mất tằm. Người cầm máy quay càng được đà, tắt cả chạy theo, vừa chạy vừa đùa:

"Tiểu Tuyết Nhi, dừng ngay. Em mặc váy đẹp mà, ấy dừng lại!!! "

Cô bé trong máy quay bị người quay phim đuổi kịp, cuối cùng không còn cách nào chỉ biết lấy tay luống cuống che máy quay, rồi cứ lấy tay đập vào người cầm máy:

"Tâm ca, đừng trêu em nữa. Tắt máy đi!! "

"Ày, Tiểu Tuyết Nhi đỏ mặt kìa, hiếm thấy quá ta "

Cô bé mặt đỏ như trái cà chua, càng nhìn càng đỏ ửng. Thẹn quá cô bé kêu lớn, càng hờn dỗi dùng lực đánh vào tay người kia:

" Tại anh hết... nếu không phải sinh nhật anh còn lâu em mới mặc. "

"Ừ...ừ...!!!! " Người cầm máy cười cười một lúc, bàn tay vừa cầm máy quay vừa gạt tay cô bé kia ra. Bỗng từ đằng xa có một tiếng hô lớn, là giọng đàn ông ồm ồm, phá tan trận cãi vã nho nhỏ:

" Hai đứa, cãi nhau ít thôi. Tâm Nhi, mau lại đây, bữa tiệc bắt đầu rồi! "

Ngay sau đó là hình ảnh một người đàn ông trưởng thành có mái tóc bạch kim đang vẫy vẫy tay với họ. Mặc dù người đàn ông kia ở phía xa nhưng khí khái bất phàm cộng đẹp đẽ thì lại không thể sánh bằng:

" Vâng, bá bá " Người cầm máy quay đáp nhanh gọn, chiếc máy quay được lập tức đặt ngay ngắn tại một nơi nào đó. Cô bé cười vui vẻ, đưa tay để cho người cầm máy quay nắm lấy. Trong trang viên nhỏ nhỏ, hình ảnh cậu thiếu niên với vóc dáng cao thẳng, nụ cười ôn hoà thắm đượm không gian đang nắm tay cô bé con chạy vút vào khoảng sân bên cạnh. Tất cả như một bức tranh tĩnh lặng, say đắm lòng người....

Hạ Tuyết nở nụ cười nhẹ nhõm, đây là video mừng sinh nhật lần thứ 16 của Lục Tâm. Khi đó anh bắt cô mặc váy, đi giày hồng cho anh xem, bảo đó là món quà tuyệt nhất cô có thể dành cho anh. Làm Hạ Tuyết cô thức dậy từ 7h sáng, chọn đủ váy áo để cho anh một bất ngờ. Lúc ấy cô xấu hổ muốn chết, còn anh thì như cá gặp nước, rõ biết cô ghét mặc loại quần áo này còn chụp hình, quay video, lưu vào đĩa bảo sau này xem lại. Nhưng giờ, anh thì chưa một lần xem được nó, nhưng cô thì trở thành chủ nhân của chiếc đĩa này. Thậm chí sau bao nhiêu năm, cô vẫn giữ chiếc đĩa.

Hạ Tuyết tiếp tục nhoen miệng. Cái chết của anh là một điều đau buồn nhưng không phải những ký ức về anh là xấu. Chúng rất đẹp, anh là tác giả của những ngày tuổi hồng nơi cô, là quá khứ đẹp đẽ, tươi vui nhất sau ngày mẹ cô ra đi. Anh rất tuyệt, vui tính và dịu dàng. Nghĩ về anh, Hạ Tuyết tự cảm thấy đó là một điều hạnh phúc...

" Đang cười ngơ ngẩn gì vậy? "

Giọng nam trầm khàn phá tan không khí xúc động trong lòng Hạ Tuyết. Không suy nghĩ, cô vội bật dậy với khí thế kinh người. Ngoài cửa phòng, Mặc Lãnh Phong trong bộ âu phục màu ghi, trên tay hắn vẫn còn cầm chiếc cặp tài liệu đi làm đang đứng đó. Mái tóc không vuốt keo loà xoà che đi con ngươi màu tím, nhưng cái màn đêm bí ẩn ấy vẫn không ngừng bao bọc lấy hình ảnh cô.

"Anh về rồi!!! "

Hạ Tuyết nói bằng chất giọng bình thản, cô cũng không có nhiều biến hoá, chỉ từ từ rút đĩa ra khỏi ổ. Tuy nhiên trong lòng cô lại đầy nghi hoặc. Bây giờ mới có 8h tối, bình thường Mặc Lãnh Phong sẽ về nhà khoảng 10h đêm hoặc thậm chí có hôm không về, hôm nay mà xui quỵ khiến thế nào sao hắn lại ở đây?

Nghĩ vậy cô bèn dò hỏi:

" Anh về sớm? "

Sắc mặt hắn cũng bình thản như Hạ Tuyết, nhưng chất giọng lại có gì đó treu ngoai:

" Nếu không về sớm thì sao có thể bắt được con chuột nhất chui lủi chứ? Cô nói đúng không? "

Hạ Tuyết cau mày, biết hắn muốn ám chỉ mình chỉ là con chuột nhất nên không thêm trả lời. Lại thoải mái ngồi lên ghế, ngả người ra sau, nhắm mắt thư giãn:

" Dù sao anh cũng bắt được tôi rồi. Anh tính làm gì? Cường hiếp hay tra tấn? Sáng tạo chút đi!!! "

Hạ Tuyết luôn nghĩ đằng nào cũng đã bị phát hiện rồi, cứ quang minh chính đại mà đối diện đi.

Mặc Lãnh Phong cười khế, hắn tiến lại chỗ Hạ Tuyết đang thư thái rồi ngồi lên bàn. Tay đan vào nhau, hắn nói thật nhẹ, âm điệu đủ để cả hai nghe được:

" Tôi không bao giờ dùng một trò hai lần! "

" Thật sao? " Hạ Tuyết vẫn tiếp tục nhắm mắt...

" Tuy nhiên tôi cần chiếc đĩa đó! "

" Anh cần nó??? " Hạ Tuyết trố mắt, đôi đồng tử mở ra rồi nheo lại có chút căng thẳng. Tuy nhiên cô đã nhanh chóng phản biện lại một cách cẩn thận:

" Anh cần xem mấy thứ nhạy cảm này làm gì? "

" Nhạy cảm? " Hắn khó hiểu hỏi lại

"Ồ, anh không biết sao? " Hạ Tuyết nói thản nhiên, cả người ngả trên ghế làm việc, khuôn miệng trễ nải đùa cợt khiến người ta dễ có ý nghĩ thật xấu xa:

" Là tôi nói mấy bộ phim xxx đó! "

Mặc Lãnh Phong nhướn mi, rõ ràng đã lộ vẻ không tin lời cô. Phim đen, có thoái thác lằng xẹt gì vậy? Gác tay lên cằm, hần hỏi lại:

"Vậy cô sẽ xem một bộ phim nhạy cảm rồi làm bộ mặt xúc động đó?"

Xúc động- Hạ Tuyết ngó người. Hần đứng đó đã lâu như vậy rồi sao? Một tiếng cũng chẳng thể kêu lên à? Nhú mi tỏ vẻ không hài lòng, Hạ Tuyết tiếp tục vở kịch:

"Hai diễn viên rất nhập tâm, tôi thấy các tư thế thật mới lạ, nhất thời biểu lộ cảm xúc mà thôi, không được sao?"

Mặc Lãnh Phong càng cau mày, lời nói dối hoàn hảo nhưng lộ bịch đủ để hần có chết cũng chẳng tin nổi. Đoạn hần chỉ vào cái đĩa nhựa trên tay Hạ Tuyết mà nói:

"Mở nó ra!!! "

Hạ Tuyết không ngoài dự đoán của mình bèn cười cười:

"Sao vậy, một bộ phim đen làm Mặc tiên sinh hứng thú vậy sao? Hay ông già, anh đạo này không được gặp phụ nữ?"

Sắc mặt của Mặc Lãnh Phong vẫn không cảm xúc như vậy. Nghiêm túc nhìn cô, hần lặp lại một lần nữa:

"Mở nó lên....!!! "

Sự cứng đầu từ hần khiến Hạ Tuyết rất không vui. Sao hần cứ phải tham gia vào cuộc sống riêng của cô vậy. Bỏ đi không được sao? Nghĩ đến đây cô bèn gằn giọng:

"Mặc Lãnh Phong anh không có quyền đòi hỏi tôi. Tài sản riêng của tôi không phải là của anh. Hay.... "

"Anh nghĩ tôi ở sau lưng anh làm chuyện mờ ám! "

Con ngươi tím sáng lấp lánh lên trong căn phòng. Mặc Lãnh Phong nhìn chăm chăm cô, không trốn tránh, nói thẳng:

"Đúng, tôi không tin cô! "

"Ra là vậy! "

"Cho nên bây giờ hoặc tôi cưỡng chế ép cô giao ra vật đó. Hoặc đích thân cô cho tôi thấy nội dung. Nếu cô trong sạch như cô nói, tại sao còn phải giấu diếm?"

Ánh nhìn hần trao cho cô thật thâm thúy, như thể chực chờ cô sơ sẩy rồi tóm gọn. Hạ Tuyết cũng trao cho hần một cái nhìn như vậy, giữa bọn họ là sự căng thẳng quen thuộc càng lan rộng. Thậm chí nó đã trở thành một thói quen giao tiếp giữa hai người, ai cũng muốn thử xem ai sẽ đầu hàng trước.

"Được thôi! " Hạ Tuyết đáp ngắn gọn, đoạn cô đặt chiếc đĩa vào trong ổ máy tính trước sự quan sát của Mặc Lãnh. Ngay sau đó cô ngã người ra đằng sau, nhắm mắt lại, trở về vị trí ban đầu.

Màn hình trắng xoá lên, có những âm thanh nho nhỏ, rộn rã phát ra, ngay sau đó là những đoạn đối thoại:

"A... sâu một chút nữa thôi! Ấy đừng có động vào chỗ đó mà! "

Những thanh âm cuồng bạo, dâm dục vang lên, hình ảnh hai con người lõa lồ ôm cứng lấy nhau đập thẳng vào tầm mắt người xem. Khiến căn kiến thức chuyên sâu cũng biết là loại phim không chính đáng. Dương Hạ Tuyết lúc này mới mở mắt, cười thích thú nhìn vào bộ mặt đen sạm của ai kia, đoạn lại hướng mắt về phía hai thân thể trần trụi trong màn hình mà cười:

"Thế nào, chẳng phải rất tuyệt vời sao?"

Hạ Tuyết cười đầy nguy hiểm còn vẻ mặt của Mặc Lãnh Phong càng thêm khó coi đến dị dạng, bởi một nhẽ trước mắt hần không phải là thứ phim ảnh đồi trụy bình thường.

Trong hình là hai người đàn ông một to một nhỏ đang quấn lấy nhau. Người đàn ông to lớn xăm mình nằm phía dưới không ngừng phát ra những tiếng ồm ồm thích thú, người đàn ông nhỏ con thì sắc mặt vô cùng thích thú đang gấp rút ra vào cơ thể người đàn ông to lớn. Khung cảnh nhạy cảm ấy dần làm cho không khí trong phòng càng thêm đen tối.

Hạ Tuyết ngồi trên ghế, trông như thẩm phán quan toà, nhàn nhã nói:

"Tôi nghĩ có ai đó nợ tôi một lời xin lỗi! "

Mặc Lãnh Phong vẫn im lặng..

" Anh có muốn xem nữa không. Tôi có cả một bộ sưu tập cơ đấy! "

Hạ Tuyết không nói dối, cô cười còn tươi hơn cả khi nãy. Dù sao cô cũng đã đụng chạm tới mấy thể loại này, bản thân cũng lấy làm thích thú, nếu không nói là ám ảnh. Thậm chí sau khi sinh con, cô vẫn lên lút sưu tập mấy đĩa phim và sách truyện thể loại này.

Mặc Lãnh Phong bây giờ mới quay ra nhìn cô, ba giây, bốn giây, năm giây rồi một phút. Một biểu cảm mới mẻ bỗng xuất hiện trên gương mặt hắn. Đó là vẻ ngoài tức giận mà không thể biểu lộ, khó xử mà không thể nói ra, bởi không những hắn đã không thể lật tẩy được cô, lại còn phát hiện được thêm nhiều thứ nữa. Khuôn mặt méo mó như tranh trù tượng ấy khiến Hạ Tuyết không nhìn được, bật cười phá lên. Cô cười đến đau bụng phải ôm chặt, sắc mặt của Mặc Lãnh Phong càng thêm trầm đến đáng sợ, càng thêm chọc cô cười lớn. Hắn cau mày, mãi mới nói:

" Đừng có cười nữa!!! "

" Ha.... nhưng mà tôi không dừng được, ông già mặt anh lồ bịch quá! Hô hô... "

Khuôn mặt cười tươi đến quái dị của Hạ Tuyết khiến hắn có cảm giác như có một ai đó đá hắn một cái xuống vực, vô cùng nhức nhối. Người phụ nữ này đang cười nhạo hắn, cười nhạo sự khó xử của hắn. Còn chưa có ai ở bên cạnh hắn mà dám làm như vậy cả. Muốn cứu vãn mặt mũi, hắn lên tiếng:

" Dương Hạ Tuyết đủ rồi. Cô xem lại mình đi, coi mấy thể loại như thế này! "

Hạ Tuyết liếc mắt cũng thấy được sự khó xử của hắn, rõ ràng then quá hoá giận mà còn bày đặt. Cô thừa biết Mặc Lãnh Phong chỉ muốn cứu vãn mặt mũi của mình chứ căn bản cũng không để tâm đến vấn đề này nên được đã cô càng lấn tới:

" Thì sao, tôi đảm bảo những người đàn ông này kỹ thuật đều hơn anh là cái chắc! "

Khi Hạ Tuyết nói câu này cô căn bản không nghĩ quá sâu xa, chỉ muốn trêu chọc người Mặc Lãnh Phong. Nhưng Mặc Lãnh Phong lúc này như có ai châm ngòi sự kiên nhẫn của mình, híp con ngươi bán mị, cả người hắn gồng lên, từ từ sát lại người Hạ Tuyết. Chưa có một ai phải khiến hắn mất đi sự kiên nhẫn vốn có này, chỉ có mình cô. Càng nghĩ, hắn càng không thể chịu được, lên tiếng gầm gừ:

" Cô mới nói gì? "

" Tôi nói không đúng sao? Anh xem mấy tư thế này chả phải sáng tạo quá còn gì! " Khi Hạ Tuyết vẫn đang còn mãi trêu ghẹo hắn, cô thật không nhận ra Mặc Lãnh Phong đã áp sát cô đến không thể sát hơn. Và chỉ chờ có vậy hắn liền bế thốc cô dậy khỏi ghế rồi một tay ấn cả người cô lên mặt bàn.

Đèn bàn bị va đập mạnh liền rơi xuống, tắt ngấm, chỉ còn ánh sáng le lói từ chiếc máy vi tính hắt lên cơ thể Dương Hạ Tuyết. Ánh mắt Mặc Lãnh Phong đang tràn ngập lửa giận, nay tựa như đốt cháy cả một cánh đồng hướng vào cô.

Cơ thể cô trong đêm tối thật khác xa với ban ngày, mị hoặc vô cùng. Chiếc áo sơ mi đàn ông mỏng manh khiến cô như chìm trong đó, vừa đáng yêu lại vừa thơ dại....

Chết tiệt! Hắn- Mặc Lãnh Phong đang có phản ứng với cô. Một người phụ nữ tầm thường là cô, tại sao chứ?

Hạ Tuyết bị gã đàn ông xuống một cách bất ngờ, cũng chỉ có thể nhìn vào đôi mắt kia. Một lúc sau cô mới tỏ vẻ khó chịu hỏi:

" Anh lại ở ngáo cái gì đấy! "

Mặc Lãnh Phong lúc này mới ngẩng ra. Bàn tay ghim chặt cô vẫn không di chuyển. Hắn đứng ra có thể thả cô cơ mà, hắn nên buông cô ra, nhưng tại sao hắn phải làm thế?

Cô là vợ hắn, hắn muốn cô, đơn giản chỉ là vậy. Nghĩ đến đây, Mặc Lãnh Phong chợt cười khùng khục, bàn tay vuốt ve mép áo sơ mi kia mà cười:

" Làm gì ư? "

Hắn cười thần bí rồi nói tiếp:

" Tiếp tục chuyện sáng nay giữa tôi và cô chứ sao? "

Nói rồi bàn tay thô ráp không an phận bắt đầu luồn vào sâu trong áo của Hạ Tuyết, một chiếc cúc rồi hai chiếc, về ngoài tà mị trên nét mặt tượng khắc của Mặc Lãnh Phong càng thêm ma quái:

" Không có cả áo ngực ư? Dương Hạ Tuyết, cô thật là một người phụ nữ xấu xa đấy! "

Hạ Tuyết chớp chớp hàng mi cong vút. Cô làm bộ không để tâm, chỉ ậm ừ cho qua chuyện:

" Tôi chỉ muốn được thoải mái ở nhà thôi! Anh có vấn đề gì sao? "

Hắn cười càng thêm tà mị, làn môi môi thô ráp rơi trên cổ cô. Hạ Tuyết khẽ run người lên, tựa hồ có chút ngứa ngáy. Cô thật ra lúc này đang có chút bài xích hắn, nhớ đến lần trước hắn làm tổn thương mình, trái tim Hạ Tuyết không khỏi lo lắng, mà thậm chí có thể nói là sợ hãi. Tuy cô biết mình thể bỏ cuộc bây giờ, càng sẽ không để lộ dáng vẻ yếu đuối, nhưng phải ôm ấp một người mà cô không yêu...

Cảm nhận được thân thể cô có chút cử động, Mặc Lãnh Phong ngẩng đầu. Hắn bắt gặp Hạ Tuyết đang quay mặt sang bên, không nhìn hắn, tay nắm chặt lại, cơ hồ không muốn phát ra tiếng kêu. Lập tức hắn hiểu, cô là không muốn hắn chạm vào thân thể.

Lòng bỗng cảm thấy không thoải mái, hắn lại di chuyển đến bên tai cô, thì thầm:

" Không chống cự sao? "

" Không " Cô lắc đầu, nhanh chóng đáp lại:

" Tôi và anh đã từng trải qua chuyện này cùng nhau. Thêm một lần hay mười lần thì có khác gì ! "

Khi nói đến đây Hạ Tuyết đã mở mắt nhìn hắn, màu sưng mù mờ nhạt mà kiên định vẫn luôn quan sát hắn như vậy. Đôi mắt to tròn đỏ như chốc giân hắn, kích thích bản lĩnh chiếm hữu nguyên thủy nơi người đàn ông. Cả thân thể hắn dần sát cô không một kẽ hở, nhất thời khiến cho tiểu Phong nơi hắn thêm phản ứng...

" Ồ!!! " Hạ Tuyết cười một chút, vẻ sợ hãi thoáng không còn, cô chỉ biết trêu chọc:

" Không thể chờ rồi sao? "

Mặc Lãnh Phong nghe vậy càng gần giọng:

" Vậy Dương Hạ Tuyết, đừng có hối hận đấy!!! "

Khoái cảm dâng trào bắt đầu bùng nổ. Cả hai người họ chìm vào trong nhau, không có điểm dừng. Những nụ hôn vội vã dần rơi trên mặt, cổ, ngực rồi thẳng tắp xuống hai chân Hạ Tuyết.

Sau những khúc dạo đầu, Mặc Lãnh Phong tựa người ngồi trên ghế đẩy còn Hạ Tuyết thì ngồi trên người hắn. Bộ áo vest màu ghi tằm tối của hắn trở nên hỗn loạn, hoàn toàn đối lập với thân thể trắng trẻo, mềm mại kia. Rồi từ từ hạ xuống, dập dềnh, ra vào, âm i không có điểm dừng.

Cả quá trình Hạ Tuyết không kêu rên, chỉ bầu chặt vào vai hắn, làm bầm những tiếng không rõ. Mặc Lãnh Phong thì như hồ đói vô mồi, càng tăng sức từng phật.

Mãi cho đến khi từng đợt sóng ngầm đương dứt, Hạ Tuyết mới chống tay lên bả vai Mặc Lãnh Phong, định bụng thoát ra khỏi cơ thể hắn thì bị hắn bắt lại. Nơi ngọt ngào của cô lại cắm sâu vào con cựa long kia khiến cô nhất thời bật lên một tiếng kêu ư ử. Rồi không báo trước hắn đứng vụt dậy. Một tay tóm lấy bờ mông cô, một tay nâng cả người Hạ Tuyết lên để cô dựa vào lồng ngực rộng lớn. Ngay sau đó hắn đứng dậy, hướng giường đi tới...

Bị hắn ôm như vậy, Hạ Tuyết có chút hốt hoảng. Tư thế này khiến chỗ mẫn cảm của cô càng cảm nhận hắn nhiều hơn, cô như chìm sâu vào hắn, giọng nói cũng theo thân thể đang lắc lư mà không được rõ ràng:

" Ông.... gia, Mặc...L...Phong, anh còn muốn làm gì? "

Lúc thân thể của cô bị hắn quăng xuống giường, Mặc Lãnh Phong đã chồm lên cô như một con báo đen, không để cô có cơ hội thoát thân rồi..

" Soạt!!! "

Một tiếng động vang lên, cả vật hắn rơi trên thân thể cô, có chút lạnh lẽo. Hạ Tuyết bị quăng mạnh, chỉ kịp cảm thấy thân thể được nâng lên bởi một vòng tay mạnh mẽ. Mặc Lãnh Phong bắt cô nhìn vào mắt hắn rồi cười xấu xa. Lúc nghe xong, Hạ Tuyết cảm tưởng cả người như phát nổ:

" Chẳng phải cô nói rồi sao? Một lần hay mười lần cũng không quan trọng. Chỉ bằng chúng ta làm mười lần luôn một thể đi! "

" MẶC LÃNH PHONG!!! " Giọng rống giận của cô gái nhỏ vang lên cộng tiếng cười sảng khoái của người đàn ông. Tất cả như thánh thót rồi chìm dần vào trong những tiếng kêu âm i, yêu kiều

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Người đàn ông mà cô nhớ tới

" Cả nhà ơi hai chương nhớ!!!! "

Aikaba Hikori. "

Thất cả vạt một cách cẩn thận, Mặc Lãnh Phong chỉnh đốn lại tây trang ở trong gương. Hắn giờ đây đã trở lại thành con người lạnh lùng, cao ngạo, đầu còn đáng dấp của kẻ như vừa trải qua hoạn lạc.

Vuốt mái tóc đen dài ra sau gáy, hắn vô tình hay cố ý liếc nhìn cô gái trong gương.

Cô vẫn ngủ, cả cơ thể trắng nõn chìm vào trong tấm chăn lông, thi thoảng lại cọ cọ vào mặt chăn, thoạt trông như con bạch miêu đang sưởi nắng. Đáng yêu đến mơ màng.

Con người tím thắm bắt gặp hình ảnh ấy cũng loé lên chút ý cười. Đoạn hắn quay đầu, xem đồng hồ đeo tay...

7h sáng, vẫn còn một chút thời gian.

Không vội, Mặc Lãnh Phong tiến đến bên giường, lẳng lặng ngắm nhìn. Cô gái đó vẫn nằm ngoan ngoãn, có lẽ trong trí nhớ của hắn đây là lần đầu tiên thấy cô an tĩnh tới vậy, khác với bộ dạng hùng hổ, ồn ã ngày nào. Quả thật, vẻ ngoài của Hạ Tuyết quá khác biệt so với tính cách của cô, thật nhạt, thật đạm nhưng cũng thật khó quên.

Rất kì lạ phải không? Một cô bé có vẻ ngoài nhạt nhòa như vậy nhưng lại có thể khiến cho Mặc Lãnh Phong hắn cảm thấy như mất hồn. Dù phải công nhận, suốt những năm qua phụ nữ đi theo hắn thật sự rất nhiều, có cả những thiếu nữ trong sáng, ngây thơ, lẫn những người tình nóng bỏng. Thế mà chỉ có Dương Hạ Tuyết, một cô gái không trong sáng, cũng chẳng có vẻ đẹp cuồng nhiệt lại có thể mang lại cho hắn một khoái cảm xa lạ. Ở cô hắn không có cảm giác đang chinh phục một chú thỏ non, cũng như để có một cuộc yêu cuồng dã. Chỉ giản đơn là sự thoải mái, nhẹ nhàng như bước trên một đám mây hồng vậy.

Thật là! Hắn tự nhủ, lũ Dương gia kia mà cũng có một người thú vị thế này sao?

Suy nghĩ mông lung, hắn không biết mình đã ngồi xuống bên giường từ lúc nào. Ngắm nhìn người phụ nữ với làn da trắng sứ. Làn da đó thật trắng, thật lạ, khiến Mặc Lãnh Phong thất thần vờn tay, đương chạm vào ngũ quan của cô...

" Tâm ca... "

Giọng nói ni non, dịu dàng kia khiến Mặc Lãnh Phong chợt khựng lại. Bàn tay vờn ra của hắn nắm giữa không trung, Hạ Tuyết ngủ mơ trên giường cũng cau mày, sắc mặt đau khổ nhăn lại, trong cơn mơ có tiếng cô khe khẽ:

" Tâm ca, đừng bỏ em... "

" Đừng đi, đừng... "

Giọng nói dịu dàng đẹp đẽ như vậy là lần đầu tiên hắn được nghe từ cô. Âm thanh ngọt ngào như mật đường rót vào tai hắn lúc này lại tựa một bản giao hưởng lộn xộn. Bàn tay trong không trung siết chặt thành nắm đấm, rồi không nói không rằng hắn vùng vằng đứng dậy. Mở cửa, cũng không nhìn Hạ tuyết lấy một lần mà đóng mạnh lại...

RẦM!!!!

Tiếng mở cửa oanh tạc ấy đánh thức Dương Hạ Tuyết đang ngủ say. Cô mở trừng mắt, từ từ ngồi dậy. Nhìn chiến trường hỗn tạp nhưng trống rỗng xung quanh một hồi mà thờ dài. Đoạn lại nằm phịch xuống, mồm lẩm bầm:

" Thật là, đi cũng phải nói một tiếng chứ! "

Trong khi Dương Hạ Tuyết đang tận hưởng sự thoải mái ở nhà thì một trận cuồng phong đang dần đổ bộ lên toàn bộ tập đoàn tài chính Mặc thị.

Mặc Dung Di chậm rãi đặt ly cà phê trên bàn làm việc của Mặc Lãnh Phong. Đôi mắt đen lấy lại tỏ vẻ thông cảm cho vị giám đốc với sắc mặt méo mào đang lướt qua mình. Được một lúc cô lại nghe thấy có tiếng lẩm bầm:

" Thật là ném tiền ra ngoài cửa sổ, làm việc chẳng ra đâu vào đâu "

Mặc Dung Di bỗng cảm thấy có chút áp lực. Anh cô sáng nay như trúng tà vậy. Bước vào công ty mặt luôn hầm hầm, ai nhìn cũng biết tổng tài bây giờ giống như một quả bom hẹn giờ cấp cao. Kế hoạch nào, bản báo cáo nào cũng không vừa mắt, kết quả là làm cho các giám đốc, trưởng phòng bị ăn nắng từ sáng tới giờ. Mặc thị bỗng chốc bị bao trùm bởi một không khí u ám, phải gọi là tối tệ nhất từ trước đến nay.

Nghĩ ngợi một lúc, Mặc Dung Di hít sâu, quay sang hỏi hắn:

" Anh, anh có làm sao không? "

Mặc Lãnh Phong từ từ nâng mắt khỏi bàn làm việc. Con người nheo lại một chút rồi gằn giọng:

" Không có vấn đề gì! "

"Ồm! Anh chắc chứ?" Cô cố ý dò hỏi lại nhưng chỉ nhận được ánh nhìn sắc bén nhắc nhở từ hấn. Mặc Dung Di nhất thời không biết phải làm sao chỉ còn biết im lặng. Không đụng vào có lẽ cũng tốt, tính tình anh đã xấu như vậy thì thôi đi.

Cả buổi làm căng thẳng, Mặc Dung Di cuối cùng mới chớp thờ cơ chạy như bay khỏi văn phòng hấn.

Chỉ còn một mình trong phòng, Mặc Lãnh Phong mới ngả người ra sau. Tay hấn đưa lên bóp trán, tàn thuốc trên bàn đã đầy tràn mà hấn vẫn không thể dứt bỏ được nhức nhối trong lòng. Mà tất cả cũng tại người đàn bà chết tiệt kia!

Đúng vậy, hấn bực bội cũng bởi điều đó. Và càng khó chịu hơn vì hấn chẳng muốn thừa nhận chính người đàn bà kia đã mang lại cho hấn cái cảm giác này. Chưa có một người phụ nữ nào ở trên giường hấn dám cả gan gọi tên một người đàn ông khác, trớ trêu hơn người đó còn là vợ hấn, chả khác nào hấn bị đội nón xanh trước mặt mà không thể làm gì.

Ngón tay để trên bàn bỗng siết chặt đến trắng bệch. Nhìn bàn tay ấy mà Mặc Lãnh Phong cảm thấy sững sờ, hấn tiếp tục hít một hơi thuốc rồi khoan khoái thở ra. Về đẹp ác ma nay bỗng có một chút trầm tư, mệt mỏi. Hấn cảm thấy mình sao mà nực cười. Tự đứng lại đi để ý lời nói vu vơ của một cô gái. Người hấn muốn không phải là cô, giữa bọn họ cũng chỉ có hận ý, tại sao hấn cần phải biết trong lòng cô có ai?

Rõ ngớ ngẩn!

Mặc Lãnh Phong tự nhủ, lắc đầu một cái, tàn thuốc hút dở cũng được hấn đặt vào trong gạt tàn.

Tâm ca!!!

Vậy ra đó là một người quan trọng của cô. Ánh mắt Mặc Lãnh Phong trong giây phút ấy ngập tràn hai tầng lửa băng. Phàm những gì hấn muốn nắm giữ sẽ chẳng thể nào thoát khỏi tay hấn được, kể cả người đó có là Dương Hạ Tuyết.

Nghĩ vậy hấn vội vàng lấy điện thoại, vào danh bạ rồi áp vào tai:

"Tút... tut...!!! "

Đầu dây vang lên thứ nhạc chuông thời thượng, ngay sau đó là giọng nói ngái ngủ của Lâm Nhã:

"Sao? Cậu muốn gì? Hôm nay là ngày nghỉ của tôi mà?"

"Đừng ngủ nữa!!! " Mặc Lãnh Phong nghiêm nghị nói:

"Nghe này, tôi muốn cậu giúp tôi tìm một người! "

7 h tối hôn đó, Dương Hạ Tuyết đặt đĩa há cảo mới làm xuống mặt bàn, thần sắc vui vẻ quay lại nói:

"Mấy đứa thấy thế nào, công sức cả buổi chiều của chúng ta đấy! "

Từ Y nhanh chóng ngồi lên bàn kéo theo cả Lâm Thiên, hai đứa trẻ nhìn mâm cơm một hồi rồi vỗ tay:

"Whoa mẹ ơi, ngon thật đó! "

Hạ Tuyết nhìn hai đứa trẻ, cô cười hiền hoà rồi quay lại với món ăn ở trên bếp. Cô từ nhỏ đã luôn thích nấu ăn, đây là công việc nữ tính nhất là cô có thể làm. Thời mới đến New Zealand bọn họ sống rất kham khổ, Daisy lúc đó đi làm nhân viên dọn vệ sinh, còn cô thì là phụ bếp của một nhà hàng. Cuộc sống khi đó tuy chật vật nhưng luôn tràn ngập hạnh phúc, nhất là khi hai đứa trẻ ra đời. Cô tự nhận mình đã có đủ trọn vẹn mọi thứ rồi!

Giờ chỉ còn thiếu một thứ nữa thôi!

"Mẹ!!! "

"Hà!!! " Dương Hạ Tuyết ngẩng đầu khỏi bếp, rồi cô quay lại hỏi các con:

"Sao vậy?"

Lâm Thiên chống tay lên bàn, cặp mắt có chút trêu đùa theo sát bóng lưng cô:

"Mẹ giống một người phụ nữ của gia đình thật đấy!! "

"Ô hay!!! " Hạ Tuyết trút thức ăn ra một cái đĩa rồi quay lại đặt chúng trên bàn:

"Mẹ là một người mẹ còn gì! Con ngốc thật đấy! "

Lâm Thiên lập tức phủ nhận:

" Không phải thế đâu! Trước đây mẹ không như thế đâu, nhưng bây giờ giống gì...ôm, Y nhi!!! "

_ Một người vợ !!! _ Cô bé Từ Y nãy giờ im lặng lãnh đạm cũng chỉ chỉ tay. Lam Thiên thấy thế thì đập bàn phụ họa:

" Đúng, đúng a, giống mấy bà vợ trong phim ghê!!! "

Hạ Tuyết cau mày, cô không thích ý tưởng đó. Hình ảnh một người vợ hiền thực chưa bao giờ có trong từ điển của Dương Hạ Tuyết, càng không phải là hình mẫu mà cô muốn đến. Nói cô giống một người vợ, ý là sao đây!

Lam Thiên nhìn sắc mặt của cô, còn muốn trêu đùa nữa, bất chợt ngoài cửa phòng ăn đã phát ra âm thanh " lạch cạch ". Ngay sau đó cửa phòng ăn mở ra, bóng dáng đàn ông cao lớn trong bộ tây phục sừng sững ở cửa ra vào, cơ hồ làm giảm không khí vui tươi trong phòng và phần nào tăng thêm sự ngột ngạt. Kevin ngồi trong phòng ăn như nhận ra sự hiện diện của hắn cũng bật dậy, găm giữ trong cuống họng với hắn.

Mặc Lãnh Phong bước vào trong phòng ăn, tay cầm một bình Brandy nhỏ, không nói chuyện cũng không chút để tâm tới con Samoyed đang thái độ với mình, lập tức kéo ghế ngồi bên cạnh Từ Y trên bàn ăn. Dương Hạ Tuyết thất thần một hồi, Lam Thiên và Từ Y cũng tròn mắt nhìn hắn. Mỗi một lúc sau thấy hắn không có dấu hiệu rời đi, Hạ Tuyết mới lên tiếng:

" Sao hôm nay anh lại ở đây? "

Mặc Lãnh Phong bật mở chai rượu, đổ thứ mật vàng sóng sánh ấy vào ly rồi nhẹ giọng:

" Chả lẽ tôi không được về nhà mình ăn tối!/? "

Hạ Tuyết nheo mắt với hắn. Tên này mấy hôm nay làm sao vậy? Hôm qua đã về sớm, hôm nay còn về sớm hơn. Bình thường cô nghĩ hắn phải hận không muốn thấy cô nữa chứ, tại sao còn về. Ấm mưu gì đây?

Hạ Tuyết nghi hoặc nhìn hắn khi đặt đĩa thức ăn xuống bàn, đoạn cô cũng không suy nghĩ mà ngồi xuống, bắt đầu lấy bát đĩa. Bữa ăn vốn có một khởi đầu tốt đẹp nay lại trở nên vô cùng trầm mặc.

Mặc Lãnh Phong nhàn nhã đưa thức ăn lên miệng, phong thái từ tốn vô cùng. Trong khi đó Dương Hạ Tuyết thì cứ vừa ăn vừa lườm hắn, chỉ chực chờ hắn đang muốn gấp miếng nào thì sẽ nhanh tay ăn vội miếng đó. Mặc Lãnh Phong vẫn hờ hững như thường lệ, chuyển hướng sang gấp miếng bên cạnh. Chỉ tội cho hai đứa trẻ làm trung gian, cứ cúi gằm mặt xuống dùng cơm không nói năng gì!

Bữa cơm bão táp xong xuôi, Mặc Lãnh Phong mới ngả người ra sau, đưa ly rượu lên miệng, nhấp một ngụm rồi quay lại với Từ Y bên cạnh:

" Nhóc học trường gì? "

Tất cả ba người đổ dồn sự chú ý vào hắn. Dương Hạ Tuyết cũng không thể tập trung vào mâm cơm nữa, sự khó hiểu của Mặc Lãnh Phong khiến cô càng thêm nghi hoặc. Nhưng cô lại lựa chọn sự trầm mặc, khác hẳn phong thái của mình.

Từ Y vẫn chưa dùng xong cơm có chút giật mình, nhất thời tròn xoe mắt với Mặc Lãnh Phong. Điều bộ tỏ rõ sự sợ hãi đối với hắn. Đây là lần đầu tiên người đàn ông này chủ động bắt chuyện với cô bé, trước đây có chạm mặt nhau trong nhà hắn cũng chỉ coi cô bé là không khí, hôm nay tự dưng hỏi cô bé một câu như vậy, không khỏi khiến Từ Y cảm thấy run sợ.

Mặc Lãnh Phong nhìn bộ dáng này của cô bé cũng không nói gì. Hắn biết ánh mắt đó, nó ẩn chứa sự kính sợ và kiêng dè từ những kẻ thấp hèn quanh hắn. Chỉ là hắn không bao giờ nghĩ nó sẽ nằm trên con gái mình mà thôi!

Lam Thiên lúc này mới có phản ứng, lên tiếng thay em gái:

" Trường cấp ba A ở Queenstown ă! "

" Ừm! "

Khẽ tiếp tục nhấp môi vào ly rượu, Mặc Lãnh Phong tiếp lời:

" Ta đã sắp xếp trường mới cho hai nhóc, mai đi học đi! "

Đi học! Hai đứa nhóc nhìn nhau, khó hiểu. Biểu cảm chần chừ đó khiến Mặc Lãnh Phong nghĩ rằng chúng không hứng thú nên nói tiếp:

" Ngôi trường hai nhóc theo học vốn dĩ rất tầm thường, là một thần đồng thì cần nhất phải được trau dồi. Đây là ngôi trường mà các thành viên trong Mặc gia cũng hay theo học, đến đó mà học tập đi! "

" Việc đó thì không cần đâu! "

Hạ Tuyết lên tiếng cắt ngang, không chút khách khí với hắn:

" Năm sau tôi sẽ đưa con quay về New Zealand, tôi không nghĩ chúng phải chuyển trường, học một năm thật phí hoài. Và lại....!!! "

Hạ Tuyết cố gắng kéo dài âm đủ để Mặc Lãnh Phong nhận ra sự thách thức nơi cô:

" Tôi không nghĩ mình muốn dính dáng thêm gì tới Mặc gia của anh! "

Sấm chớp nổ ra còn hơn cả bão táp. Mặc Lãnh Phong biết cô đang muốn vạch rõ ranh giới của mình với hắn. Tốt thôi, chỉ là cô không biết, phút giây mà cô quyết định mang thai con của hắn, cũng như ở trong căn nhà này tức là cô đã dính dáng quá sâu rồi! Muốn hay không không phải do cô quyết định.

" Được!!! " hắn cười " Chắc cô bé Daisy kia cũng đang buồn chán lắm!? Tôi nên làm gì đây nhỉ "

" Anh!!!! " Hạ Tuyết lập tức đứng lên, muốn si nhục hắn thì lại bất gặp khuôn mặt khó xử của Lam Thiên và Từ Y, cô chỉ còn biết câm lặng. Mặc Lãnh Phong tựa hồ rất vui vẻ khi thấy bộ dạng bất thành này của cô, hắn cũng đứng dậy, chai Brandy voi hơn một nửa cũng được mang theo, trước khi đi hắn dặn dò:

" Tốt, vậy ngày mai hai nhóc sẽ bắt đầu buổi học đầu tiên ở trường. Còn cô, một lát nữa lên phòng tôi! "

Dương Hạ Tuyết nhìn hắn ra khỏi phòng ăn, lập tức đá ghế ngồi của bàn ăn rồi phủ phục xuống. Cô gay gắt kêu lên:

" Mấy đứa có tin được không? Tên đó định điều khiển cả mẹ và hai đứa. Thật khốn nạn mà!!! "

Lam Thiên và Từ Y vẫn yên lặng không nói. Nhưng ánh mắt lấp lánh một chút ý cười, có thể ra khỏi căn nhà này, tự do một chút. Xem ra cũng không phải là ý tồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Cặp nhần bạc

" Ông già, anh mau ra đây cho tôi! " Dương Hạ Tuyết không khách khí xông thẳng vào cửa phòng Mặc Lãnh Phong, căn phòng trống rỗng không một bóng người. Thấy vậy cô tức mình hô lớn:

" Anh mau ra đây, chúng ta cần nói chuyện "

" Cô ồn ào thật đấy! "

Cửa phòng tắm mở ra, Hạ Tuyết cũng theo bản năng quay đầu, bất chợt cả người như hít phải ngum khí lạnh. Mặc Lãnh Phong vừa mới tắm xong, cả người không một mảnh vải che thân tiến về phía cô. Làn da màu đồng như tượng khắc càng làm nổi bật lên đường cơ thể rắn chắc, cuộn cuộn của hắn. Mái tóc đen ướt loà xoà, gương mặt điển trai cùng một nụ cười trề nải gọi tình. Hắn trông thật tà ác, nhưng đồng thời lại mang vẻ ngoài quý phái, ma mị tới mê người.

Nhìn xuống thêm chút nữa, trời ạ, Hạ Tuyết cô đâu phải lần đầu thấy mấy thứ này đâu.... Nhưng mà.... có cần phải nam tính thế không? Thu bé một chút không được à?

Dương Hạ Tuyết như bị trúng tà vậy. Đây là lần đầu tiên cô được chứng kiến hắn khoả thân dưới cường độ ánh sáng như thế này. Kể cả khi hai người chung đụng thì trừ lần hắn hành hạ cô đau đến mức ngất đi còn lại toàn trong bóng tối, còn hơi sức đâu mà để ý đến mấy thứ nhỏ nhặt này.

Mặc Lãnh Phong không phải kẻ mù, hắn biết cô đang chiêm ngưỡng cơ thể của mình. Ánh nhìn của cô rất nghiêm túc, thậm chí còn có chút cảm thụ, người phụ nữ bình thường chắc đã sớm quay đi vì xấu hổ rồi. Cô vẫn còn ngắm nhìn thật khiến hắn có chút cao hứng. Đoạn hắn tiến lại gần cô rồi không chút kiêng dè, túm eo cô kéo sát vào người mình, thì thầm:

" Nhìn đủ chưa cô bé? "

Hạ Tuyết bị hắn kéo sát lại vậy có chút hốt hoảng, cô rõ ràng có thể cảm giác vật thể cứng đang cọ xát vào mình. Ngay lập tức ả hắn ra, cô trừng mắt nói lớn:

" Mặc quần áo vào, tôi và anh nói chuyện nghiêm túc! "

" Ha!!! " Mặc Lãnh Phong cười lớn, hắn lắc đầu, quay lại mở cửa tủ để lấy quần áo. Bây giờ Hạ Tuyết mới nhận ra những hiểu biết về hắn còn quá ít.

Trên tấm lưng vạm vỡ của Mặc Lãnh Phong là một hình xăm đậm nét. Nó miêu tả một con hắc long to lớn, được vẽ theo phong cách châu Á nhưng theo kiểu tối giản. Nó chạy dọc sống lưng hắn, bao bọc xung quanh một cái đầu lâu và thờ ra ngọn lửa với chữ " Từ thần " ở phía trên sát cổ.

Tuy nhiên không phải là bằng tiếng Trung Quốc, mà là tiếng Nhật.

Hạ Tuyết không thể tưởng tượng một người như hấn lại có hình xăm lớn đến vậy. Mà rõ ràng loại hình xăm này phải do một thợ xăm đặc biệt làm... Có lẽ nào?

Đăm chiêu nhìn như thôi miên vào cái hình xăm ấy, Hạ Tuyết mới tiếp lời:

" Anh từng là yakuza sao? "

Bị cô hỏi như thế Mặc Lãnh Phong cũng có chút giật mình, động tác mặc quần áo chậm lại đôi chút nhưng chỉ một thoáng mà thôi. Vừa cài nút áo hấn vừa nói:

" Cô rất có mắt quan sát "

Hấn im lặng một lúc rồi suy nghĩ về chuyện gì đó mà tiếp lời:

" Cũng lâu lắm rồi! "

" Ra vậy! "

Mặc Lãnh Phong nghe giọng nói nhàn nhạt của cô cũng quay lại, ngồi xuống bàn làm việc, lấy ra một điều thuốc, không để ý tới sắc mặt dị ứng của Hạ Tuyết mà hít sâu một cái:

" Giờ cô muốn nói chuyện gì? "

Dương Hạ Tuyết khó chịu, tốc độ chuyển chủ đề của hấn cũng thật nhanh. Hạ Tuyết cũng không cần dài dòng mà nói thẳng:

" Được rồi, tôi hy vọng anh hãy rút lại đơn xin học của bọn trẻ ở đây! "

" Cái đó thì không được! " Hấn thẳng thừng từ chối, một chút cũng chẳng nể nang Hạ Tuyết. Biết trước hấn sẽ trả lời như vậy, Hạ Tuyết mới tức mình hỏi lại:

" Tại sao? Bọn trẻ không phải là trách nhiệm của anh, anh không cần phải chăm sóc chúng, cần gì phải đi xa như vậy! "

Không phải trách nhiệm của hấn? Mặc Lãnh Phong sắc lạnh nhìn cô, ý cô nói vậy tức là muốn tách ra khỏi hấn sớm sớm sao? Người phụ nữ không biết điều này, hấn còn chưa tính sổ cô việc gọi tên người đàn ông khác đi, lại còn muốn chống đối hấn. Nhưng hấn vẫn phải duy trì vẻ mặt bình thản của mình mà nói:

" Yên tâm, tôi sẽ không trói chặt chúng với Mặc gia, cũng không có ý định để người thuộc Dương gia có bất kì quan hệ nào với Mặc thị. Nhưng nếu đã là con của Mặc Lãnh Phong tôi thì phải nhận được sự giáo dục tốt nhất, tôi sẽ không bao giờ gửi chúng đến những ngôi trường tầm thường. Vậy nên đến khi con cô tốt nghiệp đại học, tôi sẽ hỗ trợ chúng về mặt tài chính. Chỉ vậy thôi! "

Hạ Tuyết lắc đầu, càng nghe cô càng không thích ý tưởng này một chút nào. Cô chỉ muốn nhanh nhanh thoát khỏi hấn mà thôi. Tại sao hấn cứ phải dính dáng vào cô thế?

" Không, tôi không chấp nhận. "

" Không phải do cô quyết định " Nói rồi hấn đặt lên bàn một tờ văn kiện và đẩy đến trước mặt Hạ Tuyết. Khuôn mặt tự mãn ẩn hiện qua làn thuốc mà cười:

" Nếu nhớ không nhầm tôi đã đầu tư 500 nghìn đô vào việc chu cấp tài chính cho bọn trẻ. Bản hợp đồng đó còn có cả chữ ký của cô, việc này cô giải thích thế nào? "

Sắc mặt Hạ Tuyết chuyển đen đến kì lạ, tay cô siết chặt tờ giấy đến nhăn nheo. Tên đàn ông này lúc nào cũng chuẩn bị thật kĩ lưỡng, hấn nắm và tạo ra quá nhiều điểm yếu cho cô. Một người như vậy nếu không thành bạn thì chỉ có thể là thù, thậm chí còn phải tiêu diệt tận gốc mới an tâm.

Thấy sắc mặt khó coi của Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong lại cầm tay rồi kéo cô ngồi vào lòng hấn, ngón tay hấn nâng cằm cô lên mà nói:

" Sao rồi, không phục? "

Bị hấn kéo vào lòng, Hạ Tuyết cảm thấy một trận không tự nhiên nhưng cũng chẳng đẩy hấn ra, tuy nhiên giọng điệu lại có phần trào phúng:

" Xem ra anh giỏi "

" Ha " Hấn cười mỉm. Bàn tay vuốt ve ngũ quan đang cau lại của Hạ Tuyết, đoạn đưa cho cô một chiếc điện thoại, là cái loại lỗi mốt và cũng chẳng có nhiều chức năng, cộng thêm một cái hộp nhung xanh. Nhìn chúng Hạ Tuyết hỏi:

" Đây là ý gì đây? "

"Điện thoại là để liên lạc với tôi, trong đó còn có số của Cận Nhiên, Lâm Nhã và Dung Di. Có gì họ sẽ gọi cho cô! Đừng có cố làm trò gì, điện thoại này được thiết kế chỉ để liên lạc vào các số này thôi! "

"Ra vậy!?" Hạ Tuyết gật gù, cô giờ cái hộp lên hỏi:

"Thế còn cái này! "

Hắn lướt qua cái hộp rồi đáp cụt lùn:

"Xem đi!!! "

Hạ Tuyết thấy sắc mặt hắn thần thần bí bí, cẩn thận cầm chặt cái hộp. Kì quái lắc lắc một chút, thấy hắn vẫn không có ý định tiết lộ cho mình đó là vật gì bèn mở ra.

Từ trong hộp phát ra chút ánh sáng nhỏ, lấp lánh tương phản với ánh đèn phòng, có một chút giống với màu mắt của cô.

Đó là một cặp nhẫn bằng bạc, kiểu dáng đơn giản, không phải gọi là nhạt nhẽo thì đúng hơn. Cặp nhẫn ấy không có kim cương, cũng chẳng có chữ khắc, thậm chí đến cả chất liệu cũng không phải là loại quá cao cấp gì. Chỉ là một cái vòng bạc nhỏ đeo vừa ngón áp út mà thôi...

"Cái này!?"

"Nhẫn cưới! " Mặc Lãnh Phong đáp rất ngắn, rồi đưa cái nhẫn nhỏ hơn cho cô, ý bảo cô đeo vào.

"Có ý gì?" Hạ Tuyết càng ngạc nhiên hơn, trước sau thủy chung vẫn không đón nhận chiếc nhẫn, bởi vì cô đang chờ, chờ một lời giải thích từ hắn. Mặc Lãnh Phong nhìn về mặt tò mò của cô, im lặng hai ba giây mới tiếp lời:

"Cứ coi như là vợ chồng hờ thì dù sao cô cũng đã là người của tôi. Thời gian dài hay ngắn, hay thân phận thế nào thì điều này chẳng phải là tối thiểu vợ chồng nên có hay sao?"

Dương Hạ Tuyết quan sát sắc mặt hắn, cảm thấy lí do đó thật không đáng tin, duy chỉ có mỗi nét mặt thẳng thắn kia của hắn là thứ khiến cô hoài nghi. Ngược nhìn chiếc nhẫn tầm thường trong tay, cô xoay xoay nó rồi nói:

"Tôi chưa bao giờ quan tâm những đến thứ gọi là danh phận này, cũng không cần anh phải làm những việc vô nghĩa này! "

Hạ Tuyết cảm nhận được sắc mặt hắn xấu đi thấy rõ....

"Tuy nhiên " Cô thở dài một hơi, có vẻ ảo não rồi lồng chiếc nhẫn vào tay. Chiếc nhẫn vừa khít, cô xoay qua xoay lại nó dưới ánh đèn, chợt quay ra cười với hắn:

"Tôi không biết anh đang có ý định gì, nhưng dù sao cũng cảm ơn, ông già! "

Mặc Lãnh Phong nhìn cô ngoan ngoãn đeo nhẫn, cơ thể đang căng cứng mới thả lỏng ra đôi chút. Ánh mắt đầy toan tính rồi hít một hơi thuốc, hắn sẽ không nói cho cô, thực chất hắn làm vậy là đang đánh dấu chủ quyền.

Dựa vào bản hợp đồng của họ thì trong một năm này cô là của hắn, mà có gì có thể xác thực hơn là chiếc nhẫn kia. Hắn muốn cô phải nhớ cô là tài sản của hắn, kể cả cái người đàn ông mà cô lâm bầm trong mơ kia cũng không có cơ hội cướp cô được.

Vừa suy nghĩ đến vấn đề này, Mặc Lãnh Phong vừa chống tay lên bàn nhìn Hạ Tuyết, tay còn lại vờ vờ lộn tóc của cô, hắn xem ra rất thích động tác này. Tóc cô rất mềm, màu bạc tương phản với đen như tơ lụa trong tay hắn, đủ để hắn luyện tiết.

Hắn lại nâng mắt lên lần nữa, quan sát Hạ Tuyết đang xoay xoay chiếc nhẫn một cách thích thú, hắn chợt nhớ đến những hành động trước kia của cô. Có ngốc nghếch, cũng có ngọt ngào, lại có phần liều lĩnh. Chẳng ai biết cô đang nghĩ gì và sẽ làm gì, nhưng không hiểu sao hắn vẫn muốn tìm hiểu cô. Nhất là chuyện đó...

Bất giác buột miệng, hắn hỏi trong vô thức:

"Tại sao đêm đó cô lại làm vậy?"

Bàn tay Hạ Tuyết đang nghịch ngợm trong không trung cũng dừng lại. Cô nâng vẻ mặt khó hiểu, hỏi:

"Ý anh là sao?"

Thấy cô vẫn tỏ vẻ không hiểu, Mặc Lãnh Phong cũng không mất kiên nhẫn mà hỏi lại:

"Đêm đó, tại sao cô lại... an ủi tôi?"

Khi nói ra câu này Hạ Tuyết như cảm thấy hắn đang chần chừ. Ánh mắt tím thẫm nhìn cô không chút cợt nhả hay khinh thường, đó là lần đầu tiên mà Hạ Tuyết được chứng kiến một màu mắt như vậy. Rất thẳng thắn, không giấu diếm, một ánh mắt mà chưa từng ai nhìn cô như vậy. Họ chỉ luôn luôn cúi, trốn

tránh cô Hạ Tuyết cái địa vị lão đại mà cô nắm giữ. Chỉ có người đàn ông này là dám đối diện trực tiếp với cô, cho cô cảm giác chân thực đúng nghĩa.

Bất chợt cảm thấy bản thân sao thật nực cười, Hạ Tuyết tiếp tục cúi đầu, ngắm nhìn chiếc nhẫn trên tay. Cô không nói gì, Mặc Lãnh Phong cũng không hỏi. Mãi một lúc sau khi hắn định lên tiếng phá tan sự im lặng thì chợt nghe được giọng nữ non:

" Bởi vì tôi thương cảm anh! "

Mặc Lãnh Phong hơi ngẩn ra, nhất thời không biết phải trả lời ra sao. Ánh mắt cô thật đẹp nhưng sao nó lại buồn vậy, dù muốn cũng chẳng thể trốn tránh. Khiến hắn cảm giác cũng... buồn lây...

Mặc Lãnh Phong giật mình, lồng ngực cứng lại. Hắn ghét cảm giác này, nó thật nguy hiểm

Như có một hồi chuông cảnh báo thôi thúc hắn phải hành động, Mặc Lãnh Phong không nghĩ ngợi gì liền kéo cô lại gần hắn. Ngay sau đó môi hắn phủ lên môi cô, hàm răng cắn chặt môi dưới đủ để cô ớn đau...

" Ừm " Hạ Tuyết kêu lên, muốn đẩy hắn ra lại càng bị hắn chôn chặt vào sâu trong ngực. Hắn muốn trừng phạt cô nhưng thực chất là đang kiểm soát chính mình. Hắn không thể đau lòng cho cô, hắn không được phép. Hắn hận cô, kẻ lừa dối hắn, kẻ thù đối nghịch của hắn, vậy tại sao khi thấy gương mặt này của cô hắn lại không nổi?

Chỉ còn cách này, phải, chỉ còn cách này mới đưa mối quan hệ của họ trở lại vị trí cân bằng.

Bị hôn đến đau điếng, Dương Hạ Tuyết đẩy hắn ra, ho khù khụ lấy đường khí. Mặc Lãnh Phong trước sau vẫn ôm chặt cô, không cho cô trốn tránh, xoay mặt cô lại gần từng chữ:

" Nghe cho rõ đây, Dương Hạ Tuyết, chúng ta không giống nhau. Cô nên nhớ tôi không phải là người dịu dàng gì, nên đừng mong cô làm vậy thì sẽ thay đổi được tình hình hiện tại của chúng ta! "

Hạ Tuyết buông mắt, nhìn hắn chằm chằm. Cô bị những lời của hắn làm cho thất thần, rồi không suy nghĩ, cô nhếch môi, cười đến rạn rờ:

" Anh yên tâm, tôi cũng chỉ mong chúng ta sẽ không thay đổi gì cả! Vĩnh viễn là kẻ thù! "

"Cô "

Lời nói của cô lại ảnh hưởng tới hắn, sắc mặt thất thần chợt có nét khó nhọc, Mặc Lãnh Phong vùi mình vào cổ cô, chất giọng trầm khàn đến nghẹn lại:

" Tại sao cô cứ phải làm tôi chán ghét tới vậy, Dương Hạ Tuyết? "

.....

Đêm lại xuống, trời không ánh sao. Nhưng không hiểu sao lại phi thường mà kiều diễm, căn nhà trên cao đồi phong kia càng lúc càng nồng đậm hơi ấm

Steven đứng dựa vào cửa ban công, gió lộng thổi bay vạt tóc đen. Hắn nhìn cảnh sắc bên ngoài rồi lại hướng mắt lên bầu trời không sao kia, đoạn thờ dài:

" Ngài Tôn Lập, ngài biết tại quan hệ cộng sinh giữa ốc mượn hồn và tôm không? "

Đoạn hắn quay lại, nhìn chằm chằm Tôn Lập ở trên ghế dài. Tay lão đang đan vào nhau, trông lão căng thẳng đến lạ. Steven thấy vậy thì cười hoà nhã, hắn tiến đến trước mặt Tôn Lập rồi đưa cho ông ta một ly rượu, Tôn Lập nhanh chóng đón lấy, gật gù:

" Tôi thừa xua cũng không chú tâm học hành, mong ngài Steven chỉ dạy. "

" Ai da, đúng vậy! " Steven cười đến rạn rờ, tiếp tục nói:

" Đó là khi hai cá thể cảm thấy khó khăn, con tôm mới cộng sinh với con ốc mong nó có thể cho mình một ngôi nhà ấm áp. Ngài Tôn, tôi rất vinh dự được làm con ốc giúp đỡ ngài, nên tôi mong ngài cũng sẽ là một con tôm hữu ích cho tôi, phải không? "

Tôn Lập nuốt nước bọt, ông ta hiểu Steven đang ám chỉ điều gì. Một lời đe dọa thuần thuy, không hơn mà cũng chả kém. Cố gắng nặn ra nụ cười gượng ép, lão nói:

" Tôi hiểu, tôi sẽ thúc ép Hoài Vĩ cố gắng hơn một chút. Chắc chắn với sự sát nhập mới này, Mặc Lãnh Phong vì tư lợi sẽ phải đồng ý thôi, ngài hãy tin tôi! "

" Đương nhiên là tôi tin tưởng thực lực của ngài rồi Tôn tiên sinh " Hắn tiếp tục hớp một ngụm rượu rồi tiếp lời, khẽ xoay xoay ly rượu, hắn ra vẻ băng quơ:

" Tuy nhiên tôi chỉ lo sợ với tình hình hiện tại, nếu để lâu, không chỉ công ty của ngài bị ảnh hưởng mà Hắc tử thần cũng sẽ phát huy tác dụng mất! "

Tôn Lập gầy nãy, bàn tay run run. Thứ độc được kia như mũi dao làm đầu ông ta lung lay. Ông ta đã nhìn thấy kết quả mà nó để lại, đáng sợ đến mức tay đập chân run cũng chẳng muốn nghĩ tới. Lấp ba lấp bắp ông ta nói nhanh:

" Tôi....ttooii hiểu, điều này ngài không phải lo lắng. Tôi sẽ gấp rút! "

" Ừm!!! Tôi mong ngài sẽ không làm tôi thất vọng! " Hấn tiếp tục cười thật nheo nhẽ rồi quay sang chỗ người đàn ông này giờ vẫn đứng lặng yên một bên mà nói:

" Quản gia của tôi sẽ dẫn ngài đi ra ngoài!!! "

" Không....không cần đâu, cũng đã muộn tôi không thể làm phiền thêm nữa. Chào tạm biệt ngài Steven "

Nói rồi lão vực dậy, không đợi Steven đáp lại mà chỉ chạy nhanh ra khỏi cửa. Steven nhìn theo mà cười, hấn tiếp tục thưởng thức ly rượu trên tay rồi nói với quản gia:

" Cậu thấy thế nào, một con tốt dễ bảo đấy chứ? "

Vị quản gia lắc đầu, trên khuôn mặt lộ rõ sự lo lắng:

" Thiếu gia, tôi chỉ sợ liệu Mặc Lãnh Phong có ngã vào trong vòng vây không? Dù sao con gái lão cũng không phải là đối tượng của hấn, mà còn cô gái kia nữa! "

Động tác đang uống rượu của Steven chợt dừng lại, vẻ mặt hấn cũng không có gì đổi thay, chỉ nhàn nhạt bảo:

" Vậy thì đến lúc đó chỉ cần loại bỏ lão là chúng ta có thể quay lại kế hoạch hoàn hảo ban đầu rồi! "

Hấn uống hết ly rượu rồi tiếp lời:

" Tôi nói đúng chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Mĩ nhân trong tấm ảnh

" Bí văn, bí văn và bí văn

Aikaba Hikori. "

Một ngày mới dần dần bao phủ lên chốn đô thị nhộn nhịp, đồng thời làm rực lên cấu trúc cổ kính tuyệt đẹp.

Trong khuôn viên sân trước rộng rãi, đầy ắp những dòng người hối hả qua lại, chợt nổi bật lên hai bóng dáng nhỏ, một nam một nữ đang nắm tay nhau. Đó là hai cô cậu bé, bề ngoài giống nhau như tạc, đang trở thân phục với cổng vòm khổng lồ nơi giảng đường.

Hai đứa trẻ giáo giác xung quanh, hết nhìn đoàn người qua lại, chúng lại ngược nhìn cô gái với mái tóc bạch kim đang nói chuyện với người hướng dẫn ở bên cạnh. Tiếng ồn ã từ khu hành lang đi vào tai hai đứa trẻ mang đầy sự hỗn tạp nhưng câu chuyện vẫn rất rõ ràng:

" Phu nhân yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc thiếu gia và tiểu thư một cách tốt nhất có thể "

" Tôi đã hiểu!" Đoạn Hạ Tuyết quay ra hai đứa trẻ và ngồi xuống trước mặt chúng. Cô vuốt lại mái tóc đang loà xoà trước trán của các con rồi cảm tay chúng nói:

" Mấy đứa phải học hành chăm chỉ đấy, trường học ở đây không giống với ở nhà đâu! "

" Vâng! " Lam Thiên gật đầu vui vẻ, cậu bé xem ra rất hào hứng. Duy có Từ Y là cúi đầu, cô bé không nhìn thẳng Hạ Tuyết, nhưng chỉ liếc mắt cô cũng nhận ra nét bối rối trong đôi mắt kia. Nhíu mày, cô hỏi:

" Làm sao vậy? Con không muốn đi học sao? "

Không phải vậy Dương Từ Y thấy vậy thì lắc đầu, nhưng khi cô bé bắt gặp đôi mắt vừa to vừa tròn của mẹ mình thì mới dè dặt chỉ tay:

Chỉ là con..... không biết mẹ có muốn bọn con đi học không? Nếu mẹ không muốn chúng ta có thể về!!!

Nói đến đây đôi mắt cô bé long lanh chút màu sắc, nếu như chú ý kĩ có thể thấy cả nét tủi thân. Đến đây Hạ Tuyết mới hiểu, ra là lí do này khiến cô bé mới dè chừng. Sự đấu đá giữa cô và Mặc Lãnh Phong đã ảnh hưởng tới bọn trẻ. Cô biết điều đó...

" Vậy còn con... con thích đi học chứ? "

Từ Y không trả lời, cô bé cũng không ra dấu hiệu, mãi sau mới gật đầu một cái.... Hạ Tuyết thấy vậy thì cười phì:

" Vậy đừng lo cho mẹ, con cứ làm những gì mình thích, mẹ sẽ ờn thôi, con chỉ cần học tập cho tốt là được! "

Từ Y bây giờ mới ngẩng đầu rồi không nói không rằng gật nhẹ một cái. Hạ Tuyết xoa đầu con gái, động tác nhẹ nhàng.... Phải rồi cô không nên ích kỷ như vậy, vì chút xích mích của bản thân mà để cho các con phải chịu thiệt thòi. Chuyện giữa Mặc Lãnh Phong và cô thì cô nhất định sẽ giải quyết ờn thoả cả thôi.

Suy nghĩ được lập ra, Hạ Tuyết mới vỗ vai các con, đứng lên nói:

" Nào, vào lớp đi, chiều nay mẹ sẽ tới! "

" Vâng ạ!!! " Bọn trẻ hứa hẹn, người hướng dẫn thấy chúng đã nói lời tạm biệt Hạ Tuyết thì mới giới thiệu hai đứa trẻ tới một cô gái khác. Cô gái đó chào hai đứa trẻ rồi dẫn chúng đi theo đám đông học sinh đang tiến vào. Hạ Tuyết nhìn theo hai cái bóng nhỏ bé mãi tới khi chúng khuất sau một góc nào đó mới quay lại. Người hướng dẫn này giờ vẫn quan sát cô, nhiệt tình nói:

" Phu nhân không cần lo lắng, đây là điều mà cha mẹ nào cũng phải trải qua. Tiểu thư và thiếu gia sẽ ờn thôi! "

" Cảm ơn cô! " Hạ Tuyết nói, bất chợt cô thêm vào một câu:

" À, cô không cần phải gọi tôi là phu nhân đâu. Cứ gọi tôi là Hạ Tuyết hoặc cô Dương cũng được! "

Nói rồi Hạ Tuyết nở một nụ cười nhưng điệu bộ khó chịu cho thấy cô đang rất khó chịu với cách xưng hô đó.

" Sao có thể thế được ạ!? " Người hướng dẫn càng thêm lịch sự nói:

" Mặc tiên sinh đã có căn dặn nên chúng tôi không thể sơ suất, và lại những thành viên của Mặc gia cũng đã theo học học viện này rất nhiều thế hệ, đương nhiên chúng tôi phải giữ phép tắc! "

" Haizz, đành vậy! " Hạ Tuyết thở dài. Cô vốn không thích sự phân biệt này, được đối xử quan trọng hơn người khác sẽ khiến những đứa trẻ bị biến chất rất nhanh, chúng sẽ trở nên tự phụ và hống hách. Cha cô luôn dạy cô phải biết vị trí của mình, dù thân thế có ra sao chăng nữa. Vậy nên như một hệ quả Hạ Tuyết ghét ai gọi cô bằng các cụm từ trang trọng, nhưng dù sao cũng chỉ có một năm, các con cô rồi sẽ quay lại nếp sống cũ ngay thôi, không cần phải suy nghĩ.

Hạ Tuyết cảm thấy hài lòng với ý nghĩ này, bỗng trong đầu cô loé lên một ý tưởng. Mặc Lãnh Phong nói chắc hẳn cũng từng học ở đây, vậy nhất định nơi này cũng phải lưu lại một số thông tin quan trọng phải không?

" Cô nói tất cả những thành viên của Mặc gia đều học ở đây? "

" Đúng vậy thưa phu nhân! "

" Thế chắc cũng có những sơ yếu lý lịch và thành tích của họ chứ nhỉ? " Hạ Tuyết nhướn mày, cô cẩn trọng hỏi người hướng dẫn. Có vẻ cũng nhận ra ý đồ tìm hiểu của cô, người hướng dẫn cười càng thân thiện:

" Tôi xin lỗi, điều này tôi không giúp ích được phu nhân. Những sổ sách đó chúng tôi không được giữ lại nên tôi không thể giúp được gì!? "

" Vậy sao? " Hạ Tuyết tắc lưỡi, cũng phải... Một kẻ như Mặc Lãnh Phong sao có thể để thân thế của mình bị lộ ra ngoài. Chắc chắn các thông tin đó không niêm phong thì cũng bị tiêu huỷ, với nhân lực hiện tại của mình thì việc tìm kiếm cũng chỉ như mò kim đáy bể mà thôi...

Thấy sắc mặt Hạ Tuyết khó chịu, người hướng dẫn mới hỏi:

" Phu nhân, có chuyện gì vậy ạ? "

Hạ Tuyết bị người phụ nữ kéo ra khỏi dòng suy nghĩ mới bất giác xua tay. Chợt nghĩ ra điều gì đó cô vội gờ giọng kẻ khó:

" À, không, không có gì đâu... Chỉ là tôi không biết gì nhiều về cuộc sống trước kia của chồng mình. Chúng tôi kết hôn hơi vội vàng nên tôi muốn có cơ hội hiểu thêm về anh ấy, nhưng có lẽ điều đó cũng không được. "

Nói đến đây Hạ Tuyết nhanh chóng nói:

" Dù sao cũng cảm ơn cô, vậy tôi xin phép trở về! "

Hạ Tuyết nói rồi cúi đầu muốn bỏ đi, cô bước rất nhanh, điệu bộ cũng có vẻ vội vã, nhưng từ góc độ của người hướng dẫn thoát trông như một cô gái đang buồn bã chuyện hôn nhân. Khó xử nhìn quanh, người hướng dẫn thấy Hạ Tuyết đã đi ra khỏi cửa mới gọi lại:

" Khoan đã Mặc phu nhân! "

Hạ Tuyết dừng bước, lúc này người hướng dẫn thấy trong mắt cô có gì đó uồn ứ. Cô ta mới hốt hoảng, chân chừ một lúc mới lên tiếng:

" Phu nhân, tư liệu thì chúng tôi không có nhưng trong kho lưu trữ vẫn còn một số tấm ảnh của Mặc tiên sinh, tôi nghĩ mình có thể cho phu nhân xem "

" Vậy sao? " Sắc mặt Hạ Tuyết sáng rõ, tay gạt đi đôi mắt kèm nhèm nói:

" Thật cảm ơn cô quá! "

Người hướng dẫn thấy vậy cũng thấy chạnh lòng, quả là một người vợ hiền lành, thái độ cũng thật nhã nhặn. Tuy Mặc tiên sinh đã căn dặn cô không được phép cho phu nhân xem bất cứ thông tin gì về mình, nhưng cô không thể để một cô gái khóc lóc, và lại chỉ là một hai tấm ảnh, chuyện gì có thể xảy ra chứ?

Người hướng dẫn tự trấn an với suy nghĩ này của mình, chỉ là cô không ngờ giây phút mình vừa quay đi một nụ cười ma mãnh xuất hiện trên khuôn mặt của Dương Hạ Tuyết và cô trời mới biết nó báo trước cái gì.

Một, hai... năm bức ảnh... Cũng chả nhiều lắm được đặt trước mặt Hạ Tuyết.

" Đây là các tấm ảnh trong lễ trao giải của chúng tôi. Mặc tiên sinh khi đó đoạt giải thưởng sát hạch của toàn quốc, nên chúng tôi mới có ảnh chụp của ngài ấy! "

" Thật sao? " Hạ Tuyết đáp qua loa, đúng là phong cách của hần, không thích thì còn lâu mới chụp được ảnh của hần.

Đoạn màu mắt sưng mù dừng trên người thanh niên trong tấm ảnh. Hần mặc một cái áo sơ mi trắng, quần tây chỉnh tề, mái tóc rõ ràng cũng dài hơn bây giờ. Khoảng thời gian đích thị là mùa hè, những đốm nắng nhảy nhót trên cơ thể người thanh niên làm lộ ra nét tươi cười thoải mái hiếm hoi mà cô chưa bao giờ thấy.

Giờ các tấm ảnh khác, cô thấy hình ảnh hần đang đứng ở trong sân trường, các giáo viên và nữ sinh vây quanh chúc mừng một cách vui vẻ. Vậy mà trái với sự nhiệt tình của họ, mặt hần vẫn lạnh như tiền, chả có chút biểu lộ biết ơn. Trời ạ, chả lẽ anh không thể cười tươi một chút cho con gái nhà người ta được sao?

Rồi mắt sang một tấm hình khác, cô thấy Lâm Nhã thời còn trung học. Hần mặc đồng phục nhưng rõ ràng không phải của trường này, đôi má lúm

đồng tiền toe toét cười, đang mở miệng trêu ghẹo gì đó với Mặc Lãnh Phong.

Trông bọn họ thật khác xa bây giờ, có gì đó trẻ con, ngô nghê, và nghịch ngợm, một đặc trưng của lứa tuổi học trò...

Hạ Tuyết nhìn những tấm ảnh, khoe môi khẽ cong lên. Tuy không thể kiếm được chút thông tin gì từ hần nhưng ít ra mấy tấm ảnh này không phải là không có ích. Cô còn có cơ hội được trêu ghẹo hần nữa kia mà. Thích thú với ý nghĩ của mình, Hạ Tuyết quay lại hỏi người hướng dẫn:

" Liệu tôi...có thể giữ những tấm ảnh này không? "

Người hướng dẫn ở một bên cười:

" Vâng, nếu phu nhân muốn cũng được ạ! "

" Cảm ơn cô! " Hạ Tuyết tươi tỉnh, cô cầm tấm hình cuối cùng lên, thế nhưng tầm mắt vừa chạm đến nó bèn đứng sững lại. Người hướng dẫn ở bên cạnh thấy thái độ kì lạ của cô mới lên tiếng:

" Phu nhân.... có chuyện gì vậy? "

Hạ Tuyết không trả lời người hướng dẫn, ngón tay di lên khuôn mặt trong tấm hình một cách cẩn mật. Rồi cô cầm tấm ảnh đó hỏi cô ta:

" Cô có biết cô gái trong ảnh này là ai không? "

Chiếc Mustang màu xanh navy đang tấp vào một lề đường vắng vẻ. Dương Hạ Tuyết ngồi dựa vào ghế lái, tay giờ cao tấm ảnh ban nãy, thất thần. Trong bóng tối, cô dường như có thể thấy rõ ràng cô gái kia.

Cô gái ấy thật trái ngược với Hạ Tuyết. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp với làn môi đỏ mọng như trái đào, suối tóc đen ôm ấp làn da tuyết mịn. Mà không chỉ khuôn mặt, cả cơ thể mảnh khảnh nhưng lại thuần thục, dịu nhẹ, như bông sen nở rộ. Từ cô ấy tạo ra giác thanh thuần thoát tục, một nữ nhân khiến

người ta hít thở không thông.

Cô gái ấy đứng bên cạnh Mặc Lãnh Phong, và lần đầu tiên kể từ khi gặp nhau cô thấy được nụ cười nở thường trực trên đôi môi của hắn. Và khi hắn nhìn cô gái đó, Hạ Tuyết có thể cảm nhận, cô gái ấy đối với hắn tựa hồ là cả thế giới.

Một cảm giác chạnh lòng bỗng xuất hiện trong lòng Hạ Tuyết. Cô nhớ lại lời của người hướng dẫn kia:

"À, cô gái này sao? Tôi không rõ nữa phu nhân. Cô ấy hình như họ Dã, là một học viên múa ba lê xuất sắc của trường. Cô ấy sau khi tốt nghiệp đã theo học một học viện nghệ thuật nổi tiếng thì phải? "

Hạ Tuyết khẽ nhếch môi... Chẳng trách một người lãnh khốc vô tình như Mặc Lãnh Phong lại mê đắm đến vậy. Một nữ nhân tuyệt sắc, lại còn là một cô gái nữ tính và tài năng, cô căn bản không thể so sánh được. Nếu nói là đối thủ thì chẳng khác nào cười nhạo cô gái kia!

Nghĩ đến đây Hạ Tuyết giật mình, nhét tấm ảnh lại vào tủ trước. Đạo này cô toàn nghĩ chuyện không đâu thôi à! Gì mà đối thủ cơ chứ? Hắn ta thích ai, yêu ai sao cô phải quan cơ chứ? Chỉ là một tấm hình, làm sao có thể ảnh hưởng cô được cơ chứ?

Hạ Tuyết cau có, rồi lại vặn khoá xe, cô muốn đi đâu đó để khuấy khoả đầu óc một chút. Tốt hơn là quên luôn chuyện ông chồng cô vẫn còn đang tơ tưởng bóng hồng nào đó đi, bắt chọt điện thoại lại đồ chuông...

Hạ Tuyết cầm nó rồi bật nắp, có dòng chữ " Chung Cận Nhiên " đẩy áp màn hình. Hạ Tuyết nhíu mày, nhanh chóng áp nó lên tai nói:

" Anh có chuyện gì muốn gặp tôi? "

" Vâng, phu nhân, Mặc tổng nói phu nhân đến số nhà x trên đường Roosevelt, có việc cần tới phu nhân ạ! "

Đường Roosevelt, chẳng phải đó là con đường đối diện với tập đoàn Mặc thị sao? Hạ Tuyết nghi hoặc hỏi lại:

" Có việc gì cần thiết không? "

Giọng nói của Chung Cận Nhiên qua điện thoại vẫn thật đều đều:

" Hiện tại tôi không thể nói, mong phu nhân tới đúng hẹn! "

Rồi không đợi Hạ Tuyết trả lời đầu máy bên kia bỗng ngắt rụp một cái. Hạ Tuyết nhìn điện thoại trên tay một hồi lại đặt nó vào túi.

Không biết Mặc Lãnh Phong đang suy tính gì, lúc nào cũng thần thần bí bí đến mức cô chẳng còn ngạc nhiên nữa. Chỉ bằng cứ đến đó gặp mặt với hắn biết đâu sẽ giải toả được mối nghi ngờ này.

Nghĩ là làm, Hạ Tuyết đạp chân ga, chiếc Mustang chuyển bánh đến đường Roosevelt. Hạ Tuyết lái xe qua những dãy nhà cao tầng, vào trong một vài con ngõ, cuối cùng cô cũng tìm được đúng số nhà....

Xe dừng bánh trước cửa cũng là khi Hạ Tuyết được một phen kinh ngạc. Bởi đằng kia những giàn hoa đỏ thắm ẩn hiện bỗng lộ ra, cái hàng rào cây ấy dù có chết cô cũng phân biệt được. Đó là hàng cây nơi cửa tiệm của cô tại New Zealand. Trông hàng cây ấy thật tươi mát, tương phản đặc biệt với khu phố sầm uất đầy rẫy toà nhà bê tông này.

Hạ Tuyết xuống xe, sững sờ nhìn hàng cây xanh, quả như cô dự đoán hàng cây kia có một lối vào sâu ngay chính giữa. Như lần lại kí ức, Hạ Tuyết bước xuống xe rồi tiến vào trong lối đi.

Và rồi tất cả mọi thứ mà cô tưởng tượng lộ ra, nào khoảng vườn xanh mát, đài phun nước bằng đá rồi những bóng đèn rải rác như sao trời xung quanh. Nơi căn nhà bằng gỗ sâu trong, ngự một tấm biển: " MY HAPPINESS CAFE AND BAKERY " ở phía trên. Quen thuộc đến không thể nhầm lẫn.

Tất cả là một bản sao y hệt từ kích thước, hình dáng màu sắc cửa hàng của cô ở New Zealand.

Nhưng điều làm cô ngạc nhiên hơn cả là giữa khung cảnh ấy là Chung Cận Nhiên và... Daisy ở ngay bên cạnh. Đến đây Hạ Tuyết không còn chú ý đến mọi thứ xung quanh nữa mà chỉ kịp hô lên:

" Daisy!!! "

" Tỳ!!! " Daisy phát khóc kêu lên, chạy đến ôm lấy cô, Hạ Tuyết rất vui, cô thậm chí còn không ngờ Daisy lại ở đây. Nên liên tục hỏi:

" Daisy, em sao rồi? Bọn chúng không làm gì em chứ? Em có bị thương không? Em... "

" Em không sao, tỳ không cần lo lắng vậy đâu! Em " Daisy nói đến đây rồi lại nhìn vào Cận Nhiên:

" Chung tiên sinh đã sắp xếp cho em một chỗ ở rất tốt. Anh ấy bảo để tiện cho công việc của em ở đây! "

" Công việc? " Hạ Tuyết ản Daisy ra, tròn tròn mắt. Công việc quái gì?

Daisy như không nhìn thấy phản ứng ngạc nhiên này của Hạ Tuyết, cô chỉ quan sát xung quanh rồi cảm thán:

" Woa, chị xem này có phải đẹp lắm không? Chung tiên sinh nói rằng đây là cơ sở mới của chúng ta ở thành phố này đây! "

Nói rồi cô huých vào vai Hạ Tuyết mà thì thầm:

" Tỷ thật là, em không ngờ anh rể lại có gia thế như vậy đó, chị kiếm được người chồng ở đâu hay vậy? "

Bộ dạng Daisy thật hào hứng, trái ngược với vẻ mặt lạnh băng của Hạ Tuyết. Cô một chút cũng không có nổi tia cao hứng, cuộc đời này dạy cô nếu được nhận một thứ gì đó miễn phí, chắc chắn đối phương sẽ mong muốn một cái gì đó từ mình. Mặc Lãnh Phong làm vậy hẳn phải có mưu đồ, Hạ Tuyết cau mày, thẳng thừng hỏi:

" Anh trả lời cho tôi đi? Hẳn ta đang có âm mưu gì? "

Thái độ của Hạ Tuyết rõ ràng đang đe dọa, cô trùng mắt với Chung Cận Nhiên, tay khoanh chặt như thể chuẩn bị giao chiến tới nơi. Chung Cận Nhiên thì ngược lại, hẳn vẫn giữ thái độ hoà nhã mà nói:

" Phu nhân, xin cô bớt giận, Mặc tiên sinh không hề có ý định gì cả. Ngài ấy nghĩ phu nhân sẽ buồn chán khi ở nhà nên đã bảo tôi sắp xếp cửa hàng này. Phu nhân xem có gì thiếu sót không? Chúng tôi đã làm mọi thứ giống y hệt rồi ạ! "

" Đây là do hẳn bảo anh làm! " Hạ Tuyết sững sờ, đôi mày thêm chau lại, cô hỏi một lần nữa:

" Tôi vẫn không hiểu, rốt cuộc hẳn muốn gì? Nói đi Cận Nhiên, tôi không ngại bức cung cậu để tìm ra do đâu? "

Chung Cận Nhiên vẫn giữ bộ mặt than đặc trưng của hẳn. Trước thái độ dọa nạt của Hạ Tuyết cũng không hề nao núng, chỉ khẽ nói:

" Xin phu nhân bớt giận, như tôi nói Mặc tổng chỉ suy nghĩ cho phu nhân, muốn phu nhân vui vẻ chứ không hề có ý gì khác. Nếu như phu nhân đồng ý tiếp quản nơi này, Mặc thị sẽ trở thành cổ đông số một, tài trợ về mặt tài chính. Đến khi phu nhân trở về New Zealand, chúng tôi cũng sẽ không dă động gì nữa! "

" Còn nếu tôi nói không thì sao? " Hạ Tuyết lạnh lùng. Chung Cận Nhiên khi đó cũng dừng dừng không kém:

" Vậy vấn đề này phu nhân phải trực tiếp nói với Mặc tiên sinh vậy! "

Dương Hạ Tuyết neho mắt, mỗi nghĩ ngờ qua bao nhiêu ngày lại càng thêm tích tụ. Những trò quái gở từ cái hộp đồng này đã vượt ngưỡng chịu đựng của cô. Khiến cô không muốn cũng phải nói rằng Mặc Lãnh Phong hiện tại đang bắt đầu thay đổi quá nhiều.

Nếu đã vậy cô phải tìm ra rốt cuộc trong óc hẳn đang suy tính gì mới được. Nghĩ vậy cô ngẩng đầu, khẽ cười với Chung Cận Nhiên:

" Được, vậy tôi tiếp nhận nơi này! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Một lời nhờ vả không thích hợp

Tay Hạ Tuyết nắm trên vô lăng, con Mustang cứ như vậy đi một vòng loanh quanh chốn đô thị. Tâm trạng của cô có thể nói là đang thả lỏng, hoặc là do cô ép buộc mình phải như vậy.

Nếu có gì Hạ Tuyết biết được từ hôm nay đó là ngày mai cô sẽ tiếp quản một cửa hàng, con của cô đang nhập học tại một thành phố xa lạ, còn em gái kết nghĩa của cô chuyển đến sống với trợ lý của Mặc Lãnh Phong.

Bản thân Hạ Tuyết cũng không suy nghĩ quá nhiều về vấn đề này. Chung Cận Nhiên là một người đàn ông ngay thẳng, luôn luôn nghiêm túc, Daisy tá túc ở chỗ hẳn có lẽ sẽ đỡ hơn là để cô bé lang thang vô định ở một căn hộ nào đó.

Hạ Tuyết cho rằng đó là phải khi cô rẽ ra một đại lộ lớn. Lòng vòng một hồi cô cũng không rõ mình phải đi đâu. Một quán cà phê, rạp chiếu phim hay một công viên giải trí chẳng hạn, vậy mà ma xui quỷ khiến thế nào, cuối cùng cô lại dừng trước cổng toà nhà Mặc thị.

Thậm chí kể cả khi xuống xe Hạ Tuyết mới chợt nhận ra mình đã đến đây trong vô thức tự bao giờ. Bất giác nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ đang là giờ hành chính, chắc Mặc Lãnh Phong vẫn còn làm việc, Mặc Dung Di nhất định sẽ không cho cô vào, hơn nữa cô càng không muốn gián đoạn công việc của người khác. Chuyện cô muốn hỏi hẳn, tối nay xem ra cũng được.

Hạ Tuyết nghĩ bụng bèn quay đầu bỏ về, bất chợt bên tai có tiếng hô lớn:

" Tuyết Nhi!!! "

Hạ Tuyết bị tiếng động đó làm cho quay đầu, Lâm Nhã từ cửa công ty bước ra. Hắn nhanh chóng lao xuống bậc thang rồi chạy lại chỗ Hạ Tuyết, điều bộ hót hải hời:

" Tuyết Nhi, cô đến đây làm gì thế? "

" Lâm Nhã!!! " Hạ Tuyết gọi tên hắn đoạn tiếp lời:

" Tôi đến gặp lão già kia, có chuyện cần hỏi hắn! "

" Chuyện của hàng của cô phải không? " Lâm Nhã vui vẻ bảo, Hạ Tuyết thấy dáng vẻ sành sỏi này của hắn mới ngạc nhiên:

" Sao anh biết? Tên đó nói cho anh! "

" Phong nói cho tôi hầu như mọi thứ, nhưng lại không nói cho tôi lí do tại sao. Với lại hôm nay hắn có công chuyện với bên tập đoàn đối tác rồi, mang theo cả Dung Di nữa, chắc tối nay mới về cơ! "

" Thế sao? " Hạ Tuyết đáp, cô thật tâm cũng không muốn vào đây, chuyện cô muốn hỏi hắn còn có thể đợi được. Nghĩ vậy, Hạ Tuyết cũng buột miệng:

" Vậy tôi về đây, anh ở lại làm việc! "

" Khoan đã Tuyết nhi! " Lâm Nhã nói rồi nắm lấy cổ tay cô, tay hắn giữ chặt không cho cô đi. Hạ Tuyết thấy vậy cũng ngẩng đầu hỏi hắn:

" Còn chuyện gì nữa không? "

Lâm Nhã thấy vậy thì cười rộ ra lúm đồng tiền:

" Tuyết Nhi, cũng sắp tới giờ ăn trưa rồi, hay cô đi ăn với tôi một bữa đi. Tất cả bọn họ đều ra ngoài công chuyện rồi, còn lại một mình tôi ăn không nổi! "

Hạ Tuyết vốn không muốn ở đây, càng không muốn ăn cùng Lâm Nhã. Cô không ghét hắn, nhưng đối với trợ thủ thân tín của Mặc Lãnh Phong cô vẫn còn phòng bị, nên vội vàng từ chối:

" Tôi cũng muốn lắm nhưng hôm nay tôi đã mang đồ ăn rồi, tôi nghĩ Lâm Nhã tiên sinh vẫn nên đi ăn một mình đi thì hơn! "

Hạ Tuyết không nói dối, vì ẩn thân Hạ Tuyết khi đến Hong Kong đã khoá tài khoản ngân hàng của mình. Cô căn bản không có tiền nên chỉ có thể ăn đồ tự làm. Cô biết Lâm Nhã cũng giống Mặc Lãnh Phong, từ khâu ăn mặc, ẩm thực, xe cộ cũng phải là mặt hàng tốt nhất. Nhất định sẽ không chấp nhận hộp cơm rẻ tiền của cô, nếu cô nói vậy chắc hắn sẽ buông tha cho mình thôi.

Nhưng xem ra Hạ Tuyết đã nhầm. Sắc mặt Lâm Nhã càng thêm tươi tắn, hắn như một chú chó con hào hứng mà nói:

" Thật không, Tuyết Nhi cô biết nấu ăn sao? Vậy chúng ta không cần phải ra ngoài rồi, tôi có thể ăn cùng cô! "

Hạ Tuyết vội vàng cứu thế:

" Nhưng... các món ăn của tôi rất đơn giản, tôi nghĩ anh không ăn nổi đâu! "

" Ày, ày thì có sao? Tuyết nhi tôi không phải người kén ăn tới vậy! Nào đi, chúng ta sẽ ăn ở văn phòng của tên đầu heo kia... "

" Khoan đã... " Hạ Tuyết nói chưa dứt lời, Lâm Nhã đã nắm cổ tay cô lôi xềnh xệch vào trong công ty, khi đi qua chỗ mấy người bảo vệ còn không quên mắng oai:

" Đây mấy cậu, thấy cô gái này đứng ngoài còn không mời vào. Nên nhớ đây là khách quý đặc biệt của tập đoàn chúng ta, nếu các cậu còn thiếu chuyên nghiệp như vậy thì lần sau nghĩ việc cho tôi hết đi! "

Nói rồi hắn kéo Hạ Tuyết vào chỗ thang máy toà nhà. Hạ Tuyết chỉ kịp quay lại, làm bộ mặt hối lỗi đối với mấy người bảo vệ đang bị mắng oan ngo ngác ngoài kia mà thôi.

Trong văn phòng của đầu heo (Mặc Lãnh Phong)

" Tuyết Nhi, đồ cô nấu ngon thật đó! Tôi còn chưa được ăn cơm nhà bao giờ đây! "

Lâm Nhã ngồi thư thái trên cái ghế sofa trắng, trông hắn có vẻ rất vui sướng khi đưa món bò ngũ vị từ hộp cơm vào miệng. Hạ Tuyết thấy hắn gấp suốt thì lấy đầu đánh vào tay hắn một cái để cảnh cáo rồi gắt lên:

" Anh ăn từ từ thôi, tôi còn chưa được ăn gì! "

" Ày, Tuyết Nhi, cô cũng phải hào phóng một chút chứ, cô nấu ăn ngon như vậy mà cứ giấu tôi hoài. Ngày hay trưa nào cô cũng mang com tới đây đi! "

Hạ Tuyết nghe mà mĩa mai:

" Với sức ăn của anh thì tôi mang một suất còn không đủ! "

" Hề hề, cô nói đúng! " Lâm Nhã chỉ tay tiếp tục ăn. Hạ Tuyết cũng tập trung vào nhìn hấn rồi buột miệng hỏi:

" Sao anh cứ khẳng khẳng muốn ngồi ăn với tôi vậy? Chả lẽ không còn ai khác để đi cùng sao? "

" Có chứ, nhưng chỉ xã giao hoặc công việc thôi. " Hấn cố gắng nuốt một miếng com rồi tiếp lời:

" Tuyết Nhi, cô không biết sao, trừ khi là bắt buộc, còn nếu là người tôi không tin tưởng tuyệt đối tôi sẽ không ngồi ăn cùng đâu! "

" Vậy anh tin tôi sao? Anh không phải nói thế để thăm dò tôi đấy chứ? " Hạ Tuyết hỏi

" Nah, Tuyết Nhi cô đừng nghĩ xấu về tôi như thế chứ? Tôi thấy cô rất thoải mái, chưa kể cô còn rất tuyệt nữa. Tôi đã nghe chuyện của cô ở trong club đó rồi. Bao nhiêu năm đi theo cái tên đầu heo đó, tôi chưa bao giờ thấy hấn chặt vật khi phải đấu tay đôi với một ai. Thế mà Tuyết Nhi, một cô gái trông gầy gò như cô hôm đó lại có thể làm tên đầu heo kia xây xát mặt mày như vậy, chả phải là quá tuyệt còn gì. Bí quyết của cô là gì thế? "

" Muốn biết sao? " Hạ Tuyết khịt khịt mũi rồi quơ đũa:

" Đánh thắng tôi rồi nói! "

" Ày, Tuyết Nhi cô cũng quá thông minh rồi, tranh thủ như vậy thật làm tôi không ngờ nha! "

Hạ Tuyết cười cười, cô đặt âu com xuống bàn rồi quay lại nhìn Lâm Nhã. Chỉ trong phút chốc sắc mặt cô bỗng trở nên trầm xuống, nhìn Lâm Nhã, cô hỏi hấn:

" Thôi giả vờ đi Lâm Nhã, tôi hỏi thật, anh muốn gì! "

Lâm Nhã thấy thay đổi thái độ chóng mặt như vậy thì bỗng ngẩn ra, đoạn hấn tươi cười nói:

" Tuyết Nhi, cô nói vậy là có ý gì, tôi không hiểu. Tôi đã nói rồi, tôi chỉ muốn ăn com cùng cô thôi mà "

" Chắc, chắc... Lâm Nhã, anh nghĩ tôi ngây thơ tới mức nào chứ? " Cô tặc lưỡi, đôi mắt sưng mù như thấu kính nhìn thẳng vào khuôn mặt Lâm Nhã. Khác với Mặc Lãnh Phong, kẻ dùng ánh mắt sâu thẳm kia để nhấn chìm kẻ khác, Dương Hạ Tuyết là người có đôi mắt đủ để phản chiếu bản thân mình trong đó, làm cho không ai có thể nói dối đôi mắt ấy. Đến đây Lâm Nhã đành chịu thua, cúi đầu, hấn cười:

" Cô nói đúng, Dương Hạ Tuyết, tôi không giấu nổi cô! Tôi thật tâm muốn nhờ cô một việc. "

" Chuyện gì? "

Hạ Tuyết chăm chú chờ câu nói của hấn. Lâm Nhã cũng không chán chờ nữa, hấn hít sâu một cái rồi nói thẳng:

" Tôi mong cô hãy cứu lấy Phong! "

Hạ Tuyết bàng hoàng, cô nhìn Lâm Nhã một cách lạ lùng, chỉ chực chờ xem hấn sẽ lộ ra một sơ hở nào đó, nhưng không. Hấn vô cùng nghiêm túc, thậm chí khi cô thấy hấn đi làm công việc trong tập đoàn cũng không hề nghiêm túc đến vậy. Cô còn nghĩ hấn sẽ hỏi cô tại sao cô lại phải tìm hiểu về Mặc thị? Dương lão đại tiền nhiệm thực chất là ai? Hay vị trí thật sự của cô trong Dương gia là thế nào? Đẳng này hấn lại xin cô hãy cứu Mặc Lãnh Phong. Rốt cuộc là thế nào, chả lẽ lão già kia gặp chuyện gì nghiêm trọng rồi.

" Anh nói vậy là sao? Tên đó chả lẽ đang gặp vấn đề gì được. Hấn mạnh tới vậy, cần gì đến tôi! "

" Không, cô nghĩ nhầm rồi Tuyết Nhi! " Lâm Nhã xua tay, trong âm điệu có chút chán chừ " Vấn đề của Phong phức tạp hơn thế nhiều! Nó không đơn giản! "

Hạ Tuyết càng lấy làm lạ, nhất định không buông tha Lâm Nhã:

" Chả lẽ hấn có bệnh gì sao? Nan y hả? "

Lâm Nhã nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

" Có thể nói là như vậy, nhưng là tâm bệnh "

" Tôi vẫn không hiểu ý anh! "

" Tuyệt Nhi, nếu như cô biết thì tôi và Phong là bạn nối khố từ nhỏ, hai gia đình chúng tôi biết nhau cũng lâu. Phong thì vẫn như vậy, từ nhỏ đã khó gần, chỉ có tôi là chịu bần bĩ lân cận với cậu ta. Phong thì lại cho rằng tính cách đó rất phù hợp với lối sống của hắn, nó làm cậu ta trở nên vô cảm, không dính dáng quá sâu tới những mối quan hệ phức tạp... Nó phù hợp cho việc thừa kế Mặc thị, cậu ta nói vậy... Cho đến một sự kiện xảy ra khi hắn vào trung học và.... Tuyệt...Tuyệt nhi tôi... không thể nói ra chuyện này, nó rất phức tạp nên... "

" Để tôi đoán hắn gặp một cô gái tên Dã Liên phải không? "

Hạ Tuyệt bắt chợt lên tiếng. Quả như dự đoán mắt Lâm Nhã tròn tròn, như thể cô là thần thánh phương nào vậy.

" Cô, cô biết về Dã Liên sao? " Lâm Nhã kinh hoàng, một cái tên mà chỉ có những người thân cận với Phong mới biết, tại sao Dương Hạ Tuyệt lại biết được cơ chứ? Hạ Tuyệt nhìn nét mặt của hắn cũng nhếch môi lại:

" Khi anh ở cạnh một người bị ám ảnh với cô gái ấy anh sẽ thỉnh thoảng được nghe tên cô ấy mà thôi. Anh nghĩ tại sao tôi lại mang thai Thiên nhi và Y nhi, không phải vì hắn ta nhầm tôi với cô ấy sao? "

" Vậy...vậy ư? " Lâm Nhã lúc này mới cảm thấy bối rối, nhìn Hạ Tuyệt càng khó nhọc:

" Tôi.... không biết là Phong, thành thực xin lỗi cô! "

" Cũng không phải lỗi của anh" Hạ Tuyệt đáp bình thản " Tôi cũng không phải là hối hận về quyết định đó! "

Nói rồi Hạ Tuyệt cười nhẹ, đúng là cô không hối hận, cô đã từng nghĩ dù cha của đứa trẻ là ai cũng không quan trọng. Đẹp đẽ hay xấu xí, quyền lực hay bần hàn, chỉ là con của cô, cô sẽ đều yêu, đơn giản vậy thôi! Mặc Lãnh Phong hay ai cũng không thể làm cô thay đổi quyết định...

Lâm Nhã nhìn nụ cười của cô, hắn cơ hồ có thể cảm nhận cái niềm hạnh phúc làm mẹ ấy. Cúi đầu, hắn cười nhẹ:

" Dương Hạ Tuyệt, cô thật sự là người mẹ tốt, vậy nên tôi muốn nhờ cô, tuy tôi cũng không thể nào cho cô biết mối quan hệ thực sự giữa Dã Liên và Phong, nhưng sau khi họ chia tay Phong đã thay đổi hẳn. Hắn trở nên tàn nhẫn, khát máu và coi đàn bà là một mối hận, hắn còn tự dần vật bản thân mình, cho rằng mình không thể có hạnh phúc. Nhưng Tuyệt Nhi, ở cạnh cô tôi thấy Phong thật khác biệt, cậu ta trở nên vui vẻ và thoải mái hơn. Thậm chí cậu ta còn làm những chuyện cho cô mà có chết cũng sẽ không bao giờ làm cho một người phụ nữ khác. Nên Tuyệt Nhi, tôi mong cô có thể giúp đỡ Phong, nếu là cô cô nhất định có thể làm cho Phong có được lại hạnh phúc. Tôi có thể nhờ cô chuyện này không? "

Hạ Tuyệt này giờ vẫn lặng im, không cất ngang cũng không phản bác. Tay cô đan lại vào nhau và những ngón tay hờ hững siết lại. Cô hướng mắt ra ngoài cửa kính, nơi những tòa nhà san sát hiện lên chôn đô thị ồn ã. Lâm Nhã vẫn chăm chú quan sát cô cho tới khi hắn nghe được giọng nói khe khẽ:

" Anh có biết tại sao rắn và chuột đồng lại ghét nhau không? "

" Ồm, vì chúng là thiên địch!!! "

" Phải!!! " Hạ Tuyệt gạt đầu, mắt vẫn hướng ra ngoài cửa sổ:

" Mặc Lãnh Phong và tôi là như vậy, chúng tôi sẽ luôn làm tổn thương lẫn nhau. Hắn không quan tâm Y Nhi và Thiên Nhi là con của mình mà hạ độc. Hắn tra tấn tôi, bắt cóc Daisy và biến tôi thành một con tin của hắn. Lâm Nhã, tôi hỏi anh, một người như vậy có đáng để tôi quan tâm không? "

"Tuyệt nhi, nhưng nếu là cô, biết đâu Phong sẽ lại...!!!! "

" Sẽ làm sao? " Cô quay phắt lại, nhìn Lâm Nhã bằng đôi mắt sưng mù đầy phần nộ:

" Anh mong tôi sẽ ở bên hắn sao? Phản bội Dương gia ư, Lâm Nhã tôi không có thù oán gì với anh nhưng mong anh hãy biết ranh giới của mình. Tôi chỉ muốn giải độc cho con của mình, chỉ có vậy chúng tôi mới ở cạnh nhau. Mà chả phải hắn cũng muốn tôi lợi dụng tôi để lấy tin tức từ Dương gia sao? Anh nói xem, chả lẽ điều đó cũng là nguy hiểm. "

" Cái này...!!!! " Lâm Nhã lúng túng, hắn không thể trả lời, bởi một lẽ Hạ Tuyệt đã nói đúng rồi. Phong thật sự có ý định đó, hắn muốn giữ Hạ Tuyệt ở lại lâu hơn một chút, tất cả cũng vì có được cái thông tin của Dương gia từ cô, Hạ Tuyệt vốn thông minh nên có thể nhìn ra ý định đó dễ dàng.

Biểu cảm đó của Lâm Nhã không thể nói dối Hạ Tuyệt, cô lắc đầu, đôi mi chau lại, cố gắng nghiêng rằng cô khẽ nói:

" Lâm Nhã, tôi cảm kích anh có ý muốn giúp Mặc Lãnh Phong, nhưng mối quan hệ giữa hai chúng tôi là không thể, anh hiểu chứ? Ép hai người không yêu nhau ở bên cạnh nhau.... Thật tra tấn! "

" Tuyệt Nhi..." Lâm Nhã gọi tên cô, chần chừ nhìn nét mặt đượm sầu của cô mà cố gắng một lần cuối:

" Tôi không mong cô ở bên cạnh hắn, chỉ xin cô nếu được hãy... hãy để ý tới Phong một chút mà thôi! "

Hạ Tuyệt liếc xéo qua hắn, rồi lập tức đứng dậy, cô lấy áo khoác rồi mở cửa, không quên nói với lại phía sau:

" Tôi mong chúng ta sẽ không bao giờ nói về vấn đề này nữa! "

Nhìn cánh cửa đóng sầm sau lưng, Lâm Nhã trượt xuống ghế, tay gác sau đầu. Sắc mặt căng thẳng bắt đầu giãn ra đôi chút, hần lấy tay bóp trán, hần khẽ nói:

" Tuyệt, vậy là mình phải xúc tiến họ theo một hướng khác rồi! "

Hần nói rồi thích thú với ý nghĩ của mình, đôi lúm đồng tiền cứ thế nở rộ trên khuôn mặt.

Lam Thiên và Từ Y im lặng ngồi sau ghế sau chiếc Mustang, chúng không dám hé răng, sợ làm đánh động tới cô gái với sắc mặt giết người đang nắm vô lăng kia.

Không khí căng thẳng kéo dài mãi cho tới khi họ về lại biệt thự. Lúc ấy đã là 6 giờ tối, Dương Hạ Tuyết mở cửa vào trước rồi vút áo khoác ở ghế sofa. Cô dợm bước vào trong nhà bếp, cốt để tìm chút nước uống thì đã gặp ngay cái người mà cô không muốn gặp nhất đang ngồi trong phòng ăn....

Mặc Lãnh Phong...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Hạ Tuyết nhìn Mặc Lãnh Phong đang ngồi yên vị trên ghế trong nhà bếp, hần đã thay một bộ quần áo ở nhà, trông dáng vẻ thư thái thật khác biệt. Kevin ngồi ngay ngắn dưới chân hần, ngoan ngoãn lặng im, một trời một vực với dáng vẻ chán ghét lúc nó mới về. Cô không hiểu hần đã làm gì con chó để nó thuần phục hần, nhưng cô không hỏi mà chỉ lên tiếng:

" Anh về sớm vậy! "

Hần lật giờ tài liệu, vẫn không ngẩng lên nhìn cô:

" Cuộc họp thành công ngoài dự kiến nên tôi về ngay. Hơn nữa ở đây cũng có chuyện tôi cần giải quyết! "

" Ra vậy!!! " Cô đáp cụt lùn, đúng lúc Lam Thiên và Từ Y cũng bước vào trong phòng bếp, thấy Mặc Lãnh Phong, Lam Thiên lập tức như có phản xạ hô lớn:

" CHÚ VỀ RỒI!!! "

" Ừm! " Mặc Lãnh Phong thoáng ngẩng đầu nhìn hai đứa trẻ, khẽ nhếch môi hần nói:

" Không cần phải chào lớn thế đâu!"

" Cháu xin lỗi chủ! " Lam Thiên đáp gọn. Xong xuôi bèn chạy tới chỗ Kevin, con chó thấy chủ của nó thì chạy lại, liếm liếm lên tay cậu bé. Cậu giắt nó và Từ Y lên lầu, vừa tắm rửa cho nó vừa để cả hai anh em thay quần áo. Hạ Tuyết cũng chẳng màng đến sự xuất hiện của Mặc Lãnh Phong, thần nhiên mở tủ lạnh chuẩn bị bữa tối.

Mặc Lãnh Phong thì ngồi đó, chăm chú nhìn cô làm việc. Tiếng chát chát và mùi thơm của nước dùng đang sôi lồng bong bên bếp ga đều được hần nắm bắt. Mặc Lãnh Phong bỗng rơi vào trầm mặc, đây là những âm thanh hần chỉ mới được nghe dạo gần đây và còn quá mới mẻ với hần. Nó làm hần nhớ đến mẹ hần, người phụ nữ hần kính trọng nhất cũng chưa bao giờ nấu cho hần một bữa cơm. Nhưng đó cũng là chuyện từ rất lâu rồi.

Mặc Lãnh Phong nghĩ vậy khi hần với lấy hộp thuốc để bên cạnh trên bàn. Khi suy nghĩ gì phức tạp về quá khứ hần cũng chỉ muốn hút thuốc mà thôi, thế mà tay hần vừa chạm đến hộp thuốc thì..

CÀNH.....!!!!

Một con dao làm bếp bỗng chốc vọt đến, ghim chặt vào hộp thuốc trên bàn chỉ cách ngón tay Mặc Lãnh Phong đúng vài phân. Thậm chí khi hần còn chưa kịp làm bộ mặt ngạc nhiên thì đã có giọng nói trầm thấp cảnh cáo truyền đến:

" Tôi tưởng mình đã nói anh không được hút thuốc ở đây cơ mà! "

Câu nói đó khiến hần ngừng đầu, nhìn Dương Hạ Tuyết vẫn đang quay lưng lại với hần, nhìn qua không khác xa một người vợ đang yên tĩnh nội trợ là mấy. Kỳ quái thay hần cũng chẳng tức giận, ngã lưng ra sau ghế, Mặc Lãnh Phong tiếp tục rút ra một điếu thuốc, đưa cọt hỏi:

" Nếu tôi cứ tiếp tục thì sao? Cô sẽ ám sát tôi sao? "

" Không!!! " Hạ Tuyết lắc đầu, đoạn cô với con dao nhỏ hơn bên cạnh, quay lại rồi lập tức lia con dao đó vào Mặc Lãnh Phong. Theo phản xạ, hấn nhè nhàng né sang một bên, con dao nhỏ lao thẳng vào chiếc bình gốm đằng sau làm nó vỡ tan rồi lại bay thẳng vào tường. Hạ Tuyết nhìn con dao, khoanh tay đầy tự hào:

" Muốn giết anh tôi phải phi mạnh như vậy chứ? "

Mặc Lãnh Phong nhìn bộ dáng tự hào của cô, cảm thấy cô thật nực cười. Hấn đứng dậy, gỡ con dao trên bàn ăn rồi mang đến chỗ Hạ Tuyết. Đặt mũi dao lên cằm cô, hấn nâng cằm cô lên bằng con dao đó rồi hỏi:

" Cô là đang bắt nạt gì với tôi sao? "

" Bất mãn, đương nhiên là không? " Hạ Tuyết lắc đầu, đoạn cô đoạt con dao từ trong tay Mặc Lãnh Phong một cách dễ dàng rồi quay lại tiếp tục công việc đang dở:

" Tôi chỉ không thấy mục đích của anh mà thôi. Anh đưa Daisy và cả cửa hàng của tôi tới đây, vì muốn cảnh cáo tôi hay là muốn ép buộc tôi. Tôi không hiểu anh đang muốn gì nữa, tôi cũng không thấy lợi ích gì từ việc này cả! "

Mặc Lãnh Phong nghe cô phân tích ngắn gọn. Thực ra hấn cứ nghĩ cô sẽ phải chất vấn hấn với một thái độ bức tức như cô vẫn thường làm kia cơ, trái lại cô chỉ vô cùng bình tĩnh, từ từ hỏi hấn như thế. Thái độ ngoan ngoãn này không khỏi làm hấn nghi ngờ.

Mặc Lãnh Phong nghĩ vậy khi hấn ghé sát vào lưng cô. Làn môi thô ráp kia cũng áp lên vành tai mềm mại mà nói:

" Nếu như tôi nói tôi làm thế chỉ vì cao hứng cô sẽ trả lời như thế nào? "

" Rằng cuộc đời anh thật nhàm chán và bí bách đến độ phải trêu ngươi tôi! " Hạ Tuyết đáp thẳng thừng, đoạn cô ản người hấn ra rồi tiến đến nồi nước dùng:

" Mà anh không giúp đỡ gì cho tôi được sao? Tôi còn một đồng việc ở đây đấy, xin anh đừng có làm phiền tôi nữa! "

Mặc Lãnh Phong bị cô ản ra trước sau cũng không có dấu hiệu rời đi, hấn tiếp tục ghé sát vào bàn bếp, nhìn cô gái bên cạnh mình làm việc. Tay khoanh lại thư thái hỏi:

" Vậy cô không tò mò là do Nhã đã nói cho cô hôm nay ở công ty có phải không? "

Tròng mắt Hạ Tuyết trừng lớn, ánh mắt sương mù liếc xéo hấn:

" Anh biết? "

" Chẳng lẽ tôi không thể cài đặt một số thiết bị đảm bảo an ninh đơn giản sao? "

" Ra vậy!!! " Hạ Tuyết ngộ ra, thảo nào hấn thần thông quảng đại tới vậy, hoá à đã sẵn sàng lắp camera trong phòng làm việc rồi.

" Cô nói chuyện gì với hấn vậy? "Mặc Lãnh Phong nhìn cô, tiếp tục tra hỏi, lần này còn có chút gấp gáp.Giọng điệu ấy khiến Hạ Tuyết dấy lên mối nghi ngờ, cô liếc hấn mà cười một cách tự tin:

" Sao, anh nghĩ tôi có thể nói cho anh ta cái gì ư? Mặc Lãnh Phong tôi biết anh đang dùng Lâm Nhã để thăm dò tôi, anh tưởng tôi không biết sao? "

Hạ Tuyết thật tâm quan sát hấn, cô không tin việc Lâm Nhã có ở đó chỉ là bất ngờ. Có khi những lời hấn nói với cô có lẽ cũng là do Mặc Lãnh Phong sắp đặt cũng nên. Thử hỏi tại sao cô không nghi ngờ cho được.

Mặc Lãnh Phong cũng biết cô đang ám chỉ điều gì. Nhìn cô hấn có thể thấy chút lửa giận phập phồng trong đôi mắt cô. Lúc này hấn mới chợt nhận ra, có thể hôm nay sự khó chịu mà hấn thấy ở cô không phải do những điều hấn đã làm mà là do những thứ tên Lâm Nhã đó nói thì đúng hơn. Chắc hấn đã phải có chuyện gì xảy ra khi hấn rời văn phòng sáng nay rồi. Nghĩ vậy hấn bèn hỏi:

" Nhã nói chuyện gì cho cô sao? "

Cả người Hạ Tuyết chợt cứng lại, ném cho hấn cái nhìn sắc lạnh cô gằm lên:

" KHÔNG PHẢI VIỆC CỦA ANH "

Hạ Tuyết vừa nói khỏi câu, cửa phòng bếp đã mở, Lam Thiên và Từ Y bước nhanh vào trong, theo sau là Kevin. Bọn trẻ đã thay bộ pijama mặc tại nhà, đang vơ vai có vẻ thư giãn vô cùng, cho đến khi bắt gặp hình ảnh Mặc Lãnh Phong cứ sán lại cạnh mẹ của chúng. Mắt chúng tròn to lại,nhưng chỉ một phút Lam Thiên đã mặc nhiên nói:

" Không sao, không có gì đâu! Bọn con cũng hiểu hết rồi, hai người tự nhiên đi! "

Hạ Tuyết trừng mắt, cô ần Mặc Lãnh Phong ra mà nói:

" Không, làm gì có gì mà tự nhiên. Thiên Nhi, con nói vớ vẩn ít.... này, còn anh nữa buông ra đi! "

Hạ Tuyết vừa nói vừa ần Mặc Lãnh Phong ra, nhưng không tác dụng. Bàn tay như gọng kìm ấy bầu trọn lấy làn eo cô, gương mặt ghé sát vào tai cô, giọng hần trầm khàn, quyến rũ, đủ lớn để cả hai đứa trẻ cùng nghe thấy:

" Có sao đâu, tôi và cô mấy ngày gần đây toàn ở trong phòng, làm gì chả lẽ chúng còn không biết, cô đánh giá thấp hai thiên tài quá đấy! Đúng chứ hai nhóc? "

Đoạn hần nói rồi cười một cách thô bỉ với Lam Thiên và Từ Y. Lam Thiên đảo mắt một vòng không nói gì, còn Từ Y thì vừa dọn dẹp chén đĩa vừa giơ một ngón tay cái to kèn càng trước mặt bọn họ. Mặt Hạ Tuyết lập tức biến sắc, có một vệt đỏ ửng hiện lên, cô hô lớn:

" Giỏi lắm, các người hùa vào trêu ngươi tôi đấy à! "

Mặc Lãnh Phong nhìn bộ dạng giận dữ này của cô mà phá lên cười. Hần còn chưa bao giờ thấy Hạ Tuyết lúng túng như thế này, mặt cô đỏ gấc, tai cũng đỏ ửng và cô cố giấu nó bằng sự tức giận, gấc gồng thế mà rơi vào mắt hần lại chỉ có sự tủi thân và khuất phục, thoát trông thật đáng yêu. Và rồi Mặc Lãnh Phong lại nhìn về hai đứa con cũng đang mang một vẻ mặt trào phúng không khác gì mình, hai bản sao nhỏ của hần. Tất cả mang lại cho hần một sự ám áp, phải một cảm xúc gia đình.

Đến đây Mặc Lãnh Phong mới ngăn người, nụ cười ngự trị trên khuôn mặt hần cũng cứng lại. Ám áp, gia đình, từ khi nào những cụm từ này bắt đầu xuất hiện trong trí óc hần. Mặc Lãnh Phong hần chính là kẻ cô độc, hần đã thề như vậy, hần không cần bất cứ ai ở bên thì làm sao có cái cảm xúc gọi là ám áp này.

Suy nghĩ ấy làm hần lắc đầu, giọng điệu hần bỗng chuyển ngoắt lại như cũ, đánh tan không khí trong phòng nhưng chủ yếu là để che giấu sự khác thường của mình:

" Tôi còn có chút việc, khi nào bữa tối xong, gọi tôi!"

Nói rồi hần không nói không rằng đi qua Hạ Tuyết mà rẽ ra khỏi phòng bếp đi đến cầu thang. Bầu không khí đang có chút tiến triển lại chuyển sang khó xử. Lam Thiên, Từ Y và Hạ Tuyết nhìn theo hần mãi cho tới khi thấy bóng hần ở cuối hành lang. Thắc mắc không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Khuôn mặt Hạ Tuyết thần thờ hai giây rồi bỗng chuyển sắc nói lại:

" Càng tốt, khỏi làm phiền tôi! "

Lam Thiên ngồi nghịch bộ dao đĩa bạc trên bàn, ngón tay nhỏ nhỏ di chuyển chúng trên cái đĩa sứ mà nói bằng quơ:

" Dựa theo tiếng động dạo gần đây làm bọn con mất ngủ hàng đêm, con nghĩ mức độ làm phiền của chú ấy còn quá nhẹ đấy! "

" THIÊN NHI, tên nghịch từ này! "

Tiếng hét hò ầm ĩ vang lên, làm cán bước chân lên lầu của Mặc Lãnh Phong. Hần dừng lại, quay mặt nhìn về phòng bếp ồn ã dưới lầu với bao âm thanh cười nói. Căn phòng kia lúc này thật xa lạ, như một thứ hần không muốn và sẽ không bao giờ có thể với tới được.

Những ngày sau đó là những ngày bận rộn nhất của Hạ Tuyết từ khi chuyển tới Hoa Kỳ.

Thậm chí cô có cảm giác mình như bắt đầu trở lại con số không khi mới tới New Zealand vậy. Từ việc sắp xếp lại cửa hàng, thuê thêm nhân công kỹ lưỡng, áp dụng công thức mới cho mùa đông rồi quảng bá thị trường. Chỉ có điều lần này mọi thứ dễ dàng hơn nhờ sự trợ giúp từ Mặc thị.

Những ngày đầu thật không đơn giản, địa điểm tại con phố Roosevelt nhỏ, quán lại khép kín khó tìm. Hầu như những ngày đó lợi nhuận gần như bằng không, cô phải chấp nhận chịu lỗ vì muốn tạo ấn tượng tốt về marketing và thậm chí có những hôm cô còn quên đón con tại trường. Tuy nhiên có một điều không phải ai cũng biết, Dương Hạ Tuyết không chỉ là cựu lão đại của Dương gia mà còn là một trong những thợ làm bánh nổi tiếng nhất New Zealand.

Sản phẩm của cô đã chứng minh cho tài năng của cô. Một đồn mười, mười đồn trăm, tiệm bánh của cô dần nổi trội và đạt mức thu nhập ổn định chỉ trong vòng chưa đầy một tháng. Và cộng với sự tư vấn của Chung Cận Nhiên về khoản đào tạo nhân lực, cô dần dần có thể thoải mái giao cửa hàng của mình cho nhân công đồng thời tạo cho mình nhiều thời gian rảnh rỗi. Công việc những ngày nay tuy khó khăn nhưng rất thoải mái, nó mang lại cho cô niềm vui và sự hào hứng thật sự kể từ khi đến đây.

Chỉ có một điều làm cô cảm thấy phiền toái đó lại là thái độ của Mặc Lãnh Phong. Cô không biết là do sự nhạy cảm của chính mình hay do sự khó ở của hần mà cô có thể cảm nhận được Mặc Lãnh Phong đang trốn tránh cô. Hần vẫn trở về nhà ăn tối, bọn họ cũng chạm mặt nhau thường xuyên, nhưng hần không giao tiếp với cô cả tháng, trừ phi là cô chủ động bắt chuyện với hần. Mặc Lãnh Phong cũng không chạm tới cô nữa, ăn tối xong là lại lên phòng làm việc và sáng lại ra đi.

Đôi lúc Hạ Tuyết sẽ ra ngoài lan can, ngắm khu rừng phong đang chìm vào bóng đêm kia rồi lại nhìn sang căn phòng bên cạnh. Thường thường lan can

bên đó sẽ trống rỗng, hoặc thi thoảng cô sẽ bắt gặp hân đứng trên ban công hút thuốc hoặc uống rượu. Có khi thì cũng giống cô, ngắm nhìn rừng phong tĩnh lặng.

Hình như đó chính là tất cả công việc hân có thể làm, ban ngày lo công chuyện của tập đoàn, tổ chức, tối đến thì sẽ tới một quán bar để đắm chìm trong ánh đèn lấp lánh, để vui đùa với phụ nữ, còn không thì hân sẽ hút rất nhiều thuốc và uống thật nhiều rượu. Một cuộc sống có vẻ hào nhoáng, sôi động nhưng thật ra đối với Hạ Tuyết nó nghe sao thật mệt mỏi.

Hân không có nổi một người để tâm sự, để trải lòng. Cũng chẳng nổi một phút giây để nghỉ ngơi, để bình lặng. Chẳng phải rất mệt mỏi sao? Hạ Tuyết biết chắc điều đó, bởi cô đã từng sống trong cái thế giới ấy khi còn mang cái mác " Dương lão đại " kia, cho nên cô hiểu hân.

Hạ Tuyết nghĩ vậy khi cô bước chân vào trong đại sảnh Mặc thị. Cảm hộp com trên tay, cô bỗng như bị hoá đá. Cô lại làm cái gì ở đây thế này?

Dạo gần đây Mặc Lãnh Phong hay trở về nhà nên cô sẽ liền vô thức làm com cho hân, rồi cũng vô thức chuẩn bị bữa trưa cho hân luôn. Con phố nơi cửa hàng cô cũng đối diện với toà nhà nơi hân làm việc, giờ nghỉ trưa nào cô cũng phải đi bộ qua đây, chả mấy chốc thấy phần com cho hân cô cũng mang tới!

Bị điên rồi!! Hạ Tuyết tự vấn bản thân. Từ khi nào cô bắt đầu nhầm lẫn sinh hoạt cuộc sống của mình với sinh hoạt của một người đàn ông? Chưa hết, cô bắt đầu có thể thấy sự xuất hiện thường xuyên của mình đã là tâm điểm chú ý cho nhân viên tại đây.

Nhờ Lâm Nhã, bảo vệ, tiếp tân ở đây không một ai dám cản đường cô nữa nhưng ánh mắt và cử chỉ của họ cũng đủ để bộc lộ trong đầu họ đang suy nghĩ những gì. Hạ Tuyết có thể đọc được hết, nhất là mấy người lễ tân đang bàn tán về cô ở gần đó, ánh mắt họ ngập tràn vẻ tò mò, nghi kỵ đồng thời cũng có sự chướng mắt. Hạ Tuyết nheo mắt, quay đầu đối diện trực tiếp với mấy người kia. Ánh mắt sương mù như những lưỡi dao gọt sắc làm cho mấy người phụ nữ kia phải cảm nín ngay tức thì.

" Biết sợ là tốt! "

Hạ Tuyết nhủ thầm... Cô lại hướng mắt nhìn thang máy chuyên dụng cho tổng tài kia rồi nhìn hộp com nóng sốt. Bỗng nhớ tới Mặc Lãnh Phong dạo này ăn ít đi rất nhiều, với thói quen uống rượu, hút thuốc và làm việc cật lực như thế rồi cũng có lúc tên già đó ngã ra cho mà xem.

Hạ Tuyết bắt đầu nghĩ tới biểu hiện của hân mấy ngày qua, dạo này có thể nói là hân cũng tốt bụng với cô. Không còn có những lời xúc phạm, không còn cái sự dọa nạt, ép buộc cô nữa. Hân giúp cô mở cửa hàng, gặp lại Daisy, đưa lũ trẻ tới trường. Tuy không thể biện minh cho những gì hân đã làm nhưng.... Chắc!!! Thôi kệ đi, không so đo với hân nữa, coi như là đình chiến rồi.

Quyết tâm đặt ra, Hạ Tuyết bước vào thang máy. Nhớ tới con số Lâm Nhã chỉ ấn có một lần, cô khẽ cười khẩy rồi ấn một dãy số giống hệt. Thang máy đi lên, mở ra dãy hành lang bằng đá hoa cương lấp lánh. Như dự đoán của mình, Mặc Dung Di đã ngồi ở bàn thư ký chờ sẵn. Thấy có người đi vào, cô liền đứng lên chào hỏi thì bắt gặp ngay khuôn mặt của Hạ Tuyết, sắc mặt Mặc Dung Di chợt xuống thấp hơn, cô hô to:

" Sao cô lại vào đây? Ai cho phép? Đi về đi không tôi sẽ gọi bảo vệ! "

Dương Hạ Tuyết thấy cô nổi giận cũng không lấy làm buồn phiền. Nụ cười tươi như hoa, cô tiến lên, gác tay lên bàn làm việc của Mặc Dung Di rồi giả giọng buồn rầu:

" Ôi thôi nào em dâu, tôi dù sao cũng là phu nhân của cái tập đoàn này, chị dâu của em, nói năng nhẹ nhàng một chút kẻo tôi tổn thương. Mà tôi nghĩ em nên nghĩ lại việc đuổi tôi, em cũng có thể hỏi đội bảo vệ của em, nhờ Lâm Nhã họ biết tôi cả rồi! "

" Ô, giờ cô cũng đã tự giác được thân phận của mình rồi sao? " Mặc Dung Di cười đầy khinh bỉ, đúng là không thể tin được lòng dạ của người đàn bà này. Cô luôn biết Dương Hạ Tuyết sẽ bộc lộ bản chất thật, cuối cùng thì cô cũng chờ được rồi.

Dương Hạ Tuyết nhìn vẻ mặt khó chịu của Mặc Dung Di lúc này cũng chỉ có thể tặc lưỡi:

" Chắc, chắc em dâu, sao em cứ lạnh lùng thế nhỉ. Tôi biết em quý tôi mà, hôm nay tôi còn mang đồ ăn trưa tới này, nào vào trong phòng lão già kia ăn thôi! "

" Tôi xin lỗi, bây giờ đang là giờ làm việc. Tôi không nghĩ tổng tài sẽ có thời gian mà tiếp đón cô đâu! " Mặc Dung Di chặn lại, cô đâu có thể để Hạ Tuyết muốn làm gì thì làm được?

Hạ Tuyết chống tay lên cằm, nhìn Mặc Dung Di như muốn thôi miên cô:

" Em dâu, em nói dối cũng phải tập luyện chút chứ? Bây giờ là giờ ăn trưa, làm sao mà có việc được, nhìn bộ dạng em cũng biết là em sắp nghỉ ngơi tới nơi rồi. Thôi không cãi nhau với em nữa, tôi vào đây ha! "

" Dương Hạ Tuyết, CÔ ĐÚNG LẠI CHO TÔI!!! " Mấy chữ cuối cô như là hét lên. Còn chưa có một ai dám thử thách tính kiên nhẫn của cô tới vậy. Người phụ nữ này thật là không biết trên dưới, xấu hổ gì cả, chỉ muốn làm điều mình thích mà thôi!

" Cô không thể vào tổng tài đang có việc riêng, cấm tiếp người ngoài! "

Hạ Tuyết đang đi nhón chân bỗng dừng lại, đôi mày khẽ để lộ sự nghi ngờ hóm hỉnh, khẽ hỏi:

" Làm sao cơ chứ? Tôi chỉ đi vào để đưa đồ, không gây phiền nhiễu. Hay là em dâu đang ghen, không chịu được việc tôi gần gũi người khác! "

Mặc Dung Di bị Hạ Tuyết tán tỉnh một cách trắng trợn bèn lồm gọng nói to:

" Dương Hạ Tuyết, cô thật vô sỉ, tôi nói rồi cô không được vào.....!! "

ẦM!!!!

Tiếng động phát ra từ trong văn phòng không lớn nhưng cũng đủ để cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người. Mặc Dung Di sững người còn Hạ Tuyết thì quay lại lắng nghe chăm chú. Bây giờ cô mới để ý tới những tiếng động len lỏi trong phòng, ngoài âm thanh lạch cạch vang vọng còn cái gì đó như là âm tiết của phụ nữ...

Cả người Hạ Tuyết chợt cứng lại, giây phút sau khoé môi của cô ngoác rộng, thật quý dị khác thường. Rồi cô quay lại Mặc Dung Di đang đứng ở phía sau, nụ cười của cô đáng sợ tới mức Mặc Dung Di phải giật nảy. Có lẽ cô cả đời còn chưa thấy một nụ cười quái dị như thế bao giờ. Hoà lẫn trong âm vang từ căn phòng còn có tiếng Hạ Tuyết khẽ gầm gừ:

" Chà, xem ra có một con mèo nhỏ đang giấu tôi chuyện gì rồi! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Bắt gặp ngoại tình

Hàng lông mày Hạ Tuyết rướn cao nhìn Mặc Dung Di đang bối rối cúi đầu trước cô. Khoé môi chợt lãnh trào cong lên, tiếng động kinh thiên như vậy chả lẽ kẻ ngu cũng không biết, rồi không chần chừ cô với tay vặn nắm cửa. Mặc Dung Di thấy thế lại chỉ kịp hô to:

" Không được mở! "

Nhưng đã quá muộn rồi, cánh cửa chậm trễ mở ra đồng thời đập vào mắt Dương Hạ Tuyết là khung cảnh đồi trụy nam nữ. Trên cái bàn làm việc bằng gỗ dài, người phụ nữ với tấm thân mỏng manh, đang nằm gục trên bàn, váy áo thì bị vén quá ngực, thậm chí từ góc độ của Hạ Tuyết có thể thấy được cặp mông tròn lẳn của cô ta. Hạ Tuyết nghiêng đầu, lần này mục tiêu hướng về người đàn ông phía sau lưng cô gái. Áu phục đen chỉnh tề, chỉ mở đúng thất lưng, mái tóc có chút rối nhưng không sao che lấp vẻ đẹp ma dại. Hắn đang cường lực tấn công người phụ nữ phía trước, miệng phì phèo khói thuốc, khuôn mặt chẳng có nổi tia hứng khởi mà phải gọi là vô cảm thì hơn. Hạ Tuyết cau mày, càng nhìn cô càng cảm thấy người đàn ông này sao trông quen mắt thế nhỉ? À, đúng rồi, cô quên mất, đây là chồng của cô mà!

Tiếng động ngoài cửa khiến Mặc Lãnh Phong đang tích cực luận động cũng ngừng đầu. Hắn bắt gặp ngay bóng dáng của cô gái có mái tóc bạch kim nửa đen, nửa trắng đang đứng ở cửa. Cô đứng khoanh tay, chân đạp lên cửa ra vào, khuôn mặt đầy vẻ châm biếm đang mỉm cười với hắn. Nhìn cô, Mặc Lãnh Phong cau mày:

" Ai cho cô vào đây! "

Hạ Tuyết thấy hắn cuối cùng cũng chú ý đến mình mới bước vào trong phòng, nhìn cô gái dưới thân hắn đang thờ hồng học mà cười ngạo nghễ:

" Tôi không được đến thăm anh sao? Anh biết tôi thừa có quyền mà. Nào tiếp tục đi, anh đang làm cô ấy chán đấy, dùng lực một chút thì chết anh à! "

" Dương Hạ Tuyết, cô đi ra ngay! " Tiếng kêu của Mặc Dung Di vang lên, Hạ Tuyết quay đầu thấy cô đã chạy vào trong, tay cầm tập tài liệu để che mặt. Mặc Lãnh Phong thấy thế cũng không hoảng loạn, hắn chỉ ần người phụ nữ kia ra, đưa cho cô ta một tờ ngân phiếu mà nói:

" Đi đi! "

Hắn cũng không có tâm trạng mà làm trò cười cho em gái mình, càng nhất là trước mặt Dương Hạ Tuyết.

Người phụ nữ kia cũng thật biết điều, bèn lên cầm lấy tờ chi phiếu, rồi cẩn thận nhặt quần áo tung toé dưới đất mặc vào người. Mặc Lãnh Phong cũng chỉnh trang lại quần áo, hắn vứt cái bao cao su đang dùng dở vào sọt rác bên cạnh rồi vừa thất cả vạt vừa nói:

" Thư ký Mặc, em cũng ra ngoài đi "

" Nhưng.....!!! " Mặc Dung Di chần chừ nhìn Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong mới tiếp lời:

" Cô ta để anh xử lý! "

" Dạ " Mặc Dung Di không dám hai lời bèn bước ra ngoài, khi đi ra còn không quên đóng chặt cửa, để lại hai vợ chồng họ ở trong phòng.

Còn lại hai người yên tĩnh, Hạ Tuyết mới quay đầu nhìn Mặc Lãnh Phong đang có khuôn mặt hằm hằm mà nói:

" Ông già, vậy là anh không chỉ có thể mang phụ nữ về nhà, mà xem ra cũng có thể ở trong công việc sao? Tôi phục anh lắm! "

Mặc Lãnh Phong ngồi đối diện với cô neho mắt hỏi:

" Dương Hạ Tuyết, chả lẽ cô đến đây chỉ để nói mấy câu đầy thôi sao? Trở về đi, tôi không có thời gian chơi với cô! "

Hạ Tuyết nghe hần đuôi cũng chẳng nhắc mông, giọng điệu chua ngoa thể hiện rõ nét:

" Ô, cũng phải, Mặc tổng thích chơi với mấy cô nàng xinh xắn, đầy đà cơ mà. Tôi có là cái gì! "

" Dương Hạ Tuyết, cô đây là đang ghen sao? "

Mặc Lãnh Phong nói ra ý tưởng này, chính là không hiểu trong lòng có điểm sáng khoái. Hạ Tuyết thì như ghe phải lựu đạn, quay lại nhìn hần bằng ánh mắt khinh thường:

" Mặc Lãnh Phong, anh bị thần kinh hay hoang tưởng sao, tôi làm sao mà ghen được với mỹ nữ trong ngực anh được! Tỉnh lại chút đi! Tôi hôm nay đến đây để ăn cơm trưa, ra đây, hôm nay tôi có sườn lợn nấu ngó sen ở đây này! "

" Ô vậy sao? " Mặc Lãnh Phong cao hứng, hần vẫn không buông tha cho cô:

" Vậy cô học tóc chạy tới đây, phá hỏng chuyện tốt của tôi. Còn bày ra khuôn mặt đó nữa, Dương Hạ Tuyết, sao tôi một chút vẫn nghĩ là cô đang ghen nhỉ? "

Hạ Tuyết một cái liếc mắt cũng chẳng nhìn Mặc Lãnh Phong, cô cũng chẳng phản kháng lại câu nói đó. Cô chỉ tiếp tục bày biện đồ ăn trưa của mình lên chiếc bàn cà phê gần đó, vừa làm vừa nói:

" Tôi không ghen và sẽ không thể ghen được với cô ta? Anh biết tại sao không? "

Mặc Lãnh Phong không hỏi lại cô, hần chỉ chờ đáp án. Hạ Tuyết lúc này mới dừng động tác của mình lại nói:

" Đơn giản lắm, vì anh không yêu cô ta! "

Mặc Lãnh Phong nghe vậy mà nghi hoặc, neho mắt nói:

" Cô nói vậy là có ý gì! "

" Mặc Lãnh Phong, chả lẽ anh không để ý sao? Ánh mắt anh nhìn cô gái đó khi ấy rất trống rỗng, thậm chí có ý xem thường. Chứng tỏ một điều anh không yêu cô ấy. Dù cô ấy có tồn tại hay không, đối với anh mà nói cũng chẳng quan trọng. Một cô gái anh không yêu mà chỉ lợi dụng tình cảm, tôi thấy đáng thương hơn là đáng ghét rất nhiều ấy chứ? "

Hạ Tuyết nói rồi lại cười khẩy một chút, đúng vậy, cô không thể ghen với cô gái đó, bởi vì hần không hề dành một chút tình cảm gì cho cô gái kia. Cô không phải kẻ ghen tuông vô cớ mà không phân biệt nổi tình yêu thật sự và lợi dụng xác thịt. Cũng giống như Mặc Lãnh Phong, hần cũng đâu yêu thương cô. Cô gái đó và cô giống nhau tới vậy, chả có gì đáng phải ganh tị cả.

" Dương Hạ Tuyết, có một người vợ hiểu biết như cô tôi nên mừng hay buồn đây! "

Mặc Lãnh Phong nói rồi bước tới sau lưng cô thật nhẹ nhàng hết sức có thể. Hạ Tuyết vẫn không để ý tới hần mà chỉ tiếp lời:

" Đương nhiên là mừng, Mặc Lãnh Phong tôi dám khẳng định chắc chắn một điều với anh. Dẫu anh có lấy bao nhiêu người vợ cũng không thể bằng tôi: tôi thông minh, xinh đẹp, biết nấu ăn, tôi thậm chí có thể tự vệ cho mình. Phòng chừng sẽ không có ai hơn tôi được đâu! "

" Thế sao? " Hần cười rồi ôm chầm lấy cô từ phía sau, Hạ Tuyết giật nảy người, đẩy hần ra mà nói:

" Buông tôi ra, anh làm cái trò gì vậy! "

Nhưng Mặc Lãnh Phong càng thêm siết chặt vòng tay, cả cơ ngực ấm áp chạm tới tấm lưng của cô, thậm chí Hạ Tuyết mơ hồ có thể cảm nhận được có cái gì cứng cứng cứ chạm vào sau lưng mình. Mắt cô trừng lớn, cảm xúc đan chen. Cái tên vô sỉ này, không kiềm chế cô hô lên:

" Này, này anh làm cái gì đấy hả? Đi vào nhà vệ sinh giải quyết cho tôi "

" Ô, tôi giải quyết thế nào đây! " Mặc Lãnh Phong nở nụ cười tà mị, càng được đà hần càng dính sát, đủ để cho Hạ Tuyết cảm nhận được tất thảy cái vật nóng hổi, giòn giã kia:

" Chính cô phá hỏng chuyện tốt của tôi, không nên bồi thường tôi sao? "

Nói rồi hần cắn vào vành tai mẫn cảm của cô. Cả người Hạ Tuyết chợt trở nên lạnh toát nhưng cô vẫn buộc chính mình phải bình tĩnh. Cô không thể để

hắn làm càn cô ở đây được, lập tức cô phản ứng lại gay gắt:

"Mặc Lãnh Phong, tôi là vợ anh, không phải mấy bà cô tình nhân anh giữ bên cạnh. Anh nghĩ tôi sẽ làm tình với anh trong cái căn phòng nhuộm mùi đàn bà này sao? "

Động tác của Mặc Lãnh Phong bỗng chốc dừng lại, ánh mắt hắn có gì đó thay đổi, như là bức tức thì đúng hơn. Nó khiến cho đôi đồng tử ẩn sau lớp kính áp tròng đen kia lập loè màu hoàng hôn u tối. Bàn tay hắn hướng lên, bóp lấy cằm Hạ Tuyết khiến cho cô nhìn thẳng mắt hắn, hắn gần giọng:

"Dương Hạ Tuyết, có phải do dạo này tôi nương tay với cô nên cô có thể làm càn phải không? Tôi nói cho cô biết, cô không hề khác biệt so với bất cứ người đàn bà nào đã từng leo lên giường tôi cả. Tôi muốn cô nhớ tới những điều đó, vĩnh viễn! "

Mặc Lãnh Phong nói rồi lại tiếp tục hôn lên cổ cô. Dạo gần đây, hắn biết mình đang trở nên tàn nhẫn với Hạ Tuyết.

Lí do tại sao ư? Chính hắn cũng không rõ nữa, nhưng hắn thấy lo lắng trước cái cảm giác mà cô gái này mang lại cho mình.

Phải, hắn, Mặc Lãnh Phong, tổng tài của tập đoàn Mặc thị, nhân vật quan trọng của Reaper, đang e ngại cảm giác ảm áp mà một cô gái mang lại. Hắn lo sợ cảm xúc này sẽ khiến hắn trở nên đuối, sẽ khiến hắn lơ là cảnh giác, sẽ khoan dung với cô. Rồi nếu như hết hạn mức hợp đồng mà hắn vẫn chưa lấy được gì từ cô thì sao?

Cô mang họ Dương, điều đó sẽ không thay đổi, một người đàn bà phản bội hắn đã đủ lắm rồi, hắn sẽ không cho phép mình lặp lại sai lầm thứ hai thêm lúc nào nữa.

Mặc Lãnh Phong nghĩ vậy khi hắn luồn tay vào sâu trong áo Hạ Tuyết. Nhưng động tác vận nắn của hắn bị chặn lại bởi một giọng nói mỉa mai:

"Ha... anh nghĩ anh đang nói chuyện với ai thế hả? "

Mặc Lãnh Phong ngẩn ra trước câu nói của cô, chưa kịp phản ứng trước câu nói này thì một vật thể đã ngáng vào chân hắn khiến hắn mất đà. Một bàn tay khác thì vươn ra, ả ngã hắn ra cái ghế sofa trắng kia. Cả người bị đập xuống ghế sofa, Mặc Lãnh Phong kêu lên một tiếng đau đớn, chưa kịp đứng dậy thì một cái gì đó nặng nề đã đè lên hắn. Mà nói nặng cũng chẳng phải, gầy gò như một đám mây, nhưng lại có mùi bạc hà rõ rệt. Mùi hương này, Mặc Lãnh Phong từng mất, thấy cả người Dương Hạ Tuyết đang ngồi trên mình. Bất quá hắn kêu lên:

"Dương Hạ Tuyết, xuống đi! "

"Không " Hạ Tuyết đáp thẳng thừng, tay nâng cằm Mặc Lãnh Phong, bắt hắn nhìn thẳng vào mắt mình. Cứ như bọn họ đối chỗ cho nhau vậy. Hạ Tuyết có thể thấy rõ thái độ khó chịu hiện lên trên khuôn mặt của hắn, cô cười uy nị:

"Sao nào, khác biệt chứ? Tôi không xuống, chừng nào tôi còn đeo cái nhẫn bạc rẻ tiền mà anh đưa này thì tôi sẽ không xuống! "

"Cô muốn chết! " Hắn cảnh cáo, con ngươi sắc bén muốn bấm vào cô ra. Hạ Tuyết thấy thế thì giữ chặt người hắn, phần nộ kêu lên:

"Mặc Lãnh Phong, anh nghe cho rõ đây. Tôi là vợ anh, bây giờ cho tới khi kết thúc hợp đồng. Tôi có quyền không ngủ với anh trên cái bàn bần thiêu nơi anh lẩn lộn với phụ nữ. Anh không thể ép tôi. Giống như tôi không ép anh phải kìm nén dục vọng của mình. Anh nghĩ gì vậy, nghĩ rằng mình đặc biệt lắm sao? Nghĩ rằng bất cứ ai cũng phải để mặc cho anh làm gì cũng được à? Tôi nhin đủ mấy cái lí do ngớ ngẩn của anh lắm rồi, sao anh không im lặng đi cơ chứ? "

Hạ Tuyết nói mà như gào lên. Tại sao hắn lại giận dữ cô chứ? Sao cứ phải nói mấy lời tổn thương cô, cô ghét nhất là bất cứ khi nào có chuyện tốt đẹp giữa cô và hắn xảy ra, thì hắn luôn có cách phá hoại chúng. Như thế hắn ghét cô đến mức không để bọn họ có cơ hội hoà hợp. Trong mắt hắn cô đáng khinh đến thế sao?

Mặc Lãnh Phong nằm dưới thân của cô, thấy cô gái trên người hắn đang nhìn hắn với ánh mắt kịch liệt. Cơ thể run lên vì giận dữ, những áng tóc trắng đen lẫn lộn che đi dung nhan nhợt nhạt như sương sớm mùa thu. Trông cô như một con mèo nhỏ đang giận hờn chủ nhân của mình vậy. Cô giận hắn sao? Sao hắn không để ý nhỉ? Hắn biết hắn hay nói lời quá đáng với cô nhưng hắn cũng biết cô chẳng bao giờ để tâm thực sự. Lần này cô giận hắn thật rồi sao? Sao hắn lại không thích cô tức giận với hắn như vậy chứ?

Mặc Lãnh Phong chờ người trước những câu hỏi mình vừa đặt ra, hắn muốn nói gì đấy rồi lại thôi. Và khi hắn không biết phải phản ứng thế nào thì lại có giọng nói cứng cáp bên tai:

"Đừng có xem thường tôi, tôi sẽ cho anh thấy như thế nào là được ôm ấp bởi một người vợ thực sự. Tối nay về nhà sớm, hiểu chưa! "

Mặc Lãnh Phong đang lơ mơ chợt đứng hình. Hà, hắn nghe lộn không vậy?

"Cô nói gì cơ "

"Còn nói gì nữa, tôi bảo anh tối nay về nhà sớm. Chúng ta sẽ làm như là vợ chồng thật sự, anh hiểu chưa hả! "

Nói rồi Hạ Tuyết đứng dậy, cuống cuồng đi ra phía cửa, để mặc Mặc Lãnh Phong ngơ ngác ngồi trên trường kỉ. Nhưng khi tay chạm đến nắm cửa, cô chợt dừng lại, từ góc độ của Mặc Lãnh Phong có thể thấy một mảng đỏ rõ rệt trên vành tai của cô. Hạ Tuyết không quay đầu nhìn hắn mà chỉ nói với lại:

" Anh ăn trưa luôn đi, tôi phải về đón con đây, đừng có mà bỏ trốn đây. "

Tiếng đóng cửa phát ra, rồi có tiếng bước chân vội vã rời đi báo hiệu cho hần biết cô gái đó đã chạy khỏi đây rồi. Mặc Lãnh Phong ngồi dậy, chống tay lên cằm một hồi suy nghĩ. Rồi chỉ vài phút sau Mặc Dung Di cũng mở cửa tiến vào. Cô nhanh chóng đến bên cạnh hần mà nói:

" Chủ tịch, đến giờ hẹn ăn trưa với cha con Tôn tổng rồi, ngài nên chuẩn bị đi! "

Mặc Lãnh Phong vẫn để tay lên cằm, ánh mắt lại lướt đến những món ăn đậm bạc trên bàn, thế rồi hần lại nghĩ đến lời hẹn với cô gái ngốc nghếch kia, khẽ cười một chút hần nói:

" Không cần nữa "

" Dạ!!! "

" Cứ nói với ông ta là do tôi lỡ có một cuộc hẹn gấp rồi không thể đến được đi! "

" Vâng em hiểu rồi! "

Mặc Dung Di hiểu ý rồi đi ra ngoài, đóng cửa lại. Còn lại một mình trong phòng, Mặc Lãnh Phong chậm chậm cầm đũa ăn những món ăn được bày sẵn trên bàn:

" Ngon thật "

Hần tự nhủ, khẽ cười khi nghĩ tới dáng vẻ tối nay của ai kia. Chết tiệt! Hần lại cho là cô đáng yêu rồi!

" Em đã sẵn sàng về chưa! Giờ đã 5h tối rồi đó! "

Chung Cận Nhiên đứng trước quầy thanh toán, nhìn cô gái xinh xắn đang luống cuống làm việc kia mà mắt kiên nhẫn hô lên. Cô cười một chút với hần rồi nói:

" Anh chờ em một chút, em thanh toán rồi giao ca cho ca tới là có thể về được rồi! "

Chung Cận Nhiên nhủ mảy, hần rất không vui. Cửa hàng mới mở, cô rất bận rộn, lúc nào cũng tới muộn mới về. Hần sợ cô tăng ca mệt nên ngày nào cũng tới đón, bắt cô đứng giờ là phải về nhà. Giả dụ cô ngắt ra đó thì hần biết ăn nói với Mặc tiên sinh và phu nhân thế nào đây!

Nhìn bộ dáng sốt ruột của hần, Daisy khẽ cười, cô quay lại đưa cho vị khách hàng kia chỗ tiền thừa rồi sau đó mới quay lại với Cận Nhiên:

" Rồi, rồi, em biết rồi. Em về cùng với anh đây! "

Chung Cận Nhiên thấy thế cũng khoan khoái nói:

" Biết thế là tốt! "

Daisy cười thích thú với Chung Cận Nhiên, đến mức cô không nhận thấy vị khách hàng vừa ra khỏi cửa hàng kia đã ghé vào một chiếc ô tô nãy giờ vẫn kiên nhẫn chờ ở bên đường. Cửa ô tô mở ra, người đàn ông ngồi nghiêm túc vào trong xe, ngay bên cạnh hần là cô gái xinh đẹp đang an nhàn ngồi ở ghế sau. Thấy người đàn ông bước vào, cô liếc đôi mắt phượng sắc sảo mà nhìn hần hỏi:

" Thế tình hình thế nào? "

" Dạ, Mẫn tiểu thư, tìm ra họ rồi ạ! Nhưng có vẻ họ không rơi vào nguy hiểm như chúng ta nghĩ "

" Hừ! " Triệu Mẫn Đường nheo mắt, sự khinh thường lộ rõ trên khuôn mặt:

" Đừng lo là cảnh giác, đây là điều mà chúng muốn chúng ta nghĩ đấy! "

" Thế bây giờ chúng ta phải làm thế nào ạ! " Người đàn ông dò hỏi, Triệu Mẫn Đường xoa tay lên cằm suy nghĩ, đôi mắt đen láy lấp lánh rồi nói:

" Tạm thời chúng ta không manh động, cứ tiếp tục theo dõi bọn họ, có gì thì báo cáo cho tôi, hiểu chưa? "

" Rõ, thưa tiểu thư! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Văn phòng tổng tài là vương quốc của ta

" Ảnh trên là miêu tả căn biệt thự trên đồi phong của Mặc tổng. Mời các bạn đón xem chap mới.

Aikaba Hikori "

" Tôi hiểu, tôi hiểu mà. Cảm ơn thư ký, dù sao chỉ là một bữa tối, Mặc tổng cũng có việc đột xuất cần phải giải quyết, không thành vấn đề với tôi đâu! "

Tôn Lập cười nói vào trong máy điện thoại. Đầu dây bên kia có giọng của phụ nữ vọng lại đầy hối lỗi, nhưng cũng thực từ tốn giải thích với Tôn Lập. Tôn Lập lại làm lệ như không có vấn đề gì, đợi tới khi đầu dây bên kia chỉ còn thanh âm tút tút của đường truyền thì sắc mặt vui vẻ của ông ta mới trở nên đầy cảm phẫn, đập điện thoại mạnh bạo xuống bàn, ông ta tạo ra âm thanh đủ để cả nhà hàng quay lại nhìn mình. Tôn Hoài Vĩ nhìn thân sắc khó coi của ông thì mới lên tiếng:

" Cha, anh ấy không đến sao? "

" Không, tên đó bây giờ dám coi thường cả chúng ta nên mới không tới. Cha dù gì cũng là đối tác làm ăn của công ty hắn, vậy mà gần sát đến nơi mới thông báo có việc bận, hắn đúng là kẻ coi trời bằng vung "

Tôn Hoài Vĩ không muốn thấy Tôn Lập tức giận liền nắm lấy tay ông, giọng an ủi:

" Cha, cha nên hạ hỏa đi. Mặc Lãnh Phong là một món hời lớn như vậy, cha mà nóng giận quá sẽ bẽ bề kế hoạch đấy! "

" Hừm!!! " Tôn Lập hừ mạnh, ông ta đưa ly rượu vang lên miệng rồi một hơi uống cạn, đoạn trêu mếu nhìn Hoài Vĩ:

" Con gái, con biết cha rất yêu con, nhưng cha nghĩ con nên từ bỏ tên Mặc Lãnh Phong đó đi thì hơn. Dù sao trên đời này đàn ông tốt vẫn còn rất nhiều, con gái cưng của cha đâu phải thiết thòi mà phải chạy theo một tên đàn ông cơ chứ? "

Tôn Hoài Vĩ quay ngoắt lại nhìn ông. Ánh mắt vô cùng tức giận, giọng uy khuất của một cô bé được nuông chiều đáp lại:

" Cha, cha nói gì thế, con không biết nhưng con nhất định phải lấy được anh ấy. Anh ấy là người đàn ông hoàn hảo trong tưởng tượng của con, không lấy anh ấy con sẽ ở giá cả đời cho cha coi! "

" Nhưng Mặc Lãnh Phong đã là người có gia đình " Tôn Lập tiếp tục lo lắng nhìn cô " Con đâu nhất thiết phải kiếm một người có gia đình chứ? Mà cha phải lần xem mắt trước hắn đã làm bề mặt con trước mặt vợ hắn đó sao? "

" À đàn bà xấu xí đó sao? " Tôn Hoài Vĩ lườm nguýt, nghĩ đến khuôn mặt mà cô chỉ muốn xé nát ra kia cô lại càng cảm thấy bực tức:

" Cha không phải lo về cô ta. Một người học thức tệ hại, xấu xí, tính khí lại ương gờ như vậy không thể xứng đáng làm phu nhân Mặc Thị. Con nghĩ Phong lấy cô ta cũng chỉ vì muốn trục tức Trình phu nhân mà thôi, chứ anh ta không đến mức mù quáng mà đi lấy một con đàn bà ngu xuẩn như vậy đâu! "

" Nhưng Vĩ Nhi, cha là lo cho con. Dù chúng ta có sự hậu thuẫn của Trình phu nhân lẫn tên Steven đó nhưng Mặc Lãnh Phong là một kẻ cứng đầu, cha sợ rồi con sẽ vì hắn mà lao tâm khổ tứ vô ích mà thôi! "

Tôn Hoài Vĩ nghe vậy càng làm ra vẻ coi thường:

" Ôi chỉ là đàn ông thôi mà cha, con gái cha xinh đẹp như vậy, làm sao có thể để một người như cô ta đề đầu cười cồ. Cha hãy cho con thêm chút thời gian, với ngoại hình và gia thế của con, con không tin mình không khuất phục được hắn! "

Tôn Lập nhìn con trông thật lo lắng, nhưng trong ánh mắt ông ta ngập tràn ý cười. Diệu kế " Dương Đông kích Tây " của ông ta đã thành công thu hút sự chú ý của con gái mình. Khẽ xoa đầu Tôn Hoài Vĩ, Tôn Lập gật gù:

" Vậy là ổn, con gái không phải lo. Cha hứa sẽ thu xếp ổn thỏa cho con cả thôi! "

" Dạ, cha là tuyệt nhất! " Tôn Hoài Vĩ bỏ nhào vào lòng Tôn Lập, trên khuôn mặt xinh đẹp bỗng hiện lên vài vệt tàn độc. Người phụ nữ kia, cô chắc chắn sẽ khiến cô ta phải hối hận vì dám khiêu chiến với cô mà xem..

" Hắt xì!!!! " Dương Hạ Tuyết xoa xoa mũi, chà không biết là ai lại nói xấu cô rồi. Không phải một lần mà là liên tục, Lam Thiên và Từ Y ngẩng đầu nhìn Hạ Tuyết cứ hắt xì liên tục mà lo lắng. Từ Y kéo kéo áo cô, hươ tay:

_ Mẹ, mẹ không sao chứ! _

" Mẹ không sao! " Cô đáp lại, nhìn đồng hồ đã 8 h tối cô quay lại bảo lũ trẻ:

" Thôi hai đứa mau đi ngủ đi, mẹ cũng về phòng đây "

" Oa, tại sao? " Lam Thiên hô lên, cậu bé rất không vui, Từ y cũng giậm chân, phản đối:

" Ngày mai là thứ bảy mà, bọn con không muốn ngủ sớm! "

Hạ Tuyết cũng không hài lòng trước thái độ nhõng nhẽo, đáp lại:

" Mẹ cũng không có đùa nha, hôm nay mẹ có việc cho nên hai đứa phải đi ngủ sớm, không cãi lại! "

" Nhưng....!!! "

Hạ Tuyết quay đầu, mắt híp vào, cô biết cô đang bày ra bộ dạng lão đại dọa bọn trẻ khiến chúng không thể nói gì, đành ngậm ngùi đi lên giường. Nào ngờ đầu cô vừa đến được cửa ra hành lang đã có người nói vọng lại một câu:

" Y Nhi thấy chưa, chiến tranh lạnh giữa vợ chồng ảnh hưởng thế đấy! "

Làm Hạ Tuyết đang đóng cửa lại phải quay vào trong rồi một lúc lâu sau mới đi ra. Đêm đó nằm trên giường lớn, hai đứa trẻ đều không ngủ mà chỉ hướng mắt lên trần nhà. Từ Y xoa xoa cục u trên trán mà quay ra lườm Lam Thiên. Bộ mặt " Em ghét anh " đó có lẽ sẽ là thứ mà Lam Thiên nhớ mãi suốt quãng đời còn lại của cậu...

Dương Hạ Tuyết bước ra khỏi phòng tắm, cả người cô chỉ khoác đống một chiếc áo sơ mi đàn ông cỡ lớn, mái tóc ướt sũng loáng thoáng nước đang được cô lau qua loa bằng chiếc khăn tắm vắt ở trên vai. Chạy nhanh ra giữa phòng, cô tính nhắm khoảng thời gian Mặc Lãnh Phong sẽ trở về nhà. Chắc còn mười phút nữa thôi...

Mẹ kiếp! Hạ Tuyết tự rửa bản thân sao mà lờ lờ, tự dưng lại đi nói mấy lời đó với Mặc Lãnh Phong, thậm chí bây giờ nghĩ lại cô cũng cảm thấy mình thật đáng xấu hổ. Nếu là cô của mấy năm trước, có dùng súng bắn chết cô cũng không nghĩ là mình sẽ nói điều này với một người đàn ông. Nhưng đã lỡ rồi, đâm lao thì cũng phải theo lao mà thôi...

Hạ Tuyết cố gắng lau tóc, mắt cũng vô thức hướng ra cửa sổ ban công. Chợt, động tác của cô dừng lại, môi khẽ mở:

" Tuyết! "

Ngoài cửa sổ, những bông tuyết đầu mùa chợt hiện ra, lấp ló trong màn trời đêm, phản chiếu dưới ánh sáng của căn phòng như những hạt bụi kim cương văng trên nền đất. Hạ Tuyết thán phục, cô quên cả việc chuẩn bị, cũng quên luôn cả tình trạng hiện tại của mình, mắt dán vào tấm kính, đôi mắt sương mù tái hiện cảnh sắc bên ngoài.

Cô nhớ cha mình từng kể mẹ của cô thích tuyết lắm, thích đến độ mùa hè là bà chỉ muốn về Đan Mạch với ông để ngắm tuyết mà thôi. Và cũng vì sở thích ngắm tuyết cả bốn mùa nên mới đặt cho cô cái tên nghịch lý là Hạ Tuyết. Dần dà cũng giống như mẹ cô, Hạ Tuyết mỗi lần thấy tuyết rơi là cũng quên hết cả mọi việc, tập trung vào xung quanh.

Nhưng bản thân Hạ Tuyết cũng không ngờ sự bất cẩn này khiến cô hoàn toàn lơ là trước hình bóng người đàn ông đang tiến vào trong phòng. Mở cửa, hần bất gặp bóng dáng Hạ Tuyết với mái tóc ướt đang ngồi bên bậu cửa sổ, tay vẽ vòng tròn lên tấm kính mà trững người, được một lúc sau hần tiến lại gần.

Một bước và hai bước chân, cô gái vẫn không để ý người đàn ông kia đang ngày càng tới gần mình. Ba rồi bốn, cô vẫn còn đang mãi ngắm tuyết rơi rồi lại cười một mình. Năm, sáu,.... mấy chục bước chân, phải đến khi một bàn tay gần guốc đặt lên tấm kính trước mặt cô cùng giọng nói trầm khàn quen thuộc ấy thốt lên:

" Cô bất cẩn quá nhỉ? "

Dương Hạ Tuyết giật mình, lập tức quay lại, cánh mũi vội sượt qua gò má của một người nào đó, đồng thời ấn vào đó một nụ hôn.

Nháy mắt, không khí trong phòng trở nên nhạy cảm lạ thường.

Hai người cùng mở to mắt, một xám một tím chạm vào nhau. Rồi trong phút chốc ánh mắt sương mù kia lộ ra một sự bối rối, khiến cho đôi mắt màu hoàng hôn cũng neho lại đây nguy hiểm

Hạ Tuyết siết chặt tay, bởi cô sợ nếu cô nhìn Mặc Lãnh Phong lâu hơn nữa chắc trái tim cô sẽ loạn nhịp mất. Cô biết Mặc Lãnh Phong là người có một vẻ ngoài bất phàm, nhưng cô không nhớ là hần đẹp như vậy. Trông cứ như một vị hoàng tử bóng đêm, u tối và tàn ác, nhưng đồng thời cũng khiến cho người ta không khỏi ngỡ ngàng. Mà Hạ Tuyết dù sao cũng là phụ nữ, phụ nữ nào mà chẳng thích cái đẹp, không phải sao?

Khẽ cúi đầu, Dương Hạ Tuyết cắn cánh môi đỏ hồng, không ngại hành động này đã tạo ra một nhát dao chí mạng cho người đàn ông. Giọng cô cũng nhỏ nhẹ, nhưng hiển nhiên vô cùng:

" Anh về rồi! "

Lời chào giản đơn, thuần thủy như một người vợ đón chồng về ấy khiến Mặc Lãnh Phong như mất hồn. Ngay tức khắc hắn bế thốc Dương Hạ Tuyết lên rồi không nói không rằng quăng cô lên giường. Hạ Tuyết bị văng lên đó bất ngờ, trên người cũng chỉ mặc độc cái áo sơ mi liền bị bay ra, lộ hết cả xuân quang, mái tóc uon ướt chưa khô càng thêm phần tà mị. Trông thật vừa giống một tiểu thư lại như nữ tử phong trần vậy. Con người Mặc Lãnh Phong như bị một ngọn lửa đen nuốt chửng, hắn gầm gừ trong cuống họng:

" Dương Hạ Tuyết, đây là cô tự tìm! "

Bóng đèn to lớn kia vụt tắt. Dưới nền nhà, quần áo văng tứ tung, có ai đó đã tắt đèn rồi, chỉ còn những bóng tuyết ngoài cửa là đang soi sáng cả gian phòng. Trên chiếc giường hỗn độn kia có âm vang của đàn ông:

" Dương Hạ Tuyết, cô luôn ăn mặc như vậy mỗi tối để quyến rũ đàn ông sao? "

Đối lại câu hỏi kia là một thanh âm mang đầy sự tức giận:

" Anh đừng đánh đồng, tôi ngày xưa đi ngủ lúc nào cũng mặc thế này, từ hồi nhỏ rồi! "

" Ô cô dám đăng từ khi đó rồi sao? " Người đàn ông cười đùa, bỗng hắn cảm thấy có một ai đó thò tay xuống dưới, bóp lấy tiểu nhị của hắn làm hắn khê rên lên. Làm cho cô gái đang nằm dưới thân hắn cười khanh khách:

" Đáng đời, ai bảo anh chọc giận tôi! "

" Dương Hạ Tuyết, cô như thế này là muốn tôi chơi với cô cả đêm sao? " Hắn gầm gừ, quả nhiên vật trong tay Hạ Tuyết kia liền cứng lên trông thấy. Hạ Tuyết thấy thế thì phì cười, cô lại đặt tay lên ngực hắn, những ngón tay thon nhỏ chà sát qua lại đầy khiêu khích:

" Vậy thì cô lên, ông già tôi trẻ hơn anh tận 10 tuổi đấy. Tôi không tin mình sẽ thua anh về khoản này đâu. Trước đây những người qua tay tôi đều nói tôi có sức công phá khủng khiếp đấy! "

Mặc Lãnh Phong đang vui vẻ chợt có chút gì đó khó chịu. Hắn cũng không để ý chuyện cô có là xử nữ hay không, nhưng khi nghe đến món đồ của mình đã có kẻ khác chạm qua, hắn bỗng cảm thấy phi thường không thoải mái. Ngồi thẳng dậy, xách thân thể cô ngồi lên đùi mình, hắn gầm gừ:

" Đừng xem thường tôi, những kẻ yếu đuối đó không phải là tôi đâu? "

Đoạn hắn hôn vào môi cô, cánh môi cô bị hắn cắn đau, cả người bị hắn áp chặt đến không thở nổi. Có tiếng rên rỉ dao động cùng một ngọn lửa đang bùng cháy. Mãi lâu sau khi cả hai đã thỏa mãn dục vọng Mặc Lãnh Phong mới ngồi dậy, nhìn qua đồng hồ trên tường cũng đã 5h sáng rồi, hắn cũng chẳng muốn phạm thời gian bên người dậy.

Dương Hạ Tuyết nhìn bóng lưng hắn đang mặc quần áo mà đăm chiêu. Cô nhận ra hắn lúc nào cũng vậy, chưa một lần Hạ Tuyết thức dậy mà thấy bóng người của hắn nằm bên mình. Sau mỗi một cuộc yêu hắn đều rời đi, không bao giờ muốn ở cạnh một ai, như thể đây đối với hắn chỉ đơn thuần là giải quyết nhu cầu vậy.

" Haizzz!!! " Dương Hạ Tuyết bỗng thở dài, nhìn bóng lưng hắn sắp về phòng, không nhịn được bèn nói vọng theo:

" Ông Già!!! "

Quả nhiên Mặc Lãnh Phong dừng bước, quay đầu:

" Sao? "

" Sau này tôi vẫn cứ đến công ty anh nghỉ trưa nhé! Dù sao nếu bắt gặp được cảnh hôm nay nữa xem ra cũng vui lắm! "

Hạ Tuyết đùa cợt, cô biết rằng với tính cách này của Mặc Lãnh Phong mình nhất định sẽ bị từ chối thẳng thừng ngay thôi. Cô cũng chẳng mong đợi gì từ hắn, bọn họ có thể yên bình như những ngày qua cũng là tốt rồi. Ai ngờ, Mặc Lãnh Phong vừa mặc áo, vừa nói:

" Tuy cô....! "

Nói rồi hắn mở cửa, trở về phòng. Hạ Tuyết ngẩn ngơ nhìn theo rồi lại nằm xuống giường, đắp chăn đi ngủ. Không hiểu sao nụ cười trên môi cô lúc này vẫn chưa tắt nhì?

Như lời Mặc Lãnh Phong nói, Dương Hạ Tuyết được nghỉ trưa tự do tại Mặc thị và đương nhiên cô phải đến. Nhưng đồng thời việc này lại đẩy lên một vấn đề đau đầu khác trong công ty, ở các phòng ban mà nhất là mấy bà cô tám chuyện trong tập đoàn được thể đồn ầm lên. Đâu đâu cũng là những tin đồn về cô gái có mái tóc hai màu, trông nhỏ bé và cổ quái thường lên văn phòng chủ tịch hội đồng vào tầm lúc đầu giờ nghỉ trưa và ra về vào khoảng một, hai giờ chiều.

Nếu chỉ là một cô gái lên văn phòng tổng tài thì nhân viên không nói làm gì. Ai trong công ty chẳng biết tổng tài bọn họ vốn phong lưu, thỉnh thoảng có

mấy cô gái lên tìm gặp, hoặc nhận làm bạn gái cũng nhiều, mấy tin tức đó cũng cũ mèm rồi. Nhưng cái điều làm mấy bà cô đó shock hơn cả đó là cô gái này xuất hiện ở nơi thiêng liêng đó gần như mọi ngày, ban đầu chỉ một hai ngày, sau thì hầu như trưa nào cũng đến. Còn chưa đủ, nghe đầu phó tổng của bọn họ rất hậu thuẫn cô gái này, luôn căn dặn bảo vệ thấy cô phải mời vào ngay, không được chậm trễ.

Điều này đã làm cả tập đoàn Mặc thị ai ai cũng thành thám tử cả, cố gắng đoán già đoán non thân phận cô gái. Thậm chí có người còn canh lúc giữa trưa để đứng xem cô mặt mũi thế nào. Bao nhiêu câu từ cũng to nhỏ nói ra hết...

"Trời ơi, cậu nhìn xem, cô ta trông tầm thường vậy sao có thể là bạn gái tổng tài. Cô nhớ Jina không, danh ca nổi tiếng như vậy, Mặc tổng chơi xong còn vút chán chứ gì nữa..."

"Thôi đi, nhìn lại cho tôi, Jina còn chẳng được lâu thế, cô à này là đặc biệt rồi đấy!"

"Hay cô ta là họ hàng với tổng tài!"

"Có thể lắm, nhưng họ hàng nào lại đi thăm người thân mỗi ngày thế chứ? Với lại tôi nói cho cô biết, tôi ở công ty 6 năm nay, ngoài thư ký Mặc kia còn chưa thấy tổng tài nhận người thân ai cả!"

"Đúng đúng, cô gái kia đến đây chắc nhận hết ân sủng rồi!"

Trong không khí có giọng mỉa mai:

"Phen này tôi nghe nói Tôn Hoài Vĩ sắc nước hương trời như vậy chắc cũng bị xếp xó mất, ai bảo tổng tài ăn thịt nhiều quá bây giờ chuyển sang ăn cái thảo rồi!"

Ha ha ha... Tiếng cười vang xa, tưởng chừng vô hại lại lọt vào tai vị tiểu thư đài các vẫn đang im lặng nghe ngóng trước cửa phòng nghỉ nhân viên. Bàn tay nắm chặt, bộ mặt ghen tuông càng trở nên vằn vện, khó chịu.

Còn trong khi đó, "cây cải thảo" nổi tiếng đang làm mưa làm gió tại công ty thì lại vô cùng an vị trên cái ghế sofa dài trong văn phòng tổng tài.

Dương Hạ Tuyết nằm trên ghế, gác tay lên trán, nhắm mắt nghỉ ngơi. Mặc Lãnh Phong thì vẫn như cũ, ở chỗ ngồi của hắn, xem tài liệu. Mặc Dung Di đứng cạnh bên chỉ chờ gì đó, ánh mắt thì thoảng lại ngược lên nhìn Hạ Tuyết một cách ngán ngẫm.

Mấy lời đồn ở trong công ty là thư kí sao Mặc Dung Di lại không biết. Dù thứ bảy bận rộn trong sáng mà thực tế chả có cái nào trong đó đúng cả. Dương Hạ Tuyết thì vẫn cứ là Dương Hạ Tuyết. Mỗi ngày cô ta sẽ tới đây ăn cơm, đọc sách, trêu ghẹo ban thư kí rồi ba hoa khi có Lâm Nhã vào cùng. Phòng tổng tài vốn yên tĩnh giờ nghỉ trưa nay lại như cái chợ vỡ bởi có thêm hai kẻ lăm lăm.

Chưa hết, được một thời gian người đàn bà kia càng ngày càng trở nên vô sỉ. Có một hôm Hạ Tuyết ngủ quên trên ghế sofa, thế là hôm sau cô ta xuất hiện, bê nguyên cả bộ chăn gối xếp ngay ngắn vào tủ, đúng giờ nghỉ trưa thì lôi ra dùng cho tiện.

Mặc Dung Di còn nhớ như in vào một hôm tuyết rơi đầu mùa. Cô vào phòng thì thấy Hạ Tuyết đang ngồi ngâm chân nước nóng ở ghế sofa, người khoác cái chăn bông in hình gấu bắc cực, mồm nhai cái snack rong biển gì đó. Thấy cô, cô ta còn rúc vào ngồi ngâm cùng, bảo là "cho có đồng bọn".

Vô sỉ, rất rất vô sỉ!

Dương Hạ Tuyết đã vậy, anh cô còn như ngầm đồng ý. Ban đầu Mặc Dung Di thấy họ còn cãi nhau về vấn đề này, dần dà Mặc Lãnh Phong như không can thiệp, để mặc Hạ Tuyết muốn làm gì thì làm. Cuối cùng văn phòng của con người chức vị cao nhất trong Mặc thị vào buổi trưa liền biến thành vương quốc cư ngụ cho Dương Hạ Tuyết.

May mắn thay, điểm mạnh duy nhất mà Mặc Dung Di thấy còn vót vát được ở Hạ Tuyết đó là cô ta rất đúng giờ. Xong giờ nghỉ trưa Hạ Tuyết sẽ ra về, không nán lại lâu cản trở công việc. Nếu hôm nào công ty quá bận bịu, cô ta sẽ nhìn tình huống mà đi về lập tức chứ không dè dặt. Mặc Dung Di tính đi tính lại, thấy Hạ Tuyết có mỗi điểm đó là đáng khen ngợi. Còn lại chỉ thất bại và thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Dạy dỗ đặc biệt

"Aikaba tôi xl vì viết chuyện muộn, chả là tôi đã ra nc ngoài du học, chuyển nhà rất mệt mỏi. Bây giờ mới xong nên chương này viết dài hơn 1000 từ. Mong mọi ng đón đọc..."

Biết vậy nhưng Mặc Dung Di cũng không thể làm gì Hạ Tuyết, đành để cô tự tung tự tác thoải mái còn mình thì trở lại công việc. Khẽ cúi đầu nhìn xuống đồng văn kiện đang được Mặc Lãnh Phong xem xét, Mặc Dung Di từ từ nói:

" Chủ tịch, 1h chiều nay Steven tiên sinh sẽ đến đây để xem xét dự án khu nghỉ dưỡng trong rừng chúng ta đề xuất. Tôi thấy ngài cũng nên chuẩn bị đi ạ! "

" Ừm! Tôi biết rồi!" Mặc Lãnh Phong đáp ngắn gọn, sự chú ý vẫn không rời khỏi tập tài liệu trong tay. Mặc Dung Di thấy hẳn không có gì phản ứng bèn ra ngoài tiếp tục công việc. Cuộc họp hôm nay quan trọng như vậy, cô càng phải đến sớm ở phòng hội đồng để chuẩn bị.

Mặc Dung Di đi rồi, Mặc Lãnh Phong mới cúi đầu xuống bàn tiếp tục công việc dang dở, mãi đến khi từ bộ đàm ở phòng thư ký báo cáo cho hẳn đã đến giờ họp, hẳn mới từ từ đứng dậy. Cầm tập tài liệu trên bàn mà bước ra khỏi phòng làm việc, tay đặt trên nắm cửa chợt bị một giọng nói chặn lại:

" Họp hành vui vẻ, ông già! "

Tiếng kêu đó khiến hẳn đưa mắt về phía sofa, nơi có cô gái đang ra hiệu bằng ngón tay cái về phía hẳn trong tình trạng nằm dài. Khẽ lắc đầu một chút hẳn tiếp lời:

" Cô còn 30 phút nữa, nhớ mà thu xếp "

" Biết rồi, anh thật dài dòng " Hạ Tuyết nói rồi lại tiếp tục giấc ngủ của mình. Mặc Lãnh Phong thấy thế cũng chẳng lên tiếng nữa, mở cửa đến phòng hội đồng.

Mặc Lãnh Phong đi rồi, Hạ Tuyết vẫn yên vị trên ghế sofa. Cô nhắm mắt, nhưng lần qua lần lại không ngủ được bèn bật dậy. Tay mò mẫn sờ điện thoại, mới có 5 phút trôi qua mà cô đã mất ngủ là sao? Bình thường dù có bị đánh thức giữa chừng Hạ Tuyết vẫn có thể quay ra ngủ ngon lành cơ mà. Vậy mà hôm nay dù cố gắng bao nhiêu cũng không được.

" Tất cả là tại anh hết! " Hạ Tuyết lầm bầm, tay cầm lấy áo khoác da, định bụng có lẽ sẽ quay lại cửa hàng sớm một chút, bắt chợt cô nảy một ý tưởng.

Thời gian còn những 30 phút, cô cũng rảnh rồi, sao không tranh thủ thăm thú một chút nhỉ ? Cô đường đường là phu nhân chủ tịch, mà chưa bao giờ thấy công ty của chồng, chẳng phải đó là một điều vô cùng lạ lẫm sao? Biết đâu còn có thể biết một số thứ nhằm trêu ghẹo hẳn?

Hạ Tuyết cười thích thú với ý nghĩ này của mình, thế nên thay vì đi thang máy xuống đại sảnh, cô lại rẽ sang một hướng khác rồi cứ thế từ văn phòng tổng tài đi thẳng ra các bộ phận xung quanh.

Mặc thị đúng là một tập đoàn cao cấp, thậm chí có vẻ u ngoài u ám y như chủ nhân của nó. Đá hoa cương đen được sử dụng chủ đạo, kết hợp với các giếng trời làm nổi rộng không gian, màu vàng hoàng kim rải rác xung quanh, không hề có một cảm giác thừa thãi, lung tung mà trái lại mang lại cho nơi đây khí thế vương giả. Thậm chí những nhân viên trong toà nhà cũng mang một vẻ đẹp tri thức, hoà nhã bao trùm, khiến cho Hạ Tuyết cảm tưởng đây không phải là một công ty tài chính mà tựa như một công ty tuyển dụng người mẫu thì hơn.

Quả thật nội thất công ty so với không gian trắng muốt và tĩnh tại của văn phòng Mặc Lãnh Phong thì khác xa một trời một vực. Thật khiến người ta nghi ngờ khiếu thẩm mỹ trái ngược của hẳn.

Hạ Tuyết sai bước qua dãy hành lang, tiến về phía bộ phận chăm sóc khách hàng. Dọc đường đi không thiếu những ánh mắt tò mò nhìn cô. Không chỉ với mái tóc nhuộm màu kì dị cùng trang phục đen tuyền từ đầu tới chân mà còn bởi những tin đồn bao quanh sự xuất hiện thần bí của cô gần đây.

Hạ Tuyết biết điều đó nhưng chỉ cười khì, từ hồi học cao trung tới giờ cô ở trong trường cũng bị mọi người soi mói nhiều như vậy. Nhiều người không vừa mắt cô thì cũng chặn lại đòi đánh, kết quả bị Hạ Tuyết đánh bầm dập. Hồi đó ý mình có tiền và quyền thế, không ai làm gì được cô, Hạ Tuyết khiến cho toàn bộ trường Đường Yên và khu vực lân cận quanh đó phải biết tới danh tiếng của mình. So với cô, cái công ty này với trường Đường Yên đó thật chẳng khác gì nhau, chỉ có điều bây giờ cô đã làm mẹ, giữ gìn ý tứ của người trưởng thành cũng là điều nên làm rồi...

CHOANG!!!!

Tiếng đổ vỡ của chén đĩa rõ mồn một khiến Hạ Tuyết chứng người, cũng như bao người gần đó cô hướng mắt về phía âm thanh. Chỉ thấy ở nơi một khu vực nghỉ chân sang trọng gần đó có bóng dáng một người phụ nữ đang ngồi yên vị. Ngũ quan tinh xảo, đẹp đẽ ngời sáng nhưng đôi mắt hung dữ thật khiến cho người ta phải e dè. Cô gái đó khoác lên người một bộ váy trắng cũng thật cao cấp, kiêu dáng hai dây nhưng kín đáo, có vẻ thanh thuần hoa mỹ thật khác xa với người mặc. Bên cạnh cô ta là một cô gái khác, vóc người thấp bé, có vẻ là cấp dưới đang cuống quýt xin lỗi. Nhìn người phụ nữ trên ghế kia, Hạ Tuyết suy nghĩ thì ồ lên...

Chà! Chẳng phải đó là cô gái tên Tôn Hoài Vĩ đó sao? Sao cô ta lại ở đây...

Hạ Tuyết cau mày, cô vốn không thích cô ta, nay nhìn thấy khuôn mặt khó coi đấy lại càng không vừa mắt. Chân không tự giác mà từ từ bước đến chỗ Tôn Hoài Vĩ và cô gái kia đang nạt nộ nhau. Đến gần Hạ Tuyết mới nghe rõ câu chuyện:

" Xin lỗi, cô xin lỗi mà được sao? Cô biết đây là bộ đồ gì không, Givenchi tận mấy ngàn đô đó, một nhân viên quèn như cô bê tách trà còn không xong, sao mà đền nổi hả? "

" Thật xin lỗi, xin lỗi, Tôn tiểu thư. "

Cô gái kia mếu máo, mắt đã ngân ngấn nước. Chết cô rồi, cô chỉ không cẩn thận đánh rơi tách trà nóng đó xuống sàn, chỉ văng một chút lên váy của vị tiểu thư này thôi mà bắt cô phải đền lại cả bộ đồ sao? Lương cô một năm còn chả đền đủ kia mà. Còn chưa hết, cô Tôn tiểu thư này còn là khách quý của tập đoàn, hành vi của cô chắc chắn sẽ làm tổn hại danh tiếng, đến lúc đó cũng chết, làm sao bây giờ?

Tôn Hoài Vĩ ngồi đó, tâm trạng cô ta đã tồi tệ sau từ sáng tới giờ như tìm được chỗ xả giận nên càng mắng cô nhân viên này thêm tệ hại. Cuối cùng cô ta nói đồng đặc:

" Có lẽ tôi nên báo cáo cấp trên để cho họ thấy cô làm ăn thế nào? Chứ nếu để yên thì mọi người sẽ thấy được nhân viên ở đây làm ăn thật bôi trơn quá! "

Cô nhân viên kia nghe vậy mà rụng rời, chân gần như khuỵ xuống. Làm sao bây giờ, nếu báo cáo với cấp trên thì chả khác nào công việc này cô đi tong luôn quá. Mà mất việc thì cô biết sống thế nào?

Mọi người xung quang nhìn thấy cảnh này, người thì suýt xoa cảm thông cho cô nhân viên xấu số nhưng đồng thời cũng cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng, ít ra họ cũng không phải kẻ bị dây vào với cô gái xấu tính đó. Thế nhưng họ đã nhầm, trong số mấy người đứng gần đó cũng có một giọng điệu không sợ chết vang lên:

" Công ty này làm ăn như thế nào tôi nghĩ Tôn tiểu thư phải biết rõ hơn ai hết chứ? "

Giọng điệu thách thức quen thuộc này làm cho toàn bộ nhân viên dựng tóc gáy, Tôn Hoài Vĩ cũng ngẩng đầu. Ngay lập tức con người bắt gặp thân ảnh kia càng thêm phần hung ác:

" Cô.... " Cô ta gần giọng, chằm chằm quan sát cái nguyên nhân của tâm trạng tồi tệ từ sáng đến giờ của mình đang tiến tới gần.

Dương Hạ Tuyết bước đến gần Tôn Hoài Vĩ một cách thật tự nhiên, đoạn cô quay sang nhìn cô gái bên cạnh mình mà nói:

" Cô đi đi, tiền quần áo tôi sẽ đền cô ta, lần sau hãy nhớ cẩn thận đấy! "

Cô gái kia như bắt được vàng, cảm ơn Hạ Tuyết rồi rít, không chờ Tôn Hoài Vĩ nói gì chớp thời cơ chạy thẳng. Hạ Tuyết theo đó cũng đưa mắt tới mấy người hiếu kì xung quanh mà ra lệnh:

" Mọi người cũng về chỗ làm đi, không thể để cấp trên của mọi người thấy nhốn nháo ở đây chứ? "

Như bị trúng tà, đoàn người nghe lời nói của Hạ Tuyết cũng bàn tán với nhau một hồi rồi mới rời khỏi. Kịch hay thì lúc nào trả xem được, nhưng nếu đắc tội với nhầm người thì còn rắc rối hơn đó.

Khi chỉ còn lại một mình mình với Dương Hạ Tuyết, Tôn Hoài Vĩ vẫn ngồi yên vị trên ghế. Cữ chỉ kiêu ngạo rõ mồn một:

" Không thể tin Mặc thị lại có cung cách phục vụ như vậy. Một người không rõ lai lịch cũng có thể tùy tiện sai bảo nhân viên, thậm chí cho phép nhân viên đổ trà vào người khách như thế? "

Câu nói của cô ta khiến Hạ Tuyết cười lạnh trong lòng, quan sát tà váy trắng trên người Tôn Hoài Vĩ một hồi. Phải mãi một lúc sau cô mới phát hiện nơi tà váy dính khoảng vài giọt trà, căn bản còn khó phát hiện chứ nói gì đến gây bông. Cô nhân viên kia rõ ràng không phải chịu nắng mỗ nặng nề như thế!

Hàng lông mày thanh mảnh của Hạ Tuyết thoáng chau lại một chút rồi giãn ra, cô tiến đến gần Tôn Hoài Vĩ, chọn một vị trí để được ngồi sát gần cô ta rồi an tọa. Chân vắt lên cao, tay tựa vào thành ghế xem xét đối tượng:

" Chúng ta chưa có dịp biết nhau chính thức phải không Tôn tiểu thư? Tên tôi là Dương Hạ Tuyết! "

Tôn Hoài Vĩ ngược đôi mắt phượng nhưng đầy vẻ ganh ghét nhìn tướng ngồi thoải mái của cô, một chút cũng không nể nang nói:

" Vậy sao? Tôi không nghĩ tên cô có gì đáng để tôi phải lưu tâm cả. "

" Ha... " Hạ Tuyết phì cười, ánh nhìn thách thức trong cặp mắt sương mù kia lộ rõ. Nếu những người xung quanh cô mà biết có ai nói với cô bằng cái giọng điệu này, chắc chắn nên đi châu Diêm Vương đi là vừa:

" Thế sao? Vậy mà bộ dáng của Tôn tiểu thư lại cho thấy là cô rất để ý tôi. Ánh mắt cô nhìn tôi khi này rất khác lạ đó có biết không? "

" Cô... " Tôn Hoài Vĩ ngập ngừng, nhìn Dương Hạ Tuyết như người từ trên trời rơi xuống hỏi:

" Cô nói vậy là có ý gì? "

" Phi.... " Dương Hạ Tuyết ma mị nhìn cô, màu mắt sương mù như một đầm lầy đầy vẻ giảo du. Rồi trong chớp mắt, cô nhồm đậy, ghé sát vào tai cô ta, thì thầm:

" Cô biết không? Tôi thích nhất là các cô gái bướng bỉnh đó, càng ương ngạnh tôi càng thích... Nhất là những cô bé xinh đẹp như cô! "

Tôn Hoài Vĩ đứng hình, định bụng mắng chửi Hạ Tuyết, chợt tất cả các giác quan của cô ta đột ngột tắt ngấm. Tôn Hoài Vĩ căn bản có thể cảm thấy một bàn tay mảnh khảnh nhưng đầy uy lực đang vuốt ve tà váy của mình. Những ngón tay đó mơn trớn trên làn da nơi bắp đùi một cách thật chậm rãi, tựa như là thưởng thức một món bảo vật chân quý vậy. Sự đụng chạm này quá bất ngờ khiến cô ta không thể phản ứng nổi, mãi cho tới khi có một giọng nói ngọt ngào rót bên tai:

" Cô biết không, nếu tôi là cô nhân viên kia tôi sẽ không chỉ làm rót vào giọt trà như thế này. Tôi sẽ cho cả chén trà đó hắt vào người Tôn tiểu thư, tôi chắc chắn khi cô cởi quần áo ra trông cô rất đẹp! "

Tôn Hoài Vĩ thoáng run rẩy...

" Nhất là khi nó đỏ lên vì bóng đấy! "

Tôn Hoài Vĩ mở trừng mắt, liều mạng đẩy Dương Hạ Tuyết ra, miệng hô lớn:

" Đồ bệnh hoạn, cút ra! "

Hạ Tuyết bị đẩy mạnh liền đập mạnh người vào thành ghế. Cú đẩy chả ảnh hưởng gì tới cô, chỉ khiến cho nụ cười trên môi cô nở lớn, Hạ Tuyết nâng mâu quang. Cô thấy con mắt của mình đang run rẩy đầy lo lắng, ánh mắt nhìn cô như kẻ điên. Nụ cười trên môi cô bèn đổi sắc, đủ để Tôn Hoài Vĩ hoảng loạn. Đúng lúc đó có giọng nói vang lên đầy bất ngờ :

" Tuyết Nhi? "

Bị tiếng động xem ngang, cả hai cô gái đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn. Ở trước mặt họ, thân ảnh cao lớn của Lâm Nhã lộ ra, hần và Tôn Lập đang đứng sánh vai với nhau, theo sau họ còn là một toán người, chắc chắn là các cổ đông của tập đoàn LS. Bọn họ vốn đi qua đây để đến phòng hội đồng nhưng không ngờ lại nghe thấy tiếng hét thất thanh của phụ nữ mới đứng lại xem xét, chỉ là Tôn Lập không ngờ đó lại là từ con gái của mình.

Thấy cha mình, Tôn Hoài Vĩ như kẻ chết đuối vớ được cọc, tiến lại chỗ ông ta nói:

" Cha, là cô ta, cô ta khi dễ con "

Tôn Lập nhìn khuôn mặt mếu máo của con gái mình. Thấy cô đang bám chặt tay ông, khuôn mặt vui vào trong ngực, nhưng khoe môi lại ra hiệu bằng một nụ cười. Lập tức hiểu ý, giữa chốn đông người ông ta không nể nang, mắng:

" Vị tiểu thư này, cô đã làm gì con gái tôi! "

Tiếng động ồn ã vang lên khiến các cổ đông kia dành sự chú ý vào cô gái kì lạ ở trước mặt. Hạ Tuyết lúc này mới từ từ đứng lên, bộ dạng ma quỷ cũng không còn, thay vào đó là vẻ ngoài thân thiện, tao nhã:

" Tôn tiên sinh, tôi nghĩ ngài hiểu nhầm gì rồi! "

" Hiểu nhầm là thế nào? " Tôn Lập hùng hổ, ông ta cảm nhận được cánh tay đang run rẩy của con gái mình mà nói lớn:

" Đừng có nguy biện, Vĩ Vĩ nhà tôi đã nói vậy, con gái tôi, tôi hiểu, làm gì có chuyện hiểu lầm như cô nói cơ chứ? Cô đã làm gì con bé hả? "

Đám cổ đông vây quanh đó cũng bắt đầu xì xầm to nhỏ. Những ánh mắt dành cho Hạ Tuyết cũng không mấy hảo cảm, Lâm Nhã nhìn quanh một hồi rồi làm bộ mặt bó tay với Hạ Tuyết. Lần này hần không thể ra mặt cho cô rồi, hay nói chính xác hơn là hần không muốn. Hần muốn thử sức cô thì đúng hơn.

Đứng trước thái độ dọa nạt của Tôn Lập cùng sức ép của mọi người, Dương Hạ Tuyết càng không nao núng. Thậm chí trong thâm tâm còn có chút khinh thường. Cô nhân có câu " Cha nào con nấy " thật không sai, nếu không phải do lão già này nuông chiều con thái quá, con gái ông ta cũng sẽ không có bộ dạng hống hách như vậy. Xem ra cô nên dạy dỗ bọn họ một chút mới phải nhì:

" Tôn tiên sinh " Hạ Tuyết từ tốn nói:

" Tôi nghĩ tiên sinh là người có đạo lý sẽ không phán đoán tình hình một cách bừa bãi chứ? Tôi nghĩ ít ra tiên sinh cũng phải cho tôi một lời giải thích, sau đó hăng trách cứ tôi, có đúng không ạ! "

Tôn Lập cùng Tôn Hoài Vĩ nhử này, còn Lâm Nhã thì đứng khoanh tay một bên xem xét. Có vẻ giống một khán thính giả chuẩn bị được

thường thức một màn kịch hay. Tôn Lập với sự có mặt của mọi người dù không muốn nghe nhưng vì thể diện nên cũng làm bộ nói:

" Được, cô có gì cần giải thích! "

Hạ Tuyết được sự chấp thuận bèn tiếp lời:

" Chả là tôi đi qua thấy một nhân viên ở đây không cẩn thận làm đổ trà vào người Tôn tiểu thư. Nhân viên đó không đủ tiền chuộc váy cho tiểu thư nên tôi chỉ ra mặt giúp đỡ cô ấy, Tôn tiểu thư lúc đó cũng nói mình có vấn đề nặng nề về váy áo nên tôi mới tiến lại xem xét. Chả hiểu sao tiểu thư lại đẩy tôi ra, lại còn nói tôi là bệnh hoạn. Chính tôi cũng không hiểu được thừa Tôn tiên sinh! "

" Nói dối, cô ta nói dối! " Tôn Hoài Vĩ la lên, đôi mắt ngân ngấn nước, trông nhìn như đoá bạch liên hoa sắp bị tổn thương. Tay chỉ vào Hạ Tuyết:

" Cha ơi, mọi người, cô ta lấy cớ. Cô ta... cô ta lợi dụng điều này để... để "

Nói đến đây Tôn Hoài Vĩ bật khóc nức nở, ban cổ đông thấy vậy cũng không khỏi thương cảm. Có người quan sát sự việc bèn lên tiếng:

" Tôn tiểu thư, có gì hãy nói! "

"Phải " Một người phụ nữ cũng lớn tuổi nói:

" Chúng ta sẽ làm chủ cho cháu "

" Đây, con gái " Tôn Lập an ủi:

" Con sẽ ổn thôi, nói đi! "

" Hức, vâng ạ! " Tôn Hoài Vĩ gạt hàng mi đầm nước, mắt đỏ ngược nhìn mọi người nói:

" Con đúng là có bị bồng nên cũng có nhờ cô ta xem xét, ai ngờ, cô ta lại lợi dụng điều này... Để... "

" Sao con nói đi! "

" Xâm, xâm phạm con... Oa!!! " Tôn Hoài Vĩ bật khóc nức nở, bộ dáng bi thương. Đám đông ngỡ ngàng, một số người còn dành cho Hạ Tuyết ánh nhìn kinh tởm nữa. Chỉ riêng Hạ Tuyết lúc đó là suýt ngã ngửa với khả năng diễn xuất Hollywood của Tôn Hoài Vĩ, rồi không ngoài dự đoán của mình, Tôn Lập thẳng thừng nhìn chằm chằm vào Dương Hạ Tuyết, phần nộ:

"Cô, cô dám làm thế với con gái của tôi? Sao lại có người bắn thiu vậy ở đây cơ chứ? "

Các cổ đông chau mày với Hạ Tuyết, bọn họ không thể ngờ trong công ty này còn có một kẻ biến thái, thậm chí còn dám sàm sỡ con gái của cổ đông bên họ. Thật là một chuyện nói là nhỏ thì không thể nhỏ, thậm chí là ảnh hưởng đến tiếng tăm của Mặc thị nữa kia mà. Một môi trường như vậy, sao có thể làm bọn họ yên tâm đầu tư đây?

Trước bão táp dư luận, Lâm Nhã nãy giờ vẫn im lặng thần bí một bên chợt lên tiếng:

" Các vị xin hãy bình tĩnh, tôi biết Dương tiểu thư đây từ rất lâu, cô ấy chắc cũng không phải người như vậy? Chúng ta phán xét như thế không phải hơi bất công với cô ấy sao? "

Dương Hạ Tuyết thấy hấn ra mặt giúp mình thì vội liếc xéo hấn một chút. Lâm Nhã bắt gặp ánh mắt của cô cũng nháy mắt đầy tình nghich. Khẽ hiểu được tâm ý của hấn, Hạ Tuyết cũng tự nhiên phối hợp:

" Thật thứ lỗi Tôn tiên sinh, tôi không ngờ hành động của mình lại thiếu tế nhị đến vậy. Tôi thực ra thấy váy của tiểu thư có một vết rách nữa, nên chỉ định chỉnh trang y phục cho tiểu thư thôi lại khiến cô ấy có thể hiểu nhầm đến mức đó. Mong tiểu thư tha lỗi! "

Tôn Hoài Vĩ không chấp nhận, muốn gây thêm bất lợi, cô tiến lên trước mặt Hạ Tuyết:

" Cô đừng có ngụy biện, váy áo của tôi là thương hiệu quốc tế, đường kim mũi chỉ hoàn hảo như vậy, làm sao có thể hỏng hóc được? "

Nói rồi Tôn Hoài Vĩ nâng tà váy của mình lên, trong không khí liền có tiếng xé rách chói tai ập lại. Cả đoàn người như bị thu hút tập trung hết vào cô, chỉ kịp thấy tà váy bị bục một đường lớn dọc bên sườn, lộ ra bộ nội y màu hồng lấp ló, lộ liễu vô cùng.

Cả hội đồng trừng mắt nhìn, Tôn Lập và Tôn Hoài Vĩ thì như hoá đá, chỉ có Lâm Nhã là vội liếc mắt sang ngay cô gái đang chấp tay thần nhiên bên cạnh, khoé môi không từ chủ được trào phúng cười.

Tôn Hoài Vĩ ngay lập tức cúi rạp mình, cuống cuống che lấp thân thể. Tôn Lập thì sững người trước các cổ đông, bộ dáng khó xử ra mặt. Thôi rồi, giờ thì còn đâu là thể thống Tôn gia nữa..... Chỉ có thể...

Nhìn loanh quanh một hồi, ông ta đột ngột lớn tiếng với Hạ Tuyết:

" Cô, có phải là cô nhúng tay vào không? "

Tôn Hoài Vĩ được cha mình dẫn dắt càng phụ họa:

" Đúng, là cô ta, là do cô ta đó cha... "

" Ô hay thật đó? " Dương Hạ Tuyết phì cười, về giễu cợt không thể che giấu. Cô nhìn hai cha con Tôn Lập một cách thâm bại:

" Chỉ là một bộ váy mà có thể đổi trắng thay đen được. Khi thì bảo hồng, khi thì không hồng. Lúc bảo tôi sàm sỡ tiểu thư, khi lại nói tôi cố tình làm rách váy? Chẳng phải người ta gọi đó là vu khống sao? "

Hạ Tuyết nói bóng gió rồi lại thẳng thừng như vậy khiến Tôn Lập giận tím mặt, nhưng ông ta lại không thể tìm ra lý lẽ, mọi người lúc này ai cũng tò mò nhìn cha con họ. Tiếng xì xào vang lên mỗi lúc một to... Đúng vậy, bọn họ không thể phủ nhận mọi lý lẽ này giờ của Tôn Hoài Vĩ đều nhắm vào cô gái này. Mà rõ ràng một người bình thường cũng không đủ sức để giặt một chiếc váy thành ra như thế? Không giống vu khống thì còn giống gì....

Mặt hai cha con họ Tôn đen lại, Dương Hạ Tuyết lúc này mới ngẩng cao đầu, trịnh trọng tuyên bố:

" Thôi, tôi nghĩ cuộc đời này ai chả cũng có sai lầm, Tôn tiểu thư hiểu lầm tôi chắc cũng là chuyện bất đắc dĩ. Mọi người đừng nghi ngờ họ...! "

Lâm Nhã tí thì phì cười, Hạ Tuyết cũng tiếp tục ra vẻ đạo đức:

" Tôi chỉ mong sau này sẽ không có những phán quyết một chiều không suy xét. Như vậy người ta sẽ nói là Tôn tiên sinh không biết phải trái lý lẽ đây ạ! "

" Cô... " Tôn Hoài Vĩ hiện giờ thật chỉ muốn tiến lên cấu xé khuôn mặt Hạ Tuyết nhưng tà váy hở hang như vậy cô ta không thể cử động, chỉ có thể nhìn Hạ Tuyết như hổ đói vô mồi.

Đạt được mục đích, Hạ Tuyết thoả mãn xoay người lại, cô tiến tới Lâm Nhã ở sau mình, đoạn chạm vào vai hắn rồi lợi dụng một góc khuất, nhét một thứ gì đó vào tay phải Lâm Nhã:

" Giờ tôi có việc phải về rồi, anh giúp tôi thu xếp quần áo cho Tôn tiểu thư nhé? "

" Tuyết Nhi, cái này cô không phải lo đâu " Lâm Nhã cười, cầm chặt thứ đó. Lúc cảm nhận được vật trong tay mình, lúm đồng tiền càng nở rộ " Tôi sẽ bảo người chuẩn bị "

Hạ Tuyết gật gù, bước nhanh qua Lâm Nhã, cô hướng về thang máy ra khỏi toà nhà. Lâm Nhã ngược theo bóng dáng thẳng tắp của cô rồi lại liếc xuống vật ở trên tay mình.... Một sợi chỉ trắng dài mềm mại đang nằm gọn trong tay hắn...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 90: Hoan hỉ hội ngộ

" Trải qua mấy dự án đầu năm và đã trở lại. Chắc mọi người quên sạch mình rồi! #Khôngbaohngừngviết...

Aikaba Hikori "

Phòng hội đồng của Mặc thị hôm nay mang lại một khí thế bức người cực kỳ lạ lùng. Các cổ đông của tập đoàn LS ngồi nhìn nhau, tay chấp lên bàn, căng thẳng nhìn người đàn ông tuần tú ở phía trước nay lại có cặp mắt hờ hững vô định.

Bộ quần áo đen, mái tóc đen, kể cả cái không khí hắn đem lại cũng chỉ có một màu đen u ám. Cái khí phách dọa người đến cùng cực như vậy có thể toát ra từ một trẻ như thế thật khiến họ phải nuốt nước bọt. Người thanh niên ngồi bên cạnh người đàn ông cũng thật bình tĩnh, hắn vén tay, xem đồng hồ rồi quay lại bàn tán gì đó với một người đàn ông khoác bộ âu phục xám. Họ to nhỏ một hai câu, cuối cùng lên tiếng với các cổ đông:

" Đã quá giờ họp 15 phút rồi, xin hỏi tổng tài các vị bao giờ mới có mặt vậy! "

" À, à, " Tôn Lập cười gượng, cố gắng trấn tĩnh lại tình hình:

" Mặc tổng xin chờ một chút, tôi nghĩ rằng ngài Steven chắc phải có việc gấp, bình thường ngài ấy rất đúng giờ, mong các ngài lượng thứ! "

Mặc Lãnh Phong nghe xong câu trả lời này liền liếc ngang vị cổ đồng kia, hàn khí từ đó toả ra đủ để ông ta phải nín thở:

" Đúng giờ là một trong những phẩm chất của các nhà lãnh đạo, tôi không nghĩ rằng tổng tài các vị thiếu thốn tình đạt lý đến mức này cơ đấy! "

Mặc Lãnh Phong nói xong khiến cả phòng hội đồng đều im bật, môi không động nhưng trong lòng họ đã giận tím tái. Bọn họ nghe danh của chủ tịch quản trị Mặc Lãnh Phong khét tiếng kiêu ngạo trên thương trường đã lâu, nhưng một người ngạo mạn như thế này là lần đầu bọn họ được thấy. Chỉ là muộn một hai phút thôi mà hắn cũng không cho họ chút mặt mũi. Không nể nang cũng chẳng có chút cảm tình. Thật khiến bọn họ giận sôi, nhưng các cổ đông biết nếu không nhờ cái tính cách quật cường, bất tuân của người đàn ông trẻ tuổi này hẳn ta đã không vượt xa mấy ông già các ông, dẫn đầu một tập đoàn đa quốc gia như vậy. Cho nên như một lẽ phải bọn họ đành nhịn xuống..

Cho đến khi vị cổ đông kia định nói gì đó làm dịu không khí thì như một vị cứu tinh, cửa phòng hội nghị mở ra. Người đàn ông từ ngoài cửa bước vào, áo vét quần tây sáng màu, thần thái khác hẳn cái khí tức dọa người, không một ai dám tới gần của Mặc Lãnh Phong. Người đàn ông này trông thật phóng khoáng, có nét dịu dàng lại mềm mỏng, làm cho đôi phương cảm thấy an tâm khi đối diện. Khẽ khàng bước vào phòng, hắn ta tiến tới trước mặt Mặc Lãnh Phong nói:

" Mặc tổng, xin thứ lỗi, tôi đến muộn, chắc để ngài chờ lâu rồi! "

Mặc Lãnh Phong nâng mi mắt, đạm nhạt một câu:

" Chỉ đúng 15 phút "

Steven nghe hắn nói cũng không tức giận, cười vui vẻ đáp lại:

" Ngài vẫn thật không nể nang gì tôi cả, nhưng đó cũng là lý do ngài là một con người thú vị! "

Mặc Lãnh Phong cũng nhếch khóe môi nhìn hắn

Thái độ hoà nhã của Steven khiến các cổ đông thở phào một chút, nhất là thấy sắc mặt Mặc Lãnh Phong không cau có nữa thì càng thêm an tâm. Vẫn là tổng tài bọn họ giải quyết ổn thoả nhất!

Nói rồi Steven bước tới chỗ ngồi đối diện Mặc Lãnh Phong, vừa ngồi xuống vừa nói:

" Mong chủ tịch thứ lỗi cho tôi, chỉ là vợ tôi có chút rắc rối, tôi ở lại giúp đỡ cô ấy! "

" Vợ... " Mặc Lãnh Phong nhướn mày, cũng có chút ngạc nhiên:

" Ra là ngài Steven đã kết hôn, vậy mà tôi không biết! "

" Cũng không thể trách ngài " Steven cười hoà nhã, đôi mắt nhìn Mặc Lãnh Phong sâu không đáy:

" Cô ấy rất tốt bụng, mong một lúc nào đấy ngài có thể gặp cô ấy! Mà nếu ngài Mặc kết hôn thì có thể cho hai phụ nhân của chúng ta gặp nhau thì tốt biết bao "

Sắc mặt Mặc Lãnh Phong thoáng hiện lên chút gì đó. Cửa sổ phòng bắt đầu đóng lại, Chung Cận Nhiên đã lên tiếng bắt đầu buổi họp, nhưng đôi mắt Mặc Lãnh Phong vẫn không rời khỏi nét mặt chăm chú lên màn hình của Steven một chút nào. Rốt cuộc hắn vẫn lắc đầu một cái, tự nhủ:

" Chắc mình tưởng tượng nhiều quá rồi! "

Dương Lam Thiên ngồi trong xe ở ghế sau, khẽ đưa tay lên quẹt qua quẹt lại khóe miệng đang dính đầy vụn bánh của Tử Y. Cô bé thấy anh cứ lau miệng cho mình thì gạt tay anh ra, làm bộ không để tâm. Cậu bé thấy vậy cũng không giận dữ, vui vẻ lau miệng cho cô bé. Tử Y cuối cùng cũng không chịu nổi, tức giận nhéo vào tay Lam Thiên một cái khiến cậu bé giật nảy, lùi ra phía sau.

" Á!!! " Lam Thiên kêu lên " Mẹ ơi, Y Nhi bắt nạt con, con chỉ có ý tốt thôi mà "

_ Là tại anh ấy trước chứ? _ Tử Y chỉ tay *_ Anh ấy cứ làm phiền con trước kia mà!*

" Là tại em "

_ Tại anh chứ? _

Tiếng cãi vã bắt đầu vang lên trong chiếc xe Mustang, ngoài giọng của cậu bé con còn có tiếng gầm gừ của bé gái xen lẫn thanh âm cào cào. Dương Hạ Tuyết cuối cùng cũng không chịu nổi, thắng xe khiến hai đứa trẻ đập vào ghế sau, xóc mạnh kêu một tiếng:

" Au... "

" Hai đứa có thời ngay đi không? Mẹ không ngại cho hai đứa xuống ở đây đâu đấy! "

" Nhưng, em ấy... "

" Không nhưng nhì gì hết, mẹ đang còn công việc.... " Hạ Tuyết quay phắt lại nhìn hai đứa trẻ ở ghế sau, cô lườm đôi mắt sừng mù với chúng khiến chúng tắt ngấm. Thật là, từ lúc từ trường về cô một chút cũng không được thoải mái với mấy lũ nhóc này, thật là đau đầu hết chỗ nói.

Cảnh cáo xong, cô quay lại, tiếng tục nhân ga rồi chạy trên con đường nhỏ gaafn một bìa rừng. Lam Thiên và Từ Y ngồi phục phịu ở phía sau, không thêm nói chuyện với nhau. Từ Y chọn cách lơ anh trai mình bằng việc nhìn ra ngoài cửa kính ô tô còn Lam Thiên thì lại chọn cách nhìn vào gương chiếu hậu. Chợt cậu bé giật mình, hô lên:

" Mẹ...mẹ ơi, nhìn kia! "

" Sao? " Hạ Tuyết tưởng cậu bé định làm ầm ĩ mọi thứ lên thì cũng cục cằn đáp lại...

Lam Thiên loáng thoáng nói nhỏ:

" Chả phải chiếc xe kia theo sau chúng ta đã lâu rồi sao? "

Nghe con nói, Hạ Tuyết cũng thoáng nhìn vào gương chiếu hậu, cô chỉ thấy một chiếc xe con nhỏ màu trắng, khá cũ nát đang theo sau cô. Chiếc xe đó luôn đi cẩn thận, không quá nhanh hay quá chậm, đủ để giữ một khoảng cách nhất định. Gương mặt thanh thoát của Hạ Tuyết liền lộ ra vẻ tức tối, khe siết tay, cô cười mà nói:

" Mẹ biết "

_ *Mẹ biết sao?* _ Từ Y sững sờ, cô bé muốn quay lại thì đã bị giọng của Hạ Tuyết ngăn cản:

" Y Nhi, đừng quay lại "

Từ Y nghe giọng của cô cũng vô cùng phối hợp, ngồi ngay ngắn trên ghế, một chút cũng không động. Cô bé chỉ tay:

_ *Họ bám dai thật. Họ theo dõi bọn con ở cả trường nữa!* _

" Vậy hai đứa có để họ phát hiện không? "

" Không một chút nào ạ! "

" Tốt lắm, hai đứa thắt dây an toàn vào nhé! " Hạ Tuyết cười đầy tự hào, ánh nhìn xuống hai đứa trẻ tỉnh quái rồi lại quay về phía con đường nhỏ trước mặt. Đoạn cô đặt tay lên cần số, ngả lưng thư giãn mà nói:

" Vậy chúng ta bắt đầu thôi nào!

" RRRRRR " Chiếc Mustang được tiếp lực phi nhanh chóng mặt. Người đàn ông ngồi ở tay lái trên chiếc xe màu trắng vội nói vào bộ đàm:

" Mẹ kiếp, đại ca cô ta phát hiện ra chúng ta rồi! "

Đầu dây bên kia cũng có giọng đàn ông gấp gáp:

" Mà còn đứng đấy làm gì, đuổi theo nhanh! "

Bộ đàm vừa tắt, một chiếc xe khác đã mai phục từ sẵn liền từ đâu chạy ra, áp sát chiếc Mustang của Hạ Tuyết. Có tiếng hô vang lên:

" Ha, ha, cô chạy đằng trời! "

Lam Thiên nhũ mày khó chịu nhưng giọng điệu lại vô cùng bình thản:

" Mẹ ơi, chúng ta có thêm người kia! "

Hạ Tuyết nhìn chiếc xe kia càng phân khích cười lớn:

" Tốt, đang không biết hấn ta ở đâu, bây giờ có thể chơi được rồi! "

Chân ga đạp mạnh, chiếc Mustang giờ này lại bẻ lái, không vào đường chính nữa mà rẽ sang một lùm cây đoạn mất hút không một dấu vết.

"Chết tiệt! Mày đuổi theo cho tao " Tên đại ca nói vào bộ đàm rồi bẻ lái vào con đường Hạ Tuyết vừa chạy xe vào. Con đường đất màu mỡ đột ngột lộ ra, nhưng tuyệt nhiên lại không có bóng dáng của chiếc Mustang đâu nữa! Đúng lúc bí bách lại có tiếng hô của tên đàn em

"Đại ca, có vết bánh xe!!! "

Tên đại ca kia lúc này mới để ý xuống lòng đất đỏ. Đứng rồi dạo này trời lạnh, tuyết rơi nhiều, con đường đất này liền trở nên ẩm ướt khiến cho các dấu vết vô cùng dễ nhận dạng. Người đàn bà kia chạy vào trong này tưởng đã thoát nạn nhưng lại không dự trù được tình huống này sẽ xảy ra... Cũng thật ngu ngốc.

"Đi theo tao!!! " Tên đại ca mừng rỡ nói vào bộ đàm rồi phóng xe theo dấu vết. Càng đi sâu vào trong khu rừng, bọn chúng cuối cùng cũng bắt gặp chiếc Mustang xanh kia đang đỗ yên vị tại một vạt rừng trống nơi đó.

Tên đại ca xuống xe trước, hần bước đến chỗ chiếc Mustang, khí lạnh những ngày mùa đông ập vào cộng với sự yên ắng của không gian khiến hần cảm thấy lo lắng. Tên đàn em còn lại cũng bước theo sau hần, nhận thấy sự bất thường chung quanh cũng quay lại hỏi:

"Đại ca, giờ sao? "

Tên đại ca kia tuy không phải là người quá giỏi giang nhưng chung quy cũng có mắt quan sát, hần quay lại bảo đàn em:

"Bây giờ tao đi trước kiểm tra, có gì mày yểm trợ hộ tao! "

"Vâng!!! "

Tên đại ca phân phó rồi từ từ tiến tới chiếc Mustang, gió lạnh rít qua kẽ lá càng lúc càng mạnh, những lùm cây xào xạc khiến hần chẳng thể nghe nổi những âm thanh vụn vặt nữa. Cho tới khi hần đã áp sát đến cửa sau của chiếc Mustang rồi mở nó ra.

"Roạt!!! "

"Cái gì thế này!!! " Tên đại ca hô lên khi thấy bên trong xe trống rỗng, cả ghế sau lẫn ghế trước cũng không có nổi một bóng người. Hần mới lo lắng lên tiếng với tên đàn em:

"Mike, mày ra đây mà xem, chả có ai cả!!! Ba mẹ con cô ta trốn đi đâu rồi!! "

Không có tiếng trả lời...

"Mike.... mày lơ tao hả? "

Tên đại ca kia quay lại, chỉ kịp thấy cái bóng đen của tên thuộc hạ đang nằm rạp trên đất, đứng gần đó còn là hai cái bóng dáng nho nhỏ, một nam một nữ đang nở nụ cười như thiên thần với hần:

"Chú tìm bọn cháu sao? "

Tên đại ca sững sờ nhìn hai đứa nhóc đang cười sáng lạng mà ngẩn người, hần bất giác nói:

"Cái... đéo.....!!!! Á.....!!! "

Một con đau bất thành linh ập vào sau gáy khiến tên đại ca kia chỉ kịp hô lên rồi bất tỉnh nhân sự.

"Rầm!!! " Cơ thể to lớn của hần ngã xuống nền đất, Dương Hạ Tuyết đứng sau hần cũng phui tay, đoạn cô rút trong túi áo ra một đôi bao tay da màu đen bóng rồi mang vào cẩn thận. Vừa làm cô vừa bước về chỗ hai đứa trẻ rồi cúi xuống xoa đầu chúng mà nói:

"Ngoan lắm hai đứa!! "

"Hi, chuyện này cũng dễ thôi mà mẹ!!! "

Lam Thiên nói một cách tự hào. Hạ Tuyết cũng chỉ còn hết cách, chắc cũng chỉ có con của cô mới làm ra cái dáng vẻ này khi làm bất tỉnh nhân sự một con người mà thôi. Nói rồi cô đứng dậy, quay về phía một khoảng rừng đang bao phủ trong bóng tối mà nói vọng vào:

"Đi ra đi, bám theo tôi cả tuần thế không chán sao? "

Cánh rừng đang im lặng chợt có âm thanh sột soạt vang vọng. Từ trong bóng tối một dáng hình mảnh khảnh bước ra, đó là một nữ nhân xinh đẹp với cùng ánh mắt đen bồ câu hoàn mỹ, quý phái như một con chim yến của mùa xuân. Cô gái vừa đi vừa vỗ tay chậm chậm tán thưởng nhưng trong đôi mắt kia hoàn toàn lạnh lùng, thần bí:

"Không hổ là cậu Dương Hạ Tuyết, cậu vẫn nhận ra tôi dù tôi đã ẩn mình kĩ như vậy! "

Nhìn con người quen thuộc trước mặt Hạ Tuyết cũng bật cười. Con người xám bạc tinh quái khê dao động trong không trung, dường như là chút vui sướng, âm áp nhỏ nhoi:

"Thật mừng được gặp lại cậu, Mẫn Mẫn của tôi à!!! "

Chương 91: Có lý do để không động thủ

"Mình đã trở lại và sẽ đăng bù mấy tháng đi học. Nhân tiện mấy bạn nào thích đọc truyện ngược thì có thể vào trang xem tác phẩm mới của mình, truyện 3 phần không dài lắm như truyện này đâu!"

Aikaba Hikori "

"Di!!! " Lam Thiên và Tử Y hô lên, lập tức lao về phía người phụ nữ xinh đẹp kia. Triệu Mẫn Đường hiền từ cười, cô giang tay ôm chầm lấy lũ nhóc rồi nói:

"Whoa, hai đứa này, mấy tháng không gặp chẳng thay đổi chút gì cả! "

"Ha... ha, di thì vẫn xinh đẹp như vậy!!! " Lam Thiên nịnh hót nói, Mẫn Đường phì cười mà nhéo má cậu nhóc:

"Khéo nịnh như ông già ấy!!! "

"Á...á đau!!! Di... tha cho con đi! " Lam Thiên hô lên, Tử Y một bên chỉ lắc đầu, lúc này có âm thanh đồng dạng của cô gái bị bỏ lại phía sau kia:

"Cậu bỏ con tôi ra đi, thằng bé không chịu được kìa! "

Mẫn Đường ngẩng đầu, đoạn buông tay, hướng về phía Dương Hạ Tuyết đang lững thững bước tới mà cao giọng:

"Cậu đây rồi, chúng ta có nhiều chuyện để nói lắm đó! "

Hạ Tuyết thấy thế thì nhún vai, đùa cợt:

"Sao vậy? Mới không gặp tôi mấy tháng mà đã tức giận vậy sao? Yên tâm, tôi có lý do chính đáng!!! "

"Hừ!!! " Mẫn Đường trừng mắt, cặp mắt bỏ câu long lanh lửa giận:

"Nên là thế, không thì cậu chết với tôi!!! "

"Ha!!! " Hạ Tuyết gạt đầu, đoạn quay lại chỗ hai tên vệ sĩ nãy giờ vẫn theo dõi mình, cúi xuống nhặt bộ đàm của chúng, từ bộ đàm phát ra âm thanh của một người đàn ông:

"Này.... hai cậu có ở đó không đấy? Tình hình thế nào rồi? "

Hạ Tuyết lập tức nhận ra đó là cấp trên của hai tên vệ sĩ này, cô vội ậm ừ rồi nói vào bộ đàm:

"Không có gì, báo động giả, cô ấy chỉ đi dạo thôi! "

Bên đầu dây bèn vang lên tiếng thờ phào:

"Trời ạ, cậu làm tôi lo quá đấy! "

Hạ Tuyết bèn tiếp tục cười trừ:

"Xin lỗi đã làm anh lo lắng. Tôi chắc bắt đầu già rồi, cả nghĩ. Chúng ta bùa vậy như vậy cô gái đó làm sao thoát được! "

"Hừ! Lần sau đừng có thế nữa, tiếp tục theo dõi cô ta "

"Vâng, thưa sếp! " Cô cười ỏn thoả với người đàn ông kia rồi ngắt bộ đàm, cuối cùng quay lại chỗ Triệu Mẫn Đường mà nói:

"Xong, tôi giải quyết ỏn thoả rồi! "

"Chưa ỏn thoả đâu! " Triệu Mẫn Đường lắc đầu rồi chỉ vào hai kẻ theo dõi đang nằm trên đất:

"Bọn chúng thì thế nào? "

"À! " Hạ Tuyết quay lại nhìn mấy tên vệ sĩ rồi lại tiếp lời:

" Cứ để đấy đi, bọn chúng không thấy tôi chắc sẽ loạn lên nhưng không tìm thấy tôi thì có làm được gì! Lúc chúng ta xong chuyện rồi thì còn ai có thể bắt bẻ tôi! "

Mẫn Đường neho mắt với Dương Hạ Tuyết rồi cuối cùng cũng tặc lưỡi:

" Được rồi, chúng ta đi thôi! "

Nói rồi cô dắt tay Lam Thiên và Tử Y đi trước, Dương Hạ Tuyết nhìn theo bóng dáng xinh đẹp của cô mà lắc đầu. Chính bản thân Hạ Tuyết cũng không rõ cảm giác thân thuộc này là gì, cô quả thực nhớ Triệu Mẫn Đường, rất nhớ là đằng khác.

" Có đau không? " Bác sĩ Ronald thoa thuốc sát trùng lên cánh tay của hai đứa trẻ, khuôn mặt chăm chú hỏi cả hai. Lam Thiên và Tử Y lại chỉ lắc đầu, Lam Thiên nói:

" Cháu không sao? Chú Ronald muốn lấy bao nhiêu cũng được! "

Bản thân Tử Y cũng vươn tay, ý bảo hẳn muốn lấy bao nhiêu thì lấy. Ronald bật cười, xoa đầu hai đứa nhóc rồi đứng dậy, cầm hai bình ống nghiệm chứa máu rồi nói:

" Hai nhóc vẫn luôn ngoan như vậy nên bây giờ chú cần hai nhóc nghỉ ngơi, tí về hãy gặp mẹ nhé! "

" Vâng!!! " Hai đứa trẻ gật đầu, bọn chúng biết mục đích hôm nay mình đến đây để làm gì. Ronald an tâm nhìn hai đứa nhóc rồi bước ra ngoài, Dương Hạ Tuyết đã chờ sẵn, hỏi:

" Bao lâu thì có thể xong! "

Ronald nhanh chóng đáp:

" Khoảng tầm hai ngày thừa tiểu thư! "

" Vậy là được rồi, nhờ anh! "

Ronald gật đầu rồi đi sang một căn phòng khác, để mặc Dương Hạ Tuyết và Triệu Mẫn Đường ở chung một mình. Triệu Mẫn Đường cau mày, cô quay sang nhìn chăm chăm Dương Hạ Tuyết:

" Rồi, giải thích đi! "

Hạ Tuyết ngược nhìn Triệu Mẫn Đường một cách đùa cợt mà nói:

" Cậu muốn tôi nói gì đây! "

Triệu Mẫn Đường ngẩng cao đầu, mím môi:

" Được vậy chúng ta bắt đầu với việc đi đâu cả mấy tháng nay? Tại sao cậu lại ở cùng với người của Reaper? Tại sao cậu lại bảo tôi gọi Ronald đến để kiểm tra máu cho bọn nhóc? Nào, cậu có năm phút! "

Dương Hạ Tuyết biết Triệu Mẫn Đường sẽ hỏi mình vấn đề này, gãi đầu gãi tai một lúc, cô bèn tiếp lời:

" Được rồi, được rồi, tôi biết cậu sẽ nói vậy mà. Nhiều chuyện xảy ra lắm, sốc nữa...! "

" Hà" Triệu Mẫn Đường cười khẩy nói với Dương Hạ Tuyết:

" Dương Hạ Tuyết, tôi biết cậu từ nhỏ, chẳng còn chuyện ngu ngốc nào cậu làm mà còn khiến tôi ngạc nhiên cả! "

Dương Hạ Tuyết liếc xéo Triệu Mẫn Đường, cuối cùng làm bộ hết cách :

" Cậu nói đúng, chắc chẳng còn gì làm cậu ngạc nhiên nữa. À mà nhân tiện tôi kết hôn rồi! "

Im lặng như tờ, Dương Hạ Tuyết có thể thấy sắc mặt xanh tím lẫn lộn trên ngũ quan của Triệu Mẫn Đường. Cô á khẩu không nói được từ nào, cuối cùng tức giận mà hô to:

" Cậu điên rồi, Dương Hạ Tuyết cậu bị điên rồi! Kết hôn, cậu nghĩ cái gì vậy hả? Cái người như cậu mà lại bỗng dưng kết hôn, có phải ngu ngốc rồi không? "

Dương Hạ Tuyết để mặc cho Triệu Mẫn Đường nắn mình một lúc lâu, mãi cho đến khi đối phương mệt mỏi, cô mới đẩy cái ghế tựa lại gần mình rồi ngồi xuống chỗ đó, khi an vị mới tiếp lời Triệu Mẫn Đường:

" Cậu không cần phải lo, nó không tuyệt như cậu tưởng đâu! "

" Ý cậu là sao! " Triệu Mẫn Đường cau mày. Dương Hạ Tuyết thấy thế thì thở dài, tay đan vào nhau, lần đầu tiên trong đời cô nghiêm túc kể cho Triệu Mẫn Đường về sự kiện 6 năm trước, rồi về việc mình vô thức gặp Mặc Lãnh Phong và tất cả mọi sự kiện sau đó. Cả quá trình Triệu Mẫn Đường chỉ chăm chăm nhìn Hạ Tuyết, nhìn vào sự mệt mỏi, sự bối rối cũng như sự căng thẳng trong đáy mắt cô. Những điều mà có lẽ cô sẽ chẳng bao giờ thấy ở người bạn chí cốt này.

" Khốn khiếp! " Triệu Mẫn Đường đập mạnh tay lên bàn, chăm chăm nhìn Dương Hạ Tuyết:

" Không thể nào, sao lại có một kẻ điên rồ như thế cơ chứ? Đầu độc cả chính con mình, hấn điên rồi! Sao cậu không giết quách hấn đi! "

Hạ Tuyết lắc đầu, mắt hướng lên trần nhà:

" Tôi cũng muốn làm chứ nhưng việc hấn tiêm thuốc vào người Lam Thiên và Từ Y là thật, hấn còn nói đó là thuốc giải thì ngoài hấn và Grim ra thì không có ai biết được công thức. Tôi vốn không tin là hấn dám làm điều đó, nhưng nếu đó là Mặc Lãnh Phong thì không dám mạo hiểm. Vậy nên tôi chọn ở lại "

" Nhưng chả lẽ cậu không thể cố thủ sao? Hấn nói thế mà cậu cũng làm theo, suy nghĩ bình thường của cậu nhanh nhạy lắm kia mà? Cậu làm sao vậy? "

" Ha, cậu nói đúng, có lẽ tôi thật ngu ngốc, nhưng tên đàn ông đó rất không tầm thường. Tôi lẫn lộn hắc đạo, chạm trán với người của Reaper không biết bao nhiêu lần chưa bao giờ gặp một kẻ như hấn. Mẫn Đường, cậu không biết đâu, hấn ta là kẻ nguy hiểm đến cỡ nào. Luận bàn về thủ đoạn thì không ai bằng, luận bàn về trí tuệ thì cậu cứ nhìn Lam Thiên và Từ Y đi, hấn là nguồn cơn của cái sự thiên tài đó đấy. Còn chưa kể đến kĩ thuật đấu tay đôi, thật là, Dương Hạ Tuyết tôi với hấn còn chưa phân thắng bại nữa kia! "

" Có một người như vậy sao? " Triệu Mẫn Đường nheo mắt, tỏ vẻ không tin nhìn Hạ Tuyết:

" Cậu chắc không? Nếu thật sự có một người có thể giống như Grim ngang bằng với cậu vậy tại sao chúng ta chưa bao giờ biết về hấn? "

" Tôi không rõ " Dương Hạ Tuyết lắc đầu " Nhưng tôi đảm bảo với cậu Reaper giữ Mặc Lãnh Phong trong bí mật chắc cũng là để bảo toàn những phi vụ trong hắc đạo của chúng, tập đoàn Mặc thị chính là tấm bình phong chắc chắn nhất. Một người ở trong bóng tối như thế tôi không thể động thủ ngay được, hơn nữa Tâm ca ngày trước vì có liên quan đến hấn mà ra đi, tôi càng không thể giết hấn mà chưa biết rõ nguyên do được. "

" Vậy là cậu đã có kế hoạch gì rồi sao? " Mẫn Đường lại nhướn mày hỏi cô, Hạ Tuyết lại chỉ nhún vai:

" Tạm thời tôi muốn xem độc tố trong người Thiên nhi và Y nhi là gì, có thể giải được không, nếu không tôi nhất định phải lấy thuốc giải từ hấn. Trong thời gian ở cùng hấn tôi sẽ cố gắng tìm hiểu nhiều nhất có thể về vụ án của Lục Tâm ngày xưa. Tôi muốn chắc chắn liệu hấn có đáng giá gì đến Tâm ca không. "

" Vậy nếu hấn thật sự có liên quan? "

Hạ Tuyết ngừng đầu nhìn lên trần, dậm chân một chút rồi tiếp lời:

" Vậy thì tôi sẽ giết không tha, không, tôi sẽ biến hấn thành tên tàn phế, sống chui đóng nhủi, không bằng súc vật! "

Hạ Tuyết nhìn Mẫn Đường, bình thần phun ra những lời tàn độc, nhưng sâu thẳm trong thâm tâm, cô lại có chút bối rối. Vô thức cô nhớ lại lời quảng thời gian sống cùng Mặc Lãnh Phong những tháng qua. Có lúc vui, cũng có lúc buồn, có khi cô thấy hấn thật mạnh mẽ, tàn độc, cũng có khi hấn giống như một người mang đầy thương tổn như cô. Bất tri bất giác Hạ Tuyết nhớ tới lời dặn dò của Lâm Nhã:

" Xin cô hãy để ý tới Phong hộ tôi một chút! "

Chỉ nghĩ đến đó thôi Hạ Tuyết đã lắc đầu nguầy nguậy, lấy tay đập vào đầu để mình tỉnh táo. Cô lại nghĩ lung tung rồi, chỉ bởi vì hấn đối xử với cô tốt vài lần cô bèn mềm lòng với hấn, điều này rất không ổn, thật không ổn chút nào. Hạ Tuyết cố gắng gạt đi ý tưởng vớ vẩn đó, Mẫn Đường một bên thấy cô kì lạ thì hỏi:

" Nay cậu làm sao vậy? "

" Không có gì! " Hạ Tuyết gạt phắt đi, mắt bỗng chuyển đến cái đồng hồ đeo tay rồi đứng bật dậy:

" Chết thật, đã một tiếng rồi, tôi phải trở lại thôi kéo ông chồng kia mà cho người đi tìm thì khổ "

" Tôi tiễn cậu! " Mẫn Đường đứng dậy, muốn mở cửa thì Hạ Tuyết vội xua tay:

" Không cần, cả thành phố này đều là tai vách mạch rừng của Mặc Lãnh Phong, dù thế nào cũng không thể để hấn thấy tôi và cậu với nhau, nhất là bây giờ hấn đang truy tìm tung tích thật của Dương lão đại! "

" Tôi hiểu rồi! " Triệu Mẫn Đường gật đầu:

" Khi nào có kết quả xét nghiệm tôi sẽ mang cho cậu. Biết đâu cũng có thể tìm ra thuốc giải! "

" Ừm! " Hạ Tuyết gật đầu, cô tin tưởng Mẫn Đường sẽ không làm cô thất vọng. Bây giờ có Mẫn Đường ở đây giúp sức cho cô, Dương Hạ Tuyết không tin mình sẽ không vượt qua được kiếp nạn này.

Lúc Hạ Tuyết lái xe trở về biệt thự thì cũng là lúc 7 giờ tối, thời gian chính xác sau hai tiếng khi cô đánh ngất hai tên vệ sĩ kia bất tỉnh trong rừng. Tiến lên mở cửa nhà nhưng trong đầu Hạ Tuyết đầu vẫn còn văng vẳng lời nói cuối cùng của Mẫn Đường dành cho mình:

" Hạ Tuyết tôi cảnh báo cho cậu, tôi thật sự không thể giấu Hạ Nhâm được lâu nữa đâu. Một năm là quá sức đấy, nếu có thể cậu mau rút ngắn thời gian đi! "

Anh hai đang nghi ngờ về cô sao? Hạ Tuyết ngần ngừ tra chìa khoá vào trong ổ, thật là mệt mỏi quá, cô đã quên mất về ông anh hay lo nghĩ của mình. Nếu bây giờ Hạ Nhâm mà biết về sự tình này nhất định sẽ kêu người đến huyết tẩy Reaper mất, không giải quyết được gì mà còn thêm nghiêm trọng vấn đề. Vậy nên Hạ Tuyết chỉ còn biết cầu xin Triệu Mẫn Đường đừng để lộ chuyện này cho Hạ Nhâm, ít nhất đó sẽ là giải pháp cuối cùng của cả hai mà thôi.

" Mẹ, mẹ tra sai chìa rồi kìa! "

Hạ Tuyết búng tỉnh, nghe Lam Thiên nói thì mới ngẩn ra, tìm lại chìa khoá tra vào ổ. Cô mở cửa rồi khó xử nói:

"Chắc mẹ lại ngớ ngẩn rồi! "

Từ Y tặc lưỡi nhìn mẹ, cô bé bước vào trong trước rồi ba mẹ con họ cùng dắt tay nhau vào phòng khách. Nhưng trời không tha cho người, Hạ Tuyết vừa vứt được túi xách của mình lên trên sofa, định bụng nghỉ ngơi một chút thì trên lầu đã có tiếng nói vọng lại:

" Nhanh vậy đã trở về rồi sao? Tôi nghĩ cô phải chạy luôn rồi chứ? "

Lập tức Hạ Tuyết nhắm mắt hít sâu:

" Bắt đầu rồi đây! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Vết bớt

" Ông già, anh về sớm vậy! "

Dương Hạ Tuyết quay đầu, giả bộ ngọt ngào tiếp đón Mặc Lãnh Phong nhưng khi thấy hắn cứ nhìn chăm chăm Lam Thiên và Từ Y ở phía sau mình thì cô lại cảm thấy bức bách. Khẽ đẩy hai đứa trẻ của mình lên trước, cô bảo chúng:

" Hai đứa lên nhà thay quần áo đi! "

Lam Thiên và Từ Y như nhận được tín hiệu bèn nhanh chóng tiến lên trước, lúc bước qua Mặc Lãnh Phong chúng nhanh chóng cúi chào hắn rồi cố gắng chạy thẳng lên lầu, nhưng chưa đặt chân lên được bậc thang hai đứa trẻ đã bị một giọng nói kéo giật lại:

" Đứng đó!!! "

Mặc Lãnh Phong phát ra âm điệu băng lãnh khiến Lam Thiên và Từ Y bắt buộc phải chôn chân lại một chỗ. Dương Hạ Tuyết bỗng cảm thấy căng thẳng, cô chen ngang vào ngay lập tức:

" Mặc Lãnh Phong anh muốn làm gì? "

" Cô đừng qua đây! " Mặc Lãnh Phong cắt ngang lời cô, đôi mắt tím thẫm của hắn ánh lên vẻ quyết tâm cao độ khiến Hạ Tuyết cảm thấy chột dạ. Dường như cô nhận ra sự khác lạ của hắn, một sự khác lạ nguy hiểm, bắt buộc cô phải ngăn chặn ngay lập tức nhưng khi Hạ Tuyết chưa kịp xuất thủ Mặc Lãnh Phong đã kéo hai đứa trẻ lại, bắt chúng nhìn vào mắt hắn. Lúc này Hạ Tuyết mới cảm thấy không thể chờ đợi lâu hơn được nữa, cô hô lên:

" Mặc Lãnh Phong, anh đừng hòng làm gì bọn nhỏ! "

Mặc Lãnh Phong cười lạnh, hắn tự tin nói với cô:

" Tôi sẽ không làm gì bọn chúng, nhưng việc cô căng thẳng như vậy khiến cô tự hỏi hay cô mới là người có chuyện gì mờ ám đây! "

Hạ Tuyết cắn chặt môi, tay cũng nắm lại ở gấu quần. Mặc Lãnh Phong khi thấy cô bị động như vậy bèn cười khẩy nhìn vào bọn nhóc:

" Nào, hai nhóc ta có chuyện muốn hỏi! "

Hai trái tim nhỏ bé bỗng thót lên một nhịp, Mặc Lãnh Phong biết vì hắn đang đặt tay lên mạch tượng của hai đứa trẻ. Nhưng dù đã bị hắn nắm thóp, Lam Thiên vẫn tỏ ra bình tĩnh, nói:

" Chú muốn hỏi gì ạ? "

Mặc Lãnh Phong nheo mắt, vẫn muốn nói dối hắn sao? Thật nực cười.... nheo đôi mắt đẹp đẽ, y hỏi bọn nhóc một câu đơn giản:

" Hai nhóc đã đi đâu hôm nay! "

Lam Thiên và Từ Y cứng người, nhìn nhau, Từ Y chỉ tay:

_ Thì chỉ đi học về thôi ạ! _

" Vậy sao? " Mặc Lãnh Phong càng híp con ngươi bán mị, càng ép hỏi:

" Hôm nay hai người được ta điều đi theo hai nhóc bị đánh ngất ở trong một khu rừng ngoại thành, hai nhóc biết không? "

" Hừ, anh hỏi trẻ con những thứ ngớ ngẩn như vậy, chúng biết thế nào được! " Hạ Tuyết ở đằng sau lên tiếng trào phúng, cốt để cứu nguy tình hình. Mặc Lãnh Phong bị cô chen ngang bèn cao giọng :

" Dương Hạ Tuyết, tôi đã nói cô đừng can dự vào kia mà! "

Hạ Tuyết càng cau gắt, cao giọng:

" Nhưng anh đang hỏi cung hai đứa nhóc con, anh bị làm sao vậy? Tôi đưa chúng đi học về rồi đi chơi muộn, chỉ có thể thôi anh còn muốn gì? "

" Chỉ thế thôi! " Lần này đến lượt Mặc Lãnh Phong cười trào phúng:

" Cô nghĩ Mặc Lãnh Phong tôi là thằng nhóc lên ba sao? Nếu như vậy cô giải thích sao về hai người vệ sĩ bị đánh ngất kia? Dương Hạ Tuyết, đừng có coi thường tôi! "

Hạ Tuyết nhếch môi, nói:

" Ô, hai tên đó à, tôi thấy chương mất quá nên đánh chúng rồi quăng vào rừng, có vấn đề gì sao? "

" Dương Hạ Tuyết, cô càng ngày càng muốn chống lại tôi rồi đó? "

Mặc Lãnh Phong càng híp chặt mị, hắn tiến càng ngày càng sát cô, vì hắn quá cao nên Hạ Tuyết như bị nuốt chửng trong bóng đen của hắn nhưng cô không lùi bước. Dương đôi mắt bạc xinh đẹp, cô tự tin nhìn hắn:

" Thì sao, luật đâu có nói tôi không được đánh mấy tên vệ sĩ của anh. Chúng ngáng chân tôi thì tôi quét rác mà thôi! "

Hạ Tuyết nhún vai với hắn đoạn lướt nhanh qua Mặc Lãnh Phong, không kịp để hắn có dịp gọi với lại mình, ôm Lam Thiên và Từ Y ba chân bốn cẳng lên lầu, không quên nói lại một câu:

" Tôi khuyên anh lần sau có thuê vệ sĩ thì nên thuê người mạnh mẽ một chút. Yếu quá tôi đấu lại chán lắm! "

Giọng nói cô vang vọng khắp cầu thang khiến cho Mặc Lãnh Phong như nuốt phải một cục tức lớn. Một lúc sau có tiếng chuông điện thoại vang lên rõ rệt bên tai, hắn bèn nhanh chóng bắt máy, ở đầu dây Chung Cận Nhiên đã chờ sẵn:

" Tiên sinh "

" Cậu tìm được gì rồi! "

Chung Cận Nhiên nói thêm vào:

" Không có gì thưa tiên sinh, tôi đã kiểm tra, GPS trong điện thoại và trong xe của Dương Hạ Tuyết chỉ rõ trong hai tiếng cô ấy mất tích và người của chúng ta bị đánh ngất cho thấy Dương Hạ Tuyết chỉ lái xe đi vòng quanh qua thành phố, không có một dấu hiệu đi quá tầm kiểm soát. Tiên sinh hay là cô ấy chỉ chương mất với vệ sĩ của chúng ta mới đánh ngất họ ở khu rừng? "

Đầu dây bên kia vang lên âm thanh rậm rì của tiếng điện thoại phát lại, Chung Cận Nhiên chờ Mặc Lãnh Phong phát mệnh lệnh nhưng chẳng có được gì, cuối cùng mãi một lúc sau mới nghe được thanh âm của hắn:

"Lục soát toàn thành phố, tìm xem có đối tượng khả nghi nào không, báo cáo lại cho tôi! "

"Tiên sinh, ngài nghi cô ta có hậu thuẫn? "

"Đúng, nhất định phải có người giúp sức mới có thể vượt qua được tai mắt của chúng ta. Mặc kệ thân phận Dương Hạ Tuyết, người của Dương gia chắc cũng đang truy tìm cô ta, cậu cho người đi làm nhanh! "

"Vâng tiên sinh! " Chung Cận Nhiên gạt đầu, y đã hiểu, định ngắt máy thì lại nghe thấy lời ngăn cản của Mặc Lãnh Phong:

"Khoan đã, Cận Nhiên! "

"Vâng tiên sinh! "

"Việc thuyết phục cô gái nhỏ kia thế nào rồi! "

Chung Cận Nhiên gạt mình, mắt ngược nhìn căn phòng nơi Daisy đang ở trong rồi nói:

"Cô ấy vẫn còn rất đề phòng tôi "

"Tất cả nằm ở cậu, ép cô ta phải nói ra tất cả những gì cô ta biết về Dương Hạ Tuyết hiểu chưa? "

Chung Cận Nhiên ngáp ngừng một chút, nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp nhưng hay tức giận kia mà thần thờ một chút. Nghĩ vậy Chung Cận Nhiên lại bất buộc chính mình phải tỉnh táo, hẩn tự hiểu đối với hẩn mệnh lệnh của Mặc Lãnh Phong mới chính là tuyệt đối:

"Vâng, thưa tiên sinh, tôi sẽ xúc tiến tất cả! "

Mặc Lãnh Phong hài lòng, hẩn ngắt điện thoại, khẽ nhếch khoé môi. Hẩn không tin mình sẽ không thể cho khuất phục được Hạ Tuyết, dù cô có tiểu xảo đến đâu, che giấu tốt tới đâu, cũng sẽ có một ngày y mang những bí mật đó ánh sáng.

Mà hơn nữa...nhằm tính ngày tháng trong đầu, Mặc Lãnh Phong cười tàn nhẫn...

Dương Hạ Tuyết chuẩn bị nước tắm, xong xuôi mới gọi với vào trong. Hai đứa trẻ nghe vậy thì nhìn nhau một hồi, cuối cùng chúng bước rón rén xuống dưới giường, cầm quần áo đi vào nhà tắm.

Hạ Tuyết đã chờ sẵn, cô cầm khăn lông tắm rồi vỗ vào thành bồn, nói:

"Hai đứa vào đi! "

Lam Thiên và Từ Y nhìn nhau, vô cùng lưỡng lự, cứ đứng mãi ngoài cửa không chịu vào. Hạ Tuyết thấy vậy bèn cau mày:

"Nào, hai đứa còn đứng đó làm gì, vào đi! "

Từ Y kéo áo Lam Thiên, cậu bé nhìn đứa em đang khó xử của mình, nghĩ ngợi một lúc bèn làm nũng:

"Mẹ, bọn con lớn rồi, bọn con muốn tắm một mình! "

Hạ Tuyết tròn mắt, cười bảo:

"Ồ, hai đứa mấy ngày nay toàn tự tắm, mẹ muốn tắm cho hai đứa một lần không được sao, nào vào đi! "

Từ Y nghe thế thì xua tay, cô bé loay hoay ra hiệu:

Bọn con cũng đủ tuổi rồi, mẹ để bọn con tự làm đi mà!!!

"Vâng, vâng! " Lam Thiên hùa theo, Hạ Tuyết thấy vậy thì cũng không suy nghĩ nhiều, cô cũng cho rằng Lam Thiên và Từ Y thật sự cũng mắc cỡ. Dù sao bọn trẻ cũng lớn, cũng cần phải hồ những kĩ năng cơ bản, cô cũng phải để cho chúng phải trưởng thành thôi.

Hạ Tuyết cảm thấy không có gì sao trái thì đứng lên nói:

"Thôi được rồi, mấy đứa thích tự tắm bây giờ thì mẹ sẽ chiều hai đứa nhưng nhớ ra ngoài sau khi xong, đừng có nghịch ngợm kéo bị cầm đây, rõ chưa? "

"Vâng bọn con hiểu rồi! " Lam Thiên khẳng định chắc nịch rồi chỉ trực chờ Hạ Tuyết ra khỏi phòng tắm cậu bé vội đóng cửa lại, sau đó đứa trẻ bỗng thờ một hơi dài nhẹ nhõm.

_ Anh_ Từ Y ra đầu hỏi lại Lam Thiên_ Thật may quá! _

Lam Thiên như sợ Hạ Tuyết nghe thấy cũng phải nói bằng ký hiệu:

_ Ủ, anh không chắc có thể giấu mẹ được bao lâu nữa! _

Lam Thiên vô cùng hoang mang, cậu bé có thể cảm nhận được sự biến đổi của cơ thể, tuy không rõ ràng nhưng chắc chắn ngày một hiện hữu. Từ Y nhìn anh rồi cúi đầu, cô bé suy nghĩ một chút, cuối cùng ra hiệu:

_ Anh, hay mình...mình hỏi người đó đi!!!_

Lam Thiên giật mình, cậu bé lập tức phản bác:

_ Không!!! Anh không cho phép, em không thấy chủ ấy khiến mẹ và chúng ta khổ thế nào sao? Hỏi thì chủ ấy sẽ bắt chúng ta làm gì mẹ _

_ Nhưng, anh à, cái bớt trên người anh! _

Lam Thiên kiên định, cậu vỗ vai Từ Y hòng trấn an cô bé rồi cương quyết:

_ Không sao, anh tin mẹ sẽ cứu chúng ta, anh nhất định tin như thế! "

_ Nhưng!?! _

_ Y nhi, chủ Ronald là bác sĩ giỏi như vậy, không lí nào chủ ấy không tìm ra thuốc giải, chờ một chút anh sẽ khoẻ lại thôi! _

Từ Y đau lòng, cô bé lại đưa mắt nhìn đến cái vết bớt xám dài trên ngực trái của Lam Thiên. Nó đen, đặc và đáng sợ trên cơ ngực nhỏ nhắn, trông thật ghê rợn như màu sắc của tử thần vậy!

Đêm càng về khuya càng yên tĩnh, Từ Y không thể ngủ, cô bé lẩn qua lẩn lại trên giường, rồi nhìn sang giường của anh. Cô bé không thể quên được vết bớt xám rộng đó, nó làm cô bé chỉ muốn khóc. Cô bé biết một lúc nào đó nó cũng sẽ xảy đến trên cơ thể mình, hay kinh khủng hơn tước đoạt mạng sống của anh trai cô.

Quá sợ hãi đến mất ngủ, Từ Y ôm con thỏ bông nhỏ bé theo mình, nhìn lại Lam Thiên đang ngủ trên giường rồi mới mở cửa ra ngoài. Cô bé đi lang thang trong căn biệt thự mệnh mông nay chỉ được soi rọi bởi ánh trăng.

Tất cả thật hào nhoáng, đẹp đẽ nhưng sao lạnh lẽo quá, cô muốn chạy sang phòng ôm mẹ nhưng lại sợ mẹ sẽ phát hiện ra điều kì lạ ở mình.

Cô bé muốn về nhà,, trở về New Zealand, sống một cuộc sống giản dị như trước kia cũng được, không có cha cũng không sao, không cần học một ngôi trường giàu sang, gia thế. Thà như vậy còn hơn để mẹ phải chịu khổ, anh trai phải chịu đau đớn, cô bé muốn về nhà, rất muốn về nhà.

Từ Y ngồi dưới chân cầu thang ôm chú thỏ bông, mặt vùi vào gối thật muốn khóc, chợt có ai đó chạm vào vai cô bé khiến Từ Y giật nảy, gạt phắt tay người đó ra. Bị kháng cự người đàn ông nhoen miệng cười, đôi mắt hoàng hôn sâu thẳm đáp lại đầy uy mãnh:

" Ô, ta không ngờ có một chú thỏ ưót ở đây đây! "

Từ Y ngạc nhiên nhìn bóng người cao lớn kia, không khỏi bất ngờ, miệng cứ phát ra những thanh âm ồn ào không rõ tiếng.

Mặc Lãnh Phong đứng trước lò sưởi, hút thuốc, trời đông lạnh khiến hơi thuốc tràn vào phổi hần một cách đầy sảng khoái. Thế nhưng khi y đang tận hưởng hơi thuốc kia thì lại có tiếng ho khe khẽ của một cô bé con ở sau lưng hần

" Khụ, khụ!!! "

Quay đầu, Mặc Lãnh Phong nhìn cô bé có mái tóc đen dài đang ngồi thu lu trước lò sưởi, tay ôm cổ, phát ra tiếng ho nhỏ tới mức như sợ ảnh hưởng tới tâm trạng của hần. Mặc Lãnh Phong cau mày, hình như Hạ Tuyết từng nói với hần trẻ con rất mẫn cảm với thuốc lá nên cô mới cấm hần hút thuốc, bằng không cô đã để hần ung thư phổi mà chết rồi. Nghĩ vậy hần bèn vứt điếu thuốc và lò sưởi rồi đứng đợi, quả nhiên tiếng ho dứt quãng rồi ngừng hần.

Từ Y ngược cặp mắt hai màu rồi làm ký hiệu đơn giản:

_ Cảm ơn chú! _

Mặc Lãnh Phong nhìn cô bé một cách đầy phức tạp

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 93: Lăn cá cược thứ hai

Đoạn hấn tiếp tục hướng mắt vào những tia lửa nhảy múa trong lò sưởi, nghĩ ngợi một lúc rồi mở lời:

"Nhóc biết không, từ nhỏ ta đã được ông nội của nhóc cũng là cha ta rèn giữa rất khắc nghiệt. Ông là một người cứng rắn, luôn cho rằng thân là con của mình nếu không được tôi luyện từ trong trứng nước thì khi trưởng thành sẽ trở nên vô dụng yếu đuối. Thế nên năm ta mới 6 tuổi ông ấy đã gửi ta đến Nhật Bản cho một tổ chức Yakuza ngâm. Ở đó bọn họ nhận ta, rèn giữa ta, biến ta trở thành người đàn ông giống như hiện nay..."

Từ Y giương cặp mắt hai màu nhìn hấn, dù cô bé có khả năng hiểu những lời hấn nói nhưng cô bé thật không biết lí do tại sao hấn lại nói cho mình những điều này.

Ngược lại, Mặc Lãnh Phong biết mình đã thu hút được sự chú ý của Từ Y thì mới quay đầu, tiến lại gần cô bé. Từ Y khẽ run lên nhưng vẫn cố ngồi thẳng người, mắt không dời khỏi diện Mặc Lãnh Phong. Mặc Lãnh Phong cười thâm rồi quỳ xuống trước mặt Từ Y:

"Họ không hề kiêng kị ta là con của một ông trùm lớn. Việc đánh đập, tập luyện, rèn giữa mọi thứ luôn diễn ra vất vả và vô cùng. Có lần ta lên tám vì tập luyện mà bị đánh gãy cả tay phải, họ không đưa ta đến thẳng bác sĩ mà ném cho ta bông băng và thuốc bó bột để tự ta băng bó cho bản thân mình bằng cánh tay còn lại."

Mặc Lãnh Phong có thể thấy thân thể cô bé trước mặt run lên, giọng nói trầm khàn của hấn lại tiếp tục:

Nhóc biết câu gì mà họ hay nói nhất với ta không?"

Từ Y ngơ ngợ nhìn y, lắc đầu nguầy nguậy:

"Họ bảo ta rằng trong cuộc đời này ngoài bản thân ra đừng bao giờ trông chờ vào kẻ khác, vì lo lắng cho kẻ khác là tự mua dây buộc mình!"

Từ Y ngược đôi mắt hai màu nhìn Mặc Lãnh Phong, càng nghe càng không hiểu, Mặc Lãnh Phong cũng biết rõ điều đó nên chỉ nhìn xa xăm vào ánh lửa bập bùng trong lò sưởi mà nói:

"Không hiểu phải không? Cũng đúng, ta lúc đó cũng giống như nhóc, không hiểu tại sao họ lại dạy cho ta những điều vô lý như vậy cho một đứa trẻ. Thế nhưng càng trải nghiệm sự đời ta càng thấy họ nói đúng. Có lẽ ngoài những người dạy dỗ ta năm đó chắc sẽ không còn ai thành thật với ta như vậy nữa?"

Từ Y ngược mắt, cô bé thấy bóng dáng của Mặc Lãnh Phong in lên bức tường phía sau. Nó thật cao lớn, thật chắc chắn, không chút cúi đầu cũng như quỳ lụy trước ai bao giờ. Một người cha quá trái ngược so với tưởng tượng của cô bé, mạnh mẽ và quyền uy đến vậy... Nhưng Từ Y sao thấy thật buồn quá. Những lúc này đây cô bé lại nhớ tới những bộ phim mình xem trên tivi, khi những cô tiểu thư xinh đẹp luôn buồn khổ hay không hài lòng về cuộc sống Từ Y luôn cảm thấy thật lạ. Chẳng phải có nhiều tiền thì sẽ rất vui sao? Được mua quần áo, nhà cửa, chẳng phải rất tuyệt ư? Tại sao lại phải buồn. Những lúc ấy mẹ cô ở bên cạnh chỉ nói một câu:

"Càng nhiều quyền uy có lẽ sẽ càng cô đơn mà thôi!"

Từ Y đắm chiều quan sát cha mình, vu vơ nhớ lại những lời mẹ mình từng nói, hoàn toàn không để ý đến Mặc Lãnh Phong đã quay lại nhìn chằm chằm mình:

"Thu hồi ánh mắt đáng thương của nhóc lại đi, ta không thăm hại đến thế đâu!"

Từ Y nghe vậy vội lập tức cúi đầu, cô bé chỉ tay:

Xin lỗi chú!

Mặc Lãnh Phong lướt mắt qua người Từ Y, lạnh lùng nói:

"Ta nghĩ thay vì lo lắng cho ta, nhóc nên lo nghĩ hơn về cái vết đang lan ra trên người anh trai nhóc đi!"

Giật mình, Từ Y ngẩng đầu nhìn Mặc Lãnh Phong, vẻ kinh hãi bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt nhỏ bé của cô. Lời muốn nói ra cũng không thể thốt lên từ cuống họng, với bàn tay run rẩy, cô bé chỉ chò:

Chú....chú? Sao chú biết?

Mặc Lãnh Phong cao ngạo nhìn Từ Y, bóng đen của hấn cũng ngày một lớn trên bức tường phía sau, cơ hồ như muốn nuốt chửng cô bé. Y nhếch môi:

"Ta hơn ai hết biết tác dụng của loại thuốc đó. Ta cũng biết hai đứa đang cố gắng giấu diếm chuyện này từ người phụ nữ kia..."

Từ Y bàng hoàng, không tin nhìn Mặc Lãnh Phong, chỉ thấy hắn chuyển hướng ngồi xuống bên cạnh mình, điềm đạm tiếp lời:

"Tuỳ theo tính trạng của từng đối tượng mà loại thuốc đó sẽ phát tác khác nhau. Có người nhanh hơn, có người chậm hơn, tuy nhiên kết thúc sẽ vẫn luôn giống nhau. Nhóc có biết đó là gì không?"

Từ Y chân chân quan sát Mặc Lãnh Phong nhưng trong mắt lại phản chiếu hình ảnh của quỷ dữ... Mặc Lãnh Phong nhìn thấy sự sợ hãi sâu sắc trên vẻ mặt non nớt đó thì bật cười, một nụ cười lạnh lẽo:

"Yên tâm, ta sẽ không nói đâu. Ta sẽ để anh trai của nhóc cho nhóc biết vậy!"

Ngay lập tức quả đúng như hắn dự đoán, Từ Y thất kinh, cô bé vội bám lấy tay hắn, miệng như meo, như từng cử chỉ vẫn thật rõ ràng:

Không, Chú cứu anh ấy đi, anh cháu..., cháu xin chú đấy!

Ánh mắt cô bé van lơn, đôi mắt tím màu hoàng hôn trông buồn đến lạ. Rõ ràng màu mắt này di chuyển từ hắn, giống đến như vậy mà sao bây giờ chút gì cũng không phải. Chỉ có sự bất an cùng yếu đuối, thật giống như hắn xưa kia.

Mặc Lãnh Phong biết mình là kẻ tàn nhẫn, lợi dụng cả hai đứa trẻ, thậm chí còn là con của mình nhưng trong lòng y lại không chút do dự. Tàn nhẫn mới là công đạo, tàn nhẫn là điều hắn luôn phải làm, có khi còn là điều hắn hưởng thụ, nếu không hắn đã không là Mặc Lãnh Phong, một tay che trời này. Dù sao giờ đây mọi chuyện có ra sao cũng không còn quan trọng nữa.

"Vậy nhóc sẽ làm gì cho ta nào?"

Giọng nói trầm khàn mê hoặc, cúi xuống nhìn vào mắt Từ Y. Lúc này Mặc Lãnh Phong có thể thấy rõ bóng hình của hắn phản chiếu trong đáy mắt cô bé. Cao lớn, lạnh lùng và đáng sợ, thật khác với người cha năm xưa kia của hắn là bao.

Sáng hôm sau, trong căn phòng bếp của biệt thự vang lên các tiếng lạch cạch lớn nhỏ, cùng một mùi thơm ngát đặc trưng. Dương Hạ Tuyết ngồi trước bàn bếp rồi nhìn đồng hồ đeo tay. Thật may hôm nay là cuối tuần nên cô có nhiều thời gian rảnh rỗi để làm việc, nếu bọn trẻ thức dậy lúc này chắc bây giờ sẽ loạn mất.

Dương Hạ Tuyết vừa nhào bột vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng chốc cô chợt nhớ lại hành động tối qua của Lam Thiên..

Thật lạ!!! Trước đây tiểu Thiên của cô cũng hay ca thán cô quá bảo bọc nhưng chưa bao giờ dứt khoát như tối qua. Nếu nhìn kĩ lại thì có vẻ như hai đứa nhóc đó còn muốn đuổi cô ra khỏi phòng nữa cơ.

"Hay là dấu hiệu của dậy thì sớm nhỉ?" Hạ Tuyết lầm bầm, tiếp tục nhào bột. Không gian buổi sáng thật tĩnh lặng, rừng phong xào xạc lá rơi đầy vang lại từng âm hưởng thư thái. Từng ánh sáng như những vệt vàng hắt lên người thiếu nữ sau khung cửa sổ càng làm cô thêm kiêu mị. Hạ Tuyết vừa làm vừa nhìn đồng hồ, bỗng chốc nhoen miệng cười nói:

"Ông già, anh dậy sớm nhỉ?"

Không để cô đợi lâu, từ cửa phòng bếp Mặc Lãnh Phong đi ra rồi tiến vào trong. Hắn mặc một bộ đồ ngủ tối màu, mái tóc hơi rũ trước trán, thản nhiên bước tới gần Hạ Tuyết. Không ngừng đầu nhìn hắn cô chỉ tiếp lời:

"Cà phê ở bên cạnh đấy, không phục vụ!"

Mặc Lãnh Phong nhún mày, ngược nhìn cô:

"Sao cô biết tôi đã ở ngoài đó, nếu tôi là hai đứa nhóc kia thì sao?"

"Tôi biết!" Hạ Tuyết nhún vai "Nhưng tiếc là thánh lực của tôi rất tốt. Trong nhà này lại chỉ có mình anh bước đi nhẹ nhàng như thế, không phải anh thì là ai vào đây!"

Mặc Lãnh Phong như chợt hiểu ra một thứ gì đó bèn nói:

"Dương Hạ Tuyết, thì ra cô còn có tài lẻ này!"

"Ừm!" Hạ Tuyết gật đầu.

"Đó có phải là lí do vì sao cô có thể hạ toàn bộ người của tôi trong mật thất đó phải không?"

Mặc Lãnh Phong từ trước tới giờ luôn tự hỏi. Tại sao lần đó ở mật thất của Reaper một mình cô có thể xử lý gọn ghẽ toàn bộ tay sai của hắn trong điều kiện không ánh sáng đó. Hoá ra là do thánh giác của cô. Chính thân Mặc Lãnh Phong cũng đã phát triển kỹ năng này lên việc huấn luyện sát thủ, có người học được, có người không nhưng chưa một ai đạt được đến trình độ này của Hạ Tuyết. Có thể nói, cô quả là một người có thiên phú trong chuyện chém giết, nếu vào tay hắn từ trước thì quả là một chiến binh hữu dụng.

Hạ Tuyết liếc mắt nhìn hắn, cười một hồi rồi nói:

" Nếu anh biết thế thì hãy cẩn thận với tôi ở trên giường đi. Không biết lúc nào tôi sẽ giết anh đâu! "

Mặc Lãnh Phong nghe Hạ Tuyết đùa tục tĩu thì lại lắc đầu, hắn quên mất người đàn bà này chẳng biết cái gì là xấu hổ cả:

" Tôi rất mong chờ, đến lúc đó xem ai sẽ chết trên giường của ai! "

Hạ Tuyết nhún vai, không để ý đến hắn nữa mà tiếp tục công việc. Mặc Lãnh Phong cũng không làm phiền cô, tự rót cho mình một ly cà phê rồi ngồi xuống đối diện Hạ Tuyết. Hôm nay cô trông thật khác mọi ngày, mái tóc búi cao trên đầu nhưng lại buông hai lọn xinh xắn bên mang tai. Khuôn mặt tươi sáng nay lại có chút bột dính lên. Cô mặc áo sơ mi đàn ông rộng thùng thình, người lại đeo tạp dề đen, trông có vẻ lộm thuộm cũng lại có chút thuần khiết, tự nhiên.

Sống với Hạ Tuyết được vài tháng Mặc Lãnh Phong xem ra cũng hiểu ở cô vài điều. Cô thích đọc mấy cuốn truyện về tình cảm nam giới, nghe nhạc từ những năm 80 và thích mặc loại áo sơ mi dành cho đàn ông để đi ngủ...

Hết nhìn Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong lại nhìn đồng hồ ngọt xung quanh mình. Bánh ga tô, pudding, panacotta, trifle,... xếp đầy xung quanh bàn bếp và trong phòng ăn. Mỗi loại tuy dùng nguyên liệu khác nhau nhưng đều có một thứ màu xanh biển hoặc nâu vàng ấm áp. Mà chưa hết, trông cô như có vẻ còn đang làm một loại bánh mới. Tò mò, hắn hỏi cô:

" Nhiều như vậy cô muốn cho ai ăn đây? "

Dương Hạ Tuyết nhún vai:

" Nhiều cũng phải làm, mỗi một mùa của tiệm đều phải có một loạt bánh mới, lần nào cũng phải thử công thức nên tôi phải dậy sớm. Với cả giờ có người như Mặc Tổng đầu tư, tôi đâu dám chậm trễ, phải không? "

Hạ Tuyết cười nghịch ngợm với hắn, rồi vừa khuấy một loại kem phủ vừa đưa ra trước mặt hắn mà nói:

" Đây, anh muốn thử không? Người đầu tiên là anh đó! "

Mặc Lãnh Phong thấy vậy thì xua tay:

" Cảm ơn nhưng tôi không ăn được đồ ngọt! "

Dương Hạ Tuyết ngạc nhiên ra mặt, tròn mắt nhìn hắn:

" Không thể nào? Thật chứ ông già? "

Hắn gật đầu với cô rồi tiếp tục nhấp một ngụm cà phê. Từ nhỏ hắn đã khác những đứa trẻ khác, cực kì sợ đồ ngọt, đến mức mẹ hắn còn cảm thấy lạ, có lúc ép hắn ăn một chút hắn cũng bỏ cho bằng được. Thành ra sau này sinh nhật hắn mẹ hắn cũng không chuẩn bị đồ ngọt nữa.

Kể cũng lạ, Mặc Lãnh Phong từng nghĩ, hỏi hắn còn nhớ mẹ hắn luôn trêu rằng hắn " ghét của nào trời trao của nấy! ", sau này hắn nhất định sẽ lấy một cô gái hay làm đồ ngọt cho mà coi. Khi đó hắn ghe mà dị ứng, sau này mẹ hắn trêu hắn nhiều quá hắn lại càng ghét hơn khiến cho Mặc Lãnh Phong đã từng thề sẽ không lấy một cô gái thích ăn đồ ngọt nữa.... nhưng cuối cùng thì...

" Ha!!! " Khẽ bật cười ra tiếng, Mặc Lãnh Phong căn bản không chú ý đến Dương Hạ Tuyết đang kì lạ nhìn mình, mãi cho đến khi thấy vẻ mặt khó ở của cô đang dí sát vào hắn thì mới hỏi:

" Cô nhìn gì vậy? "

Hạ Tuyết chỉ vào hắn, hỏi:

" Anh cười kìa! "

" Há! " Nụ cười của hắn chợt đông cứng lại, vội vánh quay đi hắn nói:

" Cô chắc nhầm rồi! "

Thấy hắn chối bỏ không hiểu sao Hạ Tuyết vội nổi lên tâm tình trêu đùa, giữ lấy mặt hắn không cho hắn quay đi, Hạ Tuyết tiếp lời:

" Ấy, ông già, không cần phải giấu, trông anh cười lên cũng tuần tú lắm, đâu có đáng sợ như thường ngày đâu? "

Bàn tay cô mềm mại, chạm vào da thịt hắn càng khiến hắn không chút phòng bị, bắt lấy bàn tay cô rồi kéo nó ra, Mặc Lãnh Phong muốn che giấu đi sự khó xử của mình, cuối cùng hỏi:

" Bỏ qua chuyện này đi, giờ nói thật cho tôi hôm qua cô đã đi đâu! "

Nụ cười trên môi Hạ Tuyết liền biến mất, cô nhăn mặt rồi cau mày nói:

" Anh thật phiền nhiễu, điều này chẳng phải tôi đã nói với anh rồi sao? Không đâu cả, chỉ đi dạo một vòng thành phố, thấy những kẻ kia chứng mất thì xử lý chúng thôi! "

Mặc Lãnh Phong nhún mày không hài lòng, con người tím cũng phát ra ánh nhìn nguy hiểm dành cho Hạ Tuyết. Đối diện cô, hắn nói đồng thanh:

" Dương Hạ Tuyết, cô vẫn quyết định trả lời tôi bằng phương án đó sao? "

Im lặng một lúc hắn tiếp lời:

" Nếu cô vẫn quyết định như vậy thì bảo kẻ đang giúp đỡ cô cẩn thận một chút, cô hiểu không? "

Hạ Tuyết nhếch môi, tên này hắn đang dọa ai vậy. Khẽ cúi xuống ghé sát vào tai hắn, Hạ Tuyết thì thầm:

" Vậy thì anh phải bắt được tôi đã chứ, không có chứng cứ như thế này chẳng khác nào vu tôi tội vu không! "

Mặc Lãnh Phong nhếch mép, trong đầu bỗng nảy ra một ý tưởng:

" Được rồi Dương Hạ Tuyết, hay là chúng ta làm thêm với nhau một vụ cá cược đi! "

Hạ Tuyết nghe đến cá cược liền cảm thấy có chút hứng thú, ý tưởng này không tồi nha:

" Rồi, anh có gì chả giá cho tôi! "

Kéo cằm Hạ Tuyết xuống sát mặt mình, Mặc Lãnh Phong vuốt ve nó rồi nói:

" Nếu trong vòng một tháng tôi tìm được kẻ hậu thuẫn cô trong thành phố này....tôi sẽ lập tức giao cho cô thuốc giải của " Hắc tử thần ", cô lập tức rời khỏi đây, thế nào? "

Hạ Tuyết nhún mày, điều kiện này thật hấp dẫn, hấp dẫn đến đáng nghi ngờ. Bản thân Hạ Tuyết biết một khi đối phương ra một điều kiện dễ dàng như thế thì thường không có một kết cục tốt đẹp gì cả. Hạ Tuyết nhìn hắn, cẩn thận dò hỏi:

" Được vậy nếu tôi thua? "

" Cô sẽ phải nói rõ cho tôi mục đích cô tiếp cận tôi, hay nói đúng hơn là mục đích lâu dài của cô muốn tiếp cận tôi. "

" Chỉ thế thôi sao? " Dương Hạ Tuyết cau mày, nếu thế có phải quá đơn giản không? Lí do cô đến đây để tìm hiểu cái chết của Lục Tâm, nếu được tìm hiểu từ hắn cũng chả là gì đáng ngại với cô...

" Anh đâu chỉ muốn lí do tôi đến đây, còn gì nữa nói ra đi! "

Mặc Lãnh Phong nhếch môi hưởng ứng:

" Được, cô rất thông minh, cái tôi muốn biết nhất chính là tung tích của cựu lão đại Dương gia kia. Hắn là ai? Người như thế nào? Tại sao lại chết? Quan hệ của cô và hắn ra sao? Tôi muốn biết tất cả! "

Mắt Hạ Tuyết sáng lên, giờ hắn cũng nói ra mục đích của mình rồi:

" Cái anh muốn là thông tin mật đấy? "

" Vậy cô thấy tung tích của một kẻ đã chết đáng giá hơn hai đứa con của mình sao? " Mặc Lãnh Phong hỏi ngược lại cô. Quả thực câu trả lời này đã đánh vào nơi tâm khảm sâu nhất của Hạ Tuyết. Muốn cô bộc lộ thân phận hay muốn cô cứu con của mình, hắn xem ra đã dàn dựng một cái bẫy thật lớn để cô có thể bước vào. Nhưng có vẻ Mặc Lãnh Phong đã tính toán sai lầm, người giúp cô lần này không ai khác mà là Triệu Mẫn Đường, cánh tay trái đắc lực của cô. Để bắt được Mẫn Đường có lẽ là một việc còn khó hơn cả trên trời. Hạ Tuyết thật tự tin mình sẽ thắng.

" Ok, tôi chấp nhận, kẻ thua cuộc sẽ phải hoàn thành ước muốn của đối phương! Không nuốt lời! "

" Không nuốt lời! " Mặc Lãnh Phong cười lạnh, trực diện nhìn thẳng vào Hạ Tuyết. Bọn họ lúc này tràn ngập vẻ hiêu thắng chỉ muốn đánh bại đối phương, một cảm giác chinh phục thật hiếm khi xuất hiện ở trên hai kẻ bất kham này. Cuộc chiến một mất một còn, cũng không rõ ai sẽ nắm phần thắng...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Nữ quái mà chịu cúi đầu?

" Hai người thôi cho con đi được không? "

Tiếng động ở bên ngoài làm Mặc Lãnh Phong tỉnh ra, hắn và Hạ Tuyết buông ra lẫn nhau rồi quay đầu. Từ ngoài cửa Lam Thiên và Từ Y bước vào, Kevin chạy theo sau hai đứa trẻ. Con vật thấy Mặc Lãnh Phong đang giữ khư khư chủ mình thì gầm gừ trong cổ họng, về ác ý lộ rõ.

Kevin vốn là một con chó hiền lành nhưng không hiểu sao nó luôn có ác cảm với Mặc Lãnh Phong, thấy hắn là luôn gầm gừ khó chịu, như hận không thể xé nát hắn ra trăm mảnh. Mặc Lãnh Phong nhìn thế cũng chỉ nói là " chủ nào tớ này ".

Lam Thiên nhìn hai người lớn mới sáng sớm đã ôm ấp nhau thì lắc đầu. Chính cậu cũng không hiểu mối quan hệ của mẹ mình và ông chú này là khoai ngô gì nữa. Rõ ràng là ghét nhau đến vậy nhưng cứ hở ra là lại thấy họ gần gũi, ôm ấp. Thật khiến cho cậu bé cảm thấy khóc dở mếu dở không hiểu tình hình.

Mặc Lãnh Phong nhìn khuôn mặt khó hiểu của con trai mà phán một câu:

" Sau này nhóc lấy vợ như ta cũng sẽ như thế này thôi! "

Lam Thiên vẫn ngờ ngợ không hiểu, Mặc Lãnh Phong cũng không giải thích mà chỉ khẽ cười, đoạn đứng dậy bước ra ngoài. Hạ Tuyết thấy thế bèn hỏi y:

" Anh không ở nhà sao? Hôm nay cuối tuần mà? "

" Chuyện tổ chức còn rất nhiều, đầu thế để đấy! Hôn nữa... "

Hắn quay lại nhìn cô rồi mỉm cười:

" Tôi phải bắt tên tông phạm của cô nữa chứ? "

" Vậy sao? " Dương Hạ Tuyết nhún mày:

" Thế thì chúc anh may mắn! "

Mặc Lãnh Phong vẫy tay với cô, Dương Hạ Tuyết nhếch môi, cảm thấy chiến thắng đang đến gần mình, chỉ là lúc đó cô không nhận thấy ánh mắt của Mặc Lãnh Phong dừng trên người Từ Y. Cô bé dành cho hắn một ánh nhìn lên lét, cứ như thể đó là một tín hiệu ngầm vậy.

Cuối tuần, trong cửa tiệm " My happiness " nườm nượp khách. Cận Giáng Sinh nên các đôi tình nhân lũ lượt mua sắm náo nhiệt trong trung tâm thành phố. Và ngạc nhiên thay, dù ban đầu Hạ Tuyết tưởng rằng cửa hàng của mình chỉ nằm trong một con phố hẹp, nhưng hoá ra nó lại là đường tắt của một trung tâm mua sắm sầm uất. Các đôi tình nhân sau khi từ trung tâm lại kéo nhau vào quán để ăn uống và nghỉ ngơi. Số lượng khách cũng theo vậy mà ra tăng đáng kể.

Hạ Tuyết lúc này mới nhận ra Mặc Lãnh Phong không chỉ sắp xếp qua loa một địa chỉ cho cô, hắn thật sự nghiêm túc khi đầu tư vào bất kể một khu vực nào. Từ công ty, tổ chức hay chỉ là một cửa tiệm nhỏ như thế này đều phải có mục đích.

Mà đầu chỉ là ở địa chỉ, hắn cũng là kẻ chi li từng đồng lợi tức. Giống như việc hàng tuần sẽ có một nhân viên từ tập đoàn đến để hỏi về doanh thu cũng như số vốn cần thiết cho mỗi đợt hàng. Khởi phải nói Hạ Tuyết rất ấn tượng, Mặc Lãnh Phong không phải là một kẻ tùy tiện trong kinh doanh, dù có là một tiệm bánh nhỏ cũng phải cho ra lãi đối với hắn.

Bản thân Hạ Tuyết cũng không phủ nhận, nếu không nhờ sự giúp đỡ của hắn, cô không thể biến một cửa tiệm mới mở chưa được vài tháng như thế này trở thành đối thủ kinh doanh của toàn trung tâm được.

Hạ Tuyết nghĩ mà cảm thấy buồn cười, quả là một bản chất đặc trưng của những nhà tài phiệt tham lam lợi nhuận. Nhưng Hạ Tuyết là ai mà phàn nàn cơ chứ? Để Mặc Lãnh Phong cung cấp vốn cho cô thì cô càng được hưởng lợi, với cả nếu cô có phản đối thì chả khác gì khiến hắn sinh nghi mình đang làm việc mờ ám

Mà quả thật Hạ Tuyết đúng là mờ ám thật.

....

Hôm nay là ngày thử công thức mới của cửa tiệm, Hạ Tuyết cùng các thợ làm chủ chốt ra phía sau để luyện tập công thức mới, số còn lại là theo Daisy ra phía trước để tiếp khách. Nhìn những món bánh thử công được đặt trước mặt, các nhân viên suýt xoa, họ ngẩng lên hỏi Hạ Tuyết:

" Chị, chị học ở trường nào vậy? Những loại bánh này trông cao cấp thật đó, chỉ có khách sạn hạng sang người ta mới làm những thứ như này thôi à! "

Hạ Tuyết cười đầu tư hào:

" Hà, hà, tự học thôi mà! Mấy em cứ luyện tập thì chả mấy chốc sẽ được như tôi thôi! "

"Ồi giờ! Bà chị tự tin quá đấy! " Một cô nhân viên ở gần Hạ Tuyết kêu lên, Hạ Tuyết thấy thế càng hást hàm:

" Đương nhiên, phải tự tin thì mới làm nên nghiệp lớn chứ? "

Cả nhà bếp cười rộ lên, Hạ Tuyết muốn cắt ngang lời họ rồi tiếp tục công việc hướng dẫn của mình. Chợt bên ngoài vang lên tiếng đồ vỡ rất lớn cộng với tiếng chửi bới thật khó nghe. Hạ Tuyết giật mình, không nói năng gì chạy ra ngoài, các nhân viên đứng quanh cũng ngó người ra một chút rồi ba chân bốn cẳng theo sau. Lúc Hạ Tuyết chạy kịp ra ngoài sảnh thì trước mắt đã là một mảnh hỗn độn.

Trên mặt đất một món đồ trắng miêng văng ra xa tứ tung còn tiếng đồ vỡ chắc chắn là phát ra từ bình trà Anh gờ đây chỉ còn là những mảnh vụn trên mặt đất. Trên sàn nước chảy tứ tung, khiến cho những người khách gần đó phải lùi ra xa vài bước. Ánh mắt họ căng thẳng nhưng cũng tập trung quan sát mảnh kịch trước mắt.

Nơi bàn ăn giữa nhà là sự đụng độ của bốn người phụ nữ. Daisy đang đứng chắn trước cạnh một người nhân viên với vóc người nhỏ bé. Cô cao giọng với hai người phụ nữ đang ngồi chễm trệ trên ghế:

" Quý khách sao có thể quá đáng như vậy? Cô ấy và tôi đã xin lỗi rồi sao còn đập vỡ đồ của cửa tiệm! "

Có một giọng nói the thé đáp lại, Hạ Tuyết ngẩng đầu thì bắt gặp ngay một cô gái. Nói là cô gái thì không phải, thật ra chỉ là một đứa trẻ con thì đúng hơn. Tầm tuổi có lẽ kém Daisy chỉ 1 hay hai nhưng khuôn mặt trang điểm lòe lợt, nhìn kĩ còn có thể thấy sự lạm dụng của phẫu thuật thẩm mĩ, đứng trước Daisy của cô thì chẳng khác nào cóc ghè đối đầu thiên nga. Người còn lại đang ngồi trên ghế, xinh đẹp hơn hẳn, có thể coi là hoàn mĩ, thần thái cũng vô cùng từ tốn, thể hiện mình là tiểu thư đài các, có giáo dục.

Nhưng lúc này Hạ Tuyết liền chau mắt nhìn cô ta.... Quen quá, đã gặp ở đâu rồi.... thôi xong rồi, kẻ điên này ở đâu cũng kiếm chuyện gây sự với cô vậy!!!!

Tôn Hoài Vĩ ngồi trên ghế, từ tốn quan sát một hồi quanh quán rồi kéo tay cô nhóc đang hùng hổ kia, giọng từ tốn nói:

" Linh Linh, thôi đi, đừng làm to chuyện mà, chị không sao, chỉ là một góc vấy đâu có gì! "

Nghe cô ta nói, Hạ Tuyết lúc này mới chú ý tới bộ váy trên người cô ta, ở đó có một vết loang khá rộng ở chân váy, nhìn cũng biết đó là do nước trà đổ lên. Hạ Tuyết tiếp tục đưa mắt nhìn cô nhân viên mới đang nép sau Daisy, lập tức cô bèn hiểu ra tất cả. Cô gái tên Linh Linh kia nghe Tôn Hoài Vĩ nói thì càng như đổ thêm dầu vào lửa, cô ta chống nạnh, hást hàm:

" Chị, chị tốt quá, còn nói đỡ cho cô ta. Chiếc váy này chẳng mấy ngàn đô sao? Làm sao nói bỏ qua là bỏ qua được. Đã thế thái độ xin lỗi cũng không rõ ràng, bây giờ lại còn hást hàm với em, chị xem thế này còn ra thể thống gì? "

Daisy nghe cô ta ba hoa mà như có cuồng phong trong ngực. Cô thừa nhận đổ nước trà lên váy là lỗi của cửa tiệm, nhưng có ai đòi người ta ra xin lỗi lại nhục mạ một cách quá đáng như vậy không? Daisy lẩn lộn từ nhỏ đã quen, phàm ở những nơi khó khăn khó dạy cô được phép để ai bắt nạt mình, thành ra cô trở nên rất cứng đầu và nóng nảy. Bây giờ thấy nhân viên của mình bị bắt nạt một cách quá đáng, mình thì bị vu oan, cô trở nên nóng tính, cãi lại:

" Đứng vậy tôi không ra thể thống, còn hơn cái loại tiểu thư kiêu căng, thấy người ta thấp cổ bé họng thì làm càn, ngang ngược. Loại như cô đúng là cha mẹ không dạy dỗ! "

Tôn Mộc Linh như bị đá kích bởi lời nói của Daisy, nó thách thức sự kiêu ngạo vốn có trong cô, không báo trước cô ta cầm cốc trà vẫn còn nghi ngút khói trên tay rồi một đoạn định hást thẳng vào người Daisy. Các vị khách trong quán thất kinh, họ không kịp ngăn cản, Daisy cũng không kịp tránh, chỉ biết nhắm mắt cho số phận.

Rat!!!

Tiếng nước ập vào vật thể rắn chắc vang lên. Daisy nhắm chặt mắt chờ đợi cơn đau bỏng rát nhưng lại chẳng có gì, tuy nhiên cô có thể cảm thấy một bàn tay nắm chặt lấy tay mình. Từ từ nâng mi mắt, cô thấy một bóng đen che chắn trước mặt mình, đó chính là Dương Hạ Tuyết đã kịp chạy đến để hứng trọn cốc trà nóng kia thay cho cô.

" Chị...!!! Trời ơi! " Daisy bụp miệng kêu lên, chạy ra phía trước xem Hạ Tuyết. Mái tóc hai màu ướt rượt, làn da trắng vì tiếp xúc với nước mà dần đỏ ửng lên, nhưng vẫn kiên nghị đứng đó không lay chuyển. Dương Hạ Tuyết ngẩng đầu, cau mày nhìn Tôn Mộc Linh đang đứng trước mình, hàn băng trong đó khiến cô ta như ngừng thở. Kể cả Tôn Hoài Vĩ này giờ đang ngồi trên ghế cũng ngạc nhiên ra mặt, nhìn đồng phục trên người Dương Hạ Tuyết, cô lập tức hiểu ra Hạ Tuyết lại là nhân viên ở đây. Trong đầu cô ta chợt hiện lên ý nghĩ, lần trước Hạ Tuyết làm rách váy cô, khiến cô mất mặt trước bao nhiêu người, lần này là trong quán cô ta thì cô ta sẽ còn làm gì cô đây?

Học được bài học trước kia, cô đứng dậy, chạm tay vào Tôn Mộc Linh đang còn phừng phừng lửa giận, Tôn Hoài Vĩ hạ giọng tủi thân:

" Linh Linh thôi đi, họ sai nhưng em cũng không cần phải làm to chuyện như vậy. Em xem người ta bị thương rồi kia! "

Tôn Hoài Vĩ ôn nhu, khuôn mặt còn bày ra sự thương cảm, nước mắt rung rung khiến mọi người trong quán cũng mềm lòng với cô. Người ta nói nữ nhân đồ lệ cũng làm siêu lòng vua, đầu còn ai để ý tới cô gái có vẻ ngoài tầm thường đang đứng đó là Dương Hạ Tuyết. Daisy nghe Tôn Mộc Linh nói mà tức

mình, cải lại:

" Cô đừng có giả bộ, chính cô hắt trà vào người chị ấy...sao???" "

" DAISY THÔI ĐI!!! " Hạ Tuyết hô lớn, đôi mắt sưng mù sau hàng tóc ướt nhẹp càng thêm mặt mùng cảnh cáo, Daisy ngạc nhiên nhìn Hạ Tuyết. Bình thường Hạ Tuyết tỷ thấy kẻ gây sự trong quán sẽ không dễ yên, tại sao bây giờ lại ngăn cô bảo vệ nhân viên trong quán vậy?

Trước sự ngỡ ngàng của Daisy, Hạ Tuyết chỉ quay đầu nhìn hai chị em họ Tôn, lòng càng cảm thấy lạnh toát. Trùng hợp thật đấy, lần trước chạm mặt cô ta cũng đổ trà vào áo, lần này cũng là đổ trà lên áo. Hừ!!! Điều nghệ đến thế chắc không phải lần đầu họ dùng cái cớ này để bắt nạt những nhân viên thấp cổ bé họng. Một chiêu cũ mềm dũng hoài không chán sao?

Tôn Hoài Vĩ nhìn sắc mặt tối sầm của Hạ Tuyết, bản thân chờ đợi một cơn cuồng phong ập đến từ cô, thậm chí những vị khách trong quán cũng đã chuẩn bị cho một trận quyết đấu. Thế nhưng trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người, nhất là vẻ mặt thất kinh của Daisy, Dương Hạ Tuyết cúi đầu, nói đồng đặc:

" Xin lỗi quý khách vì hành động thiếu suy nghĩ của chúng tôi. Đây là những nhân viên mới mà của hàng mới tuyển dụng, không cẩn thận đã làm phật lòng hai vị. Tôi sẽ đích thân sẽ trả tiền phí giặt là bộ đồ của tiểu thư, mong tiểu thư bỏ qua cho chúng tôi! "

Lời xin lỗi thành khẩn khiến Tôn Mộc Linh không thể bắt bẻ được gì, á khẩu đứng đó. Nhưng trái lại Tôn Hoài Vĩ lại như mở cờ trong bụng. Hoá ra lần trước hùng hổ như vậy cũng chỉ là ra oai. Khôn có Mặc Lãnh Phong chống lưng người phụ nữ này thật chẳng dám lên mặt với cô. Bây giờ phải cúi đầu xin lỗi Tôn Hoài Vĩ, thật bao nhục nhã.

Thấy bộ dạng cúi lúi này của Hạ Tuyết Tôn Hoài Vĩ thoả mãn vô cùng. Kẻ từng làm mình bề mặt bây giờ vừa phải chịu bóng, vừa đang phải luồn cúi, xem ra cũng là đáng lắm. Nhưng dù muốn bắt nạt Hạ Tuyết thêm chút nữa nhưng Tôn Hoài Vĩ cũng phải hoàn thành vở kịch, khoát tay Tôn Mộc Linh đang nóng nảy ở bên, cô từ tốn nói:

" Linh Linh, đi thôi, người ta đã xin lỗi rồi, chúng ta tha cho họ đi! "

Dương Hạ Tuyết đang cúi đầu chột nhếch môi, Tôn Mộc Linh kên cáo nhìn Hạ Tuyết rồi quay lại với Tôn Hoài Vĩ:

" Tha cho mấy người, lần sau liệu mà cẩn thận! "

Dương Hạ Tuyết tiếp tục nở nụ cười thân thiện:

" Vâng, chúng tôi sẽ ghi nhớ! "

Nghe sự nhu thuận của Hạ Tuyết, Tôn Mộc Linh càng vênh váo, cái khuôn mặt hắt lên không trung khiến Daisy hận không thể cho cô ta một cái tát thẳng mặt. Cô muốn tiến lên làm rõ ràng một trận với họ nhưng Hạ Tuyết lại trừng mắt cảnh cáo khiến cô chẳng thể làm gì. Chỉ có thể nhìn tỷ tỷ mình đang cúi đầu trước hai chị em họ Tôn, mãi cho đến khi họ ra khỏi cửa hàng.

Dương Hạ Tuyết ngồi trong phòng bếp, để Daisy bôi thuốc sát trùng lên mặt mình. Daisy lấy một ít thuốc mỡ, từ từ xoa lên khuôn mặt đỏ ửng một bên của Hạ Tuyết. Cô thoa rất nhẹ, chỉ sợ làm tổn thương tới Hạ Tuyết, nhưng dù cho Hạ Tuyết không kêu van thì nhìn khoé mắt giật giật kia cũng đủ biết cô đang chịu đựng. Daisy nhìn cô, xót xa:

" Tuyết tỷ, chị đau không? "

Hạ Tuyết phì cười:

" Bàn tay của quý cô nương mềm mại như lông thế này, bỗ toạ sao thấy đau? "

Daisy thoáng ần vai cô:

" Chị lại trêu em rồi! "

" Aida!!! " Hạ Tuyết giả bộ kêu lên đau đớn:

" Đau quá, quý cô nương không thể nhẹ tay một chút sao? "

Daisy hừ lạnh, càng ần mạnh hơn:

" Cho chị chừa đi, ai bảo nhẩy ra đỡ cho em làm gì? Một tách trà làm gì được em sao? Còn nữa sao chị phải xin lỗi với cô ta, cô ta mới là kẻ gây sự với chúng ta, lại còn làm chị bị bỏng. Sao chị bỏ qua như vậy? Tuyết tỷ hung hăng của em đâu rồi? "

Hạ Tuyết nhếch môi tiêu sái, một chút cũng chẳng lộ đau đớn:

" Daisy em nên biết đây là Hoa Kỳ, không phải New Zealand, chị cũng đang trong sự giám sát của rất nhiều người nên thể mặt động. Em cãi lý với cô "

ta hôm nay được, nhưng em nhìn rồi đấy, với tính cách tiểu thư kia cô ta sẽ tìm cách báo thù, lúc đó mọi chuyện lại chẳng tệ hơn, người chịu thua không chỉ là em mà còn là bao nhiêu người của cửa hàng. Em hiểu không? "

Daisy nghe rõ từng lời của Hạ Tuyết, cảm thấy có lý, bèn thở dài rồi gật đầu, tiếp tục thoa thuốc. Hạ Tuyết thấy cô đã nghĩ thông rồi cũng không nói nữa, cả người ngả ra đằng sau, ngũ quan thư giãn thật chẳng giống kẻ vừa gặp nạn là bao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Cái giá của vết bỏng

Vì vụ lùm xùm của cửa hàng mà Hạ Tuyết trở về nhà cũng khá muộn. Mở cửa phòng khách, ngay lập tức đập vào mắt cô là hai bóng dáng đáng yêu thân thuộc đang ngồi trên ghế sofa và đang ngắm một cái gì đó. Nhưng trước mặt bọn trẻ lại là một người mà cô không muốn gặp nhất đang ngồi ở chiếc ghế đối diện, Mặc Lãnh Phong.

Hắn mặc bộ đồ ngủ tối màu, tay cầm một cuốn sách dày cộp, nhìn qua như cuốn đại cương hoá học của Lam Thiên và Từ Y. Ngay sau đó là một loạt những thứ linh tinh phát ra từ ba người họ mà Hạ Tuyết vừa nghe đã tẩu hoả nhập ma:

" Và đó là lí do tại sao Clorua (II) dẫn điện kém nhưng dẫn nhiệt tốt, đó là lí do căn bản mà chúng được dùng trong nhiệt kế, tuy nhiên hàm lượng độc tố rất cao nên việc tìm cách cất giấu chúng là điều cần thiết. Công ty của chúng ta cũng đầu tư rất nhiều vào lĩnh vực này, hai nhóc phải nhớ kĩ! "

Hai đứa trẻ nhìn Mặc Lãnh Phong một cách đầy thán phục, nhất là Lam Thiên, cậu bé phẩn chấn hỏi:

" Chú, sao chú giỏi vậy? Các thầy ở lớp giảng thật khó hiểu mà chú chỉ nói qua là bọn cháu hiểu được rồi à? "

Từ Y cũng gật gật thán phục nhìn hắn, mong hắn trả lời. Khuôn mặt Mặc Lãnh Phong vẫn bình thản nhưng bản thân Hạ Tuyết thì thấy hắn ta sắp tự mẫn đến phát nổ rồi. Hắn nghiêm nghị chỉ vào mấy cuốn sách ở trên bàn, tiếp lời:

" Do luyện tập thôi, nào hai nhóc làm bài tiếp đi, chỉ cần xong bài tập số ba này là có thể nghỉ rồi! "

Lam Thiên và Từ Y nhìn nhau rồi gật đầu, cúi xuống tiếp tục công việc của mình. Hạ Tuyết bật cười, cô gõ nhẹ vào cánh cửa hông thông báo cho ba người ở bên trong. Lam Thiên và Từ Y bị tiếng động làm cho ngẩng đầu thì bất gặp ngay Hạ Tuyết ở nơi cửa ra vào, mừng rỡ bọn trẻ hô lên:

" Mẹ!! "

Hạ Tuyết tiến đến ôm hai đứa trẻ vào lòng, hôn lên tóc hai đứa, cô ảm áo cười:

" Hôm nay hai đứa thế nào? Đi học có vui không? Mẹ xin lỗi mẹ không đón con được, mấy đứa đi xe bus về sao? "

Lam Thiên và Từ Y lắc đầu, nói:

" Không, chú Lãnh Phong biết mẹ không thể đến đón được nên cho người đến đón bọn con, công việc ở quán chắc bận lắm hả mẹ? "

Hạ Tuyết nhớ lại hai con bò điên buổi sáng nay ở cửa hàng mà nghiêng răng nghiêng lợi, tuy nhiên cô vẫn giả bộ vui vẻ:

" Ừm, rất đông, quả này chúng ta ăn cả tháng cũng được! "

" Yay!!! " Lam Thiên và Từ Y cười sung sướng ôm lấy cô, Hạ Tuyết cũng chỉ tập trung vào hai đứa trẻ nên tuyệt nhiên không để ý đến ánh mắt kì lạ của Mặc Lãnh Phong đặt trên người mình. Đôi mắt tím của hắn nheo lại đầy nguy hiểm, rồi lập tức hắn đứng dậy tiến về phía cô, Hạ Tuyết lúc này mới có phản ứng lại nhưng chẳng kịp.

Mặc Lãnh Phong tiến lên một tay nắm lấy vai cô, một tay vén mái tóc bạc của cô ra sau gáy trước sự ngỡ ngàng của Lam Thiên và Từ Y. Ban đầu hai đứa trẻ không hiểu tại sao Mặc Lãnh Phong lại làm vậy cho đến khi nhìn vào cổ mẹ chúng. Một vết đỏ dài đáng sợ chạy từ sau gáy của cô lên trên má hình và thấp thoáng ở trước ngực lộ ra. Vì ban đầu Hạ Tuyết che nó lại bằng mái tóc dài nên cậu bé không nhìn thấy nhưng bây giờ nó trông rõ mồn một trên khuôn mặt của Hạ Tuyết. Thất kinh, Lam Thiên chỉ tay vào cô:

" Mẹ, cổ mẹ! "

Bị phát hiện, Hạ Tuyết cuống cuống che giấu đi vết đỏ trên cổ, không quên để lại cho Mặc Lãnh Phong một ánh nhìn cảnh cáo. Mặc Lãnh Phong mặc kệ thái độ của cô mà vẫn giữ chặt bả vai cô, gặng hỏi:

" Thế này là sao? "

Hạ Tuyết gạt tay hấn ra khỏi người mình, bình tĩnh giải thích:

"Không có gì cả, tôi chỉ không cẩn thận lúc làm việc nên mới dẫn đến bị bỏng, hoàn toàn không phải chuyện gì đáng lo! "

Lam Thiên và Từ Y thấy cô nói không sao thì càng chạnh lòng. Từ Y kéo cô xuống rồi thối thối vào vết thương còn Lam Thiên thì mếu máo:

"Mẹ, mẹ có đau không? "

Hạ Tuyết trấn an các con:

"Mẹ không sao, bôi thuốc vài ngày là khỏi ý mà, ngày xưa hồi mẹ mới mở quán cũng thế này thôi, lần sau mẹ sẽ cẩn thận hơn được không? "

Lam Thiên cúi xuống nhìn vào vết bỏng đỏ ửng dài chẳng chịt trên cổ và mặt Hạ Tuyết liền ôm chặt cô. Nhận được sự ấm áp, Hạ Tuyết bèn giang tay ôm hai đứa con vào lòng. Trong giây phút đấy cô bất giác về mặt ngờ vực của Mặc Lãnh Phong sau hàng mi mỏng, quả thực hấn và cô sắp có nhiều chuyện để nói với nhau đây!

Cho Lam Thiên và Từ Y ngủ xong Hạ Tuyết quay trở về phòng, vừa mở cửa đã thấy ngay cái thân thể to phệ của Mặc Lãnh Phong chồm hồm trên giường mình. Hấn đang đọc báo, thấy cô vào cũng không chút phản ứng mà chỉ tập trung vào trang giấy. Bực mình vì kẻ không mời mà tới này, Hạ Tuyết găt lên với Mặc Lãnh Phong:

"Này, anh có phòng thì về phòng mình mà ngủ, đừng có làm phiền tôi! "

Mặc Lãnh Phong vẫn không rời bỏ việc đang dang dở, vừa đọc báo hấn vừa đáp lại cô:

"Đây là nhà của tôi, tôi ở đâu cũng không cần cô phải ra lệnh nhĩ? "

Xi!!! Hạ Tuyết lườm nguýt hấn, biết hấn sẽ không bỏ đi, cô cũng chẳng thèm đuổi nữa, từ từ ngồi xuống giường trang điểm rồi không ngần ngại hấn, từ từ cởi áo. Mặc Lãnh Phong lúc này mới ngẩng lên quan sát cô.

Dưới làn áo sậm màu của bộ đồng phục, làn da trắng ngần của Hạ Tuyết lộ ra, hoà trung với phần tóc bạch kim và tương phản với màu tóc đen còn lại của cô. Bóng dáng Hạ Tuyết trong gương mảnh mai càng làm cho tấm lưng của cô thêm mỹ lệ. Mặc Lãnh Phong chưa bao giờ nói cho Hạ Tuyết rằng hấn rất thích nhìn thấy tấm lưng trần của cô. Đối với hấn chúng không thon thả như nhiều người phụ nữ hấn từng thấy nhưng lại như một tấm lụa trắng không tì vết, càng nhìn càng thuận mắt.

Tuy nhiên ánh mắt hưởng thụ của hấn bị gián đoạn bởi cái vết đỏ ửng xấu xí kia. Nó như một thứ xấu xí làm hỏng tấm lụa trắng tinh khiết. Cau mày, Mặc Lãnh Phong cuối cùng cũng hỏi cô:

" Là ai làm! "

Bàn tay vừa gỡ bỏ xong nút áo của Hạ Tuyết liền dừng lại, ngẫm nghĩ một chút cô lại tiếp tục cởi áo rồi với lấy tuýp thuốc bỏng trên mặt bàn. Giọng bõn cọt, giả dờ:

"Tôi không hiểu anh nói gì cả? "

"Đừng nói dối tôi " Mặc Lãnh Phong cảnh cáo cô:

"Vết bỏng nếu chỉ ở trước mặt là vô tình thì tôi còn tin nhưng lan ra cả sau lưng thế kia thì làm sao có thể là tai nạn. Cô lừa được hai lũ nhóc con kia chứ không lừa được tôi đâu! "

Hạ Tuyết lúc này cảm thấy như Mặc Lãnh Phong đang đi guốc trong bụng mình. Quái lạ, hấn nghĩ mình là Conan chắc, hay là do cô để bộ sưu tập của mình lung tung quá hấn vô tình đọc được nên tẩu hỏa nhập ma rồi? Chuyện gì mà hấn cũng biết, thật là đau đầu.

Nhưng ngẫm nghĩ lại Hạ Tuyết thấy mình bị thế này chẳng phải do hấn sao? Nếu hai con bò kia không vô cớ đánh ghen với cô thì cô đâu thành ra thế này? Nếu không phải do tên già này can dự vào cuộc đời cô, còn lâu cô mới bị tạt trà. Phụng phịu, Hạ Tuyết cau mày nói hấn:

"Anh cũng giỏi quá ha, truyện gì cũng muốn biết, đồ già khủ tọc mạch! "

Bị Hạ Tuyết phát minh ra biệt danh mới Mặc Lãnh Phong tức giận hỏi cô:

"Cô lại cau có cái gì, cô bị ai đó tạt nước nóng sao liên quan đến tôi! "

"Còn không phải tại anh? " Đến đây Hạ Tuyết không thể chịu nổi, muốn định giải quyết một mình cho yên ấm nhưng bản tính phụ nữ của cô cần tìm một nơi để chút giận, xung quanh lại chẳng có bao cát nào cô bèn chút lên bao cát Mặc Lãnh Phong.

Rồi không dấu giếm, Hạ Tuyết kể tường tận lại cho Mặc Lãnh Phong vụ việc lần trước mình làm tụt vấy Tôn Hoài Vĩ, việc xảy ra trong cửa hàng bị tạt nước rồi việc cô cúi đầu xin lỗi. Một chi tiết cũng không thiếu cho Mặc Lãnh Phong.

Ông già của chúng ta nghe xong lơ ngơ một lúc rồi bèn bật cười " ha ha!!! ". Đang tức lại còn bị trêu, Hạ Tuyết lấy cây lược trên bàn ném vào hắn, miệng mắng không ngừng:

" Tên hỗn đản này, tôi đang đau lòng mà anh không biết đường an ủi lại còn cười tôi, chồng đâu mà vô tâm thế hả? "

Bộ dáng như mèo con nhe nanh của cô càng khiến Mặc Lãnh Phong cười tợn. Vui vẻ trước câu trả lời của cô hắn đứng dậy, cướp lấy món đồ cô định ném vào mình, hắn nhẹ giọng:

" Rồi, rồi tôi hiểu rồi, ra là lỗi của tôi chứ gì "

" Không của anh thì của ai! " Hạ Tuyết giăng ra khỏi tay hắn, tiếp tục thoa thuốc bông lên mặt. Mặc Lãnh Phong thấy Hạ Tuyết khó chịu thì cố nén cười, đây là lần đầu tiên hắn thấy một Dương Hạ Tuyết hờn dỗi như vậy. Thảo nào hắn luôn cảm thấy lạ lẫm, tại sao hôm đó Tôn Lập luôn khó chịu trong suốt cuộc họp cổ đông? Tại sao Tôn Hoài Vi một nhân vật quan trọng của LS lại không có mặt? Tại sao Lâm Nhã sau cuộc họp cứ cầm một sợi vải trắng rồi cười như điên ở văn phòng hắn nhưng khi hắn hỏi thì lại chẳng trả lời? Hoá ra tất cả đều có liên quan đến cô gái nhỏ này.

Cướp lấy tuýp thuốc bông trên tay Hạ Tuyết, Mặc Lãnh Phong lấy một chút thuốc mỡ rồi xoa lên lưng cô. Hạ Tuyết tức mình, cô mà cần hắn bôi thuốc cho sao. Đứng lên muốn cướp lại tuýp thuốc thì Mặc Lãnh Phong đã giơ nó lên cao. Trước thân hình cao gần mét chín của hắn, Hạ Tuyết như một đứa trẻ cố gắng với lên một cây cổ thụ. Tức mình, cô nói:

" Trả cho tôi Mặc Lãnh Phong! "

Mặc Lãnh Phong cũng hiếm khi có hứng đùa cợt tiếp lời:

" Không trả! "

Hạ Tuyết biết hắn chỉ muốn trêu chọc cô thì ngồi phịch xuống ghế cau có:

" Không trả thì thôi! "

Mặc Lãnh Phong thấy cô đã yên vị thì hài lòng, hắn tiếp tục công việc dang dở của mình. Nhẹ nhàng thoa thuốc mỡ trên tay vào phần lưng bông của cô, ngón tay hắn thô ráp chạm vào những vết bông khiến Hạ Tuyết thoáng chau mày. Mặc Lãnh Phong nhạy cảm nhận ra bèn nói:

" Đau sao? "

Hạ Tuyết nhún vai:

" Cũng không hẳn, nhưng tôi không ngờ que cui khô đó cũng mạnh tay thật, hắt được cả nước vào lưng tôi. Thành ra cũng hơi xót! "

Mặc Lãnh Phong vừa nghe cô nói vừa liếc mắt xuống phần lưng đỏ ửng của Hạ Tuyết, rồi không nói không rằng hắn cúi xuống, rồi trước con mắt ngỡ ngàng của Hạ Tuyết đặt một nụ hôn lên đó.

Hạ Tuyết run lên, bờ môi hắn cũng thật lạnh như con người hắn, đặt lên làn da bông của Hạ Tuyết càng khiến cô tê dại. Trong khi đang mơ màng không hiểu hắn muốn làm gì thì Mặc Lãnh Phong đã di chuyển đôi môi lên bờ vai của cô.

Hạ Tuyết nhìn khuôn mặt như ác quỷ của hắn trong gương nay đang tiến gần đến mình cuốn theo đó là giọng nói mê muội:

" Tại sao cô không tránh? "

Câu hỏi của hắn khiến Hạ Tuyết thoáng ngẩn ngơ nhưng rồi cô lại nhếch môi:

" Sao anh biết tôi không tránh? "

" Đoán thôi! " Hắn đáp cụt lủn nhưng bản thân Mặc Lãnh Phong và Hạ Tuyết đều hiểu với khả năng của cô, một tách trà kia làm sao có thể làm cô bị bỏng. Đúng vậy trong giây phút đó cô có thể cần đây Daisy ra lần tránh tách trà, thế nhưng sợ dĩ Hạ Tuyết không làm vậy là bởi một lý do khác.

Một lý do nhỏ nhen hơn nhiều.

" Vậy cô định tha cho Tôn Mộc Linh sao? " Hắn di chuyển đôi môi mình lên cổ cô mà cắn nhẹ nhẹ " Nữ quái mà tôi biết đến thường không mềm mỏng đến vậy! "

Dương Hạ Tuyết nhìn Mặc Lãnh Phong thuần thực tìm những điểm nhạy cảm của mình trong gương rồi cười tàn độc.

" Tha... " Cô lặp lại một cách thụ động, đôi mắt màu sương mù ánh lên sự điên dại đặc trưng " Phàm là những kẻ dám động vào tôi sẽ biến cuộc đời kẻ đó thành rác rưởi! Cô bé đos cũng không ngoại lệ. "

" Ha! " Mặc Lãnh Phong cười khế, vừa hôn lên má cô vừa nhìn vào gương:

"Đang cảnh cáo tôi sao? "

"Có thể lắm! " Hạ Tuyết đáp gọn, nghĩ ngợi một chút rồi bày tỏ ý kiến của mình:

"Ông già! "

"Hừm!? "

"Tôi có thể nhờ anh một thứ này được không? "

"Cô lại có dự tính gì sao? " hấn tò mò hỏi

"Chỉ là nhờ anh rõ ri một chút thông tin nhỏ thôi! "

".... "

"Tôi đảm bảo sẽ không gây tổn thất gì đến Mặc Thị đâu! Tôi hứa đấy! "

"Cũng được! " Mặc Lãnh Phong đáp cụt lùn rồi bế Dương Hạ Tuyết lên rồi đặt cô ngồi lên đùi mình, cô nhẹ đến nỗi khiến chân hấn chẳng có cảm giác. Nâng cằm Hạ Tuyết lên rồi nhìn cô trong gương Mặc Lãnh Phong nói:

"Dương Hạ Tuyết, tôi thích cô như thế này đấy! "

"Thế nào cơ? " Hạ Tuyết đặt tay lên tóc hấn khi làn môi thô ráp kia đã chạm đến vành tai mẫn cảm của cô, Hạ Tuyết khẽ kêu lên nhẹ nhẹ, càng lúc càng thách thức Mặc Lãnh Phong

"Tàn nhẫn và độc ác, đó là một Dương Hạ Tuyết mà tôi thích chơi cùng! "

Hạ Tuyết nhếch môi, quay lại đáp trả nụ hôn của hấn. Mặc Lãnh Phong cũng vui vẻ đáp lại, làn môi hấn siết lên môi nàng, yêu thương thì ít mà trừng phạt thì nhiều hơn. Đang hôn cô cuồng nhiệt chột hấn mở mắt, liếc nhìn một lần cuối cùng bóng dáng của Hạ Tuyết và hấn ở trong gương. Không hiểu sao cùng tầm tới đến lạ thường.

"Này này cô ta đến rồi đấy! "

"Trời, cao ngạo gớm, xem kia! "

"Cô ta lúc nào chả vậy, chúng ta đừng can dự! "

Tôn Mộc Linh cảm thấy vô cùng khác thường khi đi qua hành lang lớp học. Cô không thể làm ngơ trước những ánh mắt tò mò đang nhìn mình. Những ánh mắt đó có cả lên lút lẩn cả trực diện, mà đâu phải mới đây, từ lúc cô đi vào cổng trường đã như vậy. Những ánh mắt ganh tị ngưỡng mộ luôn nhìn cô thường ngày nay trở nên có gì đó như thách thức, khinh thường hơn. Và tất cả đang dán vào người cô

Ngay khi Tôn Mộc Linh bước qua đại sảnh cô cơ hồ có thể nghe được những giọng nói mỉa mai kia vang lên sau lưng mình:

"Tao biết ngay mà, đụng vào hết rồi! "

"Đúng là xấu người còn xấu nét, lúc nào đi qua cũng vênh váo với chúng ta, bây giờ lộ mặt thật quả đáng đời! "

"Mày nghĩ mặt cô ta làm được bao nhiêu rồi! "

"Hahaha!!! "

Những âm thanh nhạo báng ngày một vang vọng khắp hành lang. Tôn Mộc Linh nghiêng răng. Chuyện này chưa bao giờ xảy đến với cô.

Cô đường đường là hoa khôi của ngôi trường này, lại còn là nhà tài trợ của trường nên đương nhiên những kẻ này bình thường chỉ nhìn thấy cô là đã khép nép cúi đầu. Làm gì có truyện hôm nay sao dám lớn tiếng đến vậy?

Không thể chịu nổi nữa Tôn Mộc Linh tức mình hô lên:

"Này có gì thì nói thẳng mặt, đừng có như con chuột trốn chui trốn lủi thế mãi nữa! "

"Hừ!!! " Nữ sinh kia cao ngạo nhìn Tôn Hoài Vi, phát biểu một câu xanh rờn:

"Ô Tôn tiểu thư cô nói gì vậy, chúng tôi chỉ đang bàn chuyện của mình thôi mà! "

"Chuyện của mày thì liên quan gì đến tao? "

" Không liên quan sao? " Cô gái kia cười nhạo:

" Mời Tôn tiểu thư vào căng tin trường thì biết! "

Tôn Mộc Linh hoảng hốt, không ngần ngại cô chạy như bay vào trong căng tin của trường giờ đây đã chật ních người. Sự xuất hiện của cô khiến tất cả học sinh lẫn giáo viên đều quay lại chăm chăm nhìn nhưng Tôn Mộc Linh không quan tâm. Ân những người ở phía trước ra hai bên, cô hô hào:

" Tránh ra, đừng cản đường tôi, tránh ra! "

Mọi người bị cô ầm ập cả sang hai bên. Tôn Mộc Linh thở phì phò rồi ngẩng đầu, lập tức mở ra trước mắt cô là một cảnh tượng có một không hai. Trên bức tường lớn vốn có biểu trưng của trường nay lại thay bằng đủ thứ tờ rơi sắc sỡ. Trong đó là tất cả những hình ảnh và thông tin của Tôn Mộc Linh nhưng Tôn Mộc Linh trong ảnh không phải là cô gái xinh đẹp quyến rũ như bây giờ. Trái lại đó là một người xấu xí béo ú với khuôn mặt thô kệch, răng vẩu và mày hếch. Những báo cáo bệnh án, hồ sơ phẫu thuật thẩm mỹ lan tràn trên tường, phơi bày hoàn toàn con người trước kia của cô. Một quá trình đổi người và dao kéo

Tôn Mộc Linh cảm thấy lạnh toát sống lưng, những thứ này sao lại ở đây? Tại sao ảnh của cô ngày trước lại ở đây? Không phải mẹ cô đã bảo bác sĩ xóa sạch hồ sơ rồi sao? Làm sao có thể?

Những tiếng xì xào bàn tán mỗi lúc một nhiều, kèm theo đó là các thanh âm chế giễu cũng gia tăng, Tôn Mộc Linh nghiêng răng nghiêng lợi quay lại la hét với đám đông:

" Muốn nhìn gì mà nhìn hả, các người không mau cút! "

Rồi không chần chừ, cô quay lại xé tan nát từng tấm hình trên bức tường, bàn tay xé liên tục đến bóng rập nhưng cô vẫn chẳng ngừng. Mọi người xung quanh nhìn cô gái vốn được cho là hoa khôi của trường nay trông như một kẻ điên phát loạn cũng lập tức tránh xa, Tôn Mộc Linh điên cuồng xé cho đến khi hai cô gái tiến đến cản cô:

" Mộc Linh, Mộc Linh dừng lại đi có chuyện lớn rồi! Dừng xé nữa! "

" Chuyện lớn gì? " Tôn Mộc Linh quay phắt lại với hai cô gái kia mà gầm lên:

" Ngán, Phụng cậu nói xem còn gì quan trọng hơn lúc này hử? "

Đúng lúc đó bản tin trên ti vi chuyển tin tức, giọng của người phát thanh viên quen thuộc vọng lại:

Tin mới nhận, hôm qua một đoạn video đã bùng nổ trên mạng về sự kiện tại quán cà phê tên là " My happiness ". Vụ việc liên quan đến con gái thứ của ông trùm dầu mỏ Tôn Lập đã có hành vi đối xử thô bạo với người làm ở quán cà phê này khi hất nước nóng vào người một nhân viên ở đây. Chúng tôi đã che mặt nạn nhân để bảo vệ danh tính nhưng hình ảnh trên cho thấy một thực trạng xấu xí của việc khách hàng đối xử tệ bạc với những người trong ngày dịch vụ. Đoạn clip đã nhận được lượng view.....

Tôn Mộc Linh ngớ người khi nghe thấy tên mình phát đi phát lại trên tivi. Thân thể chợt run rẩy sợ hãi, cô chậm chậm ngẩng đầu để rồi đập vào mắt mình là một khuôn mặt đầy thù hận và xấu xí hiện trên màn hình, bao quanh đó là những lời to nhỏ nhạo báng tưởng như không bao giờ dứt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Không phải đối thủ

Dương Hạ Tuyết đưa một miếng sùi cào vào miệng, vừa ăn vừa cười khúc khích nhìn điện thoại. Mặc Dung Di mang tài liệu vào văn phòng rồi lại nhìn biểu hiện vui sướng của cô thì lấy làm lạ lắm. Dương Hạ Tuyết thấy cô đi vào thì phát tay:

" Em đâu, vào đây ăn sùi cào với tôi. Nghỉ trưa rồi mà làm việc chi thế? "

Mặc Dung Di không để ý tới cô, chỉ lật giở tài liệu trên tay để kiểm tra lỗi sai phạm, nhàn nhả nói:

" Dương Hạ Tuyết cô có thể nhàn hạ tùy ý cô nhưng đây là nơi làm việc chuyên nghiệp. Tôi phải xử lý rất nhiều công việc, không có tâm trạng mà tạo ra mấy vụ lùm xùm ầu ơ đâu! "

Câu nói của Mặc Dung Di thật băng quơ nhưng cũng đủ để Hạ Tuyết nhận ra cô đang đề cập đến vấn đề gì. Nhíu mày, cô bông đùa:

" Ày, em đâu sao lại gọi là lùm xùm được. Tôi chỉ đơn giản là nói ra sự thật thôi mà, công lý thì phải có người thực thi chứ? Em nói đúng không? "

Mặc Dung Di đảo mắt, đáp đúng một chữ:

" Rảnh rồi! " Rồi rời khỏi văn phòng.

Hạ Tuyết nhìn theo cô rồi thoải mái ngả lưng ra sau ghế. Khẽ nhoeo miệng cười thoáng qua. Thật thoải mái làm sao? Khi cô có thể dùng chính những thời khắc thảnh thơi của kẻ địch để đẩy chúng xuống bùn.

Hôm đó khi Daisy và Tôn Mộc Linh cãi nhau, cô để ý thấy một vị khách ngồi ở một góc khuất đã lén quay lại tất cả sự việc. Hạ Tuyết xin lại đoạn clip từ anh ta, chỉnh sửa, thêm thắt hòng phô diễn Tôn Mộc Linh không khác gì một kẻ vênh váo, ngang ngược, dám tấn công nhân viên không có lí do. Chưa hết cô còn thêm cả đoạn mình nói xin lỗi rõ ràng để lấy thêm tình thương của người xem và hạ thấp hình ảnh của Tôn Mộc Linh.

Đĩ nhiên nếu chỉ là một tách trà tạt vào cô thì Hạ Tuyết có thể dùng ở bước đó cũng được, nhưng cái ngu dốt của Tôn Mộc Linh chính là cô ta định làm tổn thương khuôn mặt đẹp đẽ của Daisy. Điều đó là tối cao không thể tha thứ, Tôn Mộc Linh dám cả gan làm hại người thân của cô thì cô sẽ làm cho cô ta bị thảm bại đến không còn đường lui mới thôi.

Hạ Tuyết nhớ đến nét mặt không tự nhiên của Tôn Mộc Linh thì đâm ra nghi ngờ cô ta. Cô nhờ Lam Thiên đi lục lại hồ sơ bệnh án xem liệu con thứ của ngài Tôn Lập đã đụng đến dao kéo bao giờ chưa. Ai ngờ đâu chuyện dao kéo chỉ là một góc nhỏ, Lam Thiên còn tìm cho cô bằng chứng về việc Tôn Lập vì sĩ diện mà mua cả điểm, hối lộ ban giám khảo của mấy cuộc thi tài năng, sắc đẹp để Tôn Mộc Linh được giải. Ông ta sợ sự chê bai về đứa con thứ không thể bằng con cả nên dốc hết quyền và tiền để tạo cho cô ta một vỏ bọc đẹp đẽ. Chỉ là Tôn Lập vạn nhất không ngờ đứa con gái quý báu của ông ta đã đụng nhằm phải một con quỷ.

Và rồi...haha.... Hạ Tuyết khúc khích khi nhìn qua các hàng tin giật tít " Kiều nữ mua điểm! ", " Ông trùm giàu mỏ cho con đi phẫu thuật để dành giải hoa khôi! ", " Ném trà nóng gây tổn thương nhân công, ngài Tôn Lập phải đứng ra giải thích cho con gái... ", " Liệu còn tin nổi vào ngày giáo dục không? ",...

Thấy không, chỉ cần nhử một chút cho bọn chó săn tin. Nhờ tập đoàn Mặc Thị hào hào to một chút, vậy là cá đã cắn câu. Thật không uống công cô đóng giả làm nhân công cho trường Tôn Mộc Linh để dán mấy cái poster đó từ sáng sớm. Chắc bây giờ Tôn Mộc Linh đang nếm mùi nhục nhã lắm?

Ý nghĩ xấu xa ấy khiến Hạ Tuyết đạt tới đỉnh cao của sự sung sướng. Chỉ tưởng tượng ra khuôn mặt thống khổ của cô ta thôi cũng làm cô thoải mái lắm rồi. Khẽ nhắm mắt, bật bà " Pina Colada " qua điện thoại. Hạ Tuyết an tĩnh tận hưởng giấc ngủ trưa ngắn ngủi của mình.

Lúc Hạ Tuyết tỉnh lại cũng đã là một giờ chiều, đúng lúc để quay lại cửa hàng. Khẽ ngẩng đầu liếc mắt nhìn bàn làm việc của Mặc Lãnh Phong vẫn trống rỗng, chứng tỏ hần còn chưa về. Mặc Dung Di nói hần đi ăn giao lưu với một đối tác quan trọng nào đó cùng với Lâm Nhã rồi, dường như là một vụ làm ăn lớn gần đây với LS.

" Hừm! " Hạ Tuyết ngồi dậy khoác áo khoác rồi ra về. Ăn no cũng ngủ ngon, cái công ty mờ ám này đối với cô chỉ có giá trị tới thế. Hạ Tuyết chạy qua hành lang rồi chào hỏi ban thư ký, ban thư ký nhìn cô thì cười e thẹn, đủ để biết độ hào cảm của họ đối với cô như thế nào.

Hạ Tuyết bước đến thang máy rồi nhấn phím xuống. Cô khẽ nhịp chân theo điệu nhạc của thang máy cho tới khi nó bắt đầu mở ra ở một tầng nào đó. Hạ Tuyết bước sang để cho người đó đi vào thì bên tai đã vang lên một giọng nói ác nghiệt:

" Đồ khốn, cô còn dám vác mặt tới đây sao? "

Dương Hạ Tuyết nhíu mày, ngẩng đầu trước giọng nói khó nghe thì thấy Tôn Hoài Vĩ đứng sừng sững trong thang máy. Cửa thang máy vội đóng lại rồi đi xuống từ từ. Tôn Hoài Vĩ phừng phừng lửa giận nhìn Dương Hạ Tuyết, đôi mắt cô ta sâu hoắm như thể muốn chọc thủng một lỗ lên người cô. Hạ Tuyết nhướn mày, học được bao nhiêu bài học còn chưa đủ sao, đúng là kẻ ngu thì cứng đầu mà:

" Tôn tiểu thư, rất vui được gặp cô. Em gái cô thế nào rồi? "

Tôn Hoài Vĩ căn bản không để ý đến mọi thứ xung quanh, chỉ thấy Hạ Tuyết là bình tĩnh không kiêu chể nể, chỉ thẳng vào mặt cô:

" Dương Hạ Tuyết cô giỏi lắm, hại em gái tôi không còn đường lui vậy mà còn dám ra vào công ty người ta như thế sao? "

Dương Hạ Tuyết cười khẩy trước những lời nói thiếu thốn suy nghĩ của cô ta. Khoanh tay, cô dành cho Tôn Hoài Vĩ một cái nhìn khinh bỉ:

" Tôn tiểu thư, thứ nhất, ai nói đây là công ty " người ta ", tôi đường đường là đệ nhất phu nhân của chủ tịch Mặc Thị, tôi muốn ra vào công ty chồng tôi thế nào mà chẳng được. Nếu nói người xa lạ thì phải là tiểu thư mới đúng.. "

Tôn Hoài Vĩ lập tức á khẩu không nói được gì.

" Thứ hai, tiểu thư căn bản không có chứng cứ để vu khống tôi, người quay clip là khách trong tiệm, còn những thông tin liên quan tới đời tư của em gái tiểu thư tôi căn bản không thể lấy. Tôi chỉ là một chủ cửa tiệm bánh, sao có đủ tài năng mà lấy những thông tin bưng bít của ngài Tôn Lập kia chứ? "

Tôn Hoài Vĩ càng lúc càng siết chặt tay, cô chỉ muốn tạt vào khuôn mặt ngạo nghễ kia của Hạ Tuyết. Biết rằng cá đã cắn câu, Hạ Tuyết tung ra chiêu cuối cùng:

" Với cả tiểu thư à, người tạt nước trà là em gái cô, người bị bông là tôi. Không một câu xin lỗi tôi thì thôi lại còn ở đây làm mình làm mẩy. Tiểu thư cô

thật sự chẳng quan tâm đến em gái mình ra sao phải không? "

Một tia sáng vụt loé lên trong mắt Tôn Hoài Vĩ, cô ta nhìn Hạ Tuyết ngờ vực hỏi:

" Cô nói cái quái gì vậy? Cô bị hồng não à? "

" Ô! " Hạ Tuyết cười, nụ cười dịu dàng đặc trưng " Đương nhiên tôi có căn cứ chứ, vì nếu tiểu thư lo cho cô em gái bé nhỏ của mình cô đã ở lại để giải quyết vấn đề cho em gái mình. Thế nhưng giờ cô đang ở đây, chả cheo với tôi vì cô tức giận "

Tay chân Tôn Hoài Vĩ càng lỏng ngóng còn nụ cười trên môi Hạ Tuyết càng ngày càng biến dạng, cô tiếp lời:

" Cô tức giận vì việc tốt em gái cô làm không những chẳng ảnh hưởng gì đến tôi mà còn làm hại chính mình. Cô biết cô không thể chạm vào tôi, đúng không? "

Tôn Hoài Vĩ á khẩu không nói được gì bởi vì cô biết Hạ Tuyết đã nói đúng rồi. Cô căn bản chả để tâm lắm tới Linh Linh, càng không có ý định tìm cách giải quyết vấn đề của con bé. Cô chỉ căn tức vì Hạ Tuyết đã thắng, lần nữa, mà cô lại không có một chứng cứ nào để phản bác.

Ánh mắt màu bạc của Hạ Tuyết lấp lánh, con lốc sương mù nay thêm đẹp để sáng lạn hơn. Thang máy cũng đã gần xuống đến nơi, cô thật không rảnh mà tiếp chuyện với một kẻ điên. Dương Hạ Tuyết nhẹ bước qua Tôn Hoài Vĩ, không quên ghé sát vào tai cô ta rồi kéo giọng mình trầm xuống:

" Tôn Hoài Vĩ, tôi khuyên cô đừng nên chọc tới tôi, nếu lần sau tôi phát hiện ra cô đã động gì tới gia đình tôi thì người bị huỷ hoại lần ấy sẽ là cô đó. "

Nói rồi cơ thể cô lướt nhẹ qua cô ta. Tôn Hoài Vĩ run rẩy, cô không thể tin được mình đang run rẩy, khi người ta run rẩy thì cũng là lúc lộ ra dấu hiệu của sự sợ hãi.

Cô đang sợ hãi sao? Sợ hãi trước một kẻ kém cỏi hơn mình về mọi mặt. Không, Tôn Hoài Vĩ lắc đầu, cô làm sao có thể để thua người đàn bà xấu xí này, làm sao có thể? Như một phản ứng bình thường, sau sợ hãi con người sẽ cảm thấy bất lực, rồi từ bất lực sẽ trở thành giận dữ. Tôn Hoài Vĩ lúc này bị lửa giận không chế mà mất đi lí trí, bởi đây là lần đầu tiên có một kẻ dám không để cô vào mắt như thế này. Khiến cô muốn dẫm đạp, huỷ hoại cô ta ngay tức khắc.

Tôn Hoài Vĩ quay phắt lại và trước sự bất ngờ của cả Dương Hạ Tuyết, cô ta nắm mái tóc dài của cô kéo giật lại. Hạ Tuyết thoáng tắc lưỡi, lại là trò trẻ con này sao? Thế này làm sao có thể đau cô đây? Định bụng dùng lực giằng tay Tôn Hoài Vĩ ra chốt cửa thang máy kêu " Ding " một tiếng.

Hạ Tuyết nhanh trí nảy ra một sáng kiến, lùi về sau một bước rồi đá mạnh vào huyệt đạo ở cổ chân Tôn Hoài Vĩ. Bị tấn công bất ngờ Tôn Hoài Vĩ chúi mạnh về phía trước, tiện tay Hạ Tuyết khẽ kéo bụng dưới của cô ta lại rồi trước cả bốn phương tám hướng siết lấy đôi môi của Tôn Hoài Vĩ lên môi mình.

Cạch!!!

Cửa thang máy bật mở lộ ra cái bóng đen hắc ám của phu quân cô.

Mặc Lãnh Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 97: Đồ Bỏ vút đi

Bốn phương tám hướng chỉ còn yên lặng. Cả ban hội đồng chân chân vào thang máy nơi hai người phụ nữ đang hôn nhau cuồng nhiệt. Mặt ai cũng tái mét, sâu hoắm về phía họ, nhất là bản mặt gà gồ của Lâm Nhã và đáng vẻ mặt trợn mày ngược của Tôn Lập bên cạnh. Rồi nhận ra điều gì đó họ từ từ nhìn sang người đàn ông đang im lặng bên cạnh.

Đáng vẻ âm hiểm, hơi thở trầm thì trầm thấp. Sự uy hiếp từ hán phát ra khiến các cổ động toát mồ hôi lạnh, bọn họ rõ hơn ai hết khi tổng tài có đôi mắt này cũng là lúc đáng sợ nhất.

Tôn Hoài Vĩ đứng hình, vừa không hiểu chuyện gì xảy ra vừa bất gặp ngay tình thế bộc lộ giữa thanh thiên bạch nhật, quá thất thần cô quên đẩy Hạ Tuyết ra khỏi người mình. Nhưng không đến lượt Tôn Hoài Vĩ kéo Hạ Tuyết ra thì Hạ Tuyết đã ấn cô ta vào một góc tường rồi bù lu bù loa chạy về phía Mặc Lãnh Phong.

Nhào về phía hấn, Hạ Tuyết khóc như mưa, nước mắt rơi như trân châu. Dựa vào vai Mặc Lãnh Phong, cô cố tính để cho đoàn người phía sau thấy khuôn mặt uỷ khuất đau khổ của mình. Cô muốn cho Tôn Hoài Vĩ có thấy nếu cô ta dám chơi trò này với cô, thì cô cũng có thể chơi lại được:

" Phong, cô ấy, em không hiểu sao, tại sao cô ấy lại làm thế với em...Huhu!!! "

Mặc Lãnh Phong thoáng nhìn qua cũng thấy Hạ Tuyết đang dờ dờ, cúi đầu thấp giọng nói:

" Dương Hạ Tuyết, cô lại chơi trò gì đây! "

Khẽ đánh nhẹ vào lồng ngực hấn một chút Hạ Tuyết nhắc nhở Mặc Lãnh Phong:

" Phối hợp chút đi nào! "

Hạ Tuyết nói đoạn rồi lại gục mặt vào người hấn:

" Huhu, em không hiểu sao, tự dưng em vừa vào thang máy tự dưng cô ấy chặn hỏi em rồi còn hôn em rồi... rồi...huhu!!!"

" Không tôi không có! " Tôn Hoài Vĩ bây giờ mới có lại phản ứng, lao ra khỏi thang máy thanh minh cho mình. Cô hoảng loạn rồi chuyển sang giận dữ, chỉ tay vào mặt Hạ Tuyết hô lớn:

" Là cô ta, là cô ta tự dưng hôn tôi. Tôi không biết, là cô ta khi dễ tôi trước? Cha, cha phải làm chủ cho con! "

Tôn Hoài Vĩ vội bắm lấy áo Tôn Lập ra về cầu cứu. Tôn Lập liền ôm lấy con gái bảo bối của mình, ánh mắt như dao sắc ẩn chứa hướng về phía Hạ Tuyết. Ông biết chắc chắn là do người đàn bà này giờ trò, con gái ông đâu phải người đồng tính. Lần trước xảy ra chuyện con gái ông quấy rối rồi trang phục không chỉnh tề đã mất mặt lắm rồi, bây giờ ông không thể làm ngơ nữa. Con gái út đã gây cho ông bao nhiêu là đau đầu không thể liên lụy tới con gái cả được.

Nghĩ ngợi, Tôn Lập liền nở nụ cười kinh doanh của mình mà nói:

" Mặc Tổng, tôi chắc chắn là có hiểu lầm gì đó. Chỉ bằng bây giờ chúng ta tìm chỗ nào đó riêng tư bàn bạc, nếu cứ ở đây sẽ gây ảnh hưởng tới mọi người mất! "

Dương Hạ Tuyết cười lạnh trong lòng, ra là ông ta muốn giải quyết thấu đáo nhưng mang bộ mặt là tốt cho Mặc Lãnh Phong, đương nhiên Mặc Lãnh Phong cũng không thể từ chối. Hấn cười mỉm đáp lại:

" Cũng được, vậy chúng ta lên văn phòng tôi rồi nói chuyện! Nhã, cậu theo tôi! "

Nói rồi trước con mắt của bao cổ đông Mặc Lãnh Phong ôm ngang hông Hạ Tuyết rồi đi về phía thang máy chuyên dụng của mình. Các cổ đông mắt tròn ngược, tổng tài bọn họ trước đây có bao nhiêu phụ nữ vây quanh nhưng họ chưa thấy một ai được tổng tài ưu ái đến như vậy. Ưu ái tới mức sẵn sàng phô diễn ngay trước mặt toàn công ty.

Hạ Tuyết sững sờ một chút rồi cau mày, muốn đẩy tay Mặc Lãnh Phong ra nhưng cái gọng kim kia không cho cô trốn thoát. Khó chịu cô găm gừ vào tai hấn:

" Này, anh làm gì đấy, mau thả tôi ra, người ta nhìn kia! "

Vòng tay Mặc Lãnh Phong càng siết chặt thêm nữa khiến cô ngộp thở:

" Đã diễn thì phải diễn tới cùng chứ Dương Hạ Tuyết, cô là người bày ra trò này mà? "

Hạ Tuyết càng thêm cựa quậy găm nhỏ:

" Nhưng đâu cần phải làm tới mức ôm ấp thế này đâu? "

" Vậy thì hôn lung tung đối phương là chuyện nhỏ chớ! " Hấn nói đơn giản lại lộ ra chút giảo hoạt, tuy vậy lại thập phần kín đáo cốt để Hạ Tuyết không nhận ra. Cô chỉ thấy hấn nói đúng nên cũng không cãi lý nữa. Trái lại còn rất phối hợp ôm lấy eo hấn, thỉnh thoảng cô quay đầu để thấy vẻ mặt ăn tươi nuốt sống của Tôn Hoài Vĩ, nay như càng thêm đặc khi thấy bàn tay của Mặc Lãnh Phong chạm vào eo cô. Thập phần mãn nguyện, Hạ Tuyết giờ đây bắt đầu hiểu được chút tư vị của mấy bà cô phụ nhân trong ngôn tình rồi!

Trong văn phòng mình, Mặc Lãnh Phong ngồi an vị trên ghế sofa, khoe mắt hờ hững khi nhắm khi mở. Thân thể cao lớn, khí bách vô song thật áp bức đối phương, đồng thời cho người ta cảm giác không thể chạm vào.

Một người đàn ông hoàn hảo như vậy đáng ra phải là của cô mới phải, thế nhưng Tôn Hoài Vĩ tròng mắt nhìn Dương Hạ Tuyết...

Tất cả đều bị à phá đám!!!

Nhận ra sự thù địch trong mắt Tôn Hoài Vĩ, Dương Hạ Tuyết cố tình dựa đầu vào vai Mặc Lãnh Phong rồi thì thầm gì đó vào tai hấn, cốt để chọc tức cô thêm nữa.

Càng như vậy cô càng không thể để Dương Hạ Tuyết được đắc ý. Vội cúi đầu, mắt rung rung nhìn Mặc Lãnh Phong, Tôn Hoài Vĩ meo meo:

"Mặc tiên sinh xin hãy làm chủ cho tôi, lần trước tôi chỉ hỏi han một chút thôi mà phu nhân đây còn khiến tôi gặp tai nạn. Bây giờ còn trong cả thang máy trước bao người như vậy, tôi trước đây chỉ muốn thịnh tình với công ty, sao còn dám có ý nghĩ không an phận với phu nhân, xin ngài hãy làm chứng cho tôi! "

Tôn Lập ở một bên cũng phụ họa:

"Đúng vậy Mặc tiên sinh, Vì Vì nhà tôi luôn suy nghĩ thấu đáo, sao dám ảnh hưởng tới công ty kia chứ? "

"Vậy là sao? " Dương Hạ Tuyết ngồi một bên phản bác lại:

"Tôn tiểu thư tôi không có vấn đề gì với đồng tính luyến ái nên Tôn tiểu thư không cần phải giả bộ như vậy. Tôi hiểu mà, chắc từ lúc gặp ở nhà hàng đó Tôn tiểu thư không thể quên tôi, làm sao tôi có thể trách cô cơ chứ? "

Tôn Hoài Vĩ nghe mà giận tím mặt hô lên:

"Cha, đó không phải sự thật! " Tôn Hoài Vĩ bám lấy áo Tôn Lập, rồi nhìn về phía Mặc Lãnh Phong mà nói:

"Mặc tiên sinh lúc đó cũng ở đây mà, con không nói dối đâu? Đúng không Mặc tiên sinh? "

Dương Hạ Tuyết lắc đầu, không đợi Mặc Lãnh Phong lên tiếng đã nói xen vào:

"Chồng à, em không muốn anh lo lắng nên mới không nói cho anh chuyện xảy ra lúc đó. Em thấy Tôn tiểu thư có nhìn em hơi lạ nên em mới không nói cho anh, ai ngờ đâu... Chắc chắn...!!! "

Lâm Nhã ở bên khó hiểu nhìn Dương Hạ Tuyết, hẳn không ở đó nên không biết gì. Nhưng Mặc Lãnh Phong thì biết, hẳn cũng biết tài nói dối của Hạ Tuyết cao siêu cỡ nào nhưng không ngờ cô cũng có mặt này. Nhưng giờ cô đang phải ngoan ngoãn dựa hơi hẳn nên xem ra cũng đành coi.

Hạ Tuyết càng thêm bộ bi ai:

"Tôi phải nói kỹ thuật hôn của Tôn tiểu thư không tồi, nhưng dù sao người ta cũng là gái đã có chồng rồi mà! "

"CÔ DÁM!!!! " Tôn Hoài Vĩ như bị Hạ Tuyết đụng vào Hoả Diệm Sơn, bao bình tĩnh, bao đỉnh đạc đã biến mất. Tôn Lập một bên chột dạ nhìn cô, trước đây ông luôn luôn dạy con gái mình kẻ nóng giận trước là kẻ thua cuộc, con gái ông lúc nào cũng vâng dạ làm theo, sao bây giờ lại mất bình tĩnh thế này?

"Vĩ Vĩ " ông nhắc nhở

Nhưng Tôn Hoài Vĩ đã chẳng thể nào kìm nổi tức giận và oán hận dành cho Hạ Tuyết, cũng chẳng để ý gì nữa đến mặt mũi của Tôn Lập, chỉ muốn đấu khẩu với cô:

"Dương Hạ Tuyết cô dám ngậm máu phun người "

"Ôi " Hạ Tuyết càng thêm bộ bi phần:

"Tôn tiểu thư là người có ăn học sao có thể vu khống tôi như vậy? "

Hai người phụ nữ lòi qua tiếng lại, Tôn Hoài Vĩ thì hùng hổ, dữ tợn, Dương Hạ Tuyết lại ra sức bốn cọt, trêu đùa, tạo nên một cảnh tượng hỗn loạn đến mức Lâm Nhã ngồi bên cũng phải chóng mặt, đau đầu. Hắn cuối cùng cũng hiểu "hàng tôm hàng cá " nghĩa là gì rồi.

"ĐỦ RỒI!!! " Âm vang sấm rền cắt ngang cuộc cãi vã nảy lửa. Mặc Lãnh Phong trầm mặt đến cùng cực làm cho cả căn phòng rơi vào tĩnh lặng. Hắn cau mày nói:

"Muốn biết chuyện có phải thật hay không chỉ cần có bằng chứng là được chứ gì? "

Nói rồi hắn tìm tới bộ điều khiển trên bàn, nhấn một phím tắt gọi trưởng bộ phận an ninh lên gặp mình. Nhanh như cắt có tiếng gõ cửa bên ngoài vang vọng, trưởng bộ phận an ninh bước vào, mang theo một cái đĩa thau.

"Tổng tài! "

Anh ta nói, hắn chỉ đáp gọn:

"Mở nó lên! "

Người đàn ông vâng lời, cắm đĩa vào màn hình trong văn phòng. Mặc Lãnh Phong bèn rút trong túi ra một điều xì gà rồi hua đến trước mặt Hạ Tuyết. Hạ Tuyết nhìn hắn mà như nhìn kẻ khùng, bộ cô giống bình hoa di động cho hắn lắm sao? Lâm Nhã chờ mãi thấy cô không cử động liền dúi vào tay cô một cái bật lửa mà thì thầm:

" Phong có ý giúp cô đấy, làm theo đi! "

Hạ Tuyết cảm thấy khó tin, còn quy tắc ngầm này sao. Nhưng cô cũng chẳng dám cãi, hơn ai hết cô hiểu trong những lúc này mình phải biết nịnh bợ kẻ mạnh. Dành lấy rồi nở nụ cười giả tạo, cô giúp Mặc Lãnh Phong châm lửa. Mặc Lãnh Phong hít một hơi thuốc nói:

" Tôn tiểu thư, cô khẳng định người bị vu oan là cô và người quấy rối là vợ tôi đúng không? "

" Vâng, sự thực là như vậy! "

" Tốt!! " Hần gạt gù, màn hình chuyển sáng, là cảnh trong thang máy buổi sáng hôm nay. Người trưởng bộ phận tua nhanh đến thời điểm hiện tại để rồi xuất hiện hình ảnh Dương Hạ Tuyết bước vào thang máy. Một lúc sau đó Tôn Hoài Vĩ thình lình xuất hiện. Sắc mặt phùng phùng lửa giận nhìn vào Hạ Tuyết, video không tiếng nên mọi người chẳng thể nghe được gì thể nhưng chỉ nhìn vào nét mặt thôi cũng thấy Tôn Hoài Vĩ đang tức tối nghiêm trọng. Một điều không có lợi cho cô.

Một lúc sau mọi người thấy Hạ Tuyết lướt qua Tôn Hoài Vĩ để ra ngoài, tuy nhiên chưa đi được vài bước thì cô bị Tôn Hoài Vĩ nắm tóc kéo giật lại. Ngay sau đó cửa thang máy bật mở ra và Tôn Hoài Vĩ ấn Hạ Tuyết vào một góc thang máy rồi cuồng nhiệt hôn cô. Trình tự xảy ra đúng t như những gì Hạ Tuyết miêu tả.

" Không đúng, cha là cô ta không đúng, là cô ta đá vào chân con, là do cô ta kéo tay con. Con không bao giờ muốn hôn cô ta, con không phải đồng tính, cha à! "

Tôn Hoài Vĩ đứng lên chỉ vào mặt Hạ Tuyết, Tôn Lập trong tình thế nước sôi lửa bỏng liền có chút lên giọng:

" Vĩ Vĩ mau bình tĩnh lại! "

" Con không bình tĩnh, nếu không phải do cô ta và con bé phục vụ ngu ngốc của cô ta...!!! "

Đến đây cô vội cứng họng, đưa tay ôm chặt miệng. Hạ Tuyết khẽ nhếch, cô không ngờ kết quả sẽ tốt đẹp sớm thế này. Vốn cô nhận ra thang máy có camera nên đã cố tình đá vào huyết đạo ở mắt cá chân Tôn Hoài Vĩ, hòng làm cho cô ta mất đà ngã vào mình rồi tạo chứng cứ ngoại phạm hoàn hảo. Ai ngờ đầu lại làm cho Tôn Hoài Vĩ kích động tới mức phun ra chuyện xáo động mấy ngày qua.... Ngu ngốc, thật là ngu ngốc.....

" Ra là vậy! " Mặc Lãnh Phong này giờ luôn bình tĩnh bây giờ mới lên tiếng, khoe miệng hần nâng lên một nụ cười mỉm vừa có lại vừa không. Nụ cười ấy khiến Tôn Lập toát mồ hôi lạnh, Lâm Nhã cũng biết hai cha con họ Tôn xong đời rồi, Phong mà cười thế này thì chả có đường lui đâu.

Con người đen của Mặc Lãnh Phong trầm xuống, nhìn trực diện vào Tôn Hoài Vĩ, trong phút chốc khiến cô càng u mê bởi dường như con người đó không phải màu đen mà là một màu sắc khác. Sắc sỡ hơn nhưng cũng kinh dị hơn gấp vạn lần...

" Hình ảnh rõ ràng như thế, con út thì hắt nước làm bỏng vợ tôi, con gái cả thì dám quấy rối vợ tôi. Bây giờ còn muốn đổ oan? "

Hần nói đĩnh đạc, tường thuật lại mọi chuyện:

" Hay do ngài Tôn vẫn còn bất mãn vì buổi xem mắt trước kia của tôi với tiểu thư đây? "

" Không...khg... phải thế " Tôn Lập bắt đầu lo lắng " Tôi không có ý đó, tôi, Mặc tiên sinh...! "

Mặc Lãnh Phong hít một hơi thuốc dài, quay ra bảo Lâm Nhã:

" Nhã, gọi cho ban luật sư, đâm đơn kiện cho Tôn Mộc Linh và Tôn Hoài Vĩ vì tội gây rối! "

Cha con họ Tôn nghe mà như sét đánh ngang tai, Mặc Lãnh Phong lại hút thêm một hơi thuốc tiếp lời:

" Nói với bên quản trị của LS thay chủ thầu là ngài Tôn Lập với một người khác, gọi họ ngay trong cuộc họp hôm nay đi! "

" Mặc tiên sinh ngài không thể vô lý như vậy được. Chuyện làm ăn sao có thể vì chút chuyện cãi vã của cánh đàn bà mà ra một quyết định vô căn cứ như vậy? "

" Vô căn cứ sao? " Mặc Lãnh Phong càng cười tươi hơn nữa " Tôi cứ thích vô căn cứ đấy, ông có thể là gì được tôi? "

" Mặc...Mặc tiên sinh! " Tôn Lập gần như bốc hỏa, nhìn Mặc Lãnh Phong như âm hồn bất tán, từ thần không ngao.

" Chúng ta đã có liên minh, không thể nuốt lời như vậy được! "

" Tôn tiên sinh, hình như ngài đã quên mất rằng trong cả cái Mặc Thị này tôi là người cao nhất. Tôi có quyền quyết định tất thảy, chỗ đứng về kinh tế, ảnh hưởng của tôi với các chính trị gia hơn hẳn ngài. Ở đây, tôi là chúa trời và ai chống đối tôi thì sẽ phải bị trừng phạt hoặc nhẹ nhàng hơn là loại bỏ. Tôi đang loại bỏ ngài là cho ngài chút thể diện rồi đó! "

Mặc Lãnh Phong tàn nhẫn nói. Tôn Hoài Vĩ càng không thể tin nổi xen ngang:

" Mặc tiên sinh, sao ngài có thể trắng trợn như vậy? Gạt bỏ chúng tôi ra như cỏ rác, ngài nghĩ chúng tôi là ai? "

Mặc Lãnh Phong khẽ liếc nhìn cô, đôi môi mỏng khẽ cong lên bán mỉa, vài phần ngạo kiều lại vài phần khinh khinh:

" Đồ hồng thì vứt bỏ thôi, có gì đâu "

Hắn đáp bình thản, điềm nhiên nhưng lại làm cho cha con họ Tôn trắng bệch mặt, bản thân Hạ Tuyết ở bên cạnh lại há hốc mồm. Cô chưa bao giờ thấy một kẻ nào coi trời bằng vung như hắn, trước mặt đối tác tùy tiện nói hắn là đồ bỏ vứt đi. Liều lĩnh, liều lĩnh.

Tôn Lập siết chặt tay, thẳng tắp nhìn Mặc Lãnh Phong và bầu vuu tới hy vọng cuối cùng:

" Ngài Steven sẽ không vui về chuyện này đâu. "

" Ồ! " Mặc Lãnh Phong bình thản rút thuốc:

" Steven giống tôi được bao nhiêu chẳng phải ngài rõ hơn tôi sao? "

Tôn Lập liền lạnh sống lưng, nhớ đến người đàn ông luôn cười nhưng lại khó lường kia. Steven rất coi trọng việc làm ăn lần này, nếu như hắn biết ông gây trở ngại thì sẽ loại bỏ ông thẳng tay. Đến lúc đó,... không được, phải xoay chuyển tình thế...

Mặc Lãnh Phong quay lại nói với Lâm Nhã:

" Nhã, cậu chuyển lời cho họ đi! "

" Vâng thưa tổng tài! "

" Khoan đã! " Tôn Lập hô lên, nuốt nước bọt cắn răng " Tôi sẽ giao cho ngài mảnh đất ngài muốn ở mạn trong vùng Utah, mảnh đất ngài muốn đó, nó hoàn toàn là của ngài. "

" Chỉ thế thôi sao? " Hắn nhếch mày, quay ra

" Nhã!!! "

Tôn Lập hoảng loạn, không dám đo nói:

" Khoan đã, còn giếng dầu, giếng dầu ở cận Đông, 20 %, ngài thấy thế nào. "

Mặc Lãnh Phong đứng hình một lúc, bỗng chốc bắt ngờ cười ra thành tiếng, điềm đạm:

" Tôi định bảo Nhã hoãn việc khởi tố nhưng nếu ngài Tôn Lập đã cho thêm như vậy, tôi cũng không ngại nhận thành ý của ngài! "

" Phì!!! " Hạ Tuyết một bên nén cười ra tiếng, tên này quá phải được đăng chân lên đầu ròi không? Tôn Lập ngớ người, mãi một lúc sau mới phản ứng lại, ông ta vừa bị chơi xỏ sao? Không thể nào?

" Cảm ơn Tôn tiên sinh đã hợp tác, mong trong tương lai sẽ làm ăn với ngài suôn sẻ. Nhã cậu đưa ngài Tôn ra ngoài nhé. Nhớ làm cẩn thận đấy! "

" Ngài!!! " Tôn Lập đứng phắt dậy, từ trên cao nhìn xuống Mặc Lãnh Phong, xuống con người trẻ hơn ông cả chục tuổi như vậy lại có thể dùng một mưu kế còn con khiến ông quy hàng. Hắn đang ngồi đó, hát hăm, phong thái bạo vương uy quyền không ai có thể sánh kịp thật tức mắt. Nheo mày, ông quay đầu đi thẳng:

" Vĩ Vĩ, chúng ta đi! "

" Khoan đã, cha.... nhưng.. "

" Còn đứng đó làm gì, đi thôi! "

Tôn Hoài Vĩ ngập ngừng, hấp tấp chạy theo ông nhưng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống kia thì để lại cho Hạ Tuyết. Tôn Lập bước đi rất nhanh, vẻ ngoài âm trầm bắt đầu lộ ra, ngón tay nắm lại thành quyền. Đã không được lợi ích gì lại còn bị mất mặt như vậy, thù này ông ta nhất định ghi nhớ.

Tôn Lập đi ra hành lang sâu hun hút với Tôn Hoài Vĩ hót hải chạy theo. Đằng sau lưng họ là tiếng cười nhạo báng của những người trong văn phòng vọng lại rõ mồn một.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đối Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Phụ nữ sao? Tôi không ngán

"Đạo gần đây tui tập trung đi đọc mấy truyện trên Wattpad để viết truyện cho mình. Nhưng đc cái tui đọc hoài mà ko thấy bộ nào ưng ý trừ các bộ nổi tiếng đầu tư ra, tình tiết quá nhanh ko có câu cú. Dần nhận ra tui viết truyện chậm, nhưng chắc, nội dung ok để các bạn đọc ko cảm thấy mình bị lạc lõng như tui suốt mấy ngày qua."

Aikaba Hikori "

Chiếc Roll Royce chạy nhanh trên đường cái, trong xe có tiếng cười vang vọng khắp không gian. Dương Hạ Tuyết gục mặt vào kính xe, cười không ra tiếng, thi thoảng lại nhìn Mặc Lãnh Phong rồi càng cười to. Mặc Lãnh Phong ngồi bên vô lăng có vẻ không để ý đến người phụ nữ cười sấp ngất kia, mãi cho đến khi cô ho khù khụ mới hỏi một câu:

"Cười đủ chưa? "

"Vẫn còn chưa đủ a! " Cô khúc khích

"Ôi! Ông già, tôi cũng quá xem thường anh rồi. Sao anh nghĩ ra được cái cách lừa phỉnh ông ta như vậy, trời ạ. Được, được lắm, quả không hổ là cánh tay phải của Grim lão đại lừng lẫy! "

"Cô biết lão đại của tôi sao mà phán hừng hồn vậy!! " Hấn vừa lái xe vừa hỏi Hạ Tuyết.

Hạ Tuyết nghe hấn nói thì cười cười thần bí. Người đàn ông bí ẩn kia nói là gặp thì cũng chỉ có một lần trong đời, Hạ Tuyết đương nhiên không thể nói cho Mặc Lãnh Phong biết chuyện xưa nên chỉ băng quơ nhìn ra ngoài cửa kính:

"Grim lão đại nổi tiếng tàn bạo, độc đoán đến vậy có ai mà chưa nghe danh kia chứ? Tôi đoán anh đi theo hấn ta nên cũng có ảnh hưởng mà, thế nào nhỉ " The apple doesn't fall far from the tree " đúng ko? "

(Ý là con nhà tông ko giống lông cũng giống cánh!)

Nghe cô trả lời chung chung, Mặc Lãnh Phong bỗng nhủ mày. Cảm thấy lời nói của cô còn ẩn chứa tầng tầng lớp lớp mới hỏi:

"Cô có vẻ rất hứng thú với lão đại của tôi? "

"Có thể nói là vậy! " Hạ Tuyết nhớ tới người đàn ông kia. Một kẻ mà cô đã giao đấu suốt hai năm vậy mà chỉ gặp đúng một lần, âm lãnh nhưng không nhiều lời. Dứt khoát, ngắn gọn thật có chút giống. Đột nhiên cô mở mắt nhìn sang Mặc Lãnh Phong đang ngồi bên mình.

Ấu phục tro xám, cơ thể vạm vỡ cao lớn, dáng người thật trùng khớp với từ thần bí ẩn của năm xưa. Lại nhớ Grim năm đó dù mới chỉ giáp mặt có vài tiếng nhưng cô luôn bất gặp hấn với điều thuốc trên tay, cứ hết một điều thì hấn lại châm lửa. Có lẽ nào....

Liền nhìn sang Mặc Lãnh Phong bên cạnh, cô bỗng dò hỏi hấn:

"Tôi hứng thú vì không biết anh như thế này thì lão đại của anh sẽ ra sao? Có giống anh không nữa? "

Câu nói mang đầy hàm ý, Mặc Lãnh Phong lẳng lặng vừa nghe lời cô nói, vừa giảm ga, hấn chỉnh lại gương chiếu hậu rồi tiếp lời:

"Có thể nói là chúng tôi như hai anh em, vào sinh ra tử. Anh ấy như một người mà tôi luôn muốn trở thành, là người mà tôi hâm mộ về cả sức mạnh lẫn sự tàn nhẫn. "

"Tàn nhẫn mà cũng đáng hâm mộ sao? "

"Trong hắc đạo, thế thời hỗn loạn, sao không thể tàn nhẫn. Dương Hạ Tuyết nếu cô tàn nhẫn như tôi có thể cô cũng không vương phải cái bẫy của tôi! "

Dương Hạ Tuyết cau mày, cô biết hấn đang nói về vấn đề gì. Khẽ cười khẽ cô nói:

"Đúng tôi không thể tàn nhẫn được. Tôi không phải là anh. Tôi có nhiều thứ để bảo vệ, để mất hơn. Nhưng đó cũng là lí do vì sao tôi tự tin cuộc sống của tôi đáng sống hơn của anh. "

Trong xe chợt xuất hiện một mảng im lặng. Chỉ có những ánh nắng không thanh sắc ập vào cửa kính xe hắt lên người hai bọn họ. Dương Hạ Tuyết nói cuộc sống của hấn không đáng sống sao? Cũng phải, không lựa chọn, không quyết định cũng chẳng còn người quan trọng nhất. Từ sau khi mẹ hấn ra đi năm hấn 5 tuổi hấn đã xác định như vậy. Nhưng rồi người phụ nữ kia bước vào cuộc đời hấn, cho hấn tình yêu, về rạn vỡ rồi đánh sập tất cả. Mặc Lãnh Phong từ đó cũng mất đi hoàn toàn sự tin tưởng vào đàn bà, đối với hấn họ chỉ là sinh vật vụ lợi và thủ đoạn. Nếu như chẳng còn ai để có thể tin tưởng thì hấn thà đơn độc suốt đời còn hơn. Ngã người ra phía sau, hấn đắm chìm suy nghĩ vào cung đường trước mặt rồi tiếp lời:

"Mọi chuyện có lẽ chẳng còn quan trọng nữa! "

Hai người cùng lặng thinh, Dương Hạ Tuyết không nhìn Mặc Lãnh Phong và ngược lại nên bọn họ chỉ chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.

Không khí trong xe cứ im lặng như vậy, lâu, rất lâu, tới mức Hạ Tuyết không thể chịu nổi nữa mới quay lại hỏi hân:

"Mà này, anh không định hỏi tôi gì về việc trong thang máy sao?"

"Tuyệt cô, cô cũng không gây tổn thất gì cho công ty nhưng lần sau tôi sẽ không giúp cô được nữa đâu!"

"Biết rồi, biết rồi, tôi sẽ cẩn thận!!!!" Cô gật gật đầu rồi lại nhìn ra cửa kính.

"Ừ!!" Mặc Lãnh Phong đồng tình, bất chợt nhớ ra điều gì đó hân quay sang hỏi:

"Tôi chỉ không hiểu tại sao cô phải hôn Tôn Hoài Vĩ thôi! Có rất nhiều cách để làm mất mặt cô ta kia mà!"

"Lúc đó ai bảo cô ta nắm tóc tôi nên tôi chỉ nghĩ được có thế!" Cô vừa nhìn ra cửa kính vừa thờ dãi thườn thợt:

"Buồn quá, mà kĩ thuật hôn của cô ta tệ lắm anh biết không? Mãi tôi mới hôn lại một cô em xinh như vậy thì lại là hàng kém chất lượng!"

KÉTTTTT!!!!

Phanh dừng gấp khiến Hạ Tuyết ngồi nảy người ra phía trước xe. Đầu đập vào thành kính xe khiến cô ôm đầu kêu oai oái. Hạ Tuyết mơ hồ có thể cảm thấy một cục u to đang nổi lên giữa trán, tức mình cô gắt lên:

"Mặc Lãnh Phong anh định ám sát tôi sao?"

"Cô vừa mới nói gì cơ?" Mặc Lãnh cau mày hỏi lại cô. Đôi mày rậm chau lại tạo thành một đường cong đầy hồ nghi. Dương Hạ Tuyết không hiểu hân có gì mà phải ngạc nhiên bèn nói lại:

"Tôi nói là lâu rồi tôi không được hôn một cô em tốt như vậy, ai ngờ kĩ thuật của cô ta dở tệ quá!"

Mặc Lãnh Phong nhíu đôi mày rậm, một vẻ ngạc nhiên xuất hiện trên khuôn mặt vốn luôn lạnh lùng kia khiến Hạ Tuyết bắt đầu lo ngại. Cô không hiểu mình đã nói ra cái gì thất thố.

"Dương Hạ Tuyết, cô là.... mấy người kiểu đó sao?"

Bây giờ đến lượt Hạ Tuyết ngó ra nhìn hân. Mấy người gì, hân nói cái gì kì lạ vậy. Chợt nhâm trong đầu câu nói của mình một lát Hạ Tuyết mới ồ lên:

"À À À.... chuyện đó hình như tôi chưa nói cho anh nhỉ?"

Mặc Lãnh Phong trấn động hết sức, hân nhìn Hạ Tuyết từ đầu tới chân. Nếu như chỉ đánh giá bề ngoài của cô thì mọi người sẽ thấy Hạ Tuyết giống một nữ tử nhỏ nhắn, đơn thuần nhưng Mặc Lãnh Phong đã biết cô gái này đủ lâu để khẳng định cô quả thực có quá nhiều khuynh hướng ứng xử tùy tiện, ồn ào của nam nhân. Khả năng giới tính của cô ảnh hưởng cũng là điều không thể tránh khỏi:

"Dương Hạ Tuyết, đừng nói cô thật sự thích phụ nữ đấy?"

"Cũng không hân" Hạ Tuyết nhún vai, ngả người ra sau:

"Tính ra thì tôi là song tính, đàn ông lẫn phụ nữ tôi đều hứng thú cả!"

Mặc Lãnh Phong lần này không phải ngạc nhiên nữa mà là hốt hoảng. Hạ Tuyết thấy một người vốn trầm mặc như hân bây giờ có biểu cảm này thì cười cợt:

"Sao anh phải ngạc nhiên thế? Đàn ông các anh thích phụ nữ ở điểm nào thì tôi thích họ ở điểm đó. Mạnh mai, nhẹ nhàng lại dễ bảo, cơ thể cũng mềm mại, nhỏ nhắn hơn đàn ông. Tôi là phụ nữ, đương nhiên nói về am hiểu đối với phụ nữ thì chắc là hơn anh đó ông già."

Mặc Lãnh Phong hết cách nói:

"Dương Hạ Tuyết, cô nói chuyện thật dễ dàng. Bây giờ lại ngang nhiên cùng tôi đi phân cao thấp về phụ nữ!"

Hạ Tuyết nhú mày, cô không vui đáp lại hân:

"Ông già anh đừng có khinh thường phái đẹp nha. Một tổng tài quảng đại như anh có thể bao nuôi phụ nữ, cơ sao tôi không thể bao nuôi phụ nữ giống anh?"

"Cô đi bao nuôi phụ nữ?"

"Có vấn đề gì sao? Tôi chính là như vậy!"

Hạ Tuyết không nói dối, cô thực sự trước đây luôn bao nuôi phụ nữ. Có lẽ bắt đầu từ sau khi Lục Tâm mất cô đã không còn bận mà gì với cánh đàn ông. Có lẽ bởi vì cô muốn thủ thân cho anh và cũng là muốn giành thời gian gia tăng thế lực của Dương gia. Làm việc và làm việc, thậm chí cô cứ một

thân một mình như vậy cho đến cái đêm định mệnh của 6 năm trước.

Từ sau lần đầu đau đớn đó Hạ Tuyết càng mặc cảm với cánh đàn ông, dù rằng cô thừa nhận mình vẫn bị hấp dẫn bởi họ. Nhưng Hạ Tuyết cũng là con người, cô cũng có nhu cầu, không tìm đến cánh đàn ông thì làm gì?

Đó là một câu chuyện của một bà mẹ đơn thân đi lạc vào một quán bar đồng tính nọ ở New Zealand. Phụ nữ ở quán có vẻ rất thích cô, dù sao họ cũng hiếm thấy người châu Á nào vừa nam tính lại nữ tính đến vậy. Hạ Tuyết chả mất thời gian để cưa đổ một người phụ nữ, rồi thì chuyện chăn gối cũng xảy ra. Đơn giản mà lại thoải mái.

Khác với đàn ông, phụ nữ cho Hạ Tuyết một cảm giác chiếm hữu, bởi cô luôn là người thống lĩnh ở chốn phòng the. Họ mềm mại, yếu ớt và quyến rũ, có những phụ nữ còn làm cho cô muốn bảo vệ như châu báu, dị vật. Quả thật cũng đủ để cô hiểu tại sao đàn ông lại say mê họ đến vậy. Thậm chí vua tôi cũng phải vì mỹ nhân mà mất nước.

"Và đương nhiên vì tôi giàu có, nên bao nuôi phụ nữ cũng là chuyện dễ dàng. Họ tự đi theo tôi, nhiệt tình với tôi, sao tôi không dám đáp lại cơ chứ?"

Hạ Tuyết thuật lại hành trình khám phá giới tính của mình cho Mặc Lãnh Phong này giờ vẫn ngồi bên lắng nghe. Câu chuyện của cô vừa kết thúc, đoạn Hạ Tuyết quay sang nhìn người đàn ông vẫn đang yên lặng lắng nghe bên cạnh mình. Hắn không còn vẻ ngạc nhiên nữa, trái lại rất suy ngẫm. Hạ Tuyết bỗng cười phì một chút rồi hỏi:

"Sao vậy ông già, anh sốc quá rồi chăng?"

Mặc Lãnh Phong không trả lời cô mà chỉ chống tay lên cằm, suy nghĩ. Một lúc sau hắn mới hỏi:

"Vậy suốt bao nhiêu năm qua cô chỉ gần gũi đàn bà thôi sao?"

"Ừm, tôi không muốn một mối quan hệ ràng buộc, cũng như là tránh để ảnh hưởng tới bọn trẻ!"

"Tôi hiểu rồi!" Mặc Lãnh Phong gạt đầu rồi bắt đầu khởi động xe, chiếc Roll Royce đi ra khỏi lề đường để tiếp tục cuộc hành trình. Vừa đặt tay lên vô lăng Mặc Lãnh Phong vừa cười thầm. Dù ở bên nhau chưa được bao lâu nhưng Mặc Lãnh Phong đã cho rằng mình sẽ hiểu hết về cô trong một thời gian ngắn. Ai ngờ không chỉ không thể nắm bắt được gì, người phụ nữ này còn đưa hắn từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Nhìn bộ dáng lang thang hồ hởi lại yếu đuối nữ tử của cô, không ai có thể đoán được cô có bao nhiêu sở thích kì lạ. Xem ra hắn nhất định được một người không tệ rồi!

"Anh không muốn hỏi gì nữa sao?" Dương Hạ Tuyết tò mò hỏi hắn, trước đây khi cô kể chuyện này cho bất cứ ai, người đó không kì thị, tránh mặt thì cũng là tò mò hỏi han. Đáng này Mặc Lãnh Phong không nói, không cười, chẳng để tâm, thật khiến cô có chút hụt hẫng.

Mặc Lãnh Phong thấy cô một bên xịu mặt thì nói:

"Cũng chẳng có gì đáng nói, đó là sở thích của cô, không can dự đến tôi. Tuy nhiên tôi hơi bất ngờ khi người đàn ông đầu tiên và duy nhất của cô là tôi đây, Dương Hạ Tuyết!"

"Hà!!! " Hạ Tuyết ngó người ra, chậm chậm quay sang Mặc Lãnh Phong. Thôi chết cô rồi, thao thao bất tuyệt một hồi thành ra giấu đầu hở đuôi. Lỡ nói cho hắn mất rồi! Hạ Tuyết đột ngột che miệng lại, vẻ mặt hoảng loạn nhìn hắn.

Mặc Lãnh Phong thấy cô phản ứng ngây thơ như vậy thì biết là mình đoán đúng rồi. Hoá ra người phụ nữ này chưa bị một tên đàn ông nào chạm đến, hoá ra người duy nhất cô chung đụng chỉ có mình hắn. Người đàn ông đầu tiên và duy nhất của cô. Nghĩ đến đây một cảm giác tự hào cùng đắc thắng dâng lên trong lòng Mặc Lãnh Phong. Khiến nụ cười nửa vầng thường niên của hắn trở nên tươi sáng tới lạ lùng.

"Không cho anh cười!" Hạ Tuyết mặt chợt chuyển đỏ như trái đào hồ lên, đánh vào người hắn. Mặc Lãnh Phong vội bắt lấy tay cô rồi quay lại, khuôn mặt kia ngày một đỏ, hắn không nói gì làm cô càng lúng túng.

Mẹ kiếp, cô bị làm sao thế này có còn là trinh nữ đâu?

"Vậy thì sao, ông già anh đừng có mà đắc thắng. Nếu so về kĩ năng chiều lòng phụ nữ tôi chắc chắn là hơn anh đó?"

"Ồ thế ư?" Mặc Lãnh Phong nhìn cô, đôi mắt tím ánh lên bán mỉa, dưới màu hồng hờn rực rỡ ngoài cửa sổ hắt vào càng thêm mê lịch:

"Vậy tôi cảnh muốn dạy cô thêm về cách trau dồi đó đấy!"

"Anh.... tên khốn này!"

Mặc Lãnh Phong cười thoải mái, mặc kệ người phụ nữ đang thẹn quá hoá giận kia mà chỉ tập trung vào con đường đầy nắng phía trước mặt. Lần đầu tiên trong 15 năm dấn vật, đau khổ, hắn thật sự cảm thấy nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Quái Đồi Đầu Ác Ma Tổng Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

